
INSTRUMENTE MORTALE
CARTEA A ȘASEA
Orașul Focului Ceresc
CASSANDRA CLARE

ÎNTUNERICUL S-A POGORÂT ASUPRA lumii vânătorilor de umbre. Haosul și distrugerea îi copleșesc pe nefilimi în vreme ce Clary, Jace, Simon și prietenii lor se mobilizează pentru a înfrunta cel mai mare rău cu care au avut vreodată de-a face: fratele lui Clary, Sebastian Morgenstern. Cu ajutorul Pocalului Infernal, el transformă vânătorii de umbre în creaturi de coșmar, distrugând familii și pe oamenii care se iubesc , pe măsură ce armata lui de întunericiți crește. Nimic din această lume nu îl poate înfrânge pe Sebastian... dar dacă vânătorii de umbre ar ajunge pe tărâmul demonilor, ar putea avea o șansă...

Se vor pierde vieți, iubiri vor fi sacrificate, și întreaga lume se va schimba. Cine va supraviețui finalului exploziv?

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A ȘASEA

Orașul Focului Ceresc

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A ȘASEA

Orașul Focului Ceresc

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

ISBN 978-606-8723-63-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Instrumente Mortale / Cassandra Clare;
trad.: Cristina Jinga. - București:
Corint Books, 2014
6 vol.
ISBN 978-606-93685-4-1

Vol. 6: Orașul Focului Ceresc. - ISBN 978-606-8723-63-1
Corint Books, 2016

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Elias și Jonah

MULȚUMIRI

Cei pe care îi iubesc știu că îi iubesc. De data asta vreau să le mulțumesc cititorilor mei, care mi-au rămas alături de-a lungul acestei saga ca un montagne-russe, trecând prin momente de suspans cu sufletul la gură, și de neliniște, și de emoție. Nu v-aș da nici pentru tot sclipiciul din mansarda lui Magnus.

A Domnului e slava: iar când și omul la dânsa năzuiește,
E ca scânteia-n plus ce focul ceresc întețește.
— John Dryden, *Absalom and Achitophel*

Prolog

Cad ca ploaia

Institutul din Los Angeles, decembrie 2007

În ziua în care părinții Emmei Carstairs au fost uciși, vremea era minunată.

Pe de altă parte, vremea era de obicei minunată în Los Angeles. Mama și tatăl Emmei o aduseseră cu mașina la Institut într-o dimineață senină de iarnă, pe munții din spatele autostrăzii Pacific Coast, cu vedere spre oceanul albastru. Cerul fără pată se întindea de la faleza Pacific Palisades până la plajele de la Point Dume.

O depeșă sosise în noaptea dinainte, despre o activitate demonică lângă grotele de pe plajă din parcul Leo Carrillo. Soții Carstairs fuseseră însărcinați să cerceteze locul. Mai târziu, Emma avea să-și aducă aminte că mama ei își dăduse pe după ureche o șuviță de păr desprinsă de vânt și se oferise să deseneze o rună a Neînfricării pe tatăl Emmei, iar John Carstairs râsese și spusese că nu era prea convins de noile rune la modă. Lui îi era destul ce era scris în Cartea Gri, mulțumesc frumos.

La momentul acela, totuși, Emma nu avea răbdare cu părinții ei, îmbrățișându-i grăbit înainte să se întoarcă și să urce în fugă treptele Institutului, cu rucsacul săltându-i pe spate, în timp ce ei îi făceau cu mâna din curte.

Emma era încântată că ajunsese să se antreneze în Institut. Nu numai că prietenul ei cel mai bun, Julian, locuia acolo, dar întotdeauna se simțea ca și cum se arunca în ocean atunci când intra în clădire. Era o construcție masivă de lemn și de piatră, la capătul unei lungi alei așternută cu pietriș, care șerpuia printre munți. Fiecare încăpere de la fiecare etaj avea vedere spre ocean, spre munți și spre cer, întinderi vălurite de albastru, verde și auriu. Visul Emmei era să urce pe acoperiș cu Jules — deși până acum fuseseră împiedicați de părinți — ca să vadă dacă priveliștea se întindea până în deșert, la sud.

Ușile de la intrare o cunoșteau și s-au deschis cu ușurință la atingerea ei familiară. Holul și parterul Institutului erau pline de vânători de umbre adulți, care umblau de colo-colo. Vreo întrunire, presupuse Emma. Îl zări pe tatăl lui Julian, Andrew Blackthorn, conducătorul Institutului, în mulțime. Nedorind să întârzie cu salutările, se repezi spre vestiarul de la etajul întâi, unde își schimbă jeanșii și tricoul cu hainele de antrenament — cămașă lălâie, pantaloni de bumbac largi și cel mai important articol dintre toate: sabia în bandulieră peste umăr.

Cortana. Numele însemna pur și simplu „sabie scurtă”, dar pentru Emma nu era scurtă. Era de lungimea antebrațului ei, din metal strălucitor, pe lamă fiind gravate cuvintele care îi dădeau întotdeauna un fior pe șira spinării: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.* Tatăl ei îi explicase ce însemna asta când pusese prima oară sabia în mâinile ei, pe atunci o copilă de zece ani.

— Poți să o folosești pentru antrenament până o să faci optsprezece ani, când o să devină a ta, zisese John Carstairs, zâmbindu-i, în timp ce ea trecea cu degetele peste cuvintele gravate. Înțelegi ce înseamnă?

Ea clătinase din cap. „Oțel” înțelesese, dar nu și „iuțită”. „Iuțeală” însemna „enervare”, ceva despre care tatăl ei o prevenise totdeauna că ar trebui să țină în frâu. Ce legătură să fi avut cu o sabie?

— Știi familia Wayland? începuse el. Au fost niște faimoși meșteri de arme, înainte ca Surorile de Fier să înceapă să făurească toate săbiile și pumnalele vânătorilor de umbre. Wayland Fierarul a fost cel care le-a făcut pe Excalibur și pe Joyeuse, săbiile lui Arthur și Carol cel Mare, ca și pe Durendal, sabia eroului Roland. Tot meșterii Wayland au făcut și sabia asta, din același oțel. Tot oțelul trebuie călit — supus la o văpaie mare, aproape cât să topească sau să distrugă metalul — ca să-l facă mai rezistent. Apoi o sărutase pe creștetul capului și adăugase: Familia Carstairs a păstrat sabia asta din generație în generație. Inscripția ne aduce aminte că vânătorii de umbre sunt armele Îngerului. Călește-ne în văpaia focului și devenim mai puternici. Dacă îndurăm, supraviețuim.

Emma abia aștepta să treacă cei șase ani până avea să facă optsprezece, când ar fi putut călători prin lume să se lupte cu demonii, când putea fi călită în văpaia focului. Acum își fixă sabia în bandulieră și ieși din vestiar, închipuindu-și cum avea să fie. În imaginația ei, stătea pe vârful stâncilor falezei de la Point Dume, apărându-se cu Cortana de un detașament de demoni raum. Julian era cu ea, bineînțeles, mânuindu-și arma lui preferată, arbaleta.

În mintea Emmei, Jules era întotdeauna prezent. Emma îl cunoștea dintotdeauna. Familia Blackthorn și familia Carstairs fuseseră mereu apropiate, iar Jules era cu numai câteva luni mai mare decât Emma; ea practic nu trăise niciodată într-o lume în care să nu fi fost și el. Învățase să înoate în ocean cu el, pe când erau amândoi în scutece. Împreună, învățaseră să meargă și apoi să alerge. Ea fusese purtată pe brațe de părinții lui și pedepsită de fratele și de sora lui mai mari când făcea câte-o boacănă.

Și pe atunci făceau adesea boacăne. Să-l vopsească pe motanul alb și pufos al familiei Blackthorn — Oscar — în albastru intens fusese ideea Emmei, pe când amândoi aveau șapte ani. Julian luase vina asupra lui; oricum, mai mereu o lua. La urma urmelor, îi explicase el, ea era singură la părinți, iar el era unul din șapte; părinții lui aveau să uite că sunt supărați pe el mult mai repede decât ar fi uitat ai ei.

Își amintea când mama lui murise, imediat după ce se născuse Tavvy, și cum Emma stătuse lângă Jules, ținându-l de mână, în vreme ce corpul

ei era ars în canioane, iar fumul se ridica la cer. Își amintea că el plânsese și că ea se gândise că băieții plâng foarte diferit de fete, cu îngrozitoare suspine înecate, care sunau de parcă i-ar fi fost scoase cu cleștele. Poate că era mai rău de ei, căci se zicea că băieții nu trebuiau să plângă...

— Ooh!

Emma se dădu înapoi clătinându-se; fusese atât de pierdută în gânduri, încât se ciocnise de tatăl lui Julian, un bărbat înalt, cu același păr șaten zbârlit ca majoritatea copiilor săi.

— Scuze, domnule Blackthorn!

El zâmbi.

— N-am mai văzut până acum pe cineva atât de plin de zel să ajungă la lecții, strigă el în vreme ce ea o rupse la fugă pe hol.

Sala de antrenamente era una dintre încăperile preferate ale Emmei din clădire. Ocupa aproape un etaj întreg și atât peretele de la răsărit, cât și cel de la apus erau din sticlă transparentă. Puteai vedea marea albastră aproape oriunde te uitai. Arcul liniei de coastă era vizibil de la nord la sud, nemărginirea apei Pacificului întinzându-se spre Hawaii.

În mijlocul podelei de lemn bine lustruite stătea instructorul familiei Blackthorn, o femeie impunătoare pe nume Katerina, în momentul acela ocupată să-i învețe pe gemeni cum se aruncă un cuțit. Livvy urma docilă instrucțiunile, cum făcea întotdeauna, dar Ty era încruntat și îndărătnic.

Julian, în hainele largi și comode de antrenament, era întins pe spate, lângă fereastra de la apus, vorbind cu Mark, care stătea cu nasul vârât într-o carte și făcea eforturi să nu-i dea atenție fratelui său vitreg mai tânăr.

— Nu crezi că „Mark" e un nume cumva neobișnuit pentru un vânător de umbre? îi spunea Julian când Emma se apropie. Vreau să spun, dacă stai să te gândești mai bine. E derutant. „Marchează-mă cu o rună, Mark."

Mark își înălță capul blond din cartea pe care o citea și se uită urât la fratele lui mai mic. Julian învârtea leneș o stelă în mână. O ținea ca pe o pensulă, ceva pentru care Emma întotdeauna îl certa. Trebuia să ții o stelă ca pe o stelă, ca pe o prelungire a mâinii tale, nu ca pe o ustensilă de artist.

Mark oftă teatral. La șaisprezece ani, era doar cu atât mai mare decât ei cât să găsească tot ce făceau Emma și Julian fie enervant, fie ridicol.

— Dacă te deranjează, poți să-mi spui pe numele întreg, zise el.

— Mark Antony Blackthorn? strâmbă Julian din nas. Durează prea mult până-l zici. Dacă o să fim atacați de un demon? Până apuc să zic eu jumătate din numele tău, mori.

— Și atunci vrei să spui că *tu* îmi salvezi *mie* viața? întrebă Mark. Ai cam luat-o înainte, nu crezi, chiștocule?

— Dar s-ar putea întâmpla.

Julian, nemulțumit că fusese numit chiștoc, se ridică în capul oaselor. Părul îi stătea zbârlit în smocuri rebele pe tot capul. Sora lui mai mare, Helen, întotdeauna îl încolțea cu periile, dar nu reușea nimic. Avea părul familiei Blackthorn, ca tatăl lui și ca majoritatea fraților și surorilor lui — cârlionțat rebel, de culoarea ciocolatei amărui. Asemănarea între membrii familiei întotdeauna o fascinase pe Emma, care semăna foarte puțin cu părinții ei, dacă nu puneai la socoteală că tatăl ei era blond.

Helen era în Idris, de vreo câteva luni, cu iubita ei, Aline; schimbaseră inelele familiei și aveau gânduri „foarte serioase" una cu cealaltă, după spusele părinților Emmei, ceea ce însemna cel mai adesea că se uitau languros una la alta. Emma era hotărâtă ca, dacă avea să se îndrăgostească vreodată, să nu fie așa languroasă. Înțelesese că fusese o oarecare gălăgie pentru faptul că și Helen, și Aline erau fete, dar ea nu înțelesese de ce, iar membrii familiei Blackthorn păreau s-o placă pe Aline foarte mult. Fata era o prezență liniștitoare și o împiedica pe Helen să se agite.

Absența curentă a lui Helen însemna că nimeni nu-l mai tunsese pe Jules, iar lumina soarelui din sală îi colora vârfurile cârlionților în auriu. Ferestrele panoramice de-a lungul peretelui de la răsărit arătau șirul munților ce separau marea de San Fernando Valley — munți pleșuvi, arizi, ciuruiți de canioane, de cactuși și de mărăcini. Uneori, vânătorii de umbre mergeau acolo să se antreneze, iar Emma adora acele momente, adora să găsească poteci ascunse, și cascade secrete, și șopârle adormite care se odihneau pe pietre, lângă ei. Julian era specialist la

convins șopârlele să i se cațere în palmă și să doarmă acolo, în timp ce el le mângâia pe capete cu degetul mare.

— Păzea!

Emma se feri când un cuțit cu vârf de lemn zbură pe lângă capul ei, se izbi de fereastră și ricoșă, lovindu-l pe Mark în picior. El își lăsă cartea jos și se ridică în picioare, încruntat. Mark era, teoretic, supraveghetorul secund, ajutând-o pe Katerina, cu toate că el prefera să citească decât să predea.

— Tiberius, zise Mark. *Nu* arunca cuțitele în mine.

— Din greșeală, spuse Livvy, băgându-se între geamănul ei și Mark.

Tiberius era tot atât de brunet pe cât era Mark de blond, singurul din familia Blackthorn — în afară de Mark și de Helen, care nu prea contau, din cauza sângelui lor de repudiați — care nu avea trăsăturile familiei, părul șaten-închis și ochii albaștri-verzi. Ty avea părul negru creț și ochii de culoarea fierului.

— Nu, n-a fost din greșeală, zise Ty. Am țintit spre tine.

Mark trase exagerat de adânc aer în piept și își trecu o mână prin păr, făcându-l să se ridice ca niște țepi. Mark avea ochii familiei Blackthorn, culoarea coclelii, dar părul, ca și al lui Helen, era blond pal, cum fusese și al mamei lor. Se vorbea că mama lui Mark ar fi fost o prințesă de la Curtea Reginei Elfilor; ar fi avut o legătură amoroasă cu Andrew Blackthorn din care rezultaseră doi copii, pe care ea îi abandonase pe treptele Institutului din Los Angeles cu o noapte înainte de a dispărea pentru totdeauna.

Tatăl lui Julian îi luase în grija sa pe cei doi copii jumătate-elfi și-i crescuse ca vânători de umbre. Sângele de vânător de umbre era dominant și, deși Consiliului nu-i plăcuse ideea, avea să accepte copiii semirepudiați în Conclav, câtă vreme pielea lor putea tolera runele. Atât Helen cât și Mark primiseră primele rune la vârsta de zece ani, iar pielea lor le suportase foarte bine, cu toate că Emma își dăduse seama că pe Mark îl duruse marcajul mai mult decât îi durea de obicei pe vânătorii de umbre. Îl observase tresărind, deși încercase s-o ascundă, când stela îi atinsese pielea. Mai târziu, observase și mai multe amănunte în privința lui Mark — că forma feței lui, neobișnuită, cu trăsături de elf, era atrăgătoare și că, pe sub tricou, i se ghiceau umerii

largi. Nu-și dădea seama de ce observase lucrurile acestea și nu era prea încântată. Din pricina asta îi venea să-i răspundă obraznic lui Mark sau să se ascundă de el, câteodată amândouă odată.

— Te holbezi, zise Julian, uitându-se la Emma peste genunchii costumului de antrenament mânjit de vopsea.

Ea reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— La ce?

— La Mark — din nou.

Părea agasat.

— Ține-ți gura! șuieră Emma și-i smulse stela din mână.

El i-o smulse înapoi și rezultă o mică încăierare. Emma chicoti, sărind și îndepărtându-se de Julian. Se antrena cu el de atâta vreme, încât îi știa fiecare mișcare înainte s-o facă. Singura problemă era că avea tendința să se poarte cu prea mare grijă față de el. Gândul că ar fi putut cineva să-l rănească pe Julian o făcea furioasă, iar uneori asta o includea și pe ea însăși.

— Asta-i din cauza albinelor din camera ta? întrebă Mark, îndreptându-se spre Tiberius. Știi de ce a trebuit să scăpăm de ele!

— Bănuiesc c-ai făcut-o să mă înciudezi pe mine, zise Ty.

Ty era micuț pentru vârsta lui — zece ani —, dar avea vocabularul și dicția unui bătrân de optzeci de ani. Ty nu spunea minciuni, de obicei, în primul rând pentru că nu înțelegea de ce-ar avea nevoie să mintă. Nu putea înțelege de ce unele dintre lucrurile pe care le făcea el îi enervau sau îi supărau pe ceilalți și le socotea mânia fie de neînțeles, fie înfricoșătoare, în funcție de dispoziția lui.

— Nu-i vorba de a te *înciuda* pe tine, Ty. Pur și simplu nu se poate să ții albine în camera ta...

— Le studiam! explică Ty și fața lui palidă se înroși. Era ceva important, ele erau prietenele mele și știam foarte bine ce făceam.

— Ca atunci când ai știut ce făceai și cu șarpele cu clopoței? zise Mark. Uneori, îți luăm lucrurile din mână pentru că nu vrem să pățești ceva; știu că ți-e greu să pricepi, Ty, dar noi ținem la tine.

Ty îl privi fără expresie. Știa ce însemna „ținem la tine" și știa că era ceva de bine, dar nu înțelegea de ce era o explicație pentru orice.

Mark se apleacă, punând mâinile pe genunchi, ca să-l privească pe Ty drept în ochii lui cenușii.

— OK, uite cum facem...

— Ha!

Emma reușise să-l răstoarne pe Julian pe spate și să-i smulgă stela cu forța. El râse, încercând să iasă de sub ea, dar ea îi țintui brațul de podea.

— Mă dau bătut, zise el. Mă dau...

Râdea în nasul ei și deodată ea fu uluită să-și dea seama că era de fapt cam ciudat să stea întinsă peste Julian și, de asemenea, că, la fel ca Mark, și forma feței lui era frumoasă. Rotundă și băiețească și foarte familiară, dar ea deja putea vedea prin chipul de acum pe cel pe care *avea să-l aibă* când va fi mai mare.

Sunetul soneriei de la intrarea Institutului răsună prin toată sala. Era un sunet grav, plăcut, un dangăt ca de clopote bisericești. De afară, Institutul arăta în ochii mundanilor ca ruinele unei foste misiuni spaniole. Chiar dacă erau pancarte cu PROPRIETATE PRIVATĂ ȘI NU INTRAȚI afișate peste tot, uneori oamenii — de regulă mundani cu o ușoară doză de Vedere — izbuteau oricum să se rătăcească până la ușa de la intrare.

Emma se rostogoli la o parte de pe Julian și își netezi hainele. Nu mai râdea. Julian se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se în mâini, și o privi curios.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— M-am lovit la cot, minți ea și își întoarse ochii spre ceilalți.

Livvy o lăsa pe Katerina să-i arate cum să țină cuțitul, iar Ty clătina din cap la Mark. *Ty*. Ea fusese cea care-i dăduse porecla asta lui Tiberius când se născuse, pentru că la un an și jumătate cât avea ea nu fusese în stare să spună „Tiberius", ci îl numise în schimb „Ty-Ty". Uneori, se întreba dacă el își amintea. Era ciudat, lucrurile care contau pentru Ty și lucrurile care nu contau. Nu puteai ști dinainte.

— Emma?

Julian se apleacă în față și în clipa următoare totul păru să explodeze în jurul lor. O enormă descărcare de lumină și lumea de dincolo de ferestre deveni alb-aurie și roșie, de parcă Institutul luase foc. În același

timp, podeaua de sub ei se clătină ca puntea unui vas. Emma alunecă înainte, în clipa în care un țipăt înfiorător veni de la parter — un țipăt oribil, de nerecunoscut.

Livvy icni și se repezi la Ty, luându-l în brațe, de parcă ar fi putut să-l încercuiască și să-l protejeze cu corpul ei. Livvy era una dintre puținele persoane a căror atingere nu-l deranja pe Ty; el stătea cu ochii holbați, cu o mână prinsă de mâneca bluzei surorii lui. Mark sărise deja în picioare; Katerina pălise, sub împletiturile ei de păr negru.

— Voi stați aici, zise ea spre Emma și Julian, scoțându-și sabia din teaca de la brâu. Aveți grijă de gemeni. Mark, vino cu mine.

— Nu! zise Julian, ridicându-se repede în picioare. Mark...

— O să fiu bine, Jules, zise Mark cu un zâmbet liniștitor; deja avea câte un pumnal în fiecare mână.

Era un mânuitor de cuțite abil și foarte iute, și țintea fără greș.

— Rămâi cu Emma, zise el, făcând semn din cap spre amândoi, apoi dispăru după Katerina, iar ușa sălii de antrenament se închise în urma lor.

Jules se dădu un pas mai spre Emma, strecurându-și mâna într-a ei și ajutând-o să se ridice de jos; ea ar fi vrut să-i spună că era bine mersi și că putea să se ridice singură, dar o lăsă baltă. Înțelegea imboldul de-a simți că făceai și tu ceva, orice, ca să ajuți. Un alt țipăt izbucni deodată de la parter; urmă apoi zgomot de sticlă spartă. Emma traversă sala, ducându-se la gemeni; stăteau perfect încremeniți, ca niște statui. Livvy era pământie; Ty își încleștase mâna în cămașa ei.

— O să fie bine, zise Jules, punând o mână între omoplații firavi ai fratelui său. Indiferent ce e asta...

— Habar n-ai ce e, zise Ty cu vocea întretăiată. Nu poți să spui că o să fie bine. Fiindcă nu *știi*.

Atunci se auzi un alt zgomot. Mai rău decât un țipăt. Un urlet înfiorător, de fiară feroce. *Vârcolaci?* se întrebă Emma uluită, dar mai auzise urlet de vârcolac și înainte; ăsta era mult mai sinistru și mai crud.

Livvy se strânse lângă umărul lui Ty. El își ridică fețișoara palidă, mutându-și privirile de la Emma la Julian.

— Dacă ne ascundem aici, zise Ty, și ce-o fi ăsta ne găsește, și o rănește pe sora noastră, atunci e vina ta.

Fața lui Livvy era pitită după a lui Ty; el vorbise încet, dar Emma n-avea nicio îndoială că era foarte serios. Cu toată mintea de speriat a lui Ty, cu toată bizareria și indiferența lui față de ceilalți, era inseparabil de sora lui geamănă. Dacă Livvy era bolnavă, Ty dormea la picioarele patului ei; dacă se zgâria, el intra în panică, și același lucru se întâmpla și invers.

Emma văzu emoțiile contradictorii care treceau cu repeziciune pe chipul lui Julian — ochii lui îi căutară privirea și ea înclină din cap insesizabil. Ideea de a rămâne în sala de antrenament și de a aștepta acel ceva care scosese sunetul ce ajunsese până la ei o făcea să-și simtă pielea căzându-i de pe oase.

Julian se duse în capătul celălalt al sălii și se întoarse cu o arbaletă încovoiată și două pumnale.

— Acum trebuie să-i dai drumul lui Livvy, Ty, zise el și, după o clipă, gemenii se desprinseră din îmbrățișare.

Jules îi dădu lui Livvy un pumnal și i-l oferi pe celălalt lui Tiberius, care se uită la el ca și când ar fi fost un obiect de pe altă planetă.

— Ty, zise Jules, lăsând să-i cadă mâna pe lângă corp. De ce aveai albine în dormitor? Ce-ți place ție la ele?

Ty nu răspunse.

— Îți place cum lucrează împreună, da? zise Julian. Ei bine, acum va trebui să lucrăm și noi împreună. O să mergem până la birou și o să anunțăm Conclavul, bine? Un semnal de S.O.S. Ca să trimită întăriri, să ne apere.

Ty întinse mâna după pumnal, dând scurt din cap.

— Asta aș fi vrut să propun și eu, dacă Mark și Katerina m-ar fi ascultat.

— El te-ar fi ascultat, zise Livvy, care luase pumnalul cu mai multă încredere decât Ty și îl ținea în mână de parcă știa ce făcea. La asta se gândea și el, adăugă.

— Acum trebuie să umblăm fără zgomot, zise Jules. Voi doi veniți după mine, mergem la birou.

Privirea i se încrucișă cu a Emmei.

— Emma o să se ducă după Tavvy și Dru, apoi o să vină toți trei la noi. Bine?

Inima Emmei intră în picaj, ca un pescăruș scufundându-se din zbor în mare. Octavius — Tavvy, mezinul, avea numai doi ani. Iar Dru, opt ani, prea micuță ca să înceapă antrenamentul fizic. Bineînțeles că trebuia să-i aducă și pe ei cineva. Iar ochii lui Jules implorau.

— Da, zise ea. Exact asta o să fac.

Cortana era prinsă în curele de spatele Emmei, un pumnal stătea gata de a fi aruncat în mâna ei. Avea senzația că simte metalul pulsând, ca o bătaie de inimă prin venele ei, în timp ce se furișa pe culoarul Institutului, cu spatele spre perete. Din loc în loc, culoarul era străpuns de ferestre, iar vederea mării albastre, a munților verzi și a norișorilor albi și pașnici parcă îi făceau în ciudă. Se gândi la părinții ei, aflați undeva afară, pe plajă, neavând habar ce se întâmpla la Institut. Își dori să fi fost și ei acolo și, în același timp, se bucură că nu erau. Cel puțin, erau feriți de primejdie.

Se găsea acum în aripa Institutului care-i era cea mai familiară: apartamentele familiei. Se strecură pe lângă dormitorul gol al lui Helen, cu hainele toate împachetate și cuvertura prăfuită. Pe lângă camera lui Julian, familiară de la cele un milion de nopți dormite împreună, și pe lângă a lui Mark, a cărei ușă era bine închisă. Următoarea cameră era a domnului Blackthorn și, imediat alături, era odaia copiilor. Emma trase aer în piept și împinse ușa cu umărul.

Priveliștea care-o întâmpină în mica odaie zugrăvită în albastru o făcu să se holbeze. Tavvy era în pătuțul lui, cu mânuțele strânse de grilaje, cu obrajii roșii înfierbântați de plâns. Drusilla stătea în fața pătuțului, cu o sabie — Îngerul știe de unde o luase — strânsă în ambele mâini și cu vârful îndreptat spre Emma. Dru tremura destul de tare ca vârful sabiei să danseze; codițele îi încadrau fața dolofană, dar privirea din ochii ei de Blackthorn era de-o hotărâre neclintită: *Să nu îndrăznești să te atingi de fratele meu.*

— Dru, zise Emma cât putu mai blând. Dru, eu sunt. Jules m-a trimis să vă iau.

Dru lăsă să-i cadă zăngănind sabia din mâini și izbucni în plâns. Emma trecu pe lângă ea și îl culese pe cel mic din pătuț cu mâna liberă,

sprijinindu-l pe șold. Tavvy era micuț pentru vârsta lui, totuși cântărea vreo douăsprezece kile; tresări când el se agăță de părul ei.

— Memma, zise el.

— Șșt!

Îl sărută pe creștetul capului. Mirosea a pudră de talc pentru copii și a lacrimi.

— Dru, ține-te de centura mea, bine? O să mergem în birou. O să fim în siguranță acolo.

Dru se prinse de centura de arme a Emmei cu mâinile ei micuțe; deja încetase să mai plângă. Vânătorii de umbre nu plâng prea mult, nici când au numai opt ani.

Emma îi conduse afară pe culoar. Zgomotele de la parter erau mai crunte acum. Țipetele continuau, printre urlete groase și zgomote de sticlă spartă și trosnete de lemn. Emma înaintă încet, strângându-l mai tare pe Tavvy, șoptindu-i în neștire că totul era bine, că el o să fie bine. Și apoi dădu iarăși de ferestre, iar soarele năvălea prin ele cu răutate, aproape orbind-o.

Era orbită, de groază și de soare; era singura explicație pentru greșeala pe care o făcu mai departe. Coti la capătul unui culoar și, în loc să se găsească în holul la care se aștepta, se trezi stând în capul scării celei mari ce ducea jos, în foaier și la marile uși duble de la intrarea clădirii.

Foaierul era plin de vânători de umbre. Unii, pe care-i știa ca fiind nefilimi din Conclavul de la Los Angeles, îmbrăcați în negru, alții în costume roșii. Șirurile de statui din foaier erau acum răsturnate, sparte, făcute praf pe podea. Fereastra panoramică dinspre mare fusese spartă și peste tot erau numai cioburi și sânge.

Emma simți că i se strânge stomacul. În mijlocul foaierului stătea o siluetă înaltă, îmbrăcată în stacojiu. Era blond, cu părul aproape alb, iar fața arăta ca aceea cioplită în marmură a lui Raziel, numai că lipsită cu desăvârșire de îndurare. Ochii erau negri ca smoala și într-o mână ținea o sabie gravată cu un model de stele; în cealaltă, un pocal făcut din *adamas* scânteietor.

La vederea cupei, ceva răsări în minte Emmei. Adulților nu le plăcea să discute politică în preajma tinerilor vânători de umbre, dar ea știa că

fiul lui Valentine Morgenstern își luase un alt nume și jurase răzbunare împotriva Conclavului. Știa că își făcuse un pocal ce reprezenta inversul Pocalului Îngerului, care schimba vânătorii de umbre în creaturi rele, demonice. Îl auzise pe domnul Blackthorn numindu-i pe vânătorii de umbre diabolici „întunericiți"; el spusese că mai degrabă ar muri decât să fie unul dintre ei.

Atunci, acesta era el. Jonathan Morgenstern, pe care toată lumea îl numea Sebastian — un personaj dintr-o poveste, o poveste de speriat copiii, care prinsese viață. *Fiul lui Valentine.*

Emma puse o mână pe capul lui Tavvy, apăsându-i fața în umărul ei. Nu se putea mișca. Se simțea de parcă avea legate greutăți de plumb de picioare. De jur împrejurul lui Sebastian mișunau vânători de umbre în negru și în roșu, siluete cu pelerine negre — erau și aceștia vânători de umbre? — ale căror fețe erau acoperite, și mai era și Mark, cu mâinile ținute la spate de un vânător de umbre în costum roșu. Pumnalele lui zăceau la picioarele sale, iar hainele de antrenament erau pline de sânge.

Sebastian ridică o mână și își îndoi arătătorul lung și alb.

— Aduceți-o încoace, zise.

Se iscă un freamăt în mulțime și domnul Blackthorn făcu un pas înainte, târând-o pe Katerina după el. Ea se opuse, îl lovi cu pumnii, însă el era prea puternic. Emma privi îngrozită și nevenindu-i să creadă cum domnul Blackthorn o împinse, silind-o să cadă în genunchi.

— Acum, zise Sebastian cu o voce ca mătasea, bea din Pocalul Infernal, și îi vârî cu forța buza cupei printre dinți.

Astfel află Emma ce era înfiorătorul urlet pe care îl auzise mai devreme. Katerina încercă să se elibereze, dar Sebastian era mult prea puternic; îi împinse cupa printre buze și Emma o văzu tresărind și înghițind. Se zbătu să se îndepărteze și, de data asta, domnul Blackthorn o lăsă; râdea, la fel și Sebastian. Katerina căzu la podea, cu tot corpul scuturat de spasme, și din gâtlej îi ieși un singur răcnet — mai rău decât un răcnet, un urlet prelung de durere, de parcă sufletul îi era smuls din trup.

Hohote de râs străbătură încăperea; Sebastian zâmbea. Avea ceva groaznic și frumos deopotrivă în înfățișarea lui, așa cum există ceva oribil și frumos la șerpii veninoși și la marii rechini albi. Era flancat de

doi tovarăși, își dădu Emma seama: o femeie cu părul încărunțit, cu un topor în mână, și un personaj înalt, înfășurat în întregime într-o pelerină neagră. Nu se zărea nicio frântură din el, în afară de bocancii negri ce se ițeau pe sub poalele pelerinei. Numai înălțimea și masivitatea o făceau să creadă că era totuși un bărbat.

— Ea a fost ultimul vânător de umbre de aici? întrebă Sebastian.

— Mai e băiatul, Mark Blackthorn, zise femeia de lângă el, ridicând un deget și îndreptându-l spre Mark. Ar trebui să fie destul de în vârstă.

Sebastian se uită în jos, la Katerina, care nu se mai zvârcolea și zăcea nemișcată, cu părul negru ciufulit și căzut peste față.

— Ridică-te, soră Katerina, zise el. Du-te și adu-l pe Mark Blackthorn la mine.

Emma privi, țintuită în loc, cum Katerina se ridică încet în picioare. Katerina fusese instructor la Institut de când își putea aminti Emma; ea fusese profesoara lor când se născuse Tavvy, când mama lui Jules murise, când Emma începuse primele antrenamente fizice. Ea îi învățase limbi străine și le pansase rănile, le tratase julitūrile și le dăduse primele arme; ea fusese ca un membru al familiei, iar acum pășea, cu ochii goi, peste dezastrul de pe podea, întinzând mâna să-l apuce pe Mark.

Dru tresări, smulgând-o brusc pe Emma din transă. Emma se răsuci și-l puse pe Tavvy în brațele lui Dru; Dru se clătină puțin, apoi își reveni, ținându-l pe fratele ei mai strâns.

— Fugi, îi zise Emma. Fugi la birou. Spune-i lui Julian că vin și eu imediat.

Ceva din urgența din glasul Emmei comunica de la sine; Drusilla nu protestă, doar îl strânse mai tare pe Tavvy și o luă la fugă, fără ca tălpile ei goale să scoată vreun sunet pe podeaua culoarului. Emma se întoarse să se uite mai departe la grozăvia ce se petrecea jos. Katerina era în spatele lui Mark, împingându-l înainte, cu un pumnal apăsat între omoplații lui. El se clătină și aproape că se poticni în fața lui Sebastian; Mark era mai aproape de trepte acum, iar Emma putu vedea că se luptase. Avea răni defensive pe încheieturi și pe mâini, tăieturi pe față, căci fără îndoială nu fusese timp pentru rune vindecătoare. Tot obrazul îi era plin de sânge; Sebastian se uită la el, pungindu-și buzele, iritat.

— Ăsta nu e pe de-a întregul nefilim, zise el. E pe jumătate elf, zic bine? De ce nu am fost informat?

Un murmur străbătu mulțimea. Femeia cu părul negru spuse:

— Asta înseamnă că Pocalul n-o să aibă efect asupra lui, Stăpâne Sebastian?

— Înseamnă că nu-l vreau pe el, răspunse Sebastian.

— L-am putea duce la valea de sare, zise femeia cu părul negru. Sau în podișurile Edomului, ca să-l sacrificăm pentru plăcerea lui Asmodeus și-a lui Lilith.

— Nu, zise Sebastian, fără grabă. Nu, n-ar fi înțelept, cred, să facem asta cuiva cu sângele Poporului Elfilor.

Mark scuipă spre el.

Sebastian păru șocat. Se întoarse spre tatăl lui Julian.

— Treci și strunește-l, zise. Rănește-l, dacă vrei. N-am să am răbdare cu corcitura ta de fiu.

Domnul Blackthorn se apropie, ținând în mână o sabie lată. Lama era deja mânjită cu sânge. Ochii lui Mark se căscară îngroziți. Sabia se ridică...

Cuțitul părăsi mâna Emmei. Zbură prin aer și se înfipse în pieptul lui Sebastian Morgenstern.

Sebastian se clătină înapoi și mâna cu sabia domnului Blackthorn căzu pe lângă corp. Ceilalți începură să strige; Mark sări în picioare, în timp ce Sebastian se uită la mânerul cuțitului din pieptul lui, a cărui lamă îi pătrunsese în inimă. Se încruntă.

— Au, zise el, scoțând cuțitul.

Lama era plină de sânge, dar Sebastian părea neafectat de rană. Azvârli arma într-o parte și-și ridică privirea. Emma *simți* ochii aceia de întuneric, ca hăul, ațintiți asupra ei ca atingerea unor degete reci. Îi simți măsurând-o, cântărind-o, cunoscând-o și desconsiderând-o.

— Ce păcat că n-ai să trăiești, îi zise el. Să trăiești ca să povestești Conclavului că Lilith mi-a dat puteri nemăsurate. Probabil numai Slăvita mi-ar putea pune capăt vieții. Mi-e milă de nefilimi că nu le-a mai rămas de cerut nicio favoare Cerului și că niciunul dintre flecușteţele lor de instrumente de război, pe care le meșteresc în Citadela de Diamant, nu

mă mai poate răni acum. Se întoarse spre ceilalți. Ucideți fata, porunci el, scuturând din mână cu dezgust pe jacheta lui acum plină de sânge.

Emma îl văzu pe Mark repezindu-se spre scări, încercând să ajungă el primul la ea, dar silueta întunecată de lângă Sebastian deja îl prinsese și-l trăgea înapoi cu mâinile în mănuși negre; brațele sale îl cuprinseră pe Mark și îl ținură, aproape ca și când l-ar fi protejat. Mark se zbătea, dar apoi Emma nu-l mai văzu, iar întunericiții dădură năvală pe scări.

Emma se întoarse și fugi. Învățase să alerge pe plajele din California, unde nisipul se mișca sub tălpile ei la fiecare pas, așa că pe teren solid era iute ca vântul. Fugi până la capătul holului, cu părul fluturând în urma ei, sări ca să coboare un șir scurt de trepte, coti la dreapta și dădu buzna în birou. Trânti ușa în urma ei și trase zăvorul, înainte să se întoarcă și să se uite în jur.

Biroul era o cameră mare, cu pereții căptușiți de cărți de referință. Mai era o bibliotecă la ultimul etaj, dar de aici conducea domnul Blackthorn Institutul. Aici se afla masa lui de lucru de mahon și pe ea, două telefoane: unul alb și unul negru. Receptorul era ridicat de pe cel negru, iar Julian îl ținea la ureche, strigând:

— Trebuie să țineți Portalul deschis! Încă nu suntem toți în siguranță! Vă rog...

Ușa din spatele Emmei bubui cu ecou când întunericiții se aruncară în ea; Julian își ridică privirea alarmat și receptorul îi căzu din mână când o văzu pe Emma. Ea se uită cu ochii mari la el și dincolo de el, unde tot peretele dinspre răsărit strălucea. În mijloc era un Portal, o deschizătură dreptunghiulară în perete, prin care Emma putea vedea spirale de forme argintii, un haos de nori și de vânt.

Veni clătinându-se spre Julian, iar el o prinse de umeri. Degetele lui o strângeau cu putere, de parcă nu-i venea să creadă că era acolo sau că era reală.

— Emma, șopti el, apoi vorbi mai repede. Em, unde-i Mark? Unde e tata?

Ea clătină din cap.

— Ei nu pot... n-au putut... Înghiți nodul din gât. E Sebastian Morgenstern, zise și tresări când ușa se zgâlțâi din nou sub asalt. Trebuie să

ne întoarcem după ei — zise ea, dând să plece, dar mâna lui Julian era deja în jurul încheieturii ei.

— Portalul! strigă el ca să acopere vuietul vântului și bubuiturile din ușă. Duce în Idris! Conclavul l-a deschis! Emma — o să mai stea deschis doar câteva secunde!

— Dar Mark? zise ea, deși habar n-avea ce ar fi putut ei face, cum și-ar fi putut croi drum prin mulțimea întunericiților din foaier, cum l-ar fi putut ei înfrânge pe Sebastian Morgenstern, care era mai puternic decât orice vânător de umbre obișnuit. Trebuie să...

— *Emma!* strigă Julian și în clipa aceea ușa cedă și întunericiții se revărsară în cameră.

Ea o auzi pe femeia cu părul negru țipând după ea, ceva despre cum nefilimii o să ardă, o să ardă cu toții în flăcările Edomului, o să ardă și o să moară, și vor fi distruși...

Julian țâșni spre Portal, trăgând-o și pe Emma de mână; după o ultimă privire îngrozită în urmă, ea îl lăsă s-o conducă. Se feri de o săgeată care vâjâi chiar printre ei și sparse o fereastră din dreapta. Julian o apucă disperat, încolăcindu-și brațele în jurul ei; ea îi simți degetele înfășurându-se în partea din spate a cămășii ei când se aruncară împreună prin Portal, apoi furtuna îi înghiți imediat.

PARTEA ÎNTÂI

Scoțând foc

Și Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui;
și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor
tuturor celor ce te văd. Toți cei ce te cunosc între popoare
se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi.

— Iezechiel, 28:18-19.

PORȚIA LOR DIN POCAL

— ÎNCHIPUIE-ȚI CEVA LINIȘTITOR. PLAJA DIN LOS ANGELES — NISIP alb, valurile apei albastre spărgându-se la mal, te plimbi de-a lungul liniei de nisip ud...

Jace deschise un ochi.

— Asta sună *foarte* romantic.

Băiatul care stătea vizavi de el oftă și își trecu mâinile prin părul aspru și negru. Deși era o zi geroasă de decembrie, vârcolacii nu simțeau frigul la fel de intens ca oamenii, iar Jordan își scosese jacheta și își ridicase mânecile cămășii. Stăteau unul în fața celuilalt, pe un petic de iarbă uscată dintr-un luminiș în Central Park, amândoi cu picioarele încrucișate, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în sus.

O îngrămădeală de stânci se ridica din pământ în apropierea lor. Fusese spartă în bolovani mai mari și mai mici, iar pe doi dintre cei mai mari stăteau cocoțați Alec și Isabelle Lightwood. Când Jace se uită în sus, Isabelle îi prinse privirea și îi făcu încurajator cu mâna. Alec, observându-i gestul, o îmbrânci în umăr. Jace îl putu vedea dăscălind-o pe Izzy, probabil ca să nu-i întrerupă concentrarea lui Jace. Zâmbi

în sinea lui — niciunul dintre cei doi nu avusese motiv să vină aici, dar o făcuseră oricum, „pentru sprijin moral". Deși Jace bănuia că avusese legătură mai degrabă cu faptul că Alec nu suporta să nu aibă nimic de făcut zilele astea, Isabelle nu suporta ca fratele ei să fie de capul lui, și amândoi își evitau părinții și Institutul.

Jordan pocni din degete sub nasul lui Jace.

— Ești atent?

Jace se încruntă.

— Am fost, până când am intrat în domeniul reclamelor personale penibile.

— Păi, și ce anume te face *pe tine* să te simți calm și liniștit?

Jace își luă mâinile de pe genunchi — poziția lotus îi dădea crampe în încheieturi — și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în brațe. Vântul tăios foșnea cele câteva frunze moarte care încă se mai țineau agățate de ramurile copacilor. Pe fundalul palid al cerului de iarnă, frunzele aveau o eleganță simplă, ca schițele cu penița în tuș.

— Uciderea de demoni, zise el. O ucidere ca la carte, curată, este foarte relaxantă. Cele murdare sunt mai plicticoase, pentru că trebuie să faci curat după ele...

— Nu.

Jordan ridică mâinile. Sub mânecile cămășii se vedeau tatuajele care-i acopereau brațele. *Shaantih, shaantih, shaantih.* Jace știa că însemna „pacea care depășește înțelegerea" și că trebuia să spui cuvântul de trei ori de fiecare dată când rosteai mantra, ca să-ți calmezi mintea. Dar nimic nu părea s-o calmeze pe-a lui, zilele astea. Focul din venele sale îi făcea și mintea să gonească, gândurile i se succedau prea repede, unul după altul, ca un foc de artificii. Avea vise la fel de vii și de saturate de culoare ca picturile în ulei. Încercase să facă exerciții epuizante ca să le potolească, ore în șir petrecute în sala de antrenament, sânge, vânătăi și sudoare și, într-un rând, chiar degete rupte. Dar nu reușise mai mult decât să-l scoată pe Alec din răbdări cu cereri de rune vindecătoare și, într-o ocazie memorabilă, să dea foc din greșeală uneia dintre grinzi.

Simon fusese cel care povestise despre colegul lui de cameră, că făcea meditații în fiecare zi și că îi spusese lui că învățarea rutinei fusese metoda

prin care-și calmase accesele de furie incontrolabile ce făceau parte adesea din procesul de transformare într-un vârcolac. De la asta fusese un salt scurt la Clary sugerând că Jace „ar putea să încerce și el", și iată-i acum aici, la a doua lui ședință. Prima ședință se încheiase cu Jace gravând o urmă în podeaua de lemn tare a lui Simon și Jordan, încât Jordan sugerase să facă a doua rundă în aer liber, ca să evite alte stricăciuni.

— Fără ucideri, zise Jordan. Încercăm să te facem să te simți liniștit. Sânge, ucidere, război, toate acestea sunt lucruri ne-liniștite. Nu-ți mai place nimic altceva?

— Armele, zise Jace. Îmi plac armele.

— Încep să cred că avem aici un caz problematic de filozofie personală.

Jace se apleacă în față, lipindu-și palmele pe iarbă.

— Eu sunt un războinic, zise el. Am fost crescut ca războinic. N-am avut jucării, am avut arme. Am *dormit* cu o sabie de lemn până am făcut cinci ani. Primele mele cărți au fost demonologiile medievale cu pagini împodobite cu miniaturi. Primele cântece pe care le-am învățat au fost psalmodieri de alungare a demonilor. Știu ce îmi aduce mie pace, dar nu sunt nici plajele cu nisip, nici păsărelele ciripind în păduri ecuatoriale. Vreau o armă în mâna mea și o strategie să înving.

Jordan se uită la el deschis.

— Deci spui că ceea ce-ți aduce ție pace e războiul.

Jace își aruncă mâinile în sus și se ridică în picioare, scuturându-și iarba de pe jeanși.

— Ai priceput.

Auzi iarba uscată trosnind și se întoarse, la timp ca s-o vadă pe Clary aplecându-se și trecând printre doi copaci ca să intre în luminiș, cu Simon la câțiva pași în urma ei. Clary își ținea mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor și râdea.

Jace îi privi pe amândoi pentru o clipă — era ceva cu privitul oamenilor care nu știau că sunt urmăriți. Își aminti când o văzuse pe Clary a doua oară în viața lui, în capătul celălalt al salonului principal de la Java Jones. Ea râdea și vorbea cu Simon la fel cum făcea acum. Își aminti neobișnuitul junghi de gelozie din pieptul lui, forțându-i aerul

să iasă din piept, sentimentul de satisfacție când ea îl lăsase pe Simon singur și venise să stea de vorbă cu el.

Lucrurile se schimbaseră. El evoluase de la ros de gelozie din cauza lui Simon, la un respect înciudat pentru tenacitatea și curajul lui, până la a-l socoti de-a dreptul un prieten, deși se îndoia că avea s-o spună vreodată cu glas tare. Jace privi cum Clary se uită în jur și-i trimite o bezea, cu părul ei roșu săltând în coada de cal. Era atât de mică — delicată, ca o păpușă, gândise el odinioară, înainte să afle cât de puternică era.

Ea veni spre Jace și Jordan, lăsându-l pe Simon să se cațere pe stânca unde stăteau Alec și Isabelle; se prăbuși lângă Isabelle, care imediat se aplecă să-i spună ceva, iar perdeaua ei de păr negru îi ascunse fața.

Clary se opri în fața lui Jace, legănându-se pe călcâie, cu un zâmbet.

— Cum merge treaba?

— Jordan vrea să mă gândesc la plajă, zise Jace, posomorât.

— E încăpățânat, îi zise Clary lui Jordan. Ceea ce vrea să spună e că e recunoscător.

— Ba nu chiar, replică Jace.

Jordan pufni.

— Fără mine, ai umbla nervos pe Madison Avenue, aruncând scântei prin toți porii. Se ridică în picioare și-și îmbrăcă jacheta verde. Iubitul tău e țicnit, îi zise lui Clary.

— Da, dar e *hot*, zise Clary. Și-ăsta e un argument.

Jordan se strâmbă, dar binedispus.

— Am șters-o de aici, zise el. Trebuie să mă întâlnesc cu Maia în centru.

Făcu un salut zeflemitor și plecă, strecurându-se printre copaci și dispărând cu mersul neauzit al lupului care îi era sub piele. Jace îl urmări plecând. *Salvatori neverosimili*, gândi el. Cu șase luni în urmă, n-ar fi crezut în ruptul capului dacă i-ar fi spus cineva că avea să ajungă să ia lecții de comportament de la un vârcolac.

Jordan, Simon și cu Jace legaseră un soi de prietenie în ultimele câteva luni. Jace nu se putea abține să nu folosească apartamentul lor ca un refugiu, departe de stresul zilnic de la Institut, departe de tot ce-i amintea că nici acum Conclavul nu era încă pregătit pentru războiul cu Sebastian.

Erchomai. Cuvântul trecu prin mintea lui Jace ca o atingere de pană, făcându-l să se înfioare. Văzu o aripă de înger, smulsă din trup, zăcând într-o baltă de sânge auriu.

Vin.

— Ce-ai pățit? întrebă Clary.

Jace părea brusc la un milion de kilometri depărtare. De când focul ceresc îi pătrunsese în sânge, avea tendința să se piardă în gânduri mult mai des. Ea bănuia că acesta era un efect secundar al faptului că-și reprima emoțiile. Simți o mică strângere de inimă — Jace, când îl cunoscuse, era atât de controlat, numai o fărâmă din adevărata lui fire se strecura printre crăpăturile armurii personale, ca lumina printre crăpăturile dintr-un zid. Îi luase multă vreme până să străpungă fortăreața aceea. Acum, însă, focul din venele lui îl silea să și-o construiască din nou, să-și înăbușe emoțiile din pricini de siguranță. Dar când focul avea să dispară, oare va mai fi în stare să o demonteze din nou?

El clipi, readus la realitate de vocea ei. Soarele de iarnă era strălucitor și rece; îi ascuțea oasele feței și îi arunca umbre sub ochi. O luă de mână, respirând adânc.

— Ai dreptate, zise cu vocea joasă, mult mai serioasă, pe care o păstra numai pentru ea. E de ajutor — treaba cu lecțiile lui Jordan. E de ajutor și chiar sunt recunoscător.

— Știu.

Clary își strânse degetele în jurul încheieturii lui. Pielea lui părea caldă la atingere; părea să aibă cu câteva grade mai mult decât normal de la întâlnirea lui cu Slăvita. Inima îi bătea în ritmul său familiar, constant, dar sângele care-i curgea prin vene părea să zbârnâie sub atingerea ei cu energia cinetică a focului gata să se aprindă.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, dar el întoarse capul și buzele li se atinseră. Nu făcuseră nimic mai mult decât să se sărute de când focul începuse să șuiere în sângele lui, și chiar și asta cu multă băgare de seamă. Jace era grijuliu și acum, gura lui lunecând ușor peste a ei, cu mâna pe umărul ei. Pentru o clipă, rămaseră trup lângă trup, iar ea îi simți vibrația și pulsul sângelui. Jace dădu s-o tragă mai aproape de el și o scânteie ascuțită, seacă, se iscă între ei, ca trosnetul de electricitate statică.

Jace întrerupse sărutul și făcu un pas înapoi, răsuflând; mai înainte să poată spună Clary ceva, un cor de aplauze sarcastice izbucni de pe movila din apropiere. Simon, Isabelle și Alec își fluturau brațele spre ei. Jace făcu o plecăciune, dar Clary se dădu înapoi ușor intimidată, trecându-și degetele mari prin găicile jeanșilor ei.

Jace oftă.

— Să ne alăturăm prietenilor noștri enervanți și voaiori?

— Din păcate, este singurul tip de prieteni pe care-i avem.

Clary se împinse cu umărul în brațul lui și se apropiară de pietre. Simon și Isabelle stăteau unul lângă celălalt, vorbind încet. Alec ședea mai la o parte, uitându-se la ecranul telefonului său cu o expresie de intensă concentrare.

Jace se trânti lângă *parabatai*-ul său.

— Am auzit că, dacă te uiți fix la chestiile alea îndeajuns de mult, o să sune.

— I-a trimis un mesaj lui Magnus, zise Isabelle, aruncând o privire dezaprobatoare spre ei.

— Ba nu, zise Alec, automat.

— Ba da, i-ai trimis, zise Jace, lungindu-și gâtul să vadă peste umărul lui Alec. *Și* l-ai sunat. Pot să-ți văd apelurile efectuate.

— E ziua lui, zise Alec, închizând brusc telefonul.

Arăta ca intrat la apă, zilele astea, aproape sfrijit în puloverul lui albastru ponosit, cu găuri la coate, cu buzele mușcate și crăpate. Clary se simți profund mișcată. După ce Magnus rupsese relația cu el, Alec petrecuse prima săptămână într-un fel de ceață de tristețe și stupefacție. Nimănui nu-i venea să creadă. Ea întotdeauna se gândise că Magnus îl iubea pe Alec, îl iubea cu adevărat; în mod limpede și Alec gândise așa.

— Nu vreau să creadă că eu nu... să creadă că am uitat.

— Tânjești de dorul lui, zise Jace.

Alec ridică din umeri.

— Uite cine vorbește. Oh, o iubesc. Oh, e sora mea. Oh, de ce, de ce, de ce...

Jace aruncă o mână de frunze moarte spre Alec, făcându-l să bolborosească.

Isabelle râdea.

— Știi că are dreptate, Jace.

— Dă-mi telefonul, zise Jace, ignorând-o pe Isabelle. Haide, Alexander.

— Nu te privește, zise Alec, ținând telefonul departe de mâna lui Jace. Las-o moartă, bine?

— Nu mai mănânci, nu mai dormi, te holbezi la telefon și eu ar trebui s-o las moartă? zise Jace.

Era o agitație surprinzătoare în vocea lui; Clary știa cât de tare îl supărase că Alec era nefericit, dar nu era sigură dacă și Alec o știa. În împrejurări normale, Jace ar fi ucis sau cel puțin ar fi amenințat pe oricine l-ar fi făcut pe Alec să sufere; de data asta era diferit. Lui Jace îi plăcea să câștige, dar nu puteai câștiga în fața unei inimi zdrobite, chiar dacă era a altcuiva. Chiar dacă era a cuiva la care țineai foarte mult.

Jace se aplecă iute și smulse telefonul din mâna *parabatai*-ului său. Alec protestă și se întinse după el, dar Jace îl ținu la distanță cu o mână, derulând expert prin mesajele telefonului cu mâna cealaltă.

— „Magnus, sună-mă, atât. Am nevoie să știu dacă ești bine..." Clătină din cap: OK, nu. Pur și simplu, nu.

Cu o mișcare hotărâtă, rupse telefonul în două. Ecranul deveni negru, iar Jace aruncă bucățile pe pământ.

— Așa!

Alec se uită interzis la bucățile împrăștiate.

— Mi-ai STRICAT TELEFONUL.

Jace ridică din umeri.

— Tipii nu-i lasă pe ceilalți tipi să sune la nesfârșit alți tipi. OK, a ieșit aiurea. Prietenii nu-i lasă pe prieteni să-i sune la nesfârșit pe foștii lor și să închidă telefonul. Pe bune. Trebuie să încetezi.

Alec părea furios.

— Așa că mi-ai stricat telefonul nou-nouț? Mulțumesc mult.

Jace zâmbi senin și se întinse pe pietre.

— Cu plăcere.

— Privește partea bună a lucrurilor, zise Isabelle. N-ai să mai fii în stare să primești mesaje de la mama. Mie mi-a scris de șase ori astăzi. Mi-am închis telefonul.

Bătu cu palma peste buzunar, cu o privire semnificativă.

— Ce vrea? întrebă Simon.

— Întruniri permanente, zise Isabelle. Depozițiii. Conclavul continuă să vrea să audă ce s-a întâmplat când ne-am luptat cu Sebastian la Burren. Cu toții a trebuit să relatăm, cam de vreo cincizeci de ori. Cum Jace a absorbit focul ceresc din Slăvita. Descrierea vânătorilor de umbre întunericiți, Pocalul Infernal, armele pe care le foloseau, runele pe care le aveau. Cu ce erau îmbrăcați, cu ce era îmbrăcat Sebastian, cu ce era îmbrăcată *toată lumea*... ca la sexul prin telefon, dar mai plictisitor.

Simon păru că se îneacă.

— Ce credem noi că urmărește Sebastian, adăugă Alec. Când o să se întoarcă. Ce o să facă atunci.

Clary își puse coatele pe genunchi.

— E bine întotdeauna să știi că Conclavul are un plan bine gândit și de toată încrederea.

— Nu vor să creadă, zise Jace, uitându-se la cer. Asta-i problema. Nu contează de câte ori le spunem ce am văzut noi la Burren. Nu contează de câte ori le spunem cât de periculoși sunt întunericiții. Nu vor să creadă că nefilimii ar putea într-adevăr să fie corupți. Că vânătorii de umbre ar putea ucide vânători de umbre.

Clary fusese acolo când Sebastian crease primul întunericit. Văzuse golul absolut din ochii lor, furia lor când luptau. O îngroziseră.

— Ei nu mai sunt vânători de umbre, adăugă ea, cu voce joasă. Ei nu mai sunt *oameni.*

— E greu de crezut dacă n-ai văzut cu ochii tăi, zise Alec. Iar Sebastian are doar câțiva pe lângă el. O mână de oameni, izolați... Nu vor să creadă că el reprezintă într-adevăr o amenințare. Sau, dacă este o amenințare, sunt mai degrabă înclinați să creadă că e o amenințare la adresa noastră, a celor din New York, și nu a vânătorilor de umbre în general.

— Nu greșesc când spun că, dacă pe Sebastian îl îngrijorează ceva, atunci Clary e aceea, rosti Jace și Clary simți un fior de gheață pe șira spinării, un amestec de dezgust și de teamă. El nu are propriu-zis emoții. Nu așa cum avem noi. Dar dacă ar avea, le-ar avea în legătură cu ea. Și le are și în legătură cu Jocelyn. O *urăște.* Făcu o pauză și continuă, gânditor: Dar nu cred c-o să lovească direct aici. Ar fi prea... evident.

— Sper că i-ai spus asta Conclavului, zise Simon.

— Cam de vreo mie de ori, răspunse Jace. Nu cred că pun prea mare preț pe intuiția mea.

Clary se uită în jos, la mâinile ei. Depusese și ea mărturie în fața Conclavului, ca toți ceilalți; dăduse răspunsuri la toate întrebările lor. Mai erau însă unele lucruri despre Sebastian pe care nu le spusese nici Conclavului, nici altcuiva. Lucrurile pe care el zisese că le voia de la ea.

Nu visase prea mult de când se întorseseră de la Burren cu venele lui Jace pline de foc, dar când visase, fuseseră numai coșmaruri, toate despre fratele ei.

— E ca și când ar încerca să se lupte cu o stafie, zise Jace. Nu-i pot lua urma lui Sebastian, nu-l pot găsi, nu-i pot găsi pe vânătorii de umbre pe care i-a convertit.

— Se străduiesc pe cât le stă în puteri, zise Alec. Întăresc protecțiile în jurul lui Idris și Alicante. Toate protecțiile, de fapt. Au trimis zeci de experți pe Insula Wrangel.

Insula Wrangel era sediul tuturor protecțiilor lumii, vrăjile care protejau globul, și în special Idrisul, de demoni și de invazia demonilor. Rețeaua de protecție nu era perfectă, iar demonii se mai strecurau prin ea uneori, dar Clary nu putea decât să-și închipuie cât de rea ar fi fost situația dacă protecțiile n-ar fi existat.

— Am auzit-o pe mama spunând că magicienii din Labirintul Spiralat caută o modalitate de a inversa efectele Pocalului Infernal, zise Isabelle. Bineînțeles că ar fi mai simplu dacă ar avea cadavre pe care să studieze...

Nu continuă; Clary știa de ce. Cadavrele vânătorilor de umbre uciși la Burren fuseseră aduse în Orașul Oaselor ca să fie examinate de Frații Tăcuți. Frații nu avuseseră niciodată ocazia. Peste noapte, cadavrele putreziseră până deveniseră ca acelea de zece ani vechime. Nu rămăsese nimic de făcut decât să ardă resturile.

Isabelle își regăsi glasul:

— Iar Surorile de Fier bat de zor la armele noastre. O să avem mii de pumnale de seraf, săbii, *chakhram*-uri, de toate... călite în focul ceresc.

Se uită la Jace. În zilele care urmaseră imediat după bătălia de la Burren, când focul făcuse prăpăd prin venele lui Jace, cu destulă violență

cât să-l facă să urle câteodată de durere, Frații Tăcuți îl examinaseră și-l reexaminaseră, îl încercaseră cu gheață și foc, cu metal binecuvântat și cu fier oarecare, căutând să vadă dacă exista vreo cale de a scoate focul din el, de a-l stăpâni.

Nu găsiseră niciuna. Focul Slăvitei, odată captat într-o lamă de sabie, nu părea deloc grăbit să se instaleze în alta, sau măcar să părăsească trupul lui Jace pentru un alt tip de recipient. Fratele Zachariah îi spusese lui Clary că în primele zile de la apariția vânătorilor de umbre, nefilimii căutaseră să capteze focul ceresc într-o armă, ceva care să poată fi folosit împotriva demonilor. Nu izbutiseră niciodată și, până la urmă, pumnalele de seraf rămăseseră armele lor preferate. În cele din urmă, din nou, Frații Tăcuți renunțaseră. Focul Slăvitei rămânea încolăcit în venele lui Jace ca un șarpe și singurul lucru bun pe care-l putea Jace spera era să ajungă să-l controleze, astfel încât focul să nu-l distrugă.

Se auzi bâzâitul puternic al primirii unui mesaj; Isabelle își deschisese iarăși telefonul.

— Mama zice să ne întoarcem la Institut în clipa asta, anunță ea. E un soi de adunare. Trebuie să fim prezenți. Se ridică, scuturându-și praful de pe rochie. Te-aș invita și pe tine, îi zise lui Simon, dar, știi tu, interzis pentru că ești mort-viu și așa mai departe.

— Țin minte asta, zise Simon, ridicându-se și el.

Clary le urmă exemplul și întinse o mână jos, spre Jace. El i-o luă și se ridică.

— Simon și cu mine ne ducem la cumpărături de Crăciun, zise ea. Și niciunul dintre voi nu ne poate însoți, pentru că trebuie să vă luăm vouă cadouri.

Alec păru îngrozit.

— Oh, Doamne. Asta înseamnă că trebuie să vă iau și eu cadouri vouă?

Clary clătină din cap.

— Vânătorii de umbre nu sărbătoresc... știi tu, Crăciunul?

Îi veni deodată în minte masa mai degrabă ratată de Ziua Recunoștinței, la Luke, când Jace, fiind invitat să taie curcanul, se repezise asupra păsării cu o sabie până când nu mai rămăsese mai nimic din ea, decât bucățele minuscule de curcan. Poate că nu?

— Ne dăm daruri unii altora, celebrăm schimbarea anotimpurilor, zise Isabelle. Obișnuia să fie și o sărbătoare de iarnă a Îngerului. Comemora ziua în care Instrumentele Mortale i-au fost dat lui Jonathan Vânătorul de Umbre. Cred că vânătorii de umbre s-au săturat să fie excluși de la toate sărbătorile mundane, totuși, așa că multe Institute organizează petreceri de Crăciun. Cea de la Londra este faimoasă. Ridică din umeri: Însă nu prea cred c-o să facem ceva... anul ăsta.

— Oh.

Clary se simți groaznic. Bineînțeles că nu voiau să celebreze Crăciunul după ce îl pierduseră pe Max.

— Bine, măcar hai să vă luăm noi cadourile alea, cel puțin. Nu trebuie să fie și o petrecere sau ceva de genul ăsta.

— Exact. Simon își aruncă brațele în sus. Trebuie să cumpăr cadouri de Hanuka. E stipulat în Legea evreiască. Dumnezeul evreilor e un Dumnezeu mânios. Și foarte clar orientat pe daruri.

Clary îi zâmbi. Simon descoperea că-i e din ce în ce mai ușor să rostească numele „Dumnezeu".

Jace suspină și-o sărută pe Clary — o atingere cu buzele grăbită pe tâmplă, de la revedere, dar și cu atât o făcu să se înfioare. Deoarece nu era în stare să-l atingă pe Jace sau să-l sărute cum se cuvine, începuse să reacționeze puternic. Ea îi jurase că n-avea să conteze, că avea să-l iubească și dacă nu s-ar mai fi putut atinge niciodată, dar tot ajunsese să urască situația, să urască liniștea și siguranța modului în care întotdeauna se potriviseră fizic unul cu celălalt.

— Ne vedem mai târziu, zise Jace. Mă întorc cu Alec și cu Izzy...

— Ba deloc, zise pe neașteptate Isabelle. Ai stricat telefonul lui Alec. Sigur, cu toții voiam să facem asta de săptămâni...

— ISABELLE, zise Alec.

— Dar adevărul e că tu ești *parabatai*-ul lui și ești singurul care n-a fost să-l vadă pe Magnus. Du-te și vorbește cu el.

— Și să-i spun ce? protestă Jace. Nu poți *vorbi* cu oamenii ca să nu o rupă cu tine... Sau poate că poți, adăugă el grăbit, văzând expresia lui Alec. Cine poate ști? O să încerc.

— Mersi. Alec îl bătu pe umăr. Am auzit că poți fi și fermecător când vrei.

— Și eu la fel, zise Jace, luând-o la fugă cu spatele.

Era grațios chiar și făcând așa, gândi Clary posomorâtă. Și sexy. Hotărât sexy. Ridică mâna, fluturând un rămas-bun fără entuziasm.

— Ne vedem mai târziu, strigă ea.

Dacă nu mor de frustrare până atunci.

Familia Fray nu respectase niciodată sărbătorile religioase, dar Clary adora Fifth Avenue în perioada Crăciunului. Aerul mirosea a castane dulci coapte, iar decorațiunile din vitrine scânteiau în albastru și argintiu, verde și roșu. Anul acesta erau niște ornamente de cristal ca niște uriași fulgi de zăpadă, globulari, atârnați de fiecare stâlp de felinar, reflectând lumina soarelui de iarnă în fulgere aurii. Ca să nu mai spunem de pomul uriaș din Rockefeller Center. Pomul își arunca umbrele asupra lor, când ea și Simon se proptiră peste poarta din marginea patinoarului, uitându-se cum cădeau turiștii când încercau să se descurce pe gheață.

Clary avea un pahar de ciocolată fierbinte pe care-l ținea între palme, bucurându-se de căldura ce i se răspândea în tot corpul. Se simțea aproape normal — asta, să vină pe Fifth ca să vadă vitrinele și pomul, fusese dintotdeauna obiceiul de iarnă pentru ea și Simon.

— Te face să te simți ca odinioară, nu? zise el, ca un ecou al gândurilor ei, sprijinindu-și bărbia pe brațele încrucișate.

Ea-i aruncă o privire cu coada ochiului. Era îmbrăcat într-un palton negru cu fular, care-i accentua paloarea feței. Ochii îi erau încercănați, semn că nu se hrănise recent cu sânge. Arăta așa cum era — un vampir flămând, obosit.

Ei bine, gândi ea, *aproape* ca odinioară.

— Doar că sunt mai mulți oameni pentru care să cumpărăm cadouri, zise ea. În plus, chestiunea întotdeauna traumatizantă cu ce-îi-cumperi-partenerului-cu-ocazia-primului-Crăciun-după-ce-ați început-să-vă-întâlniți.

— Ce să-i cumperi vânătorului de umbre care le are pe toate, zise Simon cu un rânjet.

— Lui Jace îi plac cel mai mult armele, zise Clary. Îi plac și cărțile, dar au o bibliotecă imensă la Institut. Îi place muzica clasică...

Se lumină. Simon era muzician; chiar dacă trupa în care cânta era groaznică și își schimba veșnic numele — în prezent se chema Sufleul Letal —, avea experiență.

— Ce i-ai dărui cuiva căruia îi place să cânte la pian?

— Un pian.

— *Simon.*

— Un metronom uriaș, pe care să-l poată folosi și ca armă?

Clary oftă, exasperată.

— Partituri. Rahmaninov e treabă grea, dar lui îi plac provocările.

— Bună idee. Mă duc să văd dacă e vreun magazin de muzică pe aici.

Clary, terminând ciocolata, aruncă paharul într-un coș din apropiere și scoase telefonul.

— Dar tu? Ce dar îi faci lui Isabelle?

— N-am absolut nicio idee, zise Simon.

Începuseră să se îndrepte spre bulevard, unde un șuvoi compact de pietoni zgâindu-se la vitrine obturase toate străzile.

— Ei, haide. Isabelle n-are pretenții.

— Hei, vorbești despre iubita mea. Simon se încruntă. Cred. Nu sunt sigur. N-am discutat încă. Despre relație, vreau să spun.

— E musai să faci o DR, Simon.

— Ce?

— O definire a relației. Ce este, spre ce se îndreaptă. Sunteți iubit și iubită, doar vă simțiți bine, „e complicat" sau cum? Când o să le spună ea părinților ei? Îți este permis să te vezi cu alte persoane?

Simon se blocă.

— Ce? Pe bune?

— Pe bune. Între timp... parfum!

Clary îl apucă pe Simon de spatele paltonului și-l împinse într-un magazin de cosmetice. Era uriaș pe dinăuntru, cu șiruri de sticluțe strălucitoare pretutindeni.

— Și ceva neobișnuit, zise ea, îndreptându-se spre zona cu parfumuri. Isabelle n-o să vrea să miroasă ca oricine altcineva. O să vrea să miroasă a smochine sau a vetiver sau...

— Smochine? Smochinele au miros?

Simon părea îngrozit.

Clary se pregătea să râdă de el când îi bâzâi telefonul. Mesaj de la mama ei.

UNDE EȘTI?

Clary își dădu ochii peste cap și îi răspunse tot printr-un mesaj. Jocelyn încă se crispa toată când știa că fiica ei era pe-afară cu Jace. Chiar dacă, după cum îi atrăsese Clary atenția, Jace era probabil cel mai sigur iubit din lume, de vreme ce-i era interzis (1) să se înfurie, (2) să facă avansuri sexuale și (3) să facă orice i-ar putea produce un val de adrenalină.

Pe de altă parte, el *fusese* posedat; ea și mama ei îl văzuseră cu ochii lor când stătuse deoparte și îl lăsase pe Sebastian să-l amenințe pe Luke. Clary încă nu povestise despre tot ce văzuse în apartamentul pe care îl împărțise cu Jace și Sebastian, în acel scurt timp cu totul anapoda, un amestec de vis și coșmar. Nu-i povestise niciodată mamei sale că Jace ucisese pe cineva; existau lucruri pe care nu era nevoie să le știe și Jocelyn, lucruri pe care nici Clary nu voia să le știe.

— Sunt atât de multe în magazinul ăsta pe care-mi pot închipui că le-ar dori Magnus, zise Simon, ridicând o sticluță cu o suspensie de sclipici de corp într-un soi de ulei. E împotriva vreunei reguli să cumperi daruri pentru cineva care s-a despărțit de prietenul tău?

— Bănuiesc că depinde. E cumva Magnus prietenul tău apropiat sau Alec?

— Alec își aduce aminte cum mă cheamă, zise Simon și puse sticluța la loc. Și îmi pare rău pentru el. Înțeleg de ce a făcut-o Magnus, dar Alec e *atât* de dărâmat. Am senzația că dacă cineva te iubește, ar trebui să te ierte, dacă regreți cu adevărat.

— Eu cred că depinde de ce-ai făcut, zise Clary. Nu mă refer la Alec — vorbesc în general. Sunt sigură că Isabelle pe tine te-ar ierta pentru orice, adăugă ea grăbită.

Simon nu părea convins.

— Stai pe loc, îl anunță ea, agitând o sticluță pe lângă capul lui. Peste trei minute o să-ți miros gâtul.

— N-am mai pomenit așa ceva, zise Simon. Ai așteptat cam mult până să-ți faci mutarea, Fray, ți-o spun eu.

Clary nu se osteni să găsească o replică isteață; încă se gândea la ce spusese Simon despre iertare și își aminti de altcineva, de vocea, fața și ochii altcuiva. Sebastian, stând la masă în fața ei, la Paris. *Crezi că mă poți ierta? Vreau să spun, crezi că iertarea e posibilă pentru cineva ca mine?*

— Există lucruri pe care nu le poți niciodată ierta, zise ea. Eu nu-l pot ierta niciodată pe Sebastian.

— Dar nu-l iubești.

— Nu, dar e fratele meu. Dacă lucrurile ar fi fost altfel...

Dar nu sunt altfel. Clary abandonă gândul și se aplecă spre el să inspire.

— Miroși a smochine și a caise.

— Chiar crezi că Isabelle vrea să miroasă ca o farfurie cu fructe uscate?

— Poate că nu. Clary luă o altă sticluță. Deci ce-ai de gând să faci?

— Când?

Clary își ridică privirea, după ce chibzuise asupra întrebării în ce fel o tuberoză e deosebită de o roză obișnuită, văzându-l pe Simon privind-o cu nedumerire în ochii lui căprui. Zise:

— Păi, nu poți sta cu Jordan la nesfârșit, nu? Urmează colegiul...

— Tu n-o să mergi la colegiu, zise el.

— Nu, dar eu sunt vânător de umbre. Noi continuăm studiile după optsprezece ani, suntem trimiși la alte Institute — ăsta-i colegiul nostru.

— Nu-mi place ideea c-o să pleci, zise el și își îndesă mâinile în buzunarele paltonului. Eu nu pot să mă duc la colegiu. Mama n-o să plătească pentru el și eu nu pot lua împrumuturi de studii. Sunt mort, din punct de vedere legal. Pe lângă asta, cât o să dureze până ca toată lumea de la școală să observe că ei îmbătrânesc, dar eu nu? Cei de șaisprezece ani nu arată ca studenții din ultimul an, nu știu dacă ai remarcat.

Clary puse sticluța jos.

— Simon...

— Poate ar trebui să-i iau ceva și mamei, zise el cu amărăciune. Ce ar sugera un „Mulțumesc pentru că m-ai dat afară din casă și te prefaci c-am murit?"

— Orhidee?

Dar lui Simon i se dusese cheful de glume.

— Poate că nu mai e ca odinioară, zise el. De regulă ți-aș fi luat ție creioane, instrumente de desen, dar tu nu mai desenezi, nu-i așa, în afară de ce faci cu stela ta? Tu nu mai desenezi și eu nu mai respir. Nu prea seamănă cu anul trecut.

— Poate că ar trebui să vorbești cu Raphael, zise Clary.

— *Raphael?*

— El știe cum trăiesc vampirii, zise Clary. Cum își aranjează viața, cum fac bani, cum obțin apartamente — trebuie să știe lucrurile astea. Te-ar putea ajuta.

— M-ar putea, dar n-ar face-o, zise Simon, încruntat. N-am mai auzit nimic de la gașca Dumort de când Maureen a preluat conducerea de la Camille. Știu că Raphael e adjunctul ei. Sunt foarte sigur că ei încă mai cred că eu am Pecetea lui Cain; altminteri, ar fi trimis pe cineva după mine până acum. Chestie de timp.

— Nu. N-o să se atingă de tine. Ar însemna război cu Conclavul. Institutul a fost *foarte* clar, zise Clary. Ești protejat.

— Clary, zise Simon. Niciunul dintre noi nu e protejat.

Mai înainte să poată răspunde, ea auzi pe cineva strigând-o pe nume; foarte nedumerită, își ridică ochii și o văzu pe mama ei, îmbrâncind prin mulțimea cumpărătorilor și croindu-și drum spre ea. Prin vitrină îl văzu pe Luke, așteptând afară, pe trotuar. În cămașa lui de flanelă, arăta nelalocul lui printre newyorkezii spilcuiți.

Eliberându-se de mulțime, Jocelyn ajunse la ei și o luă în brațe pe Clary. Clary se uită peste umărul mamei sale, nedumerită, la Simon. El ridică din umeri. În sfârșit, Jocelyn îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Am fost atât de îngrijorată că ți s-a întâmplat ceva...

— În *Sephora*? zise Clary.

Fruntea lui Jocelyn se încreți.

— N-ai auzit? Credeam că Jace ți-a trimis un mesaj până acum.

Clary simți deodată o răceală cuprinzându-i venele, de parcă ar fi înghițit apă cu gheață.

— Nu. Eu... Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, Simon, zise Jocelyn. Dar Clary și cu mine trebuie să ne ducem la Institut în clipa asta.

Nu se schimbaseră prea multe acasă la Magnus de când fusese Jace prima oară pe la el. Aceeași intrare înghesuită, cu un singur bec galben. Jace folosise o rună de Deschidere pentru a intra pe ușa imobilului, și acum urcă pe scări, câte două trepte odată, și sună la ușa apartamentului lui Magnus. Mai sigur așa decât să folosească o altă rună, își zise el. La urma urmelor, Magnus putea juca niște jocuri video în pielea goală sau, pe bune, putea face practic orice. Cine știa cu ce se ocupau magicienii în timpul lor liber?

Jace sună din nou, de data asta sprijinindu-se hotărât în butonul soneriei. Alte două bâzâituri lungi și Magnus în sfârșit deschise brusc ușa, cu un aer furios. Era îmbrăcat cu un halat de mătase neagră peste o cămașă albă de gală și pantaloni de tweed. Avea picioarele goale. Părul lui negru era ciufulit și pe obraz avea umbra unei bărbi nerase.

— Ce cauți aici? îl întrebă.

— Măi să fie, zise Jace. Atât de neprimitor.

— Asta pentru că nu ești bine-venit.

Jace ridică o sprânceană.

— Credeam că suntem prieteni.

— Nu. Tu ești prietenul lui Alec. Alec a fost iubitul meu, așa că a trebuit să mă port frumos cu tine. Dar acum el nu mai e iubitul meu, deci nu mai trebuie să te înghit. Nu că vreunul dintre voi ar părea să-și dea seama. Tu trebuie să fii — păi, al patrulea? — din gașca voastră care mă deranjează. Magnus socoti pe degetele sale lungi: Clary. Isabelle. Simon...

— *Simon* a trecut pe aici?

— Pari surprins.

— Nu m-am gândit că era atât de interesat de relația ta cu Alec.

— Eu nu *am* o relație cu Alec, zise Magnus sec, dar Jace deja trecuse pe lângă el și intrase în living, uitându-se curios în jur.

Unul dintre lucrurile care, în secret, îi plăcuse întotdeauna lui Jace la apartamentul lui Magnus era că rareori arăta de două ori la fel.

Uneori, era o mansardă uriașă, modernă. Alteori, arăta ca un bordel franțuzesc, sau ca un bârlog de opiomani victorian, sau ca interiorul unei navete spațiale. În clipa asta, însă, era doar dezordonat și întunecat. Teancuri de cutii de mâncare chinezească acopereau măsuța de cafea. Președintele Miau stătea pe covor cu toate patru labele întinse drept în fața lui, ca un cerb mort.

— Miroase a inimă zdrobită aici, zise Jace.

— E de la mâncarea chinezească. Magnus se trânti pe sofa și își întinse picioarele în față. Dă-i drumul, hai să terminăm. Spune ce ai vrut să spui de ai venit până aici.

— Cred că ar trebui să te întorci la Alec, zise Jace.

Magnus își rostogoli ochii spre tavan.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că suferă, zise Jace. Și regretă. Regretă ce a făcut. N-o s-o mai facă a doua oară.

— Oh, n-o să se mai strecoare pe la spatele meu cu una dintre fostele mele amante ca să-mi scurteze viața *a doua oară*? Foarte nobil din partea lui.

— Magnus...

— De altfel, Camille e moartă. *N-o poate* face a doua oară.

— Știi ce vreau să spun, zise Jace. N-o să te mai mintă sau să te înșele sau să ascundă lucruri de tine sau indiferent pentru ce te-ai supărat tu. Se lăsă să cadă într-un fotoliu adânc de piele și ridică o sprânceană. Deci?

Magnus se întoarse într-o rână.

— Ce-ți pasă ție dacă Alec suferă?

— Ce-mi *pasă* mie? zise Jace atât de tare, încât Președintele Miau sări drept în sus, de parc-ar fi fost electrocutat. Bineînțeles că-mi pasă de Alec; el e cel mai bun prieten al meu, *parabatai*-ul meu. Și e nefericit. La fel și tu, după cum arată lucrurile. Cutii de mâncare la pachet pretutindeni, n-ai mișcat un deget să aranjezi casa, pisoiul tău pare mort...

— Nu e mort.

— Țin la Alec, zise Jace, țintuindu-l pe Magnus cu o privire neclintită. Țin la el mai mult decât țin la mine însumi.

— Nu te-ai gândit niciodată, cugetă Magnus, trăgând un pic din oja descojită de pe unghie, că toată afacerea asta cu *parabatai*-ul e mai degrabă crudă? Poți să-ți alegi *parabatai*-ul, dar după aceea nu mai poți să-l dez-alegi. Chiar dacă te atacă. Uită-te la Luke și Valentine. Și, cu toate că *parabatai*-ul tău e cea mai apropiată persoană din lume pentru tine, într-un fel, nu poți să te îndrăgostești de el. Iar dacă el moare, moare și o parte din tine.

— Cum de știi atât de multe despre *parabatai*?

— Îi știu pe vânătorii de umbre, zise Magnus, bătând cu palma în sofa lângă el, pentru ca Președintele să sară pe perne și să-și frece capul de Magnus.

Degetele lungi ale magicianului se îngropară în blana pisoiului.

— Îi cunosc de multă vreme. Sunteți niște creaturi ciudate. Numai noblețe fragilă și omenie, pe de-o parte, și numai foc nepăsător al îngerilor pe de alta.

Ochii îi săgetară spre Jace.

— Mai ales tu, Herondale, căci tu ai focul îngerilor în sânge.

— Ai fost prieten cu vânătorii de umbre și înainte?

— Prieten, zise Magnus. Ce înseamnă asta, de fapt?

— Ai fi știut, zise Jace, dacă ai fi avut vreunul. Ai? Ai vreun prieten? Vreau să zic, în afară de oamenii care vin la petrecerile tale. Celor mai mulți le e frică de tine, sau par să-ți fie datori cu ceva, sau te-ai culcat cu ei cândva, dar prieteni — eu nu văd să ai prea mulți.

— Ei bine, asta e o noutate, zise Magnus. Niciunul din restul grupului vostru n-a încercat să mă insulte.

— Și merge?

— Dacă vrei să spui oare nu mă simt deodată convins să mă întorc la Alec, nu, zise Magnus. Am căpătat o neașteptată poftă de pizza, dar asta s-ar putea să n-aibă legătură.

— A zis Alec c-ai să faci așa, zise Jace. C-ai să deviezi întrebările despre tine cu glume.

Magnus își îngustă ochii.

— Și sunt *singurul* care face asta?

— Exact, zise Jace. Ascult-o de la cineva care știe. Urăști să vorbești despre tine și mai degrabă îi înfurii pe ceilalți decât să fii compătimit de ei. Câți ani ai, Magnus? Răspunsul corect.

Magnus nu spuse nimic.

— Care era numele părinților tăi? Numele tatălui tău?

Magnus îl fulgeră cu privirea ochilor verzi-aurii.

— Dacă voiam să mă întind pe o canapea și să mă plâng cuiva despre părinții mei, aș fi angajat un psihiatru.

— Ah, zise Jace, dar serviciile mele sunt gratis.

— Am auzit asta despre tine.

Jace rânji și se lăsă mai jos în fotoliu. Pe otoman era o pernă cu modelul steagului englez. El o luă și și-o puse sub cap.

— N-am treabă nicăieri. Pot să stau aici toată ziua.

— Grozav, zise Magnus. O să trag un pui de somn.

Întinse mâna după o pătură mototolită ce zăcea pe podea, exact când lui Jace îi sună telefonul. Magnus privi, rămas cu mâna la jumătatea drumului, cum Jace scoate telefonul din buzunar și-l deschide.

Era Isabelle.

— Jace?

— Mda. Sunt la Magnus acasă. Cred că s-ar putea să fi făcut ceva progrese. Care-i treaba?

— Vino înapoi, zise Isabelle, iar Jace își îndreptă spatele și perna se rostogoli pe podea.

Vocea ei era ciudat de încordată. El îi putea desluși tonul alarmat, ca notele false dintr-un pian prost acordat.

— La Institut. Imediat, Jace.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Și îl văzu și pe Magnus îndreptându-se brusc, lăsând pătura să-i cadă din mână.

— Sebastian, zise Isabelle.

Jace închise ochii. Văzu sângele auriu și penele albe împrăștiate pe o podea de marmură. Își aminti apartamentul, cuțitul din mâinile lui, lumea la picioarele sale, strânsoarea lui Sebastian pe încheietura mâinii, ochii aceia negri, insondabili, uitându-se la el cu amuzament răutăcios. Îi vâjâiau urechile.

— Ce e?

Vocea lui Magnus străbătu prin gândurile lui Jace.

Își dădu seama că era deja la ușă, cu telefonul din nou în buzunar. Se întoarse. Magnus era în spatele lui, cu o expresie răvășită.

— E Alec? E bine?

— Ce-ți pasă ție? zise Jace și Magnus tresări.

Jace nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată pe Magnus tresărind. A fost singurul lucru ce l-a împiedicat să trântească ușa în urma lui când a ieșit.

Erau zeci de haine și jachete necunoscute atârnate în holul de la intrare al Institutului. Clary simți vibrația tensiunii în umerii ei când își descheie fermoarul paltonului de lână și-l agăță într-unul din cârligele ce se înșirau de-a lungul pereților.

— Și Maryse n-a spus despre ce e vorba? întrebă Clary.

Vocea îi tremura, gata să se spargă, de atâta neliniște.

Jocelyn își desfăcuse un fular cenușiu lung de la gât și abia se uită când Luke i-l luă din mâini ca să-l atârne într-un cui. Ochii ei verzi săgetau prin încăpere, de la grilajul ascensorului la tavanul boltit de deasupra, la pictura murală decolorată cu oameni și îngeri.

Luke clătină din cap.

— Doar că a fost un atac asupra Conclavului și că noi trebuia să ajungem aici cât mai repede cu putință.

— Partea cu „noi" mă îngrijorează pe mine.

Jocelyn își strânse părul într-un conci la ceafă și îl înnodă cu degetele.

— N-am mai fost în Institut de ani întregi. De ce m-au chemat?

Luke o strânse de umăr, liniștitor. Clary știa de ce se temea Jocelyn, de ce se temeau cu toții. Singurul motiv pentru care Conclavul ar fi vrut-o pe Jocelyn aici era dacă aveau vești despre fiul ei.

— Maryse a spus că vor fi în bibliotecă, zise Jocelyn.

Clary porni înainte. Îi putea auzi pe Luke și pe mama ei vorbind în spatele ei, și zgomotul pașilor lor, ai lui Luke mai lenți decât fuseseră odată. Nu-și revenise pe de-a-ntregul în urma rănii care aproape îl ucisese în noiembrie.

Tu știi de ce te afli aici, nu-i așa, șopti o voce în capul ei. Știa că vocea nu era de fapt acolo, dar asta nu o ajuta. Nu-l mai văzuse pe fratele ei

de când cu lupta de la Burren, dar îl purta permanent într-un cotlon din mintea ei, o stafie inoportună, neavenită. *Din cauza mea. Ai știut mereu că nu dispărusem pentru totdeauna. Ți-am spus ce o să se întâmple. Ți-am spus foarte clar.*

Erchomai.

Vin.

Ajunseseră la bibliotecă. Ușa era întredeschisă și un murmur de voci se revărsa prin ea. Jocelyn se opri o clipă, cu fața încordată.

Clary puse mâna pe clanță.

— Ești gata?

Nu observase până în momentul acela cu ce era îmbrăcată mama ei: jeanși negri, bocanci și o helancă neagră. Ca și cum, fără să se gândească, își pusese hainele cele mai apropiate de un echipament de luptă pe care le avea.

Jocelyn încuviință din cap către fiica ei.

Cineva dăduse la o parte tot mobilierul din bibliotecă, eliberând un spațiu mare în mijlocul încăperii, exact peste mozaicul Îngerului. O masă solidă fusese plasată acolo, o uriașă placă de marmură sprijinită pe doi îngeri de piatră îngenuncheați. În jurul mesei stăteau membrii Conclavului. Pe unii dintre ei, de pildă pe Kadir și Maryse, Clary îi cunoștea după nume. Ceilalți erau doar chipuri familiare. Maryse stătea în picioare, socotind pe degete, în timp ce înșira nume de localități cu voce tare.

— Berlin, zise ea. Niciun supraviețuitor. Bangkok. Niciun supraviețuitor. Moscova. Niciun supraviețuitor. Los Angeles...

— Los Angeles? zise Jocelyn. Acolo era familia Blackthorn. Ei sunt...

Maryse păru surprinsă, de parcă nu și-ar fi dat seama că Jocelyn intrase. Ochii ei albaștri alunecară peste Luke și Clary. Arăta trasă la față și epuizată, cu părul strâns sever la spate, cu o pată — vin roșu sau sânge? — pe mâneca jachetei ajustate pe corp.

— Au fost supraviețuitori, zise ea. Copiii. Sunt în Idris acum.

— Helen, zise Alec, iar Clary se gândi la fata care luptase cu ei împotriva lui Sebastian la Burren.

Își aminti de ea în naosul Institutului, cu un băiat cu părul negru ținând-o strâns de mână. *Fratele meu, Julian.*

— Iubita lui Aline, izbucni Clary și văzu Conclavul uitându-se la ea cu o foarte puțin mascată ostilitate.

Întotdeauna se uitau așa, ca și când cine era ea și ce reprezenta îi făceau aproape incapabili să o privească. *Fiica lui Valentine. Fiica lui Valentine.*

— Ea e bine?

— Ea a fost în Idris, cu Aline, zise Maryse. Frații și surorile ei mai mici au supraviețuit, deși se pare că a fost o problemă cu fratele mai mare, Mark.

— O problemă? zise Luke. Ce se petrece, mai exact, Maryse?

— Nu cred că o să știm toată povestea până ce nu ajungem la Idris, zise Maryse, netezindu-și pe spate părul deja netezit. Dar au fost atacuri, mai multe în cursul a două nopți, asupra a șase Institute. Nu știm încă sigur cum au pătruns în Institute, dar știm...

— Sebastian, zise mama lui Clary.

Avea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor ei negri, dar Clary bănuia că, dacă nu le-ar fi avut, ar fi putut să vadă că mâinile mamei sale erau strânse în pumni.

— Treci la subiect, Maryse. Fiul meu. Nu m-ai fi chemat aici dacă n-ar fi fost el responsabil. Nu-i așa?

Jocelyn își încrucișă privirea cu Maryse, iar Clary se întrebă dacă așa fuseseră și pe vremea când erau amândouă în Cerc, muchiile tăioase ale personalităților lor ciocnindu-se mereu și scoțând scântei.

Mai înainte ca Maryse să poată răspunde, ușa se deschise și intră Jace. Era îmbujorat de la frigul de afară, cu capul gol și părul blond ciufulit de vânt. Mâinile fără mănuși aveau vârfurile degetelor înroșite de ger, pline de cicatricele peceților noi și vechi. El o văzu pe Clary și îi dărui un zâmbet scurt, înainte de a se așeza pe un scaun rezemat de perete.

Luke, ca de obicei, interveni ca să facă pace.

— Maryse? Sebastian e responsabil?

Maryse trase adânc aer în piept.

— Da, da, el este. Și a avut întunericiții cu el.

— Bineînțeles că e Sebastian, zise Isabelle.

Se uitase până atunci în jos, la masă; acum își înălță capul. Fața ei era o mască de ură și furie.

— A spus că o să vină; ei bine, a venit.

Maryse oftă.

— Am presupus că va ataca Idrisul. Asta indicau toate informațiile. Nu Institutele.

— Deci a făcut lucrul la care nu v-ați așteptat, zise Jace. Întotdeauna face lucrul la care nu te aștepți. Poate Conclavul ar trebui să facă un plan pentru *asta*.

Vocea lui Jace coborî.

— V-am spus. V-am spus că o să vrea mai mulți soldați.

— Jace, zise Maryse, nu ne ajuți.

— Nici nu încercam.

— Eu m-aș fi gândit că primul atac îl va da aici, zise Alec. Dat fiind ce-a spus Jace înainte, și e adevărat — toată lumea pe care el o iubește sau o urăște e aici.

— El nu *iubește* pe nimeni, se răsti Jocelyn.

— Mamă, încetează, zise Clary.

Inima îi bătea cu putere în piept, nebunește; totuși, în același timp, simțea un straniu sentiment de ușurare. Tot timpul ăsta îl așteptase pe Sebastian să vină, iar acum venise. Acum așteptarea luase sfârșit. Acum avea să înceapă războiul.

— Deci ce ar trebui să facem? Să fortificăm Institutul? Să ne *ascundem*?

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Jace, cu vocea mustind de sarcasm. Conclavul a cerut un Consiliu. Încă o adunare.

— Conclavul a cerut evacuarea imediată, a zis Maryse și, la acestea, toată lumea a amuțit, chiar și Jace. Toate Institutele trebuie abandonate. Toate Conclavele trebuie să se întoarcă în Alicante. Protecțiile din jurul Idrisului vor fi dublate poimâine. Nimeni nu va mai putea să intre sau să iasă.

Isabelle înghiți în sec.

— Când o să părăsim New Yorkul?

Maryse își îndreptă spatele. Ceva din obișnuita ei atitudine impunătoare se întorsese, gura îi era o linie subțire, maxilarul strâns cu hotărâre.

— Du-te și fă-ți bagajul, zise ea. Plecăm la noapte.

2

LUPTĂ SAU MORI

TREZIREA A FOST CA ȘI CÂND AR FI INTRAT ÎNTR-O CADĂ CU APĂ înghețată. Emma se ridică brusc în capul oaselor, se smulse din somn, deschizând gura pentru un strigăt.

— Jules! *Jules!*

În întuneric se iscă o mișcare, o mână pe brațul ei, și deodată o lumină care-i înțepă ochii. Emma icni și se dădu înapoi, împingându-se printre perne — fusese culcată într-un pat, își dădu ea seama, cu pernele îngrămădite în spatele ei și cearșafurile înfășurate pe corpul ei într-o încâlceală asudată. Clipi să-și alunge întunericul din ochi, încercând să se concentreze.

Helen Blackthorn era aplecată asupra ei și ochii albaștri-verzui erau îngrijorați; o lampa-vrăjitoarei strălucea în mâna ei. Se aflau într-o mansardă cu tavanul în pantă coborând de o parte și de alta, ca într-o colibă din poveste. În mijlocul camerei era un pat mare cu patru stâlpi de lemn, iar în umbrele din spatele lui Helen, Emma putea vedea înălțându-se mobila: un șifonier mare, greoi, o sofa lungă, o masă cu picioare șubrede.

— Un-unde sunt? gâfâi Emma.

— Idris, zise Helen, mângâindu-i brațul într-un fel liniștitor. Ai reușit să ajungi în Idris, Emma. Suntem în mansarda casei familiei Penhallow.

— Pă-părinții mei.

Emmei îi clănțăneau dinții.

— Unde sunt părinții mei?

— Ai venit prin Portal cu Julian, zise Helen cu blândețe, fără să-i răspundă la întrebare. Toți ați reușit să treceți, cumva... e un miracol, să știi. Conclavul a deschis accesul, dar trecerea prin Portal e grea. Dru a venit ținându-l în brațe pe Tavvy, iar gemenii au venit împreună, bineînțeles. Și apoi, când aproape că ne pierduserăm speranța, voi doi. Tu erai aproape inconștientă, Em. Îi dădu Emmei pe spate părul de pe frunte. Am fost atât de îngrijorați. Să-l fi văzut pe Jules...

— Ce s-a *întâmplat*? întrebă Emma, ferindu-se de atingerea lui Helen, nu pentru că n-o plăcea pe Helen, ci pentru că inima îi bătea cu putere. Dar Mark și domnul Blackthorn...

Helen șovăi.

— Sebastian Morgernstern a atacat șase Institute în ultimele câteva zile. El fie i-a ucis pe toți, fie i-a convertit. Poate folosi Pocalul Infernal ca să-i facă pe vânătorii de umbre... să nu mai fie ei înșiși.

— L-am văzut făcând-o, șopti Emma. Katerinei. Și l-a convertit și pe tatăl vostru. Urmau să i-o facă și lui Mark, dar Sebastian a zis că pe el nu-l voia, pentru că avea sânge de elf.

Helen tresări.

— Avem motive să credem că Mark e încă în viață, zise ea. Au fost în stare să-i ia urma până la un punct unde a dispărut, dar runele indică faptul că nu e mort. Se poate ca Sebastian să-l țină ostatic.

— Părinții... părinții mei, zise Emma din nou, cu gâtul foarte uscat de data asta; știa ce însemna faptul că Helen nu-i răspunsese la întrebare de prima oară. Unde sunt? Nu erau în Institut, așa că Sebastian n-a putut să le facă rău.

— Em... Helen respiră prelung. Arăta deodată atât de tânără, aproape la fel de tânără ca Jules. Sebastian nu atacă numai Institutele; el ucide sau răpește membrii Conclavului din casele lor. Părinții tăi... Conclavul a încercat să-i găsească, dar nu s-a putut. Apoi, corpurile lor

au fost aduse de valuri la Marina del Rey, pe plajă, în dimineața asta. Conclavul nu știe ce s-a întâmplat exact, dar...

Vocea lui Helen se pierdu într-un șir de cuvinte fără sens, cuvinte ca „identificare certă", și „cicatricele și pecețile de pe corpuri" și „nicio probă recuperată". Lucruri ca „în apă ore în șir" și „imposibil de transportat cadavrele" și „li s-au făcut toate ritualurile funerare cuvenite, au fost arși pe plajă, așa cum ceruseră amândoi, înțelegi..."

Emma țipă. A fost un țipăt fără niciun cuvânt la început, devenind din ce în ce mai tare, un țipăt care i-a sfâșiat gâtlejul și i-a adus gust de metal în gură. A fost un țipăt de pierdere atât de mare, încât nici nu existau cuvinte pentru ea. A fost plânsul fără cuvinte când cerul de deasupra capului tău, aerul din plămânii tăi, toate sunt smulse de la tine pentru totdeauna. A țipat și a tot țipat, trăgând cu ghearele de saltea până ce-a rupt-o, și apoi au fost pene și sânge sub unghiile ei, iar Helen plângea în hohote, încercând s-o țină, spunând:

— Emma, Emma, te rog, Emma, te rog.

Și apoi s-a făcut mai multă lumină. Cineva aprinsese o lanternă în cameră, iar Emma și-a auzit numele, rostit de o voce blândă și familiară, iar Helen i-a dat drumul și a venit Jules, aplecându-se peste marginea patului și întinzându-i ceva, ceva ce sclipea auriu în noua lumină puternică.

Era Cortana. Fără teacă, stând descoperită în palmele lui, ținută ca o ofrandă. Emma credea că încă mai țipa, dar a luat sabia, iar cuvintele care sclipeau pe lamă îi ardeau retina: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

Auzi vocea tatălui ei în minte. *Familia Carstairs a păstrat sabia asta din generație în generație. Inscripția ne aduce aminte că vânătorii de umbre sunt armele Îngerului. Călește-ne în văpaia focului și devenim mai puternici. Dacă îndurăm, supraviețuim.*

Emma se înecă, înăbușindu-și țipetele, silindu-le să stea înăuntru și să tacă. Asta voise să spună tatăl ei: ca și Cortana, ea avea oțel în venele ei și era menită să fie puternică. Și chiar dacă părinții ei nu mai erau aici să vadă, avea să fie puternică pentru ei.

Strânse sabia la piept. Ca de la depărtare, o auzi pe Helen exclamând și întinzând mâna după ea, dar Julian, Julian care întotdeauna știa ce avea nevoie Emma, îi trase lui Helen mâna înapoi. Degetele Emmei

erau strânse pe lamă și sângele îi șiroia pe brațe și pe piept, unde vârful îi crestase clavicula. Ea nu simțea. Legănându-se înainte și-napoi, strângea sabia de parcă era singurul lucru pe care-l iubise vreodată, lăsând să-i curgă sângele în locul lacrimilor.

Simon nu putea scăpa de senzația de déjà-vu.

Mai fusese aici și înainte, stând afară, lângă Institut, privind cum familia Lightwood dispărea printr-un Portal sclipitor. Deși atunci, înainte chiar de a fi avut el Pecetea lui Cain, Portalul fusese creat de Magnus, iar acum era sub supravegherea unei femei magician cu piele albastră, pe nume Catarina Loss. Data trecută, fusese chemat pentru că Jace voise să-i vorbească despre Clary înainte să dispară într-o altă țară.

De data aceasta, Clary avea să dispară odată cu ei.

Îi simți mâna peste a lui, degetele ei strângându-se ușor pe încheietura lui. Întregul Conclav — aproape toți vânătorii de umbre din New York City — intrase pe porțile Institutului și trecuse prin Portalul scânteietor. Cei din familia Lightwood, în calitate de gardieni ai Institutului, aveau să treacă ultimii. Simon se afla aici de la apus, când dâre de cer roșu coborau în spatele clădirilor New Yorkului, iar acum lampa-vrăjitoarei lumina scena din fața lui, reliefând mici detalii pâlpâitoare: biciul lui Isabelle, scânteierea de foc ce izbucnea din inelul familiei de pe mâna lui Alec când gesticula, lucirile din părul blond al lui Jace.

— Arată altfel, zise Simon.

Clary își ridică privirea la el. Ca și restul vânătorilor de umbre, era îmbrăcată în ceea ce Simon nu putea descrie decât ca pelerină. Părea să fie ceea ce îmbrăcau ei pe timpul iernii, făcută dintr-un material greu, catifelat, care se închidea cu o cataramă peste piept. El se întrebă de unde făcuse ea rost de a ei. Poate că și le făceau în mod special.

— Ce anume?

— Portalul, zise el. Arată altfel decât atunci când l-a făcut Magnus. Mai... albastru.

— Poate au simțul stilului diferit?

Simon aruncă o privire spre Catarina. Părea iute și eficientă, ca o infirmieră de spital sau o educatoare de grădiniță. În mod hotărât nu ca Magnus.

— Cum se simte Izzy?

— Îngrijorată, cred. Toată lumea e îngrijorată.

Urmă o mică pauză. Clary oftă prelung, răsuflarea ei plutind, albă, în aerul iernii.

— Nu-mi place că pleci, zise Simon, exact în același timp ce Clary spunea:

— Nu-mi place că plec și te las aici.

— O să fiu bine, zise Simon. Îl am pe Jordan care să-mi poarte de grijă.

Într-adevăr, era și Jordan acolo, stând pe coama zidului ce înconjura Institutul și privind cu atenție.

— Și n-a încercat nimeni să mă ucidă în ultimele două săptămâni.

— Nu-i amuzant, se încruntă Clary.

Problema era, reflectă Simon, că era greu să liniștești pe cineva că aveai să fii bine, când erai un Diurn. Unii vampiri l-ar fi putut dori pe Simon de partea lor, dornici să beneficieze de puterile lui neobișnuite. Camille încercase să-l recruteze, deci și alți puteau încerca, dar Simon avea impresia clară că marea majoritate a vampirilor voiau să-l ucidă.

— Sunt foarte sigur că Maureen încă mai speră să pună mâna pe mine, zise Simon.

Maureen era căpetenia clanului vampirilor din New York și credea că era îndrăgostită de Simon. Ceea ce ar fi fost mai puțin stingheritor dacă ea n-ar fi avut doar treisprezece ani.

— Știu, Conclavul a prevenit pe toată lumea să nu se atingă de mine, dar...

— Maureen vrea să se atingă de tine, zise Clary cu un rânjet pieziș. Atingere necuvenită.

— Gura, Fray.

— Jordan o s-o țină departe de tine.

Simon privi înainte, gânditor. Încercase să nu se holbeze la Isabelle, care îl salutase numai făcându-i o dată scurt cu mâna, de când ajunsese el la Institut. O ajuta pe mama ei, cu părul negru fluturând în vântul aspru.

— Ai putea să te duci și să vorbești cu ea, zise Clary. În loc să te holbezi ca un hărțuitor.

— Nu mă holbez ca un hărțuitor. Mă holbez subtil.

— *Eu* am observat, îi atrase atenția Clary. Uite, știi cum face Isabelle. Când e supărată, se închide în ea. Nu vrea să discute cu nimeni în afară de Jace sau Alec, pentru că nu prea are încredere în nimeni. Dar dacă tot ai de gând să fii iubitul ei, va trebui să-i arăți că ești una dintre persoanele în care poate avea încredere.

— Nu sunt iubitul ei. Cel puțin, nu cred că sunt iubitul ei. Ea n-a folosit niciodată cuvântul „iubit", în orice caz.

Clare îi trase un șut în gleznă.

— Voi doi aveți nevoie de o DR mai mult ca oricine.

— Definirea relației, aici? zise o voce din spatele lor.

Simon se întoarse și-l văzu pe Magnus, foarte înalt pe fundalul cerului întunecat din spatele lor. Era îmbrăcat sobru, jeanși și tricou negru, cu părul negru parțial peste ochi.

— Bag seama că și atunci când lumea se prăbușește în întuneric și pericol, voi doi stați pe margine și discutați despre viețile voastre amoroase. Adolescenții!

— Ce cauți aici? îl întrebă Simon, prea surprins ca să-i dea o replică deșteaptă.

— Am venit să-l văd pe Alec, zise Magnus.

Clary își ridică sprâncenele la el.

— Ce ziceai de adolescenți?

Magnus ridică un deget, prevenind-o.

— Nu te întrece cu gluma, dulceață, zise și trecu pe lângă ei, dispărând în mulțimea din jurul Portalului.

— Dulceață? zise Simon.

— N-ai să crezi, dar mi-a mai zis așa și înainte. Simon, ascultă. Se întoarse spre el, trăgându-i mâna afară din buzunarul jeanșilor. Se uită în jos la ea și zâmbi. Inelul, zise ea. A prins bine când a funcționat, nu-i așa?

Simon privi și el în jos. Un inel de aur lucrat manual în forma unei frunze îi încercuia inelarul mâinii drepte. Fusese odată conexiunea lui cu Clary. Acum, când al ei fusese distrus, era doar un inel, dar el îl păstrase oricum. Știa că era cam la fel cu a purta o jumătate de pandantiv BFF, dar nu se putea abține. Era un obiect frumos și încă un simbol al conexiunii dintre ei.

Ea îi strânse tare mâna, ridicându-și ochii spre ai lui. În irisurile ei verzi dansau umbre; el își dădu seama că era speriată.

— Știu că e doar o adunare de Consiliu..., începu Clary să zică.

— Dar o să stai în Idris.

— Numai până o să-și poată da ei seama ce s-a întâmplat cu Institutele și cum să le protejeze, zise Clary. Apoi o să ne întoarcem. Știu că telefoanele, mesajele și celelalte nu funcționează în Idris, dar dacă ai nevoie să vorbești cu mine, spune-i lui Magnus. O să găsească el o cale să-mi trimită un mesaj.

Simon simți un nod în gât.

— Clary...

— Te iubesc, zise ea. Ești prietenul meu cel mai bun. Îi dădu drumul mâinii; ochii îi străluceau. Nu, nu spune nimic, nu vreau să-mi spui nimic.

Se întoarse și aproape că o luă la fugă spre Portal, unde Jocelyn și Luke o așteptau, cu trei saci de marinar la picioarele lor. Luke aruncă o privire peste curte spre Simon, cu o expresie gânditoare.

Dar unde era Isabelle? Mulțimea vânătorilor de umbre se subțiase. Jace venise să stea lângă Clary, cu o mână pe umărul ei; Maryse se afla lângă Portal, dar Isabelle, care fusese cu ea...

— Simon, zise o voce lângă umărul lui.

Se întoarse și o văzu pe Izzy, cu fața palidă ca o pată între părul negru și pelerina neagră, uitându-se la el cu o expresie pe jumătate supărată, pe jumătate tristă.

— Bănuiesc că asta e partea în care ne luăm adio?

— OK, zise Magnus. Ai vrut să stai de vorbă cu mine. Deci, vorbește.

Alec se uită la el, cu ochii mari. Se duseseră după colțul bisericii și stăteau într-o grădină mică, uscată de iarnă, printre gardurile vii desfrunzite. Vițe groase acopereau zidul de piatră și poarta ruginită din apropiere, acum atât de dezgolite de iarnă, încât Alec putea vedea strada mundană prin crăpăturile din ușa de fier. O bancă de piatră era în apropiere, a cărei suprafață rugoasă era acoperită de un strat de gheață.

— Am vrut... Ce?

Magnus se uită la el posomorât, de parcă ar fi făcut ceva stupid. Alec bănuia că făcuse. Nervii i se ciocneau între ei ca niște clopoței de vânt și avea o senzație de gol în capul pieptului. Ultima oară când îl văzuse pe Magnus, magicianul plecase de lângă el, dispărând într-un tunel de metrou, devenind din ce în ce mai mic până ce se făcuse nevăzut. *Aku cinta kamu,* îi spusese el lui Alec. „Te iubesc", în indoneziană.

Asta îi dăduse lui Alec un licăr de speranță, îndeajuns cât să-l sune pe Magnus de zeci de ori, îndeajuns cât să-l facă să-și verifice mereu telefonul, să-și verifice e-mailul, ba chiar să-și verifice ferestrele camerei — care părea stranie, pustie și nefamiliară fără Magnus în ea, de parcă n-ar fi fost deloc camera lui — pentru bilete sau mesaje expediate în mod magic.

Iar acum Magnus stătea înaintea lui, cu părul lui negru ciufulit, cu pupilele ochilor ca de pisică și cu vocea ca melasa întunecată, cu fața lui calmă, izbitor de frumoasă, care nu lăsa să se citească absolut nimic pe ea, iar Alec se simțea de parcă ar fi înghițit clei.

— Ai vrut să vorbești cu mine, repetă Magnus. Am presupus că ăsta era motivul tuturor acelor apeluri telefonice. Și motivul pentru care ți-ai trimis toți prietenii tăi tâmpiți pe la mine. Sau așa faci tu cu toată lumea?

Alec înghiți ca să scape de uscăciunea din gâtlej și spuse primul lucru care-i veni în minte.

— N-ai să mă ierți niciodată?

— Eu... Magnus se întrerupse și privi într-o parte, clătinând din cap. Alec. *Te-am iertat.*

— Nu pare. Pari supărat.

Când Magnus își întoarse privirea la el, avea o expresie mai blândă.

— Sunt îngrijorat pentru tine, zise el. Atacurile asupra Institutelor. Tocmai am aflat.

Alec se simți amețit. Magnus îl iertase; Magnus era îngrijorat pentru el.

— Ai știut că plecăm în Idris?

— Catarina mi-a spus că a fost convocată să facă un Portal. Am bănuit, zise Magnus ușor sarcastic. Am fost un pic surprins că nu m-ai sunat sau nu mi-ai trimis un mesaj să-mi spui că plecați.

— Nu-mi răspunzi niciodată la telefoane sau mesaje, zise Alec.

— Asta nu te-a oprit înainte.

— Toată lumea renunță în cele din urmă, zise Alec. De altfel, Jace mi-a stricat telefonul.

Magnus pufni în râs.

— Oh, Alexander.

— Ce? întrebă Alec, sincer nedumerit.

— Ești doar... ești atât de... chiar vreau să te sărut, zise Magnus abrupt și apoi clătină din cap. Uite de asta nu voiam să te văd.

— Dar acum ești aici, zise Alec.

Își aminti de prima oară când îl sărutase Magnus, lipindu-l de peretele din afara apartamentului său, și toate oasele lui se lichefiaseră, iar el gândise: *Oh, corect, așa se presupune că trebuie să te simți. Acum pricep.*

— Ai putea...

— Nu pot, zise Magnus. Nu merge; n-a mers. Vezi și tu asta, nu-i așa?

Mâinile lui erau pe umerii lui Alec; Alec îi putea simți degetul mare mângâindu-l pe gât, peste guler, și tot corpul lui tresări.

— Nu-i așa? zise Magnus și îl sărută.

Alec se lăsă să se piardă în sărut. A fost perfect liniștit. A auzit trosnetul ghetelor lui pe pământul înghețat, când a făcut un pas înainte, mâna lui Magnus strecurându-se pe ceafa lui ca să-i susțină capul, iar Magnus avea gustul lui dintotdeauna, dulce-amărui și familiar, și Alec își deschise buzele, ca să gâfâie sau să răsufle sau să-i soarbă răsuflarea lui Magnus, dar prea târziu, pentru că Magnus s-a desprins de el cu o smucitură și a făcut un pas înapoi, și totul s-a terminat.

— Ce? zise Alec, simțindu-se stupefiat și ciudat de micșorat. Magnus, ce-i?

— N-ar fi trebuit să fac asta, zise Magnus, grăbit.

În mod clar era agitat, cum Alec rar îl mai văzuse, cu pomeții înalți ai obrajilor împurpurați.

— Te iert, dar nu pot să fiu cu tine. Nu pot. Nu merge. Eu o să trăiesc veșnic sau cel puțin până când cineva în sfârșit mă ucide, iar tu nu, și asta e prea mult pentru tine să accepți...

— Nu-mi spune tu ce e prea mult pentru mine, zise Alec cu o înverșunare feroce.

Magnus arăta atât de rar surprins, încât expresia părea de-a dreptul străină pe fața lui.

— E prea mult pentru cei mai mulți oameni, zise el. Cei mai mulți muritori. Și nu e ușor nici pentru noi. Să privești pe cineva pe care-l iubești îmbătrânind și murind. Am cunoscut o fată, odată, nemuritoare ca și mine...

— Și a fost cu cineva muritor? zise Alec. Ce s-a întâmplat?

— El a murit, zise Magnus.

Era o finalitate în modul în care o spusese care evoca o mâhnire mai adâncă decât ar fi putut-o descrie cuvintele. Ochii lui de pisică luminau în întuneric.

— Nu știu de ce am crezut că asta o să meargă vreodată, zise el. Îmi pare rău, Alec. N-ar fi trebuit să vin.

— Nu, zise Alec. N-ar fi trebuit.

Magnus se uita la Alec un pic precaut, de parcă ar fi oprit pe cineva familiar pe stradă, doar pentru a descoperi că era un necunoscut.

— Nu știu de ce ai făcut-o, zise Alec. Știu că m-am zbuciumat săptămâni întregi gândindu-mă la tine, și la ce am făcut, și la ce n-ar fi trebuit să fac, că n-ar fi trebuit să vorbesc niciodată cu Camille. Mi-a părut rău și am înțeles și mi-am tot cerut iertare, iar tu *nici măcar n-ai fost acolo*. Eu am făcut totul fără tine. Deci asta mă face să mă întreb ce altceva aș putea face, fără tine... Îl privi pe Magnus meditativ, apoi continuă: A fost vina mea, ceea ce s-a întâmplat. Dar a fost și vina ta. Aș fi putut învăța să nu-mi pese că tu ești nemuritor și eu sunt muritor. Toți profită de timpul pe care-l au împreună și atâta tot. Poate că nu suntem atât de deosebiți, din punctul ăsta de vedere. Dar știi peste ce nu pot să trec? Peste faptul că tu nu-mi spui niciodată nimic. Că nu știu când te-ai născut. Că nu știu nimic despre viața ta — care e numele tău adevărat, sau despre familia ta, sau cum arăta primul chip pe care l-ai iubit vreodată, sau prima oară când ai avut inima zdrobită. Tu știi totul despre mine, iar eu nu știu nimic despre tine. Asta e adevărata problemă.

— La prima noastră întâlnire, zise Magnus blând, ți-am spus că va trebui să mă iei așa cum sunt, fără întrebări...

Alec flutură din mână.

— Nu e cinstit să ceri așa ceva, și tu știi — ai știut — că nu cunoșteam destul despre dragoste pe atunci ca să înțeleg asta. Te porți de parcă tu ai fi cel nedreptățit, dar ai avut și tu un rol în asta, Magnus.

— Da, zise Magnus, după o pauză. Da, presupun că da.

— Însă asta nu schimbă nimic? zise Alec, simțind aerul rece strecurându-se sub coastele lui. Niciodată nu schimbă, pentru tine.

— Nu mă pot schimba, zise Magnus. A trecut prea multă vreme. Noi împietrim, știi, nemuritorii, ca fosilele care se prefac în piatră. Am crezut, când te-am cunoscut pe tine, că tu având toată puterea asta de a te uimi, toată bucuria asta, și că totul era nou pentru tine, am crezut că asta o să mă schimbe, dar...

— Schimbă-te singur, zise Alec, dar nu-i ieși cu mânia sau cu neînduplecarea pe care ar fi vrut-o, ci duios, ca o implorare.

Însă Magnus clătina mai departe din cap.

— Alec, zise el. Știi visul meu. Cel despre cetatea făcută din sânge, și sânge pe străzi, și turnuri din oase. Dacă Sebastian obține ce dorește, aceasta va fi lumea lui. Sângele va fi sângele nefilimilor. Du-te în Idris. Ești mai în siguranță acolo, dar nu te încrede prea mult și nu lăsa garda jos. Am nevoie să trăiești, zise el cu vocea scăzută și se întoarse cu spatele, foarte abrupt, îndepărtându-se.

Am nevoie să trăiești.

Alec se așeză pe banca de piatră înghețată și își îngropă fața în palme.

— Nu un adio pentru totdeauna, protestă Simon, dar Isabelle doar se încruntă.

— Vino aici, zise ea și îl trase de mânecă.

Purta mănuși roșii de catifea, iar mâna ei arăta ca o pată de sânge pe stofa bleumarin a jachetei lui.

Simon alungă acest gând. Își dori să nu se mai gândească la sânge în momente nepotrivite.

— Unde să vin?

Isabelle doar își dădu ochii peste cap și îl trase la o parte, într-un alcov umbrit de lângă porțile de la intrare ale Institutului. Nu era prea mult spațiu, iar Simon putea simți căldura dinspre corpul ei — căldura și frigul nu-l mai afectau de când devenise vampir, numai dacă era căldura sângelui. Nu știa dacă era din pricină că băuse din sângele lui Isabelle sau era ceva mai profund, dar își dădea seama de pulsul sângelui prin venele ei cum nu-și dădea de al nimănui altcuiva.

— Mi-ar fi plăcut să vin cu voi în Idris, zise el fără altă introducere.

— Ești mai în siguranță aici, zise ea, deși ochii săi negri se îmblânziră. De altfel, nu plecăm pentru totdeauna. Singurii repudiați care pot merge în Alicante sunt membrii Consiliului, pentru că va trebui să se sfătuiască și să hotărască ce avem de făcut, după care probabil ne vor trimite înapoi. Nu ne putem ascunde în Idris câtă vreme Sebastian dă iama pe afară. Vânătorii de umbre nu fac asta.

El îi mângâie obrazul cu un deget.

— Dar vrei să mă ascund eu aici?

— Aici îl ai pe Jordan care să te păzească, zise ea. Garda ta personală. Ești cel mai bun prieten al lui Clary, adăugă ea. Sebastian știe asta. Ești potențial ostatic. Ar trebui să fii acolo unde nu se află el.

— N-a arătat niciodată vreun interes pentru mine. Nu văd de ce-ar începe acum.

Ea ridică din umeri, strângându-și mai bine pelerina pe lângă corp.

— N-a arătat niciodată un interes pentru nimeni în afară de Clary și Jace, dar asta nu înseamnă că n-o să înceapă. Nu e prost.

Asta fu spus cu jumătate de gură, de parcă nu-i plăcea să-i recunoască lui Sebastian nici măcar atât.

— Clary ar face orice pentru tine, adăugă.

— Ar face orice și pentru tine, Izzy.

La privirea ei neîncrezătoare, el îi cuprinse obrazul în palmă.

— OK, deci dacă n-o să fiți plecați prea multă vreme, atunci pentru ce toată discuția asta?

Ea se strâmbă. Obrajii și gura îi erau trandafirii, frigul aducându-i roșeața la suprafață. El ar fi vrut să-și poată lipi buzele reci de ale ei, atât de pline de sânge, și de viață, și de căldură, dar era conștient că părinții ei se uitau.

— Am auzit-o pe Clary când și-a luat la revedere de la tine. A spus că te iubește.

Simon făcu ochii mari.

— Da, dar n-a vrut să spună în felul *acela*... Izzy...

— Știu asta, protestă Isabelle. Te rog, știu asta. Numai că ea o spune atât de ușor, iar tu i-o spui atât de ușor ei, iar eu n-am spus-o niciodată nimănui. Nu cuiva care să nu fi fost înrudit cu mine.

— Căci dacă o spui, zise el, ai putea suferi. De aceea n-o faci.

— Și tu ai putea.

Ochii ei erau mari și negri, reflectând stelele.

— Ai putea suferi. Eu te-aș putea face să suferi.

— Știu, zise Simon. Știu, dar nu-mi pasă. Jace mi-a spus odată că ai să calci peste toată inima mea cu cizmele tale cu tocuri cui, însă asta nu m-a oprit.

Isabelle scoase un mic chicotit de râs surprins.

— A spus el asta? Și tu ai rămas lângă mine?

El se aplecă spre ea; dacă ar fi avut respirație, i-ar fi suflat în păr.

— Aș considera-o o onoare.

Ea întoarse capul și buzele lor se atinseră în treacăt. Ale ei erau dureros de calde. Făcea ceva cu mâinile — își deschidea pelerina, gândi el pentru o clipă, dar de bună seamă Isabelle nu se-apuca să se dezbrace în fața întregii familii, nu? Nu că Simon era prea sigur c-ar fi avut tăria s-o oprească. Ea era Isabelle, la urma urmelor, și aproape — *aproape* — spusese că-l iubește.

Buzele ei îi atinseră pielea când vorbi:

— Ia asta, șopti ea.

Simon simți ceva rece la ceafă și alunecarea blândă a catifelei când se dădu înapoi și mănușile ei îi mângâiară gâtul.

El se uită în jos. Pe pieptul lui lumina un pătrat roșu-sângeriu. Pandantivul de rubin al lui Isabelle. Era o bijuterie de familie a vânătorilor de umbre, vrăjit să detecteze prezența energiei demonice.

— Nu pot să iau ăsta, zise el, șocat. Iz, trebuie să valoreze o avere.

Ea își îndreptă umerii.

— E un împrumut, nu un dar. Păstrează-l până ne vedem din nou. Își trecu degetele înmănușate peste rubin și adăugă: Există o poveste

veche, care spune că a ajuns în familia noastră prin mijlocirea unui vampir. Așadar, se potrivește.

— Isabelle, eu...

— Nu, zise ea, tăindu-i vorba, deși el nu știa prea bine ce voise să spună. N-o spune, nu acum.

Se îndepărtă de el, mergând cu spatele. El îi putea vedea familia dincolo de ea, singurii rămași din Conclav. Luke trecuse prin Portal, iar Jocelyn se pregătea să-l urmeze. Alec, venind pe după colțul Institutului, cu mâinile în buzunare, aruncă o privire spre Isabelle și Simon, ridică o sprânceană și-și continuă mersul.

— Doar nu... nu-ți da întâlniri romantice cu altcineva cât sunt eu plecată, bine?

El se uită lung după ea.

— Asta înseamnă că noi ne întâlnim? întrebă el.

Însă nu primi drept răspuns decât un zâmbet cochet, după care ea se întoarse și se repezi spre Portal. O văzu luându-l de mână pe Alec și trecând prin el împreună. Maryse îi urmă, apoi Jace, și, în sfârșit, Clary rămase ultima, stând lângă Catarina, încadrată de lumina albastră clocotitoare.

Îi făcu cu ochiul lui Simon și păși înăuntru. El văzu vârtejul Portalului când o cuprinse, după care dispăru.

Simon duse mâna la rubinul de la gât. I se păru că simte o bătaie în piatră, un puls neregulat. Era aproape ca și când ar fi avut din nou o inimă.

3

PĂSĂRI LA MUNTE

CLARY ÎȘI LĂSĂ SACUL JOS, LÂNGĂ UȘĂ, ȘI SE UITĂ ÎN JUR.

Putea auzi cum mama ei și Luke se mișcau în jurul ei, punându-și jos propriile bagaje, aprinzând lămpile-vrăjitoarei care luminau casa lui Amatis. Clary își adună curajul. Încă nu știau bine cum fusese atacată Amatis de către Sebastian. Cu toate că locul fusese deja examinat de membrii Consliului să nu conțină materiale periculoase, Clary îl cunoștea pe fratele ei. Dacă ar fi avut chef, ar fi distrus totul din casă, doar ca să arate că putea — făcând sofalele surcele, oglinzile praf și ferestrele cioburi.

O auzi pe mama ei scoțând un mic oftat de ușurare și știu că Jocelyn trebuie să se fi gândit la același lucru ca și Clary: indiferent ce se întâmplase, casa arăta bine. Nimic din ea nu trăda ce i se întâmplase lui Amatis. Cărțile erau puse teanc pe măsuța de cafea, podelele erau prăfuite, dar nu era nimic aruncat pe jos, fotografiile de pe pereți stăteau drept. Clary văzu cu o strângere de inimă că exista o fotografie recentă lângă cămin, cu ea, Luke și Jocelyn în Insula Coney, ținându-se în brațe toți trei și zâmbind.

Se gândi la ultima oară când o văzuse pe sora lui Luke, când Sebastian o silise pe Amatis să bea din Pocalul Infernal, în timp ce ea protesta țipând. La modul în care personalitatea ei dispăruse din ochii ei după ce înghițise conținutul. Clary se întrebă dacă așa era când priveai pe cineva murind. Nu că ea n-ar fi văzut oameni murind. Valentine murise în fața ei. Cu siguranță, era prea tânără să aibă atât de multe spectre.

Luke venise să se uite la cămin și la fotografiile atârnate în jurul său. Întinse mâna să atingă una care înfățișa doi copii cu ochi albaștri. Unul dintre ei, băiețelul mai mic, desena, în timp ce sora lui îl privea, cu o expresie plină de dragoste.

Luke părea extenuat. Călătoria prin Portal îi adusese la Citadelă și trebuiseră să străbată tot orașul pe jos până la casa lui Amatis. Luke tresărea adesea de durere, căci rana lui încă nu se vindecase complet, dar Clary se îndoia că rana era cea care-l supăra. Liniștea din casa lui Amatis, covoarele familiare, tocite, de pe podea, suvenirurile personale aranjate cu grijă — totul evoca o viață obișnuită întreruptă în cel mai groaznic mod cu putință.

Jocelyn se apropie și puse o mână pe umărul lui Luke, murmurându-i ceva mângâietor. El se întoarse în cercul brațelor ei, sprijinindu-și fruntea de umărul ei. Era un tablou mai degrabă liniștitor decât romantic, dar Clary tot se simțea de parcă ar fi picat într-un moment intim. Fără niciun zgomot, își luă sacul de marinar și porni spre scări.

Camera de oaspeți nu se schimbase. Mică; pereții zugrăviți în alb; fereastra, ca un hublou, circulară — era fereastra pe care venise Jace, într-o noapte — și același pled viu colorat pe pat. Își lăsă sacul jos, lângă noptieră. Noptiera pe care Jace lăsase o scrisoare dimineața, spunându-i că pleca și nu avea să se mai întoarcă.

Se așeză pe marginea patului, încercând să se scuture de pânzele de păianjen ale amintirilor. Nu-și dăduse seama cât de greu avea să-i fie să se afle din nou în Idris. New Yorkul era casa, normalul. Idrisul era război și devastare. În Idris văzuse ea moartea pentru prima oară.

Sângele îi vâjâia, zvâcnindu-i în urechi. Voia să-l vadă pe Jace, să-i vadă pe Alec și pe Isabelle — ei aveau s-o pună din nou cu picioarele pe pământ, să-i dea un sens de normalitate. Foarte neclar, îi auzea pe

mama ei și pe Luke umblând la parter, probabil chiar ciocnind un pahar în bucătărie. Se ridică din pat și se apropie de cufărul solid de la picioarele lui. Era cufărul pe care îl adusese Amatis în cameră pentru ea, când stătuse aici, spunându-i să caute prin el și să-și ia niște haine.

Îngenunche și îl deschise. Aceleași haine, împachetate grijuliu, între straturi de hârtie: uniforme de școală, pulovere practice și jeanși, alte bluze și fuste protocolare, iar dedesubt, acea rochie pe care Clary o crezuse la început o rochie de nuntă. O scoase din cufăr. Acum, când era mai obișnuită cu vânătorii de umbre și cu lumea lor, o recunoscu drept ce era de fapt.

O haină de doliu. O rochie albă, simplă, și o jachetă ajustată, cu rune de doliu argintii inserate în material — și acolo, la manșete, cu un model aproape invizibil de păsări.

Bâtlani. Clary întinse cu grijă hainele pe pat. O putea vedea, cu ochii minții, pe Amatis purtând hainele acestea când murise Stephen Herondale. Îmbrăcându-le cu grijă, netezind țesătura, încheindu-și jacheta la toți nasturii, toate acestea ca să-l plângă pe un soț cu care nu mai era căsătorită. Haine de văduvă pentru cineva care nu fusese în stare să se numească văduvă.

— Clary? Mama ei stătea sprijinită de tocul ușii, privind-o. Ce sunt alea... Oh. Traversă camera, atinse materialul rochiei și oftă: Oh, Amatis.

— Nu s-a mângâiat niciodată cu gândul morții lui Stephen, nu-i așa? întrebă Clary.

— Uneori, oamenii nu pot.

Mâna lui Jocelyn se mută de la rochie la părul lui Clary, dându-i-l pe spate cu o precizie maternă.

— Și nefilimii... noi tindem să iubim foarte profund. Să ne îndrăgostim o singură dată, să murim de durere din cauza iubirii... bătrânul meu tutore obișnuia să spună că inimile nefilimilor sunt ca inimile îngerilor: simt fiecare durere omenească și nu se vindecă niciodată.

— Dar tu te-ai vindecat. Tu l-ai iubit pe Valentine, dar acum îl iubești pe Luke.

— Știu.

Privirea lui Jocelyn era visătoare.

— Abia după ce am petrecut mai mult timp în lumea mundanilor, am început să-mi dau seama că nu acesta era modul în care cei mai mulți oameni se gândeau la iubire. Mi-am dat seama că o poți simți mai mult de o singură dată, că inima ți se poate vindeca și că poți iubi încă o dată și încă o dată. Și eu întotdeauna îl iubisem pe Luke. Poate că n-am știut-o, dar întotdeauna l-am iubit. Jocelyn arătă spre hainele de pe pat. Ar trebui să îmbraci jacheta de doliu, zise ea. Mâine.

Surprinsă, Clary întrebă:

— La întrunire?

— Vânătorii de umbre au murit și au fost întorși spre Întuneric, zise Jocelyn. Fiecare vânător de umbre pierdut e fiul cuiva, fratele, sora, vărul. Nefilimii sunt o familie. O familie disfuncțională, dar... Îi mângâie fața fiicei sale, cu a ei ascunsă în umbră. Încearcă să dormi puțin, Clary, zise ea. Mâine o să fie o zi grea.

După ce ușa se închise în urma mamei sale, Clary își puse cămașa de noapte și se urcă, ascultătoare, în pat. Închise ochii și încercă să adoarmă, dar somnul refuza să vină. Imaginile stăruiau să-i explodeze în spatele pleoapelor ca focurile de artificii: îngeri căzând din cer; sânge auriu; Ithuriel în lanțurile lui, cu ochii lui orbiți, spunându-i de imaginile runelor pe care i le transmisese el de-a lungul vieții, viziunile și visele despre viitor. Își aminti de visele despre fratele ei cu aripi negre care împrăștiau sânge, pășind peste un lac înghețat...

Își aruncă deoparte cuvertura. Se simțea înfierbântată și plină de neastâmpăr, prea încordată ca să adoarmă. După ce se dădu jos din pat, coborî la parter după un pahar cu apă. Camera de zi era în penumbră, lampa-vrăjitoarei aruncând o lumină firavă pe culoar. De dincolo de ușă răzbăteau murmure. Cineva era treaz și vorbea în bucătărie. Clary străbătu culoarul cu prudență, până când șoaptele începură să prindă substanță și tonuri familiare. Recunoscu mai întâi vocea mamei sale, încordată de durere.

— Dar nu pot să înțeleg cum a ajuns să fie în dulap, zicea ea. N-am mai văzut-o de când... de când Valentine a luat tot ce avuseserăm noi, la New York.

Luke vorbi:

— Dar n-a spus Clary că o avea Jonathan?

— Ba da, numai că ar fi trebuit să fie distrusă odată cu apartamentul acela blestemat, nu-i așa?

Vocea lui Jocelyn se ridică, iar Clary se opri în pragul ușii de la bucătărie.

— Cel cu toate hainele pe care Valentine le cumpărase pentru mine. De parcă eu aveam să mă întorc.

Clary stătu nemișcată. 'Mama ei și Luke erau așezați la masa din bucătărie; mama ei, cu capul sprijinit într-o mână, iar Luke mângâind-o pe spate.

Clary îi povestise mamei sale totul despre apartament, despre cum Valentine îi păstrase acolo toate lucrurile lui Jocelyn, hotărât că, într-o bună zi, soția lui avea să se întoarcă și să trăiască împreună cu el. Mama ei o ascultase calmă, dar în mod clar povestea o afectase mai mult decât își dăduse seama Clary.

— S-a dus acum, Jocelyn, zise Luke. Știu că pare pe jumătate imposibil. Valentine a fost întotdeauna o prezență atât de copleșitoare, chiar și atunci când se ascundea. Dar chiar este mort.

— Fiul meu nu e, totuși, zise Jocelyn. Știi, obișnuiam să scot caseta asta și să plâng peste ea, în fiecare an, de ziua lui. Uneori visam un băiat cu ochii verzi, un băiat care nu fusese niciodată otrăvit cu sânge de demon, un băiat care putea să râdă și să iubească și să fie uman, și pe băiatul acela îl jeleam, dar băiatul acela n-a existat niciodată.

Să scot caseta și să plâng peste ea, gândi Clary — știa la ce casetă se referea. O casetă unde erau suveniruri ale unui copil care murise, deși era încă în viață. Caseta conținea o șuviță de păr de copil, fotografii și un pantofior. Ultima oară când o văzuse Clary, se afla în posesia fratelui ei. Valentine trebuie să i-o fi dat, deși nu putea înțelege de ce Sebastian o păstrase. Nu era nici pe departe genul sentimental.

— Va trebui să spui Conclavului, zise Luke. Dacă e ceva în legătură cu Sebastian, o să vrea să știe.

Clary simți o răceală în piept.

— Aș vrea să nu fiu nevoită, zise Jocelyn. Aș vrea să pot arunca totul în foc. Urăsc ideea că e vina mea, izbucni ea. Și tot ce-am vrut vreodată

a fost s-o protejez pe Clary. Dar ceea ce mă înspăimântă cel mai mult în legătură cu ea, în legătură cu noi, e cineva care nici măcar n-ar fi fost în viață dacă n-aș fi fost eu.

Vocea lui Jocelyn devenise seacă și amară.

— Ar fi trebuit să-l ucid când era nou-născut, zise ea și se lăsă pe spate, îndepărtându-se de Luke.

Și atunci Clary putu vedea ce era pe masa din bucătărie. Caseta de argint, exact așa cum și-o amintea ea. Grea, cu un capac simplu și inițialele *J.C.* gravate pe o parte.

Soarele dimineții scânteia reflectându-se în noile porți din fața Citadelei. Cele vechi, bănuia Clary, fuseseră distruse în bătălia care nimicise mare parte din Citadelă și făcuse scrum copacii de pe costișa dealului. Dincolo de porți, putea vedea Alicante, jos, cu apele sclipind în canale, cu turnurile demonilor avântându-se spre cer, unde lumina soarelui le făcea să strălucească precum mica în piatră.

Citadela însăși fusese restaurată. Focul nu distrusese zidurile de piatră sau turnurile. Zidul înconjurător rămăsese în picioare, iar noile porți erau făcute din *adamas* transparent, dur, care se folosise și la construcția turnurilor demonilor. Păreau să fi fost lucrate de mână, șirurile lor descriind un cerc în jurul simbolului Consiliului — patru litere C într-un pătrat, inițialele pentru Consiliu, Convenție, Conclav și Consul. În curbura fiecărui C se afla un simbol al uneia dintre ramurile repudiaților. O semilună pentru vârcolaci, o carte de vrăji pentru magicieni, o săgeată de elf pentru poporul spiritelor naturii, și o stea pentru vampiri.

O stea. Ea, una, nu fusese în stare să se gândească la nimic care să simbolizeze vampirii. Sânge? Colți? Dar era ceva simplu și elegant într-o stea. Era strălucitoare în întuneric, un întuneric ce niciodată nu va fi luminat, și era singuratică, în modul în care numai lucrurile ce nu puteau muri niciodată erau singure.

Lui Clary i se făcu dor de Simon, brusc și dureros. Era epuizată după o noapte în care dormise foarte puțin, iar rezervele ei emoționale

erau la pământ. N-o ajuta nici faptul că se simțea centrul atenției a sute de priviri ostile. Erau zeci de vânători de umbre care se vânturau în jurul porților, majoritatea necunoscuți de ea. Mulți furișau priviri piezișe către Jocelyn și Luke; câțiva se apropiară să-i salute, în vreme ce alții rămaseră deoparte, uitându-se curioși. Jocelyn părea să facă mari eforturi să-și păstreze calmul.

Alți vânători de umbre veneau pe poteca de pe Dealul Citadelei. Cu ușurare, Clary îi recunoscu pe membrii familiei Lightwood — Maryse în frunte, cu Robert alături; Isabelle, Alec și Jace, în urma lor. Purtau haine albe de doliu. Maryse părea din cale-afară de posomorâtă. Clary nu putu să nu remarce că ea și Robert mergeau unul lângă altul, dar despărțiți, nici măcar mâinile nu li se atingeau.

Jace se desprinse din grup și se îndreptă spre ea. Privirile îl urmăriră, deși el părea să nu le observe. Era faimos într-un mod straniu printre nefilimi — fiul lui Valentine, care nu fusese cu adevărat fiul lui. Răpit de Sebastian, salvat de sabia Cerurilor. Clary știa bine povestea, ca toți cei apropiați lui Jace, dar zvonurile crescuseră precum coralii, adăugând poveștii straturi și culori.

— ...sânge de înger...

— ...puteri deosebite...

— ...se aude că Valentine l-ar fi învățat trucuri...

— ...foc în sângele lui...

— ...nu e potrivit pentru nefilim...

Ea putea auzi șoaptele, chiar în momentul în care Jace trecea printre ele.

Era o zi frumoasă de iarnă, rece, dar însorită, iar lumina se reflecta în șuvițele lui de păr aurii și argintii, făcând-o să-și mijească ochii când el veni lângă ea, la poartă.

— Haine de doliu? zise el, atingându-i mâneca jachetei.

— Și tu la fel, îi atrase ea atenția.

— Nu credeam că tu ai vreuna.

— E a lui Amatis, zise ea. Ascultă — trebuie să-ți spun ceva.

El o lăsă să-l tragă deoparte. Clary îi descrise conversația pe care o surprinsese între mama ei și Luke, despre casetă.

— Este fără îndoială caseta pe care mi-o amintesc eu. Cea pe care a avut-o mama toată copilăria mea și care era în apartamentul lui Sebastian când am fost eu acolo.

Jace își trecu o mână prin șuvițele luminoase ale părului său.

— M-am gândit eu că e ceva, zise el. Maryse a primit un mesaj de la mama ta azi-dimineață.

Privirea lui era întoarsă înăuntru.

— Sebastian a convertit-o pe sora lui Luke, adăugă el. A făcut-o intenționat, ca să-l rănească pe Luke și ca s-o rănească și pe mama ta prin Luke. El o urăște. Trebuie să fi venit în Alicante s-o ia pe Amatis în noaptea aceea, când am luptat la Burren. Cel puțin așa mi-a spus mie că avea de gând să facă, atunci când eram legați. A zis că avea să răpească un vânător de umbre din Alicante, numai că nu mi-a spus și pe care.

Clary dădu din cap. Întotdeauna i se părea ciudat să-l audă pe Jace vorbind despre cel care fusese, Jace care fusese prietenul lui Sebastian — mai mult decât prieten, aliatul lui. Acel Jace care purtase pielea și fața lui Jace al ei, dar care fusese cu totul altcineva.

— Atunci trebuie să fi adus caseta cu el, lăsând-o în casa ei, adăugă Jace. Probabil a știut că familia ta avea s-o găsească într-o zi. S-o fi gândit la ea ca la un mesaj sau o semnătură.

— Asta crede Conclavul? întrebă Clary.

— Asta cred eu, zise Jace, concentrându-se asupra ei. Și tu știi că amândoi îl putem citi pe Sebastian mai bine decât pot ei sau vor putea vreodată. Ei nu-l înțeleg deloc.

— Sunt norocoși.

Dangătul unui clopot vibră prin aer și porțile glisară, deschizându-se. Clary și Jace se alăturară celorlalți Lightwood, lui Luke și Jocelyn, șuvoiului de vânători de umbre ce intrau prin ele. Trecură prin grădinile din afara fortăreței, urcară un șir de trepte, apoi intrară printr-o altă ușă dublă pe un culoar lung ce dădea în camera Consiliului.

Jia Penhallow, în roba de Consul, stătea la intrarea în cameră, în timp ce vânător de umbre după vânător de umbre trecea prin fața ei. Încăperea era construită ca un amfiteatru: un semicerc de bănci în trepte în fața unei estrade dreptunghiulare ridicate în centru. Pe estradă se aflau două

pupitre, unul pentru Consul și unul pentru Inchizitor, iar în spatele pupitrelor, două ferestre, dreptunghiuri uriașe, cu vedere spre Alicante.

Clary se duse să se așeze cu familia Lightwood și mama ei, în timp ce Robert Lightwood se îndepărtă de ei și străbătu intervalul dintre bănci, pentru a urca la pupitrul Inchizitorului. Pe estradă, în spatele pupitrelor, erau patru scaune înalte, pe speteaza fiecăruia fiind gravat un simbol: carte de vrăji, lună, săgeată, stea. Erau locurile pentru repudiații din Consiliu. Luke îl văzu pe al lui, dar se așeză lângă Jocelyn. Aceasta nu era o adunare generală a Consiliului, cu prezența repudiaților. Luke nu se afla aici în calitate oficială. În fața scaunelor, fusese așezată o masă, acoperită cu catifea albastră. Pe catifea stătea ceva lung și ascuțit, ceva care sclipea în lumina ce venea pe ferestre. Sabia Mortală.

Clary aruncă o privire în jur. Șuvoiul vânătorilor de umbre se subțiase, devenind un izvoraș; sala era aproape plină până la acoperișul său reverberant. Odinioară fuseseră mai multe intrări decât prin Citadelă. Una dinspre Abația Westminster, știa ea, alta dinspre Sagrada Família, alta dinspre Catedrala Sfântului Vasile cel Mare, dar toate fuseseră zidite când se inventaseră Portalurile. Fără să vrea, se întrebă dacă nu cumva o magie împiedica sala Consiliului să se reverse de preaplin. Era mai multă lume ca niciodată, dar încă se mai vedeau niște locuri goale.

Jia Penhallow se urcă pe estradă și bătu tare din palme.

— Rog Consiliul să-mi acorde atenție, zise ea.

Se făcu repede tăcere; mulți vânători de umbre își lungiră gâturile spre ea. Zvonurile zburaseră pe deasupra ca niște păsări speriate și toată sala era electrizată, supraîncărcarea oamenilor disperați după informații.

— Bangkok, Buenos Aires, Oslo, Berlin, Moscova, Los Angeles, zise Jia. Atacate în succesiune rapidă, înainte ca atacurile să apuce să fie raportate. Înainte să se poată transmite avertismentele. Vânătorii de umbre din fiecare Conclav din aceste orașe au fost capturați și convertiți. Câțiva — dureros de puțini, cei foarte bătrâni sau foarte tineri — au fost pur și simplu uciși, corpurile lor fiindu-ne lăsate nouă să le ardem, pentru a se adăuga vocilor vânătorilor de umbre dispăruți în Orașul Tăcut.

Cineva din primele rânduri vorbi. O femeie cu părul negru, cu un tatuaj argintiu al unui pește ieșind în evidență pe pielea smeadă a obrazului. Clary rareori văzuse vânătorii de umbre cu tatuaje care nu erau peceți, dar nu era un lucru nemaiauzit.

— Ai spus „convertiți", zise ea. Dar n-ai vrut să spui „uciși"?

Jia își strânse buzele.

— N-am vrut să spun „uciși", răspunse ea. Am vrut să spun „convertiți". Vorbim despre întunericiți, cei pe care Jonathan Morgenstern — sau, după cum preferă el să fie cunoscut, Sebastian — i-a convertit de la menirea lor de nefilimi, folosind Pocalul Infernal. Fiecărui Institut i s-au trimis rapoarte despre ceea ce s-a întâmplat la Burren. Existența întunericiților e ceva despre care știam de ceva vreme, chiar dacă au existat unii care probabil n-au vrut s-o creadă.

Un murmur străbătu sala. Clary abia îl auzi. Era conștientă că mâna lui Jace o strângea pe a ei, dar auzea vântul din Burren și îi vedea pe vânătorii de umbre apărând din Pocalul Infernal ca să vină înaintea lui Sebastian, pecețile din Cartea Gri deja ștergându-se de pe pielea lor...

— Vânătorii de umbre nu luptă cu vânătorii de umbre, zise un bărbat mai în vârstă, din primele rânduri.

Jace îi șopti lui Clary la ureche că era conducătorul Institutului din Reykjavik.

— E o blasfemie!

— Da, *este* o blasfemie, încuviință Jia. Blasfemia este crezul lui Sebastian Morgenstern. Tatăl lui a vrut să curețe lumea de repudiați. Sebastian vrea ceva cu totul diferit. Vrea nefilimii prefăcuți în cenușă și vrea ca nefilimii să facă asta.

— Cu siguranță, dacă a fost în stare să convertească nefilimii în... în monștri, ar trebui să fim și noi în stare să găsim o cale de a-i converti înapoi, zise Nasreen Choudhury, conducătoarea Institutului din Mumbai, cu o înfățișare regească în sariul ei alb, împodobit cu rune. Cu siguranță n-ar trebui să renunțăm atât de ușor la ai noștri.

— Corpul unui întunericit a fost găsit la sediul din Berlin, zise Robert. Fusese rănit și probabil crezut mort. Frații Tăcuți îl examinează chiar acum, să vadă dacă pot culege vreo informație care să-i poată conduce la un antidot.

— Care întunericit? întrebă femeia cu peștele tatuat. A avut un nume înainte de a fi convertit. Un nume de vânător de umbre.

— Amalric Kriegsmesser, zise Robert, după o ezitare de o clipă. Familiei sale i s-a comunicat deja.

Șuierul vocii omnidirecționale a unui Frate Tăcut se răspândi în sală: *Și magicienii din Labirintul Spiralat lucrează să găsească un leac.*

Clary îl recunoscu pe Fratele Zachariah, stând cu brațele încrucișate lângă pupitru. Lângă el era Helen Blackthorn, îmbrăcată în haine albe de doliu, părând îngrijorată.

— Ei sunt vrăjitori, zise altcineva pe un ton disprețuitor. Cu siguranță n-o să se descurce mai bine decât Frații Tăcuți ai noștri.

— Kriegsmesser nu poate fi interogat? interveni o femeie înaltă, cu părul alb. Poate că știe următoarea mișcare a lui Sebastian sau chiar o metodă de a-și vindeca starea...

Amalric Kriegsmesser abia de este conștient și, de altfel, este un servitor al Pocalului Infernal, zise Fratele Zachariah. *Pocalul Infernal îl controlează în totalitate. Nu are deloc voință proprie și, prin urmare, nu există o voință de înfrânt.*

Femeia cu tatuajul vorbi din nou:

— E adevărat că Sebastian Morgenstern e invulnerabil acum? Că nu poate fi ucis?

Se iscă un murmur în sală. Jia vorbi, ridicându-și vocea:

— După cum am spus, nu există vreun nefilim supraviețuitor din primele atacuri. Dar ultimul atac a fost asupra Institutului din Los Angeles și au supraviețuit șase. Șase copii. Se întoarse: Helen Blackthorn, fii drăguță, adu martorii.

Clary o văzu pe Helen dând din cap și dispărând pe o ușă laterală. Peste câteva clipe se întoarse; acum mergea încet și cu grijă, cu mâna pe spatele unui băiat slăbuț cu o claie de păr castaniu cârlionțat. Nu avea mai mult de doisprezece ani. Clary îl recunoscu imediat. Îl văzuse în naosul Institutului, prima oară când o întâlnise pe Helen, ținut strâns de încheietura mâinii de sora lui mai mare, cu mâinile pline de ceară, fiindcă se jucase cu lumânările care decorau interiorul catedralei. Avea un rânjet poznaș și aceiași ochi albaștri-verzui ca ai surorii sale.

Julian, îl numise Helen. Fratele ei mai mic.

Rânjetul poznaș dispăruse acum. Arăta obosit și murdar și speriat. Încheieturile slăbuțe îi ieșeau din manșetele unei jachete albe de doliu ale cărei mâneci erau prea scurte pentru el. În brațe ducea un băiețel, probabil nu mai mare de trei ani, cu păr cârlionțat și ciufulit; părea să fie o trăsătură de familie. Restul copiilor purtau, de asemenea, haine de doliu împrumutate. După Julian venea o fată de vreo zece ani, care era ținută strâns de mână de un băiat de aceeași vârstă. Părul fetei era castaniu-închis, dar băiatul avea bucle negre care aproape îi ascundeau fața. Gemeni, bănui Clary. În urma lor venea o fată care să fi avut vreo opt sau nouă ani, cu fața rotundă și palidă, cu codițe castanii. Toți copiii Blackthorn — căci asemănarea membrilor familiei era izbitoare — păreau zăpăciți și îngroziți, probabil cu excepția lui Helen, a cărei expresie era un amestec de furie și mâhnire.

Suferința de pe fețele lor o lovi pe Clary drept în inimă. Se gândi la puterea ei cu runele, dorindu-și să fi putut crea una care să le aline șocul pierderii. Existau rune de doliu, dar numai pentru a onora morții, la fel cum existau rune de dragoste, ca verighetele, pentru a simboliza legătura dragostei. Nu puteai să faci pe cineva să te iubească dacă-i desenai o rună, cum nu-i puteai nici alina durerea în urma pierderii cuiva drag cu vreuna. Atât de multă magie, gândi Clary, dar nimic ce să repare o inimă frântă.

— Julian Blackthorn, zise Jia Penhallow, cu voce blândă. Fă un pas înainte, te rog.

Julian înghiți nodul din gât și dădu din cap, dându-i băiețelul din brațe surorii lui mai mari. Ieși în față, privind repede în jurul estradei. În mod evident căuta pe cineva în mulțime. Umerii tocmai începuseră să-i cadă, când o altă siluetă se repezi pe scenă. O fată de vreo doisprezece ani, cu un ciuf de păr blond care-i atârna pe umeri. Purta jeanși și un tricou cam mare pentru ea, și ținea capul în jos, de parcă nu suporta să se uite atâta lume la ea. Era limpede că nu voise să fie aici — nici pe scenă, probabil nici în Idris —, dar în momentul în care o văzu, Julian păru să se relaxeze. Privirea îngrozită i se șterse de pe față când fata se duse și se alinie lângă Helen, cu ochii în jos, cât mai departe de mulțime.

— Julian, zise Jia, pe același ton blând, vrei să faci ceva pentru noi? Vrei să ridici Sabia Mortală?

Clary își îndreptă spatele pe banchetă. Ea ținuse Sabia Mortală în mâini; îi simțise greutatea. Răceala, ca niște cârlige înfipte în pielea ta, trăgeau adevărul din tine. Nu puteai minți când țineai Sabia Mortală, dar adevărul, chiar și un adevăr pe care voiai să-l spui, era o tortură.

— Cum pot, șopti ea. E doar un copil...

— E cel mai mare dintre copiii care au scăpat din Institutul din Los Angeles, îi șopti Jace. N-au de ales.

Julian dădu din cap, îndreptându-și umerii micuți.

— Am s-o iau.

Robert Lightwood trecu atunci prin spatele pupitrului și se apropie de masă. Luă Sabia și se duse în fața lui Julian. Contrastul dintre ei era aproape comic — bărbatul uriaș, cu pieptul larg, și puștiul pirpiriu, cu părul hălăciugă.

Julian întinse o mână și luă Sabia. Când degetele i se strânseră în jurul mânerului, se cutremură, străbătut de un val de durere, rapid înăbușit. Fata blondă din spatele lui dădu să iasă în față, iar Clary întrezări pentru o clipă expresia de pe fața ei —furie pură —, înainte ca Helen s-o prindă și s-o tragă înapoi.

Jia îngenunche. Era o priveliște ciudată, băiatul cu Sabia, încadrat de-o parte de Consul, cu roba întinsă pe jos, în jurul ei, și de cealaltă parte de Inchizitor.

— Julian, zise Jia și, cu toate că vocea ei era joasă, se răspândi prin toată aula Consiliului. Poți să ne spui cine este pe scenă aici, astăzi, cu tine?

Cu vocea lui cristalină de băiat, Julian zise:

— Tu. Inchizitorul. Familia mea — sora mea Helen, Tiberius și Livia, Drusilla și Tavvy. Octavian. Și prietena mea cea mai bună, Emma Carstairs.

— Erau toți cu tine când Institutul a fost atacat?

Julian clătină din cap.

— Nu și Helen, zise el. Ea era aici.

— Ne poți spune ce ai văzut, Julian? Fără să lași nimic deoparte?

Julian înghiți în sec. Era palid. Clary își putea închipui durerea pe care o simțea, greutatea Sabiei.

— Era după-amiază, zise el. Noi ne antrenam în sala de antrenamente. Katerina ne instruia. Mark ne supraveghea. Părinții Emmei erau plecați într-o patrulă de rutină pe plajă. Am văzut un fulger de lumină; am crezut că fulgeră sau că sunt focuri de artificii. Dar... nu erau. Katerina și Mark ne-au lăsat și au coborât la parter. Ne-au spus să rămânem în sala de antrenament.

— Dar n-ați rămas, zise Jia.

— Am auzit zgomotele de luptă. Ne-am împărțit — Emma s-a dus să-i aducă pe Drusilla și pe Octavian, iar eu m-am dus la birou, cu Livia și Tiberius, ca să sunăm Conclavul. A trebuit să ne furișăm pe lângă intrarea principală ca să ajungem acolo. Când am ajuns în dreptul ei, l-am văzut pe el.

— El?

— Știam că e un vânător de umbre, dar nu era. Purta o pelerină roșie, acoperită cu rune.

— Ce rune?

— Nu le-am recunoscut, dar era ceva în neregulă cu ele. Nu erau ca runele din Cartea Gri. Mi se făcea cumva rău să mă uit la ele. Iar el și-a dat gluga jos — avea părul alb, așa că am crezut la început că era bătrân. Apoi mi-am dat seama că era Sebastian Morgenstern. Purta o sabie.

— Poți să descrii sabia?

— Argintie, cu un model de stele negre pe lamă și pe mâner. A scos-o din teacă și...

Julian începu să răsufle iute, iar Clary aproape că-i putu simți groaza, groaza stârnită de reamintire luptându-se cu dorința de a o spune, de a o retrăi. Ea se aplecase înainte, cu pumnii strânși, fără să-și dea seama că-și înfipsese unghiile în carne.

— A ținut-o la gâtul tatălui meu, continuă Julian. Mai erau și alții cu Sebastian. Și ei erau îmbrăcați tot în roșu.

— Vânători de umbre? întrebă Jia.

— Nu știu. Julian respira întretăiat. Unii purtau pelerine negre. Alții, costume de luptă, dar costumele lor erau roșii. N-am mai văzut niciodată un costum de luptă roșu. Era o femeie, cu părul șaten, și ea ținea o cupă care semăna cu Pocalul Mortal. L-a obligat pe tatăl meu să bea din ea. El a căzut la podea și a țipat. L-am auzit și pe fratele meu țipând.

— Care frate? întrebă Robert Lightwood.

— Mark, zise Julian. I-am văzut dând să se îndrepte spre holul de la intrare, iar Mark s-a întors și a strigat spre noi să fugim la etaj și să ieșim afară. Eu am căzut pe ultima treaptă și când m-am uitat jos, tăbărâseră toți pe el... Julian scoase un sunet înecat, apoi continuă: Și tata, el stătea în picioare, și ochii lui erau tot negri, și a început să se ducă spre Mark la fel ca ceilalți, de parcă nici nu l-ar fi cunoscut...

Vocea lui Julian se frânse și în clipa aceea fata blondă se zbătu, eliberându-se din strânsoarea lui Helen, și se repezi înainte, aruncându-se între Julian și Consul.

— Emma! strigă Helen, făcând un pas înainte, dar Jia ridică o mână s-o oprească.

Emma era albă la față și gâfâia. Clary se gândi că nu mai văzuse niciodată atât de multă mânie strânsă într-o ființă atât de mică.

— Lăsați-l în pace! strigă Emma, deschizându-și brațele larg, de parcă l-ar fi putut proteja pe Julian în spatele ei, deși era cu un cap mai scundă. Îl torturați! Lăsați-l în pace!

— E în regulă, Emma, zise Julian, deși fața lui începea să-și recapete culoarea acum, că nu îl mai interogau. Trebuie s-o facă.

Ea se întoarse spre el.

— Ba nu, nu trebuie. Și eu am fost acolo. Am văzut ce s-a întâmplat. Faceți-mi-o mie! Întinse mâinile, de parcă ar fi cerșit să-i fie dată Sabia: Eu sunt cea care l-a înjunghiat pe Sebastian în inimă. Eu sunt cea care am văzut că nu moare. Ar trebui să mă întrebați pe *mine!*

— Nu, începu Julian, apoi Jia zise, cu blândețe:

— Emma, o să te întrebăm *și pe tine,* după aceea. Sabia este dureroasă, dar nu face rău...

— Opriți-vă, zise Emma. Opriți-vă.

Și se duse la Julian, care ținea Sabia strâns. Era clar că n-avea de gând să i-o dea. Clătina din cap la Emma, dar ea își puse mâinile peste ale lui, astfel încât amândoi țineau acum Sabia împreună.

— Eu l-am înjunghiat pe Sebastian, zise Emma, cu o voce care răsună prin toată sala. Și el și-a scos pumnalul din piept și a râs. A spus: „Ce păcat că n-ai să trăiești. Să trăiești ca să povestești Conclavului că Lilith mi-a dat puteri nemăsurate. Probabil numai Slăvita mi-ar putea

pune capăt vieții. Mi-e milă de nefilimi că nu le-a mai rămas de cerut nicio favoare Cerului și că niciunul dintre flecuștețele lor de instrumente de război, pe care le meșteresc în Citadela de Diamant, nu mă mai poate răni acum."

Clary se înfioră. Îl auzi pe Sebastian în cuvintele Emmei și aproape că-l putea vedea, stând în fața ei. Tot Conclavul începu să vorbească deodată, acoperind ce-i spunea Jace, lângă ea.

— Ești sigură că n-ai ratat inima? întrebă Robert, cu sprâncenele unite într-o încruntătură.

Îi răspunse Julian.

— Emma nu ratează, zise el, pe un ton indignat de parcă l-ar fi insultat pe el.

— Știu unde e inima, zise Emma, făcând un pas înapoi de lângă Julian și aruncând o privire mânioasă — mai mult decât atât, jignită — spre Consul și Inchizitor. Dar mă îndoiesc că voi știți.

Vocea i se ridică și apoi se răsuci și fugi de pe scenă, practic împingându-l cu cotul la o parte pe Robert. Dispăru pe ușa pe care intrase, iar Clary își auzi propria respirație șuierând printre dinți — nu se ducea nimeni după ea? Julian în mod clar ar fi vrut s-o facă, dar, prins între Consul și Inchizitor, împovărat cu Sabia Mortală, nu se putea mișca. Helen se uita în urma fetei cu o expresie de durere vie, ținându-l în brațe pe mezin, pe Tavvy.

Și atunci Clary se ridică în picioare. Mama ei întinse mâna după ea, dar ea deja fugea pe intervalul în pantă dintre șirurile de bănci. Intervalul se transformă în trepte de lemn; Clary le urcă bocănind, trecu de Consul și Inchizitor, trecu de Helen și ieși pe ușa laterală, după Emma.

Aproape că se ciocni de Aline, care stătea în dreptul ușii deschise, urmărind încruntată ce se întâmpla în sala de Consiliu. Încruntarea îi dispăru când o văzu pe Clary și în locul ei apăru o expresie de surpriză.

— Ce faci?

— Fetița, zise Clary cu respirația tăiată. Emma. A fugit aici.

— Știu. Am încercat s-o opresc, dar s-a smuls din mâinile mele. E doar... Aline oftă și aruncă o privire spre sala de Consiliu, unde Jia reîncepuse să-l interogheze pe Julian. A fost atât de greu pentru ei, pentru

Helen și ceilalți. Știi că mama lor a murit, în urmă cu câțiva ani. Tot ce mai au acum e un unchi, în Londra.

— Asta înseamnă că o să mute copiii la Londra? Adică, după ce o să se termine toate astea, zise Clary.

Aline clătină din cap.

— Unchiului lor i s-a oferit conducerea Institutului din Los Angeles. Cred că se speră că el va prelua sarcina și-i va crește pe copii. Mi se pare că încă nu și-a dat acordul, totuși. Probabil e în stare de șoc. Vreau să spun, și-a pierdut nepotul, fratele — Andrew Blackthorn nu e mort, dar poate fi socotit ca și mort. Într-un fel, e mai rău.

Vocea ei era plină de regret.

— Știu, zise Clary. Știu exact cum e.

Aline se uită la ea mai bine.

— Presupun că știi, zise ea. Numai că... Helen. Aș vrea să pot face mai mult pentru ea. E măcinată de vinovăție, pentru că ea a fost aici, cu mine, și nu în Los Angeles, când Institutul a fost atacat. Și se străduiește din răsputeri, dar nu poate fi mamă pentru toți copiii ăștia, iar unchiul lor încă n-a ajuns aici, și apoi mai e și Emma, Îngerul s-o ajute. Ei nu i-a mai rămas absolut nimeni pe lume...

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. Cu Emma.

Aline își dădu o șuviță de păr pe după ureche; inelul Blackthorn sclipi pe mâna ei dreaptă.

— Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni în afară de Julian.

— Lasă-mă să încerc, stărui Clary. Te rog.

Aline se uită la expresia hotărâtă de pe fața lui Clary și oftă.

— La capătul holului, prima ușă pe stânga.

Holul făcea un cot, îndepărtându-se de sala Consiliului. Vocile vânătorilor de umbre se stinseră, în timp ce Clary înainta. Pereții erau de piatră șlefuită, acoperiți cu tapiserii ce înfățișau diverse scene glorioase din istoria vânătorilor de umbre. Prima ușă care-i apăru pe stânga era de lemn, foarte simplă. Era pe jumătate deschisă, dar ea bătu repede înainte de a o împinge, astfel încât să nu sperie pe cine s-ar fi aflat înăuntru.

Era o cameră simplă, cu lambriuri de lemn și o îngrămădeală de scaune, aliniate în grabă. Lui Clary i se părea o cameră de așteptare de

la spital. Avea acea senzație pregnantă în aer de loc de trecere, în care oamenii își consumă anxietatea și mâhnirea într-un mediu nefamiliar.

În colțul camerei era un fotoliu pus la perete, iar în el stătea Emma. Părea mai mică decât văzută de la distanță. Purta numai un tricou cu mâneci scurte și pe brațele ei goale erau peceți, cu runa Vederii pe mâna stângă — deci era stângace, la fel ca Jace — care se odihnea pe mânerul unei săbii scurte, fără teacă, așezată în poala ei. De aproape, Clary putu vedea că părul ei era blond-pal, dar destul de ciufulit și murdar cât să pară mai închis. De sub șuvițele încurcate, fata își ridică privirea sfidătoare la Clary.

— Ce? zise ea. Ce vrei?

— Nimic, zise Clary, închizând ușa în urma ei. Doar să stau de vorbă cu tine.

Ochii Emmei se îngustară, bănuitori.

— Vrei să folosești Sabia Mortală pe mine? Să mă interoghezi?

— Nu. A fost folosită și pe mine și a fost groaznic. Îmi pare rău că o folosesc pe prietenul tău. Cred că ar fi trebuit să afle altfel ce doreau.

— Cred că ar fi trebuit să aibă încredere în el, zise Emma. Julian nu minte.

Se uită provocator la Clary, ca și când i-ar fi cerut să îndrăznească s-o contrazică.

— Bineînțeles că nu, zise Clary și făcu un pas în cameră — se simțea de parcă încerca să nu sperie un soi de sălbăticiune în pădure. Julian e cel mai bun prieten al tău, nu-i așa?

Emma dădu din cap.

— Cel mai bun prieten al meu e tot un băiat. Îl cheamă Simon.

— Și el unde e?

Ochii Emmei fulgerară în spatele lui Clary, parcă așteptându-se ca Simon să se materializeze brusc.

— E în New York, zise Clary. Îmi e foarte dor de el.

Emma se uită la ea ca și când o înțelegea perfect.

— A fost și Julian la New York, o dată, zise ea. Și mie mi-a fost dor de el, așa că atunci când s-a întors, l-am pus să-mi promită că n-o să se mai ducă niciodată undeva fără mine.

Clary zâmbi și se dădu mai aproape de Emma.

— Ai o sabie frumoasă, zise, arătând spre arma din poala fetei.

Expresia Emmei se îmblânzi cu un grad. Atinse lama, care era gravată cu un model delicat de frunze și de rune. Garda era din aur, iar pe lamă erau inscripționate cuvintele: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

— A fost a tatei. A trecut din generație în generație în familia Carstairs. E o sabie faimoasă, adăugă ea cu mândrie. A fost făcută cu mult timp în urmă.

— „Călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal”, zise Clary. Și acelea două sunt niște săbii faimoase. Știi cine are săbii faimoase?

— Cine?

— Eroii, zise Clary, îngenunchind ca să se poată uita în ochii fetei.

Emma se încruntă.

— Eu nu sunt erou, zise ea. N-am făcut nimic ca să-i salvez pe tatăl lui Julian sau pe Mark.

— Îmi pare atât de rău, zise Clary. Știu cum e să vezi cum cineva la care ții devine demonic. Se transformă în altcineva.

Dar Emma clătina din cap.

— Mark n-a devenit demonic. A fost dus cu ei.

Clary se încruntă.

— A fost dus cu ei?

— N-au vrut să-l pună să bea din Pocal, din cauza sângelui său de elf, zise Emma.

Clary își aminti că Alec îi spusese că exista un strămoș elf în arborele familiei Blackthorn. De parcă ar fi ghicit următoarea întrebare a lui Clary, Emma spuse precaută:

— Numai Mark și Helen au sânge de elf. Ei doi au avut aceeași mamă, dar ea i-a lăsat cu domnul Blackthorn când erau foarte mici. Julian și ceilalți au avut altă mamă.

— Oh, zise Clary, nedorind s-o preseze, nedorind ca fata aceasta zdruncinată să creadă că era doar un alt adult care văzuse în Emma sursa răspunsurilor pentru întrebările sale și nimic altceva. O cunosc pe Helen. Mark seamănă cu ea?

— Da... Helen și Mark au urechile un pic ascuțite și părul deschis la culoare. Niciunul din ceilalți Blackthorn nu e blond. Cu toții au părul castaniu, în afară de Ty, și nimeni nu știe de ce părul lui e negru. Livvy nu-l are și ea e geamăna lui.

Un strop de culoare și de însuflețire revenise pe fața Emmei; era evident că îi făcea plăcere să vorbească despre membrii familiei Blackthorn.

— Deci n-au vrut ca Mark să bea din Pocal? zise Clary.

În sinea ei, era surprinsă că lui Sebastian îi păsase de asta, într-un fel sau altul. Nu avusese niciodată obsesia lui Valentine cu repudiații, deși nu s-ar fi putut spune că-i plăceau.

— Poate că nu-și face efectul dacă ai sânge de repudiat.

— Poate, zise Emma.

Clary întinse mâna și o puse peste mâna Emmei. Se temea de răspuns, dar nu se putea abține să nu întrebe.

— Nu i-a transformat și pe părinții tăi, nu-i așa?

— Nu... nu, zise Emma, iar acum vocea îi tremura. Ei sunt morți. Nu erau la Institut; investigau un raport despre o activitate demonică. După atac, corpurile lor au fost aruncate de valuri pe țărm. Aș fi putut să mă duc și eu cu ei, dar am vrut să rămân la Institut. Am vrut să mă antrenez cu Jules. Dacă m-aș fi dus și eu cu ei...

— Dacă te-ai fi dus, acum ai fi fost moartă, zise Clary.

— De unde știi? întrebă Emma, dar era ceva în ochii ei, ceva care voia să creadă.

— Pot să-mi dau seama ce bun vânător de umbre ești tu, zise Clary. Îți văd pecețile. Îți văd cicatricele. Și modul în care ții sabia. Dacă tu ești atât de bună, pot să-mi închipui că și ei au fost foarte buni. Și ceea ce i-a putut ucide pe amândoi nu era ceva de care să-i fi putut tu salva. Clary îi atinse sabia, ușor. Eroii nu sunt întotdeauna cei care înving, zise ea. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătuți. Asta e ceea ce îi face eroi.

Emma trase tremurat aer în piept, exact când o bătaie grăbită se auzi la ușă. Clary se întoarse pe jumătate când ușa se deschise, lăsând să intre lumina de pe hol și Jace. El îi prinse privirea și zâmbi, sprijinindu-se de tocul ușii. Părul îi era de un auriu foarte închis, ochii o nuanță mai deschiși.

Clary uneori avea impresia că poate vedea focul dinăuntrul lui, luminându-i ochii, și corpul, și venele, mișcându-se imediat sub piele.

— Clary, zise el.

Lui Clary i se păru că aude un mic chițăit în spatele ei. Emma strânsese sabia în mână, uitându-se de la Clary la Jace cu ochii foarte mari.

— Consiliul s-a încheiat, zise el. Și nu cred că Jia e încântată că ai dat fuga aici, în spate.

— Deci am dat de bucluc, zise Clary.

— Ca de obicei, replică Jace, dar zâmbetul lui alunga orice ironie. Noi plecăm. Vii și tu?

Ea clătină din cap.

— Ne întâlnim la voi. O să-mi spuneți și mie ce s-a mai întâmplat la Consiliu după aceea.

El șovăi.

— Ia-o pe Aline sau pe Helen să te însoțească, zise el, în cele din urmă. Casa Consulului e în capătul celălalt al străzii de casa Inchizitorului.

Își încheie jacheta până sus și se strecură afară din cameră, închizând ușa în urma lui.

Clary se întoarse la Emma, care se holba la ea.

— Îl cunoști pe Jace Lightwood? zise Emma.

— Eu... Ce-i?

— E faimos, zise Emma, cu uluire neascunsă. E cel mai bun vânător de umbre. *Cel* mai bun.

— E prietenul meu, zise Clary, remarcând că discuția luase o întorsătură neașteptată.

Emma se uită la ea cu superioritate.

— E iubitul tău.

— De unde...?

— Am văzut cum s-a uitat la tine, zise Emma, și, oricum, toată lumea știe că Jace Lightwood are o iubită și că ea e Clary Fairchild. De ce nu mi-ai spus numele tău?

— Bănuiesc că nu credeam că l-ai cunoaște, zise Clary, amețită.

— Nu-s proastă, zise Emma, cu o expresie agasată care o făcu pe Clary să-și revină rapid, mai înainte de a putea izbucni în râs.

— Nu, nu ești. Ești chiar isteață, zise Clary. Și mă bucur că știi cine sunt, pentru că vreau să-ți spun că poți veni să stai de vorbă cu mine oricând. Nu numai despre ce s-a întâmplat la Institut — despre orice vrei tu. Și o să poți vorbi și cu Jace. E nevoie să-ți spun unde ne găsești?

Emma clătină din cap.

— Nu, zise ea, cu vocea din nou șoptită. Știu unde e casa Inchizitorului.

— OK.

Clary își încrucișă brațele, mai mult ca să se abțină să n-o îmbrățișeze pe fată. Nu credea că Emmei avea să-i placă asta. Clary se întoarse spre ușă.

— Dacă ești iubita lui Jace Lightwood, ar trebui să ai o sabie mai bună, zise Emma brusc, iar Clary se uită la arma pe care și-o legase la brâu de dimineață, una veche, pe care o adusese cu ea din New York. Îi atinse mânerul.

— Asta nu-i bună?

Emma clătină din cap.

— Nu e bună de nimic.

Vorbea atât de serios, încât Clary zâmbi.

— Mulțumesc pentru sfat.

4

MAI ÎNTUNECAT DECÂT AURUL

CÂND CLARY BĂTU LA UȘA CASEI INCHIZITORULUI, ÎI DESCHISE Robert Lightwood.

Pentru o clipă îngheță, neștiind ce să zică. Nu purtase niciodată o conversație cu tatăl adoptiv al lui Jace, nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. El fusese o umbră în fundal, de regulă în spatele lui Maryse, cu o mână pe jilțul ei. Era un bărbat masiv, cu părul negru și cu o barbă tunsă îngrijit. Nu și-l putea imagina prieten cu tatăl ei, deși știa că fusese în Cercul lui Valentine. Erau prea multe cute pe fața lui și prea multă hotărâre în maxilarele lui ca să și-l poată închipui tânăr.

Când se uită la ea, Clary văzu că ochii lui erau de un albastru foarte întunecat, atât de întunecat, încât ea crezuse totdeauna că erau negri. Expresia nu i se schimbă; ea putu simți dezaprobarea radiind dinspre el. Bănui că Jia nu era singura supărată că ea fugise de la întrunirea de Consiliu după Emma.

— Dacă îi cauți pe copiii mei, sunt sus. Ultimul etaj.

Numai atât spuse.

Ea trecu pe lângă el, intrând în camera din față extrem de somptuoasă. Casa, oficial desemnată pentru Inchizitor și familia sa, era gran-

dioasă ca suprafață, cu tavane înalte și mobilier greu, aparent foarte scump. Era destul de mult spațiu ca să aibă arcade interioare, o scară impunătoare și un candelabru ce atârna din tavan, luminând potolit cu lampa-vrăjitoarei. Se întrebă unde o fi Maryse și dacă ei îi plăcea casa.

— Mulțumesc, zise Clary.

Robert Lightwood ridică din umeri și dispăru în umbre, fără alt cuvânt. Clary urcă scara câte două trepte odată, trecând de mai multe paliere înainte să ajungă la ultimul etaj, pe un șir de trepte abrupte, de mansardă, care dădeau într-un culoar. O ușă de la capătul holului era întredeschisă; putea auzi voci de dincolo de ea.

Cu o bătaie în ușă de complezență, ea intră. Pereții mansardei erau zugrăviți în alb și într-un colț se afla un șifonier uriaș, cu ambele uși deschise larg — hainele lui Alec, comode și un pic ponosite, atârnau într-o parte, iar ale lui Jace, curate și ordonate, în tonuri de negru și gri, în partea cealaltă. Costumele lor de luptă stăteau frumos împăturite, jos.

Clary aproape zâmbi; nu era foarte sigură de ce. I se părea adorabil faptul că Alec și Jace împărțeau aceeași cameră. Se întrebă dacă stăteau treji până târziu, noaptea, vorbind, așa cum făceau întotdeauna ea și Simon.

Alec și Isabelle stăteau cocoțați pe pervazul ferestrei. Dincolo de ei, Clary vedea culorile apusului de soare reflectate orbitor de apa canalului de dedesubt. Jace era tolănit pe unul dintre paturile de o persoană, cu ghetele mai degrabă sfidător plantate pe cuvertura de catifea.

— Cred că vor să spună că nu pot aștepta cu mâinile în sân ca Sebastian să mai atace și alte Institute, zicea Alec. Asta ar însemna că se ascund. Vânătorii de umbre nu se ascund.

Jace își frecă obrazul de umăr; arăta obosit, cu părul lui blond ciufulit.

— Păi tot seamănă a ascundere, zise el. Sebastian e afară; noi suntem aici. Dublu-protejați. Toate Institutele pustii. Nimeni să apere lumea de demoni. *Cine o să-i păzească pe paznici?*[1]

Alec oftă și își trecu mâna peste față.

— Să sperăm că nu va dura mult.

---

[1] În latină: *Quis custodiet ipsos custodes?* — citat din Iuvenal, *Satire*, VI.

— E greu să-mi închipui ce s-ar întâmpla, zise Isabelle. O lume fără niciun vânător de umbre. Demoni peste tot. Repudiați atacându-se unii pe alții.

— Dacă aș fi Sebastian..., începu Jace.

— Dar nu ești. Tu nu ești Sebastian, zise Clary.

Cu toții își întoarseră ochii spre ea. Alec și Jace nu semănau absolut deloc, gândi Clary, dar din când în când exista o similaritate în modul în care priveau sau în gesturi, care-i amintea că ei crescuseră împreună. Amândoi arătau curioși, un pic îngrijorați. Isabelle părea mai obosită și supărată.

— Ești bine? zise Jace în loc de salut, zâmbindu-i într-o parte. Cum se simte Emma?

— Distrusă, zise Clary. Ce s-a mai întâmplat după ce am plecat eu de la întrunire?

— Interogatoriul era pe terminate, zise Jace. Sebastian este, evident, în spatele atacurilor și are o armată considerabilă de războinici întunecíți care-l sprijină. Nimeni nu știe exact câți sunt, dar trebuie să presupunem că toți cei care lipsesc au fost convertiți.

— Totuși, noi suntem cu mult mai numeroși, zise Alec. El are aliații originari și șase Conclave convertite; noi îi avem pe toți ceilalți.

Exista ceva în ochii lui Jace care-i făcea mai întunecați decât aurul.

— Și Sebastian știe asta, murmură el. Își cunoaște armata până la ultimul războinic. Știe exact cu ce își poate măsura forțele și cu ce nu.

— Noi îi avem și pe repudiați de partea noastră, zise Alec. Asta-i tema întrunirii de mâine, nu? Să vorbim cu reprezentanții, să ne întărim alianțele. Acum, când știm ce face Sebastian, putem să punem la punct o strategie, să-l lovim cu Copiii Nopții, Curtea Luminii, magicienii...

Ochii lui Clary îi întâlniră pe ai lui Jace, într-o comunicare tăcută. *Acum, când știm ce face Sebastian, el o să facă altceva. Ceva la care nu ne așteptăm.*

— Și pe urmă toată lumea a vorbit despre Jace, zise Isabelle. Așa, știi tu, ca de obicei.

— Despre Jace? Clary se aplecă peste tăblia de la picioarele patului lui Jace. Ce anume?

— S-au spus o mulțime de lucruri pro și contra, dacă Sebastian este invulnerabil acum și dacă există metode de a-l răni și a-l ucide. Slăvita ar fi putut s-o facă datorită focului ceresc, dar în prezent singura sursă de foc ceresc este...

— Jace, zise Clary înverșunată. Dar Frații Tăcuți au încercat *totul* ca să-l separe pe Jace de focul ceresc și n-au putut s-o facă. E în *sufletul* lui. Deci care e planul lor, să dea cu Jace în capul lui Sebastian până leșină?

— Fratele Zachariah a spus în esență același lucru, zise Jace. Poate cu mai puțin sarcasm.

— Oricum, au sfârșit vorbind despre cum să-l captureze pe Sebastian fără să-l ucidă — dacă îi pot nimici pe toți întunericiții, dacă îl pot prinde într-o cursă undeva, cumva, s-ar putea să nu mai conteze atât de mult că nu poate fi ucis, zise Alec.

— Să-l pună într-un sicriu de *adamas* și să-l arunce în mare, zise Isabelle. Asta-i sugestia mea.

— Oricum, când au terminat de vorbit despre mine, ceea ce a fost, bineînțeles, partea cea mai bună, zise Jace, s-au întors destul de repede la discuțiile despre căile de a-i vindeca pe întunericiți. Plătesc Labirintului Spiralat o avere ca să încerce să desfacă vraja pe care a folosit-o Sebastian ca să creeze Pocalul Infernal și să reconstituie ritualul.

— Ar trebui să înceteze cu obsesia vindecării întunericiților și să înceapă să se gândească la cum să-i învingă, zise Isabelle cu o voce aspră.

— Mulți dintre ei îi cunosc pe cei convertiți, Isabelle, zise Alec. Bineînțeles că-i vor înapoi.

— Ei bine, și eu îl vreau pe fratele meu mai mic înapoi, zise Isabelle, ridicând vocea. Nu vor să priceapă ce a făcut Sebastian? I-a *ucis*. A ucis ce era omenesc în ei și i-a lăsat demoni, umblând în costumele de piele care seamănă cu oamenii pe care obișnuiam să-i știm, atâta tot...

— Vorbește mai *încet*, zise Alec, pe tonul lui de frate-mai-mare-hotărât. Știi că mama și tata sunt acasă, da? O să vină sus.

— Oh, sunt aici, zise Isabelle. Cam la fel de departe unul de celălalt, în privința dormitorului, cât este cu putință să fie, dar sunt aici.

— Nu e treaba noastră unde dorm ei, Isabelle.

— Sunt *părinții* noștri.

— Dar au viețile lor, zise Alec. Și noi trebuie să le respectăm și să nu ne amestecăm.

Chipul i se întunecă.

— Multe cupluri se despart după ce le moare un copil.

Isabelle scoase un icnet ușor.

— Izzy?

Alec păru să-și dea seama că mersese prea departe. Menționarea lui Max părea s-o devasteze pe Isabelle mai mult decât pe oricare dintre ceilalți Lightwood, chiar și decât pe Maryse.

Isabelle se întoarse și fugi din cameră, trântind ușa în urma ei.

Alec își înfipse degetele în păr, făcându-l să se ridice ca un moț de rățoi.

— Fir-ar să fie, înjură el și apoi roși.

Alec înjura foarte rar și, de regulă, când o făcea, doar murmura. Îi aruncă lui Jace o privire aproape spășită și se duse după sora lui.

Jace oftă, își dădu jos din pat picioarele lui lungi și se ridică. Se întinse ca pisica, trosnindu-și umerii.

— Bănuiesc că ăsta-i semnalul pentru mine să te conduc acasă.

— Pot să mă descurc și singură...

El clătină din cap și-și luă jacheta de pe stâlpul patului. Era ceva nerăbdător în mișcările lui, ceva de pândă de prădător, care-i făcu lui Clary pielea de găină.

— Oricum voiam să ies de aici. Hai să mergem.

— A trecut o oră. Cel puțin o oră. Jur, zise Maia.

Stătea întinsă pe canapea, în apartamentul lui Jordan și Simon, cu tălpile goale în poala lui Jordan.

— N-ar fi trebuit să comandăm mâncare thailandeză, zise Simon absent.

Stătea pe podea, jucându-se cu controllerul Xbox-ului. Nu mai mergea de vreo câteva zile. În cămin ardea un buștean Duraflame. Ca toate lucrurile din apartament, căminul era prost curățat și jumătate din timp camera se umplea de fum când îl foloseau. Jordan întotdeauna se plângea de frig, de crăpăturile din cercevele și pereți, și de dezinteresul proprietarului de a repara ceva.

— Niciodată nu vin la timp, adăugă.

Jordan zâmbi cu bonomie.

— Ce-ți pasă? Tu nu mănânci.

— Dar pot să beau, îi atrase Simon atenția.

Era adevărat. Își antrenase stomacul să accepte majoritatea lichidelor — lapte, cafea, ceai — deși mâncarea solidă încă îl făcea să vomite. Se îndoia că băuturile îl ajutau cine știe ce în materie de nutriție; numai sângele părea să facă asta, dar se simțea mult mai uman să fie în stare să consume în public ceva care să nu-i facă pe toți să fugă țipând. Cu un oftat, lăsă controllerul jos.

— Cred că drăcia asta e stricată. Definitiv. Ceea ce e grozav, pentru că n-am bani să iau altul.

Jordan se uită la el curios. Simon își adusese toate economiile de acasă când se mutase aici, dar nu fuseseră prea mulți bani. Din fericire, și cheltuielile lui erau neînsemnate. Apartamentul era închiriat de la Praetor Lupus, care furniza și sângele pentru Simon.

— Am eu bani, zise Jordan. O să ne descurcăm.

— Ăia sunt banii tăi, nu ai mei. Doar n-o să ai grijă de mine o veșnicie, zise Simon, uitându-se fix la flăcările albastre din cămin. Și după aceea, ce? M-aș fi înscris la colegiu curând, dacă... nu s-ar fi întâmplat tot ce s-a întâmplat. La școala de muzică. Aș putea să învăț, să-mi iau o slujbă. Acum nimeni n-o să mă mai angajeze. Arăt de șaisprezece ani; întotdeauna o să arăt de șaisprezece.

— Hm, făcu Maia. Bănuiesc că vampirii nu prea au slujbe, nu-i așa? Vreau să spun, unii vârcolaci au — Bat e DJ, iar Luke deține magazinul ăla de cărți. Dar vampirii sunt toți în clanuri. Nu există oameni de știință vampiri.

— Sau vampiri muzicieni, zise Simon. Hai să recunoaștem. Cariera mea e acum de vampir profesionist.

— De fapt, sunt cumva surprinsă că vampirii n-au dat iama pe străzi, mâncând turiștii, de vreme ce sunt conduși de Maureen, zise Maia. E destul de setoasă de sânge.

Simon se strâmbă.

— Bănuiesc că unii din clan încearcă s-o țină sub control. Raphael, probabil. Lily — ea e una dintre cele mai deștepte din clanul vampirilor.

Știe totul. Ea și Raphael au fost întotdeauna prieteni la cataramă. Dar eu nu am prieteni vampiri. Ținând cont ce fel de țintă sunt, uneori sunt surprins că am *totuși* prieteni.

Își auzi amărăciunea din voce și aruncă o privire prin cameră, la fotografiile pe care Jordan le lipise pe pereți — fotografii ale lui cu prietenii, la plajă, cu Maia. Simon se gândise să-și lipească și el fotografiile sale. Cu toate că nu luase niciuna de acasă, avea Clary câteva. Le-ar fi putut împrumuta, ca să-și facă apartamentul mai al lui. Însă, deși îi plăcea să locuiască împreună cu Jordan și se simțea în largul lui aici, locul ăsta nu era acasă. Nu îl simțea permanent, ca și cum ar fi putut să-și facă o viață aici.

— Nici măcar un pat n-am, zise el cu voce tare.

Maia întoarse capul spre el.

— Simon, care-i problema? E din cauză că a plecat Isabelle?

Simon ridică din umeri.

— Nu știu. Vreau să spun, da, îmi lipsește Izzy, dar... Clary spune că noi doi trebuie să facem o DR.

— Oh, definirea relației, zise Maia, la expresia nedumerită a lui Jordan. Știi tu, când se hotărăsc oamenii dacă sunt într-adevăr iubit și iubită. Ceea ce ar trebui să faci și tu, apropo.

— De ce toată lumea știe acronimul ăsta, numai eu nu? se întrebă Simon cu voce tare. Oare Isabelle *vrea* să fie iubita mea?

— Nu pot să-ți spun, zise Maia. Codul fetelor. Întreab-o pe ea.

— E în Idris.

— Întreab-o când se întoarce.

Simon tăcea și Maia adăugă, mai blând:

— O să se întoarcă, și ea, și Clary. E doar o adunare.

— Nu știu. Institutele nu sunt sigure.

Maia se uită la Jordan. Era ceva ciudat în privirea aceea, ceva ce Simon nu putu descifra. Se întâmpla ceva între Maia și Jordan, de o vreme încoace, o distanțare din partea ei, o întrebare în ochii ei când se uita la iubitul său. Simon așteptase ca Jordan să-i spună ceva, dar Jordan n-o făcuse. Simon se întreba dacă Jordan observase distanțarea Maiei — era evidentă — sau dacă se încăpățâna să nege.

— Ai mai fi un Diurn? întrebă Maia, întorcându-și atenția spre Simon. Dacă ai putea s-o schimbi?

— Nu știu.

Simon își pusese aceeași întrebare, dar renunțase să se mai gândească — n-avea niciun rost să te frămânți pentru lucrurile pe care nu le puteai schimba. Să fii un Diurn însemna să ai aur în vene. Ceilalți vampiri ți-l doreau, pentru că, dacă ți-ar fi băut sângele, ar fi putut și ei umbla în lumina soarelui. Însă tot atât de mulți voiau să te distrugă, fiindcă exista credința celor mai mulți vampiri că Diurnii erau o monstruozitate care trebuia stârpită. Își aminti ce îi spusese Raphael, pe acoperișul unui hotel din Manhattan. *Mai bine te-ai ruga, Diurnule, să nu pierzi Pecetea aceea înainte să înceapă războiul. Căci dacă o pierzi, o să fie o coadă lungă de dușmani așteptându-și rândul să te ucidă. Iar eu o să fiu primul.*

Și totuși.

— Mi-ar lipsi soarele, zise el. Mă ține uman, cred.

Lumina dinspre cămin se reflectă scânteietor în ochii lui Jordan când se întoarse spre Simon.

— Să fii uman e supraapreciat, zise el cu un zâmbet.

Maia își luă brusc tălpile de pe picioarele lui. Jordan se uită la ea, îngrijorat, exact în clipa în care se auzi soneria.

Simon sări în picioare într-o fracțiune de secundă.

— Comanda, anunță el. Deschid eu. De altfel, adăugă peste umăr, în timp ce se îndrepta pe hol către ușa de la intrare, nimeni n-a încercat să mă ucidă în ultimele două săptămâni. Poate s-au plictisit și au renunțat.

Auzi un murmur de voci în spatele lui, dar nu ascultă: vorbeau unul cu celălalt. Întinse mâna spre clanță și deschise brusc ușa, deja căutându-și portofelul.

Și simți un zvâcnet pe piept. Se uită în jos și văzu pandantivul lui Isabelle semnalizând stacojiu strălucitor și făcu un salt înapoi, scăpând milimetric de o mână întinsă să-l însface. Dădu un strigăt — în cadrul ușii era o siluetă înaltă, îmbrăcată în costum de luptă roșu, un vânător de umbre cu pete urâte de rune pe ambii obraji, cu un nas ca de șoim și o frunte largă, palidă. Mârâi la Simon și înaintă.

— Simon, *jos!* strigă Jordan, iar Simon se aruncă la podea și se rostogoli într-o parte exact când săgeata unei arbalete șuieră pe hol.

Vânătorul de umbre demonic se răsuci într-o parte cu o viteză aproape incredibilă; săgeata se înfipse în ușă. Simon îl auzi pe Jordan înjurând frustrat, apoi Maia în formă de lup țâșni pe lângă el, aruncându-se asupra întunericitului.

Se auzi un urlet satisfăcător de durere când colții ei se înfipseră în gâtlejul lui. Sângele împroșcă, umplând aerul cu o ceață roșie sărată; Simon o inspiră, simțind gustul caustic al sângelui viciat de demon, în timp ce se ridica în picioare. Făcu un pas și în clipa aceea întunericitul o înșfăcă pe Maia și-o azvârli cât colo pe hol, ca pe o bilă zvârcolitoare și urlătoare de colți și gheare.

Jordan strigă. Simon scotea un sunet din fundul gâtlejului, un soi de șuierat de vampir, și își simți colții ieșindu-i brusc. Întunericitul înaintă, șiroind de sânge, dar încă ferm. Simon simți un junghi de frică adânc în măruntaie. Îi văzuse pe întunericiți luptând la Burren, soldații lui Sebastian, și știa că erau mai puternici, mai iuți și mai greu de ucis decât vânătorii de umbre. Nu se gândise însă și la cu cât mai greu de ucis erau decât *vampirii.*

— Dă-te din drum!

Jordan îl apucă pe Simon de umeri și aproape că-l trimise după Maia, care se ridică anevoie. Avea sânge pe blana din jurul gâtului și ochii ei de lup erau negri de furie.

— Ieși afară, Simon. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm. *Ieși afară!*

Simon rămase pe loc.

— Nu plec — ăsta a venit după mine...

— *Știu asta!* răcni Jordan. Sunt gardianul tău Praetor Lupus! Acum *lasă-mă să-mi fac datoria!*

Jordan se răsuci, ridicând din nou arbaleta. De data asta, săgeata se înfipse în umărul vânătorului de umbre diabolic. El se clătină, dându-se înapoi și scoțând un potop de înjurături într-o limbă pe care Simon n-o cunoștea. Germană, bănui. Institutul din Berlin fusese atacat...

Maia sări pe lângă Simon și apoi ea și Jordan se apropiară de vânătorul de umbre demonic. Jordan se mai uită o dată în spate, la

Simon, cu ochii lui căprui fioroși și sălbatici. Simon dădu din cap și se repezi în camera de zi. Deschise larg fereastra — cedă cu un scrâșnet insuportabil de lemn umflat și cu o explozie de tencuială veche — și ieși pe scara de incendiu, unde ghivecele lui Jordan cu mărul-lupului, uscat de gerul iernii, erau înghesuite pe platforma de metal.

Fiecare părticică din el îi striga că n-ar trebui să plece, dar îi promisese lui Isabelle, îi promisese că avea să-l lase pe Jordan să-și facă datoria de gardian, îi promisese că n-avea să se expună. Prinse cu o mână pandantivul lui Izzy, cald sub degetele lui de parcă ar fi stat de curând la gâtul ei, și începu să coboare treptele de metal. Zăngăneau și erau alunecoase de la zăpadă; a fost gata să cadă de vreo câteva ori până să ajungă la ultimul șir de trepte și să-și dea drumul pe pavajul întunecos de dedesubt.

Și a fost imediat înconjurat de vampiri. Simon avu timp să recunoască numai pe doi dintre ei ca făcând parte din clanul Dumort — bruneta delicată Lily și blondul Zeke, amândoi rânjind ca niște diavoli — înainte să-i fie aruncat un sac peste cap. Țesătura se strânse zdravăn în jurul gâtului său și se înecă, nu fiindcă ar fi avut nevoie de aer, ci din cauza durerii de a avea gâtul strivit.

— Maureen îți trimite salutări, spuse Zeke la urechea lui.

Simon deschise gura să strige, dar întunericul puse stăpânire pe el mai înainte de a putea scoate vreun sunet.

— Nu mi-am dat seama că erai chiar atât de faimos, zise Clary, în timp ce ea și Jace străbăteau drumul pavat îngust care mergea în lungul canalului Oldway.

Se întunecase, nu de mult, iar străzile erau pline de oameni grăbindu-se încolo și încoace, înfășurați în pelerine groase, cu fețele reci și inexpresive.

Stelele începuseră să se ivească, slabe pâlpâiri de lumină pe cerul de la răsărit. Ele îi luminară ochii lui Jace când întoarse capul spre Clary, privind-o ciudat.

— Toată lumea îl știe pe fiul lui Valentine.

— Da, dar... când Emma te-a văzut, s-a purtat de parcă ai fi fost idolul ei adorat. De parcă ai fi fost pe coperta *Săptămânalului Vânătorilor de umbre*[1] în fiecare lună.

— Știi, când mi-au cerut să le pozez, m-au asigurat că va fi de bun-gust...

— Câtă vreme ții un pumnal de seraf plasat strategic, nu văd care-i problema, zise Clary, iar Jace râse, un sunet nereținut, care indica faptul că îl surprinsese amuzându-l.

Era râsul care-i plăcea ei cel mai mult. Jace era totdeauna atât de stăpânit; încă era o încântare să fie una dintre puținele persoane care i se puteau strecura pe sub armura cu atâta grijă construită și să-l surprindă.

— Ți-a plăcut de ea, nu-i așa? zise Jace.

Derutată, Clary întrebă:

— De cine să-mi placă?

Treceau printr-o piațetă pătrată pe care ea și-o amintea — pavată, cu o fântână în centru, acoperită acum cu un cerc de piatră, probabil ca să împiedice apa să înghețe.

— Fata aceea. Emma.

— Avea ceva special, admise Clary. Poate că felul în care a intervenit pentru Julian, fratele lui Helen. Ar face orice pentru el. Chiar îi iubește pe membrii familiei Blackthorn, și ea i-a pierdut pe toți ai ei...

— Ți-a amintit de tine.

— Nu cred, zise Clary. Cred că mai degrabă mi-a amintit de *tine.*

— Pentru că sunt micuț, blond și-mi stă bine cu codițe împletite?

Clary îl împinse cu umărul. Ajunseseră în capătul unei străzi străjuite de magazine. Magazinele erau închise acum, deși lampa-vrăjitoarei lumina printre ferestrele zăbrelite. Clary avea senzația că se află într-un vis sau într-un basm, o senzație pe care i-o dădea întotdeauna Alicante — cerul adânc de deasupra capului, clădirile vechi sculptate cu scene din legende și, peste toate, turnurile transparente ale demonilor care-i dădeau orașului numele popular de Orașul de Sticlă.

---

[1] Aluzie la *US Weekly*, revistă dedicată celebrităților, știrilor din divertisment, zvonurilor și modei.

— Pentru că, zise ea, în timp ce treceau pe lângă un magazin cu pâini stivuite în vitrină, ea și-a pierdut familia de sânge. Dar îi are pe membrii familiei Blackthorn. Nu mai are pe nimeni altcineva, nici unchi, nici mătuși, nimeni care s-o adopte, dar o s-o primească familia Blackthorn. Așa că va trebui să învețe ce ai învățat și tu: că familia nu înseamnă legătura de sânge. Înseamnă oamenii care te iubesc. Oamenii care te ajută la ananghie. Cum a făcut familia Lightwood pentru tine.

Jace se oprise din mers. Clary se întoarse să se uite la el. Mulțimea trecătorilor îi ocolea. El stătea în fața intrării unei alei înguste de lângă un magazin. Vântul care sufla pe stradă îi flutura părul blond și jacheta descheiată; ea îi vedea pulsul pe gât.

— Vino aici, zise el și vocea îi era aspră.

Clary făcu un pas spre el, puțin precaută. Spusese ceva care-l supărase? Deși Jace rareori era mânios pe ea și, când era, o spunea direct. O luă de mână cu blândețe și o conduse după el, cotind după o clădire și intrând în umbrele unui gang îngust ce ducea spre un canal din depărtare.

Nu mai era nimeni în gangul acela cu ei și intrarea lui îngustă bloca vederea dinspre stradă. Fața lui Jace era toată numai unghiuri în semiîntuneric: pomeți ascuțiți, buze moi și ochii aurii de leu.

— Te iubesc, zise el. N-o spun destul de des. Te iubesc.

Ea se sprijini cu spatele de zid. Piatra era rece. În alte împrejurări, ar fi putut fi neplăcut, dar în clipa aceea nu-i păsa. Îl trase spre ea, cu grijă, până ce corpurile lor se aliniară, nu chiar atingându-se, dar atât de aproape, încât putea simți căldura radiind din el. Bineînțeles că el n-avusese nevoie să-și încheie jacheta, nu când focul ardea prin venele lui. Mirosul de piper negru, de săpun și de aer rece îl învăluia, iar ea își apăsă fața în umărul lui și inspiră.

— Clary, zise el.

Vocea lui era o șoaptă și un avertisment. Ea îi putu desluși dorul brut din glas, dorul de liniștirea fizică a apropierii, a unei atingeri oarecare. Cu multă grijă, el întinse mâinile pe lângă ea, lipindu-și palmele de zidul de piatră, închizând-o ca într-o colivie între brațele sale. Ea îi simți răsuflarea în păr, ușoara atingere a corpului de al ei. Fiecare

milimetru din ea părea suprasensibil; oriunde o atingea, ea simțea minuscule ace de plăcere-durere plimbate pe pielea ei.

— Te rog, nu-mi spune că m-ai atras într-un gang și mă atingi și *nu* ai de gând să mă săruți, pentru că nu cred c-o să suport, zise ea cu voce joasă.

El închise ochii. Ea îi vedea genele întunecate atingându-i obrajii ca niște penele, își aminti de senzația de a-și plimba degetele pe fiecare trăsătură a chipului său, de toată greutatea corpului său peste al ei, de cum se simțea pielea lui pe pielea ei.

— Nu am de gând, zise el, iar ea îi putu auzi asprimea întunecată de sub obișnuita lunecare ușoară a vocii lui.

Miere peste ace. Erau destul de aproape unul de celălalt încât, la fiecare respirație a lui, ea să-i simtă pieptul dilatându-se.

— Nu putem.

Ea își lipi mâna de pieptul lui; inima îi bătea ca niște aripi de pasăre captivă.

— Du-mă acasă, atunci, șopti ea și se ridică să-i atingă în treacăt colțul gurii cu buzele.

Sau, cel puțin, intenționă să-l atingă în treacăt, o atingere de fluture a buzelor pe buze, dar el se aplecă spre ea și mișcarea schimbă unghiul rapid; ea se apăsă de el mai tare decât voise, buzele ei alunecând pentru a se așeza deasupra buzelor lui. Îi simți răsuflarea tăiată de surpriză pe gura ei, și apoi se sărutau, se sărutau de-adevăratelea, splendid de încet, și de sexy, și de intens.

Du-mă acasă. Dar asta însemna acasă, brațele lui Jace înconjurând-o, vântul rece din Alicante în hainele lor, degetele ei înfigându-se în ceafa lui, locul unde părul fin i se cârlionța moale pe piele. Palmele lui erau încă lipite de pietrele din spatele ei, dar el își mișcă trupul spre al ei, împingând-o blând la perete; ea putu auzi șuierul crud de sub răsuflarea lui. Nu avea s-o atingă cu mâinile lui, dar îl putea atinge ea pe el și își lăsă mâinile să rătăcească liber, peste curburile brațelor lui, peste pieptul lui, trasându-i crestele mușchilor, împingând spre exterior ca să-i apuce șoldurile, până ce tricoul lui se ridică mototolindu-se sub degetele ei. Cu vârful degetelor atinse pielea dezgolită și apoi își strecură mâinile pe sub tricoul lui, și nu-l mai atinsese așa de atât de multă

vreme, încât aproape că uitase ce mătăsoasă era pielea lui pe unde nu avea cicatrice, cum îi tresăltau mușchii spatelui sub atingerea ei. El gâfâia pe gura ei; avea gust de ceai, de ciocolată și de sare.

Ea preluase inițiativa sărutului. Acum îl simți încordat, luând-o înapoi, mușcându-i buza de jos până ce ea se înfioră, migălind pe deasupra cu buzele la colțul gurii ei, sărutând-o de-a lungul liniei maxilarului, sugându-i locul unde i se simțea pulsul pe gât, sorbindu-i bătăile accelerate ale inimii. Pielea lui ardea sub palmele ei, *ardea*...

El se desprinse, clătinându-se înapoi aproape beat, izbindu-se de peretele opus. Ochii îi erau larg deschiși și, pentru un moment amețitor, Clary avu impresia că vede flăcări în ei, ca niște focuri gemene în întuneric. Apoi lumina lor se stinse și el doar gâfâia de parcă ar fi alergat, apăsându-și podurile palmelor pe față.

— Jace, zise ea.

El lăsă mâinile jos.

— Uită-te la zidul din spatele tău, zise el cu o voce stinsă.

Ea se întoarse — și făcu ochii mari. În spatele ei, unde se sprijinise el, erau urme gemene, arse în piatră, exact de forma palmelor lui.

Regina Elfilor Luminii stătea întinsă pe pat și se uita în sus, la tavanul de piatră al dormitorului său. Era împodobit cu ghirlande de trandafiri împletiți, cu ghimpii încă intacți, fiecare perfect și roșu ca sângele. În fiecare noapte se ofileau și mureau, în fiecare dimineață erau înlocuiți, la fel de proaspeți ca-n ziua dinainte.

Spiritele naturii dorm puțin și visează rareori, dar Reginei îi plăcea ca patul ei să fie confortabil. Era un divan larg de piatră, cu o saltea de pene așezată pe deasupra, acoperită cu brazde groase de pluș și satin lunecos.

— Te-ai înțepat vreodată în vreun spin, Maiestate? întrebă băiatul din patul de alături.

Ea se întoarse să se uite la Jonathan Morgenstern, tolănit în voie pe cuverturi. Deși el o rugase să-l numească Sebastian, dorință pe care i-o îndeplinea — niciun spirit al naturii nu i-ar fi îngăduit altcuiva să i se adreseze pe adevăratul său nume. El stătea pe burtă, cu capul sprijinit

pe brațele încrucișate, și chiar și în penumbră i se vedeau vechile urme de bici de pe spate.

Regina fusese întotdeauna fascinată de vânătorii de umbre — ei erau în parte înger, ca și spiritele naturii; cu siguranță trebuie să fi existat o înrudire între ei — dar nu crezuse niciodată că va găsi pe vreunul a cărui personalitate s-o poată suporta mai mult de cinci minute, până la Sebastian. Erau toți atât de imposibil de plini de sine. Nu și Sebastian. El era cu totul neobișnuit pentru o ființă omenească și, mai ales, pentru un vânător de umbre.

— Nu atât de des pe cât te tai tu în agerimea minții tale, cred, scumpul meu, zise ea. Știi că nu doresc să fiu numită „Maiestate", ci numai „Stăpână", sau „doamna mea", dacă ții neapărat.

— Nu pari să fii deranjată când te numesc „frumoaso" sau „frumoasa mea doamnă".

Tonul lui nu era de căință.

— Hmm, zise ea, trecându-și degetele subțiri prin bogăția lui de păr argintiu.

Avea niște culori adorabile pentru un muritor: părul ca sabia, ochii de onix. Își aduse aminte de sora lui, atât de diferită, nici pe departe la fel de elegantă.

— Ai dormit bine? Ești obosit?

El se întoarse pe spate și rânji spre ea.

— Nu chiar epuizat, cred.

Ea se aplecă să-l sărute, iar el ridică mâna să-și împletească degetele în părul ei roșu. Se uită la o buclă, stacojie în contrast cu pielea plină de cicatrice de pe încheieturile degetelor lui, și își atinse obrazul cu bucla. Înainte ca ea să mai poată spune și altceva, se auzi o bătaie la ușa camerei ei de dormit.

Regina strigă:

— Ce e? Dacă nu e o chestiune importantă, dispari sau o să te dau hrană spiritelor nixie din râu.

Ușa se deschise și intră una dintre cele mai tinere doamne de onoare — Kaelie Whitewillow. O pixie. Făcu o reverență și zise:

— Stăpâna mea, a sosit Meliorn și dorește să vă vorbească.

Sebastian ridică o sprânceană palā.

— Munca unei regine nu se termină niciodată.

Regina suspină și se dădu jos din pat.

— Poftește-l înăuntru, zise ea, și adu-mi și un capot, căci aerul e rece.

Kaelie dădu din cap și ieși din încăpere. O clipă mai târziu, Meliorn intră și își plecă fruntea. Dacă Sebastian socotea ciudat că Regina își întâmpina curtenii stând goală în mijlocul odăii sale de dormit, nu se trădă prin nicio schimbare de expresie. O muritoare ar fi putut fi stânjenită, ar fi putut încerca să se acopere, dar Regina era Regina, nemuritoare și mândră, și știa că era la fel de superbă fără haine cât era și îmbrăcată.

— Meliorn, zise ea. Ai vești de la nefilimi?

El își îndreptă spatele. Meliorn purta, ca de obicei, o armură albă cu un desen de solzi suprapuși. Ochii lui erau verzi, iar părul foarte lung și negru.

— Stăpână, zise el, și aruncă o privire în spatele ei, la Sebastian, care stătea în capul oaselor pe pat, cu cuvertura înfășurată în jurul taliei. Am multe vești. Noile noastre forțe de întunecați și-au ocupat pozițiile la fortăreața Edomului. Așteaptă ordine.

— Și nefilimii? întrebă Regina, când Kaelie intră din nou în cameră, aducând un capot țesut din petale de crini.

Ea i-l ținu, iar Regina se strecură înăuntru, înfășurând albeața-i mătăsoasă în jurul ei.

— Copiii care au scăpat de la Institutul din Los Angeles au dat destule informații ca ei să știe că Sebastian e în spatele atacurilor, zise Meliorn mai degrabă ursuz.

— Ar fi ghicit oricum, zise Sebastian. Au într-adevăr regretabilul obicei de a da vina pe mine pentru tot răul.

— Întrebarea este: au fost identificați cei din poporul nostru? întrebă Regina.

— N-au fost, zise Meliorn cu satisfacție. Copiii au presupus că toți atacatorii au fost întunericiți.

— Asta-i impresionant, ținând cont de prezența sângelui de elf din băiatul acela, Blackthorn, zise Sebastian. S-ar fi putut crede că sunt acordați la asta. Ce plănuiești să faci cu el, apropo?

— Are sânge de elf; e de-al nostru, zise Meliorn. Gwyn l-a cerut să i se alăture în Vânătoarea Sălbatică; o să fie trimis acolo. Se întoarse spre Regină. Avem nevoie de mai mulți soldați, zise. Institutele se golesc: nefilimii fug la Idris.

— Dar Institutul din New York? întrebă Sebastian tăios. Dar fratele și sora mea?

— Clary Fray și Jace Lightwood au fost trimiși în Idris, zise Meliorn. Nu putem încerca să-i recuperăm deocamdată, fără să ne dezvăluim implicarea.

Sebastian își atinse brățara de la încheietură. Era un tic pe care Regina i-l remarcase, ceva ce făcea când era furios și se străduia să n-o arate. Pe metal era inscripționat, într-o limbă veche de-a ființelor omenești: *Dacă nu pot atinge Cerul, atunci voi ridica Iadul.*

— Îi vreau, zise el.

— Și o să-i ai, zise Regina. Nu am uitat că asta a fost partea noastră de înțelegere. Dar trebuie să ai răbdare.

Sebastian zâmbi, deși zâmbetul nu-i ajunse la ochi.

— Noi, muritorii, putem fi foarte grăbiți.

— Tu nu ești un muritor obișnuit, zise Regina și se întoarse iarăși spre Meliorn. Cavalere, zise ea, ce sfat ai pentru Regina ta?

— Avem nevoie de mai mulți soldați, zise Meliorn. Trebuie să cucerim încă un Institut. Mai multe arme ar fi bine-venite, de asemenea.

— Parcă ziceai că toți vânătorii de umbre sunt în Idris? zise Sebastian.

— Nu chiar toți, zise Meliorn. Unele orașe au întârziat mai mult decât era de așteptat ca să evacueze toți nefilimii — vânătorii de umbre din Londra, Rio de Janeiro, Cairo, Istanbul și Taipei au rămas. Trebuie să cucerim cel puțin încă un Institut.

Sebastian zâmbi. Era genul de zâmbet care-i transforma fața frumoasă — nu în ceva și mai plăcut vederii, ci într-o mască a cruzimii, toată numai dinți, ca un rânjet de mantichora[1].

— Atunci o să aleg Londra, zise el. Dacă asta nu e împotriva dorințelor tale, Regina mea.

---

[1] Monstru mitologic cu cap de om, dar cu trei rânduri de dinți, corp de tigru sau de leu, picioare și coadă de dragon sau de scorpion.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Trecuseră atât de multe secole de când un amant muritor o făcuse să zâmbească. Se aplecă să-l sărute și îi simți mâinile alunecând peste petalele capotului ei.

— Cucerește Londra, iubire, și fă-o toată numai sânge, zise ea. Darul meu pentru tine.

— Ești bine? întrebă Jace, pentru ceea ce i se păru lui Clary a suta oară.

Ea stătea pe treptele din față ale casei lui Amatis, parțial luminată de luminile din ferestre. Jace era chiar în fața ei, cu mâinile îndesate în buzunare, de parcă i-ar fi fost teamă să le lase libere.

Se uitase multă vreme la urmele pe care le făcuse pe zidul magazinului, înainte să-și tragă marginea tricoului în jos și practic s-o târască pe Clary afară din gang, pe strada aglomerată, de parcă n-ar fi trebuit să fie singură cu el. Restul drumului până acasă el fusese taciturn, cu gura ferm pecetluită.

— Sunt *bine*, îl asigură ea. Doar ai ars zidul, nu pe mine. Făcu o piruetă exagerată, ca și când i-ar fi prezentat niște haine noi: Vezi?

În ochii lui se adânceau umbre.

— Dacă ți-am făcut rău...

— Nu mi-ai făcut, zise ea. Nu sunt atât de fragilă.

— Am crezut că am început să fac progrese în a-l ține sub control, că exercițiile alea cu Jordan erau de ajutor.

Frustrarea i se răsucea prin voce.

— Faci progrese, exercițiile sunt de ajutor. Uite, ești în stare să-ți controlezi focul din mâini; ăsta e un progres. Te-am atins, te-am sărutat și n-am pățit nimic. Își puse mâna pe obrazul lui. Trecem prin asta împreună, știi, nu? Fără să mă ții deoparte. Fără îmbufnări dramatice.

— Eu îmi închipuiam că m-aș putea îmbufna pentru Idris la Olimpiadele următoare, zise Jace, dar vocea deja i se îmblânzise, accentul de dezgust pentru persoana lui se risipise, fiind înlocuit de ironie și amuzament.

— Tu și cu Alec puteți concura la îmbufnare perechi, zise Clary, zâmbind. O să luați aurul.

El întoarse capul și-i sărută palma. Părul lui îi atinse vârfurile degetelor. Totul în jurul lor părea nemișcat și tăcut; Clary aproape c-ar fi zis că rămăseseră singuri în Alicante.

— Mă tot întreb, zise el, vorbind cu gura aproape de pielea ei, ce o să creadă proprietarul magazinului când o să vină la lucru, mâine-dimineață, și o să vadă două urme arse de mâini întipărite pe zidul lui.

— „Sper că am asigurare pentru asta"?

Jace râse, un mic suflu de aer pe mâna ei.

— Fiindcă veni vorba, zise Clary, următoarea adunare de Consiliu e mâine, da?

Jace dădu din cap.

— Consiliu de război, zise el. Numai membrii aleși ai Conclavului.

Flutură din degete, nervos.

Clary îi înțelese enervarea — Jace era un strateg excelent și unul dintre cei mai buni luptători ai Conclavului, și ar fi fost plin de ranchiună dacă ar fi fost lăsat pe dinafară de la orice întrunire care era despre bătălii. Mai ales, gândi ea, dacă urma să se discute despre folosirea focului ceresc ca armă.

— Atunci poate că mă poți ajuta cu ceva. Am nevoie de un magazin de arme. Vreau să cumpăr o sabie. O sabie cu adevărat bună.

Jace păru surprins, apoi amuzat.

— Pentru ce?

— Oh, știi tu. Să ucid.

Clary făcu un semn cu mâna care spera că exprima intențiile ei ucigașe față de toate lucrurile rele.

— Vreau să spun, sunt vânător de umbre de ceva vreme. Ar trebui să am o armă adecvată, nu?

Un zâmbet se răspândi încet pe fața lui.

— Cel mai bun magazin de arme albe e cel al Dianei, pe Flintlock Street, zise el, cu ochi aprinși. Te duc eu acolo, mâine după-amiază.

— E o întâlnire, zise Clary. O întâlnire de arme.

— Mult mai bună decât cină și film, zise el și dispăru în întuneric.

5

MĂSURA RĂZBUNĂRII

MAIA ÎȘI RIDICĂ PRIVIRILE CÂND UȘA APARTAMENTULUI LUI JORDAN se deschise de perete, iar el intră în fugă, aproape alunecând pe podeaua de lemn tare bine lustruită.

— Vreo veste? întrebă el.

Ea clătină din cap. Lui îi căzu fața. După ce îl uciseseră pe întunericit, ea chemase haita ca să-i ajute să scape de mizerie. Spre deosebire de demoni, întunericiții nu se evaporau când îi omorai. Era nevoie de evacuarea reziduurilor. În mod normal, i-ar fi convocat pe vânătorii de umbre și pe Frații Tăcuți, dar ușile Institutului și ale Orașului Oaselor erau încuiate acum. În loc de asta, Bat și restul haitei își făcuseră apariția cu un sac pentru cadavre, în timp ce Jordan, încă sângerând de pe urma luptei cu întunericitul, plecase să-l caute pe Simon.

Lipsise câteva ore, iar când în sfârșit venise, privirea din ochii lui îi spuseseră Maiei toată povestea. Găsise telefonul lui Simon, făcut fărâme, abandonat la capătul scării de incendiu ca un bilet batjocoritor. Altminteri, nu era nici urmă de el.

Niciunul dintre ei n-a mai dormit după asta, bineînțeles. Maia se întorsese la cartierul general al haitei cu Bat, care promisese — deși un pic

ezitant — că o să le comunice vârcolacilor să-l caute pe Simon și să încerce (accentuând *încerce*) să-i contacteze pe vânătorii de umbre din Alicante. Existau linii deschise pentru capitala vânătorilor de umbre, linii pe care numai conducătorii de haită și de clanuri le puteau folosi.

Maia se întorsese la apartamentul lui Jordan în zori, fără speranță și extenuată. Stătea în picioare în bucătărie când el intră, cu un prosop de hârtie ud apăsat pe frunte. Și-l dădu jos când Jordan se uită la ea și simți apa șiroindu-i pe față ca lacrimile.

— Nu, zise ea. Nicio veste.

Jordan se sprijini cu spatele de zid. Era îmbrăcat numai într-un tricou cu mânecă scurtă din care se vedeau versurile *Upanișadelor* tatuate în jurul bicepșilor. Părul îi era asudat, lipit de frunte, iar pe gât avea o linie roșie, unde cureaua raniței încărcate cu arme îi intrase în carne. Arăta foarte nefericit.

— Nu pot să cred, zise el, pentru ceea ce Maiei i se păru a mia oară. L-am pierdut. Răspundeam pentru el și l-am pierdut, fir-ar să fie.

— Nu e vina ta.

Știa că n-o să-l facă se simtă mai bine, dar nu se putu abține să n-o spună.

— Uite, nu te poți lupta cu fiecare vampir și nemernic pe o rază de trei state, iar Praetor nici n-ar fi trebuit să-ți ceară să încerci. Când Simon a pierdut Pecetea, tu ai cerut întăriri, nu-i așa? Iar ei n-au trimis pe nimeni. Ai făcut ce-ai putut.

Jordan își coborî privirile asupra mâinilor sale și mormăi în barbă:

— Nu destul.

Maia știa că ar fi fost bine să se ducă la el, să-l ia în brațe și să-l consoleze. Să-i repete că n-a fost vina lui.

Dar nu putea. Povara vinovăției îi apăsa pieptul ca o bucată de fier, cuvintele nerostite stându-i în gât. Așa i se întâmpla de câteva săptămâni. *Jordan, trebuie să-ți spun ceva. Jordan, trebuie să-ți spun. Jordan, trebuie.*

Jordan...

Sunetul soneriei unui telefon sfâșie tăcerea dintre ei. Înnebunit, Jordan scotoci în buzunar și scoase telefonul mobil; îl deschise în timp ce-l ducea la ureche.

— Da?

Maia îl privi, aplecându-se atât de mult, încât muchia blatului tejghelei îi intră în coaste. Putu auzi numai murmure din capătul celălalt, totuși, și era cât pe-aci să strige de nerăbdare, când Jordan închise telefonul și își întoarse ochii spre ea, cu o licărire de speranță.

— M-a sunat Teal Waxelbaum, adjunctul de la Praetor, zise el. Vor să mă prezint la sediu neîntârziat. Cred că o să mă ajute să-l caut pe Simon. Vii și tu? Dacă plecăm acum, ar trebui să fim acolo pe la prânz.

Exista o implorare în glasul lui, sub neliniștea principală legată de Simon. Nu e prost, gândi Maia. Știe că e ceva în neregulă. Știe...

Trase adânc aer în piept. Cuvintele se îngrămădiră în gâtul ei — *Jordan, trebuie să stăm de vorbă* —, dar făcu un efort și le împinse înapoi. Simon era prioritatea acum.

— Sigur, zise ea. Bineînțeles că vin.

Primul lucru pe care îl văzu Simon era tapetul, ceea ce nu părea foarte rău. Un pic demodat. În mod cert scorojit. Probleme serioase cu mucegaiul. Dar, una peste alta, nu era cel mai rău lucru asupra căruia deschisese vreodată ochii. Clipi o dată sau de două ori, măsurând cu privirea dungile groase care brăzdau modelul floral. Îi trebui o secundă să-și dea seama că acele dungi erau, de fapt, gratii. Era într-o cușcă.

Se rostogoli repede pe spate și se ridică, înainte de a se uita cât de înaltă era cușca. Țeasta izbi în gratiile de deasupra, forțându-i privirea în jos, și înjură tare.

Și atunci se văzu.

Purta o cămașă albă foarte largă, bufantă. Și mai îngrijorător era faptul că părea să poarte, de asemenea, o pereche de pantaloni de piele, foarte strâmți.

Foarte strâmți.

Foarte de piele.

Simon se uită mai bine la el. Faldurile cămășii albe. Decolteul adânc, expunându-i pieptul. Pantalonii de piele mulați.

— Oare de ce, zise el după o clipă, de fiecare dată când mă gândesc că ăsta e cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, întotdeauna mă înșel.

Ca la un semnal, ușa se deschise și o siluetă micuță dădu fuga în cameră. O siluetă întunecată închise imediat ușa în urma ei, cu viteza Serviciilor Secrete.

Ea veni în vârful picioarelor până la cușcă și își îndesă fața printre gratii.

— Siiimon, șopti.

Maureen.

În mod normal, Simon măcar ar fi încercat s-o roage să-l elibereze, să găsească o cheie, să-l ajute. Dar ceva din înfățișarea lui Maureen îi spunea că n-ar fi folosit la nimic. Mai exact, coroana de oase pe care o purta. Oase de degete. Poate degete de la picioare. Iar coroana de oase era bătută cu pietre scumpe — sau probabil vrăjită ca să pară așa. În plus, era și rochia de bal zdrențuită, roz-cenușie, care se umfla pe șolduri într-un stil care-i amintea de acele costume de teatru din piesele ce aveau loc în secolul al XVIII-lea. Nu era genul de îmbrăcăminte care să inspire încredere.

— Salut, Maureen, zise el, prudent.

Maureen zâmbi și își apăsă fața și mai mult printre gratii.

— Îți place costumația ta? întrebă ea. Am mai multe pentru tine. Ți-am luat un frac și un kilt și tot soiul de lucruri, dar vreau s-o porți mai întâi pe asta. Ți-am făcut și machiajul. De ăsta m-am ocupat eu.

Simon nu avea nevoie de o oglindă ca să știe că avea ochii făcuți cu dermatograf. Realizarea a fost instantanee și completă.

— Maureen...

— Îți fac un colan, zise ea, întrerupându-l. Vreau să porți mai multe bijuterii. Vreau să porți mai multe *brățări*. Vreau să ai lucruri în jurul *încheieturilor*.

— Maureen, unde sunt?

— Ești cu mine.

— OK. Unde suntem *noi*?

— La hotel, la hotel, la hotel...

Hotelul Dumort. Cel puțin, începea să aibă sens.

— OK, zise el. Și de ce sunt... într-o cușcă?

Maureen începu să fredoneze un cântecel pentru ea însăși și își plimbă o mână peste gratiile cuștii, pierdută în lumea ei.

— Împreună, împreună, împreună... acum suntem împreună. Tu și cu mine. Simon și Maureen. În sfârșit.

— Maureen...

— Asta o să fie camera ta, zise ea. Și odată ce ești pregătit, poți să ieși. Am făcut rost de niște lucruri pentru tine. Am făcut rost de un pat. Și alte lucruri. Niște scaune. Lucruri care o să-ți placă. Și poate să cânte muzica!

Se învârti, aproape pierzându-și echilibrul sub ciudata greutate a rochiei.

Simon simți că ar trebui să-și aleagă cu foarte multă grijă următoarele cuvinte. Știa că avea o voce calmantă. Că putea fi sensibil. Alinător.

— Maureen... tu știi... că te plac...

La acestea, Maureen se opri din învârtit și se prinse din nou cu mâinile de gratii.

— Ai doar nevoie de timp, zise ea, cu o îngrozitoare blândețe în voce. Doar de timp. O să te înveți. O să te îndrăgostești. Acum suntem împreună. Și o să conducem. Tu și cu mine. O să conducem regatul meu. Acum, că sunt regină.

— Regină?

— Regină. Regina Maureen. Regina Maureen a nopții. Regina Maureen a întunericului. Regina Maureen. Regina Maureen. Regina Maureen a morților.

Luă o lumânare ce ardea într-un sfeșnic de perete și deodată împunse cu ea printre gratii, în direcția lui Simon. O înclină o idee și zâmbi când ceara albă curse în formă de lacrimi pe rămășițele putrede ale covorului stacojiu de pe podea. Își mușcă buza de jos, concentrată, întorcându-și încet mâna din încheietură, unind picăturile într-o baltă.

— Tu ești... o regină? întrebă Simon slab.

Știa că Maureen era lidera clanului de vampiri din New York. În definitiv, o ucisese pe Camille și îi luase locul. Dar conducătorii clanurilor nu era numiți regi sau regine. Se îmbrăcau normal, cum făcea Raphael, nu în costumații fistichii. Erau personaje importante în comunitatea Copiilor Nopții.

Însă Maureen, bineînțeles, era altfel. Maureen era un copil, un copil mort-viu. Simon își aminti de manșetele ei în culorile curcubeului, de

vocea ei firavă, de ochii ei mari. Fusese o fetiță cu toată inocența unei fetițe când Simon o mușcase, când Camille și Lilith o luaseră și o schimbaseră, injectându-i în vene un rău care-i răpise toată inocența și i-o pervertiseră în nebunie.

Simon știa că fusese vina lui. Dacă Maureen nu l-ar fi cunoscut, dacă nu s-ar fi ținut după el, nimic din toate acestea nu i s-ar fi întâmplat.

Maureen dădu din cap și zâmbi, concentrându-se asupra grămăjoarei sale de ceară, care acum arăta ca un mic vulcan.

— Trebuie... să fac niște lucruri, zise ea brusc și lăsă lumânarea să-i cadă, încă arzând.

Se stinse singură când atinse podeaua și fata se zori spre ușă. Aceeași siluetă întunecată îi deschise în clipa în care ea se apropie. Și apoi Simon rămase singur, cu resturile fumegânde de lumânare, cu noii lui pantaloni de piele și cu oribila povară a vinovăției lui.

Maia tăcuse tot drumul până la Praetor, în timp ce soarele se ridicase din ce în ce mai sus pe cer și împrejurimile se schimbaseră de la clădirile înghesuite din Manhattan și traficul aglomerat pe autostrada rapidă Long Island, la micile târguri pastorale și ferme din North Fork. Erau aproape de Praetor acum și se putea vedea marea albastră din Strâmtoare în stânga lor, încrețindu-se sub vântul înghețat. Maia se închipui plonjând în ea și se înfioră la gândul răcelii.

— Ți-e bine?

Nici Jordan nu prea vorbise în cea mai mare parte a drumului. Era frig în camioneta lui, iar el purta mănuși de șofer din piele, dar ele nu puteau ascunde faptul că ținea mâinile încleștate pe volan. Maia simțea neliniștea venind în valuri dinspre el.

— Sunt bine, zise ea.

Nu era adevărat. Era îngrijorată pentru Simon și încă se lupta cu vorbele pe care nu le putea rosti și care-i astupau gâtul. Acum nu era momentul potrivit să le spună, nu când Simon era dispărut, și, totuși, fiecare clipă care trecea fără să le dea glas părea o minciună.

Cotiră pe lunga alee albă a mașinilor ce se întindea până departe, spre Strâmtoare. Jordan își drese glasul.

— Știi că te iubesc, da?

— Știu, răspunse Maia liniștit, luptându-se cu impulsul de a adăuga „mulțumesc".

Nu se zice „mulțumesc" când îți spune cineva că te iubește. Trebuia să spună ceea ce evident aștepta Jordan...

Ea se uită pe fereastră și tresări, smulsă din reverie.

— Jordan, *ninge*?

— Nu cred.

Dar fulgi mari pluteau pe lângă geamurile camionetei, adunându-se pe parbriz. Jordan opri camioneta și coborî ferestrele, întinzând mâna să prindă un fulg. Și-o retrase, cu o expresie înnegurată.

— Asta nu e zăpadă, zise. E cenușă.

Inima Maiei tresăltă când el băgă din nou în viteză și porni brusc înainte, cotind odată cu aleea. Drept în fața lor, unde ar fi trebuit să se ridice sediul Praetor Lupus, auriu pe fundalul cerului cenușiu de la amiază, creștea podagra unui fum negru. Jordan înjură și trase de volan, făcând dreapta; camioneta intră într-un șanț și motorul se opri. Deschise ușa cu o lovitură de picior și sări jos; Maia îl urmă, o secundă mai târziu.

Sediul Praetor Lupus era construit pe o uriașă pajiște care cobora spre Strâmtoare. Clădirea centrală era făcută din piatră aurie, un conac în stil romanic, înconjurat de porticuri cu arcade. Sau mai exact fusese. Acum era un morman de lemn și de piatră arzând, oase calcinate într-un crematoriu. Praful alb și cenușa erau suflate de vânt peste grădini, iar Maia se înecă în aerul înțepător, apărându-și fața cu o mână.

Părul castaniu al lui Jordan era nins cu cenușă. Se uita în jur, cu o expresie șocată, nevenindu-i să creadă.

— Nu...

Ceva îi atrase atenția Maiei, o străfulgerare de mișcare prin fum. Îl apucă de mânecă pe Jordan.

— Uite — e cineva acolo...

El o luă la fugă, pe lângă ruinele fumegânde ale sediului Praetor. Maia îl urmă, deși fără voia ei rămase în urmă de groază, holbându-se la rămășițele carbonizate ale construcției ce ieșeau din pământ — ziduri

care nu mai susțineau un acoperiș, ferestre care explodaseră sau se topiseră, o întrezărire ici și colo de alb care ar fi putut fi pietre sau oase...

Jordan se opri în față. Maia se apropie și rămase lângă el. Cenușa i se lipise de pantofi, zgura îi intrase printre șireturi. Ea și Jordan se aflau în corpul principal al clădirilor arse. Putea vedea marea în depărtare. Focul nu se răspândise, deși erau și aici frunze uscate arse și cenușă purtată de vânt — iar printre gardurile vii erau cadavre.

Vârcolaci — de toate vârstele, deși majoritatea tineri — zăceau de-a lungul aleilor îngrijite, corpurile lor fiind încet acoperite de cenușă, de parcă ar fi fost înghițite de viscol.

Vârcolacii aveau un instinct de a se înconjura de alții din neamul lor, să trăiască în haite, să-și unească puterile. Atât de mulți licantropi morți erau ca o durere sfâșietoare, o pierdere ca o bucată ruptă din lume. Ea își aminti cuvintele din Kipling, scrise pe pereții din Praetor: *Tăria Haitei în Lup se află, și-a Lupului tărie stă în Haită.*

Jordan privea în jur, mișcându-și buzele în timp ce murmura numele morților — *Andrea, Teal, Amon, Kurosh, Mara.* La marginea apei, Maia văzu deodată ceva mișcând — un cadavru, pe jumătate scufundat. O rupse la fugă, cu Jordan imediat după ea. Derapă prin cenușă, unde iarba ceda locul nisipului, și se lăsă în genunchi lângă cadavru.

Era Pretorul Scott, cu fața în jos, legănat de apă, cu părul lui blond ud și apa din jur colorată în roșu-trandafiriu. Maia se aplecă să-l răsucească și aproape că i se întoarse stomacul pe dos. Ochii lui erau deschiși, uitându-se fără să vadă la cer, cu gâtul tăiat dintr-o parte într-alta.

— Maia.

Simți o mână pe spate — a lui Jordan.

— Nu...

Se întrerupse cu un icnet, iar ea se răsuci spre el doar pentru a simți o groază atât de intensă, încât văzu negru în fața ochilor. Jordan stătea în spatele ei, cu o mână întinsă și o expresie de stupefacție pe față.

Din mijlocul pieptului său ieșea lama unei săbii al cărei metal era gravat cu stele negre. Părea din cale-afară de bizar, de parcă ar fi lipit-o cineva acolo sau ar fi fost un soi de recuzită de teatru.

Sângele începu să se întindă într-un cerc în jurul lamei, pătându-i pieptul jachetei. Jordan mai scoase un alt icnet bolborosit și se lăsă în genunchi, apoi sabia se retrase, ieșind din corpul lui, în timp ce el se prăbușea la pământ și lăsa vederii ce era în spatele său.

Un băiat, cu o sabie masivă, neagră cu argintiu, în mână, stătea uitându-se la Maia pe deasupra corpului îngenuncheat al lui Jordan. Garda era mânjită de sânge — de fapt, el era plin de sânge, de la părul aproape alb până la cizme, împroșcat de parcă ar fi stat în fața unui ventilator care sufla vopsea stacojie. Rânjea cu toată fața.

— Maia Roberts și Jordan Kyle, zise el. Am auzit multe despre *voi*.

Maia căzu în genunchi, exact când Jordan se prăvălea într-o parte. Îl prinse în brațe, trăgându-l în poala ei. Se simțea amorțită de groază, ca și când ar fi zăcut pe fundul apei înghețate din Strâmtoare. Jordan tremura în brațele ei și ea și le puse în jurul lui când sângele începu să i se prelingă pe la colțurile gurii.

Își ridică privirea la băiatul care stătea în fața ei. În năuceala momentului, se gândi că se ivise probabil dintr-un coșmar de-al ei cu fratele său, Daniel. Era frumos, cum fusese și Daniel, cu toate că nici că ar fi putut arăta mai diferit. Pielea lui Daniel fusese la fel de cafenie ca a ei, în vreme ce băiatul acesta părea sculptat în gheață. Pielea albă, pometii proeminenți și palizi, părul ca albit de sare acoperindu-i fruntea. Ochii lui erau negri, ochi de rechin, inexpresivi și reci.

— Sebastian, zise ea. Tu ești fiul lui Valentine.

— Maia, șopti Jordan.

Mâinile ei erau pe pieptul lui, scăldate în sânge. La fel era și cămașa lui și nisipul de sub ei, strâns în cocoloașe de stacojiul lipicios.

— Nu sta... fugi...

— Șșt! Îl sărută pe obraz. O să fii bine.

— Nu, n-o să fie, zise Sebastian, pe un ton plictisit. O să moară.

Maia își ridică brusc capul.

— Taci, șuieră ea. Taci, tu... ăsta... *creatură*...

Încheietura mâinii lui făcu o mișcare fulgerătoare — ea nu mai văzuse pe nimeni altcineva mișcându-se atât de repede, poate numai pe Jace — și vârful sabiei era la gâtul ei.

— Gura, repudiato, zise el. Uită-te câți morți zac în jurul tău. Crezi c-aș ezita să mai omor unul?

Ea înghiți în sec, dar nu se feri.

— De ce? Am crezut că războiul tău era cu vânătorii de umbre...

— E o poveste mai lungă, zise el tărăgănat. E destul să spun că Institutul din Londra este supărător de bine apărat, iar Praetor a plătit prețul. Am vrut să omor *pe cineva* astăzi. Numai că nu știam sigur pe cine când m-am trezit în dimineața asta. Îmi plac diminețile. Atât de pline de posibilități.

— Praetor n-are nicio legătură cu Institutul din Londra...

— Oh, aici te înșeli. E o adevărată poveste. Dar nu e importantă. Ai dreptate că războiul meu e cu nefilimii, ceea ce înseamnă că sunt, totodată, în război cu aliații lor. Asta — și făcu semn cu mâna liberă, arătând ruinele arse din spatele lui — e mesajul meu. Iar tu îl vei transmite pentru mine.

Maia dădu să clatine din cap, dar simți ceva strângându-i mâna — degetele lui Jordan. Se uită la el. Era alb ca varul și o privea stăruitor. *Te rog,* părea să spună. *Fă ce-ți cere el.*

— Ce mesaj? întrebă ea în șoaptă.

— Că ar trebui să-și aducă aminte de Shakespeare al lor, zise el. „N-o să m-opresc și-odihnă n-o să am nicicând, pân'ce ori moartea îmi închide ochii, ori soarta-mi dă măsura întreag-a răzbunării."[1]

Genele lungi îi mângâiară obrajii însângerați când clipi.

— Spune-le tuturor repudiaților, continuă el, că vreau răzbunare și o să mă răzbun. O să plătesc întocmai ca aici tuturor celor care se aliază cu vânătorii de umbre. Nu am nimic cu neamul tău, decât dacă o să-i urmați pe nefilimi în bătălie, caz în care o să fiți hrană pentru sabia mea și pentru săbiile armatei mele, până ce și ultimul dintre voi o să dispară de pe fața pământului. Își coborî vârful sabiei, astfel încât să atingă nasturii bluzei Maiei, de parcă ar fi vrut să i-o taie pe corp. Încă rânjea, dar își retrase sabia. Crezi c-o să poți ține minte asta, fată-lup? întrebă.

---

[1] *Henric al VI-lea* (Partea a III-a, actul II, scena 3).

— Eu...

— Bineînțeles că poți, zise el și aruncă o privire spre Jordan, care nu mai mișca în brațele ei. Iubitul tău a murit, apropo, adăugă el.

Își vârî sabia în teaca de la șold și plecă, stârnind cu cizmele norișori de cenușă în mers.

Magnus nu mai intrase în Hunter's Moon de când fusese o bodegă în care se vindeau clandestin băuturi alcoolice pe vremea Prohibiției, un local în care mundanii se strângeau să bea în liniște până se făceau turtă. Cândva, prin anii 1940, fusese cumpărat de repudiați și de atunci servea numai clientelă de-a lor — în principal vârcolaci. Jegos fusese, jegos rămăsese, cu podeaua acoperită de un strat de rumeguș lipicios. Avea un bar de lemn, cu o tejghea pestriță, purtând semnele deceniilor de cercuri lăsate de pahare ude și zgârieturi de gheare lungi. Sneaky Pete, barmanul, tocmai îl servea cu o cola pe Bat Velasquez, conducătorul interimar al haitei de lupi a lui Luke din Manhattan. Magnus îl privi gânditor.

— Îl sorbi din ochi pe noul conducător de haită? întrebă Catarina, înghesuită în separeul întunecos lângă Magnus, ținând între degetele ei lungi și albastre un pahar de ceai cu gheață Long Island. Credeam că ai terminat-o cu vârcolacii, după Woolsey Scott.

— Nu-l sorb din ochi, zise Magnus cu aroganță.

Deși nu arăta rău, dacă-ți plăceau tipii cu fălci proeminente și lați în umeri, dar Magnus era cufundat în gânduri.

— Nu-mi stă mintea la asta.

— Indiferent la ce te gândești, n-o face! zise Catarina. E o idee proastă.

— Și de ce, mă rog, spui asta?

— Pentru că numai idei proaste ai, zise ea. Te cunosc de multă vreme și sunt absolut sigură de asta. Dacă ai de gând să devii din nou pirat, e o idee proastă.

— Nu-mi repet greșelile, zise Magnus, ofensat.

— Ai dreptate. Faci unele noi și mai grave, îi spuse Catarina. N-o face, orice ar fi. Nu conduce o răzmeriță de-a vârcolacilor, nu face nimic care ar putea, accidental, să ducă la apocalipsă și nu-ți crea propria gamă de sclipici pe care să încerci s-o vinzi la Sephora.

— Ultima sugestie e cu adevărat valoroasă, remarcă Magnus. Însă nu urmăresc o schimbare de carieră. Mă gândeam la...

— Alec Lightwood? rânji Catarina. N-am văzut pe nimeni să-ți intre pe sub piele ca băiatul ăla.

— Dar nu mă cunoști de-o veșnicie, mormăi Magnus, însă fără tragere de inimă.

— Te rog. Tu m-ai făcut să accept slujba cu Portalul la Institut, ca să nu fii nevoit să-l vezi pe el, dar ți-ai făcut apariția oricum, doar ca să-i spui la revedere. Nu încerca să negi, te-am văzut.

— Nu neg nimic. Am venit să-i spun la revedere; a fost o greșeală. N-ar fi trebuit să o fac.

Magnus dădu pe gât o înghițitură din băutura lui.

— Oh, pentru numele Binelui, zise Catarina. Despre *ce* e vorba, de fapt, Magnus? Nu te-am văzut niciodată atât de fericit cum ai fost cu Alec. De regulă, când te îndrăgostești, ești nefericit. De pildă, Camille. Eu am urât-o. Ragnor a urât-o...

Magnus își lăsă capul pe masă.

— *Toată lumea* a urât-o, continuă Catarina fără milă. Era prefăcută *și* mârșavă. Bun, deci bietul tău iubițel s-a lăsat prostit de ea; ei, pe bune, e ăsta un motiv de a pune capăt unei relații perfecte? E ca și când ai ațâța un piton împotriva unui iepuraș și apoi te-ai supăra când iepurașul pierde.

— Alec nu e un iepuraș. E un vânător de umbre.

— Și tu n-ai mai avut niciun amant vânător de umbre înainte. Despre asta e vorba?

Magnus se dădu mai în spate, ceea ce a fost o ușurare, fiindcă masa trăsnea a bere.

— Într-un fel, zise el. Lumea se schimbă. Nu simți, Catarina?

Ea se uită la el peste marginea paharului ei.

— Nu pot afirma c-o simt.

— Nefilimii au rezistat o mie de ani, zise Magnus. Dar ceva se pregătește, o schimbare mare. Noi i-am acceptat totdeauna ca pe un dat al existenței noastre. Însă există magicieni destul de bătrâni să-și aducă aminte de timpurile când nefilimii nu apăruseră pe lume. Ar putea fi șterși de pe fața pământului la fel de rapid cum au venit.

— Doar nu crezi cu adevărat...

— Am visat asta, zise el. Știi că uneori visele mele se împlinesc.

— Din cauza tatălui tău.

Ea își lăsă paharul jos. Expresia îi era concentrată acum, fără urmă de umor.

— Poate că a încercat doar să te sperie.

Catarina era una dintre puținele persoane din lume care știau cine era în realitate tatăl lui Magnus; și Ragnor Fell știuse. Lui Magnus nu-i plăcea să vorbească despre asta. Una era să ai un părinte demon și cu totul altceva când tatăl tău deținea o semnificativă bucată din moșia Infernului.

— Cu ce scop? ridică Magnus din umeri. Nu sunt eu în centrul uraganului care o să urmeze.

— Dar te temi că Alec o să fie, zise Catarina. Și vrei să-l dai la o parte mai înainte de a-l pierde.

— Ai spus să nu fac nimic care ar putea, accidental, să ducă la apocalipsă, zise Magnus. Știu că ai glumit. Dar e mai puțin amuzant când nu pot să scap de presentimentul că apocalipsa vine, cumva. Valentine Morgenstern aproape că i-a distrus pe vânătorii de umbre, iar fiul lui e de două ori mai isteț și de șase ori mai diabolic. Și el n-o să vină singur. Are ajutoare, de la demoni mai puternici decât tata, de la alții...

— De unde știi asta?

Vocea Catarinei era aspră.

— Am cercetat.

— Am crezut c-ai renunțat să-i mai ajuți pe vânătorii de umbre, zise Catarina, apoi ridică o mână, oprindu-l să vorbească. Nu contează. Te-am auzit spunând chestii din astea de îndeajuns de multe ori ca să știu că nu vorbești niciodată serios.

— Asta-i problema, zise Magnus. Am cercetat, dar n-am găsit nimic. Indiferent cine sunt aliații lui Sebastian, el n-a lăsat în urmă niciun semn al alianței făcute. Tot simt c-o să găsesc ceva dacă sap, după care mă trezesc că de fapt n-am nimic. Nu cred că o să-i *pot* ajuta, Catarina. Nu știu dacă e cineva care să poată.

Magnus își întoarse privirea de la expresia ei brusc compătimitoare spre bar. Bat se sprijinea cu coatele pe tejghea, jucându-se cu telefonul

lui — lumina ecranului îi arunca umbre pe față. Umbre pe care Magnus le vedea pe fața fiecărui muritor — la absolut toți, la fiecare vânător de umbre, la fiecare creatură sortită să moară.

— Muritorii mor, zise Catarina. Întotdeauna ai știut asta și, totuși, i-ai iubit și înainte.

— Nu așa, zise Magnus.

Catarina icni surprinsă.

— Oh, zise ea. Oh... Își ridică din nou paharul. Magnus, zise ea înduioșată, ești imposibil de prost.

El miji ochii spre ea.

— Zău?

— Dacă asta simți, ar trebui să fii cu el, zise ea. Gândește-te la Tessa. N-ai învățat nimic de la ea? Despre care iubiri merită suferința de-a le pierde?

— El e în Alicante.

— Și? zise Catarina. Trebuia să fii la Consiliu ca reprezentant al magicienilor; te-ai degrevat de responsabilitate pasându-mi-o mie. Eu ți-o pasez înapoi. Du-te în Alicante. Oricum, mi se pare că ai mai multe de spus Consiliului decât aș avea eu vreodată. Catarina băgă mâna în buzunarul halatului de infirmieră pe care-l purta; venise direct de la spitalul unde lucra. Oh, și ia asta, adăugă.

Magnus culese hârtia mototolită din vârful degetelor ei.

— O invitație la cină? zise el, nevenindu-i să creadă.

— Meliorn din neamul spiritelor naturii dorește ca toți repudiații Consiliului să vină la un dineu cu o seară înainte de marele Consiliu, zise ea. Un soi de gest de pace și de bunăvoință sau poate că vrea doar să enerveze pe toată lumea cu ghicitori. În orice caz, ar trebui să fie interesant.

— Mâncare de-a spiritelor naturii, zise Magnus ursuz. Urăsc mâncarea spiritelor. Vreau să spun, chiar și aceea neprimejdioasă, care nu te face să dansezi învârtita pentru următoarea sută de ani. Toate legumele alea crude și gândacii...

Se întrerupse. În partea cealaltă a sălii, Bat ținea telefonul la ureche. Cu mâna cealaltă se ținea strâns de tejgheaua barului.

— S-a întâmplat ceva rău, zise Magnus. Ceva în legătură cu haita.

Catarina își puse paharul jos. Era foarte obișnuită cu Magnus și știa când avea probabil dreptate. Se uită și ea spre Bat, care își închisese brusc telefonul. Pălise și cicatricea de pe obraz îi ieșea în evidență, lividă. Se aplecă să-i spună ceva lui Sneaky Pete în spatele barului, apoi își puse două degete în gură și fluieră.

Răsună ca fluierul unei locomotive cu abur, răzbătând peste murmurul vocilor joase din bar. În câteva clipe, toți licantropii erau în picioare și se îndreptau spre Bat. Se ridică și Magnus, dar Catarina îl apucă de mânecă.

— Nu...

— O să fiu bine.

Se desprinse din strânsoarea ei și își croi drum prin mulțime spre Bat. Restul haitei se strânsese, umăr la umăr, în jurul lui. Se încruntară neîncrezători la vederea magicianului în mijlocul lor, care se împingea să ajungă mai aproape de liderul haitei lor. O femeie vârcolac blondă făcu un pas să-l blocheze pe Magnus, dar Bat ridică o mână.

— E în regulă, Amabel, zise el.

Vocea nu-i era prietenoasă, ci politicoasă.

— Magnus Bane, nu-i așa? Înaltul Magician din Brooklyn? Maia Roberts spune că pot avea încredere în tine.

— Poți.

— Bine, dar avem treburi urgente de haită aici. Ce dorești?

— Ai primit un telefon, zise Magnus, arătând spre telefonul lui Bat. De la Luke? S-a întâmplat ceva în Alicante?

Bat clătină din cap, cu o expresie impenetrabilă.

— Un alt atac la vreun Institut, atunci? întrebă Magnus.

Era obișnuit să fie el cel cu toate răspunsurile și nu putea suferi să nu știe nimic. Și, cu toate că Institutul din New York era pustiu, asta nu însemna că alte Institute rămăseseră neapărate — că n-ar fi putut să fi fost vreo bătălie — una la care Alec să fi decis să participe și el...

— Nu la un Institut, zise Bat. La telefon a fost Maia. Sediul Praetor Lupus a fost ars din temelii. Pe puțin o sută de vârcolaci au murit, inclusiv Pretorul Scott și Jordan Kyle. Sebastian Morgenstern s-a hotărât să se războiască și cu noi.

6

Fratele Plumb și Sora Oțel

— Nu-l arunca — te rog, te rog nu-l arunca — Oh, Doamne, l-a aruncat! zise Julian resemnat când o felie de cartof zbură prin cameră, ratându-i la milimetru urechea.

— Nicio stricăciune, îl liniști Emma.

Stătea cu spatele rezemat de pătuțul cu grilaj al lui Tavvy, urmărindu-l pe Julian cum îi dădea mâncarea de după-amiază fratelui său cel mai mic. Tavvy ajunsese la vârsta când era foarte strict cu ceea ce îi plăcea să mănânce și orice nu trecea de inspecție sfârșea azvârlit pe podea.

— Veioza s-a murdărit puțin, atâta tot.

Din fericire, deși restul casei familiei Penhallow era foarte elegantă, mansarda — unde stăteau acum „orfanii", termenul colectiv cu care erau desemnați copiii Blackthorn și Emma de când sosiseră în Idris — era extrem de simplă, funcțională și solid proiectată. Ocupa în întregime ultimul etaj al casei: mai multe camere care comunicau între ele, o bucătărie mică și o baie, o colecție de paturi și lucruri personale împrăștiate pretutindeni. Helen dormea la parter, cu Aline, deși toată ziua era sus; Emmei i se dăduse o cameră a ei, ca și lui Julian, dar el punea rareori piciorul într-a lui. Drusilla și Octavian încă se mai trezeau

în fiecare noapte țipând, iar Julian se obișnuise să doarmă pe podeaua camerei lor, cu o pernă și o pătură îngrămădite lângă pătuțul lui Tavvy. Nu exista niciun scaun înalt pentru Tavvy, așa că Julian stătea pe podea, în fața lui, pe o pătură acum plină de mâncare, cu o farfurie într-o mână și o expresie de exasperare pe față.

Emma se apropie și se așeză în partea cealaltă, luându-l pe Tavvy în poala ei. Fețișoara lui era schimonosită de supărare.

— Memma, zise el, când s-a văzut ridicat.

— Fă și tu ca trenul, îl sfătui ea pe Julian.

Se întreba dacă să-i spună că avea sos de spaghete în păr. Gândindu-se mai bine, hotărî să nu.

Îl privi cum plimbă mâncarea prin jur, înainte de-a o vârî în gura lui Tavvy. Băiețelul chicotea acum. Emma încercă să-și înăbușe propriul sentiment de pierdere — își amintise cum tatăl ei sorta, răbdător, mâncarea pe farfuria ei, în timpul fazei similare cu a lui Tavvy prin care trecuse când era mică și când refuza să mănânce orice avea culoarea verde.

— Nu mănâncă destul, zise Jules încet, în timp ce făcea dintr-o bucățică de pâine unsă cu unt un tren care pufnea, iar Tavvy se întindea după ea cu mâini lipicioase.

— E trist. E mic, dar tot știe că s-a întâmplat ceva rău, zise Emma. Îi e dor de Mark și de tatăl tău.

Jules se frecă obosit la ochi, lăsându-și o dâră de sos de roșii pe un pomete.

— Nu-l pot înlocui pe Mark sau pe tata.

Băgă o felie de măr în gura lui Tavvy. Tavvy o scuipă cu o expresie de înverșunată plăcere. Julian oftă.

— Ar trebui să mă duc să văd ce fac Dru și gemenii, zise el. Joacă Monopoly în dormitor, dar nu știi niciodată când începe criza.

Era adevărat. Tiberius, cu mintea lui analitică, avea tendința să câștige majoritatea jocurilor. Livvy nu se supăra, dar Dru, care era competitivă, lua foc și adesea orice partidă sfârșea cu trasul de păr între participanți.

— Mă duc eu.

Emma i-l dădu pe Tavvy și se pregăti să se ridice în picioare, când Helen intră în cameră, cu o figură posomorâtă. Când îi văzu pe cei doi, posomoreala i se prefăcu în îngrijorare. Emma simți că i se ridică părul pe ceafă.

— Helen, zise Julian, ce s-a întâmplat?

— Armata lui Sebastian a atacat Institutul din Londra.

Emma îl văzu pe Julian încremenind. Aproape că o simți și ea, de parcă nervii lui erau și nervii ei, panica lui și panica ei. Fața lui — deja foarte trasă — păru să se contracte, deși continuă să strângă copilul în brațe cu aceeași grijă blândă.

— Unchiul Arthur? întrebă el.

— E bine, zise Helen repede. A fost rănit. O să întârzie din cauza asta să vină la Idris, dar e bine. De fapt, toată lumea din Institutul de la Londra e bine. Atacul n-a avut succes.

— Cum?

Vocea lui Julian era o șoaptă slabă.

— Nu știm încă, nu știm exact, zise Helen. Mă duc până la Citadelă cu Aline, Consulul și ceilalți, ca să încercăm să înțelegem ce s-a întâmplat. Îngenunche și mângâie buclele lui Tavvy. Sunt vești *bune*, îi zise ea lui Julian, care arăta mai degrabă perplex. Știu că e înfricoșător că Sebastian a atacat din nou, dar n-a învins.

Emma își încrucișă privirile cu Julian. Își dădea seama că ar fi trebuit să fie încântată de vestea cea bună, dar se simțea sfâșiată pe dinăuntru de o îngrozitoare invidie. De ce locuitorii Institutului din Londra reușiseră să trăiască, în schimb familia ei murise? Cum de luptaseră ei mai bine, ce făcuseră ei mai mult?

— Nu-i drept, zise Julian.

— Jules, zise Helen, ridicându-se. Sebastian a fost înfrânt. Asta înseamnă ceva. Înseamnă că noi *putem* să-i învingem pe Sebastian și armata lui. Să-i respingem. Să întoarcem roata. O să-i facă pe toți să se simtă mai puțin înspăimântați. Ceea ce e important.

— Sper să-l prindă viu, zise Emma, cu ochii într-ai lui Julian. Sper să-l ucidă în Piața Îngerului, ca să putem toți să ne uităm cum moare, și sper să moară încet.

— *Emma*, zise Helen, șocată.

Dar ochii albaștri-verzui ai lui Julian reflectau ferocitatea Emmei în întregime, fără nicio umbră de dezaprobare. Emma nu-l iubise niciodată atât de mult ca în clipa aceea, fiindcă îi împărtășea chiar și cele mai întunecate sentimente din adâncul inimii ei.

Magazinul de arme era superb. Clary nu crezuse niciodată că o să ajungă să descrie un magazin de arme ca fiind superb — poate un apus sau priveliștea orașului New York într-o noapte senină, dar nu o prăvălie cu ghioage, topoare și bastoane cu șiș.

Dar acesta era, totuși. Firma de metal atârnată la intrare avea forma unei tolbe, numele magazinului — Săgeata Dianei — fiind gravat pe ea cu înflorituri. Înăuntru, erau expuse săbiile, în evantaie mortale de aur, oțel și argint. Un candelabru masiv atârna de un tavan pictat cu un desen rococo de săgeți aurite în zbor. Săgețile adevărate erau etalate pe piedestale de lemn sculptat. Săbii lungi tibetane, cu măciuliile mânerelor împodobite cu turcoaze, argint și mărgean, atârnau pe pereți, laolaltă cu săbiile *dha* birmane, cu mânere lucrate cu ciocanul în cupru și alamă.

— Deci ce ți-a venit? întrebă Jace curios, luând de pe perete o *naginata* gravată cu litere japoneze.

Când o îndoi de podea, lama zvâcni deasupra capului său, degetele lui lungi strângându-se bine pe mâner ca s-o cumințească.

— De unde dorința asta de o sabie?

— Când cineva de doisprezece ani îți spune că arma pe care o ai e un știft, e timpul s-o schimbi, zise Clary.

Femeia din spatele tejghelei râse. Clary o recunoscu. Era femeia cu tatuajul pește care vorbise la adunarea Consiliului.

— Ei bine, ai venit în locul cel mai potrivit.

— E magazinul dumitale? întrebă Clary, întinzând mâna să verifice vârful unei săbii lungi cu mâner de fier.

Femeia zâmbi.

— Eu sunt Diana, da. Diana Wrayburn.

Clary dădu să ia o floretă, dar Jace, după ce rezemase *naginata* de perete, clătină din cap la ea.

— Sabia aia de două mâini o să fie mai înaltă decât tine. Nu că asta-i chiar așa de neobișnuit.

Clary scoase limba la el și întinse mâna după o sabie scurtă, atârnată de perete. Pe lamă erau zgârieturi — zgârieturi care, la o examinare mai atentă, se dovediră a fi neîndoielnic litere, într-o limbă pe care n-o cunoștea.

— Acelea sunt rune, dar nu de-ale vânătorilor de umbre, zise Diana. E o sabie vikingă — foarte veche. Și foarte grea.

— Știi ce scrie?

— „Numai Cel Destoinic", zise Diana. Tatăl meu obișnuia să spună că poți deosebi o armă bună de celelalte după faptul că are gravat pe ea fie un nume, fie o inscripție.

— Am mai văzut una ieri, își aminti Clary. Spunea ceva de genul *Eu sunt călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

— Cortana! zise Diana și ochii ei sclipiră. Sabia lui Ogier. *Este* ceva impresionant. La fel cum ar fi să o deții pe Excalibur, sau pe Kusanagi-no-Tsurugi. Cortana este o sabie a familiei Carstairs, cred. Emma Carstairs, fata care a fost la întrunirea Consiliului, ieri, este cea care o deține acum?

Clary dădu din cap.

Diana își strânse buzele.

— Biata copilă, zise ea. Și bieții Blackthorn. Să pierzi atât de mulți dintr-o singură lovitură nimicitoare — mi-ar plăcea să pot face ceva pentru ei.

— Și mie, zise Clary.

Diana îi aruncă o privire gânditoare și se aplecă în spatele tejghelei. Se ridică, peste câteva clipe, cu o sabie cam de lungimea antebrațului lui Clary.

— Ce părere ai de asta?

Clary se uită lung la sabie. Era o frumusețe, fără nicio îndoială. Garda, mânerul și măciulia erau de aur incrustat cu obsidian, lama de un argint atât de întunecat, încât era aproape negru. Mintea lui Clary trecu rapid peste tipurile de arme pe care le învățase pe dinafară în timpul lecțiilor ei — iatagan, paloș, sabie, spadă.

— E o *cinquedea*[1]? ghici ea.

— E o spadă scurtă. Poate ai vrea să te uiți pe partea cealaltă, zise Diana și întoarse spada.

Pe partea cealaltă a lamei, pe canelura centrală, era un model de stele negre.

— Oh.

Inima lui Clary tresări dureros; făcu un pas înapoi și aproape că se ciocni de Jace, care se apropiase în spatele ei, încruntat.

— E o sabie Morgenstern, spuse ea.

— Da, așa e.

Ochii Dianei erau răi.

— Cu mult timp în urmă, Morgensternii au comandat două spade de la Wayland Fierarul — o pereche. Una mai mare și una mai mică, pentru un tată și fiul lui. Pentru că Morgenstern înseamnă steaua dimineții, fiecare dintre ele a fost numită pentru un aspect diferit al stelei respective — cea mai mică, aceasta de aici, se numește Heosphoros, care înseamnă Aducătoarea-zorilor, iar cea mare e numită Phaesphoros sau Aducătoarea-luminii. Ai văzut-o deja, fără îndoială, pe Phaesphoros, căci o purta Valentine Morgenstern, iar acum o poartă fiul lui, după el.

— Știi cine suntem, zise Jace și nu era o întrebare. Cine este Clary.

— Lumea vânătorilor de umbre e mică, zise Diana și își plimbă privirea de la unul la celălalt. Eu sunt în Consiliu. Te-am văzut când ai depus mărturie, fiică a lui Valentine.

Clary se uită cu îndoială la spadă.

— Nu înțeleg, zise ea. Valentine n-ar fi renunțat niciodată la o sabie Morgenstern. Cum de o ai?

— A vândut-o soția lui, zise Diana. I-a vândut-o tatălui meu, care deținea magazinul ăsta în zilele de dinaintea Răzmeriței. A fost a ei. Ar trebui să fie a ta acum.

Clary se înfioră.

[1] Numită *cinquedea* (cinci degete) pentru că atât era grosimea lamei la gardă; s-a bucurat de oarecare popularitate în timpul Renașterii, în nordul Italiei.

— Am văzut doi bărbați folosind versiunea mai mare a spadei ăsteia și i-am urât pe amândoi. Nu există niciun Morgenstern pe lumea asta care să fie dedicați pentru altceva decât răului.

Jace spuse:

— Mai ești și tu.

Ea îi aruncă o privire, dar expresia lui era impenetrabilă.

— Nu mi-aș putea permite s-o cumpăr, oricum, zise Clary. Ăsta e aur, și aur negru, și *adamas*. N-am eu bani pentru genul ăsta de armă.

— Ți-o dăruiesc, zise Diana. Ai dreptate că oamenii îi urăsc pe Morgensterni; circulă povești despre cum săbiile au fost făurite ca să conțină magie ucigătoare, să nimicească o mie odată. Sunt doar povești, firește, niciun sâmbure de adevăr în ele, totuși... Nu e genul de obiect pe care l-aș putea vinde altcuiva. Sau pe care aș vrea neapărat să-l vând. Ar trebui să intre pe mâini bune.

— N-o vreau, șopti Clary.

— Dacă dai înapoi din fața ei, îi dai putere asupra ta, zise Diana. Ia-o și taie-i gâtul fratelui tău cu ea și ia-ți înapoi onoarea sângelui tău.

Împinse sabia peste tejghea spre Clary. Fără să mai spună ceva, Clary o luă, strângându-și mâna pe mâner, descoperind că se potrivea în palma ei — se potrivea exact, de parcă ar fi fost făcută pentru ea. În pofida oțelului și a metalelor prețioase din alcătuirea spadei, se simțea ușoară ca fulgul în mâna ei. O înălță și stelele negre din lungul lamei licăriră la ea, o lumină alergând, scânteietoare, de-a lungul oțelului.

Își ridică privirea și o văzu pe Diana prinzând ceva din aer: o rază de lumină care se materializă într-o bucată de hârtie. O citi, unindu-și sprâncenele de îngrijorare.

— Pe Înger, zise ea. Institutul din Londra a fost atacat.

Clary a fost cât pe-aci să scape spada. Îl auzi pe Jace icnind.

— *Ce?* întrebă el.

Diana se uită la ei.

— E în regulă, zise. Se pare că există un soi de protecție specială pusă pe Institutul din Londra, ceva despre care nici Consiliul n-a știut. Sunt câțiva răniți, dar n-a fost nimeni ucis. Soldații lui Sebastian au fost respinși. Din nefericire, niciun întunericit n-a fost capturat sau ucis.

În timp ce Diana vorbea, Clary își dădu seama că proprietara magazinului purta haine albe de doliu. Oare pierduse pe cineva în războiul lui Valentine? În atacurile lui Sebastian asupra Institutelor? Cât de mult sânge fusese vărsat de mâinile Morgensternilor?

— Îmi... îmi pare atât de rău, gâfâi Clary.

Îl putea vedea pe Sebastian, îl putea vedea clar în mintea ei — costum de luptă roșu și sânge roșu, păr argintiu și spadă argintie. Se clătină.

Deodată, o mână o prinse de braț și își dădu seama că respira în aerul rece de afară. Nu știa cum ajunsese în fața magazinului de arme, pe o stradă plină de oameni, iar Jace era lângă ea.

— Clary, zise el. E bine. Totul e bine. Vânătorii de umbre din Londra au scăpat, cu toții.

— Diana a spus că au fost câțiva răniți, zise ea. Și mai mult sânge vărsat din cauza Morgensternilor.

El se uită la spadă, încă strânsă în mâna ei dreaptă, cu degetele albite pe mâner.

— Nu ești obligată să iei spada.

— Nu. Diana avea dreptate. Dacă mi-e frică de tot ce e Morgenstern, asta... asta-i dă lui Sebastian putere asupra mea. Ceea ce este exact ce își dorește.

— De acord, zise Jace. De aceea ți-am adus asta.

Îi întinse o teacă din piele neagră, lucrată cu un model de stele argintii.

— Nu poți umbla pe stradă cu o sabie fără teacă, adăugă el. Adică, poți, dar s-ar putea să atragi asupra noastră niște priviri piezișe.

Clary luă teaca, ascunse spada înăuntru și o vârî sub centură, închizându-și haina peste ea.

— E mai bine?

El îi dădu la o parte o șuviță de păr roșcat de pe față.

— Asta e prima ta armă adevărată, una care să-ți aparțină. Numele Morgenstern nu e blestemat, Clary. E un nume glorios, al unei familii de vânători de umbre vechi de sute de ani. *Steaua dimineții.*

— Steaua dimineții nici nu e stea, zise Clary morocănoasă. E o planetă. Am învățat asta la ora de astronomie.

— Educația mundanilor e regretabil de prozaică. Uite! zise el și-i arătă în sus.

Clary se uită, dar nu la cer. Se uită la el, la soarele din părul lui, la arcuirea gurii când zâmbea.

— Cu mult înainte de a ști cineva despre planete, știau că țesătura nopții e rărită pe alocuri. Stelele. Și știau că era una care se ridica la est, în zori, și au numit-o Steaua Dimineții, Aducătoarea de lumină, Vestitoarea zorilor. E chiar atât de rău? Să aduci lumină în lume?

Dintr-un impuls, Clary se întinse și-l sărută pe obraz.

— OK, bine, zise ea. Deci asta a fost mai poetic decât lecția de astronomie.

El își lăsă mâna jos și-i zâmbi.

— Bine, zise el. O să facem și altceva poetic acum. Vino. Vreau să-ți arăt ceva.

Niște degete reci pe tâmplele lui Simon îl treziră.

— Deschide ochii, Diurnule, zise un glas nerăbdător. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Simon se ridică în capul oaselor cu atâta promptitudine, încât persoana din fața lui se dădu înapoi, cu un șuierat. Simon făcu ochii mari. Era încă înconjurat de gratiile cuștii lui Maureen, încă în camera putredă a Hotelului Dumort. În fața lui era Raphael. Purta o cămașă albă și jeanși, la gât cu o sclipire de aur. Totuși — Simon nu-l văzuse decât curat și spilcuit, de parcă s-ar fi dus la o întâlnire de afaceri. Acum părul lui negru era încâlcit, cămașa albă ruptă și murdară.

— Bună dimineața, Diurnule, zise Raphael.

— Ce cauți *tu* aici? se răsti Simon.

Se simțea murdar, bolnav și furios. Și încă mai purta o cămașă bufantă.

— Chiar e dimineață?

— Dormeai, acum te-ai trezit — e dimineață.

Raphael părea nerușinat de binedispus.

— Cât despre ce caut eu aici, am venit după tine, firește.

Simon se sprijini cu spatele de gratiile cuștii.

— Ce vrei să spui? Și, de fapt, cum ai intrat aici?

Raphael se uită compătimitor la el.

— Cușca se descuie din exterior. A fost destul de ușor pentru mine să ajung înăuntru.

— Deci e doar un acces de singurătate și o dorință de companie amicală, sau ce? se interesă Simon. Ultima oară când te-am văzut, mi-ai cerut să-ți fiu bodyguard, iar când am refuzat, ai insistat să-mi atragi atenția că, dacă o să pierd vreodată Pecetea lui Cain, o să mă ucizi.

Raphael îi zâmbi.

— Deci asta e partea cu ucisul? întrebă Simon. Trebuie să spun că nu e prea subtilă. O să fii probabil prins.

— Da, cugetă Raphael. Maureen ar fi foarte nefericită de pierderea ta. Odată am atins în treacăt subiectul de a te vinde unor magicieni fără scrupule și n-a fost deloc amuzată. Regretabil. Cu puterile sale tămăduitoare, sângele de Diurn se vinde la preț bun.. Oftă. Ar fi fost chiar o oportunitate. Ce păcat că Maureen e prea netoată ca să vadă lucrurile cum le văd eu. Ea mai degrabă te-ar păstra aici, îmbrăcat ca o păpușă. Dar, pe de altă parte, ea nu e în toate mințile.

— Se cuvine să spui chestii de-astea despre regina vampirilor?

— A fost o vreme când te-am vrut mort, Diurnule, replică Raphael, degajat, de parcă ar fi spus că a fost o vreme când s-a gândit să-i cumpere lui Simon o cutie cu bomboane. Dar am un dușman mai mare. Tu și cu mine suntem de aceeași parte a baricadei.

Gratiile cuștii îl înghioldeau pe Simon neplăcut în spate. Își schimbă poziția.

— Maureen? ghici el. Întotdeauna ai vrut să fii căpetenia vampirilor și acum ți-a luat ea locul.

Raphael își dezveli dinții și mârâi.

— Crezi că e doar un joc de putere? zise el. Nu înțelegi. Înainte ca Maureen să fi fost preschimbată, a fost îngrozită și torturată până în pragul nebuniei. Când s-a trezit din moarte, și-a săpat cu ghearele ieșirea din sicriu. N-a fost nimeni acolo s-o învețe. Nu i-a dat nimeni primul ei sânge. Cum am făcut eu pentru tine.

Simon făcu ochii mari. Își aminti deodată cimitirul, ieșirea din pământ în aerul rece, și pământul, și foamea, foamea sfâșietoare, și Raphael aruncându-i o pungă plină cu sânge. Nu se gândise niciodată la asta ca la o favoare sau un serviciu, dar ar fi atacat orice creatură vie pe care ar fi întâlnit-o dacă n-ar fi avut acea primă masă. Aproape că o atacase pe Clary. Raphael fusese cel care împiedicase să se întâmple asta.

Raphael fusese cel care-l adusese în brațe pe Simon de la Dumort la Institut; îl așezase, însângerat, pe treptele de la intrare când nu mai putuse merge mai departe; și le explicase prietenilor lui Simon ce se petrecuse. Simon bănuia că Raphael ar fi putut încerca să ascundă fapta, ar fi putut să-i mintă pe nefilimi, dar el mărturisise și acceptase consecințele.

Raphael nu se purtase niciodată foarte drăguț cu Simon, dar în felul lui avea o bizară onoare.

— Eu te-am făcut, zise Raphael. Sângele meu, în venele tale, a făcut din tine un vampir.

— Întotdeauna ai spus că eram un vampir execrabil, îi aduse aminte Simon.

— Nu mă aștept la recunoștință din partea ta, zise Raphael. N-ai vrut niciodată să fii ceea ce ești. Nici Maureen n-a vrut, se poate presupune. Era înnebunită de preschimbarea ei, și e încă înnebunită. Ea ucide fără să gândească. Nu calculează primejdiile de a ne expune lumii oamenilor printr-o măcelărire neglijentă. Nu se gândește că, probabil, dacă vampirii ar ucide fără să fie nevoie sau fără considerație, într-o bună zi n-ar mai fi hrană.

— Oameni, îl corectă Simon. N-ar mai fi oameni.

— *Chiar* că ești un vampir execrabil, zise Raphael. Dar în asta semănăm. Tu dorești să protejezi oamenii. Eu doresc să protejez vampirii. Scopul nostru este unul și același.

— Atunci ucide-o, zise Simon. Ucide-o pe Maureen și ia conducerea clanului.

— Nu pot. Raphael părea încrâncenat. Ceilalți copii ai clanului o iubesc. Nu văd lucrurile în perspectivă, întunecimea de la orizont. Ei văd numai libertatea de a ucide și de a consuma după plac. Nu supunerea

la Acorduri, nu respectarea unei Legi din afară. Ea le-a dat toată libertatea din lume și ei își vor frânge singuri gâtul cu asta.

Tonul lui era amar.

— Ție chiar îți pasă ce se întâmplă cu clanul, zise Simon, surprins. Ai fi un conducător foarte bun.

Raphael îi aruncă o privire mânioasă.

— Deși nu știu cum ai arăta cu o cunună de oase, adăugă Simon. Uite, înțeleg ce spui, dar cum vrei să te ajut eu? În caz că n-ai observat, sunt închis într-o cușcă. Dacă mă eliberezi, o să fii prins. Iar dacă plec, Maureen o să mă găsească.

— Nu și în Alicante, acolo n-o să te găsească, zise Raphael.

— Alicante? Simon îl privi uimit. Te referi la Alicante... capitala Idrisului?

— Nu ești prea ager la minte, zise Raphael. Da, la acel Alicante mă refeream. La expresia stupefiată a lui Simon, zâmbi răutăcios. Există un reprezentant al vampirilor în Consiliu. Anselm Nightshade. Un tip rezervat, șeful clanului din Los Angeles, dar un individ care îi cunoaște pe unii... prieteni de-ai mei. Magicieni.

— Magnus? zise Simon surprins.

Raphael și Magnus erau amândoi nemuritori, amândoi locuiau în New York și amândoi erau reprezentanți foarte bine cotați ai ramurilor lor de repudiați. Cu toate acestea, nu se gândise niciodată că s-ar fi putut cunoaște sau cât de bine.

Raphael ignoră întrebarea lui Simon.

— Nightshade a fost de acord să mă trimită ca reprezentant în locul lui, deși Maureen nu știe. Așa că o să mă duc în Alicante și o să stau în Consiliu la marea lor adunare, dar îți cer să vii și tu cu mine.

— De ce?

— Vânătorii de umbre nu au încredere în mine, zise simplu Raphael. Dar în tine au. Mai ales nefilimii din New York. Uită-te la tine. Porți medalionul lui Isabelle Lightwood. Ei știu că ești mai degrabă ca unul dintre vânătorii de umbre decât ca un Copil al Nopții. O să te creadă când o să le spui că Maureen a încălcat Acordurile și trebuie oprită.

— Corect, zise Simon. Au încredere în mine.

Raphael se uită la el cu ochi mari, nevinovați.

— Și, desigur, continuă Simon, asta n-are nicio legătură cu faptul că tu nu vrei să afle clanul cum ai trădat-o pe Maureen, pentru că ei o plac, și atunci ar sări asupra ta ca nevăstuicile.

— Îi cunoști pe copiii Inchizitorului, zise el. Poți să-i vorbești direct lui.

— Cum să nu, zise Simon. Nimănui din clan n-o să-i pese că le-am pârât regina și am urzit să fie ucisă. Sunt convins că viața mea o să fie fantastică după ce o să mă întorc.

Raphael ridică din umeri.

— Eu am simpatizanți aici, zise el. Cineva m-a lăsat să intru în camera asta. Odată ce Maureen e aranjată, probabil că o să ne putem întoarce la New York cu doar câteva consecințe negative.

— Câteva consecințe negative, pufni Simon. M-ai liniștit.

— Ești în pericol oricum, aici, zise Raphael. Dacă nu l-ai fi avut pe protectorul tău vârcolac sau nu i-ai fi avut pe vânătorii de umbre, ți-ai fi găsit moartea eternă de multe ori până acum. Dacă nu vrei să vii cu mine în Alicante, o să te las bucuros în cușca asta și-ai să poți fi jucăria lui Maureen. Sau te poți alătura prietenilor tăi în Orașul de Sticlă. Catarina Loss așteaptă, la parter, să creeze un Portal pentru noi. Tu alegi.

Raphael se lăsase pe spate, cu un picior îndoit, sprijinindu-și mâna leneș pe un genunchi, de parcă s-ar fi relaxat în parc. În spatele lui, printre gratiile cuștii, Simon putea vedea silueta altui vampir stând lângă ușă, o fată cu păr negru, cu chipul ascuns în întuneric. Cea care îl lăsase pe Raphael să intre, ghici el. Se gândi la Jordan. *Protectorul tău vârcolac.* Dar asta, conflictul clanurilor și al loialităților, și mai ales pofta criminală a lui Maureen de sânge și moarte, era prea mult ca să i le pună în cârcă lui Jordan.

— Nu prea am de ales, nu-i așa? zise Simon.

Raphael zâmbi.

— Nu, Diurnule. Nu prea.

*

Ultima oară când Clary intrase în Sala Acordurilor, aceasta fusese aproape distrusă — acoperișul de cristal făcut praf, podeaua de marmură crăpată, fântâna din centru secată.

Era nevoită să recunoască acum că vânătorii de umbre făcuseră o treabă impresionantă renovând-o. Acoperișul era din nou întreg, podeaua de marmură curățată și lustruită, cu vinișoare de aur. Arcadele se avântau îndrăzneț deasupra capului, lumina care pătrundea prin acoperiș scoțând în evidență runele cioplite în ele. Fântâna centrală, cu statuia reprezentând o sirenă, sclipea în lumina soarelui de la sfârșitul după-amiezii, care făcea apa ca de bronz.

— Când îți iei prima ta armă adevărată, tradiția cere să vii aici și s-o binecuvântezi cufundând-o în apele fântânii, zise Jace. Vânătorii de umbre fac așa de generații întregi.

Înaintă în lumina aurie stinsă până la marginea fântânii. Clary își aminti că visase că dansa cu el aici. El se uită peste umăr și-i făcu semn să se apropie.

— Vino aici.

Clary se duse lângă el.

Statuia din mijlocul fântânii, sirena, avea solzii din bronz suprapuși și cuprul înverzit de cocleală. Sirena ținea un urcior, din care curgea apa, iar fața ei afișa un zâmbet războinic.

— Bagă sabia în fântână și repetă după mine, o instrui Jace. *Fie ca apele fântânii acesteia să spele sabia aceasta. S-o consacre numai folosirii de către mine. Fie s-o pot folosi numai în ajutorul cauzelor drepte. Fie s-o mânuiesc întru dreptate. Fie să mă călăuzească să fiu un bun războinic al Idrisului. Și fie să mă apere ca să mă pot întoarce la fântâna aceasta și să-i binecuvântez din nou oțelul. În numele lui Raziel.*

Clary introduse arma în apă și repetă cuvintele după el. Apa se vălurí și scânteie în jurul sabiei, iar ea își aminti de altă fântână, din alt loc, și de Sebastian stând în spatele ei, privind la imaginea deformată a propriei ei fețe. *Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine.*

— Bine, zise Jace.

Ea îi simți mâna pe încheietură; apa fântânii pleoscăi împroșcând-o, făcându-i pielea lui Jace rece și umedă unde i-o atingea pe a ei. El îi

scoase din apă mâna în care ținea sabia și îi dădu drumul, ca ea să poată ridica lama. Soarele coborâse și mai mult acum, dar mai era destulă lumină cât să se reflecte în stelele de obsidian de-a lungul canelurii centrale și să le facă să scânteieze.

— Acum dă-i sabiei numele.

— Heosphoros, zise ea, vârând-o la loc în teacă și punându-și teaca sub centură. Aducătoarea zorilor.

El își înăbuși râsul și se aplecă să-i dea un sărut ușor ca o părere pe colțul gurii.

— Ar trebui să te conduc acasă...

Se îndreptă.

— Te gândești la el, zise ea.

— Poate ai vrea să precizezi, zise Jace, deși ea bănuia că știe la cine se referea.

— La Sebastian, zise ea. Adică, mai mult ca de obicei. Și te sâcâie ceva. Ce anume?

— Dar ce nu e?

Începu să se îndepărteze de ea, traversând podeaua de marmură spre marea ușă dublă a Sălii, deschisă larg. Ea îl urmă, ieșind pe platforma lată din capul scării ce cobora în Piața Îngerului. Cerul se întunecase, devenind de cobalt, culoarea sticlei-de-mare.

— Nu, zise Clary. Nu ține asta numai pentru tine.

— Nu aveam de gând. Jace expiră zgomotos. Doar că nu-i nicio noutate. Da, mă gândesc la el. Mă gândesc la el tot timpul. Aș vrea să n-o fac. Nu pot explica asta nimănui, în afară de tine, pentru că tu ai fost acolo. A fost ca și când am fost el, iar acum, când îmi spui lucruri cum ar fi că a lăsat caseta aceea în casa lui Amatis, eu știu exact *de ce*. Și mă enervează că știu.

— Jace...

— Nu-mi spune că nu sunt ca el, o opri Jace. Sunt. Crescuți de același tată — amândoi am beneficiat de educația *specială* a lui Valentine. Vorbim aceleași limbi. Am învățat același stil de luptă. Am fost învățați același cod moral. Am avut aceleași animale de companie. S-a schimbat, bineînțeles; totul s-a schimbat când am împlinit zece ani, dar

fundamentele copilăriei rămân întotdeauna în tine. Uneori mă întreb dacă toate acestea nu sunt vina mea.

Asta o făcu pe Clary să sară imediat.

— Nu se poate să vorbești serios. Nimic din ce-ai făcut tu când erai cu Sebastian n-a fost alegerea ta...

— Mi-a *plăcut*, zise el și se simțea ceva aspru în vocea sa, de parcă faptul îl măcina ca un șmirghel. Sebastian e genial, dar sunt lacune în gândirea lui, locuri în care el nu *știe* — eu l-am ajutat cu astea. Ne așezam și vorbeam despre cum să ardem lumea din temelii și era foarte interesant. O voiam și eu. S-o curățăm pe toată, să pornim de la început, un holocaust de foc și sânge, iar după aceea, o cetate strălucitoare pe un munte.

— El te-a făcut să crezi că voiai toate lucrurile astea, zise Clary, dar vocea îi tremura ușor.

Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine.

— Te-a făcut să-i dai ceea ce voia *el*.

— Mi-a plăcut să-i dau, zise Jace. De ce crezi că mi-a fost atât de ușor să mă gândesc la modalități de a sfărâma și distruge, dar acum nu mă pot gândi și la metode de a îndrepta asta? Vreau să spun, asta demonstrează că sunt bun pentru ce, mai exact? Pentru o slujbă în armata Iadului? Aș putea fi un general, ca Asmodeus sau Samael.

— Jace...

— Ei au fost cândva cei mai străluciți servitori ai Domnului, zise Jace. Asta ți se întâmplă când cazi. Tot ce a fost strălucit la tine devine întunecat. Pe cât de strălucitor ai fost odată, pe atât de diabolic devii. E *lungă* distanța pe care cazi.

— Tu n-ai căzut.

— Nu încă, zise el, iar în clipa aceea cerul explodă în paiete roșii și aurii.

Amețită pentru un moment, Clary își aminti focurile de artificii care împodobiseră cerul nopții când sărbătoriseră în Piața Îngerului. Acum făcu un pas înapoi, încercând să vadă mai bine.

Dar asta nu era vreo sărbătorire. Când ochii ei se obișnuiră cu strălucirea, văzu că lumina venea de la turnurile demonilor. Fiecare se aprinsese ca o torță, care ardea roșu-auriu pe fundalul cerului.

Jace se făcuse alb ca varul.

— Luminile de luptă, zise el. Trebuie să ajungem la Citadelă.

O luă de mână și începu să o tragă în jos pe scări.

Clary protestă.

— Dar mama? Isabelle, Alec...?

— O să fie cu toții în drum spre Citadelă.

Ajunseseră la ultima treaptă. Piața Îngerului se umplea de oameni care deschideau ușile caselor, revărsându-se în stradă, cu toții alergând către poteca luminată ce urca dealul spre Citadela din vârf.

— Asta înseamnă semnalul roșu-auriu. „Veniți la Citadelă." Asta se așteaptă din partea noastră să facem... Se feri de un vânător de umbre care alerga pe lângă ei, în timp ce-și lega apărătoarele de brațe. Ce se întâmplă? strigă Jace după el. De ce e alarmă?

— A fost un alt atac! îi strigă peste umăr un bărbat mai în vârstă, într-un costum de luptă ponosit.

— Un alt Institut? strigă Clary.

Erau în spatele unei străzi cu magazine, pe care ea își aminti că o vizitase cu Luke; alergau spre vârful dealului, dar nu simțea că-și pierde suflul. În gând, mulțumi ultimelor luni de antrenament.

Bărbatul cu apărătoarele de brațe se întoarse și începu să alerge pe pantă cu spatele.

— Nu știm încă. Atacul e în desfășurare.

Se răsuci la loc și își dublă viteza, tăind curba străzii și urcând spre poteca ce ducea la Citadelă. Clary se concentră să nu se ciocnească de cineva în mulțime. Toți erau în mișcare, un șuvoi de oameni în alergare. Își ținea în continuare mâna într-a lui Jace în timp ce alergau, noua ei sabie bătându-i pe coapsă, de parcă voia să-i aducă aminte că era acolo — prezentă și gata de a fi folosită.

Poteca ce urca spre Citadelă era abruptă, plină de noroi. Clary încercă să alerge cu grijă — purta ghete și jeanși, cu jacheta de luptă încheiată la fermoar, pe deasupra unui maiou, dar nu era chiar la fel de bine ca atunci când era în costum complet. O pietricică își croise drum, nu se știe cum, în gheata ei stângă și o înglodea în talpă, dar între timp ajunsese în fața porții principale a Citadelei și încetini, uitându-se lung.

Porțile erau deschise larg. Între ele se vedea o curte largă, înierbată pe timp de vară, deși acum era golașă, înconjurată de zidurile interioare ale Citadelei. Pe unul dintre ziduri era un pătrat uriaș de vâltoare de aer și neant.

Un Portal. Prin el, Clary avu impresia că poate întrezări frânturi de negru și verde și alb incandescent, chiar și un petic de cer presărat cu stele...

Robert Lightwood se ridică în fața lor, blocându-le calea; Jace aproape că se ciocni de el și dădu drumul mâinii lui Clary, regăsindu-și echilibrul. Vântul dinspre Portal era rece și puternic, suflând prin materialul jachetei lui Clary, ridicându-i părul.

— Ce se întâmplă? întrebă Jace, încordat. E despre atacul de la Londra? Parcă fusese respins, nu?

Robert clătină din cap, cu o față întunecată.

— Se pare că Sebastian, fiindcă a fost respins la Londra, și-a îndreptat atenția în altă parte.

— Unde...? începu Clary.

— Citadela de Diamant e sub asediu! se auzi vocea Jiei Penhallow, ridicându-se peste strigătele mulțimii.

Se strecurase până lângă Portal; vârtejul de aer dinăuntru și din afară îi făcea pelerina să fluture deschisă ca aripile unei mari păsări negre.

— Mergem în ajutorul Surorilor de Fier! Vânătorii de umbre care sunt înarmați și pregătiți, vă rog, prezentați-vă la mine!

Curtea era plină de nefilimi, deși nu atât de mulți cât crezuse Clary la început. I se păruseră un fluviu nesfârșit când urcaseră în fugă dealul spre Citadelă, dar acum văzu că nu era decât un grup de vreo cincizeci de luptători. Unii erau în costume de luptă, alții în haine de stradă. Nu toți erau înarmați. Nefilimii din serviciul Citadelei goneau în sus și-n jos prin ușile deschise ale arsenalului, aducând mai multe arme peste grămezile de săbii, pumnale de seraf, topoare și ghioage, pe care le puneau lângă Portal.

— Lasă-ne să trecem dincolo, îi zise Jace lui Robert.

Îmbrăcat în costum complet, înfășurat în pelerina cenușie de Inchizitor, Robert Lightwood îi amintea lui Clary de o faleză stâncoasă, dură: abruptă și de neclintit.

Robert clătină din cap.

— Nu e nevoie, zise el. Sebastian a încercat un atac înșelător. Nu are decât vreo douăzeci sau treizeci de întunericiți cu el. Avem suficienți luptători pentru a le ține piept fără să fie nevoie să ne trimitem copiii.

— Eu *nu sunt copil*, zise Jace sălbatic.

Clary se întrebă ce era în mintea lui Robert când se uita la băiatul pe care îl adoptase — dacă Robert vedea fața tatălui lui Jace pe fața lui Jace sau dacă încă mai căuta trăsături ale lui Michael Wayland care nu se aflau acolo. Jace cercetă expresia lui Robert Lightwood și suspiciunea îi înnegură ochii aurii.

— Ce faci? E ceva despre care nu vrei să aflu eu.

Fața lui Robert deveni ca dăltuită în piatră. În clipa aceea, o femeie blondă în costum de luptă trecu pe lângă Clary, vorbind însuflețită cu însoțitorul ei:

— ...ne-au spus că, dacă putem, să încercăm să-i capturăm pe întunericiți, ca să-i aducem aici. Să vedem dacă pot fi vindecați. Ceea ce înseamnă că poate l-ar putea salva pe Jason.

Clary îl fulgeră cu privirea pe Robert.

— Oh, nu. *Nu* îi lași pe oamenii ale căror rude au fost capturate în atacuri să treacă prin Portal. Nu le spui că întunericiții pot fi salvați.

Robert îi aruncă o privire sumbră.

— Nu știm dacă nu pot fi salvați.

— *Noi* știm, zise Clary. Nu pot fi salvați! Nu mai sunt cine au fost! Nu mai sunt *umani*. Dar când acești soldați o să vadă chipurile oamenilor pe care i-au cunoscut, o să ezite, o să *vrea* să nu fie adevărat...

— Și vor fi măcelăriți, zise Jace tăios. Robert, trebuie să oprești asta.

Robert clătina din cap.

— Aceasta este voința Conclavului. Asta vor ei să vadă că se face.

— Și atunci de ce îi mai trimitem prin Portal? întrebă Jace. De ce nu stăm aici să omorâm cincizeci de oameni dintr-ai noștri? Scutim timpul.

— Nu îndrăzni să faci glume, se răsti Robert.

— Nu glumeam...

— Și nu-mi spune mie că n-o să poată *cincizeci* de nefilimi să învingă *douăzeci* de războinici întunericiți.

Vânătorii de umbre începuseră să treacă prin Portal, călăuziți de Jia. Clary simți o furnicătură de panică alunecându-i pe șira spinării. Jia îi lăsa să treacă numai pe cei complet echipați de luptă, dar nu puțini erau foarte tineri sau foarte bătrâni, și mulți veniseră neînarmați, așa că înșfăcau pur și simplu arme din grămada adusă din arsenal și treceau dincolo.

— Exact răspunsul ăsta îl așteaptă Sebastian, zise Jace, disperat. Dacă vine însoțit de numai douăzeci de războinici, atunci există un motiv și o să aibă întăriri...

— Nu poate avea întăriri! își înălță Robert glasul. Nu poți deschide un Portal spre Citadela de Diamant decât dacă Surorile de Fier îți îngăduie. Ne îngăduie nouă, dar Sebastian trebuie să fi venit pe pământ. Sebastian nu se așteaptă să-l întâmpinăm la Citadelă. E conștient că noi știm că nu i se poate lua urma; fără îndoială, a crezut că păzim numai Institutele. Ăsta e un cadou...

— Sebastian nu face cadouri! strigă Jace. Vă lăsați orbiți!

— Nu suntem orbiți! răcni Roger. Poate că ție îți e frică de el, Jace, dar e doar un băiat; nu este cea mai strălucită minte de strateg care a existat vreodată! S-a luptat cu tine la Burren și *a pierdut!*

Robert se întoarse și se îndreptă cu pași mari către Jia. Jace arăta de parcă ar fi fost pălmuit. Clary se îndoia că îl mai acuzase cineva vreodată că i-ar fi frică.

El se întoarse să se uite la ea. Înaintarea vânătorilor de umbre spre Portal încetinise; Jia nu mai lăsa oamenii să treacă. Jace atinse sabia scurtă a lui Clary de pe șold.

— O să trec dincolo, zise el.

— N-o să te lase, zise Clary.

— Nu e nevoie să mă *lase.*

Sub luminile roșii și aurii ale turnurilor, fața lui Jace arăta de parcă ar fi fost tăiată în marmură. În spatele lui, Clary putea vedea alți vânători de umbre urcând dealul. Sporovăiau între ei de parcă ar fi fost o luptă oarecare, o situație de rutină care putea fi rezolvată trimițând vreo cincizeci de nefilimi la locul atacului. Ei nu fuseseră la Burren. Nu văzuseră. Nu *știau.* Privirea lui Clary o întâlni pe a lui Jace.

Vedea cutele de încordare de pe fața lui, adâncindu-i unghiurile pomeților, scoțându-i mai hotărât maxilarul în afară.

— Întrebarea este, zise el, există vreo șansă ca *tu* să fii de acord să rămâi aici?

— Știi că nu, zise ea.

El răsuflă tremurat.

— Bine. Clary, ar putea fi periculos, foarte periculos...

Ea auzea oamenii murmurând în jurul lor, cu voci însuflețite, care se ridicau în noapte odată cu aburii respirației, oameni spunând că exact când se întruniseră Consulul și Consiliul ca să discute despre atacul de la Londra, Sebastian apăruse de nicăieri pe harta de urmărire, că era acolo de puțin timp și cu doar câteva ajutoare, așadar aveau o reală șansă de a-l opri, că dacă planurile îi fuseseră dejucate în Londra, avea să fie din nou respins...

— Te iubesc, zise ea. Dar nu încerca să mă oprești.

Jace o luă de mână.

— Bine, zise. Atunci fugim împreună. Spre Portal.

— Fugim, zise ea.

Și asta făcură.

7

Confruntare nocturnă

Câmpia vulcanică se întindea ca un peisaj selenar înaintea lui Jace, ajungând până la un baraj de munți în depărtare, negri la orizont. Zăpada albă acoperea pământul — în strat mai gros în unele locuri, mai subțire în altele. Stânci nemilos de ascuțite străpungeau gheața și zăpada, împreună cu ramurile golașe ale tufelor și cu mușchiul înghețat.

Luna stătea ascunsă după nori, cerul ca o catifea întunecată era ciupit ici și colo de stele, estompate de o pânză de nori. Totuși lumina fulgera de jur împrejurul lor, de la pumnalele de seraf — și, văzu Jace când ochii i se obișnuiră, de la ceea ce arăta ca un foc de tabără, în depărtare.

Portalul îi aruncase pe Jace și pe Clary la câțiva metri unul de celălalt, în zăpadă. Acum erau umăr lângă umăr, Clary foarte tăcută, cu părul arămiu pudrat de fulgi albi. În jurul lor răbufneau strigăte și răcnete, sunetul pumnalelor de seraf aprinse, murmurul numelor de îngeri.

— Stai aproape de mine, șopti Jace pe când el și Clary se apropiară de marginea craterului.

Înșfăcase o sabie lungă din grămada de lângă Portal exact înainte de a sări în el, strigătul deznădăjduit al Jiei urmărindu-i prin vuietul vântului.

Jace se așteptase ca ea sau Robert să vină după ei, în schimb Portalul se închisese imediat în urma lor, ca o ușă trântită.

Sabia nefamiliară părea grea în mâna lui Jace. El prefera să-și folosească brațul stâng, dar sabia avea un mâner pentru mâna dreaptă. Lama avea muchiile ciobite, de parcă văzuse nu puține bătălii la viața ei. Regretă că n-avea în mână una dintre armele sale...

Apăru dintr-odată, ridicându-se înaintea lor ca un pește care sare din apă cu o bruscă sclipire argintie. Jace mai văzuse Citadela de Diamant numai în fotografii. Cioplită din același material ca pumnalele de seraf, Citadela lumina în noapte ca o stea; pe ea o confundase Jace cu un foc de tabără. Un zid circular de *adamas* o încingea, fără nicio deschidere în perete, în afara unei singure porți, alcătuită din două săbii uriașe înfipte pieziș în pământ, ca o foarfecă deschisă.

De jur împrejurul Citadelei, terenul vulcanic se întindea până departe, alb și negru, ca o tablă de șah — pe jumătate rocă vulcanică, pe jumătate zăpadă. Jace simți că i se zbârlește părul de pe ceafă. Parcă era din nou la Burren, deși își amintea doar cum îți amintești de un vis: nefilimii întunecați ai lui Sebastian, în costumele lor roșii, și nefilimii Conclavului, în negru, încrucișându-și săbiile, scânteile bătăliei ridicându-se în noapte, și apoi focul Slăvitei, ștergând tot ce fusese înainte.

Terenul de la Burren fusese întunecat, dar acum războinicii lui Sebastian ieșeau în evidență ca niște picături de sânge pe pământul nins. Așteptau, roșii sub lumina stelelor, cu săbiile lor întunecate în mâini. Se aliniaseră între nefilimii care veniseră prin Portal și porțile Citadelei de Diamant. Deși întunericiții erau la distanță și deși Jace nu putea distinge nicio față, îi *simți* cumva zâmbind.

Și mai simți și neliniștea nefilimilor din jurul lui, a vânătorilor de umbre care veniseră prin Portal atât de încrezători, atât de gata de luptă. Stăteau și se uitau în crater, la întunericiți, iar Jace le intui ezitarea din bravadă. În sfârșit — prea târziu — o simțeau și ei, nepământeana deosebire a întunericiților. Aceștia nu erau vânătorii de umbre care se rătăciseră temporar de la calea lor. Nu erau deloc vânători de umbre.

— El unde e? șopti Clary.

Respirația ei era un abur alb în ger.

— Unde e Sebastian?

Jace clătină din cap; mulți dintre vânătorii de umbre în costume roșii aveau glugile trase pe cap și fețele ascunse. Sebastian putea fi oricare dintre ei.

— Și Surorile de Fier?

Clary cercetă platoul cu privirea. Singurul lucru alb era zăpada. Nu se vedea nici urmă de Surori, în robele lor, cunoscute din multe ilustrații ale *Codexului*.

— Vor sta înăuntru, în Citadelă, zise Jace. Trebuie să apere ce e înăuntru. Arsenalul. Probabil de aceea se află Sebastian aici — pentru arme. Surorile vor înconjura arsenalul din interior cu trupurile lor. Dacă el reușește să treacă de porți, el sau întunericiții lui, Surorile vor distruge Citadela mai înainte de a-l lăsa să le ia.

Vocea lui era sumbră.

— Dar dacă Sebastian știe asta, dacă știe ce vor face Surorile..., începu Clary.

Un țipăt spintecă noaptea ca un cuțit. Jace porni înainte și-abia după aceea își dădu seama că țipătul venea din spatele lor. Jace se răsuci și văzu un bărbat, într-un costum de luptă ponosit, căzând, cu o sabie a unui vânător de umbre întunericit în piept. Era bărbatul care-i răspunsese lui Clary în Alicante, înainte de a fi ajuns ei la Citadelă.

Întunericiții se mișcară, rânjind. Izbucni un alt strigăt dinspre nefilimi și femeia blondă pe care Clary o auzise vorbind cu însuflețire în Citadelă făcu un pas înainte.

— Jason! strigă ea și Clary își dădu seama că-i vorbea unui vânător de umbre întunericit, un bărbat solid, cu același păr blond ca al ei. Jason, te rog.

Vocea îi tremura și înaintă, întinzând brațele spre întunericit, care scoase o altă sabie de la brâu, uitându-se la ea, așteptând.

— Te rog, *nu*, zise Clary. Nu... nu te duce lângă el...

Dar femeia blondă era la numai un pas distanță de vânătorul întunericit.

— Jason, șopti ea. Ești fratele meu. Ești unul dintre noi, un nefilim. Nu trebuie să faci asta... Sebastian nu te poate sili. Te rog... Se uită în jur, disperată. Vino cu noi. Se lucrează la un leac; o să te facem bine...

Jason râse. Sabia lui fulgeră într-o lovitură dintr-o parte. Capul blond al femeii vânător de umbre căzu. Sângele țâșni în evantai, negru pe zăpada albă, în timp ce corpul se prăbuși la pământ. Cineva începu să țipe și să țipe, isteric, și apoi altcineva strigă și făcu gesturi înnebunite, arătând în spate.

Jace ridică privirea și văzu un șir de întunericiți avansând din direcția Portalului care se închisese. Săbiile lor sclipeau în lumina lunii. Nefilimii începură să se împleticească în josul pantei, dar nu mai era o înaintare ordonată — panica se răspândise printre ei; Jace o putea simți, ca gustul sângelui în vânt.

— Ciocan și nicovală! strigă el, sperând că va fi înțeles.

O apucă pe Clary cu mâna liberă și o smuci în spate, departe de cadavrul decapitat de pe pământ.

— E o cursă, strigă la ea peste zgomotul luptei. Du-te la un zid, undeva unde să poți crea un Portal! Scoate-ne de aici!

Ochii ei verzi se deschiseră larg. El voia s-o țină lângă el, s-o sărute, să se agațe de ea, s-o apere, dar luptătorul din el știa că el o adusese în viața lui. O încurajase. O antrenase. Când văzu în ochii ei că înțelesese, dădu din cap și îi lăsă mâna.

Clary se desprinse de lângă el, strecurându-se pe lângă un întunericit care se confrunta cu un Frate Tăcut, mânuitor de bâtă, într-o robă de culoarea pergamentului însângerat. Ghetele ei alunecau pe zăpadă pe când țâșnea spre Citadelă. Mulțimea o înghiți, tocmai când un războinic întunericit își scoase sabia și se repezi spre Jace.

Ca toți întunericiții, mișcările lui erau amețitor de iuți, aproape ca de sălbăticiune. Când ridică sabia deasupra capului, păru să întunece luna. Și sângele lui Jace se ridică, deopotrivă, țâșnindu-i ca focul prin vene, în timp ce atenția și câmpul său vizual se îngustară: nu mai exista nimic altceva pe lume, doar acest moment, doar această armă din mâna lui. Făcu un salt spre întunericit, cu sabia întinsă.

Clary se aplecă să-și recupereze spada Heosphoros de unde căzuse în zăpadă. Lama era mânjită de sânge, sângele unui vânător de umbre întunericit care chiar în clipa asta se îndepărta de ea, aruncându-se din nou în bătălia ce se învolbura pe câmpie.

Se întâmplase deja de șase ori până acum. Clary ataca, încerca să se lupte cu vreun întunericit, iar ei lăsau arma jos, se retrăgeau, se întorceau din fața ei de parcă ar fi fost o stafie și se grăbeau să se îndepărteze. Primele dăți se întrebase dacă le era cumva frică de Heosphoros, buimăciți de o spadă care semăna atât de mult cu a lui Sebastian. Acum bănuia altceva. Sebastian le spusese probabil să n-o atingă sau rănească și ei ascultau porunca.

Îi venea să urle. Știa că ar fi trebuit să se repeadă după ei când fugeau, să-i termine cu o lovitură de spadă în spinare sau să le taie gâtul, dar nu se putea decide s-o facă. Ei încă mai *arătau* a nefilimi, destul de umani. Sângele lor curgea roșu pe zăpadă. Încă i se părea o lașitate să atace pe cineva care nu putea să răspundă.

Gheața scrâșni în spatele ei și se răsuci, cu sabia în mână. Totul se întâmplase foarte repede: înțelegerea că erau de două ori mai mulți întunericiți decât calculaseră ei, că erau atacați din două părți, și rugămintea lui Jace să facă un Portal. Ea își croia drum printr-o mulțime disperată acum. Unii vânători de umbre se împrăștiaseră, iar alții se plantaseră unde erau, hotărâți să lupte. Grupul lor fusese încet împins la baza pantei, spre câmpie, unde bătălia era mai strânsă, strălucitoarele lame de seraf fulgerând împotriva pumnalelor întunecate, într-un amestec de negru, alb și roșu.

Pentru prima oară Clary avea motiv să se bucure de statura ei măruntă. Putea să se strecoare prin mulțime, în timp ce ochii ei înregistrau tablouri disperate de luptă. Aici, un nefilim cu puțin mai mare ca vârstă decât ea ducea o bătălie disperată împotriva unui întunericit de două ori mai mare decât el, care-l sili să îngenuncheze în zăpada năclăită de sânge; o sabie se înfipse, apoi izbucni un țipăt și un pumnal de seraf se stinse pentru totdeauna. Un tânăr cu păr negru, într-un costum de luptă negru, de vânător de umbre, stătea peste corpul unui războinic mort în costum roșu. Într-o mână avea o sabie și lacrimile îi șiroiau pe față nestăvilit. În apropiere, un Frate Tăcut, o priveliște neașteptată dar bine-venită, în roba lui de culoarea pergamentului, zdrobi capul unui întunericit cu o lovitură de bâtă; întunericitul se prăbuși, în tăcere. Un bărbat căzu în genunchi, îmbrățișând picioarele

unei femei în costum roșu; ea se uită la el indiferentă, apoi îi înfipse sabia între omoplați. Niciunul dintre războinici nu făcu vreun gest s-o oprească.

Clary izbuti să iasă de partea cealaltă a încleștării și se trezi în apropiere de Citadelă. Zidurile ei străluceau cu o lumină intensă. Prin arcul porții-foarfecă, i se păru că vede licărul a ceva roșu-auriu ca focul. Bâjbâi după stela de la centură, o apucă bine, puse vârful pe zid — și încremeni.

La numai câțiva metri de ea, un vânător de umbre întunericit ieșise din vâltoarea bătăliei și se furișa spre porțile Citadelei. Ducea o ghioagă cu lanț sub braț; cu un rânjet și o ultimă privire înapoi, spre bătălie, se aplecă și intră prin porțile Citadelei...

Și foarfeca se închise. Nu se auzi niciun strigăt, dar trosnetul îngrețoșător al oaselor și cartilajelor zdrobite răzbătu și prin larma bătăliei. O baltă de sânge stropi poarta închisă și Clary își dădu seama că nu era primul. Mai erau și alte pete, împroșcate pe zidul citadelei, înnegrind pământul de dedesubt...

Se întoarse cu spatele, cu stomacul strâns ghem, și apăsă stela mai puternic de piatră. Începu să-și silească mintea să evoce imagini din Alicante, încercând să vizualizeze spațiul cu iarbă de dinaintea Citadelei, încercând să țină la distanță tot ce era în jurul ei și o perturba.

— Lasă stela jos, fiică a lui Valentine, zise o voce rece, egală.

Înlemni. În spatele ei stătea Amatis, cu sabia în mână și cu vârful ațintit direct spre Clary. Pe fața ei se întindea un rânjet de prădător.

— Exact, zise ea. Lasă stela jos și vino cu mine. Știu pe cineva care va fi *foarte* încântat să te vadă.

— Mișcă-te, Clarissa!

Amatis o împunse pe Clary sub coaste cu vârful sabiei — nu destul de tare cât să-i străpungă jacheta, dar îndeajuns cât s-o facă pe Clary să nu-i fie bine. Clary își lăsase stela din mână; acum zăcea în zăpada murdară, strălucind ispititor.

— Nu mai trage de timp.

— Nu mă poți răni, zise Clary. Sebastian a dat ordine.

— Ordine să nu te ucidem, încuviință Amatis. Dar n-a zis nimic despre rănit. Te voi preda bucuroasă lui cu toate degetele lipsă, fato. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Clary îi aruncă o privire mânioasă, apoi se întoarse și se lăsă mânată de Amatis spre locul bătăliei. Își plimba privirea înnebunită printre întunericiți, căutând un cap blond cunoscut în marea stacojie. Avea nevoie să știe cât timp mai avea înainte ca Amatis s-o arunce la picioarele lui Sebastian și șansele de a se împotrivi sau a fugi să dispară. Amatis i-o luase pe Heosphoros, bineînțeles, și spada Morgenstern atârna acum la șoldul celeilalte femei. Stelele de-a lungul șanțului central sclipeau în lumina slabă.

— Pariez că habar n-ai unde e, zise Clary.

Amatis o împunse din nou, iar Clary zvâcni înainte, cât pe-aci să se împiedice de cadavrul unui întunericit mort. Pământul era o masă frământată de zăpadă, noroi și sânge.

— Eu sunt comandantul secund al lui Sebastian; întotdeauna știu unde e. De aceea sunt cea în care a avut încredere că o să i te aduc.

— El n-are încredere în tine. Nu-i pasă de tine. Uite!

Ajunseseră la marginea unui mic dâmb; Clary încetini pasul și se opri, întinzând brațul înainte, arătând spre câmpul de bătălie.

— Uită-te cât de mulți dintre ai voștri cad — Sebastian vrea doar carne de tun. Vrea doar să vă folosească până la ultimul.

— Asta vezi tu? Eu văd nefilimi morți.

Clary o vedea pe Amatis cu coada ochiului. Părul ei șaten încărunțit flutura în aerul înghețat, iar ochii îi erau nemiloși.

— Tu tot crezi că vânătorii de umbre nu sunt covârșiți? Privește! Privește colo!

Arătă cu degetul și Clary se uită, fără voie. Cele două jumătăți ale armatei lui Sebastian se închiseseră și prinseseră nefilimii la mijloc. Mulți dintre nefilimi luptau cu pricepere și cruzime. Erau, în felul lor aparte, minunat de privit în bătălie; lumina pumnalelor de seraf trasa modele pe cerul negru. Nu că asta schimba faptul că erau condamnați.

— Au făcut ceea ce fac întotdeauna când e vreun atac în afara Idrisului și Conclavul nu e prin apropiere. Au trimis prin Portal pe oricine

a ajuns la Citadelă printre primii. Unii din războinicii aceștia n-au luptat niciodată într-o bătălie adevărată până acum. Alții au luptat în prea multe. Niciunul nu e pregătit să ucidă un dușman care poartă chipurile fiilor, iubiților, prietenilor, *parabatai*-lor.

Ultimul cuvânt era rostit cu scârbă.

— Conclavul nu-l înțelege pe Sebastian al nostru sau forțele lui și o să fie cu toții morți înainte de a pricepe.

— De unde au venit întunericiții? întrebă Clary. Conclavul a spus că erau numai douăzeci și în niciun caz Sebastian nu le putea ascunde numărul. Cum...

Amatis își dădu capul pe spate și râse.

— De parcă ți-aș spune ție. Sebastian are aliați în mai multe locuri decât bănuiești tu, micuțo.

— Amatis, zise Clary, încercând să-și păstreze vocea calmă. Tu ești una dintre noi, nefilimii. Ești sora lui Luke.

— El e un repudiat și nu e fratele meu. Ar fi trebuit să-și ia viața când i-a spus Valentine s-o facă.

— Nu crezi asta. Ai fost bucuroasă să-l vezi când am venit noi la tine acasă. Știu că ai fost.

De data asta, împunsătura vârfului sabiei între omoplații ei a fost mai mult decât neplăcută, a durut.

— Eram încolțită atunci, zise Amatis. Credeam că am nevoie de aprobarea Conclavului și a Consiliului. Nefilimii mi-au luat totul. Amatis se întoarse să se uite urât la Citadelă. Surorile de Fier mi-au luat mama. Apoi, o Soră de Fier a fost judecătoare la divorțul meu. Mi-au tăiat pecețile căsătoriei în două și am plâns de durere. Nu au inimă în ele, numai *adamas*, la fel și Frații Tăcuți. Tu crezi că sunt generoși, că nefilimii sunt generoși, pentru că sunt buni, dar bunătatea nu e generozitate și nimic nu e mai crud decât virtutea.

— Dar noi putem *alege*, zise Clary, însă cum să-i explici cuiva care nu înțelege că posibilitatea sa de a alege i-a fost răpită, că există ceva precum liber-arbitru?

— Oh, pentru numele Iadului, ține-ți gura..., izbucni Amatis, înțepenind.

Clary îi urmări privirea. Pentru un moment, nu reuși să vadă ce îi atrăsese atenția celeilalte femei. Văzu vălmășagul luptei, sângele din zăpadă, scânteierile luminii stelelor pe săbii și lumina stridentă a Citadelei. Apoi își dădu seama că bătălia părea să fi intrat într-un soi ciudat de rutină — ceva croia o cărare prin mijlocul mulțimii, ca un vapor ce tăia apa, lăsând haos în urma lui. Un vânător de umbre zvelt, înveșmântat în negru, cu păr luminos, se mișca atât de repede încât părea că privești un foc sărind dintr-o culme într-alta într-o pădure, aprinzând tot ce întâlnea în cale.

Numai că, în acest caz, pădurea era armata lui Sebastian, întunericiții căzând unul după altul. Căzând atât de repede, încât abia de aveau timp să ducă mâna la sabie, darămite s-o ridice. Iar ei căzând, alții începură să dea înapoi, buimăciți și nesiguri, astfel încât Clary putu vedea spațiul care se eliberase în mijlocul bătăliei și cine stătea în mijlocul lui.

În pofida a tot, zâmbi.

— Jace.

Amatis trase aer în piept de surprindere — o neatenție de o clipă, dar a fost tot ce i-a trebuit lui Clary ca să se arunce înainte, agățând-o cu piciorul de glezne pe Amatis, așa cum o învățase Jace, trăgându-i picioarele de sub ea. Amatis căzu și sabia îi scăpă din mână cât colo, pe pământul înghețat. Amatis se pliase deja să sară în picioare, când Clary se năpusti asupra ei — fără grație, dar eficient, trântind-o înapoi în zăpadă. Amatis o lovi, făcându-i capul lui Clary să se dea pe spate, dar mâna lui Clary era deja la centura celeilalte femei, smulgând-o pe Heosphoros și apoi lipindu-i vârful ascuțit ca briciul la gât.

Amatis încremeni.

— Așa, zise Clary, nici să nu te gândești să te miști.

— Dă-mi drumul! țipă Isabelle la tatăl ei. Dă-mi *drumul*!

Când turnurile demonilor se făcuseră roșii și aurii, semnalul de a se aduna la Citadelă, ea și Alec se repeziseră să-și ia costumele de luptă și armele și se năpustiseră pe deal. Inima lui Isabelle bătea cu putere, nu de la efort, ci de la emoție. Alec era ursuz și practic, ca de obicei, dar biciul lui Isabelle cânta pentru ea. Poate că asta urma să fie ce aștepta, o bătălie

adevărată; poate că acesta avea să fie momentul când se întâlneau din nou cu Sebastian pe câmpul de luptă, iar de data asta avea să-l ucidă.

Pentru fratele ei. Pentru Max.

Alec și Isabelle nu fuseseră pregătiți pentru strivitoarea aglomerație din curtea Citadelei, nici pentru viteza cu care nefilimii erau împinși prin Portal. Isabelle fusese despărțită de Alec în mulțime, dar se împinsese până ajunsese la Portal — îi văzuse pe Jace și pe Clary acolo, gata să treacă dincolo, și își dublase viteza — când deodată niște mâini ieșiseră din mulțime și o prinseseră strâns de brațe.

Tatăl ei. Isabelle se zbătuse să scape și strigase după Alec, dar Jace și Clary deja săriseră în vârtejul Portalului. Isabelle se luptase, dar tatăl ei avea superioritatea înălțimii și a staturii, ca și a anilor de antrenament.

Îi dădu drumul exact în clipa în care Portalul se mai învârti o dată și se închise brusc, dispărând în zidul gol al arsenalului. Nefilimii rămași în curte tăcură, așteptând instrucțiuni. Jia Penhallow anunță că trecuseră destui spre Citadela de Adamant, că restul ar trebui să aștepte, în caz că ar fi fost nevoie de întăriri; nu era însă nevoie să stea în curte și să înghețe de frig. Înțelegea cât de dornică era toată lumea de luptă, dar fuseseră trimiși destui războinici prin Portal, iar Alicante încă mai avea nevoie de o forță care să-l apere.

— Vezi? zise Robert Lightwood, gesticulând exasperat spre fiica lui, când ea se răsuci să-l înfrunte.

Spre satisfacția ei, încheieturile lui erau pline de zgârieturi însângerate, unde-și înfipsese ea ghearele în el.

— E nevoie de tine aici, Isabelle...

— Taci, șuieră la el printre dinți. Taci, *ticălos* mincinos ce ești.

Uluirea îl lăsă mască. Isabelle știa de la Simon și de la Clary că un anumit grad de strigat la părinți era obișnuit în cultura mundană, dar vânătorii de umbre credeau în respectul celor mai în vârstă și în stăpânirea emoțiilor personale.

Numai că Isabelle n-avea niciun chef să-și stăpânească emoțiile. Nu în clipa asta.

— Isabelle...

Alec ateriză lângă ea.

Mulțimea din jur se rărea, iar ea își dădea vag seama că mulți dintre nefilimi deja intraseră în Citadelă, la adăpost. Cei rămași pe lângă ei își întorseseră capetele, stingheriți. Certurile familiale ale altora nu erau treaba vânătorilor de umbre.

— Isabelle, hai să ne întoarcem acasă.

Alec dădu s-o ia de mână; ea se smuci din strânsoare cu o mișcare enervată. Isabelle îl iubea pe fratele ei, dar niciodată nu simțise o dorință mai mare să-i dea una în cap.

— Nu, zise ea. Jace și Clary au trecut prin Portal; ar trebui să ne ducem și noi după ei.

Robert Lightwood păru epuizat.

— Nu fusese prevăzut să se ducă și ei, zise el. Au făcut-o împotriva ordinelor stricte. Nu înseamnă că ar trebui să faceți și voi la fel.

— Ei au știut ce fac, se răsti Isabelle. E nevoie de mai mulți vânători de umbre să se confrunte cu Sebastian, nu mai puțini.

— Isabelle, n-am timp de asta, zise Robert, uitându-se exasperat la Alec, de parcă s-ar fi așteptat ca fiul lui să fie de partea lui. Sunt numai douăzeci de întunericiți acolo, cu Sebastian. Am trimis cincizeci de războinici de-ai noștri.

— Douăzeci de-ai lor fac cât o sută de vânători de umbre, zise Alec, cu voce măsurată. Oamenii noștri ar putea fi măcelăriți.

— Dacă li se întâmplă ceva lui Jace și Clary, o să fie vina ta, zise Isabelle. Exact ca și cu Max.

Robert Lightwood tresări.

— *Isabelle.*

Vocea mamei sale răsună în tăcerea subită, crâncenă. Isabelle își întoarse brusc capul și văzu că Maryse se apropiase și stătea în spatele lor; ea, ca și Alec, părea înmărmurită. O mică parte, îndepărtată, din Isabelle se simțea vinovată și îngrețoșată, dar partea care părea să fi preluat conducerea, aceea care clocotea în ea ca un vulcan, simți doar un triumf amar. Se săturase să se prefacă mereu că totul era în regulă.

— Alec are dreptate, continuă Maryse. Hai să mergem înapoi, acasă...

— Nu, zise Isabelle. N-ai auzit ce-a zis Consulul? E nevoie de noi aici, la Citadelă. Ar putea cere întăriri.

— E nevoie de adulți, nu de copii, zise Maryse. Dacă nu vrei să te duci în oraș, atunci cere-ți iertare de la tatăl tău. Max... Ce s-a întâmplat cu Max n-a fost decât vina lui Valentine.

— Și poate că, dacă tu n-ai fi fost de partea lui Valentine cândva, n-ar fi *existat* un Război Mortal, șuieră Isabelle la mama ei. Apoi se întoarse spre tatăl ei: M-am săturat să mă prefac cum că nu știu ce știu. Știu că ai înșelat-o pe mama.

Acum, Isabelle nu-și mai putea opri cuvintele; continuau să vină, ca un fluviu. Văzu cum Maryse pălește, cum Alec deschide gura ca să protesteze. Robert arăta de parcă l-ar fi lovit.

— Înainte să se nască Max. Știu. Ea mi-a spus. Cu nu știu ce femeie care a murit în Războiul Mortal. Și că aveai de gând să pleci, să ne părăsești pe toți, dar ai rămas numai pentru că se născuse Max, și pariez că te bucuri c-a murit, nu-i așa, pentru că acum nu mai ai de ce să rămâi.

— Isabelle..., începu Alec, îngrozit.

Robert se întoarse spre Maryse.

— I-ai *spus*? Pe Înger, Maryse, când?

— Vrei să zici că e adevărat?

Vocea lui Alec era plină de dezgust.

Robert se întoarse spre el.

— Alexander, te rog...

Însă Alec îi întoarse spatele. Curtea era acum aproape goală de nefilimi. Isabelle o putea vedea pe Jia, la distanță, stând lângă intrarea în arsenal, așteptându-i și pe ei, rămași ultimii, să vină înăuntru. Îl văzu pe Alec ducându-se la Jia, îl auzi certându-se cu ea.

Părinții lui Isabelle se uitau amândoi la ea, de parcă lumile li se năruiseră. Ea nu se gândise niciodată înainte că ar fi fost în stare să distrugă lumea părinților ei. Se așteptase ca tatăl său să strige la ea, nu să stea nemișcat, în roba lui cenușie de Inchizitor, arătând dărâmat. În cele din urmă, el își drese glasul.

— Isabelle, zise, răgușit. Indiferent ce altceva îți închipui, trebuie să crezi... nu poți să crezi cu adevărat că, atunci când l-am pierdut pe Max, eu...

— Nu vorbi cu mine, zise Isabelle, retrăgându-se de lângă amândoi, cu inima bătându-i zdrobită în piept. Pur și simplu... nu vorbi cu mine.

Se întoarse și fugi.

Jace se aruncă prin aer, se izbi de un întunericit și i se urcă în spinare, trântindu-l la pământ, ucigându-l cu o lovitură dublă ca de foarfecă. Cumva făcuse rost de încă o sabie; nu-și aducea aminte de unde. Totul era sânge și foc vâjâindu-i în cap.

Jace mai luptase și înainte, de multe ori. Cunoștea calmul bătăliei, când se așternea, lumea din jurul lui estompându-se până la șoaptă, fiecare mișcare pe care o făcea devenind precisă și exactă. O parte din mintea lui era capabilă să închidă sângele, durerea și duhoarea în spatele unui zid de gheață transparentă.

Însă aici nu era gheață, aici era foc. Văpaia care-i gonea prin vene îl conducea acum, accelerându-i mișcările încât i se părea că zboară. Împinse cu piciorul leșul întunericitului decapitat în calea altuia, un personaj îmbrăcat în roșu care se repezise spre el. Acela se împiedică, iar Jace îl spintecă în două. Sângele țâșni pe zăpadă. Era deja scăldat în el: își putea simți pe corp costumul de luptă, îngreunat și îmbibat, și îi putea mirosi izul sărat-metalic, de parcă sângele ar fi infuzat și aerul pe care-l respira.

Sări frumos peste corpul întunericitului mort și se îndreptă hotărât spre un altul, un bărbat cu părul șaten și cu o ruptură în mâneca jachetei roșii pe care o purta. Jace ridică sabia în mâna dreaptă, iar omul se eschivă, surprinzându-l. Vânătorii de umbre convertiți nu păreau să simtă frica și mureau fără să strige. Acesta, însă, avea fața schimonosită de frică...

— Zău, Andrew, nu-i nevoie să faci fața asta. N-o să-ți fac nimic, zise o voce din spatele lui Jace, pătrunzătoare și clară, familiară — și o idee exasperată. Cel puțin dacă nu te dai la o parte din calea mea.

Vânătorul de umbre cu părul șaten o zbughi grăbit din fața lui Jace, care se întoarse, deja știind pe cine o să vadă.

Sebastian stătea în spatele lui. Apăruse de nicăieri, deși asta nu-l surprindea pe Jace. Știa că Sebastian avea inelul lui Valentine, care-i

permitea să apară și să dispară după plac. Purta costum de luptă roșu, împodobit peste tot cu rune de aur — rune protectoare, vindecătoare și de noroc. Rune din Cartea Gri, pe care acoliții săi nu le puteau purta. Roșul îi făcea părul pal să pară și mai decolorat, zâmbetul arăta ca o tăietură albă pe față, în timp ce-l măsura cu privirea pe Jace din cap până-n tălpi.

— Dragul meu Jace, zise el. Mi-ai dus dorul?

Într-o fracțiune de secundă, săbiile lui Jace erau ridicate, ambele vârfuri la doar câțiva milimetri de inima lui Sebastian. Auzi un murmur dinspre mulțimea din jurul lui. Se părea că atât vânătorii de umbre convertiți cât și omologii lor nefilimi se opriseră din luptă ca să urmărească ce se petrecea.

— Doar nu crezi cu adevărat că ți-am dus dorul.

Sebastian își ridică ochii fără grabă și privirea sa amuzată o întâlni pe a lui Jace. Ochii negri ca ai tatălui său. În adâncimea lor lipsită de lumină, Jace se văzu pe el însuși, văzu apartamentul pe care-l împărțise cu Sebastian, mesele pe care le luaseră împreună, glumele pe care le schimbaseră, bătăliile pe care le purtaseră împreună. Se contopise cu Sebastian, i se supusese voinței lui în întregime și totul fusese plăcut și ușor, iar în străfundul inimii lui trădătoare, Jace știa că o parte din el și-o dorea din nou.

Asta îl făcea să-l urască pe Sebastian și mai tare.

— Ei bine, nu-mi pot închipui de ce altceva te afli aici. Știi că nu pot fi ucis cu o sabie, zise Sebastian. Puștoaica aceea de la Institutul din Los Angeles trebuie să vă fi spus asta, cel puțin.

— Te-aș putea face bucăți, zise Jace. Să văd dacă poți supraviețui în forma pieselor de domino. Sau ți-aș putea tăia capul. Poate că nu ai muri, dar ar fi amuzant să te privesc încercând să ți-l găsești.

Sebastian încă zâmbea.

— Eu n-aș încerca, în locul tău.

Jace dădu aerul afară din piept, un norișor alb. *Nu-l lăsa să te încetinească,* țipa creierul lui, dar ghinionul era că îl cunoștea pe Sebastian, îl cunoștea îndeajuns de bine ca să nu creadă că Sebastian blufa. Sebastian nu putea suferi bluful. Lui îi plăcea să aibă avantaj și s-o știe.

— De ce nu? mârâi Jace, printre dinții strânși.

— Sora mea, zise Sebastian. Ai trimis-o pe Clary să facă un Portal? N-a fost prea inteligent să vă despărțiți. E ținută prizonieră, la o oarecare distanță de aici, de unul dintre locotenenții mei. Rănește-mă și o să-i fie tăiat gâtul.

Se auzi un murmur dinspre nefilimii din spatele lui, dar Jace nu putea asculta. Numele lui Clary îi făcu sângele să-i zvâcnească în vene. iar locul unde runa lui Lilith îl unise cândva cu Sebastian îl ardea. Se zicea că era mai bine să-ți cunoști inamicul, dar cu ce te-ajuta asta dacă știai că singura slăbiciune a inamicului era și slăbiciunea ta?

Murmurul mulțimii se ridică într-un urlet când Jace începu să-și coboare săbiile; Sebastian se mișcă atât de iute, încât Jace văzu doar o ceață și celălalt băiat se învârti în loc și-l lovi cu piciorul peste mână pe Jace. Sabia îi căzu din mâna dreaptă amorțită, iar el făcu un salt înapoi, dar Sebastian era mai rapid, scoase sabia Morgenstern și îl atacă pe Jace cu o lovitură de care acesta reuși să scape doar răsucindu-și tot corpul într-o parte. Vârful sabiei îl crestă peste coaste.

Acum o parte din sângele de pe costumul lui de luptă îi aparținea. Se feri când Sebastian îl atacă din nou, iar sabia îi șuieră pe lângă cap. Îl auzi pe Sebastian înjurând și se întoarse și el cu sabia pregătită. Cei doi își încrucișară săbiile, metalul ciocnit răsună, iar Sebastian rânji.

— Nu poți să învingi, zise el. Sunt mai bun decât tine, întotdeauna am fost. S-ar putea să fiu cel mai bun.

— Și modest, pe deasupra, zise Jace, iar săbiile lor se despărțiră alunecând una peste cealaltă cu un scrâșnet.

Se dădu înapoi, cât să aibă spațiu de acțiune.

— Și nici nu mă poți răni, nu așa cum ai vrea, din cauza lui *Clary*, continuă Sebastian, neobosit. La fel cum nici ea nu m-a putut răni din cauza ta. Întotdeauna același joc. Niciunul dintre voi nu vrea să facă sacrificiul.

Veni asupra lui Jace, lovind dintr-o parte. Jace pară, deși forța loviturii lui Sebastian îi trimise un șoc prin tot brațul.

— Ai crede, cu toată obsesia voastră pentru *generozitate*, că unul dintre voi ar fi dornic să renunțe la celălalt pentru o cauză mai nobilă. Dar. nu. Dragostea este fundamental egoistă și așa sunteți și voi, amândoi.

— Nu ne cunoști pe niciunul dintre noi, gâfâi Jace.

Respira cu greutate acum și știa că se lupta defensiv, mai mult ferindu-se de Sebastian decât atacând. Runa puterii de pe braț ardea, consumându-i și ultimele forțe. Asta era rău.

— O cunosc pe sora mea, zise Sebastian. Și nu acum, dar destul de curând o s-o cunosc în *toate* modurile în care poți să cunoști pe cineva.

Rânji din nou, sălbatic. Era aceeași expresie pe care o avusese demult, într-o noapte de vară în curtea Citadelei, când spusese *Sau poate ești doar furios că ți-am sărutat sora. Pentru că ea m-a vrut pe mine.*

Greața se ridică în Jace, greață și furie, și se aruncă asupra lui Sebastian, uitând pentru o clipă de regulile luptei cu sabia, uitând să-și țină forța strânsorii sabiei uniform distribuită, uitând de echilibru și precizie, uitând de toate în afară de ură, iar rânjetul lui Sebastian deveni mai larg când se dădu la o parte din calea atacului și trase un șut bine plasat, zburându-i lui Jace piciorul de sub el.

Căzu, izbindu-și spatele cu putere de pământul înghețat, și rămase fără suflu. Auzi șuierul sabiei înainte s-o vadă și se rostogoli într-o parte, iar sabia Morgenstern spintecă pământul exact acolo unde fusese el cu o secundă înainte. Stelele i se învârteau nebunește deasupra capului, negre și argintii, și-n clipa următoare Sebastian era peste el, și mai mult negru și argintiu, sabia se năpusti iarăși în jos, iar el se rostogoli într-o parte, dar nu destul de rapid, de data asta, și o simți înfigându-se în el.

Durerea fu instantanee, luminoasă și pură, când sabia îl izbi în umăr. Era ca și când fusese electrocutat — Jace o resimți în întreg corpul, toți mușchii i se contractară, iar spatele i se arcui de la sol. Șarja îl pârjoli pe dinăuntru, ca și când oasele i s-ar fi făcut scrum. Focul se întinse și-i goni prin vene, în sus pe șira spinării...

Îl văzu pe Sebastian făcând ochii mari și în bezna lor se văzu pe el reflectat, trântit pe pământul roșu și negru, și umărul lui *arzând*. Flăcările se ridicau în sus din rană ca sângele. Se înălțară, scoțând scântei, și o singură scânteie porni în sus pe lama sabiei Morgenstern, explodând în mâner.

Sebastian înjură și-și trase mâna înapoi de parc-ar fi fost înjunghiat. Sabia zăngăni pe pământ; el își ridică mâna și o privi uluit. Și cu toată

năuceala durerii sale, Jace putu vedea un semn negru, o arsură în palma lui Sebastian, acolo unde strânsese mânerul sabiei.

Jace începu să se chinuie să se ridice în coate, deși mișcarea îi trimise prin umăr un val de durere atât de intens, că avu impresia c-o să leșine. Vederea i se întunecă; iar când îi reveni, Sebastian stătea deasupra lui, cu un mârâit care îi schimonosea trăsăturile, cu sabia Morgenstern din nou în mână — și ei doi erau într-un cerc de siluete. Femei, îmbrăcate în veșminte albe ca oracolele grecești, și din ochii cărora săreau flăcări portocalii. Fețele le erau tatuate cu măști, la fel de delicate și întortocheate ca lujerii de viță. Erau frumoase și înfricoșătoare. Surorile de Fier.

Fiecare dintre ele ținea o sabie de *adamas*, cu vârful în jos. Erau tăcute, cu buzele strânse în linii aspre. Între două din ele stătea Fratele Tăcut pe care Jace îl văzuse mai devreme luptând pe platou, cu bâta de lemn în mână.

— În șase sute de ani nu ne-am abandonat o dată Citadela, zise una dintre Surori, o femeie înaltă, al cărei păr cădea în cozi groase și negre până la brâu.

Ochii ei ardeau ca două furnale în întuneric.

— Dar focul ceresc ne cheamă și venim. Dă-te la o parte de lângă Jace Lightwood, fiu al lui Valentine. Mai atinge-te o dată de el și o să te distrugem.

— Nici Jace Lightwood, nici focul din venele lui n-o să vă salveze, Cleophas, zise Sebastian, fără să lase sabia din mână.

Vocea lui era netulburată.

— Nefilimii nu au niciun salvator.

— Nu ai știut că trebuie să te temi de focul ceresc. Acum știi, zise Cleophas. E timpul să te retragi, băiete.

Vârful sabiei Morgenstern coborî spre Jace... și coborî... și cu un strigăt, Sebastian se aruncă înainte. Sabia vâjâi pe lângă Jace și se înfipse în pământ.

Pământul păru să urle ca și când ar fi fost rănit de moarte. Un tremur se propagă prin pământ, întinzându-se din vârful sabiei Morgenstern. Jace își pierdea și își recăpăta vederea, conștiința scurgându-se din el ca focul ce-i curgea din rană, dar pe când întunericul se pogora

peste el, văzu triumful pe chipul lui Sebastian și îl auzi începând să râdă, exact în clipa în care, cu un pârâit înfiorător, pământul se despică. Un abis negru se căscă lângă ei. Sebastian sări în el și dispăru.

— Nu e atât de simplu, Alec, zise Jia, obosită. Magia Portalului e complicată și n-am primit niciun semn de la Surorile de Fier care să ne indice că ar avea nevoie de sprijinul nostru. De altfel, după cele ce s-au întâmplat la Londra astăzi, trebuie să stăm aici, în alertă...

— Iar eu îți repet, *știu*, zise Alec.

Tremura, în pofida costumului de luptă. Era frig pe Dealul Citadelei, dar era mai mult decât atât. În parte, era șocul lucrurilor pe care le spusese Isabelle părinților ei și al expresiei de fața tatălui său. Dar mai mult decât atât era teama. Presimțirile sumbre îi dădeau fiori ca de gheață pe șira spinării.

— Voi nu-i înțelegeți pe întunericiți; voi nu înțelegeți cum sunt...

Se chirci. Ceva fierbinte îl străbătu, din umăr până în măruntaie, ca o lance de foc. Căzu în genunchi, cu un strigăt.

— Alec... Alec!

Mâinile Consulului erau pe umerii lui. Își dădea vag seama că părinții lui veneau spre el în fugă. Vederea i se încețoșă de durere. Suferința era suprapusă și dublă, pentru că nu era deloc durerea lui; vulcanul de sub coastele lui nu ardea în trupul lui, ci în al altcuiva.

— Jace, scrâșni el printre dinți. S-a întâmplat ceva... focul. Trebuie să deschideți un Portal, *repede*.

Amatis, întinsă pe spate, pe pământ, râse.

— N-ai să mă ucizi, zise ea. N-ai tăria.

Clary, respirând greu, puse vârful sabiei sub bărbia lui Amatis.

— Nu știi tu de ce sunt capabilă.

— Uită-te la mine, zise Amatis, cu ochii sclipind. Uită-te la mine și spune-mi ce vezi.

Clary se uită, deși știa deja. Amatis nu arăta la fel ca fratele ei, dar avea același oval al feței, aceiași ochi demni de încredere, același păr șaten înspicat cu fire albe.

— Îndurare, zise Amatis, ridicându-și mâinile de parcă ar fi vrut să se ferească de lovitura lui Clary. O să mi-o acorzi?

Îndurare. Clary rămase încremenită, deși Amatis se uita la ea cu evident amuzament. *Bunătatea nu e generozitate și nu e nimic mai crud decât virtutea.* Știa că ar fi trebuit să-i taie gâtul lui Amatis, chiar ar fi vrut s-o facă, dar cum să-i spună lui Luke că i-a ucis sora? Că i-a ucis sora când aceasta era la pământ, cerându-i îndurare?

Clary își simți mâna tremurând, ca desprinsă de corpul ei. În jurul ei, zgomotele bătăliei se stinseră: putea auzi strigăte și murmure, dar nu îndrăznea să-și întoarcă privirile să vadă ce se întâmpla. Era concentrată asupra lui Amatis, asupra propriei mâini ținând strâns mânerul lui Heosphoros, asupra firișorului de sânge care curgea de sub bărbia lui Amatis, unde vârful sabiei lui Clary îi ciupise pielea...

Pământul erupse. Ghetele lui Clary alunecară pe zăpadă, aruncând-o într-o parte; se rostogoli, abia reușind să nu se taie în propria sabie. Căderea o lăsă fără aer în piept, dar se chinui să se ridice, ținând strâns de Heosphoros, când pământul începu să salte în jurul ei. *Cutremur,* gândi ea înnebunită. Se agăță cu mâna liberă de o stâncă, în timp ce Amatis se rostogoli în genunchi, uitându-se în jur cu un rânjet de prădător.

Izbucniră strigăte de peste tot și un zgomot înfiorător de rupere. Sub ochii holbați de groază ai lui Clary, pământul se despică în jumătate, o uriașă falie deschizându-se în sol. Stânci, țărână și bucăți de gheață spartă căzură ca ploaia în crăpătură, în timp ce Clary se târa, încercând să se depărteze de ea. Falia se lărgea rapid, marginile ei zimțate devenind o prăpastie largă cu pereți abrupți care se adânceau în întuneric.

Pământul păru să se oprească din tremur. Clary o auzi pe Amatis râzând. Își întoarse ochii și o văzu pe femeia în vârstă ridicându-se în picioare, rânjind batjocoritor la Clary.

— Transmite-i fratelui meu toată dragostea mea, strigă Amatis și sări în prăpastie.

Clary se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebunește, și alergă la marginea faliei. Nu putea vedea decât vreo câțiva metri de pământ,

după care întuneric — și umbre, umbre mișcătoare. Se întoarse și văzu că pretutindeni pe câmpul de bătălie, întunericiții alergau spre abis și săreau în el. Îi aminteau de săritorii în apă de la Olimpiade, siguri și hotărâți, încrezători pe aterizarea lor.

Nefilimii se cățărau ca să se îndepărteze de prăpastie, în timp ce dușmanii lor îmbrăcați în roșu se lansau pe lângă ei, aruncându-se în hău. Privirea lui Clary aluneca printre ei, neliniștită, căutând o siluetă anume, îmbrăcată în negru, un cap cu păr luminos.

Se opri. Acolo, chiar în dreapta prăpastiei, la o oarecare depărtare de ea, se afla un grup de femei îmbrăcate în alb. Surorile de Fier. Printre ele, Clary vedea pe cineva pe pământ, și apoi un altul, acesta din urmă într-o robă de culoarea pergamentului, aplecat deasupra lui...

O rupse la fugă. Știa că n-ar fi trebuit să alerge cu o sabie nebăgată în teacă, dar nu-i păsa. Goni peste zăpadă, ferindu-se rapid din calea întunericiților care alergau, strecurându-se printre nefilimi; și pe aici zăpada era însângerată, frământată și alunecoasă, dar ea continuă să alerge, până când pătrunse prin cercul Surorilor de Fier și ajunse la Jace.

El era pe pământ, iar inima ei, care părea că o să-i explodeze în piept, își încetini o idee bătăile când văzu că ochii lui erau deschiși. Era totuși foarte palid și respira destul de horcăit, cât să-l audă. Fratele Tăcut îngenunchease lângă el, desfăcând cu degete lungi și palide curelele costumului de luptă al lui Jace la umăr.

— Ce se petrece? întrebă Clary, uitându-se înnebunită în jur.

O duzină de Surori de Fier o priviră, la rândul lor, impasibile și tăcute. Mai erau și alte Surori de Fier de partea cealaltă a prăpastiei, urmărind nemișcate cum se aruncau întunericiții în ea. Era sinistru.

— Ce s-a întâmplat?

— Sebastian, zise Jace printre dinții scrâșniți, iar ea se lăsă în genunchi lângă el, de partea cealaltă a Fratelui Tăcut, iar când costumul i-a fost dat jos, ea îi văzu rana din umăr. Sebastian s-a întâmplat.

Rana supura foc.

Nu sânge, ci foc, de culoarea aurului, ca limfa îngerilor. Clary trase aer în piept cu greutate și își ridică privirile, ca să-l descopere pe Fratele Zachariah uitându-se la ea. Îi zări doar pentru o clipă fața, colțuroasă, palidă și plină de cicatrice, înainte ca el să scoată o stelă din robă. În loc s-o așeze pe pielea lui Jace, cum s-ar fi așteptat ea, el o puse pe a lui și își scrijeli o rună în palmă. O ascunse rapid, dar Clary simți puterea ce venea dinspre rună. O făcu să se înfioare.

Stai nemișcat. Asta o să-ți pună capăt durerii, zise el în șoapta lui ușoară, omnidirecțională, și puse mâna deasupra rănii înflăcărate de pe umărul lui Jace.

Jace dădu un strigăt. Corpul i se ridică pe jumătate de la sol, iar focul ce sângerase încet, ca niște lacrimi, din rana lui se înălță de parcă i-ar fi turnat benzină peste el, aprinzându-i brațul Fratelui Zachariah. Foarte iute, flăcările mistuiră mâneca robei lui Zachariah; Fratele Tăcut sări înapoi, dar nu înainte de a observa Clary că focul înainta, pârjolindu-l. În mijlocul flăcărilor, în timp ce dansau și trosneau, Clary văzu un desen — desenul unei rune care arăta ca două aripi unite de o singură bară. O rună pe care o mai văzuse înainte, pe un acoperiș din Manhattan: prima rună văzută de ea ce nu se afla în Cartea Gri. Pâlpâi și dispăru, atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva își imaginase c-o vede. Părea să fie o rună care i se arăta în momentele de stres și de panică, dar ce să fi însemnat? Vreun mijloc de a-l ajuta pe Jace? Sau pe Fratele Zachariah?

Fratele Tăcut căzu pe spate, mut, în zăpadă, prăbușindu-se ca un arbore arzând, prefăcându-se în cenușă.

Un murmur trecu prin rândurile Surorilor de Fier. Indiferent ce i se întâmpla Fratelui Zachariah, n-ar fi trebuit să se întâmple. Ceva nu mersese bine deloc.

Surorile de Fier se apropiară de fratele lor căzut. Îi blocară vederea lui Clary și ea se întoarse spre Jace. El se cabra și se zvârcolea pe pământ, cu ochii închiși, cu capul dat mult pe spate. Ea se uită înnebunită în jur. Printre Surorile de Fier, îl putu vedea pe Fratele Zachariah perpelindu-se pe pământ: corpul lui pâlpâia și sfârâia în flăcări.

Un strigăt izbucni din gâtlejul lui — un sunet omenesc, strigătul unui om în chinuri, nu șoapta mintală fără voce a Fraților. Sora Cleophas îl prinse în brațe — cu tot cu robă pergamentoasă și foc — iar Clary putu auzi vocea Surorii ridicându-se:

— Zachariah, Zachariah...

Dar nu era singurul rănit. Câțiva nefilimi se strânseseră în jurul lui Jace, dar mulți alții erau cu tovarășii lor răniți, administrându-le rune vindecătoare, scotocindu-se în echipamentul lor după bandaje.

— Clary, șopti Jace. Încercă să se ridice în coate, dar nu-l țineau. Fratele Zachariah... ce s-a întâmplat? Ce i-am făcut...?

— Nimic, Jace. Stai nemișcat.

Clary își vârî sabia în teacă și bâjbâi cu degete amorțite după stela lui de la brâu. Se apropie să-i lipească vârful de piele, dar el se feri de ea, zvâcnind din tot corpul.

— Nu, gâfâi el.

Ochii îi erau imenși, de aur arzând.

— Nu mă atinge. O să te rănesc și pe tine.

— Ba nu.

Disperată, se aruncă peste el, greutatea corpului ei ținându-l pe spate, în zăpadă. Întinse mâna spre umărul lui, în timp ce el se zvârcolea sub ea, cu hainele și pielea lunecoase de sânge și fierbinți ca focul. Genunchii ei alunecară de o parte și de alta a coapselor lui și se lăsă cu toată greutatea pe pieptul lui, țintuindu-l la pământ.

— Jace, zise ea. Jace, te rog.

Dar ochii lui nu se puteau fixa asupra ei, iar mâinile-i loveau spasmodic pământul.

— *Jace,* zise Clary și puse stela pe pielea lui, exact deasupra rănii.

Și era din nou pe vapor cu tatăl ei, cu Valentine, și arunca în joc tot ce avea, fiecare strop de putere, până și ultimul atom de voință și energie în crearea unei rune, o rună care să distrugă toată lumea, care să întoarcă moartea, care să facă oceanele să zboare până la cer. Numai că, de data asta, era cea mai simplă dintre rune, runa pe care fiecare vânător de umbre o învăța în primii ani de pregătire:

Vindecă-mă.

Iratze prinse contur pe umărul lui Jace, iar culoarea ce spirala din vârful stelei era atât de neagră, încât lumina ce venea de la stele și de la Citadelă păru să dispară în ea. Clary putea simți și propria energie dispărând în rună, în timp ce o desena. Niciodată nu simțise mai limpede că stela era o extensie a propriilor vene, că ea scria cu propriul sânge, de parcă toată energia din ea era absorbită prin mână și prin degete. Vederea i se întuneca, în timp ce se lupta să țină stela bine, ca să termine runa. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost marele vârtej luminos al unui Portal, deschizându-se spre imposibila vedere a Pieții Îngerului, înainte să alunece în neant.

8

ȚARIE ÎN CE RĂMÂNE

RAPHAEL SE RIDICĂ ÎN PICIOARE, CU MÂINILE ÎN BUZUNARE, ȘI SE UITĂ la turnurile demonilor, care licăreau roșu-întunecat.

— Se întâmplă ceva, zise el. Ceva neobișnuit.

Simon ar fi vrut să-i replice că lucrul neobișnuit care se întâmplase era că el tocmai fusese răpit și dus în Idris pentru a doua oară în viața lui, dar îi era prea greață. Uitase cum Portalul părea să te desfacă în bucăți când intrai și să te reasambleze pe partea cealaltă, cu importante piese lipsă.

De altfel, Raphael avea dreptate. Se întâmpla ceva. Simon mai fusese în Alicante și își amintea drumurile și canalele, dealul ridicându-se deasupra cetății cu Citadela în vârf. Își amintea că, în nopțile obișnuite, străzile erau liniștite, luminate de strălucirea palidă a turnurilor. Dar în noaptea asta era gălăgie, în mare parte venind dinspre Citadelă și deal, unde luminile dansau de parcă fuseseră aprinse zece focuri de tabără. Turnurile demonilor emiteau o lumină sinistră, roșu-aurie.

— Schimbă culoarea turnurilor ca să transmite mesaje, zise Raphael. Aur pentru căsătorii și sărbătoriri. Albastru pentru Acorduri.

— Și roșu ce-nseamnă? întrebă Simon.

— Magie, zise Raphael, mijindu-și ochii. Pericol.

Se răsuci încet pe călcâie, uitându-se la strada liniștită și la casele mari de la marginea canalului. Era cu un cap mai scund decât Simon. Simon se întrebă câți ani o fi avut când fusese preschimbat. Paisprezece? Cincisprezece? Cu puțin mai mare decât Maureen. Cine îl preschimbase? Magnus știa, dar n-o spusese niciodată.

— Casa Inchizitorului e acolo, zise Raphael și arătă spre una dintre casele cele mai mari, cu acoperiș țuguiat și balcoane deasupra canalului. Dar e întuneric.

Simon nu putea tăgădui faptul, deși inima lui care nu bătea făcu totuși un mic salt când se uită spre casă. Acolo locuia acum Isabelle; una dintre ferestre era fereastra ei.

— Trebuie să fie sus, la Citadelă, zise el. Mai fac așa, pentru întruniri și treburi de-astea.

El personal nu avea amintiri prea plăcute despre Citadelă, căci fusese deținut acolo de Inchizitorul de dinainte.

— Am putea merge acolo, cred. Să vedem ce se petrece.

— Da, mulțumesc. Sunt conștient de „întrunirile și treburile de-astea" ale lor, se răsti Raphael, deși arăta mai nesigur decât își amintea Simon să-l mai fi văzut vreodată. Indiferent ce se petrece, e o problemă de-a vânătorilor de umbre. Există o casă, nu prea departe de aici, care le-a fost alocată reprezentanților vampirilor la Consiliu. Am putea merge acolo.

— Împreună? se miră Simon.

— E o casă foarte mare, zise Raphael. Tu o să stai într-un capăt, eu, în celălalt.

Simon își ridică sprâncenele. Nu știa sigur la ce se așteptase, dar să petreacă noaptea într-o casă cu Raphael nu-i trecuse prin minte. Nu era teama că Raphael avea să-l ucidă în somn. Dar ideea de a împărți locuința cu cineva care părea, dintotdeauna, să nu-l poată suferi era cel puțin ciudată.

Vederea lui Simon era limpede și pătrunzătoare acum — unul dintre puținele lucruri care-i plăceau din condiția de vampir — și putea

vedea detaliile chiar și de la distanță. O văzu înainte să-l fi zărit și ea. Mergea repede, cu capul în jos, cu părul ei negru împletit în coadă, cum îl purta adesea când lupta. Era îmbrăcată în costumul de luptă, iar ghetele ei bocăneau pe pavaj.

Ești răpitoare, Isabelle Lightwood.

Simon se întoarse spre Raphael.

— Dispari, zise el.

Raphael rânji batjocoritor.

— *La belle Isabelle,* zise. E fără speranță, să știi, tu și ea.

— Pentru că eu sunt vampir și ea un vânător de umbre?

— Nu. Pentru că ea, pur și simplu, cum se spune, nu e de nasul tău.

Isabelle era pe la jumătatea străzii acum. Simon scrâșni din dinți.

— Strică-mi tu ploile și te trag în țeapă. Vorbesc serios.

Raphael ridică nevinovat din umeri, dar nu se mișcă. Simon îi întoarse spatele și ieși din umbră, în stradă.

Isabelle se opri scurt, ducându-și mâna spre biciul încolăcit la brâu. În clipa următoare, o expresie de șoc, mâna îi căzu pe lângă corp și, cu vocea nesigură, întrebă:

— *Simon?*

Simon se simți deodată stingherit. Poate că ea n-avea să aprecieze apariția lui neanunțată în Alicante — asta era lumea ei, nu a lui.

— Eu..., începu el, dar nu continuă, pentru că Isabelle se repezi la el și îl luă în brațe, cât pe-aci să-l dea jos.

Simon închise ochii și își îngropă fața pe gâtul ei. Îi putea simți inima bătând, dar alungă violent orice gând despre sânge. Era delicată și puternică în brațele lui, părul ei îl gâdila pe față și, ținând-o în brațe, se simțea normal, minunat de normal, ca orice adolescent îndrăgostit de o fată.

Îndrăgostit. Tresărind, se dădu înapoi și se trezi uitându-se la Izzy de la câțiva centimetri distanță, în ochii ei imenși, strălucitori.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, zise ea, cu respirația tăiată. Tocmai îmi doream să fii aici și mă gândeam cât o să mai treacă până o să te revăd și... *Oh, Doamne, cu ce ești îmbrăcat?*

Simon aruncă o privire la cămașa lui bufantă și pantalonii de piele mulați. Era vag conștient de prezența lui Raphael, undeva în umbre, râzând pe înfundate.

— E o poveste cam lungă, zise el. Crezi că putem merge înăuntru?

Magnus răsucea în mâini caseta de argint cu inițialele gravate, iar ochii lui de pisică sclipeau în penumbra pivniței lui Amatis, abia luminată de o lampa-vrăjitoarei.

Jocelyn îl privea cu o expresie de neliniște curioasă. Luke se gândi fără voie la toate acele dăți când Jocelyn o dusese pe Clary la mansarda lui Magnus, pe când Clary era copilă, în vremea când ei trei locuiau împreună, un trio greu de crezut, până când Clary crescuse și începuse să-și amintească lucrurile pe care ar fi trebuit să le uite.

— E ceva? întrebă Jocelyn.

— Trebuie să-mi dai timp, zise Magnus, ciocănind în casetă cu un deget. Capcane magice explozive, blesteme și altele de genul ăsta pot fi foarte subtil ascunse.

— Nu te grăbi, zise Luke, sprijinindu-se cu spatele de o masă înghesuită într-un colț plin de pânze de păianjen.

Cândva, aceasta fusese masa de bucătărie a mamei lui. Recunoscu desenele urmelor de cuțit neglijente de pe tăblia de lemn, și ciobitura dintr-un picior, pe care o făcuse el când îi dăduse un șut, în adolescență.

Fusese masa lui Amatis ani de-a rândul. Fusese a ei când se căsătorise cu Stephen și când, uneori, organizau petreceri la casa Herondale. Fusese a ei și după divorț, când Stephen se mutase la conacul de la țară cu noua lui soție. Toată pivnița, de fapt, era plină de mobilă veche: obiecte pe care Luke le recunoștea ca aparținând părinților lor, tablouri și nimicuri de pe vremea când Amatis era căsătorită. Se întrebă de ce le ascunsese aici, jos. Probabil că nu suportase să le mai vadă.

— Nu cred că e ceva în neregulă cu ea, zise Magnus, în cele din urmă, punând caseta înapoi pe raft, unde o vârâse Jocelyn, care nu voia s-o țină în casă, dar nu se îndura nici s-o arunce.

Magnus se înfioră și își frecă palmele. Era înfofolit într-un palton cenușiu cu negru, care-l făcea să semene cu un detectiv trecut prin

multe. Jocelyn nu-i dăduse șansa să-și lase haina la cuier când ajunsese la ușa ei, ci îl înșfăcase de braț și-l adusese drept în pivniță.

— Nicio capcană, nicio cursă, nimic magic.

Jocelyn făcu o față oarecum sfioasă.

— Mulțumesc, zise ea. Pentru că ai verificat-o. Poate că sunt un pic paranoică. Și după cele ce tocmai s-au întâmplat la Londra...

— *Ce* s-a întâmplat la Londra?

— Nu știm prea multe, zise Luke. Am primit un mesaj-foc despre asta abia azi după-amiază, de la Citadelă, dar nu dădea prea multe detalii. Institutul de la Londra a fost unul dintre puținele care nu fusese încă evacuat. Se pare că Sebastian și forțele sale au încercat să-l atace. Au fost respinși de un soi de vrajă protectoare, ceva despre care nici Consiliul nu știa. Ceva care i-a prevenit pe vânătorii de umbre despre ce urma să se întâmple și le-a permis să se apere.

— O stafie, zise Magnus, cu un început de zâmbet. Un duh legat prin jurământ să apere locul. Ea se află acolo de o sută treizeci de ani.

— *Ea?* întrebă Jocelyn, sprijinindu-se cu spatele de un perete prăfuit. O stafie? Pe cuvânt? Cum se numea?

— I-ai recunoaște numele de familie dacă ți l-aș spune, dar ei nu i-ar plăcea.

Privirea lui Magnus părea îndepărtată.

— Bănuiesc că asta înseamnă că și-a găsit pacea. Magnus reveni la prezent. Oricum, zise, n-am vrut să îndrept conversația în direcția asta. Nu de asta am venit la voi.

— Am bănuit eu, zise Luke. Apreciem vizita ta, deși recunosc că am fost surprins să te văd la ușă. N-aș fi crezut că vii la noi.

Credeai că o să mă duc la familia Lightwood? Întrebarea pluti nerostită între ei.

— Am avut o viață înainte de Alec, spuse Magnus sec. Sunt Înaltul Magician din Brooklyn. Mă aflu aici ca să iau parte la Consiliu ca reprezentant al Copiilor lui Lilith.

— Credeam că reprezentantul magicienilor e Catarina Loss, zise Luke, surprins.

— A fost, zise Magnus. Ea m-a făcut să-i iau locul ca să pot veni aici și să-l văd pe Alec. Suspină. De fapt, mi-a aruncat pastila asta când eram în Hunter's Moon. Și de aceea am vrut să vin să stau de vorbă cu voi despre asta.

Luke se așeză pe masa șubredă.

— L-ai văzut pe Bat? întrebă el.

Bat prefera să-și rezolve treburile de birou la Hunter's Moon, în timpul zilei, decât la secția de poliție. Nu era oficial, dar toată lumea știa că acolo îl găseai.

— Da. Tocmai primise un telefon de la Maia. Magnus își trecu mâna prin părul său negru. Lui Sebastian nu-i place deloc să fie respins, zise tărăgănat, iar Luke simți cum se încordează.

Magnus ezita în mod clar să dea niște vești rele.

— Se pare că după ce a încercat să atace Institutul din Londra și n-a avut succes, și-a întors atenția asupra taberei Praetor Lupus. Aparent, nu are nevoie de licantropi — nu-i poate converti în întunericiți —, așa că a ars tabăra din temelii și i-a ucis pe toți. L-a ucis și pe Jordan Kyle, în fața Maiei. Pe ea a lăsat-o să trăiască pentru a putea transmite mesajul.

Jocelyn se cuprinse în brațe.

— Dumnezeule.

— Care era mesajul? zise Luke în cele din urmă, când își regăsi glasul.

— Un mesaj pentru repudiați, zise Magnus. Am vorbit cu Maia la telefon. M-a pus să-l învăț pe de rost. Se pare că el a zis: „Spune-le tuturor repudiaților că vreau răzbunare și o să mă răzbun. O să plătesc întocmai ca aici tuturor celor care se aliază cu vânătorii de umbre. Nu am nimic cu neamul tău, decât dacă o să-i urmați pe nefilimi în bătălie, caz în care o să fiți hrană pentru sabia mea și pentru săbiile armatei mele, până ce și ultimul dintre voi o să dispară de pe fața pământului..."

Jocelyn scoase un sunet gâtuit.

— Vorbește exact ca tatăl lui, nu-i așa?

Luke se uită la Magnus.

— Ai de gând să transmiți mesajul ăsta la Consiliu?

Magnus se bătu ușor peste bărbie cu o unghie sclipitoare.

— Nu, zise el. Dar nici n-o să-l țin secret de repudiați. Loialitatea mea nu e mai mare față de vânătorii de umbre decât față de ei.

Nu ca a ta. Cuvintele atârnară între ei, nerostite.

— Am asta, zise Magnus, scoțând o bucată de hârtie din buzunar.

Luke o recunoscu, fiindcă avea și el una.

— O să veniți la dineu, mâine-seară?

— Eu, da. Spiritele naturii iau asemenea invitații foarte în serios. Meliorn și Curtea vor fi insultați dacă nu mă duc.

— Am de gând să le spun lor, atunci, zise Magnus.

— Și dacă intră în panică? întrebă Luke. Dacă abandonează Consiliul și pe nefilimi?

— Doar nu crezi că ceea ce s-a întâmplat la Praetor poate fi ascuns.

— Mesajul lui Sebastian ar putea fi, zise Jocelyn. Încearcă să-i sperie pe repudiați, Magnus. Încearcă să-i facă să stea deoparte până îi distruge el pe nefilimi.

— Ar fi dreptul lor, zise Magnus.

— Dacă o s-o facă, tu crezi că nefilimii o să le-o ierte vreodată? zise Jocelyn. Conclavul nu e iertător. Sunt mai neiertători și decât însuși Dumnezeu.

— Jocelyn, zise Luke. Nu e vina lui Magnus.

Dar Jocelyn încă se uita la Magnus.

— Ce ți-ar spune Tessa să faci? zise ea.

— Te rog, Jocelyn, protestă Magnus. Tu abia dacă ai cunoscut-o. Ar pleda pentru onestitate, cum face de obicei. Ascunderea adevărului nu ține niciodată. Când ai trăit destul de mult, vezi asta foarte clar.

Jocelyn își plecă privirile la mâinile ei — mâini de artist, pe care Luke le iubise întotdeauna, agile și grijulii, pătate de tuș.

— Eu nu mai sunt vânător de umbre, zise ea. Am dezertat de la ei. V-am spus asta amândurora. Dar o lume fără vânători de umbre... mă tem de asta.

— Cum a existat o lume și înainte de nefilimi, zise Magnus, va mai exista una și după.

— O lume în care noi să putem supraviețui? Fiul meu..., începu Jocelyn și se întrerupse la auzul unor bubuituri venind de sus.

Cineva bătea la ușa de la intrare.

— Clary? se miră ea cu voce tare. Probabil a uitat iarăși cheile.

— Deschid eu, zise Luke și se ridică.

Schimbă o scurtă privire cu Jocelyn și ieși din pivniță, cu mintea plină de gânduri învălmășite. Jordan mort, Maia îndurerată. Sebastian încercând să-i asmută pe repudiați împotriva vânătorilor de umbre.

Deschise ușa și un val de aer rece intră în casă. Pe trepte era o tânără cu părul blond și buclat, îmbrăcată în costum de luptă. Helen Blackthorn. Luke abia avu timp să observe că turnurile demonilor de deasupra lor luminau sângeriu, când ea vorbi:

— Am venit cu un mesaj de la Citadelă, zise ea. E despre Clary.

— Maia.

O voce blândă răsărind din tăcere. Maia se întoarse pe partea cealaltă, nedorind să deschidă ochii. Era ceva îngrozitor care aștepta, acolo, în întuneric, ceva de care putea scăpa numai dacă dormea și dormea, pentru totdeauna.

— *Maia.*

Se uita la ea din întuneric, ochi palizi și piele întunecată. Fratele ei, Daniel. Sub ochii ei, el rupse aripile unui fluture și-i lăsă trunchiul să cadă, zvârcolitor, pe pământ.

— Maia, te rog.

O ușoară atingere pe braț. Sări în capul oaselor, ferindu-se cu tot corpul. Lovi cu spatele un perete și icni, deschizându-și cu un mare efort ochii. Erau lipicioși, cu genele încărcate de sare. Plânsese în somn.

Era într-o cameră destul de întunecată, cu o singură fereastră care dădea spre o străduță întortocheată din centru. Prin geamul murdar vedea coroana copacilor desfrunziți și colțul a ceva metalic — o scară de incendiu, bănui.

Își întoarse privirea — un pat îngust, cu tăblie de fier, și o pătură subțire pe care ea o împinsese la picioare. Spatele ei lipit de un zid de cărămidă. Un singur scaun lângă pat, vechi și șubrezit. Pe el stătea Bat, cu ochii mari, coborând încet mâna.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu, mârâi ea, nu mă atinge.

— Țipai, zise el. În somn.

Ea își prinse corpul în brațe. Purta jeanși și un maieu. Puloverul pe care îl avusese la Long Island dispăruse, iar pielea de pe brațe i se înfioră.

— Unde sunt hainele mele? întrebă ea. Jacheta, puloverul meu...

Bat își drese glasul.

— Erau pline de sânge, Maia.

— Așa e, zise ea.

Inima îi bătea cu putere în piept.

— Îți amintești ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea închise ochii. Își amintea totul: drumul până acolo, camioneta, clădirea arzând, plaja așternută cu cadavre. Jordan prăbușindu-se în brațele ei, sângele curgând pe ea și în jur ca apa, amestecându-se cu nisipul. *Iubitul tău e mort.*

— Jordan, zise ea, deși știa deja.

Fața lui Bat era gravă; ochii lui căpui aveau ape verzui, care-i făceau să strălucească în penumbră. Era o față pe care ea o cunoștea bine. Fusese unul dintre primii vârcolaci cu care se întâlnise ea. Continuaseră să se vadă până când ea îi spusese că, după părerea ei, era prea nouă în oraș, avea nervii prea întinși, era prea nevindecată după Jordan pentru o nouă relație. El o rupsese cu ea chiar de a doua zi; surprinzător, rămăseseră prieteni.

— E mort, a zis el. La fel ca aproape toți cei din Praetor Lupus. Pretorul Scott, studenții — doar câțiva au supraviețuit. Maia, de ce vă aflați voi acolo? Ce căutați la Praetor?

Maia îi povesti despre dispariția lui Simon, telefonul primit de Jordan de la Praetor, călătoria lor nebunească până la Long Island, descoperirea taberei în ruine.

Bat își drese glasul.

— Am câteva lucruri de-ale lui Jordan. Cheile lui și medalionul Praetor...

Maia simți că nu poate respira.

— Nu, nu vreau... nu vreau lucrurile lui, zise ea. Și-ar fi dorit ca medalionul să-i rămână lui Simon. Când o să-l găsim pe Simon, lui ar trebui să i-l dăm.

Bat nu stărui.

— Am și niște vești bune, zise el. Le-am primit de la Idris: prietenul tău Simon e teafăr. E acolo, de fapt, cu vânătorii de umbre.

— Oh.

Maia simți nodul strâns din jurul inimii ei slăbindu-se puțin, cu ușurare.

— Ar fi trebuit să-ți spun imediat, se scuză el. Numai că... mi-am făcut griji pentru tine. Erai într-un hal fără de hal când te-am adus înapoi, la noi. Ai dormit încontinuu de atunci.

Am vrut să dorm pentru totdeauna.

— Știu că ai vorbit deja cu Magnus, adăugă Bat, pe fața lui citindu-se tensiunea. Dar mai explică-mi și mie o dată de ce Sebastian Morgenstern i-ar viza pe licantropi.

— A spus că a fost un mesaj, spuse Maia, auzindu-și vocea monotonă ca din depărtare. A vrut ca noi să știm că asta s-a întâmplat din cauza alianței vârcolacilor cu vânătorii de umbre; și că asta a pus de gând să le facă tuturor aliaților nefilimilor.

„N-o să m-opresc și-odihnă n-o să am nicicând, pân'ce ori moartea îmi închide ochii, ori soarta-mi dă măsura întreag-a răzbunării."

— New Yorkul este golit de vânători de umbre acum, iar Luke e în Idris cu ei. Instalează supraprotecții. Curând, abia de-o să mai putem trimite mesaje înăuntru și-n afară.

Bat se foi pe scaun. Maia simți că mai era ceva ce nu voia să-i spună.

— Ce e? întrebă ea.

Ochii lui se feriră într-o parte.

— Bat...

— Îl cunoști pe Rufus Hastings?

Rufus. Maia își aminti de prima ei vizită la Praetor Lupus — o față plină de cicatrice, un bărbat furios ieșind valvârtej din biroul Pretorului Scott.

— Nu chiar.

— El a supraviețuit masacrului. E aici, la secție, cu noi. Ne-a povestit detalii, zise Bat. Și a vorbit cu ceilalți despre Luke. Spunând că e mai mult vânător de umbre decât licantrop, că nu are loialitate de haită, că haitei îi trebuie acum un nou lider.

— *Tu* ești liderul, zise ea. Ești comandantul secund.

— Da, și am fost numit de Luke. Asta înseamnă că nici eu nu sunt de încredere.

Maia se lăsă pe marginea patului. O durea tot corpul; își dădu seama când își puse tălpile goale pe podeaua rece de piatră.

— Nimeni nu pleacă urechea la ce spune el, nu-i așa?

Bat ridică din umeri.

— Asta-i ridicol. După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să fim uniți, nu să avem pe cineva care încearcă să ne dezbine. Vânătorii de umbre sunt aliații noștri...

— Tocmai de aceea ne-a atacat Sebastian.

— Ne-ar fi atacat oricum. Nu e prieten cu repudiații. E *fiul* lui Valentine Morgenstern.

Ochii ei scoteau flăcări.

— Poate că încearcă să ne facă să-i abandonăm pe nefilimi temporar, ca să-i poată el încolți, dar dacă reușește să-i nimicească pe toți de pe fața pământului, pe urmă va veni după noi.

Bat își încleșta și descleșta mâinile; în cele din urmă, păru să ia o decizie.

— Știu că ai dreptate, zise și se duse până la o măsuță din colțul camerei. Se întoarse cu o jachetă pentru ea, șosete și ghete. I le întinse. Numai... fă-mi o favoare și nu spune nimic de genul ăsta în după-amiaza asta. Altminteri, emoțiile o s-o ia razna.

Ea își îmbrăcă jacheta.

— În după-amiaza asta? Ce-i în după-amiaza asta?

El oftă.

— Funeraliile.

— O *omor* pe Maureen, zise Isabelle.

Deschisese ambele uși ale șifonierului lui Alec și arunca din el hainele grămadă pe podea.

Simon stătea întins pe unul dintre paturi — al lui Jace? al lui Alec? —, cu picioarele goale, după ce-și scosese cizmele cu catarame alarmante. Deși pielea lui nu se învinețea propriu-zis, era grozav să se afle în contact

cu o suprafață moale, după ce petrecuse atât de multe ore pe podeaua dură și murdară de la Dumort.

— Va trebui să te bați cu toți vampirii din New York ca s-ajungi s-o faci, zise el. Se pare că ei o iubesc.

— Gusturile nu se discută.

Isabelle ridică un pulover bleumarin pe care Simon îl recunoscu ca fiind al lui Alec, mai mult după găurile de la manșete.

— Deci Raphael te-a adus aici ca să poți vorbi cu tata?

Simon se ridică în coate, ca să se uite la ea.

— Crezi c-o să fie bine?

— Sigur, cum să nu. Tata adoră să vorbească.

Tonul ei era plin de amărăciune. Simon se aplecă spre ea, dar când ea-și înălță capul, îi zâmbea, iar el crezu că i se păruse.

— Deși, cine știe ce o să se întâmple, după atacul de la Citadela de Adamant din seara asta. Își mușcă buza de jos: S-ar putea să anuleze întrunirea sau s-o pună mai devreme. Sebastian e, evident, o problemă mult mai serioasă decât au crezut ei. N-ar fi trebuit să se poată apropia atât de mult de Citadela de Adamant.

— Păi, zise Simon, el e un vânător de umbre.

— Ba nu, nu e, zise Isabelle cu ferocitate și smulse un pulover verde de pe un umeraș de lemn. De altfel. E un om.

— Scuze, zise Simon. Trebuie să fie exasperant să aștepți să vezi cum se sfârșește bătălia. Câți oameni au lăsat prin Portal?

— Cincizeci sau șaizeci, zise Isabelle. Am vrut să mă duc și eu, dar... nu m-au lăsat.

Avea un ton precaut în voce, ceea ce însemna că se apropiau de un subiect despre care nu voia să vorbească.

— Mi-aș fi făcut griji pentru tine, zise el.

Îi văzu buzele arcuindu-se într-un zâmbet, în pofida voinței sale.

— Probează-l pe ăsta, zise ea și-i aruncă puloverul verde, o idee mai puțin jerpelit decât restul.

— Ești sigură că e în regulă dacă-i împrumut hainele?

— Nu poți să umbli *așa*, zise ea. Arăți de parc-ai scăpat dintr-un roman de dragoste. Isabelle duse teatral o mână la frunte. Oh, lord

Montgomery, ce-ai de gând să faci cu mine în acest dormitor, când suntem numai noi doi, singuri? O fecioară inocentă și lipsită de apărare? Își descheie jacheta și-o azvârli pe podea, rămânând într-un maiou alb, apoi îi aruncă o privire senzuală. Virtutea mea e în siguranță?

— Eu, ăăă... ce? zise Simon, pe moment lipsit de vocabular.

— Știu că ești un bărbat periculos, declară Isabelle și se apropie de pat legănându-și șoldurile. Își descheie pantalonii și-i dezbrăcă, lăsându-i pe podea. Pe dedesubt purta pantaloni scurți negri, băiețești. Unii te numesc mare crai, continuă ea. Toată lumea știe că ești un diavol cu femeile, cu cămășile tale bufante și irezistibilii pantaloni. Sări pe neașteptate în pat și veni în patru labe spre el, țintuindu-l cu privirea ca o cobră care calcula cum să facă o gustare dintr-o mangustă. Te implor să ții cont de inocența mea, șopti ea. Și de biata mea inimă vulnerabilă.

Simon hotărî că semăna foarte mult cu jocul pe roluri din D&D, dar potențial mult mai amuzant.

— Lordul Montgomery nu ține cont de nimic decât de propriile sale dorințe, zise el cu voce gravă. O să-ți mai spun ceva. Lordul Montgomery are o avere foarte mare... și moșii foarte întinse, de asemenea.

Isabelle chicoti, iar Simon simți patul zguduindu-se sub ei.

— OK, nu m-am așteptat să intri *chiar așa* în rol.

— Lordul Montgomery întotdeauna depășește așteptările, zise Simon, apucând-o pe Isabelle de mijloc și întorcând-o, astfel încât ajunse sub el, cu părul ei negru risipit pe toată perna. Mamelor, încuiați-vă fiicele, apoi încuiați-vă cameristele, apoi încuiați-vă și pe voi înșivă. Lordul Montgomery a pornit după pradă.

Isabelle îi luă fața între palme.

— Bunul meu lord, zise ea, cu ochi strălucitori. Mă tem că nu mai pot rezista farmecelor tale bărbătești și purtării tale virile. Te rog, fă cu mine după cum ți-e voia.

Simon nu era sigur ce-ar fi vrut să facă lordul Montgomery, dar știa ce voia *el* să facă. Se aplecă și își lipi buzele de ale ei într-un sărut lent. Buzele ei se întredeschiseră sub ale lui și dintr-odată totul era o dulce căldură întunecată, iar buzele lui Isabelle le atinseră ușor pe ale lui, mai întâi ispititor, apoi mai apăsat. Mirosea, ca întotdeauna, amețitor, a trandafiri

și a sânge. El își apăsă buzele de locul unde i se simțea pulsul pe gât, trecând cu gura peste el blând, fără să muște, iar Izzy icni; mâinile ei se îndreptară spre pieptarul cămășii lui. Pe moment, el își făcu griji pentru lipsa nasturilor, dar Isabelle apucă materialul în mâinile ei puternice și sfâșie cămașa pe jumătate, lăsând-o să-i atârne de umeri.

— Doamne, chestia asta se rupe ca hârtia, exclamă ea, ducându-și mâinile la marginea maioului ei, ca să și-l scoată.

Era la jumătatea gestului când ușa se deschise brusc și Alec intră în cameră.

— Izzy, ești..., începu el, apoi făcu ochii cât cepele și se trase înapoi, destul de grăbit cât să dea cu capul de peretele din spatele lui. *Ce* e cu el aici?

Isabelle își trase la loc maioul și-i aruncă o privire mânioasă fratelui ei.

— Nu știi să bați la ușă?

— E... e dormitorul *meu!* se bâlbâi Alec.

Părea să încerce să nu se uite la Izzy și la Simon, care erau într-adevăr într-o poziție foarte compromițătoare. Simon se dădu repede jos de pe Isabelle, care se ridică în capul oaselor, scuturându-se ca de scame. Simon se sculă și el, dar mai încet, încercând să-și țină laolaltă cămașa ruptă.

— De ce sunt hainele mele pe podea? întrebă Alec.

— Am încercat să găsesc ceva de îmbrăcat pentru Simon, îi explică Isabelle. Maureen l-a îmbrăcat în pantaloni de piele mulați și o cămașă bufantă, pentru că el a fost sclavul ei de roman de amor.

— *Ce*-a fost?

— Sclavul ei de roman de amor, repetă Isabelle, de parcă Alec ar fi fost deosebit de bătut în cap.

Alec clătină din cap, scuturându-se ca de un vis urât.

— Știți ceva? Nu-mi explicați. Doar... îmbrăcați-vă. Amândoi.

— N-ai de gând să pleci, nu? zise Isabelle pe un ton ursuz, dându-se jos din pat.

Își ridică jacheta și o îmbrăcă, apoi îi aruncă lui Simon puloverul verde. El schimbă bucuros cămașa de poet, care era oricum ferfeniță.

— Nu. E camera mea și, de altfel, trebuie să stau de vorbă cu tine, *Isabelle*.

Vocea lui Alec era răspicată. Simon luă niște jeanși și niște pantofi de pe jos și se duse cu ele în baie să se schimbe, ocupându-se intenționat multă vreme cu îmbrăcatul lor. Când ieși, Isabelle stătea pe patul răvășit, nervoasă și încordată.

— Deci acum deschid Portalul ca să-i aducă pe toți înapoi? Bine.

— Este bine, dar ce am simțit eu — Alec își duse mâna, fără să-și dea seama, la braț, lângă runa de *parabatai* — nu mai e bine. Jace nu e mort, se grăbi el să adauge, când Isabelle păli. Aș fi știut-o. Dar s-a întâmplat ceva. Ceva cu focul ceresc, cred.

— Știi dacă el e bine, acum? Și Clary? întrebă Isabelle.

— Stați, luați-o de la capăt, îi întrerupse Simon. Ce-i cu Clary? Și Jace?

— Ei au trecut prin Portal, zise Isabelle, posomorâtă. S-au dus la bătălia de la Citadela de Adamant.

Simon își dădu seama că, fără să vrea, dusese mâna stângă la inelul de aur de pe dreapta și acum îl strângea între degete.

— Nu sunt prea tineri?

— N-au făcut-o cerând voie.

Alec se sprijinea cu spatele de perete. Arăta obosit, cu umbre vinete-albăstrui sub ochi.

— Consulul a încercat să-i oprească, dar n-a avut timp.

Simon se întoarse spre Isabelle.

— Și nu mi-ai spus?

Isabelle îi ocoli privirea.

— Știam că o să-ți pierzi cumpătul.

Alec se uită de la Isabelle la Simon.

— Nu i-ai spus și lui? se miră el. Despre ce s-a întâmplat la Citadelă?

Isabelle își încrucișă brațele peste piept și luă o figură sfidătoare.

— Nu. M-am întâlnit pe neașteptate cu el în stradă, am urcat aici și... nu e treaba ta.

— Ba este, dacă o faci în dormitorul meu, zise Alec. Dacă vrei să-l folosești pe Simon ca să te facă să uiți că ești furioasă și supărată, bine, dar nu în camera mea.

— Nu-l foloseam…

Simon își aminti de ochii lui Isabelle, strălucitori când îl văzuse stând în stradă. Crezuse că era fericire, dar acum își dădu seama că mai probabil străluceau din cauza lacrimilor nevărsate. Modul cum venise spre el, cu capul în jos, cu umerii aduși, de parcă ar fi făcut eforturi să se stăpânească.

— Ba da, zise el, altminteri mi-ai fi spus ce s-a întâmplat. Nici măcar n-ai pomenit de Clary sau de Jace, sau că erai îngrijorată sau… *ceva.*

Își simți stomacul strângându-i-se dureros, înțelegând cu câtă abilitate îi evitase Isabelle întrebările și îi deviase atenția cu săruturile, și se simți caraghios. El crezuse că era bucuroasă să-l vadă pe el în mod anume, dar poate că ar fi putut fi oricine.

Chipul lui Isabelle încremenise.

— Te rog, zise ea. Că nici tu n-ai *întrebat.* Se jucase în neștire cu părul; acum ridică mâinile și începu să-l răsucească, aproape sălbatic, într-un coc la ceafă și spuse: Dacă aveți de gând să stați amândoi aici și să dați vina pe mine, poate ar trebui să plecați…

— Nu dau vina pe tine, începu Simon, dar Isabelle era deja în picioare.

Înșfăcă pandantivul de rubin, i-l scoase deloc blând peste cap și îl puse la loc în jurul gâtului ei.

— N-ar fi trebuit să ți-l dau niciodată, zise ea, cu ochi strălucitori.

— Mi-a salvat viața, zise Simon.

Asta o făcu să se oprească.

— Simon…, șopti ea.

Se întrerupse când Alec se apucă brusc de umăr, icnind, și căzu pe podea. Isabelle se repezi la el și îngenunche.

— Alec? *Alec!*

Vocea îi urcă, gâtuită de panică.

Alec își desfăcu jacheta, trase de gulerul cămășii și își lungi gâtul să vadă semnul de pe umăr. Simon recunoscu liniile runei de *parabatai.* Alec își lipi degetele pe ea; se murdări de ceva întunecat, care arăta ca funinginea.

— S-au întors prin Portal, zise el. Și e ceva rău cu Jace.

*

Era ca revenirea unui vis sau a unui coșmar.

După Războiul Mortal, Piața Îngerului fusese plină de cadavre. Cadavrele vânătorilor de umbre, aliniate în șiruri drepte, fiecare dintre ele cu ochii legați cu mătasea albă a morții.

Acum erau din nou morți în piață, dar de data aceasta era și haos. Turnurile demonilor aruncau o lumină puternică asupra scenei care îl întâmpină pe Simon când, urmându-i pe Isabelle și pe Alec pe străzile întortocheate din Alicante, ajunse în sfârșit la Sala Acordurilor. Piața era plină de oameni. Nefilimi în costume de luptă zăceau întinși pe jos, unii zvârcolindu-se de durere, alții strigând, alții îngrijorător de nemișcați.

Sala Acordurilor era întunecată și încuiată. Una dintre clădirile mai mari de gresie din piață era deschisă și strălucea de lumină, cu ușile duble larg deschise. Un șuvoi de vânători de umbre intra și ieșea.

Isabelle se ridicase pe vârfuri și cerceta neliniștită mulțimea. Simon îi urmări privirea. Putu desluși câteva chipuri familiare: Consulul, mișcându-se îngrijorată printre oamenii săi, Kadir de la Institutul din New York, Frații Tăcuți, în robele lor ca pergamentul îndrumând fără cuvinte oamenii spre clădirea luminată.

— Basilias e deschis, zise Isabelle către un Alec cu înfățișare descompusă. S-ar putea să-l fi dus pe Jace înăuntru, dacă a fost rănit...

— A fost rănit, zise Alec scurt.

— Basilias? întrebă Simon.

— Spitalul, zise Isabelle, arătând spre clădirea bine luminată.

Simon o putu simți vibrând de energie nervoasă, panicată.

— Eu ar trebui... noi ar trebui...

— Merg cu voi, zise Simon.

Ea clătină din cap.

— Numai vânătorii de umbre.

Alec zise:

— Isabelle. Haide.

Se ținea strâns de umărul marcat de runa lui de *parabatai*. Simon ar fi vrut să-i spună ceva, să-i spună că și cea mai bună prietenă a lui plecase

în bătălie și lipsea, și ar mai fi vrut să-i spună că înțelege. Dar poate că nu puteai înțelege *parabatai*-ul decât dacă erai vânător de umbre. Se îndoi că Alec i-ar fi mulțumit dacă i-ar fi spus că înțelegea. Rareori Simon simțise atât de acut diviziunea dintre nefilimi și cei care nu erau nefilimi.

Isabelle dădu din cap și îl urmă pe fratele ei fără alte cuvinte. Simon îi urmări cu privirea traversând piața, trecând pe lângă statuia Îngerului, care se uita în jos la urmările bătăliei cu ochi de marmură. Urcară treptele de la intrarea în Basilias și dispărură chiar și pentru vederea lui de vampir.

— Crezi, zise o voce blândă de lângă umărul lui, că s-ar supăra rău dacă ne-am hrăni din morții lor?

Era Raphael. Părul lui creț era ca un halo țesut în jurul capului și purta numai un tricou subțire și jeanși. Arăta ca un copil.

— Sângele celor de curând decedați nu e delicatesa mea preferată, continuă el, dar e mai bun decât sângele la sticlă, nu crezi?

— Ai o personalitate incredibil de fermecătoare, zise Simon. Sper că ți-a mai spus-o cineva.

Raphael pufni.

— Sarcasm, zise el. Plictisitor.

Simon scoase un sunet incontrolabil de exasperare.

— Dă-i drumul, atunci. Hrănește-te din nefilimii morți. Sunt sigur că ei chiar sunt dispuși să accepte asta. S-ar putea să te lase cinci, ba chiar zece secunde.

Raphael chicoti.

— Arată mai grav decât e de fapt, zise el. Nu sunt prea mulți morți. Dar sunt mulți răniți. Au fost copleșiți. N-o să mai uite, acum, ce înseamnă să lupți cu un întunericit.

Simon miji ochii.

— Ce știi tu despre întunericiți, Raphael?

— Zvonuri și păreri, zise Raphael. Dar mi-am făcut o ocupație din a ști lucruri.

— Atunci, dacă știi lucruri, spune-mi unde sunt Jace și Clary, zise Simon, fără prea mari nădejdi.

Raphael era rareori de ajutor, cel puțin dacă nu-i folosea și lui.

— Jace e în Basilias, zise Raphael, spre surprinderea lui Simon. Se pare că focul ceresc din venele lui a fost, în sfârșit, prea mult pentru el. Aproape că l-a distrus și, odată cu el, și pe unul dintre Frații Tăcuți.

— *Ce?*

Neliniștea lui Simon se ascuți de la generală la specifică.

— O să trăiască? Unde e Clary?

Raphael îi aruncă o privire pe sub genele lungi și negre; zâmbetul îi era zeflemitor.

— Nu se cuvine ca un vampir să se agite prea mult pentru viețile muritorilor.

— Jur pe Dumnezeu, Raphael, că dacă nu începi să fii mai cooperant...

— Bine, atunci. Vino cu mine.

Raphael porni printre umbre, ținându-se pe latura interioară a pieței. Simon se grăbi să-l prindă din urmă. Zări un cap blond și unul brunet aplecate împreună — Aline și Helen, îngrijind de unul dintre răniți — și se gândi pentru o clipă la Alec și la Jace.

— Dacă te întrebi ce s-ar întâmpla dacă ai bea din sângele lui Jace acum, răspunsul e că te-ar ucide, zise Raphael. Vampirii și focul ceresc nu se împacă. Da, te-ar ucide chiar și pe tine, Diurnule.

— Nu mă întrebam asta, se încruntă Simon. Mă întrebam ce s-a întâmplat la bătălie.

— Sebastian a atacat Citadela de Adamant, zise Raphael, ocolind un grup strâns de vânători de umbre. Locul unde sunt făurite armele vânătorilor de umbre. Lăcașul Surorilor de Fier. El a păcălit Conclavul ca să creadă că avea doar douăzeci de războinici cu el, când de fapt avea mai mulți. Urma să îi ucidă pe toți și probabil să cucerească și Citadela, dacă n-ar fi fost Jace al tău...

— Nu e Jace al meu.

— ...și Clary, continuă Raphael, ca și când Simon n-ar fi vorbit. Deși nu cunosc detaliile. Numai ce am auzit vorbindu-se, și se pare că domnește o mare confuzie chiar printre nefilimi referitor la ceea ce s-a petrecut.

— Cum a izbutit Sebastian să-i ducă de nas că ar avea mai puțini războinici?

Raphael ridică dintr-un umăr.

— Vânătorii de umbre uită, uneori, că nu toată magia e a lor. Citadela e construită pe linii energetice. Există o magie străveche, magie sălbatică, de dinainte de Jonathan Vânătorul de Umbre, și va exista din nou...

Se întrerupse, iar Simon îi urmări privirea. Pentru o clipă, nu văzu decât o pânză de lumină albastră. Apoi se strânse și o văzu pe Clary zăcând pe pământ. Auzea un vuiet în urechile lui, ca vâjâitul sângelui. Ea era albă și nemișcată și avea degetele și gura de un violet întunecat, vinețiu. Părul îi atârna în șuvițe fără viață pe lângă față, iar ochii erau încercănați. Purta un costum de luptă sfâșiat și însângerat, iar lângă mâna ei era sabia Morgenstern, cu stelele sale ștanțate pe lamă.

Magnus era aplecat deasupra ei, cu mâna pe obrazul ei, iar vârfurile degetelor lui luminau albastru. Jocelyn și Luke stăteau îngenuncheați de o parte și de alta a lui Clary. Jocelyn își ridică ochii și-l văzu pe Simon. Buzele ei murmurară numele lui. El nu putea auzi nimic din pricina vuietului din urechi. Clary era moartă? Arăta moartă sau pe-aproape.

Dădu să înainteze, dar Luke era deja în picioare, întinzând mâinile spre Simon. Îl prinse de brațe și îl împinse de lângă locul unde Clary zăcea pe pământ.

Condiția de vampir a lui Simon îi dăduse o putere nenaturală, putere pe care nici nu apucase bine să învețe s-o folosească, dar Luke era la fel de puternic. Degetele lui se înfipseră în brațele lui Simon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Simon, ridicând vocea. Raphael...? Se întoarse să se uite după vampir, dar Raphael nu mai era; se topise în umbre. Te rog, îi zise Simon lui Luke, uitându-se de la fața lui familiară la Clary. Lasă-mă să...

— Simon, nu! se răsti Magnus.

Își plimba vârful degetelor peste fața lui Clary, lăsând scântei albastre în urma lor. Ea nu mișca și nu reacționa.

— Asta-i o treabă delicată... energia ei e extrem de scăzută.

— N-ar trebui să fie în Basilias? întrebă Simon, uitându-se către clădirea spitalului.

Lumina se revărsa puternică dinăuntru și, spre surprinderea lui, îl văzu pe Alec stând pe trepte. Se uita țintă la Magnus. Mai înainte ca Simon să poată face vreun gest sau vreun semn, Alec se întoarse brusc și intră înapoi în clădire.

— Magnus..., începu Simon.

— Simon, *taci!* zise Magnus printre dinții strânși.

Simon se smuci din strânsoarea lui Luke, dar se împiedică și sfârși într-un zid de piatră.

— Dar Clary..., începu el.

Luke părea tras la față, dar expresia lui era fermă.

— Clary s-a epuizat desenând o rună de vindecare. Dar nu e rănită, corpul ei e întreg, iar Magnus o poate ajuta mai bine decât pot Frații Tăcuți. Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să stai deoparte.

— Jace, zise Simon. Alec a simțit că i s-a întâmplat ceva, prin mijlocirea legăturii de *parabatai.* Ceva în legătură cu focul ceresc. Iar Raphael bălmăjea despre liniile energetice...

— Uite ce-i, bătălia a fost mai sângeroasă decât s-au așteptat nefilimii. Sebastian l-a rănit pe Jace, dar focul ceresc l-a respins, cumva. Aproape că l-a distrus și pe Jace. Clary i-a salvat viața lui Jace, dar Frații mai au încă de lucru până să-l vindece. Luke se uită la Simon cu ochi albaștri obosiți. Și tu de ce erai cu Isabelle și Alec? Parcă trebuia să rămâi în New York. Ai venit din cauza lui Jordan?

Numele percută imediat în atenția lui Simon.

— Jordan? Ce legătură are el cu toate astea?

Pentru prima oară, Luke păru cu adevărat surprins.

— Nu știi?

— Ce să știu?

Luke ezită câteva momente lungi. Apoi spuse:

— Am ceva pentru tine. L-a adus Magnus, din New York.

Băgă mâna în buzunar și scoase un medalion pe un lănțișor. Medalionul era de aur, gravat cu o labă de lup și inscripția latinească *Beati bellicosi.*

Fericiți sunt războinicii.

Simon îl recunoscu imediat. Medalionul Praetor Lupus al lui Jordan. Era scorojit și pătat cu sânge. Roșul întunecat ca rugina se lipise de lănțișor și de fața medalionului. Dar dacă era cineva să deosebească fără greș rugina de sânge, acela era un vampir.

— Nu înțeleg, zise Simon.

Vuietul era înapoi în urechile lui.

— De ce e ăsta la tine? De ce mi-l dai mie?

— Pentru că Jordan ar fi vrut să-l ai tu, zise Luke.

— Ar fi vrut? ridică Simon glasul. Poate vrei să spui „ar vrea"?

Luke trase aer adânc în piept.

— Îmi pare rău, Simon. Jordan e mort.

9

Blazonul pe care îl porți

Clary se trezi cu imaginea unei rune ștergându-se din spatele pleoapelor ei — o rună ca niște aripi unite de o singură bară. Tot corpul o durea și, pentru o clipă, stătu nemișcată, de frica durerii pe care i-ar fi dat-o mișcarea. Amintirile se strecurau încet înapoi — câmpia de lavă înghețată din fața Citadelei, Amatis râzând și provocând-o pe Clary s-o rănească, Jace croindu-și drum printr-o pădure de întunericiți; Jace pe pământ, sângerând foc, Fratele Zachariah retrăgându-se împleticit din fața văpăii.

Deschise brusc ochii. Se așteptase cumva să se trezească într-un loc cu totul necunoscut; în schimb, era culcată în micul pat de lemn din camera de oaspeți a lui Amatis. Razele unui soare palid pătrundeau în cameră prin perdelele de dantelă, desenând modele pe tavan.

Începu să se căznească să se ridice. În apropiere, cineva cânta încetișor — mama ei. Jocelyn se opri imediat și sări în picioare, aplecându-se deasupra ei. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea — purta o cămașă veche și jeanși, iar părul îi era strâns la spate într-un conci, fixat cu un creion înfipt în el. Un val de familiaritate și ușurare trecu prin Clary, urmat rapid de panică.

— Mamă, zise ea, când Jocelyn se aplecă deasupra ei, apăsându-și dosul palmei de fruntea lui Clary, de parcă ar fi verificat să n-aibă febră. Jace...

— Jace e bine, zise Jocelyn, retrăgându-și mâna.

La privirea suspicioasă a lui Clary, Jocelyn clătină din cap.

— Pe cuvânt este. Acum e în Basilias, împreună cu Fratele Zachariah. Se reface.

Clary se uită la mama ei, încruntată.

— Clary, știu că ți-am dat motive să n-ai încredere în mine în trecut, dar te rog să mă crezi, Jace e *absolut bine*. Știu că n-ai să mă ierți niciodată dacă nu-ți spun adevărul despre el.

— Când pot să-l văd?

— Mâine.

Jocelyn se așeză la loc pe scaunul ei de lângă pat și atunci Clary îl descoperi și pe Luke, care stătea sprijinit cu spatele de un perete al dormitorului. El îi zâmbi — un zâmbet trist, iubitor, protector.

— Luke! zise ea, ușurată să-l vadă. Spune-i mamei că sunt bine. Pot să mă duc la Basilias...

Luke clătină din cap.

— Îmi pare rău, Clary. Nu sunt admiși vizitatori la Jace, deocamdată. De altfel, azi trebuie să te odihnești. Am auzit ce-ai făcut cu acea *iratze*, la Citadelă.

— Sau cel puțin ce au văzut oamenii că ai făcut. Nu cred c-am să pot înțelege exact, spuse Jocelyn și cutele de la colțurile gurii ei se adânciră. Aproape te-ai ucis pe tine ca să-l vindeci pe Jace, Clary. Va trebui să fii foarte atentă. N-ai rezerve nelimitate de energie...

— El murea, o întrerupse Clary. Sângera foc. A trebuit să-l salvez.

— N-ar fi trebuit să fii nevoită s-o faci *tu*! Jocelyn își scutură din ochi o șuviță de păr. Ce-ai căutat în bătălia aia?

— Nu trimiteau destui oameni prin Portal, zise Clary, pe un ton mai potolit. Și toți vorbeau despre cum, când o să ajungă acolo, o să-i salveze pe întunericiți, o să-i aducă înapoi, să le găsească un leac... dar eu am fost la Burren. Și tu ai fost, mamă. Știi că nu există niciun leac pentru nefilimii pe care Sebastian i-a convertit cu Pocalul Infernal.

— Ai văzut-o pe sora mea? întrebă Luke, cu voce blândă.

Clary înghiți nodul din gât și dădu din cap.

— Îmi pare rău. Ea e... e locotenentul lui Sebastian. Nu mai este ea pe care o știam, nici măcar un pic.

— Ți-a făcut vreun rău? întrebă Luke.

Vocea lui era în continuare calmă, dar un mușchi i se zbătea pe obraz.

Clary clătină din cap; nu se putea hotărî să vorbească, să mintă, dar nici nu-i putea spune adevărul lui Luke.

— E în regulă, zise el, înțelegând greșit frământarea ei. Acea Amatis care-l slujește pe Sebastian nu e mai mult sora mea decât era acel Jace care-l slujea pe Sebastian băiatul pe care îl iubeai. Nu e mai mult sora mea decât este Sebastian fiul pe care mama ta merita să-l aibă.

Jocelyn luă mâna lui Luke și o sărută ușor. Clary își feri privirile. Mama ei se întoarse din nou către ea, un moment mai târziu.

— Doamne, Conclavul... dacă măcar ar *asculta*, spuse ea și lăsă să-i scape un pufnet de frustrare. Clary, înțelegem de ce ai făcut ce-ai făcut noaptea trecută, dar am crezut că erai în siguranță. Apoi a apărut Helen la ușa noastră și ne-a spus că ai fost rănită în bătălia de la Citadelă. Era să fac atac de cord când te-am văzut în piață. Buzele și degetele tale erau vinete. De parcă te înecaseși. Dacă n-ar fi fost Magnus...

— Magnus m-a vindecat? Ce caută aici, în Alicante?

— Nu despre Magnus e vorba, zise Jocelyn tăios. Este vorba despre tine. Jia și-a ieșit din minți gândindu-te că te-a lăsat să treci prin Portal și ai fi putut fi ucisă. A fost un apel pentru vânători de umbre cu experiență, nu copii...

— Era Sebastian, zise Clary. Ei nu înțelegeau.

— Sebastian nu e responsabilitatea ta. Că tot veni vorba... Jocelyn băgă mâna sub pat și scoase spada Heosphoros. Asta e a ta? Era la brâul tău când te-au adus acasă.

— Da! Clary bătu din palme. Am crezut că am pierdut-o.

— E o sabie Morgenstern, Clary, zise mama ei, ținând-o de parcă ar fi fost o frunză de lăptucă putredă. Una pe care eu am vândut-o cu mulți ani în urmă. De unde ai luat-o?

— De la prăvălia de arme la care ai vândut-o tu. Femeia care e acum proprietara prăvăliei a zis că nimeni altcineva n-ar cumpăra-o. Clary o smulse pe Heosphoros din mâna mamei sale. Uite ce e, *sunt* o Morgenstern. Nu ne putem preface că nu am nimic din sângele lui Valentine în mine. Trebuie să mă gândesc la o cale să fiu numai în parte o Morgenstern și să fie bine așa, nu să mă prefac că sunt altcineva — cineva cu un nume inventat care nu înseamnă nimic.

Jocelyn dădu înapoi puțin.

— Vrei să spui „Fray"?

— Nu e tocmai un nume de vânător de umbre, nu-i așa?

— Nu, zise mama ei, nu tocmai, dar înseamnă ceva.

— Am crezut că l-ai ales la întâmplare.

Jocelyn clătină din cap.

— Știi ceremonia care trebuie îndeplinită la naștere copiilor nefilimilor? Aceea asigurând protecția pe care Jace a pierdut-o când s-a întors din morți și i-a permis, atunci, lui Lilith să ajungă la el? De regulă, ceremonia e îndeplinită de o Soră de Fier și un Frate Tăcut, dar în cazul tău, pentru că ne ascundeam, n-o puteam face oficial. A fost îndeplinită de Fratele Zachariah și de o femeie magician, în locul Surorii de Fier. Te-am numit... după ea.

— Fray? Numele ei de familie era Fray?

— Numele a fost un impuls de moment, zise Jocelyn, fără să-i răspundă de-a dreptul la întrebare. Eu... îmi plăcea de ea. Cunoscuse pierderea, durerea și jalea, dar era puternică, așa cum voiam să fii și tu. Asta e tot ce am vrut vreodată. Ca tu să fii puternică și în siguranță, nu să suferi ce am suferit eu — groaza, suferința și primejdia.

— Fratele Zachariah... Clary se ridică deodată în capul oaselor. A fost și el acolo, noaptea trecută. A încercat să-l vindece pe Jace, dar focul ceresc l-a ars. E bine acum? N-a murit, nu-i așa?

— Nu știu. Jocelyn părea un pic uluită de vehemența lui Clary. Știu că a fost dus la Basilias, spuse ea. Frații Tăcuți au fost foarte secretoși despre starea tuturor; cu siguranță n-ar vorbi despre unul dintr-ai lor.

— El a spus că Frații erau datori familiei Herondale din cauza legăturilor vechi, zise Clary. Dacă moare, o să fie...

— N-o să fie vina nimănui, zise Jocelyn. Îmi amintesc când am pus descântecul de protecție asupra ta. I-am spus că voiam ca tu să nu ai niciodată de-a face cu vânătorii de umbre. El a zis că s-ar putea să nu fie alegerea mea. A zis că retragerea din neamul vânătorilor de umbre e ca un contracurent — și a avut dreptate. Am crezut că ne câștigaserăm libertatea, dar iată-ne aici, înapoi în Alicante, înapoi într-un război, iar aici stă fiica mea cu sânge pe față și cu spada Morgenstern în mâini.

Era o notă reținută în vocea ei, întunecată și încordată, care-i făcu nervii lui Clary să scapere.

— Mamă, zise ea. S-a mai întâmplat și altceva? E ceva ce nu-mi spui?

Jocelyn schimbă o privire cu Luke. El vorbi cel dintâi.

— Știi deja că ieri-dimineață, înainte de bătălia de la Citadela de Diamant, Sebastian a încercat să atace Institutul din Londra.

— Dar n-a fost nimeni rănit. Robert a spus...

— Atunci, Sebastian și-a întors atenția în altă parte, continuă Luke, ferm. A părăsit Londra cu forțele sale și a atacat Praetor Lupus din Long Island. Aproape toți Pretorii, inclusiv conducătorul lor, au fost măcelăriți. Jordan Kyle...

Vocea i se frânse.

— Jordan a fost ucis.

Clary nu-și dăduse seama că se mișcase, dar deodată nu mai era sub pături. Își dăduse picioarele jos din pat și întinse mâna după spada Heosphoros de pe noptieră.

— Clary, zise mama ei. apucând-o de încheietură și ținând-o. Clary, s-a terminat. Nu mai poți face nimic.

Clary simți gustul de lacrimi, fierbinte și sărat, usturând-o pe gât, iar odată cu lacrimile, gustul mai sumbru al panicii.

— Și Maia? vru ea să știe. Dacă Jordan e rănit, Maia e bine? Și Simon? Jordan era paznicul lui! *Simon e bine?*

— Sunt bine. Nu-ți face griji, sunt bine, se auzi vocea lui Simon.

Ușa dormitorului se deschise și, spre stupefacția lui Clary, intră Simon, părând neobișnuit de timid. Ea o lăsă pe Heosphoros să-i cadă din mână pe pat și se repezi spre Simon, cu atâta avânt încât își lovi

fruntea de clavicula lui. Nici nu observă dacă o durea sau nu. Era prea preocupată să-l strângă în brațe pe Simon de parcă amândoi tocmai căzuseră dintr-un elicopter și se prăbușeau. Se apucase cu pumnii de puloverul lui verde boțit, frecându-și stângace fața de umărul lui ca și cum ar fi făcut eforturi să nu plângă.

El o ținu în brațe, liniștind-o cu bătăi de palmă stânjenite, băiețești, pe spate și pe umeri. Când în sfârșit ea îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, îi văzu puloverul și jeanșii cu care era îmbrăcat, amândouă prea mari pentru el. Un lănțișor metalic îi atârna la gât.

— Ce cauți aici? întrebă ea. Ale cui sunt *hainele* de pe tine?

— E o poveste lungă, și ale lui Alec, în cea mai mare parte, zise Simon.

Răspunsul lui era nonșalant, dar înfățișarea era reținută și încordată.

— Ar fi trebuit să vezi ce aveam pe mine înainte. Drăguță pijama, apropo.

Clary se privi. Purta o pijama de flanelă, cu pantalonii prea scurți și bluza prea strâmtă pe piept, cu mașini de pompieri imprimate pe ea.

Luke ridică o sprânceană.

— Cred că a fost a mea, când eram copil.

— Serios vorbind, chiar n-ați avut altceva cu care să mă îmbrăcați?

— Dacă tu insiști să încerci să fii ucisă, și eu insist să fiu cea care alege ce să porți când te refaci, zise Jocelyn, cu un mic zâmbet afectat.

— Pijamaua răzbunării, mormăi Clary. Luă o pereche de jeanși și o bluză de pe podea și se uită la Simon. Mă duc să mă schimb. Și până mă întorc, pregătește-te să-mi spui ceva despre cum de ești aici, în afară de „o poveste lungă".

Simon bombăni ceva ce suna a „despotică", dar Clary deja ieșise pe ușă. Făcu duș în timp record, bucurându-se de senzația apei curățind-o de mizeria bătăliei. Era încă îngrijorată pentru Jace, în pofida asigurărilor mamei sale, dar faptul că-l văzuse pe Simon îi ridicase moralul. Poate că suna aiurea, dar era mai fericită că Simon se afla într-un loc unde putea să stea cu ochii pe el, mai degrabă decât în New York. Mai ales după ce se întâmplase cu Jordan.

Când se întoarse în dormitor, cu părul ud legat la spate într-o coadă, Simon era cocoțat pe noptieră, prins în discuție cu mama ei și Luke,

repovestind ce i se întâmplase în New York, cum Maureen îl răpise și Raphael îl salvase și îl adusese în Alicante.

— Atunci sper că Raphael are de gând să participe la cina oferită de Curtea Elfilor Luminii, din seara asta, zicea Luke. Anselm Nightshade ar fi fost invitat, dar dacă Raphael îi ține locul la Consiliu, atunci ar trebui să-i țină și la dineu. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Praetor, importanța solidarității repudiaților cu vânătorii de umbre e mai mare ca niciodată.

— Ai primit vești de la Maia? întrebă Simon. Mă supără gândul că e singură, acum, că Jordan a murit.

Tresări puțin în timp ce vorbi, de parcă îl durea să spună cuvintele „Jordan a murit".

— Nu e singură. Are haita care a luat-o în grijă. Bat ține legătura cu mine — fizic, Maia e bine. Emoțional, nu știu. Ea e cea căreia Sebastian i-a lăsat mesajul, după ce l-a ucis pe Jordan. Cu siguranță nu i-a fost ușor.

— Haita o să descopere că trebuie să se confrunte cu Maureen, zise Simon. Ea e încântată că vânătorii de umbre au plecat. O să facă tot New Yorkul terenul ei de joacă, dacă îi ies socotelile.

— Dacă omoară mundani, Conclavul va trebui să trimită pe cineva s-o rezolve, zise Jocelyn. Chiar dacă asta înseamnă să plece din Idris. Dacă încalcă Acordurile...

— N-ar trebui și Jia să afle despre toate astea? întrebă Clary. Am putea să ne ducem să vorbim cu ea. Ea nu e ca ultimul Consul. Te-ar asculta, Simon.

Simon dădu din cap.

— I-am promis lui Raphael că o să vorbesc eu cu Inchizitorul și cu Consulul, în locul lui...

Se întrerupse brusc și se crispă de durere.

Clary se uită la el mai atent. Stătea într-o fâșie de lumină palidă a zilei, cu pielea lui palidă, ivorie. Venele de sub piele îi deveniseră vizibile, negre și contrastante ca niște tatuaje. Pomeții i se ascuțiseră, pielea de sub ele se asprise și se supsese.

— Simon, cât a trecut de când n-ai mai mâncat nimic?

Simon se dădu înapoi; ea știa că lui nu-i plăcea să i se amintească de nevoia lui de sânge.

— Trei zile, răspunse el cu voce slabă.

— Hrană, zise Clary, uitându-se de la mama ei la Luke. Trebuie să-i găsim hrană.

— Sunt bine, zise Simon, neconvingător. Chiar sunt bine.

— Cel mai rezonabil loc în care să găsești sânge ar trebui să fie casa reprezentanților vampirilor, zise Luke. Sunt obligați să furnizeze cele necesare membrilor Copiilor Nopții din Consiliu. M-aș duce eu însumi, dar nu cred că o să-i dea unui vârcolac. Am putea trimite un mesaj...

— Niciun mesaj. Durează prea mult. O să plecăm acum. Clary deschise șifonierul și înșfăcă o jachetă. Simon, poți să reziști până acolo?

— Nu-i chiar așa de departe, zise Simon, cu voce stinsă. Câteva case mai departe de cea a Inchizitorului.

— Raphael doarme probabil, zise Luke. E miezul zilei.

— Atunci o să-l trezim, zise Clary, îmbrăcându-și jacheta și încheind-o. E sarcina lui să reprezinte vampirii; va trebui să-l ajute pe Simon.

Simon pufni.

— Raphael nu crede că asta *are* vreo legătură cu el.

— Nu-mi pasă.

Clary o înșfăcă pe Heosphoros și o vârî în teacă.

— Clary, nu știu dacă ești refăcută pe deplin ca să ieși afară..., începu Jocelyn.

— Sunt bine. Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Jocelyn clătină din cap și soarele îi luci roșu în păr.

— Cu alte cuvinte, nu pot face nimic ca să te opresc.

— Nu, zise Clary, îndesând-o pe Heosphoros sub centură. Absolut nimic.

— Cina pentru membrii Consiliului este în seara asta, zise Luke, sprijinindu-se cu spatele de perete. Clary, va trebui să plecăm înainte să te întorci tu. O să punem un paznic la casă, ca să fim siguri că vii înainte de a se întuneca...

— *Glumiți*, desigur.

— Deloc. Vrem să fii înăuntru și casa se va închide. Dacă nu apari înainte de apus, Citadela va fi anunțată.

— Ăsta-i stat polițienesc, bombăni Clary. Vino, Simon. Hai să mergem.

Maia, așezată pe plajă la Rockaway, cu fața spre apă, se înfioră.

Rockaway era aglomerată, vara, dar pustie și bătută de vânt acum, în decembrie. Apa Atlanticului se întindea până departe, de un cenușiu greoi, metalic, sub un cer de aceeași culoare cenușiu-metalică.

Corpurile vârcolacilor uciși de Sebastian, și al lui Jordan printre ele, fuseseră arse printre ruinele taberei Praetor Lupus. Unul dintre lupii din haită se apropie de marginea apei și aruncă în valuri conținutul unei cutii de cenușă.

Maia privi cum suprafața mării se colora în negru cu rămășițele morților.

— Îmi pare rău, zise Bat.

Stătea lângă ea, pe nisip. Priviră amândoi cum Rufus se apropie de țărm și deschide o altă cutie cu cenușă.

— Pentru Jordan, adăugă Bat.

Maia își dădu părul pe spate. Nori cenușii se adunau la orizont. Se întrebă când avea să înceapă să plouă.

— Aveam de gând să mă despart de el, zise ea.

— Ce? exclamă Bat, șocat.

— Aveam de gând să rup relația cu el, repetă Maia, în ziua în care l-a ucis Sebastian.

— Credeam că totul mergea grozav între voi doi. Credeam că erați fericiți.

— Zău? Maia își înfipse degetele în nisipul umed. Tu nu l-ai plăcut.

— Te-a făcut să suferi. S-a întâmplat cu mult timp în urmă și știu că a încercat să îndrepte totul, dar... Bat ridică din umeri. Poate că nu sunt prea iertător.

Maia suspină.

— Poate că nici eu nu sunt, zise ea. În orășelul în care am crescut eu, toate fetele alea albe, rafinate, răsfățate și bogate m-au făcut să mă

simt ca naiba pentru că nu semănam cu ele. Când aveam șase ani, mama a încercat să organizeze de ziua mea o petrecere cu tema Barbie. Există o Barbie negresă, știi, dar nu i-au făcut niciunul dintre accesorii — proviziile de petrecere, glazura de tort și așa mai departe. Așadar, am avut o petrecere cu o păpușă blondă ca temă, și au venit toate fetele alea blonde, și toate râdeau de mine pe înfundate.

Aerul de pe plajă era foarte rece în plămânii ei.

— Așadar, atunci când l-am cunoscut pe Jordan și el mi-a spus că sunt frumoasă, ei bine, n-a trebuit prea mult. Am fost îndrăgostită de el până peste urechi în vreo cinci minute.

— Păi, ești frumoasă, zise Bat.

Un crab ermit înainta încet pe plajă, iar el îl împinse cu degetele.

— Am fost fericiți, zise Maia. Dar apoi s-a întâmplat necazul, el m-a preschimbat și eu l-am urât. Am venit la New York urându-l, după care a apărut din nou în viața mea și tot ce voia era să-l iert. O voia cu atâta stăruință și îi părea atât de rău. Și aflasem că oamenii fac lucruri demente când sunt mușcați. Am auzit de unii care și-au ucis familiile...

— De aceea avem grupul Praetor, zise Bat. Mă rog, îl aveam.

— Și m-am gândit, cât de mult poți socoti pe cineva responsabil pentru ceva ce a făcut când nu se putea controla? M-am gândit că ar trebui să-l iert, de vreme ce el își dorea asta atât de mult. A făcut totul ca să-și răscumpere fapta. Am crezut că am putea să ne întoarcem la normal, să ne întoarcem la cum eram odinioară.

— Uneori, nu poți să te întorci, zise Bat. Își atinse cicatricea de pe obraz, gânditor; Maia nu-l întrebase niciodată cum se alesese cu ea. Uneori, adăugă el, descoperi că prea multe s-au schimbat.

— N-am putut să ne întoarcem, zise Maia. Cel puțin, eu n-am putut. El voia atât de mult ca eu să-l iert, încât cred că uneori se uita la mine și nu vedea decât iertare. Ispășire. Nu mă vedea *pe mine*. Clătină din cap. Eu nu sunt ispășirea nimănui. Eu sunt doar Maia.

— Dar ai ținut la el, zise Bat, blând.

— Da, atât cât să tot amân să rup relația cu el. M-am gândit că poate o să simt altceva. După care, totul a început să o ia razna: Simon a fost răpit, noi am plecat după el, iar eu încă mă pregăteam să-i spun

lui Jordan. Mă pregăteam să i-o spun de îndată ce am fi ajuns la Praetor, dar când am ajuns, aici era... un abator.

— Au zis că, atunci când te-au găsit, îl țineai încă în brațe. El era mort și sângele fusese spălat de flux, dar tu țineai încă în brațe trupul lui neînsuflețit.

— Toți ar trebui să moară cu cineva care să-i țină în brațe, zise Maia, luând un pumn de nisip. Numai că... mă simt atât de vinovată. El a murit crezând că încă îl mai iubeam, că urma să stăm împreună și că totul era perfect. A murit mințit de mine. Lăsă firele de nisip să i se prefire printre degete. Ar fi trebuit să-i spun adevărul.

— Încetează să te mai pedepsești.

Bat se ridică. Era înalt și musculos, îmbrăcat cu un hanorac pe jumătate încheiat la fermoar, vântul abia mișcându-i părul tuns scurt. În picioare, se profila pe fundalul cerului cu nori plumburii. Maia îi putea vedea pe ceilalți din haită, strânși în jurul lui Rufus, care gesticula în timp ce vorbea.

— Dacă n-ar fi murit, atunci, da, ar fi trebuit să-i spui adevărul. Dar a murit crezând că era iubit și iertat. Sunt lucruri mult mai rele de atât pe care i le poți dărui cuiva. Ceea ce ți-a făcut el ție a fost cumplit și el a știut-o. Dar puțini oameni sunt în întregime buni sau în întregime răi. Gândește-te la asta ca la un dar pe care i l-ai făcut părții bune din el. Indiferent unde a ajuns Jordan — căci eu cred că toți ajungem undeva după moarte —, gândește-te la asta ca la lumina care îl va călăuzi spre casă.

Dacă părăsești Basiliasul, trebuie să înțelegi că e împotriva recomandării Fraților.

— Bine, răspunse Jace, punându-și a doua mănușă de protecție și flexându-și degetele. Mi-ai spus asta destul de clar.

Fratele Enoch se apropie de el, mânios, iar Jace se aplecă, mișcându-se cu precizie lentă, să-și încheie șireturile. Stătea pe marginea patului de la infirmerie, unul dintr-un șir de paturi de campanie cu cearșafuri albe, aliniate pe toată lungimea camerei. Multe dintre celelalte paturi erau ocupate de războinici vânători de umbre, care se întremau în urma

bătăliei de la Citadela de Adamant. Frații Tăcuți se mișcau printre paturi ca niște stafii de infirmiere. Aerul mirosea a ierburi și a cataplasme ciudate.

Ar trebui să mai stai o noapte să te odihnești, cel puțin. Corpul tău e istovit, iar focul ceresc încă arde în tine.

Sfârșind cu șireturile, Jace își ridică privirea. Tavanul boltit era pictat cu un desen întrețesut de rune vindecătoare în argintiu și albastru. El se uitase în sus la ele un timp care i se păruse lung de câteva săptămâni, deși știa că nu fusese decât o noapte. Frații Tăcuți, ținând toți vizitatorii la distanță, se învârtiseră în jurul lui cu tot felul de rune vindecătoare și cataplasme. Făcuseră și teste pe el, luându-i sânge, păr, chiar și fire din gene — atingându-l cu o serie de lame pe piele — aur, argint, oțel, lemn de scoruș. Se simțea bine. Avea puternica impresie că îl țineau în Basilias mai mult ca să studieze focul ceresc decât ca să-l vindece pe el.

— Vreau să-l văd pe Fratele Zachariah, zise el.

E bine. Nu-i nevoie să-ți faci tu griji pentru el.

— Vreau să-l văd, zise el. Aproape că l-am omorât la Citadelă...

Nu tu, focul ceresc. Și nu i-a făcut nimic rău.

Jace clipi nedumerit la cuvintele acestea ciudate.

— Mi-a spus, atunci când l-am cunoscut, că exista o datorie față de familia Herondale. Eu sunt un Herondale. El ar fi de acord să mă vadă.

Și apoi ai de gând să părăsești Basilias?

Jace se ridică.

— Nu sufăr de nimic. Nu am nevoie să stau la infirmerie. Cu siguranță v-ați putea folosi resursele spre binele celor într-adevăr răniți... Își desprinse jacheta dintr-un cui de lângă pat. Uite, spuse, poți să-l aduci pe Fratele Zachariah la mine, sau pot eu să umblu pe aici zbierând după el până apare.

Ești o mare bătaie de cap, Jace Herondale.

— Mi s-a mai spus, zise Jace.

Între paturi erau ferestre cu arcade; acestea aruncau spițe groase de lumină pe pardoseala de marmură. Ziua începuse să scadă: Jace se trezise la începutul după-amiezii, cu un Frate Tăcut lângă pat. Sărise drept

în capul oaselor, cerând să i se spună unde era Clary, în timp ce amintirile din noaptea trecută îi reînviau în minte: durerea simțită când îl rănise Sebastian, focul urcând năvalnic prin lama spadei, fratele Zachariah arzând. Brațele lui Clary în jurul lui, părul ei curgând în jurul amândurora, încetarea durerii odată cu întunecarea vederii. Și apoi... nimic.

După ce Frații îl încredințaseră că nu i se întâmplase nimic lui Clary și că era în siguranță, acasă la Amatis, el întrebase de Zachariah, dacă focul îl rănise, dar nu primise decât răspunsuri enervant de vagi.

Acum îl urma pe Fratele Enoch, pe holul infirmeriei și apoi pe un culoar mai strâmt, zugrăvit în alb. De-o parte și de alta erau șiruri de uși. Trecând pe lângă una, Jace văzu pentru o clipă un trup care se zvârcolea, legat de un pat, și auzi răcnete și înjurături. Un Frate Tăcut stătea aplecat peste un om care se răsucea, îmbrăcat în resturile unui costum de luptă roșu. Sângele împroșca peretele alb din spatele lui.

Amalric Kriegsmesser, zise Fratele Enoch fără a-și întoarce capul. *Unul dintre întunericiții lui Sebastian. După cum știi, am încercat să întoarcem vraja Pocalului Infernal.*

Jace înghiți nodul din gât. Nu părea să fie nimic de zis. Văzuse ritualul Pocalului Infernal îndeplinindu-se. În adâncul sufletului său nu credea că vraja ar putea fi inversată. Crea o schimbare mult prea fundamentală. Însă, pe de altă parte, nu-și imaginase nici că un Frate Tăcut ar putea fi atât de uman cum păruse mereu să fie Fratele Zachariah. Oare de aceea era el atât de hotărât să-l vadă? Își aminti ceea ce îi povestise Clary că îi spusese, odată, Fratele Zachariah, când ea îl întrebase dacă el iubise vreodată pe cineva atât de mult încât să-și dea și viața pentru acela:

Două persoane. Sunt amintiri pe care timpul nu le șterge. Întreabă-l pe prietenul tău Magnus Bane, dacă nu mă crezi. Veșnicia nu face să fie uitată pierderea, doar suportată.

Fusese ceva în cuvintele acestea, ceva ce vorbea despre mâhnire adâncă și despre un soi de amintire pe care Jace nu-l asocia cu Frații. Ei fuseseră o prezență constantă în viața lui de când împlinise zece ani: statui palide și mute, care aduceau vindecarea, care păstrau secrete, care nu iubeau, nu doreau, nu creșteau, nu mureau, ci doar *erau.* Dar Fratele Zachariah era altfel.

Am ajuns.

Fratele Enoch se oprise în fața unei uși vopsite în alb, cu nimic deosebite. Ridică o mână mare și bătu. Dinăuntru se auzi un zgomot, ca de scaun tras înapoi, și apoi o voce de bărbat:

— Intră.

Fratele Enoch deschise ușa și îi făcu semn lui Jace să intre. Ferestrele dădeau spre apus și era foarte multă lumină în cameră, soarele la asfințit colorând pereții în nuanțele focului. La fereastră era cineva: o siluetă zveltă, nu într-o robă de Frate — Jace se întoarse să se uite surprins la Fratele Enoch, dar Fratele Tăcut deja plecase, închizând ușa în urma lui.

— Unde e Fratele Zachariah? întrebă Jace.

— Sunt chiar aici.

O voce liniștită, blândă, puțin dezacordată, ca un pian la care nu se mai cântase de ani buni. Silueta se întorsese de la fereastră. Jace se trezi uitându-se la un băiat cu numai câțiva ani mai mare ca el. Părul negru, o față ascuțită și delicată, ochi care păreau și tineri, și bătrâni în același timp. Runele Frăției îi marcau pomeții înalți, iar când băiatul se întoarse, Jace îi văzu pe gât marginea palidă a unei rune șterse.

Un *parabatai*. Cum era și el. Iar Jace știu și ce însemna runa ștearsă: un *parabatai* a cărui jumătate murise. Simți o subită simpatie pentru Fratele Zachariah, când se închipui pe el fără Alec, cu numai runa ștearsă care să-i amintească faptul că fusese odată legat de cineva care-i cunoștea toată părțile bune și rele ale sufletului său.

— Jace Herondale, zise băiatul. Încă o dată un Herondale este cel care îmi aduce eliberarea. Ar fi trebuit să mă aștept.

— Eu nu... nu de asta... Jace era prea uluit ca să se gândească la ceva deștept de spus. Nu e cu putință. Odată ce devii un Frate Tăcut, nu te mai poți schimba. Tu... nu înțeleg.

Băiatul — Zachariah, presupuse Jace, deși acum nu mai era un Frate — zâmbi. Un zâmbet înduioșător de vulnerabil, tânăr și blând.

— Nici eu nu sunt sigur că înțeleg, zise el. Dar n-am fost niciodată un Frate Tăcut obișnuit. Am fost readus la viață din cauză că fusese pusă asupra mea o vrajă de magie neagră. N-aveam altă cale de a mă salva.

Își privi mâinile, mâini neridate, de băiat, fine așa cum puțin vânători de umbre aveau. Frații puteau lupta ca războinici, dar foarte rar o făceau.

— Am părăsit tot ce știam și tot ce iubeam. Nu le-am părăsit efectiv, probabil, ci am ridicat un perete de sticlă între mine și viața pe care o avusesem înainte. Puteam s-o văd, dar nu puteam s-o ating, nu puteam fi o parte din ea. Am început să uit cum era să fii un om obișnuit.

— Noi nu suntem oameni obișnuiți.

Zachariah își ridică privirea.

— Oh, asta ne spunem mereu, zise el. Însă eu am făcut un studiu asupra vânătorilor de umbre, în ultima sută de ani, și dă-mi voie să-ți spun că suntem mai umani decât cele mai multe ființe omenești. Când inimile noastre sunt zdrobite, se prefac în cioburi care foarte greu mai pot fi îmbinate laolaltă. Uneori le invidiez elasticitatea mundanilor.

— Ai mai mult de o sută de ani? Mie îmi pari foarte... elastic.

— Am crezut că o să fiu un Frate Tăcut pentru totdeauna. Noi... ei nu mor, știi, ci doar pălesc, după mulți ani. Încetează să mai vorbească, nu se mai mișcă. În cele din urmă, sunt îngropați de vii. Am crezut că asta va fi și soarta mea. Dar când te-am atins cu mâna pe care aveam runa, atunci când ai fost rănit, am absorbit focul ceresc din venele tale. El mi-a ars întunecimea din sânge. Am redevenit persoana care am fost înainte de a-mi depune jurământul de credință. Chiar de mai înainte. Am devenit ceea ce voisem totdeauna să fiu.

Vocea lui Jace era răgușită:

— A durut?

Zachariah păru nedumerit.

— Poftim?

— Când Clary m-a străpuns cu Slăvita, a fost... agonie curată. Am simțit că mi se topesc oasele în mine. M-am tot gândit la asta, de când m-am trezit... m-am tot gândit la durere și dacă te-a durut când m-ai atins.

Zachariah se uită la el surprins.

— Te-ai gândit la mine? Dacă sufeream eu?

— Bineînțeles.

Jace putea vedea reflexia lor în fereastra din spatele lui Zachariah. Zachariah era la fel de înalt ca el, dar mai subțire, iar cu părul negru și pielea albă părea un negativ fotografic al lui Jace.

— Herondale.

Vocea lui Zachariah a fost ca o șoaptă pe jumătate râs, pe jumătate durere.

— Aproape că uitasem. Nicio altă familie nu face atât de mult pentru iubire și nu se simte atât de vinovată pentru asta. Nu duce povara lumii în spinare, Jace. E prea grea chiar și pentru un Herondale.

— Nu sunt sfânt, zise Jace. Poate c-ar trebui s-o duc.

Zachariah clătină din cap.

— Știi, cred, versetul din Biblie: „*Mene, mene, techel ufarsin*"?

— „Ai fost cântărit în cântar și ai fost găsit ușor." Da, îl știu. Scrisul de pe perete.

— Egiptenii credeau că la poarta celor morți inima îți era cântărită într-o balanță și dacă atârna mai mult decât o pană, drumul tău era către Iad. Focul ceresc ne măsoară, Jace Herondale, ca balanța egiptenilor. Dacă în noi e mai mult rău decât bine, ne distruge. Eu am supraviețuit, la fel și tu. Deosebirea dintre noi e că eu numai am fost atins de foc, pe când ție ți-a intrat în inimă. Îl mai porți încă în tine, o mare povară și un mare dar.

— Dar am tot încercat să scap de el...

— Nu poți să scapi de el.

Vocea Fratelui Zachariah devenise foarte serioasă.

— Nu e un blestem ca să scapi de el, e o armă care ți-a fost încredințată. Tu *ești* sabia Cerului. Ai grijă să fii vrednic de ea.

— Vorbești ca Alec, zise Jace. El întotdeauna e cu responsabilitatea și vrednicia.

— Alec. *Parabatai*-ul tău. Băiatul din familia Lightwood?

— Și tu... Jace arătă spre gâtul lui Zachariah. Și tu ai avut un *parabatai*. Dar runa ta s-a șters.

Zachariah privi în jos.

— A murit de mult, zise el. Eram... Când a murit, eu... Scutură din cap, frustrat. Ani de-a rândul am vorbit numai cu mintea mea, deși

voi auzeați gândurile mele drept cuvinte, zise el. Procesul de a formula limbajul în modul obișnuit, de a-ți găsi cuvintele, nu-mi mai este la îndemână acum. Își înălță capul și se uită la Jace. Prețuiește-ți *parabatai*-ul, zise el. Căci este o legătură prețioasă. Toată dragostea este prețioasă. Tocmai de aceea facem noi ceea ce facem. De ce ne luptăm cu demonii? De ce nu sunt și ei potriviți ca paznici ai acestei lumi? Ce ne face pe noi mai buni? Tocmai că ei nu construiesc, ci distrug. Ei nu iubesc, ci numai urăsc. Noi suntem umani și supuși greșelilor, noi, vânătorii de umbre. Dar dacă n-am avea capacitatea de a iubi, nu am putea să-i protejăm pe oameni; trebuie să-i iubim ca să-i protejăm. *Parabatai*-ul meu a iubit cum puțini pot să iubească vreodată, cu totul și cu totul. Văd că și tu ești la fel; e o flacără mai strălucitoare în tine și decât focul ceresc.

Fratele Zachariah se uita la Jace cu o intensitate grozavă, care părea că-i jupoaie carnea de pe oase.

— Îmi pare rău, zise Jace, liniștit. Pentru că ți-ai pierdut *parabatai*-ul. Există cineva — a mai rămas cineva pentru care să te întorci acasă?

Gura băiatului se arcui într-un colț.

— Există cineva. Întotdeauna ea a fost acasă pentru mine. Dar nu atât de curând. Trebuie să rămân, mai întâi.

— Ca să lupți?

— Și să iubesc și să sufăr. Când am fost Frate Tăcut, iubirile și pierderile mele erau amuțite cu ușurință, ca muzica pe care o auzi de la depărtare, corectă ca melodie, dar stinsă. Acum... acum totul a venit asupra mea deodată. Sunt încovoiat sub povară. Trebuie să fiu mai puternic, înainte de a o vedea pe ea.

Zâmbetul îi era nostalgic.

— Ai simțit vreodată că inima ta e atât de plină încât cu siguranță o să cedeze?

Jace se gândi la Alec, rănit, în poala lui, la Max, nemișcat și alb pe podeaua Sălii Acordurilor; se gândi la Valentine, la brațele lui în jurul lui Jace, în timp ce sângele lui Jace uda nisipul de sub ei. Și, în cele din urmă, se gândi la Clary: la curajul ei prompt care îl ținea pe el în siguranță, la mintea ei și mai iute care îl ținea pe el întreg, la statornicia iubirii ei.

— Armele, când se rup și sunt reparate, pot fi mai trainice în locurile unde au fost reparate, zise Jace. Probabil că și inimile sunt la fel.

Fratele Zachariah, care era acum doar un băiat cum era și Jace, îi zâmbi puțin întristat:

— Sper să ai dreptate.

— Nu pot să cred că Jordan e mort, zise Clary. Tocmai ce l-am văzut. Stătea pe zidul Institutului când am trecut noi prin Portal.

Mergea pe lângă Simon de-a lungul unuia dintre canale, îndreptându-se spre centrul orașului. Turnurile demonilor se înălțau în jurul lor și strălucirea li se reflecta în apele canalelor.

Simon se uită într-o parte la Clary. Continua să se gândească la modul în care arăta când o văzuse el, cu o noapte înainte, albăstrie și epuizată, abia conștientă, cu hainele sfâșiate și însângerate. Acum arăta din nou ca de obicei, culoarea îi revenise în obraji și mergea cu mâinile în buzunare, cu mânerul spadei ieșindu-i de sub centură.

— Nici eu nu pot, zise el.

Ochii lui Clary priveau în gol, strălucind. Simon se întrebă oare ce-și amintea — Jordan, învățându-l pe Jace să-și controleze emoțiile în Central Park? Jordan, în apartamentul lui Magnus, vorbind cu o pentagramă? Jordan, prima oară când îl văzuseră ei, aplecându-se și intrând pe sub ușa unui garaj, venind la audiție în trupa lui Simon? Jordan, stând pe canapea în apartamentul lui și al lui Simon, jucând Xbox cu Jace? Jordan, spunându-i lui Simon că jurase să-l apere?

Simon simți un gol lăuntric. Petrecuse noaptea dormind agitat, trezindu-se din coșmaruri în care Jordan apărea și stătea uitându-se la el, tăcut, cu ochii lui ca aluna cerându-i lui Simon să-l ajute, să-l salveze, în timp ce tatuajele de pe brațe îi șiroiau ca sângele.

— Biata Maia, zise ea. Mi-ar plăcea să fie aici, mi-ar plăcea să-i putem vorbi. A avut așa o viață grea și acum asta...

— Știu, zise Simon, aproape înecându-se.

Era destul de rău să se gândească la Jordan. Dacă se gândea și la Maia, avea să se prăbușească.

Clary răspunse la tonul lui abrupt luându-l de mână.

— Simon, zise, ești bine?

El o lăsă să-l ia de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. O văzu aruncând o privire la inelul de aur al elfilor, pe care el îl purta totdeauna.

— Nu cred, răspunse el.

— Nu, bineînțeles că nu. Cum ai putea fi? El era...

Prietenul? *Colegul* de apartament? *Gardianul* personal?

— Responsabilitatea mea, zise Simon.

Ea păru surprinsă.

— Nu... Simon, tu ai fost al lui. El era gardianul tău.

— Haide, Clary, zise Simon. Ce crezi că făcea el la sediul Praetor Lupus? Nu se ducea niciodată acolo. Dacă a fost acolo, a fost din cauza mea, pentru că mă căuta pe mine. Dacă n-aș fi plecat și n-aș fi ajuns răpit...

— Ai ajuns răpit? se răsti Clary. Cum adică, te-ai oferit voluntar la Maureen să te răpească?

— Maureen nu m-a răpit, zise el, cu voce scăzută.

Ea se uită la el, nedumerită.

— Parcă ai zis că te-a ținut într-o cușcă la Dumort. Parcă ai zis...

— Da, da, zise Simon, dar singurul motiv pentru care eu am fost afară, într-un loc unde a putut să ajungă ea la mine, a fost că fusesem atacat de un întunericit. N-am vrut să le spun lui Luke și mamei tale, adăugă el. M-am gândit că o să-și facă prea multe griji.

— Pentru că, dacă Sebastian a trimis un vânător de umbre după tine, a făcut-o din cauza mea, zise Clary îndârjită. A vrut să te răpească sau să te omoare?

— N-am avut timp să-l întreb. Simon își vârî mâinile în buzunare. Jordan mi-a spus să fug, așa că am fugit — drept într-unul din clanurile lui Maureen. Ținea apartamentul sub supraveghere, evident. Presupun că asta am primit pentru că am fugit și l-am părăsit. Dacă n-aș fi fugit, n-aș mai fi fost luat și atunci nici el nu s-ar mai fi dus la Praetor și n-ar mai fi fost ucis.

— Încetează!

Simon se întoarse, surprins. Clary părea sincer mânioasă.

— Încetează să te mai învinuiești. Jordan nu s-a ales cu tine la întâmplare. A vrut slujba asta ca să poată fi lângă Maia. Știa riscurile

implicate de protejarea ta. Și le-a asumat voluntar. A fost alegerea lui. El căuta ispășirea. Din cauza a ceea ce se întâmplase între el și Maia. Din cauza a ceea ce *făcuse* el. Asta a fost ceea ce a făcut Praetor pentru el. L-a salvat. Să te protejeze pe tine, pe cei ca tine, îl salva pe el. Se transformase într-un monstru. Îi făcuse rău Maiei. O transformase și pe ea într-un monstru. Ceea ce a făcut el e de neiertat. Dacă n-ar fi avut Praetor-ul, dacă nu te-ar fi avut pe tine de care să aibă grijă, vina l-ar fi măcinat până s-ar fi sinucis.

— Clary...

Simon era șocat de răutatea din cuvintele ei.

Ea se cutremură, de parcă s-ar fi scuturat de atingerea unor pânze de păianjen. Cotiseră pe o stradă lungă pe lângă un canal, străjuită de case vechi, impunătoare. Lui Simon îi amintea de fotografiile cartierelor bogaților din Amsterdam.

— Aceea e casa familiei Lightwood, cea de colo. Înalții membri ai Consiliului au casele pe strada asta. Consulul, Inchizitorul, reprezentanții repudiaților. Trebuie doar să găsim în care e Raphael...

— Acolo, zise Simon și arătă către o casă îngustă, cu o ușă neagră.

O stea fusese pictată în argintiu pe ușă.

— O stea pentru Copiii Nopții. Pentru că noi nu vedem lumina soarelui.

Îi zâmbi sau încercă să zâmbească. Foamea îl ardea pe vene; le simțea ca pe niște sârme înroșite în foc pe sub piele.

Se întoarse și urcă treptele. Ciocănelul de la ușă avea forma unei rune și era greu. Sunetul pe care-l scoase când căzu reverberă în toată casa.

Simon o auzi pe Clary urcând pe trepte lângă el exact când ușa se deschise. Raphael rămase înăuntru, ferindu-se cu grijă de lumina care intra pe ușa deschisă. Fiind în umbră, Simon nu putea să vadă decât conturul general: părul creț, fulgerarea albă a dinților când îi salută.

— Diurnule. Fiică a lui Valentine.

Clary scoase un sunet de exasperare.

— Nu-i spui nimănui vreodată pe numele său?

— Numai prietenilor, răspunse Raphael.

— Ai prieteni? zise Simon.

Raphael se zbârli.

— Presupun că ai venit aici pentru sânge?

— Da, zise Clary.

Simon nu zise nimic. La cuvântul „sânge" începuse să se simtă gata să leșine. Putea simți cum i se contractă stomacul. Începuse să fie lihnit.

Raphael aruncă o privire spre Simon.

— Arăți flămând. Probabil că ar fi trebuit să-mi asculți sugestia în piață, noaptea trecută.

Clary ridică sprâncenele, dar Simon doar se încruntă.

— Dacă vrei să vorbesc cu Inchizitorul pentru tine, o să-mi dai sânge. Altminteri, o să leșin la picioarele lui sau o să-l mănânc.

— Bănuiesc că asta i-ar face o impresie foarte proastă fiicei lui. Deși ea deja nu mai părea deloc mulțumită de tine noaptea trecută.

Raphael dispăru, retrăgându-se în umbrele casei. Clary aruncă o privire spre Simon.

— Înțeleg că ai văzut-o pe Isabelle ieri.

— Înțelegi corect.

— Și n-a mers bine?

Simon fu scutit de răspuns de reapariția lui Raphael. Aducea o sticlă plină cu lichid roșu. Simon o luă nerăbdător.

Mirosul de sânge trecea prin sticlă, în valuri dulci. Simon smulse dopul sticlei și înghiți cu poftă, iar colții îi ieșiră brusc din teacă, în ciuda faptului că nu avea nevoie de ei. Vampirii nu erau meniți să bea din sticle. Colții îi zgâriară pielea când se șterse la gură cu dosul palmei.

Ochii căprui ai lui Raphael sclipiră.

— Mi-a părut rău să aud despre prietenul tău vârcolac.

Simon încremeni. Clary puse o mână pe brațul lui.

— Nu te cred, zise Simon. Urai faptul că aveam un gardian de la Praetor.

Raphael scoase un „hm" meditativ.

— Nu tu gardian, nu tu Pecete a lui Cain. Toate protecțiile tale s-au dus. Trebuie să fie ciudat, Diurnule, să știi că poți să mori cu adevărat.

Simon se uită fix la el.

— De ce te agiți atât? zise el și mai luă o înghițitură din sticlă; avea un gust mai amar de data asta, un pic acid. Ca să mă faci să te urăsc? Sau doar pentru că tu mă urăști pe mine?

Urmă o lungă tăcere. Simon își dădu seama că Raphael era desculț și stătea exact la marginea mănunchiului de raze ale soarelui care se întindea ca o panglică pe podeaua de lemn tare. Încă un pas înainte și lumina i-ar fi carbonizat pielea.

Simon înghiți, simțind gustul sângelui în gură, ușor nesigur pe picioare.

— Nu mă urăști, își dădu el seama, uitându-se la cicatricea albă de la baza gâtului lui Raphael, unde uneori se odihnea un crucifix. Ești *invidios*.

Fără alte cuvinte, Raphael închise ușa între ei doi.

Clary respiră lung.

— Uau. Dar știu că a mers bine.

Simon nu spuse nimic, ci doar se întoarse și coborî treptele. Se opri la ultima, golindu-și sticla de sânge și apoi, spre surprinderea ei, o aruncă. Sticla zbură puțin pe stradă și se izbi de un felinar, spărgându-se și lăsând o pată de sânge pe stâlpul de fier.

— Simon? Clary se grăbi să coboare treptele. Ești bine?

El făcu un gest vag.

— Nu știu. Jordan, Maia, Raphael, totul... e prea mult. Nu știu ce-ar trebui să fac.

— Vrei să spui, în legătură cu vorbitul cu Inchizitorul pentru el?

Clary se urni ca să-l prindă din urmă pe Simon, căci începuse să meargă fără țintă pe stradă. Se stârnise vântul și îi ciufulea părul șaten.

— În legătură cu totul.

Se clătină puțin, îndepărtându-se de ea. Clary miji ochii, bănuitoare. Dacă n-ar fi știut, ar fi crezut că e beat.

— Eu nu aparțin locului ăstuia, zise el. Se oprise în fața reședinței Inchizitorului. Își lăsă capul pe spate, zgâindu-se în sus la ferestre. Ce crezi că fac ei înăuntru? o întrebă.

— Stau la masă? presupuse Clary.

Lămpile-vrăjitoarei începuseră să se aprindă, iluminând strada.

— Își văd de viețile lor? Hai să mergem, Simon. Probabil că-i știau pe unii dintre oamenii care au murit în bătălie, noaptea trecută. Dacă vrei s-o vezi pe Isabelle, mâine e întrunirea Consiliului și...

— Știe, zise el. Că părinții ei probabil se despart. Că tatăl ei a avut o amantă.

— *Ce* a avut? Clary făcu ochii mari la Simon. Când?

— Cu mult timp în urmă.

Vocea lui Simon suna neclar.

— Înainte s-apară Max. El voia să plece, dar... a aflat de Max și a rămas. Maryse i-a spus lui Isabelle, cu niște ani în urmă. Nu-i corect, să-i dai unei fetițe povara asta. Izzy e puternică, dar totuși. N-ar trebui să faci asta. Nu copilului tău. Ar trebui... să-ți cari singur poverile.

— Simon.

Ea se gândi la mama lui, alungându-l de la ușa ei. *N-ar trebui să faci asta. Nu copilului tău.*

— De când știi tu? Despre Robert și Maryse?

— De câteva luni. Înaintă spre poarta din fața casei. Întotdeauna am vrut s-o ajut, dar ea n-a vrut niciodată să spun nimic, să fac nimic — și mama ta știe, apropo. Ea i-a spus lui Izzy cu cine a avut Robert aventura. Nu era cineva de care să mai fi auzit ea. Nu știu dacă asta face lucrurile mai bune sau mai rele.

— Ce? Simon, te clatini. Simon...

Simon se prăbuși peste gardul din jurul casei Inchizitorului cu un zgomot puternic, zăngănitor.

— Isabelle! strigă el, lăsând capul pe spate. *Isabelle!*

— Fir-ar... Clary îl apucă de mânecă. Simon, șuieră ea. Ești un vampir în mijlocul Idrisului. Poate că n-ar trebui *să strigi ca să atragi atenția.*

Simon îi ignoră sfatul.

— Isabelle! strigă din nou. Despletește-ți părul ca pana corbului!

— Oh, Dumnezeule, murmură Clary. A fost ceva în sângele pe care ți l-a dat Raphael, nu-i așa? O să-l omor.

— E mort deja, observă Simon.

— E mort viu. Evident că poate încă muri, știi, din nou. O să-l re-ucid. Simon, hai să mergem. Hai să ne întoarcem acasă și-o să poți să te întinzi și să-ți pui niște gheață pe cap…

— Isabelle! răcni Simon.

Una dintre ferestrele de la etaj se deschise brusc și Isabelle se aplecă în afară. Părul ei ca pana corbului *era* despletit, curgându-i pe lângă față. Părea furioasă, totuși.

— Simon, taci! îl admonestă ea.

— Nu vreau! anunță Simon, răzvrătit. Pentru că tu ești domnița inimii mele și eu o să-ți câștig favorurile.

Isabelle își îngropă fața în palme.

— E beat? o întrebă pe Clary.

— Nu știu.

Clary era la mijloc între loialitatea față de Simon și nevoia urgentă de a-l duce de-acolo.

— Cred că se poate să fi băut niște sânge expirat sau cam așa ceva.

— Te iubesc, Isabelle Lightwood! strigă Simon, luând pe toată lumea prin surprindere.

Luminile începuseră să se aprindă în toată casa, apoi și în casele vecine. Se auzi un zgomot din josul străzii și, în clipa următoare, Aline și Helen își făcură apariția; amândouă păreau frânte de oboseală, Helen continuând să-și strângă părul blond și creț la spate.

— Te iubesc și n-am să plec de aici până nu-mi spui că și tu mă iubești!

— Spune-i că-l iubești! strigă Helen. Sperie toată strada. Flutură din mână spre Clary: Mă bucur să te văd.

— Și eu pe tine, zise Clary. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în Los Angeles și dacă pot să fac ceva ca să ajut…

Ceva veni fluturând din cer. Două lucruri: o pereche de pantaloni de piele și o cămașă albă, bufantă, de poet. Aterizară la picioarele lui Simon.

— Ia-ți hainele și pleacă! strigă Isabelle.

Deasupra ei, o altă fereastră se deschise și Alec se aplecă în afară.

— Ce se întâmplă?

Privirea lui îi găsi pe Clary și pe ceilalți, iar sprâncenele i se uniră de mirare.

— Ce-i asta? Colinde premature?

— Eu nu colind, zise Simon. Sunt evreu. Nu știu decât cântecelul *dreidel*-ului[1].

— A pățit ceva? o întrebă Aline pe Clary, părând îngrijorată. Vampirii înnebunesc?

— Nu e nebun, zise Helen, e beat. Probabil a consumat sângele cuiva care a băut alcool. Asta-i poate da vampirului un soi de... intoxicație pasivă[2].

— Îl urăsc pe Raphael, bombăni Clary.

— Isabelle! strigă Simon. Nu mai arunca în mine cu haine! Numai pentru că tu ești vânător de umbre și eu sunt vampir nu înseamnă că nu putem fi împreună. Dragostea noastră e interzisă la fel ca dragostea unui rechin și a... și a vânătorului de rechini. Dar tocmai asta o face specială.

— Zău? se rățoi Isabelle. Care din noi e rechinul, Simon? *Care din noi e rechinul?*

Ușa casei se deschise brusc. Apăru Robert Lightwood și nu arăta deloc mulțumit. Străbătu cu pași mari aleea din fața casei, deschise poarta cu piciorul și se proțăpi în fața lui Simon.

— Ce se întâmplă aici? vru el să știe.

Ochii îi fulgerară spre Clary.

— De ce strigați în fața casei mele?

— Nu se simte bine, zise Clary, apucându-l pe Simon de mână. Acum plecăm.

— Nu, zise Simon. Nu, eu... eu trebuie să vorbesc cu el. Cu Inchizitorul.

Robert băgă mâna în jachetă și scoase un crucifix. Clary făcu ochii cât cepele când îl văzu ridicându-l între el și Simon.

---

[1] *Dreidel* este un joc tradițional de Hanuka (sărbătoarea evreiască de pe 25 decembrie); *dreidel*-ul e un fel de sfârlează, cu patru fațete pe care scrie câte o poruncă, în funcție de care se împarte și se câștigă potul de pe masă (dulciuri, bani etc.).

[2] Descrie de regulă starea de alterare a conștiinței suferită pasiv, prin inhalarea fumului celor care fumează drogurile.

— Eu stau de vorbă cu reprezentantul Copiilor Nopții la Consiliu sau cu căpetenia clanului din New York, zise el. Nu cu orice vampir care bate la ușa mea, chiar dacă e prieten cu copiii mei. Nici n-ar trebui să te afli în Alicante fără permisiune...

Simon întinse mâna și-i smulse crucifixul lui Robert.

— Ai greșit religia, zise el.

Helen fluieră ușurel.

— Și eu am fost trimis de reprezentantul Copiilor Nopții la Consiliu. Raphael Santiago m-a adus aici ca să vorbesc cu tine...

— Simon! Isabelle ieși în fugă din casă, venind să se bage între Simon și tatăl ei. Ce faci?

Se uită furioasă la Clary, care îl apucă din nou pe Simon de încheietura mâinii.

— *Chiar* trebuie să plecăm, mormăi Clary.

Privirea lui Robert trecu de la Simon la Isabelle. Expresia i se schimbă.

— E ceva între voi doi? Despre asta erau toate strigăturile?

Clary se uită la Isabelle, surprinsă. Se gândi la Simon, consolând-o pe Isabelle, când murise Max. Cât de apropiați deveniseră Simon și Izzy în ultimele luni. Iar tatăl ei habar nu avusese.

— E un prieten. E prieten cu noi toți, zise Isabelle, încrucișându-și brațele la piept.

Clary nu-și dădu seama dacă era mai supărată pe tatăl ei sau pe Simon.

— Și o să garantez eu pentru el, dacă asta înseamnă că poate sta în Alicante, continuă Isabelle. Se uită urât la Simon. Dar acum se întoarce acasă la Clary. Nu-i așa, Simon?

— Am capul mare, zise Simon trist. Atât de mare.

Robert își coborî brațul.

— *Ce?*

— A băut niște sânge cu droguri, zise Clary. Nu e vina lui.

Robert își întoarse privirea albastră spre Simon.

— O să vorbesc cu tine mâine, la întrunirea Consiliului, *dacă* o să fii treaz, zise el. Dacă Raphael Santiago vrea să-mi spui ceva, poți să vorbești în fața Conclavului.

— Eu nu..., începu Simon.

Dar Clary îl întrerupse grăbită:

— Bine. O să-l aduc cu mine la întrunirea Consiliului de mâine. Simon, trebuie să ajungem acasă înainte să se întunece; știi asta.

Simon păru ușor zăpăcit.

— Trebuie?

— Pe mâine, la Consiliu, zise Robert scurt, se întoarse și intră în casă.

Isabelle ezită un moment — era îmbrăcată într-o bluză neagră, largă, și jeanși, cu tălpile goale pe aleea de piatră. Tremura.

— De unde-a făcut rost de sânge cu alcool? întrebă ea, arătând spre Simon.

— Raphael, explică laconic Clary.

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— Până mâine își revine, zise ea. Bagă-l în pat. Le făcu cu mâna lui Helen și Aline, care se sprijineau de stâlpii porții cu neascunsă curiozitate. Ne vedem la întrunire, zise ea.

— Isabelle..., începu Simon, dând din mâini nebunește, dar, mai înainte de-a mai putea face vreo stricăciune, Clary îl înșfăcă de spatele jachetei și-l împinse spre stradă.

Din pricină că Simon o tot cotea pe alte alei și insista să încerce să spargă o prăvălie de dulciuri, era deja întuneric când Clary și Simon ajunseră la casa lui Amatis. Clary se uită în jur după paza pe care Jocelyn zisese că o va plasa, dar nu se vedea niciuna. Ori era excepțional de bine ascunsă, ori, mai probabil, deja se dusese să dea raportul părinților lui Clary de întârzierea ei.

Posomorâtă, Clary urcă treptele casei, descuie ușa și îl împinse pe Simon înăuntru. El încetase să mai protesteze și începuse să caște undeva pe lângă Piața Cisternei, iar acum i se închideau ochii.

— Îl urăsc pe Raphael, zise el.

— Exact asta gândeam și eu, zise ea, întorcându-l în loc. Vino. Hai să te culcăm.

Îl trase spre sofa, unde el se prăbuși, lățindu-se pe perne. Lumina lunii se filtra prin perdelele de dantelă care acopereau marile ferestre din

față. Ochii lui Simon aveau culoarea cuarțului afumat — se căznea să-i țină deschiși.

— Ar trebui să dormi, îi spuse ea. Mama și Luke se pot întoarce dintr-o clipă într-alta.

Dădu să plece.

— Clary, zise el, apucând-o de mânecă. Ai grijă.

Ea se desfăcu din strânsoarea lui cu blândețe și se îndreptă spre scări, luând o lampa-vrăjitoarei ca să-și lumineze drumul. Ferestrele de-a lungul culoarului de la etaj erau deschise și un curent de aer rece pătrundea înăuntru, mirosind a piatra orașului și a apa canalului, dându-i părul la o parte de pe față. Clary ajunse la dormitorul ei, deschise ușa — și înlemni.

Lampa-vrăjitoarei pulsa în mâna ei, aruncând raze strălucitoare de lumină prin cameră. Cineva stătea pe patul ei. Cineva înalt, cu părul blond-alb, cu o spadă în poală și o brățară de argint care sclipea ca focul în lumină.

Dacă nu pot atinge Cerul, atunci voi ridica Iadul.

— Salutare, sora mea, zise Sebastian.

10

ACESTE PLĂCERI VIOLENTE

CLARY ÎȘI AUZEA PROPRIA RESPIRAȚIE ZGÂRIINDU-I URECHILE.

Își aminti de prima oară când Luke o dusese la înot, în lacul de la fermă, și cum se scufundase atât de mult în apa albastră-verzuie, încât lumea de afară dispăruse și auzea numai bătăile ei de inimă, distorsionate, cu ecou. Se întrebase dacă părăsise lumea, dacă avea să fie pierdută pentru totdeauna, până când Luke coborâse și o scosese din nou la lumină, scuipând și dezorientată.

Așa se simțea și acum, de parcă picase într-o altă lume, distorsionată, sufocantă și ireală. Camera era aceeași, același mobilier uzat și pereți lambrisați, același covor colorat, estompat și albit de lumina lunii, dar acum Sebastian răsărise în mijlocul ei ca o floare exotică otrăvitoare crescând într-un răzor de ierburi familiare.

Parcă mișcându-se cu încetinitorul, Clary se întoarse să fugă înapoi pe ușa deschisă — dar se trezi că-i este trântită în nas. O forță invizibilă o prinsese, învârtind-o în loc și izbind-o cu spatele de peretele dormitorului, dând-o cu capul de lambriuri. Clipi să-și limpezească vederea de lacrimile de durere și încercă să-și miște picioarele; nu putu. Era țintuită la perete, paralizată de la brâu în jos.

— Scuzele mele pentru vraja de legare, zise Sebastian, pe un ton degajat, zeflemitor.

Se lăsă pe spate, pe perne, întinzându-și brațele deasupra capului pentru a atinge tăblia patului, arcuindu-se ca o pisică. Tricoul i se ridică, dezvelindu-i abdomenul plat, palid, desenat cu rune. Era ceva ce se voia evident seducător în poza asta, ceva care făcu stomacul lui Clary să i se întoarcă pe dos.

— Mi-a luat ceva timp până am pus-o la punct, dar știi cum e. Nu poți să-ți asumi riscuri.

— Sebastian.

Spre uluirea ei, vocea îi era netulburată. Era foarte conștientă de fiecare centimetru din pielea ei. Se simțea expusă și vulnerabilă, de parcă ar fi stat fără costum de luptă sau pavăză în fața unui geam care se spulbera în cioburi.

— De ce ești aici?

Fața lui colțuroasă era gânditoare, cercetătoare. Un șarpe dormitând în soare, proaspăt trezit, încă nepericulos.

— Pentru că mi-a fost dor de tine, surioară. Ție ți-a fost dor de mine?

Se gândi să țipe, dar Sebastian i-ar fi înfipt un pumnal în gât mai înainte să scoată vreun sunet. Încercă să-și potolească bubuiturile inimii: îi supraviețuise lui Sebastian și înainte. Putea s-o facă din nou.

— Ultima oară când te-am văzut, țineai o arbaletă în spatele meu, zise ea. Deci răspunsul ar fi un nu.

El desenă leneș un model prin aer cu degetele.

— Minți.

— Și tu la fel, zise ea. N-ai venit aici pentru că ți-a fost dor de mine; ai venit pentru că vrei ceva. Ce anume?

El sări brusc în picioare — grațios, prea repede ca ea s-apuce să-i vadă mișcarea. Părul blond-alb îi căzu peste ochi. Ea își aminti când stătuse la malul Senei cu el, privind cum lumina îi aureola părul, la fel de fin și de alb ca puful de păpădie. Se întrebase dacă Valentine arătase așa când era tânăr.

— Poate că vreau să negociez un armistițiu, zise el.

— Conclavul n-o să vrea să negocieze niciun armistițiu cu tine.

— Zău? După noaptea trecută?

Făcu un pas spre ea. Ea-și dădu din nou seama că nu putea fugi și abia își stăpâni un strigăt.

— Suntem în tabere diferite. Avem armate diferite. Nu asta se face? Se negociază un armistițiu? Fie asta, fie luptăm până când unul dintre noi pierde destui oameni ca să se dea bătut? Dar atunci, poate că nu mai sunt eu interesat de un armistițiu cu *ei*. Poate că nu sunt interesat decât de un armistițiu cu tine.

— De ce? Tu nu ierți. Te cunosc. Ceea ce am făcut eu — n-ai să ierți.

El se mișcă din nou, o străfulgerare, și deodată era lipit de ea, cu degetele înconjurându-i încheietura mâinii stângi, țintuindu-i-o deasupra capului.

— La ce te referi? Că mi-ai distrus casa — casa tatălui nostru? Că m-ai trădat și m-ai mințit? Că mi-ai rupt legătura cu Jace?

Putea vedea scânteierea de mânie din spatele ochilor lui și îi simțea inima bătând cu putere.

Ea nu voia nimic altceva decât să-i tragă un picior, dar picioarele ei pur și simplu nu voiau să se miște. Vocea îi tremură.

— Oricare dintre ele.

Era atât de aproape de ea, încât simți când corpul lui se relaxă. Era dur și deșirat, slab ca un ogar, colțurile ascuțite ale corpului său înghiontind-o de-a dreptul.

— Cred că s-ar putea să-mi fi făcut o favoare. Poate chiar ai intenționat s-o faci.

Clary își putea vedea reflexia în ochii lui nefirești, cu irisurile atât de întunecate, încât aproape că se contopeau cu pupilele.

— Am fost prea dependent de moștenirea și protecția tatălui nostru. De Jace. Trebuia să stau pe picioarele mele. Uneori, trebuie să pierzi totul ca să-l câștigi din nou, iar recâștigarea este mai dulce după durerea pierderii. Singur, i-am unit pe întunericiți. Singur, am

încheiat alianțe. Singur, am cucerit Institutele din Buenos Aires, Bangkok, Los Angeles...

— Singur, ai ucis oameni și ai distrus familii, zise ea. Era un paznic pus în fața acestei case. Avea datoria să mă protejeze. Ce-ai făcut cu el?

— I-am reamintit că ar trebui să fie mai bun la slujba lui, zise Sebastian, de a-mi proteja sora.

Mâna cu care nu îi ținea încheietura țintuită de perete se ridică și îi mângâie o buclă, frecând șuvița între degete.

— Roșu, zise cu vocea pe jumătate visătoare, ca apusul soarelui, ca sângele și focul. Ca vârful unei stele căzătoare, arzând când intră în atmosferă. Noi suntem *Morgensterni*, adăugă el, cu un dor întunecat în glas. Steaua strălucitoare a dimineții. Copiii lui Lucifer, cel mai frumos dintre toți îngerii Domnului. Suntem mult mai frumoși când cădem. Făcu o pauză, apoi: Uită-te la mine, Clary. Uită-te la mine.

Ea se uită la el, fără tragere de inimă. Ochii lui negri erau fixați asupra ei cu un soi de foame pătrunzătoare; contrastau șocant cu părul lui ca albit de sare, cu pielea palidă, doar cu o boare de trandafiriu pe pomeți. Artistul din Clary știa că era frumos, în felul în care panterele erau frumoase, sau sticlele cu otravă sclipitoare, sau scheletele lustruite ale morților. Luke îi spusese odată lui Clary că talentul ei era să vadă frumosul și groaznicul în lucrurile obișnuite. Cu toate că Sebastian nu era nici pe departe obișnuit, în el putea să le vadă pe amândouă.

— Lucifer Luceafărul de dimineață a fost cel mai frumos înger al Cerului. Creația cea mai de seamă a Domnului. Apoi a venit ziua când Lucifer a refuzat să se încline neamului omenesc. Oamenilor. Pentru că știa că aceștia erau inferiori. Iar pentru asta a fost aruncat în abis, cu îngerii care trecuseră de partea lui: Belial, Azazel, Asmodeus și Leviathan. Și Lilith, mama mea.

— Nu e mama ta.

— Ai dreptate. E mai mult decât mamă. Dacă mi-era mamă, aș fi fost un magician. În schimb, am fost hrănit cu sângele ei de dinainte de a mă fi născut. Sunt oarecum diferit de un magician; sunt ceva mai bun. Pentru că și ea a fost odată înger, Clary.

— Ce vrei să spui, de fapt? Că demonii sunt doar îngeri care iau decizii proaste de viață?

— Demonii *Căpetenii* nu sunt atât de deosebiți de îngeri, zise el. Noi nu suntem atât de diferiți, tu și cu mine. Ți-am mai spus-o și înainte.

— Îmi amintesc, zise ea. „Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine."

— Și nu-i așa? zise el și mâna lui îi mângâie buclele, coborând pe umeri și alunecând spre pieptul ei, oprindu-se în cele din urmă deasupra inimii.

Clary își simți pulsul izbind în vene; voia să-l împingă de la ea pe Sebastian, dar el îi sili mâna dreaptă să-i rămână pe lângă corp. Degetele mâinii ei erau la marginea jachetei, iar sub jachetă era Heosphoros. Chiar dacă nu putea să-l ucidă, poate c-ar fi putut să folosească arma ca să-l respingă până când ar fi venit ajutoare. Poate chiar l-ar fi putut prinde în cursă.

— Mama noastră m-a înșelat, zise el. M-a renegat și m-a urât. Eu eram un copil și ea mă ura. Cum a făcut și tata.

— Valentine te-a crescut...

— Dar toată dragostea lui era pentru Jace. Cel tulburat, cel rebel, cel disfuncțional. Eu am făcut tot ce mi-a cerut vreodată tata, iar el m-a urât pentru asta. Și te-a urât și pe tine.

Ochii lui sclipeau, argintiu pe negru.

— E ironic, nu, Clarissa? Noi eram copiii de sânge ai lui Valentine și el ne ura. Pe tine, fiindcă ai luat-o pe mama noastră de lângă el. Și pe mine, pentru că eram exact cum mă crease el să fiu.

Clary își aduse atunci aminte de Jace, însângerat și sfâșiat, stând cu sabia Morgenstern în mână, pe malul Lacului Lyn, strigând la Valentine: De ce *m-ai luat? Nu aveai nevoie de un fiu.* Aveai *deja un fiu.*

Iar Valentine, cu voce răgușită: *Nu de un fiu aveam eu nevoie, ci de un soldat. Mă gândisem că Jonathan ar putea fi acel soldat, dar el avea prea mult din natura demonilor în el. Era prea sălbatic, prea pripit, nu destul de subtil. M-am temut chiar de atunci, de când nici nu învățase să meargă, că nu va avea niciodată răbdarea sau compasiunea să îmi urmeze, să conducă mai departe Conclavul pe calea pe care i-am*

deschis-o eu. Așa că am încercat din nou, cu tine. Iar cu tine am avut necazul opus. Erai prea blând. Prea empatic. Înțelege-mă bine, fiule, te-am iubit pentru însușirile astea.

Auzi respirația lui Sebastian, aspră, în liniștea camerei.

— Știi, zise el, că spun adevărul.

— Dar nu știu de ce ar conta.

Sebastian ridică vocea:

— Pentru că suntem *aidoma!*

Tresărirea ei o făcu să-și coboare degetele încă un milimetru, spre mânerul lui Heosphoros.

— Tu ești a mea, zise el, controlându-și vocea cu un efort evident. Întotdeauna ai fost a mea. Când te-ai născut, ai fost a mea, *sora mea,* deși n-ai știut de mine. Există legături care nu se pot șterge. Și de aceea îți dau o a doua șansă.

— O șansă ca să ce?

Își mișcă mâna în jos încă un centimetru.

— O să câștig asta, zise el. Tu știi. Ai fost la Burren și la Citadelă. Ai văzut puterea întunericiților. Știi ce poate face Pocalul Infernal. Dacă întorci spatele orașului Alicante și vii cu mine și juri loialitate, o să-ți dau ceea ce n-am dat nimănui, niciodată, pentru că am păstrat-o pentru tine.

Clary își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Stomacul i se răsucea, degetele abia atingeau mânerul sabiei de la brâu. Ochii lui Sebastian erau ațintiți asupra ei.

— O să-mi dai ce?

Sebastian zâmbi, răsuflând prelung, de parcă întrebarea era, cumva, o ușurare. Păru luminat pe moment de propria-i convingere; să-l privești era ca și când ai fi privit un oraș arzând.

— Îndurare, zise el.

Cina era surprinzător de elegantă. Magnus mai participase la dineurile spiritelor naturii numai de câteva ori în viața lui, iar decorul întotdeauna înclinase spre naturalist — mesele din trunchiuri de copac,

tacâmurile făcute din crengi cu formă complicată, platouri cu nuci și fructe de pădure. El rămăsese de fiecare dată cu impresia că s-ar fi bucurat de toată petrecerea mult mai mult dacă ar fi fost o veveriță.

Aici, în Idris, în casa prevăzută pentru spiritele naturii, masa era acoperită cu față albă de masă. Luke, Jocelyn, Raphael, Meliorn și Magnus mâncau din farfurii de mahon lustruit; carafele erau din cristal, iar tacâmurile — din considerație pentru Luke și pentru elfii prezenți — nu erau făcute din argint sau fier, ci din lemn delicat de lăstari. Cavalerii elfi stăteau de pază, tăcuți și nemișcați, la fiecare dintre ieșirile încăperii. Lungi sulițe albe, care împrăștiau o lumină blândă, erau puse lângă ei.

Nici mâncarea nu era rea. Magnus își înfipsese furculița într-un *coq-au-vin* destul de acceptabil și mesteca dus pe gânduri. Nu prea avea poftă de mâncare, ce-i drept. Era nervos — o stare pe care n-o putea suferi. Undeva, afară, dincolo de aceste ziduri și de acest dineu cu prezență necesară, era Alec. Nu-i mai separa spațiul geografic. Bineînțeles, nu fuseseră prea departe unul de celălalt nici în New York, dar spațiul care îi separase nu fusese alcătuit din kilometri, ci din experiența de viață a lui Magnus.

Era ciudat, gândi el. Întotdeauna se considerase o persoană curajoasă. Îți trebuia curaj să duci o viață nemuritoare și să nu-ți închizi inima și mintea la noi experiențe sau la oameni noi. Pentru că tot ce era nou era aproape întotdeauna temporar. Și ceea ce era temporar îți frângea inima.

— Magnus? zise Luke, fluturând o furculiță de lemn pe sub nasul lui. Ești atent?

— Ce? Bineînțeles că sunt, zise Magnus, luând o înghițitură de vin. Sunt de acord. Sută la sută.

— Nu, zău, făcu Jocelyn sec. Ești de acord ca repudiații să abandoneze problema lui Sebastian, cu armata lui demonică, și s-o lase în seama vânătorilor de umbre, ca fiind o problemă a vânătorilor de umbre?

— V-am spus că nu e atent, zise Raphael, care fusese servit cu o *fondue* de sânge pe care părea s-o savureze grozav.

— Ei bine, este o problemă a vânătorilor de umbre..., începu Magnus, după care oftă și își lăsă paharul cu vin pe masă.

Vinul era foarte tare; începea să se simtă amețit.

— Oh, bine. Nu ascultam. Și nu, bineînțeles că nu cred că...

— Cățelușul vânătorilor de umbre, i-o trânti Meliorn, mijindu-și ochii verzi.

Spiritele naturii și magicienii întotdeauna avuseseră o relație oarecum dificilă. Nici unii, nici ceilalți nu-i plăceau prea mult pe vânătorii de umbre, un dușman comun, dar spiritele naturii îi priveau de sus pe magicieni deoarece consimțeau să-și pună magia la bătaie pentru bani. În același timp, magicienii le disprețuiau pe spiritele naturii pentru inabilitatea lor de a minți, pentru tradițiile lor habotnice și pentru apucătura lor de a-i sâcâi pe mundani cu necazuri meschine, acrindu-le laptele și furându-le vacile.

— Există vreun motiv pentru care ai dori să-ți păstrezi amiciția cu vânătorii de umbre în afara faptului că unul dintre ei e ibovnicul tău?

Luke se înecă cu vinul și începu să tușească violent. Jocelyn îl bătu pe spate. Raphael părea pur și simplu amuzat.

— Ține pasul cu timpul, Meliorn, zise Magnus. Nimeni nu mai spune „ibovnic" acum!

— De altfel, adăugă Luke, s-au despărțit. Se frecă la ochi cu dosul palmei și oftă. Și, sincer, chiar ar trebui să ne ocupăm de bârfe acum? Nu văd ce importanță ar avea relația personală a cuiva în toate acestea.

— Totul este despre relații personale, zise Raphael, înmuind ceva cu aspect neplăcut în *fondue*. De ce voi, vânătorii de umbre, aveți problema asta? Pentru că Jonathan Morgenstern a jurat răzbunare împotriva voastră. De ce a jurat răzbunare? Pentru că-și urăște tatăl și mama. Nu vreau să te jignesc, adăugă el, înclinând capul spre Jocelyn, dar cu toții știm că acesta e adevărul.

— Nu m-ai jignit, zise Jocelyn, deși pe un ton glacial. Dacă n-am fi fost eu și Valentine, Sebastian n-ar fi existat, în toate sensurile cuvântului. Îmi asum deplina responsabilitate pentru asta.

Luke avea o înfățișare prevestitoare de furtună.

— Valentine a fost cel care l-a prefăcut într-un monstru, zise el. Și, da, Valentine a fost un vânător de umbre. Dar nu e ca și când Conclavul l-ar fi aprobat și l-ar fi susținut, pe el sau pe fiul lui. Sunt în război fățiș cu Sebastian și vor ajutorul nostru. Toate rasele, licantropi, vampiri, magicieni și, da, spiritele naturii au potențialul de a face binele sau de a face răul. O parte din scopul Acordurilor este de a proclama că toți cei care fac binele, sau care speră să-l facă, sunt uniți împotriva celor care fac răul. Indiferent de descendența lor.

Magnus gesticulă cu furculița către Luke.

— Asta, zise el, a fost un discurs frumos.

Făcu o pauză. Fără îndoială, vorbea împleticit. Cum de se îmbătase atât de tare din atât de puțin vin? De regulă avea mare grijă să nu i se întâmple asta. Se încruntă.

— Ce fel de vin e ăsta? întrebă el.

Meliorn se lăsă pe spate, în scaunul său, încrucișându-și brațele. În ochi avu o sclipire când răspunse:

— Nu-ți plac vinurile de colecție, magicianule?

Jocelyn își așeză paharul pe masă, încet.

— Când spiritele naturii răspund la întrebări cu întrebări, zise ea, nu-i niciodată un semn bun.

— Jocelyn...

Luke dădu să pună o mână pe încheietura mâinii ei. Rată. Se uită năucit la mâna lui o clipă, înainte de-a o lăsa încet pe masă. Pronunțând fiecare cuvânt cu mare grijă, întrebă:

— Ce-ai făcut, Meliorn?

Cavalerul elf râse. Sunetul păru o încețoșare muzicală în urechile lui Magnus. Magicianul voi să-și pună paharul jos, dar își dădu seama că deja îl scăpase. Vinul cursese pe masă ca sângele. Aruncă o privire spre Raphael, dar Raphael stătea cu fața în jos pe masă, tăcut și nemișcat. Magnus încercă să-l cheme pe nume, cu buzele amorțite, dar nu-i ieși niciun sunet.

Cumva, izbuti să se ridice în picioare. Camera se clătina în jurul lui. Îl văzu pe Luke lăsându-se moale pe speteaza scaunului său și pe Jocelyn

ridicându-se, pentru ca în clipa următoare să cadă pe podea, iar stela i se rostogoli din mână. Magnus se repezi la ușă, întinse mâna s-o deschidă...

De partea cealaltă stăteau întunericiții, îmbrăcați complet în roșu. Fețele lor erau lipsite de expresie, brațele și gâturile împodobite cu rune, dar niciuna cunoscută de Magnus. Aceste rune nu erau runele Îngerului. Ele vorbeau despre disonanță, despre tărâmurile demonice și despre puterile întunecate, cumplite.

Magnus se întoarse cu spatele la ei — iar picioarele îi cedară sub el. Căzu în genunchi. Ceva alb se ivi înaintea lui. Era Meliorn, în armura lui ca zăpada, punând un genunchi în pământ ca să-l poată privi pe Magnus în față.

— Odraslă de demon, zise el, chiar ai crezut că noi ne vom alia vreodată cu cei din neamul tău?

Magnus făcea eforturi să respire. Lumea se întuneca pe la colțuri, ca o fotografie care ardea, încrețindu-se la margini.

— Spiritele naturii nu mint, zise el.

— Copile, răspunse Meliorn, aproape cu simpatie în voce. Să nu știi tu, după atâția ani, că înșelătoria se poate ascunde la vedere? Oh, dar tu ești un inocent, la urma urmelor.

Magnus încercă să-și ridice vocea să protesteze, dar cuvintele nu veniră. Întunericul veni, totuși, și îl trase în adâncuri, departe.

Lui Clary i se strânsese inima în piept. Încercă din nou să-și miște picioarele, să lovească, dar picioarele îi rămaseră încremenite în loc.

— Crezi că nu știu ce înțelegi tu prin îndurare? șopti ea. O să folosești Pocalul Infernal pe mine. O să faci din mine unul din întunericiții tăi, ca Amatis...

— Nu, zise el, cu o stranie insistență. N-o să te convertesc dacă nu vrei tu. Te voi ierta, și pe Jace la fel. O să puteți fi împreună.

— Împreună cu tine, zise ea, lăsând doar un strop de ironie să-i străbată în glas.

Dar el nu păru să bage de seamă.

— Împreună, cu mine. Dacă jurați loialitate, dacă făgăduiți în numele Îngerului, o să vă cred. Când toate acestea se vor schimba, numai pe voi o să vă păstrez cum sunteți.

Ea își coborî mâna încă un centimetru, iar acum ținea mânerul lui Heosphoros. Tot ce trebuia să facă era să strângă pumnul...

— Și dacă nu vreau?

Expresia lui se înăspri.

— Dacă mă refuzi acum, o să-i convertesc pe toți cei pe care-i iubești în întunericiți, iar pe tine o să te convertesc cea din urmă, ca să poți fi silită să-i privești schimbându-se când mai poți încă simți durerea pentru prefacerea lor.

Clary înghiți, cu gâtul uscat.

— Asta e îndurarea ta?

— Îndurarea era o condiție a învoielii noastre.

— N-o să mă învoiesc.

Genele pleoapelor lui coborâte împrăștiau lumina; zâmbetul lui era o promisiune de lucruri groaznice.

— Care-i diferența, Clarissa? O să lupți pentru mine oricum. Fie îți păstrezi libertatea și treci de partea mea, fie o pierzi și treci de partea mea. De ce să nu fii cu mine?

— Îngerul, zise ea. Cum îl chema?

Descumpănit, Sebastian șovăi un moment, înainte de a răspunde:

— Îngerul?

— Cel ale cărui aripi le-ai tăiat și le-ai trimis la Institut, zise ea. Cel pe care l-ai ucis.

— Nu înțeleg, zise el. Ce contează?

— Nu, zise ea, fără grabă. Nu înțelegi. Lucrurile pe care le-ai făcut sunt prea cumplite ca să fie vreodată iertate și tu nu știi nici măcar că sunt cumplite. Și de aceea nu, niciodată, eu n-o să te iert. N-o să te iubesc niciodată. *Niciodată.*

Văzu cum fiecare cuvânt îl lovește ca o palmă. Și când el trase aer în piept ca să răspundă, ea își scoase sabia și lovi, dintr-o mișcare, în sus, spre inima lui.

Dar el era mai rapid și faptul că picioarele ei erau pironite în loc de vrajă îi scurtă lovitura. El se feri; ea întinse mâna, încercând să-l prindă și să-l tragă spre ea, dar el își eliberă brațul cu ușurință. Auzi un zornăit și își dădu seama, vag, că îi smulsese brățara de argint. Brățara căzuse cu zgomot pe podea. Își repezi din nou sabia spre el; el sări înapoi și Heosphoros îi spintecă pieptarul cămășii. Buzele lui Sebastian se strâmbară de mânie și durere. O prinse de braț și îi ridică mâna, izbind-o de ușă și trimițându-i un val de amorțeală prin umăr. Degetele ei se desfăcură și Heosphoros îi căzu din strânsoare.

El aruncă o privire în jos, la sabia căzută, apoi își întoarse ochii la ea, respirând gâfâit. Sângele borda marginea pânzei unde îi tăiase cămașa; nu destul e adânc pentru ca rana să-l încetinească. Dezamăgirea o covârși, mai dureroasă decât junghiul din încheietură. Corpul lui îl țintuia pe al ei de ușă; îi putea simți încordarea în fiecare mușchi. Vocea îi era tăioasă ca pumnalul:

— Spada aceea e Heosphoros, Aducătoarea-zorilor. Unde ai găsit-o?

— Într-o prăvălie de arme, gâfâi ea. Începea să-și simtă din nou umărul; durerea era intensă. Femeia care deținea prăvălia mi-a dat-o. A spus că nimeni altcineva n-ar... n-ar fi vrut vreodată o sabie Morgenstern. Sângele nostru e *întinat.*

— Dar este *sângele nostru,* se agăță el de cuvinte. Și tu ai luat sabia. Ai vrut-o.

Ea putea simți căldura radiind din el; părea să pâlpâie în jurul lui ca flacăra unei stele muribunde. El își coborî capul până când buzele îi atinseră gâtul și vorbi aproape de pielea ei, cuvintele potrivindu-se cu ritmul pulsului ei. Ea închise ochii, cutremurându-se, când mâinile lui urcară de-a lungul trupului ei.

— Minți când îmi spui că n-o să mă iubești niciodată, zise el. Că suntem diferiți. Și tu minți la fel ca mine...

— Încetează, zise ea. Ia-ți mâinile de pe mine.

— Dar ești a mea, zise el. Te vreau... am nevoie de tine...

Răsuflă o dată, întretăiat; pupilele i se dilataseră; ceva din înflăcărarea lui o îngrozi mai mult decât orice făcuse el vreodată. Sebastian

stăpân pe el era înfricoșător; Sebastian lipsit de stăpânire era ceva prea îngrozitor de contemplat.

— Dă-i drumul, zise o voce limpede, aspră, din capătul celălalt al camerei. Dă-i drumul și n-o mai atinge, altminteri te fac cenușă.

Jace.

Peste umărul lui Sebastian, ea îl văzu, deodată, stând într-un loc unde nu era nimeni o clipă mai devreme. Era în fața ferestrei, cu perdelele din spatele lui fluturând în briza dinspre canal, iar ochii lui erau duri precum două agate. Purta costumul de luptă, cu sabia în mână, cu umbrele vânătăilor pe cale de a se însănătoși pe bărbie și pe gât, iar expresia cu care se uita la Sebastian era una de absolut dezgust.

Clary simți cum tot corpul lui Sebastian se încordează lângă al ei; în clipa următoare, se întorsese de la ea, punând un picior pe sabia ei și ducându-și mâna la centură. Zâmbetul îi era ca o tăietură de brici, dar ochii îi erau prudenți.

— Haide, încearcă! zise el. Ai avut noroc la Citadelă. Nu mă așteptam să arzi așa când te-am rănit. Greșeala mea. N-am s-o mai fac a doua oară.

Ochii lui Jace fulgerară spre Clary o dată, cu o întrebare în ei; ea dădu din cap că era bine.

— Deci recunoști, zise Jace, înaintând puțin spre ei, călcând ușor cu ghetele pe podeaua de lemn. Focul ceresc te-a surprins. Te-a scos din joc. De aceea ai fugit. Ai pierdut bătălia de la Citadelă și nu-ți place să pierzi.

Zâmbetul ca briciul al lui Sebastian deveni ceva mai luminos, ceva mai nervos.

— N-am obținut lucrul pentru care am venit. Dar am învățat destule.

— N-ai pătruns dincolo de zidurile Citadelei, zise Jace. N-ai ajuns la arsenal. Nu le-ai convertit pe Surori.

— Nu m-am dus la Citadela după arme și armuri, zise batjocoritor Sebastian. Pot să-mi fac rost cu ușurință de așa ceva. Am venit după voi. După amândoi.

Clary se uită cu coada ochiului la Jace. Stătea, fără expresie și nemișcat, cu fața ca de piatră.

— N-aveai de unde să știi că noi am fi venit acolo, zise ea. Minți.

— Nu mint. Sebastian efectiv radia, ca o torță aprinsă. Te pot vedea, surioară. Pot vedea tot ce se petrece în Alicante. Ziua și noaptea, în întuneric și în lumină, *te pot vedea.*

— Încetează, zise Jace. Nu-i adevărat.

— Zău? făcu Sebastian. Atunci cum am știut de Clary, că va fi *aici,* singură, în seara asta?

Jace înaintă, gata să atace, ca o felină la vânătoare.

— Cum de n-ai știut că voi fi și eu aici?

Sebastian se strâmbă.

— Greu de urmărit doi oameni odată. Prea multe lucruri în același timp...

— Și dacă ai vrut-o pe Clary, de ce n-ai luat-o pur și simplu? întrebă Jace. De ce-ai pierdut atâta timp vorbind?

Vocea lui mustea de dispreț.

— Vrei ca ea *să vrea* să meargă cu tine, zise el. Nimeni, în toată viața ta, n-a făcut altceva decât să te disprețuiască. Mama ta. Tatăl tău. Și acum, sora ta. Clary n-a fost născută cu ură în inima ei. Tu ai făcut-o să te urască. Dar nu asta voiai. Uiți că am fost legați, noi doi. Uiți că ți-am văzut visele. Undeva, într-un ungher al minții tale, există o lume de flăcări, și acolo ești tu, contemplând-o dintr-o sală a tronului, iar în sala aceea sunt două tronuri. Așadar, cine ocupă cel de-al doilea tron? Cine stă alături de tine în visele tale?

Sebastian râse icnit; obrajii îi erau aprinși, ca de febră.

— Faci o greșeală, zise el, vorbindu-mi așa, băiete înger.

— Nici în visele tale nu ești fără un tovarăș, zise Jace, iar acum vocea lui era aceea de care se îndrăgostise Clary, vocea băiatului care îi spusese o poveste despre un copil și un șoim și lecția pe care o învățase. Dar pe cine ai putea găsi să te înțeleagă? Tu nu înțelegi dragostea; tatăl nostru te-a învățat asta prea bine. Dar înțelegi sângele. Clary este de-același sânge cu tine. Dacă ai putea s-o ai alături de tine, să privească lumea arzând, asta ar fi toată aprobarea de care ai avut vreodată nevoie.

— Nu mi-am dorit niciodată aprobare, zise Sebastian printre dinți. Nici a ta, nici a ei, nici a nimănui.

— Serios? Jace îi zâmbi lui Sebastian, ridicând vocea. Atunci de ce ne-ai dat de atâtea ori o a doua șansă? Jace se oprise din înaintare și stătea în fața lor, cu ochii lui ca aurul strălucind în lumina slabă. Ai spus-o tu însuți. M-ai împuns cu sabia. Ai ales umărul meu. Ai fi putut lovi în inimă. Te-ai abținut. Pentru ce? Pentru mine? Sau pentru că, într-un ungher ascuns al minții tale, știi că sora ta, Clary, nu te-ar ierta niciodată dacă mi-ai pune capăt vieții?

— Clary, n-ai vrea să vorbești pentru tine în această problemă? zise Sebastian, fără să-și ia însă ochii nicio clipă de la sabia din mâna lui Jace. Sau ai nevoie de el să răspundă pentru tine?

Jace își întoarse ochii spre Clary și Sebastian făcu același lucru. Ea simți intensitatea ambelor priviri asupra ei, pentru o clipă, neagră și aurie.

— N-o să vreau niciodată să te urmez, Sebastian, zise ea. Jace are dreptate. Dacă trebuie să aleg între a-mi petrece viața cu tine sau a muri, atunci mai bine mor.

Ochii lui Sebastian se mohorâră.

— O să te răzgândești, zise el. O să urci pe tronul acela de lângă al meu din propria-ți voință, când sfârșitul lumii se va termina. Ți-am dat șansa să vii de bunăvoie acum. Am plătit cu sânge și dezavantaje ca să te am cu mine din propria-ți voință. Dar o să te iau și fără voia ta.

— Nu! zise Clary, exact în clipa în care un bubuit răsună de la parter.

Casa se umpluse dintr-odată de glasuri.

— Vai de mine, zise Jace, cu vocea plină de sarcasm. S-ar putea să fi trimis un mesaj de foc la Conclav când am văzut cadavrul paznicului pe care l-ai ucis și l-ai aruncat sub podul ăla. O prostie din partea ta că n-ai scăpat de el cu mai multă grijă, Sebastian.

Expresia lui Sebastian se încordă, dar numai pentru o fracțiune de secundă, încât Clary își închipui că majoritatea oamenilor n-ar fi observat-o niciodată. Întinse mâna spre Clary, spunând ceva numai din

buze — o vrajă de-a o elibera de indiferent ce forță o ținea lipită de perete. Ea se împinse, îl îmbrânci, apoi Jace sări la ei, sabia lui coborî...

Sebastian se răsuci, dar sabia îl atinsese — îi trasă o linie însângerată pe braț. Dădu un strigăt, clătinându-se înapoi și se opri. Rânji la Jace, care-l privea fix, alb la față.

— Focul ceresc, zise Sebastian. Nu știi cum să-l controlezi încă. Uneori funcționează, alteori nu, așa-i, frățioare?

Ochii lui Jace se aprinseră aurii.

— Mai vedem, zise el și se repezi la Sebastian, sabia sfâșiind întunericul cu lumină.

Dar Sebastian era prea rapid pentru asta. Făcu un pas înainte și smulse sabia din mâna lui Jace. Clary se zbătu, dar vraja lui Sebastian o ținea în loc; mai înainte ca Jace să poată face vreo mișcare, Sebastian învârti sabia lui Jace și și-o înfipse în propriul piept.

Vârful pătrunse înăuntru, prin cămașă, apoi prin piele. Sângeră roșu, sânge de om, întunecat ca rubinul. În mod evident îl durea: își dezvelise dinții într-un rictus, respira întretăiat, dar sabia continua să se miște, sub mâna care nu tremura. Partea din spate a cămășii i se umflă și se rupse când vârful sabiei își făcu loc prin ea, cu un jet de sânge.

Timpul păru să se întindă ca elasticul. Mânerul se izbi de pieptul lui Sebastian, iar lama îi ieși prin spate, șiroind de sânge. Jace stătea șocat și încremenit, când Sebastian întinse spre el mâinile însângerate și-l trase mai aproape de el. Peste zgomotul bocancilor care urcau pe scară, Sebastian vorbi:

— Pot simți focul Cerului în venele tale, băiete înger, arzându-ți pe sub piele. Forța pură de distrugere a binelui suprem. Încă îți mai pot auzi țipetele în aer când Clary a înfipt sabia în tine. Ai ars și ai ars?

Vocea lui șoptită era încărcată de intensitate veninoasă.

— Te-ai gândit că ai acum o armă pe care o poți folosi împotriva mea, nu-i așa? Și probabil peste vreo cincizeci de ani, sau o sută, când vei învăța să stăpânești focul, vei putea, însă exact asta nu ai: timp. Focul ce pârjolește, necontrolat, înăuntrul tău e mult mai probabil să te distrugă pe tine decât să fie vreodată în stare să mă distrugă pe mine.

Sebastian ridică o mână și o puse pe ceafa lui Jace, trăgându-l mai aproape, atât de aproape încât frunțile li se atinseră. Clary și cu mine suntem la fel, zise el. Iar tu — tu ești oglinda mea. Într-o zi, ea o să mă aleagă pe mine înaintea ta, îți promit. Și tu vei fi de față, ca s-o vezi. Cu o mișcare iute ca săgeata, Sebastian îl sărută pe Jace pe obraz, apăsat; când se retrase, pe obrazul lui Jace rămăsese o pată de sânge. *Ave, magister* Herondale, zise el și își răsuci inelul de argint de pe deget.

O licărire și dispăru.

Jace se uită, mut, încă o clipă, la locul în care fusese Sebastian, apoi porni spre Clary; brusc eliberată odată cu dispariția lui Sebastian, picioarele i se înmuiaseră sub ea. Lovi podeaua cu genunchii și făcu imediat un salt înainte, întinzând mâinile după Heosphoros. O prinse de mâner și o trase la ea, strângându-și corpul în jurul lamei de parcă ar fi fost un copil ce ar fi avut nevoie de apărare.

— Clary... Clary...

Jace era acolo, lăsându-se în genunchi lângă ea, iar brațele lui erau în jurul ei; ea se legănă în ele, apăsându-și fruntea de umărul lui. Își dădu seama că bluza lui și, acum, și pielea ei erau ude de sângele fratelui ei, când ușa zbură din țâțâni și gărzile Conclavului se revărsară în cameră.

— Uite! zise Leila Haryana, una dintre cele mai noi membre ale haitei de lupi, întinzându-i Maiei niște haine.

Maia le primi recunoscătoare.

— Mulțumesc... nici n-ai idee ce înseamnă să ai haine curate, zise ea, uitându-se prin grămadă: un maiou, jeanși, o jachetă de lână.

Ea și Leila aveau cam aceeași mărime și chiar dacă hainele nu i se potriveau perfect, era mai bine decât să se fi dus în apartamentul lui Jordan și al lui Simon. Trecuse un timp de când Maia locuia la sediul haitei, iar toate lucrurile ei erau la Jordan, dar gândul apartamentului fără niciunul dintre băieți în el era înspăimântător. Cel puțin aici era înconjurată de alți vârcolaci, înconjurată de zumzetul constant al vocilor, de mirosul mâncării chinezești sau malaysiene la pachet, de zgomotul

celor care găteau la bucătărie. Și Bat era aici — fără să-i invadeze spațiul, dar întotdeauna prin preajmă, dacă simțea nevoia să vorbească sau pur și simplu să stea împreună, în tăcere, urmărind traficul de pe Baxter Street.

Bineînțeles, erau și dezavantaje. Rufus Hastings, uriaș, plin de cicatrice și fioros, în hainele lui negre de piele, de motociclist, părea să fie în toate locurile odată, vocea lui stridentă auzindu-se în bucătărie când bombănea, la prânz, despre cum Luke Garroway nu era un lider de nădejde, de vreme ce se căsătorea cu o fostă vânătoare de umbre, loialitatea sa era sub semnul întrebării, ei aveau nevoie de cineva pe care să se poată bizui că o să pună vârcolacii pe primul loc.

— Nicio problemă, zise Leila, jucându-se cu o agrafă de aur din părul ei închis la culoare, arătând stânjenită. Maia, zise ea, doar un sfat — poate ai vrea să o lași mai moale cu loialitatea față de Luke.

Maia încremeni.

— Credeam că toți îi suntem devotați lui Luke, zise ea, pe un ton prudent. Și lui Bat.

— Dacă Luke ar fi fost aici, poate, zise Leila. Dar abia de-am primit vreo veste de la el de când a plecat în Idris. Praetor nu e o haită, dar Sebastian a aruncat mănușa. Vrea ca noi să alegem între vânătorii de umbre și a merge la război pentru ei și...

— Oricum o să fie război, zise Maia pe o voce scăzută, furioasă. Nu-i sunt devotată orbește lui Luke. Îi *cunosc* pe vânătorii de umbre. L-am cunoscut și pe Sebastian. El ne urăște. A încerca să-l aduci la sentimente mai bune n-o să meargă...

Leila își ridică mâinile.

— OK, OK. Cum am spus, era doar un sfat. Sper ca hainele să-ți vină, adăugă ea și ieși pe hol.

Maia îmbrăcă jeanșii cu efort — strâmți, cum se așteptase — și bluza, apoi jacheta Leilei. Își luă portofelul de pe noptieră, își încălță ghetele și ieși pe hol, ca să bată la ușa lui Bat.

El îi deschise, fără cămașă, lucru la care ea nu se așteptase. În afară de lunga cicatrice de pe obrazul drept, mai avea una și pe brațul drept,

unde fusese rănit de un glonț — nu de argint. Cicatricea arăta ca un crater de pe Lună, alburie pe pielea lui întunecată. Bat ridică o sprânceană.

— Maia?

— Uite ce e, zise ea, o să-l pun la locul lui pe Rufus. Împuie urechile tuturor cu prostii și m-am săturat de asta.

— Stai așa! Bat ridică o mână. Nu cred că e o idee bună...

— N-o să se oprească dacă nu i-o spune cineva, zise ea. Îmi amintesc când l-am întâlnit odată, la Praetor, cu Jordan. Pretorul Scott spunea că Rufus îi rupsese piciorul unui vârcolac fără niciun motiv. Unii oameni, când adulmecă un gol de putere, vor să-l umple. Nu le pasă pe cine rănesc.

Maia se întoarse și o luă spre parter; îl putu auzi pe Bat înjurând pe înfundate, în spatele ei. O secundă mai târziu, cobora cu ea pe trepte, îmbrăcându-și grăbit un tricou.

— Maia, eu chiar nu...

— Aici erai, zise ea.

Ajunsese în holul de la intrare, unde Rufus stătea rezemat lenevos de ceea ce fusese odinioară biroul unui polițist. Un grup de alți zece vârcolaci, inclusiv Leila, stătea în jurul lui.

— ... trebuie să le arătăm că suntem mai puternici, zicea el. Și că devotamentul nostru e față de ai noștri. Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita.

Vocea lui era la fel de zgrunțuroasă pe cât și-o amintea Maia, de parcă ar fi fost rănit la gât cândva, de mult. Cicatricele adânci de pe fața lui erau livide pe pielea palidă. Zâmbi când o văzu pe Maia.

— Salut, zise el. Cred că ne-am mai întâlnit. Mi-a părut rău să aud de iubitul tău.

Mă îndoiesc.

— Puterea înseamnă loialitate și unire, nu divizarea oamenilor cu minciuni, zise Maia tăios.

— Abia ne-am reîntâlnit și tu mă faci mincinos? zise Rufus.

Purtarea lui era încă degajată, însă dincolo de ea se simțea o pâlpâire de tensiune, ca o pisică pregătindu-se de salt.

— Dacă le spui oamenilor că ar trebui să stea deoparte de războiul vânătorilor de umbre, atunci ești un mincinos. Sebastian n-o să se oprească la nefilimi. Dacă îi nimicește pe ei, pe urmă o să vină după noi.

— Lui nu-i pasă de repudiați.

— Tocmai a măcelărit Praetor Lupus! strigă Maia. Lui îi pasă de distrugere. O să ne ucidă pe toți.

— Nu și dacă nu ne alăturăm vânătorilor de umbre!

— Asta-i o minciună, zise Maia.

Îl văzu pe Bat trecându-și o mână peste ochi, apoi ceva o lovi cu putere în umăr, trântind-o pe spate. Fusese luată pe nepregătite, destul cât să se împiedice, dar își recăpătă echilibrul ținându-se de marginea biroului.

— Rufus! răcni Bat și Maia își dădu seama că Rufus o lovise în umăr.

Strânse din fălci, căci nu voia să-i dea satisfacția de a vedea durere pe fața ei.

Rufus stătea zâmbind superior în mijlocul grupului stupefiat de vârcolaci. Se iscară murmure când Bat se apropie cu pași mari. Rufus era enorm, depășindu-l până și pe Bat, cu umerii masivi și lați cât ușa.

— Rufus, zise Bat. Eu sunt liderul aici, în absența lui Garroway. Ai fost oaspete printre noi, dar nu ești din haita noastră. E timpul să pleci.

Rufus miji ochii la Bat.

— Mă dai afară? Știind că n-am unde mă duce?

— Sunt sigur că o să-ți găsești tu un loc, zise Bat, dând să plece.

— Te provoc, zise Rufus. Bat Velasquez, te provoc pentru conducerea haitei din New York.

— Nu! strigă Maia îngrozită, dar Bat deja își îndreptase umerii. Îl privi pe Rufus în ochi; tensiunea dintre cei doi vârcolaci era palpabilă ca un cablu străbătut de curent electric.

— Accept provocarea, zise Bat. Mâine-noapte, în Prospect Park. Ne întâlnim acolo.

Se răsuci pe-un călcâi și ieși hotărât din secția de poliție. După un moment de stupefacție, Maia se repezi după el.

Aerul rece o izbi din clipa în care ajunse pe treptele clădirii. Vântul înghețat se învârtejea pe Baxter Street, pătrunzându-i prin jachetă. Ea coborî zgomotos treptele, cu dureri în umăr. Bat ajunsese aproape de colțul străzii când îl prinse ea din urmă, apucându-l de braț și întorcându-l cu fața la ea.

Își dădea seama că oamenii de pe stradă se holbau la ei și își dori pentru o clipă runele de iluzie magică a vânătorilor de umbre. Bat se uită la ea. Între ochi avea o cută mânioasă, iar cicatricea îi ieșea în evidență, lividă pe obraz.

— Ți-ai pierdut mințile? întrebă ea. Cum ai putut accepta provocarea lui Rufus? E *uriaș*.

— Cunoști regulile, Maia, zise Bat. O provocare trebuie acceptată.

— Numai dacă ești provocat de cineva din propria-ți haită! Ai fi putut să-l refuzi.

— Și aș fi pierdut tot respectul haitei, zise Bat. Ei n-ar mai fi vrut să-mi mai asculte mie ordinele.

— O să te ucidă, zise Maia și se întrebă dacă el putea auzi ce îi spunea dincolo de aceste cuvinte: că tocmai îl văzuse pe Jordan murind sub ochii ei și că nu credea c-ar mai suporta să treacă din nou prin așa ceva.

— Poate că nu.

Scoase din buzunar ceva care zornăia și i-l puse în palmă. După o clipă, ea-și dădu seama ce era. Cheile lui Jordan.

— Camioneta lui e parcată după colț, zise Bat. Ia-o și pleacă. Stai departe de secție până se termină povestea asta. Nu am încredere în Rufus în preajma ta.

— Vino cu mine, îl rugă Maia. Tu n-ai visat niciodată să fii liderul haitei. Am putea pleca până se întoarce Luke și rezolvă toată treaba...

— Maia. Bat o luă de încheietură, strângându-i blând mâna într-a lui. Să-l așteptăm pe Luke să se întoarcă este tot ce vrea și Rufus să facem. Dacă plecăm, practic îi lăsăm lui haita. Și tu știi ce-o să aleagă el să facă și ce nu. O să-l lase pe Sebastian să-i măcelărească pe vânătorii de umbre fără să miște un deget, iar când Sebastian o să se hotărască

să se întoarcă să ne curețe ca pe ultimele piese de pe tabla de șah, o să fie prea târziu pentru toată lumea.

Maia se uită la degetele lui, delicate pe pielea ei.

— Știi, zise el, îmi amintesc când mi-ai spus că ai nevoie de mai mult răgaz. Că nu puteai fi într-o relație. Ți-am urmat sfatul și ți-am dat răgaz. Chiar am început să mă întâlnesc cu o fată, vrăjitoarea, cum o chema...

— Eve, îl ajută Maia.

— Așa. Eve. Bat păru surprins că ea își amintea. Dar n-a mers și, oricum, poate că ți-am dat prea mult răgaz. Poate ar fi trebuit să-ți spun ce simțeam. Poate ar fi trebuit...

Ea își ridică privirea, speriată și uimită, și îi văzu expresia schimbându-se, obloanele închizându-se în spatele ochilor lui, ascunzându-i vulnerabilitatea de moment.

— N-are importanță, zise el. Nu-i cinstit să te încarc acum cu asta. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Ia camioneta, zise el, îndepărtându-se de ea în mulțime și îndreptându-se spre Canal Street. Pleacă din oraș. Și ai grijă de tine, Maia. Pentru mine.

Jace puse stela jos, pe brațul sofalei, și trecu cu degetul peste *iratze* pe care o desenase pe brațul lui Clary. Ceva argintiu sclipea la încheietura lui. La un moment dat, Clary nu-și amintea când, el luase brățara care-i căzuse lui Sebastian și o prinsese la propria încheietură. Ea n-avea chef să-l întrebe de ce.

— Cum e?

— Mai bine. Mulțumesc.

Jeanșii lui Clary erau suflecați deasupra genunchilor; se uită cum vânătăile de pe picioarele ei începeau să dispară, încet. Erau într-o cameră din Citadelă, un soi de spațiu de întruniri, deduse Clary. Erau mai multe mese și o sofa lungă de piele, așezată în fața unui foc ce ardea mocnit. Cărțile acopereau unul dintre pereți. Camera era luminată de focul din cămin. Prin ferestrele fără jaluzele se vedeau, în depărtare, Alicante și turnurile demonilor strălucitoare.

— Hei.

Ochii aurii ai lui Jace îi cercetară fața.

— Ești bine?

Da, ar fi vrut să spună, dar răspunsul i se opri în gât. Fizic, era bine. Runele îi vindecaseră vânătăile. Ea era bine, Jace era bine — Simon, făcut praf de sângele cu alcool, dormise aproape tot timpul ăsta, iar acum dormea într-o altă cameră din Citadelă.

Un mesaj le fusese transmis lui Luke și Jocelyn. Cina la care participau era pusă sub protecție magică, pentru siguranță, le explicase Jia, dar aveau să-l primească la plecare. Clary abia aștepta să-i vadă. Lumea i se părea nesigură sub picioare. Sebastian plecase, cel puțin pentru moment, dar ea încă se mai simțea făcută bucăți, plină de amărăciune și furioasă, cu poftă de răzbunare și *tristă.*

Gărzile o lăsaseră să-și împacheteze câteva lucruri înainte de a părăsi casa lui Amatis — un schimb de haine, costumul ei de luptă, stela, caietele de desen și armele. O parte din ea voia cu disperare să-și schimbe hainele, să scape de atingerea lui Sebastian pe ele, dar și mai mult din ea nu voia să plece din cameră, nu voia să fie singură cu amintirile și gândurile ei.

— Sunt bine.

Își întinse jeanșii pe picioare, se ridică și se duse la cămin. Era conștientă că Jace o urmărea de pe sofa. Ea-și întinse mâinile, ca și când ar fi vrut să le încălzească la foc, deși nu-i era frig. De fapt, de fiecare dată când gândul la fratele ei îi trecea prin minte, simțea un val de mânie inundându-i corpul ca focul lichid. Mâinile îi tremurau; se uită la ele cu o ciudată detașare, de parcă erau mâinile unui străin.

— Lui Sebastian îi e frică de tine, zise ea. S-a prefăcut că nu, mai ales la sfârșit, dar mi-am dat seama.

— Îi e frică de focul ceresc, o corectă Jace. Nu cred că știe exact ce anume face, nu mai mult decât noi. Un lucru e sigur, totuși — nu-l afectează doar dacă mă atinge.

— Nu, zise ea, fără să se întoarcă să se uite la Jace. De ce te-a sărutat?

Nu asta voise să spună, dar tot revedea scena în minte, fără încetare, Sebastian cu mâna însângerată apucându-l pe Jace pe după gât și apoi acel straniu și surprinzător sărut pe obraz.

Auzi trosnetul canapelei de piele când Jace își schimbă poziția.

— A fost un fel de citat, zise el. Din Biblie. Când Iuda l-a sărutat pe Iisus, în grădina Ghetsimani, a fost un semn al trădării lui. L-a

sărutat și i-a zis „Bucură-te, Învățătorule" și așa au știut romanii pe cine să aresteze și să crucifice.

— De aceea ți-a spus *„Ave, magister"*, zise Clary, înțelegând. „Bucură-te, învățătorule."

— A vrut să spună că și-a pus în gând să fie unealta distrugerii mele. Clary, eu...

Ea se întoarse și se uită la Jace când el se întrerupse. Stătea pe marginea canapelei, trecându-și mâna prin părul blond, ciufulit, cu ochii ațintiți în podea.

— Când am intrat în cameră, continuă el, și te-am văzut pe tine acolo, și pe el acolo, am vrut să-l ucid. Ar fi trebuit să-l atac imediat, dar m-am temut că era o cursă. Că, dacă făceam un pas spre voi, oricare dintre voi, el ar fi găsit o cale să te omoare sau să-ți facă rău. Întotdeauna a întors în favoarea lui tot ce am făcut eu vreodată. E inteligent. Mai inteligent decât Valentine. Și mie nu mi-a fost niciodată...

Ea așteptă; singurele sunete din cameră erau trosnetele și pocnetele lemnului umed din cămin.

— Nu mi-a fost niciodată frică de cineva așa, sfârși el, înăbușindu-și cuvintele în timp ce le rostea.

Clary știa cât îl costa pe Jace s-o spună, cât de mult în viața lui își ascunsese cu abilitate frica și durerea și orice vulnerabilitate perceptibilă. Ar fi vrut să-i spună ceva în schimb, ceva despre cum n-ar trebui să-i fie frică, dar nu putu. Și ei îi era frică și știa că amândoi aveau motive foarte întemeiate. Nu exista nimeni în Idris care să fi avut motive mai temeinice decât ei să fie îngroziți.

— A riscat mult venind aici, zise Jace. A lăsat Conclavul să știe că poate pătrunde prin protecții. Ei vor încerca să le întărească din nou. S-ar putea să țină, s-ar putea să nu, dar îl vor incomoda probabil. A vrut să te vadă cu tot dinadinsul. Îndeajuns de tare cât să-și asume riscul.

— Încă mai crede că mă poate convinge.

— Clary. Jace se ridică și veni la ea, cu mâna întinsă. Tu ai...?

Ea tresări și se feri de atingerea lui. Un licăr speriat pâlpâi în ochii lui aurii.

— Ce s-a întâmplat? El își privi mâinile; se putea vedea lumina slabă a focului din venele lui. Focul ceresc?

— Nu asta, zise ea.

— Atunci...

— Sebastian. Ar fi trebuit să-ți spun înainte, dar pur și simplu... n-am putut.

El nu se clinti, doar se uită la ea.

— Clary, poți să-mi spui orice; știi că poți.

Ea trase adânc aer în piept și se uită în foc, privind flăcările — aurii, verzi și albastru-safir — alergându-se una pe alta.

— În noiembrie, zise ea, înainte de a veni la Burren, după ce ai plecat tu din apartament, el și-a dat seama că spionasem. Mi-a strivit inelul și apoi... m-a lovit, m-a îmbrâncit printr-o masă de sticlă. M-a trântit la pământ. A fost cât pe-aci să-l omor atunci, a fost cât pe-aci să-i înfig un ciob în gât, dar mi-am dat seama că, dacă o făceam, te-aș fi ucis pe tine, așa că n-am putut s-o fac. Iar el a fost atât de încântat. A râs și m-a împins la podea. A tras de hainele mele și mi-a recitat fragmente din *Cântarea lui Solomon*, spunându-mi despre cum frații și surorile obișnuiau să se căsătorească pentru a păstra pur sângele regal, spunându-mi că eu îi *aparțineam* lui. De parcă eram o valiză cu monogramă, cu numele lui ștampilat pe mine...

Jace păru șocat cum ea rareori îl mai văzuse; îi putea citi nivelurile expresiei sale: durere, frică, tulburare.

— El... te-a...?

— Dacă m-a violat? zise ea, iar cuvântul sună îngrozitor și urât în nemișcarea camerei. Nu, nu m-a violat. S-a... oprit.

Vocea ei scăzuse până la șoaptă.

Jace era alb ca hârtia. Deschise gura și-i spuse ceva, dar ea nu putu auzi decât ecoul distorsionat al vocii lui, de parcă era din nou sub apă. Tremura toată, violent, deși era cald în cameră.

— În seara asta, zise ea în cele din urmă, nu mă puteam mișca, iar el m-a împins la perete, și nu puteam să scap, și pur și simplu...

— Îl omor, zise Jace.

O parte din culoare se întorsese pe fața lui, iar acum era cenușiu.

— Îl fac bucăți. Îi tai mâinile pentru că te-a atins...

— Jace, zise Clary, simțindu-se dintr-odată epuizată. Avem un milion de motive să-l vrem mort. De altfel, zise ea, râzând fără veselie, Isabelle deja i-a tăiat mâna și n-a ținut.

Jace își strânse mâna în pumn, și-o duse pe stomac și-o apăsă în plexul solar, de parcă ar fi putut să-și oprească respirația.

— Tot timpul cât am fost legat de el, am crezut că știu ce are în minte, că-i știu dorințele, ce voia. Dar n-am ghicit, n-am *știut*. Și tu nu mi-ai spus.

— Asta nu e despre tine, Jace...

— Știu, zise el. *Știu*.

Dar mâna lui era atât de strânsă, încât era albă, cu venele ieșindu-i clar în relief pe dosul ei.

— Știu și nu te învinuiesc că nu mi-ai spus. Ce-aș fi putut face? Oare nu sunt complet inutil aici? Am stat la numai un metru și jumătate de el și am în vene un foc care ar fi trebuit să fie în stare să-l ucidă, iar eu am încercat și n-a mers. Nu l-am putut face să *funcționeze*.

— *Jace*.

— Îmi pare rău. Numai că... mă cunoști. N-am decât două reacții la veștile rele. Furie incontrolabilă și apoi o subită întoarcere în ură clocotitoare față de mine însumi.

Ea tăcu. Mai presus de toate, era obosită, atât de obosită. Faptul că îi povestise ce făcuse Sebastian fusese ca ridicarea unei poveri nemaipomenite, iar acum tot ce voia era să închidă ochii și să dispară în întuneric. Fusese atât de mânioasă, atât de multă vreme — mânie permanentă, pe sub toate celelalte. Fie că era la cumpărături de cadouri cu Simon, fie că stătea în parc, fie că era singură acasă, încercând să deseneze, mânia fusese mereu cu ea.

Jace dădea o luptă, în mod vizibil; nu încerca să ascundă nimic de ea, cel puțin, și ea văzu emoțiile succedându-se rapid în ochii lui: furie, frustrare, neajutorare, vinovăție și, în final, tristețe. Era o tristețe surprinzător de liniștită, pentru Jace, iar când în sfârșit vorbi, și vocea lui era surprinzător de liniștită.

— Tot ce-mi doresc, zise el, fără să se uite la ea, ci în podea, e să pot spune lucrul potrivit, să fac lucrul potrivit, ca să fac să-ți fie ție mai ușor. Indiferent ce vrei de la mine, vreau s-o fac. Vreau să fiu aici pentru tine în indiferent care e felul potrivit pentru tine, Clary.

— Așa, zise ea, blând.

El își ridică privirea.

— Ce?

— Ceea ce ai spus. Asta a fost perfect.

El clipi nedumerit.

— Păi, asta-i bine, pentru că nu sunt sigur că am rezerve pentru un bis. Care *parte* a fost perfectă?

Ea își simți zâmbetul înflorind de la sine. Era ceva atât de tipic pentru Jace în reacția asta, ciudatul lui amestec de aroganță și vulnerabilitate, de optimism, amărăciune și devotament.

— Vreau doar să știu, zise ea, că nu ți-ai schimbat părerea despre mine. În rău.

— Nu. *Nu*, zise el, consternat. Ești curajoasă și genială, ești perfectă și te iubesc. Doar te iubesc și întotdeauna te-am iubit. Iar faptele unui smintit n-o să schimbe asta.

— Stai jos, zise ea, iar el se așeză pe canapeaua de piele, cu capul lăsat pe spate, uitându-se în sus, la ea.

Lumina reflectată a focului se juca în părul lui ca scânteile. Ea trase adânc aer în piept și se apropie de el, așezându-se cu grijă în poala lui.

— M-ai putea îmbrățișa? zise ea.

El o luă în brațe și o ținu lângă el. Ea îi simțea mușchii din brațe, forța spatelui, în timp ce cu mâinile o atingea ușor, atât de ușor. Avea mâini făcute pentru luptă și, cu toate acestea, putea fi atât de blând cu ea, cu pianul său, cu toate lucrurile la care ținea.

Se sprijini de el, stând de-a curmezișul pe genunchii lui, cu picioarele pe canapea, cu capul pe umărul lui. Îi simțea bătăile accelerate ale inimii.

— Acum, zise ea, sărută-mă.

El ezită.

— Ești sigură?

Ea dădu din cap.

— Da. *Da*, zise. Dumnezeu e martor că n-am prea putut să facem asta în ultima vreme, dar să știi că de fiecare dată când te sărut, de fiecare dată când mă atingi, e o victorie. Sebastian... el a făcut ce-a făcut pentru că... pentru că nu înțelege deosebirea dintre a iubi și a avea. Între a te dărui și a lua. Și a crezut că dacă m-ar putea *face* să mă predau, atunci m-ar avea, aș fi a lui, iar pentru el asta înseamnă dragoste, pentru că nu știe altceva. Dar când te ating pe tine, o fac pentru că vreau și asta-i toată deosebirea. Iar el nu reușește să obțină asta sau să mi-o ia de la mine. Nu reușește, zise ea și își înălță capul ca să-l sărute, o ușoară atingere a buzelor, sprijinindu-se cu o mână de spătarul canapelei.

Ea îl simți ținându-și respirația când o mică scânteie sări între pielea lui și a ei. El își mângâie obrazul de al ei, șuvițele lor de păr amestecându-se, roșu și auriu.

Se cuibări la loc în brațele lui. Flăcările săreau în cămin și o parte din căldura lor pătrundea în oasele lui Clary. Își sprijinea capul de umărul marcat cu steaua albă a bărbaților din familia Herondale și se gândea la toți cei care trăiseră înainte de Jace, ale căror sânge, oase și vieți îl făcuseră pe el să fie cum era.

— La ce te gândești? întrebă Jace.

Își plimba mâna prin părul ei, lăsând buclele despletite să-i alunece printre degete.

— Că mă bucur că ți-am spus, zise ea. Tu la ce te gândești?

El tăcu un lung moment, în timp ce flăcările se înălțau și coborau. Apoi zise:

— Mă gândeam la ce ai spus tu despre Sebastian, că e singur. Încercam să-mi amintesc cum era să fiu în aceeași casă cu el. M-a răpit pentru o grămadă de motive, firește, dar jumătate a fost doar ca să aibă companie. Compania cuiva despre care credea că îl putea înțelege, pentru că fuseserăm crescuți la fel. Încercam să-mi amintesc dacă l-am plăcut vreodată cu adevărat, dacă mi-a plăcut să-mi petrec timpul cu el.

— Nu cred. Tocmai pentru era acolo, cu tine, nu păreai niciodată în largul tău, nu întru totul. Erai tu, dar nu erai tu. E greu să-ți explic.

Jace se uită la foc.

— Nu-i chiar atât de greu, zise el. Eu cred că există o parte din noi, separată chiar și de voința noastră sau de mintea noastră, și partea asta n-a putut s-o atingă. Nu eram niciodată eu cu adevărat, iar el o știa. El vrea să fie plăcut, sau iubit cu adevărat, pentru ceea ce este, sincer. Dar nu crede că ar trebui să se schimbe ca să devină demn de a fi iubit; în schimb, vrea să schimbe toată lumea, să schimbe omenirea, s-o prefacă în ceva care îl iubește... Făcu o pauză. Apoi: Îmi cer iertare pentru psihologia de canapea. Literalmente. Aici suntem pe o canapea.

Dar Clary se cufundase în gânduri.

— Când m-am uitat prin lucrurile lui, în casă, am găsit o scrisoare pe care o scrisese el. Nu era încheiată, dar era adresată „frumoasei mele". Îmi amintesc că m-am gândit că era ciudat. De ce să fi scris o scrisoare de dragoste? Vreau să spun, înțelege sexul, oarecum, și dorința, dar iubirea romantică? Nu din câte am văzut eu.

Jace o apropie mai mult de el, lipind-o mai bine de pieptul lui. Ea nu era sigură cine mângâia pe cine, doar că inima lui bătea ferm pe pielea ei, iar mirosul lui de săpun și transpirație și metal era familiar și liniștitor. Clary se relaxă, iar oboseala puse stăpânire pe ea și îi trase de pleoape în jos. Fusese o zi lungă, lungă, și o noapte la fel, și o zi lungă și înainte de asta.

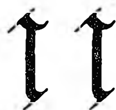
— Dacă mama și Luke ajung aici când eu dorm, să mă trezești, zise ea.

— Oh, o să fii trezită, nicio grijă, zise Jace, somnoros. Mama ta va crede că am încercat să profit de tine și o să mă alerge prin cameră cu vătraiul.

Ea ridică o mână și-l mângâie ușurel pe obraz.

— O să te apăr eu.

Jace nu răspunse. Adormise deja, respirând uniform lângă ea, ritmul inimilor lor încetinind cât să se potrivească unul cu celălalt. Ea rămase trează în vreme ce el dormea — uitându-se în flăcările săltărețe și încruntându-se, cuvintele „frumoasa mea" răsunându-i în urechi ca amintirea unor cuvinte auzite într-un vis.

Cel mai bun e pierdut

— Clary, Jace, treziți-vă!

Clary își înălță capul și aproape scânci când un junghi o fulgeră prin gâtul înțepenit. Adormise ghemuită pe umărul lui Jace; și el dormea, înghesuit într-un colț al canapelei, cu jacheta împăturită sub cap, ca pernă. Mânerul sabiei lui o înghionti dureros pe Clary în șold când Jace gemu și se îndreptă.

Jia stătea aplecată peste ei, îmbrăcată în roba de Consiliu, fără să zâmbească. Jace se ridică anevoie în picioare.

— Doamnă Consul, zise el, pe cel mai demn ton pe care îl putu emite, cu hainele mototolite și părul blond răvășit în toate direcțiile posibile.

— Aproape că am uitat că voi doi erați aici, zise Jia. Ședința Consiliului a început.

Clary se ridică în picioare mai încet, făcând exerciții să scape de crampele din spate și gât. Gura îi era uscată ca iasca, iar corpul o durea de încordare și epuizare.

— Unde-i mama? întrebă ea. Unde-i Luke?

— Vă aștept în sală, zise Jia, dar nu se clinti.

Jace își îmbrăca jacheta.

— Venim imediat, doamnă Consul.

Era ceva în vocea Consulului care o făcu pe Clary să se uite mai bine la ea. Jia era frumoasă, la fel ca fiica ei Aline, dar în momentul acela, la colțurile gurii și ale ochilor avea cute adânci de îngrijorare. Clary nu-i mai văzuse expresia aceea până atunci.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. E ceva în neregulă, nu-i așa? Unde e mama? Unde e Luke?

— Nu știm sigur, zise Jia, reținut. N-au răspuns mesajului pe care l-am trimis noaptea trecută.

Prea multe șocuri, succedate prea repede, o lăsaseră pe Clary amorțită. Nu tresări, nu exclamă nimic, numai simți o răceală de gheață împrăștiindu-se prin venele ei. O înșfăcă pe Heosphoros de pe masa unde o lăsase și o vârî sub centură. Fără alte cuvinte, trecu pe lângă Consul și ieși.

Simon aștepta pe hol. Arăta șifonat și epuizat, palid chiar și pentru un vampir. Ea îi strânse mâna, simțind inelul de aur în formă de frunză de pe degetul lui.

— Vine și Simon la întrunirea Consiliului, zise Clary, aruncându-i Consulului o privire provocatoare.

Jia doar încuviință din cap. Arăta prea obosită ca să se mai opună.

— Poate fi reprezentantul Copiilor Nopții.

— Dar Raphael trebuia să fie reprezentantul, protestă Simon, alarmat. Eu nu sunt pregătit...

— Nu am reușit să contactăm pe niciunul dintre reprezentanții repudiaților, inclusiv Raphael.

Jia porni de-a lungul coridorului. Pereții erau de lemn, având culoarea și mirosul pătrunzător al lemnului proaspăt tăiat. Aceasta trebuie să fi fost partea din Citadelă reconstruită după Războiul Mortal — Clary fusese prea obosită să observe noaptea trecută. Rune cu putere angelică fuseseră gravate în pereți, din loc în loc. Fiecare emitea o strălucire intensă, luminând culoarul fără ferestre.

— Cum adică n-ați reușit să-i contactați? întrebă Clary, grăbindu-se după Jia.

Simon și Jace le urmau. Culoarul cotea, ducând mai adânc în inima Citadelei. Clary putea auzi un vuiet înfundat, ca al oceanului, drept în fața lor.

— Nici Luke, nici mama ta nu s-au întors de la întâlnirea de la casa spiritelor naturii.

Consulul se opri puțin într-o anticameră spațioasă. Aici era multă lumină naturală, revărsându-se prin ferestrele făcute din pătrate alternative de sticlă transparentă și colorată. O ușă dublă, împodobită cu tripticul Îngerului și Instrumentelor Mortale, se afla în fața lor.

— Nu înțeleg, zise Clary, ridicându-și vocea. Deci mai sunt încă acolo? La Meliorn?

Jia clătină din cap.

— Casa e goală.

— Dar... Meliorn, dar *Magnus*?

— Nu știm sigur, deocamdată, zise Jia. Nu e nimeni în casă și niciunul dintre reprezentanți nu răspunde la mesaje. Patrick caută prin oraș, acum, cu un detașament de gardieni.

— Era sânge în casă? întrebă Jace. Semne de luptă, ceva?

Jia clătină iar din cap.

— Nu. Mâncarea era încă pe masă. E ca și când... au dispărut pur și simplu.

— Mai e ceva, nu-i așa? întrebă Clary. Îmi dau seama după expresia ta că mai e ceva.

Jia nu-i răspunse, ci doar deschise ușa dinspre Sala Consiliului. Larma pătrunse în anticameră. Asta era ceea ce auzise Clary, zgomotul oceanului izbindu-se de țărm. Trecu repede pe lângă Consul și se opri în prag, ezitând nehotărâtă.

Sala Consiliului, atât de ordonată cu câteva zile mai devreme, era plină de vânători de umbre care strigau. Toată lumea stătea în picioare, unii în grupuri, alții separat. Cele mai multe grupuri se certau. Clary nu putea desluși cuvintele, dar putea vedea gesturile furioase. Ochii ei trecură prin mulțime după fețe cunoscute — nici urmă de Luke, nici de Jocelyn, dar erau soții Lightwood, Robert în roba lui de Inchizitor lângă Maryse; Aline și Helen, și liota de copii Blackthorn.

Iar acolo, chiar în mijlocul amfiteatrului, erau cele patru jilțuri de lemn sculptat ale repudiaților, așezate în jurul pupitrelor într-un semicerc. Nu stătea nimeni în ele, iar întins pe scândurile podelei din fața lor era un singur cuvânt, scris de o mână strâmbă, cu ceea ce părea a fi vopsea aurie lipicioasă:

Veni.

Jace trecu pe lângă Clary și intră în sală. Umerii lui erau încordați și se uită jos, la cuvântul scris.

— Ăla e sânge de Înger, zise el.

Într-o străfulgerare, Clary văzu biblioteca Institutului, podeaua mânjită cu sânge și pene, oasele goale ale îngerului.

Erchomai.

Vin.

Iar acum, acest singur cuvânt: *Veni.*

Am venit.

Un al doilea mesaj. Oh, Sebastian avusese treabă, nu glumă. *Ce prostie,* gândi ea, ce prostie din partea ei să creadă că venise numai pentru ea, că nu fusese o parte dintr-o schemă mai amplă, că nu voise mai mult, mai multă distrugere, mai multă teroare, mai multă dislocare. Își aminti de zâmbetul lui compătimitor când ea îi amintise de bătălia de la Citadelă. Bineînțeles că fusese mai mult decât un atac; fusese o distragere. Întorcând atenția nefilimilor în exterior de Alicante, făcându-i să caute prin toată lumea după el și întunericiții lui, băgându-i în sperieți cu morți și răniți. Iar între timp, Sebastian își făcuse drum până în inima Citadelei și-i mânjise podeaua cu sânge.

Lângă estradă era un grup de Frați Tăcuți în robele lor de culoarea oaselor, cu fețele ascunse de glugi. Amintindu-și brusc, Clary se întoarse spre Jace:

— Fratele Zachariah... n-am apucat să te întreb dacă ai aflat cum îi e.

Jace se uita la scrisul de pe estradă, cu o expresie îngrețoșată pe față.

— L-am văzut la Basilias. E bine. E... schimbat.

— Schimbat în bine?

— Schimbat în omenesc, zise Jace și, mai înainte să poată întreba Clary ce voia să spună, auzi pe cineva strigând-o pe nume.

Jos, în centrul sălii, văzu o mână ridicându-se din mulțime, fluturând spre ea disperată. Isabelle. Stătea cu Alec, la o oarecare distanță de părinții ei. Clary o auzi pe Jia strigând după ea, dar deja își croia drum prin mulțime, cu Jace și Simon în spatele ei. Simți priviri curioase aruncate în direcția ei. Toată lumea știa cine era ea, la urma urmelor. Știau cine erau ei toți: fiica lui Valentine, fiul adoptat al lui Valentine și vampirul Diurn.

— Clary! strigă Isabelle, când Clary, Jace și Simon se eliberară de spectatorii care se holbau și aproape căzură grămadă peste frații Lightwood, care reușiseră să păstreze liber un mic spațiu pentru ei, în mijlocul mulțimii.

Isabelle îi aruncă o privire nervoasă lui Simon, înainte de a sări să-i îmbrățișeze pe Jace și pe Clary. De îndată ce ea îi dădu drumul lui Jace, Alec îl trase de mânecă și îl ținu strâns, albindu-și nodurile degetelor în jurul țesăturii. Jace se uită surprins, dar nu zise nimic.

— E adevărat? îi zise Isabelle lui Clary. Sebastian a fost la tine acasă, noaptea trecută?

— La Amatis acasă, da — de unde știi? întrebă Clary.

— Tata este Inchizitorul, bineînțeles că știm, zise Alec. Zvonul că Sebastian a fost în oraș a fost pe buzele tuturor înainte de a deschide Sala Consiliului și a vedea... asta.

— E adevărat, adăugă Simon. Consulul m-a întrebat despre asta când m-a trezit — de parcă aș fi știut ceva. Am dormit tot timpul cât s-a întâmplat, adăugă el, când Isabelle îi adresă o privire întrebătoare.

— Consulul v-a spus ceva despre *asta*? întrebă Alec, făcând semn cu brațul către scena sinistră de mai jos. Sau Sebastian?

— Nu, zise Clary. Sebastian nu-și împărtășește planurile.

— N-ar fi trebuit să fie în stare să ajungă la reprezentanții repudiaților. Nu numai că Alicante e păzit, dar fiecare dintre casele lor de siguranță este sub protecție magică, zise Alec.

Pulsul i se zbătea pe gât ca un ciocan; mâna, în locul unde se ținea de mâneca lui Jace, tremura ușor.

— Au fost la cină. Ar fi trebuit să fie în *siguranță*. Alec îi dădu drumul lui Jace și își înfundă mâinile în buzunare. Și Magnus..., continuă

el. Magnus nici n-ar fi trebuit să se afle aici. Catarina era așteptată în locul lui. Se uită la Simon: Te-am văzut cu el, în Piața Îngerului, în noaptea bătăliei. Ți-a spus cumva de ce era în Alicante?

Simon clătină din cap.

— Doar m-a gonit. O tămăduia pe Clary.

— Poate că asta-i o cacealma, zise Alec. Poate că Sebastian încearcă să ne facă să credem că le-a făcut ceva reprezentanților repudiaților ca să ne dezorienteze...

— Nu *știm* dacă le-a făcut ceva. Dar... ei lipsesc, zise Jace simplu, iar Alec își întoarse capul, de parcă n-ar fi suportat să le înfrunte privirile.

— *Veni*, șopti Isabelle, uitându-se la estradă. De ce...?

— Ne spune că are putere, zise Clary. Putere pe care niciunul dintre noi nu o bănuiește, nici pe departe.

Se gândi la modul în care apăruse în camera ei și apoi dispăruse. La cum pământul se despicase sub picioarele lui la Citadelă, de parcă l-ar fi primit cu bucurie înăuntrul lui, ascunzându-l de amenințarea lumii de deasupra.

Un semnal puternic răsună prin sală, clopotul care chema Consiliul la ordine. Jia se apropiase de pupitru, cu câte un gardian înarmat de-al Conclavului, în robă și cu gluga trasă, de o parte și de alta.

— Vânători de umbre, zise ea, iar cuvintele răzbătură prin sală la fel de limpede ca și când ar fi folosit un microfon. Vă rog, liniște.

Sala se domoli treptat la tăcere, deși după expresiile recalcitrante de pe mai multe fețe, era o tăcere necooperantă.

— Consul Penhallow! strigă Kadir. Ce răspuns ai pentru noi? Care-i înțelesul acestei... acestei profanări?

— Nu știm sigur, zise Jia. S-a întâmplat în timpul nopții, între două schimburi ale gărzii.

— Asta-i răzbunare, zise un vânător de umbre slab, cu părul negru, pe care Clary îl recunoscu drept conducătorul Institutului din Budapesta — Lazlo Balogh, parcă îl chema. Răzbunare pentru victoriile noastre de la Londra și de la Citadelă.

— Dar nu am obținut victorii la Londra și la Citadelă, Lazlo, zise Jia. Institutul de la Londra s-a dovedit a fi apărat de o forță de care noi

nici nu aveam habar, una pe care nu o putem multiplica. Vânătorii de umbre de acolo au fost preveniți și conduși în loc sigur. Chiar și așa, câțiva au fost răniți. În schimb, niciunul dintre acoliții lui Sebastian nu a fost rănit. Cel mai potrivit ar fi s-o numim retragere cu succes.

— Dar atacul de la Citadelă? protestă Lazlo. El n-a pătruns în Citadelă. N-a ajuns la arsenalul de acolo...

— Dar nici nu a pierdut. Noi am trimis șaizeci de războinici, iar el a ucis treizeci și a rănit zece. A avut patruzeci de luptători și a pierdut probabil cincisprezece. Dacă n-ar fi fost ceea ce s-a întâmplat când l-a rănit pe Jace Lightwood, cei patruzeci ai lui i-ar fi măcelărit pe cei șaizeci ai noștri.

— Suntem vânători de umbre, zise Nasreen Choudhury. Suntem obișnuiți să apărăm ceea ce trebuie să apărăm până la ultima noastră suflare, până la ultimul nostru strop de sânge.

— O idee nobilă, zise Josiane Pontmercy, de la Conclavul din Marsilia, dar probabil nu foarte practică.

— Am fost prea precauți cu numărul celor pe care i-am trimis să-l înfrunte la Citadelă, zise Robert Lightwood și vocea lui tunătoare se răspândi prin toată sala. Am estimat, de la începutul atacurilor, că Sebastian are patru sute de războinici întunecați de partea lui. Dacă ne luăm doar după numere, o bătălie directă între forțele lui și *toți* vânătorii de umbre ar însemna că el va pierde.

— Deci ceea ce trebuie să facem este să ne luptăm cu el cât mai curând posibil, înainte să mai convertească și alți vânători de umbre, zise Diana Wrayburn.

— Nu te poți lupta cu ceea ce nu poți găsi, zise Consulul. Încercările noastre de a-i lua urma continuă să fie inutile. Își ridică vocea: Cel mai bun plan al lui Sebastian Morgenstern este să ne ademenească afară în grupuri mici. Are nevoie să trimitem în exterior echipe de cercetare care să vâneze demoni sau să-l vâneze pe el. Trebuie să stăm împreună, aici. în Idris, unde nu ne poate înfrunta. Dacă ne despărțim, dacă ne părăsim pământul natal, atunci vom pierde.

— O să ne aștepte afară, zise un vânător de umbre blond din Conclavul de la Copenhaga.

— Va trebui să credem că nu are răbdare pentru asta, zise Jia. Va trebui să presupunem că va ataca și, când o va face, superioritatea noastră numerică o să-l înfrângă.

— Nu e doar răbdarea de luat în calcul, zise Balogh. Ne-am părăsit Institutele, am venit aici, înțelegând că o să ne întoarcem odată ce am ținut sfat cu reprezentanții repudiaților. Fără noi în lume, cine o va proteja? Avem o *împuternicire*, o împuternicire de la Ceruri, să protejăm lumea, să-i ținem departe pe demoni. Nu putem face asta din Idris.

— Toate protecțiile sunt activate la putere maximă, zise Robert. Insula Wrangel lucrează non-stop. Și dată fiind cooperarea noastră cu repudiații, va trebui să ne bizuim pe ei că vor respecta Acordurile. Acesta era un subiect pe care trebuia să-l discutăm la Consiliu astăzi...

— Păi, baftă cu asta, zise Josiane Pontmercy, având în vedere că reprezentanții repudiaților sunt dați dispăruți.

Dispăruți. Cuvântul căzu în tăcere ca o piatră în apă, trimițând unde prin toată sala. Clary îl simți pe Alec crispându-se, o idee, lângă ea. Ea nu-și îngăduise să se gândească la asta, nu-și îngăduise să creadă că ar putea într-adevăr să fie dispăruți. Era o farsă pe care le-o jucase Sebastian, continua ea să-și spună. O farsă crudă, dar nimic mai mult.

— Nu știm asta! protestă Jia. Gărzile îi caută chiar în clipa asta...

— Sebastian a scris pe podea chiar în fața jilțurilor lor! strigă un bărbat cu un braț bandajat.

Era conducătorul Institutului din Mexico City și participase la bătălia de la Citadelă. Clary parcă își amintea că numele lui era Rosales.

— *Veni*. „Am venit." Exact cum ne-a trimis un mesaj cu moartea îngerului în New York, acum ne lovește în inima Citadelei...

— Dar nu ne-a lovit pe noi, îl întrerupse Diana. A lovit în reprezentanții repudiaților.

— A lovit în aliații noștri, deci a lovit în noi, răspunse Maryse. Ei sunt membri ai Consiliului, cu toate drepturile ce rezultă din asta.

— Nici măcar nu știm ce s-a întâmplat cu ei! se rățoi cineva din mulțime. Ar putea fi bine mersi...

— Atunci *unde sunt*? răcni Alec și până și Jace păru șocat să-l audă ridicând vocea.

Alec era încruntat și ochii lui albaștri păreau întunecați, iar Clary și-l aminti deodată pe băiatul furios pe care îl întâlnise în Institut, în urmă cu ceea ce i se părea o grămadă de vreme în urmă.

— A încercat careva să le dea de urmă?

— Am încercat, zise Jia. N-a funcționat. Nu toți pot fi urmăriți. Nu poți urmări un magician sau un mort...

Jia se întrerupse cu un icnet. Pe neașteptate, gardianul Conclavului din stânga se apropiase în spatele ei și-o înșfăcase de robă. Un strigăt se ridică în mulțime când el o smuci îndărăt, punând lama unui pumnal lung de argint la gâtul ei.

— Nefilimi! răcni el și gluga îi căzu, dezvăluindu-i ochii goi și pecețile învolburate, necunoscute, ale întunericiților.

Un muget începu să se înalțe dinspre mulțime, amuțit rapid când lama gardianului se adânci în gâtul Jiei. Sângele înflori în jurul ei, vizibil chiar de la distanță.

— Nefilimi! răcni omul din nou.

Mintea lui Clary se chinuia să-l plaseze — părea oarecum familiar. Era înalt, cu părul șaten, probabil la vreo patruzeci de ani. Brațele lui erau împănate cu mușchi, venele ieșite în afară ca sforile, în timp ce se lupta s-o țină pe Jia nemișcată.

— Rămâneți pe loc! Nu vă apropiați sau Consulul vostru moare!

Aline țipă. Helen o luă în brațe, evident împiedicând-o să dea fuga la mama ei. În spatele lor, copiii Blackthorn se strânseseră în jurul lui Julian, care-l ținea pe mezin în brațe; Drusilla își îngropase fața în coastele lui. Emma, cu părul ei strălucitor, chiar și de la distanță, stătea cu sabia Cortana scoasă din teacă, protejându-i pe ceilalți.

— E Matthias Gonzales, zise Alec, cu o voce șocată. A fost conducătorul Institutului din Buenos Aires...

— Liniște! tună bărbatul din spatele Jiei — Matthias — și o liniște încordată se lăsă.

Cei mai mulți vânători de umbre stăteau în picioare, ca și Jace și Alec, cu mâinile la jumătatea drumului spre armele lor. Isabelle strângea mânerul biciului său.

— Ascultați-mă, vânători de umbre! strigă Matthias, cu ochii arzând de fanatism. Ascultați-mă, căci am fost unul dintre voi. Urmând orbește

regulamentul Conclavului, convins de siguranța mea în interiorul protecțiilor din Idris, apărat de lumina Îngerului! Dar nu există nicio siguranță aici. Matthias își împinse bărbia într-o parte, arătând spre scrisul de pe podea: Nimeni nu e în siguranță, nici măcar mesagerii Cerului. Până într-acolo ajunge puterea Pocalului Infernal și a celui ce-l deține.

Un murmur trecu prin mulțime. Robert Lightwood înaintă, cu fața îngrijorată, uitându-se la Jia și la pumnalul de la gâtul ei.

— Ce vrea el? întrebă. Fiul lui Valentine. Ce vrea de la noi?

— Oh, vrea multe lucruri, zise vânătorul de umbre întunericit. Dar deocamdată se va mulțumi cu sora lui și fratele lui adoptiv. Dați-i pe Clarissa Morgenstern și pe Jace Lightwood și evitați dezastrul.

Clary îl auzi pe Jace trăgând aer în piept. Se uită la el, cuprinsă de panică; putea simți privirea întregii săli asupra ei și i se părea că se dizolvă ca sarea în apă.

— Suntem nefilimi, zise Robert cu răceală. Noi nu-i dăm la schimb pe ai noștri. El știe asta.

— Noi, cei ai Pocalului Infernal, îi avem în mâinile noastre pe cinci dintre aliații voștri, veni răspunsul. Meliorn, din neamul Spiritelor Naturii, Raphael Santiago, din neamul Copiilor Nopții, Luke Garroway, din neamul Copiilor Lunii, Jocelyn Morgenstern, din neamul nefilimilor, și Magnus Bane, din neamul Copiilor lui Lilith. Dacă nu ni-i dați pe Clarissa și pe Jonathan, ostaticii vor fi dați morții cu fier și argint, cu foc și scoruș. Iar când aliații voștri repudiați vor afla că le-ați sacrificat reprezentanții pentru că n-ați vrut să-i cedați pe ai voștri, se vor întoarce împotriva voastră. Vor trece de partea noastră și o să vă treziți luptând nu doar cu cel ce deține Pocalul Infernal, dar și cu toți repudiații.

Clary simți un val de amețeală, atât de intens încât era aproape greață, trecând peste ea. Știuse — desigur că știuse, cu o încredințare infiltrată lent, care nu era certitudine, dar care nu putea fi nici respinsă — că mama ei, Luke și Magnus erau în pericol, dar cu totul altceva era s-o audă. Începu să tremure, cuvintele unei rugăciuni incoerente repetându-se la nesfârșit în mintea ei. *Mamă, Luke, să fiți bine, vă rog, să fiți bine. Fă să fie Magnus bine, pentru Alec. Te rog.*

Auzea și vocea lui Isabelle în capul ei, spunând că Sebastian nu se putea lupta cu ei și cu toți repudiații. Dar el găsise un cale abilă să îi întoarcă împotriva lor: dacă avea să le facă rău reprezentanților repudiaților acum, avea să pară vina vânătorilor de umbre.

Chipul lui Jace devenise sumbru, dar îi întâlni privirea lui Clary cu aceeași înțelegere care se înfipsese ca un cui în inima ei. Nu puteau sta deoparte, lăsând să se întâmple crima asta. Aveau să meargă la Sebastian. Nu aveau de ales.

Ea dădu să facă un pas înainte, cu intenția de a striga, dar se trezi smucită înapoi de o mână care o strânse puternic de încheietură. Se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Simon, dar, spre surprinderea ei, era Isabelle.

— Nu, zise Isabelle.

— Tu ești un neghiob și o slugă, se răsti Kadir, privindu-l cu mânie pe Matthias. Niciun repudiat nu ne va socoti pe noi responsabili pentru că nu sacrificăm doi copii de-ai noștri pe rugul funerar al lui Jonathan Morgenstern.

— Oh, dar nu-i va ucide, zise Matthias cu o veselie malițioasă. Aveți cuvântul lui pe Înger că nu le va face niciun rău fetei Morgenstern sau băiatului Lightwood. Ei sunt rudele lui și îi dorește alături de el. Așadar, nu e niciun sacrificiu.

Clary simți ceva atingându-i ușor obrazul — era Jace. O sărutase rapid, iar ea își aminti sărutul de Iudă al lui Sebastian din noaptea dinainte și se răsuci să-l prindă, însă el deja plecase, îndepărtându-se de ei toți, pornind hotărât pe culoarul în trepte dintre bănci.

— O să merg eu! strigă, iar vocea lui răsună în sală. Merg eu, de bunăvoie.

Avea sabia în mână. O aruncă pe jos și aceasta zăngăni pe trepte.

— O să merg eu cu Sebastian, zise el în liniștea care urmă. Numai las-o pe Clary afară din toată povestea. Las-o să rămână. Ia-mă numai pe mine.

— Jace, *nu*, zise Alec.

Dar vocea îi fu acoperită de larma ce se iscă în sală, vocile ridicându-se ca fumul și răsucindu-se spre tavan, în timp ce Jace stătea calm, cu mâinile în afară, arătând că nu are nicio armă, cu părul strălucind sub lumina runelor. Un înger de sacrificiu.

Matthias Gonzales râse.

— N-o să fie niciun târg fără Clarissa, zise el. Sebastian o cere și pe ea, iar eu transmit cererile stăpânului meu.

— Ne crezi proști, zise Jace. De fapt, știu eu mai bine. Nu *gândești* deloc. Ești o portavoce pentru un demon, atâta tot. Nu-ți mai pasă de nimic. Nici de familie, nici de neam, nici de onoare. Nu mai ești om.

Matthias răspunse în zeflemea:

— De ce ar vrea cineva să fie om?

— Pentru că târgul tău n-are nicio valoare, zise Jace. Deci, noi ne predăm, iar Sebastian dă înapoi ostaticii. Și apoi, ce? Ți-ai dat atâta osteneală să ne spui cum este el mai bun decât nefilimii, mai puternic, mai deștept. Cum ne poate el lovi aici, în Alicante, și toate protecțiile noastre și toți paznicii noștri nu-l pot ține la distanță. Cum o să ne distrugă el pe toți. Dacă vrei să faci un târg cu cineva, îi oferi o șansă *să câștige.* Dacă ai fi om, ai ști asta.

În tăcerea care urmă, Clary avu impresia c-ai fi putut auzi și-o picătură de sânge căzând pe podea. Matthias era nemișcat, cu pumnalul încă plasat la gâtul Jiei, buzele lui mișcându-se ca și când ar fi șoptit ceva sau ar fi repetat ceva ce ar fi auzit...

Sau ar fi ascultat, își dădu ea seama, niște cuvinte care i-ar fi fost șoptite la ureche...

— Nu puteți câștiga, zise Matthias în cele din urmă, iar Jace râse, cu acel râs pătrunzător și acid de care se îndrăgostise Clary de prima oară când îl auzise.

Nu un înger de sacrificiu, gândi ea, ci unul răzbunător, tot numai aur, sânge și foc, încrezător chiar și în fața înfrângerii.

— Înțelegi ce vreau să spun, zise Jace. Atunci ce mai contează dacă murim acum sau murim mai târziu...

— Nu puteți *câștiga,* zise Matthias, dar puteți *supraviețui.* Aceia dintre voi care vor dori, vor putea fi convertiți prin Pocalul Infernal; vor deveni soldați ai Luceafărului dimineții și vor conduce lumea cu Jonathan Morgenstern în fruntea voastră. Aceia dintre voi care vor alege să rămână copiii lui Raziel o pot face, câtă vreme rămân în Idris. Hotarele Idrisului vor fi pecetluite, izolate de restul lumii, care ne va aparține nouă.

Pământul acesta, dăruit vouă de Înger, o să vi-l păstrați și, dacă rămâneți între hotarele lui, veți fi în siguranță. Asta, vă poate fi promis.

Jace îl privi mânios.

— Promisiunile lui Sebastian n-au nicio valoare.

— Promisiunile lui sunt tot ce aveți, zise Matthias. Păstrați-vă alianța cu repudiații, rămâneți între granițele Idrisului și veți supraviețui. Dar această ofertă e valabilă doar atâta timp cât tu te predai de bunăvoie stăpânului nostru. Tu și Clarissa, amândoi. Fără negocieri.

Clary privi încet prin sală. Unii dintre nefilimi păreau îngrijorați, alții înfricoșați, alții furioși. Dar alții calculau. Își aminti ziua când se ridicase, în Sala Acordurilor, în fața acelorași oameni de acum, și le arătase runa de Legare prin care puteau câștiga războiul. Atunci, fuseseră recunoscători. Dar tot acesta fusese același Consiliu care votase încetarea căutării lui Jace când Sebastian îl răpise, pentru că viața unui singur băiat nu merita resursele lor.

Mai ales când băiatul fusese fiul adoptiv al lui Valentine.

Ea crezuse odinioară că existau oameni buni și oameni răi, că exista o parte a luminii și o parte a întunericului, dar nu mai credea asta. Văzuse răul în fratele ei și în tatăl ei, răul bunelor intenții deviate și răul dorinței pure de putere. Dar nici în bunătate nu exista vreo siguranță: virtutea putea tăia ca pumnalul, iar focul ceresc era orbitor.

Se îndepărtă de Alec și de Isabelle, dar îl simți pe Simon prinzând-o de braț. Se întoarse să se uite la el și clătină din cap. *Trebuie să mă lași să fac asta.*

Ochii lui întunecați o implorau.

— Nu, șopti el.

— A zis amândoi, îi răspunse ea tot în șoaptă. Dacă Jace se duce la Sebastian fără mine, Sebastian o să-l omoare.

— O să vă omoare pe amândoi, oricum! Isabelle aproape plângea de frustrare. Nu te poți duce, și nici Jace — *Jace!*

Jace se întoarse să se uite la ei. Clary văzu cum i se schimbă expresia când își dădu seama că ea se lupta să ajungă la el. El clătină din cap, murmurând:

— Nu.

— Dă-ne timp, strigă Robert Lightwood. Dă-ne timp să votăm, măcar.

Matthias luă pumnalul de la gâtul Jiei și îl ținu ridicat; cu celălalt braț o ținea încercuită, strângând în pumn partea din față a robei sale. Își ridică pumnalul spre tavan și lumina se reflectă din lama lui.

— Timp, zise batjocoritor. De ce v-ar acorda Sebastian timp?

Un șuier ascuțit spintecă aerul. Clary văzu ceva strălucitor trecând pe lângă ea și auzi zgomotul de metal lovind metalul când o săgeată izbi în pumnalul pe care Matthias îl ținea deasupra capului Jiei, smulgându-i-l din mână. Clary întoarse repede capul și îl văzu pe Alec, cu arcul ridicat, cu coarda acestuia încă vibrând.

Matthias scoase un răget și se clătină înapoi, cu mâna sângerând. Jia țâșni de lângă el, aruncându-se după pumnalul pe care îl scăpase. Clary îl auzi pe Jace strigând:

— *Nakir!* Scosese un pumnal de seraf de la centură și lumina lui inundă toată sala. La o parte din calea *mea!* strigă și începu să împingă lumea cu umerii, înaintând spre estradă.

— Nu!

Alec, lăsând arcul jos, se aruncă peste spetezele șirurilor de bănci și sări pe Jace, doborându-l la podea, exact în clipa în care estrada se aprinse ca un foc de tabără stropit cu benzină.

Jia scoase un țipăt și sări de pe platformă în mulțime, Kadir o prinse și o lăsă ușor jos, în timp ce toți vânătorii de umbre se întoarseră să se uite lung la flăcările care se înălțau.

— Ce dracu'? șopti Simon, strângând-o încă pe Clary de braț.

Ea îl vedea pe Matthias, o umbră neagră în inima flăcărilor. În mod evident nu-l atingeau; părea să râdă, aruncându-și brațele în sus ca un dirijor care conducea o orchestră de foc. Sala era plină de țipete, de mirosul și trosnetul lemnului arzând. Aline dăduse fuga s-o îmbrățișeze, plângând, pe mama ei, însângerată; Helen privea neajutorată în timp ce, împreună cu Julian, încerca să-i ferească pe cei mai mici copii Blackthorn să vadă ce se întâmpla jos.

Nimeni n-o proteja însă și pe Emma. Stătea mai la o parte de grup, cu fața ei micuță albă de groază, în timp ce, peste deja oribilele sunete ce umpleau sala, răzbăteau strigătele lui Matthias:

— Două zile, nefilimi! Aveți două zile să vă decideți soarta! Și apoi veți arde cu toții! Veți arde în focurile Iadului, iar cenușa Edomului vă va acoperi oasele!

Vocea i se ridică într-un zbieret nepământean și dintr-odată fu redusă la tăcere când flăcările se stinseră și el dispăru odată cu ele. Ultimii tăciuni stăteau răspândiți pe jos, vârfurile lor mocnind abia atingând mesajul încă scris cu sânge de înger pe platformă.

Veni.

AM VENIT.

I-au trebuit Maiei două minute să respire adânc în fața ușii apartamentului, înainte de a-și găsi curajul să vâre cheia în broască.

Pe hol, totul părea normal, straniu de normal. Paltoanele lui Jordan și Simon, atârnate de cuie în vestibulul îngust. Pereții erau decorați cu semne de circulație cumpărate din piața de vechituri.

Intră în camera de zi, care părea înghețată în timp: televizorul era pornit, ecranul arătând puricii de pauză, cele două controllere de joc video erau încă pe canapea. Uitaseră să închidă filtrul de cafea. Se duse și apăsă pe întrerupător, încercând din răsputeri să ignore fotografiile cu ea și Jordan lipite pe frigider: ei pe Podul Brooklyn, bând cafea la restaurantul Waverly Place, Jordan râzând și etalându-și unghiile, pe care Maia i le pictase cu albastru, verde și roșu. Nici nu-și dăduse seama cât de *multe* fotografii cu ei doi făcuse el, de parcă ar fi încercat să înregistreze fiecare secundă a interacțiunilor lor, până nu s-ar fi scurs printre amintirile lui ca apa.

A trebuit să-și adune din nou curajul ca să intre în dormitor. Patul era încă răvășit și nefăcut — Jordan nu fusese niciodată ordonat —, hainele lui împrăștiate prin cameră. Maia străbătu camera până la biroul unde își păstra lucrurile ei și se dezbrăcă de hainele de la Leila.

Cu ușurare, îmbrăcă propriii jeanși și un tricou. Întinsese mâna să își ia și o haină, când sună cineva la ușă.

Jordan își păstrase armele, încredințate lui de Praetor, în cufărul de la picioarele patului. Deschise repede cufărul și scoase o sticluță de metal greu, cu o cruce gravată pe ea.

Își îmbrăcă repede haina și veni tiptil în camera de zi, cu sticluța în buzunar și degetele strânse în jurul ei. Întinse mâna și deschise larg ușa.

Fata care stătea în fața ei avea părul negru, căzându-i drept până la umeri. În contrast cu el, tenul îi era de un alb cadaveric, iar buzele roșu întunecat. Purta un costum negru mulat pe corp; era o Albă-ca-Zăpada modernă, în carne, oase și gheață.

— M-ai sunat, zise ea. Iubita lui Jordan Kyle, nu-i așa?

Lily — e una dintre cele mai deștepte din clanul vampirilor. Știe tot. Ea și Raphael au fost întotdeauna la cataramă.

— Nu te preface că n-ai ști, Lily, se răsti Maia. Ai mai fost aici și înainte; sunt foarte sigură că tu l-ai săltat pe Simon din apartamentul ăsta pentru Maureen.

— Și? Lily își încrucișă brațele, făcând costumu-i scump să trosnească. Ai de gând să mă inviți înăuntru sau nu?

— Nu, zise Maia. O să vorbim aici, pe hol.

— Plicticos. Lily se sprijini cu spatele de peretele scorojit și se strâmbă. De ce m-ai chemat aici, femeie vârcolac?

— Maureen e țicnită, zise Maia. Raphael și Simon au dispărut. Sebastian Morgenstern ucide repudiați ca să lovească în nefilimi. Și poate că e timpul ca vampirii și licantropii să vorbească. Poate chiar să se alieze.

— Măi, măi, nu ești tu drăguță ca o idee fixă? făcu Lily și se îndreptă. Uite ce-i, Maureen e țicnită, dar e încă lidera clanului. Și pot să-ți spun un lucru. N-o să negocieze un plan improvizat cu un membru de haită care și-a pierdut nordul pentru că iubitul ei a murit.

Maia strânse mai tare de sticluța din mâna ei. Ardea de poftă să arunce conținutul în fața lui Lily, atât de mult încât se sperie.

— Cheamă-mă din nou când o să fii lidera haitei.

În ochii fetei vampir juca un licăr întunecat, care parcă încerca să-i spună Maiei ceva fără a mai rosti cuvintele.

— Și o să vorbim atunci.

Lily se întoarse și țăcăni pe hol cu tocurile ei înalte. Încet, Maia slăbi strânsoarea de pe sticluța cu aghiazmă din buzunar.

— Frumoasă lovitură, zise Jace.

— Nu-i nevoie să faci mișto de mine.

Alec și Jace erau într-una dintre amețitor de multele camere de întruniri ale Citadelei — nu aceeași cameră în care Jace fusese mai devreme cu Clary, ci una mai austeră, dintr-o parte mai veche a clădirii. Pereții erau de piatră și numai o singură banchetă lungă se afla lângă peretele dinspre vest. Jace îngenunchease pe ea, cu jacheta aruncată într-o parte și cu mâneca dreaptă a cămășii suflecată.

— Nu fac mișto, protestă Jace.

Alec lipi vârful stelei de pielea brațului dezgolit al lui Jace. Când liniile întunecate începură să iasă, în spirală, din *adamas*, Jace își aminti fără să vrea de o altă zi, în Alicante, când Alec îi bandaja mâna lui Jace, spunându-i nervos: *Poți să te vindeci încet și urât, ca un mundan.* Jace lovise cu pumnul în geamul unei ferestre, în ziua aceea; merita tot ce-i spusese Alec.

Alec lăsă aerul să-i iasă încet în piept; era întotdeauna foarte grijuliu cu runele, mai ales cu *iratze*. Părea să simtă și cea mai mică arsură, cea mai mică înțepătură pe piele pe care o simțea și Jace, deși lui Jace nu-i păsa niciodată de durere — harta cicatricelor albe care-i acopereau bicepsul și se întindeau până jos pe antebraț era o confirmare. Exista o putere specială a runei pe care ți-o desena *parabatai*-ul tău. Tocmai de aceea fuseseră trimiși aici împreună, în timp ce restul familiei Lightwood se întrunise în biroul Consulului, pentru ca Alec să-l poată vindeca pe Jace cât mai rapid și mai eficient cu putință. Jace fusese mai degrabă uimit; se așteptase să-l oblige să participe la întrunire cu încheietura vânătă și umflându-se.

— Nu fac mișto, repetă Jace, când Alec termină și făcu un pas înapoi ca să-și examineze opera.

Deja Jace putea simți amorțirea dinspre *iratze* împrăștiindu-i-se prin vene, alinându-i durerea din braț, vindecându-i buza spartă.

— Ai nimerit în pumnalul lui Matthias de la jumătatea amfiteatrului, spuse el. Ai tras curat, n-ai atins-o pe Jia deloc. Și Matthias era și în mișcare, pe deasupra.

— Eram motivat.

Alec își puse stela la brâu. Părul lui negru îi atârna ciufulit peste ochi; nu mai fusese tuns ca lumea de când se despărțise de Magnus.

Magnus. Jace închise ochii.

— Alec, zise el. O să mă duc. Știi că o să mă duc.

— Spui asta de parcă ai crede că mă liniștești, zise Alec. Crezi că vreau să te predai lui Sebastian? Ți-ai pierdut mințile?

— Cred că s-ar putea să fie singura cale să-l vedem pe Magnus înapoi.

Jace vorbi în întunericul din spatele pleoapelor sale.

— Și ești gata să dai și viața lui Clary la schimb?

Tonul lui Alec era acid. Jace deschise brusc ochii. Alec se uita la el hotărât, dar fără expresie.

— Nu, zise Jace, auzind înfrângerea din propria voce. N-aș putea să fac asta.

— Iar eu nu aș cere-o, zise Alec. Asta... exact asta încearcă Sebastian să facă. Să vâre fitiluri între noi toți, folosindu-se de cei pe care îi iubim ca să ne destrame unitatea. N-ar trebui să-l lăsăm.

— Când ai devenit atât de înțelept? zise Jace.

Alec râse, scurt și nervos.

— O să fiu înțelept când o să fii tu prudent.

— Poate că întotdeauna ai fost înțelept, zise Jace. Îmi amintesc când te-am întrebat dacă voiai să-mi fii *parabatai* și tu ai zis că-ți trebuie o zi să te gândești. Apoi te-ai întors și-ai spus da, iar când te-am întrebat de ce ai fost de acord, ai zis că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Ai avut dreptate. Nu m-am mai gândit la asta a doua oară, pentru că n-a trebuit s-o fac. Te aveam pe tine și tu totdeauna aveai grijă de mine. Totdeauna.

Expresia lui Alec se încordă; Jace aproape că putea vedea tensiunea zbârnâind prin venele *parabatai*-ului său.

— Nu, zise Alec. Nu mai vorbi așa.

— De ce nu?

— Pentru că așa vorbesc oamenii când cred că vor muri.

— Dacă Jace și Clary îi vor fi predați lui Sebastian, atunci vor fi trimiși la moarte, zise Maryse.

Se aflau în biroul Consulului, probabil cea mai luxos decorată încăpere din toată Citadela. Un covor gros sub picioare, tapiserii întinse pe pereții de piatră, o masă de lucru masivă, pusă în diagonală. De o

parte a mesei stătea Jia Penhallow, a cărei tăietură de la gât se vindeca odată ce *iratze* începuse să-și facă efectul. În spatele scaunului ei stătea soțul său, Patrick, cu o mână pe umărul ei.

În fața lor, erau Maryse și Robert Lightwood; spre uimirea lui Clary, ea, Isabelle și Simon fuseseră primiți să asiste la discuții. Desigur, știa că se discuta despre soarta ei și a lui Jace, totuși până acum Conclavul niciodată nu păruse să considere un impediment a decide soarta oamenilor fără comentariile lor.

— Sebastian spune că n-o să le facă rău, zise Jia.

— Cuvântul lui nu valorează nimic, izbucni Isabelle. Minte. Și nu înseamnă nimic faptul că jură pe Înger, pentru că lui nu-i pasă de Înger. El o slujește pe Lilith, dacă slujește pe cineva.

Se auzi un declic ușor și ușa se deschise, permițând intrarea lui Alec și-a lui Jace. În cădere, Jace și Alec se rostogoliseră peste mai multe trepte, iar Jace se alesese cu cele mai multe ponoase, cu o buză spartă și o încheietură a mâinii ori ruptă, ori luxată. Părea să-și fi revenit, totuși; încercă să-i zâmbească lui Clary când intră, dar ochii lui erau neliniștiți.

— Trebuie să înțelegeți cum privesc cei din Conclav lucrurile, zise Jia. V-ați luptat cu Sebastian la Burren. Li se spusese, dar nu *văzuseră*, nu până la bătălia de la Citadelă, deosebirea dintre războinicii întunecriciți și vânătorii de umbre. Niciodată n-a existat o rasă de războinici mai puternică decât a nefilimilor. Acum există.

— Motivul pentru care el a atacat Citadela a fost de a strânge informații, zise Jace. A vrut să știe de ce erau capabili nefilimii — nu doar grupul pe care l-am putut noi aduna la Burren, ci războinicii trimiși în luptă de Conclav. A vrut să știe cum se descurcau în fața luptătorilor lui.

— Ne-a măsurat forțele, zise Clary. Ne-a cântărit în balanță.

Jia se uită la ea.

— *Mene mene tekel upharsin*, zise încet.

— Ați avut dreptate când ați spus că Sebastian nu vrea o bătălie de proporții, zise Jace. Interesul lui e să poarte mai multe bătălii mici, din care să poată converti alți nefilimi. Să-i adauge armatei lui. Și poate ar fi mers dacă am fi rămas în Idris, obligându-l să aducă bătălia aici, să-și spargă valul armatei lui de stâncile din Alicante. Numai că acum, când

i-a răpit pe reprezentanții repudiaților, nu mai merge să rămânem aici. Fără supravegherea noastră, cu repudiații întorcându-se împotriva noastră, Acordurile se vor destrăma. Lumea întreagă se va destrăma.

Privirea Jiei se îndreptă spre Simon.

— Tu ce spui, repudiatule? Matthias a avut dreptate? Dacă refuzăm să-i răscumpărăm pe ostaticii lui Sebastian, asta va însemna război cu repudiații?

Simon păru foarte surprins să fie întrebat atât de oficial. Conștient sau inconștient, mâna i se duse spre medalionul lui Jordan de la gât; îl ținu strâns când vorbi.

— Eu cred, zise fără tragere de inimă, că deși există niște repudiați care ar putea fi rezonabili, vampirii n-o să fie printre aceștia. Ei deja cred că nefilimii au pus un preț prea mic pe viețile lor. Magicienii... — Simon clătină din cap — pe magicieni nu-i prea înțeleg. Sau pe spiritele naturii... Vreau să spun, Regina Elfilor Luminii pare să-și fi aranjat o manta de ploaie pentru ea. Ea l-a ajutat pe Sebastian în treaba asta.

Își ridică mâna pe care sclipi inelul lui.

— Probabil că n-a fost atât vorba de a-l ajuta neapărat pe Sebastian, cât de dorința ei insațiabilă de a ști totul, zise Robert. E adevărat că v-a spionat, dar pe vremea aceea Sebastian nu era cunoscut ca dușman al nostru. Și mai elocvent, Meliorn s-a jurat că spiritele naturii ne sunt loiale și că Sebastian e dușmanul lor, iar spiritele naturii nu pot minți.

Simon ridică din umeri.

— Oricum, vreau să spun că nu înțeleg ce e în mintea lor. Dar vârcolacii îl iubesc pe Luke. Vor fi disperați să-l aducă înapoi.

— El a fost cândva un vânător de umbre..., începu Robert.

— Asta înrăutățește lucrurile, zise Simon, dar nu mai era Simon, vechiul prieten al lui Clary, cel care vorbea, ci altcineva, cineva care cunoștea politicile repudiaților. Ei văd modul în care nefilimii îi tratează pe repudiații care au fost cândva nefilimi ca pe o dovadă a faptului că vânătorii de umbre cred că sângele repudiaților e inferior. Magnus mi-a povestit odată despre un dineu la un Institut, la care fusese invitat, organizat și pentru repudiați, și pentru vânătorii de umbre; după festin, vânătorii de umbre au aruncat toate farfuriile. Pentru că le atinseseră repudiații.

— Nu toți nefilimii sunt așa, zise Maryse.

Simon ridică din umeri.

— Prima oară când am venit la Citadelă, a fost pentru că m-a adus Alec, zise el. Am avut încredere că tot ce voia Consulul era să stea de vorbă cu mine. În loc de asta, am fost aruncat în închisoare și înfometat. Propriul *parabatai* al lui Luke i-a spus să se sinucidă, când Luke a fost preschimbat. Praetor Lupus a fost ars din temelie de cineva care, chiar dacă e dușman al Idrisului, este un vânător de umbre.

— Deci spui că, da, va fi război? întrebă Jia.

— Este deja război, nu? replică Simon. Tocmai ai fost rănită într-o bătălie, nu? Ce vreau să spun e că Sebastian se folosește de fisurile din alianța voastră ca să vă doboare și se descurcă bine. Poate că nu înțelege oamenii, nu pretind c-ar face-o, dar înțelege răul, trădarea și egoismul — lucruri valabile pentru oricine are o minte și o inimă.

Închise gura abrupt, de parcă i-ar fi fost teamă că spusese prea mult.

— Așadar, crezi că ar trebui să facem cum ne-a cerut Sebastian, să-i trimitem pe Jace și pe Clary la el? întrebă Patrick.

— Nu, zise Simon, cred că el totdeauna minte și n-ar ajuta la nimic dacă i-am trimite pe ei. Chiar dacă jură, minte, așa cum spunea Isabelle. Se uită la Jace, apoi la Clary. *Voi* știți, zise. Voi îl cunoașteți mai bine ca oricine altcineva; știți că niciodată nu vorbește cinstit. Spuneți-le și lor.

Clary clătină din cap, fără un cuvânt.

Isabelle a fost cea care răspunse în locul ei.

— N-o pot face, zise ea. Ar părea că se roagă pentru viețile lor și niciunul dintre ei n-o să facă asta.

— Eu deja m-am oferit voluntar, zise Jace. Am spus că mă voi duce. *Știți* de ce mă vrea pe mine.

Își deschise larg brațele. Clary n-a fost surprinsă că focul ceresc se vedea pe sub pielea antebrațelor lui, ca niște sârme de aur.

— Focul ceresc l-a rănit la Burren. Se teme de el, așadar se teme de mine. Am citit-o pe fața lui, în camera lui Clary.

Urmă o lungă tăcere. Jia se lăsă în scaunul ei.

— Ai dreptate, zise ea. Nu vă contrazic pe niciunul dintre voi. Dar nu pot controla Conclavul, iar printre ei există unii care vor alege ceea

ce li se pare sigur, dar și alții care urăsc ideea că suntem aliați cu repudiații, în primul rând, și vor fi mulțumiți de șansa de a refuza. Dacă Sebastian a vrut să fragmenteze Conclavul în facțiuni, și sunt sigură că a vrut, a ales o metodă foarte potrivită. Jia își plimbă ochii peste membrii familiei Lightwood, Jace și Clary, oprindu-și privirea, pe rând, asupra fiecăruia. Mi-ar plăcea să aud sugestii, adăugă ea, cu un pic de răceală.

— Ne-am putea ascunde, zise Isabelle imediat. Să dispărem într-un loc unde Sebastian să nu ne găsească niciodată; îl poți anunța că Jace și Clary au fugit, în pofida încercărilor voastre de a ne reține. Nu vă poate învinui pe voi pentru asta.

— O persoană rezonabilă n-ar învinui Conclavul, zise Jace. Sebastian nu e rezonabil.

— Și nu există niciun loc în care să ne putem ascunde de el, zise Clary. M-a găsit în casa lui Amatis. Mă poate găsi oriunde. Poate că ne-ar fi putut ajuta Magnus, dar...

— Mai există și alți magicieni, zise Patrick, iar Clary aruncă o privire spre fața lui Alec.

Părea ca tăiată în piatră.

— Nu vă puteți bizui pe ei că o să ne ajute, indiferent cu cât i-ați plăti, nu acum, zise Alec. Acesta e și scopul răpirii. N-o să sară în ajutorul Conclavului până ce nu vor vedea mai întâi cum sărim noi în ajutorul lor.

Se auzi o bătaie în ușă și intrară doi Frați Tăcuți, cu robele lor lucind ca pergamentul în lumina lămpii-vrăjitoarei.

— Fratele Enoch, zise Patrick, în chip de salut, și...

— Fratele Zachariah, zise cel de-al doilea, dându-și gluga jos.

În pofida aluziilor lui Jace, din sala de Consiliu, vederea lui Zachariah, acum uman, a fost un șoc. Abia de mai putea fi recunoscut, numai runele negre de pe curbura pomeților săi mai aminteau ceea ce fusese. Era zvelt, aproape slab, și înalt, cu o eleganță delicată și foarte omenească în forma feței, și cu părul negru. Arăta de vreo douăzeci de ani.

— Ăsta e *Fratele Zachariah*? zise Isabelle cu o voce joasă, uluită. Când a devenit sexy?

— Isabelle! o mustră Clary în șoaptă, dar Fratele Zachariah fie n-o auzise, fie avea o mare putere de stăpânire.

Se uita la Jia, apoi, spre surprinderea lui Clary, spuse ceva într-o limbă pe care ea n-o recunoscu.

Buzele Jiei tremurară o clipă. Apoi se strânseră într-o linie aspră. Se întoarse către ceilalți.

— Amalric Kriegsmesser a murit, zise ea.

Lui Clary, amorțită după o duzină de șocuri în tot atâtea ore, îi trebuiră câteva secunde să-și aducă aminte cine era: întunericitul care fusese capturat la Berlin și adus la Basilias, unde frații căutau un leac.

— Nimic din ceea ce am încercat n-a avut efect, zise Fratele Zachariah.

Vocea lui era melodioasă. Avea accent britanic, gândi Clary. Până acum îi auzise vocea numai în minte și, aparent, comunicarea telepatică ștergea accentele.

— Niciun descântec, nicio poțiune. În cele din urmă, i-am dat să bea din Pocalul Mortal.

L-a distrus, zise Enoch. *Moartea a fost instantanee.*

— Corpul lui Amalric trebuie trimis prin Portal la magicienii din Labirintul Spiralat, pentru studiu, zise Jia. Poate dacă acționăm destul de repede, ea... *ei* vor putea afla ceva din moartea lui. Vreun indiciu pentru o vindecare.

— Biata lui familie, zise Maryse. Nu-l vor vedea nici măcar ars și îngropat în Orașul Tăcut.

— Nu mai era nefilim, zise Patrick. Dacă ar fi fost să-l îngropăm, l-am fi dus la răspântiile de dincolo de Pădurea Brocelind.

— Cum a fost și mama, zise Jace. Pentru că ea s-a sinucis. Criminalii, sinucigași și monștrii sunt îngropați în locul unde se încrucișează toate drumurile, nu-i așa?

Vorbise cu tonul fals de nepăsare despre care Clary știa că îi masca furia sau durerea; ar fi vrut să se ducă mai aproape de el, dar camera era plină de lume.

— Nu întotdeauna, zise Fratele Zachariah, pe un ton blând. Unul dintre tinerii Langford a fost la bătălia de la Citadelă. S-a văzut silit să-și ucidă propriul *parabatai,* care fusese convertit de Sebastian. După aceea, a întors sabia asupra lui însuși, tăindu-și venele. O să fie ars laolaltă cu ceilalți morți, azi, cu toate onorurile cuvenite.

Clary își aminti de tânărul pe care-l văzuse la Citadelă, stând deasupra unui vânător de umbre în costum de luptă roșu, plângând, în timp ce bătălia mugea în jurul lui. Se întrebă dacă l-ar fi putut opri ea, dacă i-ar fi vorbit, dacă asta l-ar fi ajutat, dacă ar fi putut face ceva.

Jace arăta de parcă era gata să vomite.

— De aceea trebuie să mă lăsați să mă duc după Sebastian, zise el. Așa nu mai poate continua. Bătăliile astea, lupta cu întunericiții — o să găsească lucruri și mai rele de făcut. Sebastian găsește întotdeauna. Să fii convertit e mai rău decât moartea.

— *Jace!* zise Clary aspru, dar Jace îi aruncă o privire, pe jumătate disperată, pe jumătate imploratoare.

O privire care o ruga să nu se îndoiască de el. Jace se aplecă înainte, punând mâinile pe masa Consulului.

— Trimiteți-mă pe mine la el, zise. Și o să încerc să-l ucid. Am focul ceresc. E cea mai bună șansă a noastră.

— Problema nu e să te *trimitem* undeva, zise Maryse. Nu te putem trimite la el; nu știm unde este Sebastian. Problema e dacă îi permitem să te ia.

— Atunci lăsați-l să mă ia...

— În niciun caz, zise Fratele Zachariah, cu o față gravă.

Clary își aminti ce îi spusese ei odată: *Dacă o să mi se ivească ocazia să-l salvez pe cel din urmă din spița Herondale, o să consider lucrul acesta de mai mare importanță decât loialitatea pe care i-o datorez Conclavului.*

— Jace Herondale, zise el, Conclavul poate alege să-i dea ascultare lui Sebastian sau să-l înfrunte, însă orice-ar fi, tu nu-i poți fi predat așa cum se așteaptă el. Trebuie să-l surprindem. Altminteri, nu facem decât să-i dăm pe mână singura armă de care știm că se teme.

— Ai altă sugestie? întrebă Jia. Să-l atragem într-o capcană? Să-i folosim pe Jace și pe Clary ca să-l capturăm?

— Nu-i poți folosi pe ei ca momeală, protestă Isabelle.

— Poate că-l putem despărți de luptătorii lui? sugeră Maryse.

— Nu-l puteți păcăli pe Sebastian, zise Clary, simțindu-se epuizată. Lui nu-i pasă de motive sau de scuze. Nu există decât el și ce vrea el, iar dacă interveniți între aceste două puncte, vă distruge.

Jia se aplecă peste masă.

— Poate reușim să-l convingem să vrea altceva. Mai există ceva pe care i l-am putea oferi la schimb?

— Nu, șopti Clary. Nu există nimic. Sebastian este...

Dar cum putea fi explicat fratele ei? Cum puteai să explici că te uitai în inima întunecată a unei găuri negre? *Imaginează-ți că ai fi ultimul vânător de umbre rămas pe pământ, imaginează-ți că familia și toți prietenii tăi ar fi morți, imaginează-ți că n-a mai rămas nimeni care să creadă măcar în ce ai fost odată. Imaginează-ți că ai fi pe pământ peste un miliard de miliarde de ani, după ce soarele a pârjolit toată viața, și tu ai plânge din toată ființa ta pentru măcar o singură creatură vie care să-și mai tragă răsuflarea lângă tine, dar nu ar fi nimic, doar fluvii de foc și cenușă. Imaginează-ți c-ai fi într-atât de singur și apoi imaginează-ți că ar exista o singură cale la care te-ai putea gândi ca să îndrepți lucrurile. Și imaginează-ți de ce ai fi în stare pentru a face lucrul acela să se întâmple.*

— Nu. N-o să se răzgândească. Niciodată.

Un murmur de voci se ridică. Jia bătu din palme, cerând tăcere.

— Destul, zise ea. Ne învârtim în cerc. E timpul să analizăm situația împreună cu Conclavul și Consiliul.

— Dacă mi-ați permite o sugestie...

Ochii Fratelui Zachariah se plimbară prin încăpere, gânditori pe sub genele negre, înainte de a poposi asupra Jiei.

— Riturile funerare pentru morții de la Citadelă sunt pe cale să înceapă. Veți fi așteptați acolo, doamnă Consul și domnule Inchizitor. V-aș sugera ca Jace și Clary să rămână în casa Inchizitorului, ținând cont de controversa care-i înconjoară, iar Consiliul să se întrunească după ritualuri.

— Avem dreptul de a fi prezenți la întâlnire, zise Clary. Decizia asta ne privește pe noi. Este *despre* noi.

— O să fiți chemați, zise Jia, fără să-i privească pe Clary sau pe Jace, ci trecând peste ei, ca și peste Robert și Maryse, peste Fratele Enoch și Zachariah. Până atunci, odihniți-vă; o să aveți nevoie de toată energia voastră. S-ar putea să fie o noapte lungă.

12

Coșmarul oficial

Morții ardeau în șiruri ordonate de ruguri, aprinse de-a lungul drumului către Pădurea Brocelind. Soarele începuse să apună în spatele unui cer albit de nori, iar fiecare rug se ridica drept, explodând în scântei portocalii. Efectul era straniu de frumos, deși Jia Penhallow se îndoia că vreunul dintre îndoliații adunați pe câmpie considera la fel.

Dintr-un motiv neștiut, îi tot revenea în minte o poezioară pe care o învățase când era copil.

Negru, când vânezi în noapte,
Alb, când doliu ții de moarte,
Aurul e-al miresii-n ziua nunții,
Roșul când rostești vraja de întors sorții.
Mătase albă, când ne ardem morții,
Flamuri albastre, de ni se-ntorc pierduții.
Foc să vestim o naștere de nefilim
Și de păcate să ne curățim.
Cenușă, când cunoașterea mai bine-i tăinuită,
Os, pentru cei ce nu îmbătrânesc la vremea potrivită.

Lumini de șofran la victoria dobândită,
Verde ca să mângâi o inimă zdrobită.
Argintu-i pentru turnul demonului,
Și bronzul când invoci puterea răului.

Os, pentru cei ce nu îmbătrânesc la vremea potrivită. Fratele Enoch, în roba lui de culoarea osului, umbla în sus și-n jos pe lângă șirul rugurilor. Vânătorii de umbre stăteau în picioare sau îngenuncheați, aruncând cu pumnii în flăcările portocalii flori albe, dintre cele care creșteau în Alicante chiar și iarna.

— Doamnă Consul.

Vocea din spatele ei era blândă. Se întoarse și-l văzu pe Fratele Zachariah — sau cel puțin băiatul care fusese înainte Fratele Zachariah — stând lângă ea.

— Fratele Enoch mi-a spus că doreați să-mi vorbiți.

— Frate Zachariah, începu ea, apoi se opri. Există vreun alt nume cu care ai vrea să mă adresez ție? Numele pe care-l aveai înainte de a deveni Frate Tăcut?

— Zachariah e foarte bun, deocamdată, zise el. Încă nu sunt pregătit să-mi reiau vechiul nume.

— Am auzit, zise ea și făcu o pauză, întrucât ce urma să spună era dificil, că unul dintre magicienii din Labirintul Spiralat, mai exact Theresa Gray, este o persoană pe care ai cunoscut-o și la care ai ținut în timpul vieții tale de muritor. Și pentru cineva care a fost un Frate Tăcut atât de mult cât ai fost tu, asta trebuie să fie o raritate.

— Ea e tot ce mi-a mai rămas din vremurile acelea, zise Zachariah. Ea și Magnus. Mi-aș fi dorit să vorbesc cu Magnus, dacă aș fi putut, înainte să...

— Ai vrea să te duci în Labirintul Spiralat? îl întrerupse Jia.

Zachariah se uită la ea cu ochi plini de uimire. Părea cam de aceeași vârstă cu fiica ei, gândi Jia, cu gene imposibil de lungi, cu ochii deopotrivă tineri și bătrâni.

— Mă eliberezi din Alicante? Nu e nevoie de toți războinicii?

— Ai servit Conclavul mai bine de o sută treizeci de ani. Nu putem cere mai mult de la tine.

El se uită înapoi spre ruguri, la fumul negru care murdărea aerul.

— Cât de mult știe Labirintul Spiralat despre atacurile la Institute, la Citadelă, despre reprezentanți?

— Ei studiază cunoștințele tradiționale, zise Jia. Nu sunt războinici sau politicieni. Știu ce s-a întâmplat la Burren. Am discutat despre magia lui Sebastian, posibilele leacuri pentru întunericiți, despre metodele de a întări protecțiile. Mai mult n-au întrebat...

— Și voi nu le-ați spus, zise Zachariah. Așadar, nu știu despre Citadelă și despre reprezentanți?

Jia luă o expresie încăpățânată.

— Presupun că o să-mi spui că trebuie să le povestesc.

— Nu, zise el. Ținea mâinile în buzunare; în aerul rece și curat i se vedeau aburii răsuflării. N-am să spun asta.

Au stat unul lângă celălalt, în zăpadă și în tăcere, până când, spre surprinderea ei, el vorbi din nou:

— N-o să mă duc în Labirintul Spiralat. O să rămân în Idris.

— Dar nu vrei s-o vezi?

— Vreau s-o văd pe Tessa mai mult decât orice pe lume, zise Zachariah. Dar dacă o să știe mai multe despre ce s-a întâmplat aici, o să vrea să fie aici și să lupte alături de noi și îmi dau seama că nu vreau asta.

Părul lui negru îi căzu pe frunte când clătină din cap.

— Îmi dau seama că, de vreme ce m-am trezit din a fi un Frate Tăcut, sunt capabil să nu vreau asta. Poate că e egoism. Nu sunt sigur. Dar sunt sigur că magicienii din Labirintul Spiralat sunt în siguranță. Tessa e în siguranță. Dacă mă duc la ea, și eu o să fiu în siguranță, dar în același timp o să însemne că mă ascund. Eu nu sunt un magician; nu pot fi de folos Labirintului. Pot fi de folos aici.

— Te-ai putea duce la Labirint și apoi să te întorci. Ar fi complicat, dar aș putea să cer...

— Nu, zise el liniștit. Nu aș putea s-o văd pe Tessa față în față și să nu-i spun adevărul despre ceea ce se întâmplă aici. Și, mai mult de atât, nu mă pot duce la Tessa și să mă prezint ei ca un muritor, ca un vânător de umbre, și să nu-i mărturisesc sentimentele pe care le-am avut pentru ea când eram... Se întrerupse, apoi continuă după o pauză: Că sentimentele mele sunt neschimbate. Nu-i pot oferi asta, apoi să

mă întorc într-un loc unde aș putea fi ucis. Mai bine să creadă că n-a existat niciodată o șansă pentru noi.

— Mai bine să crezi și tu asta, zise Jia, uitându-se la fața lui, la speranța și dorul care erau zugrăvite pe ea clar, încât oricine le putea vedea.

Jia se uită la Robert și la Maryse Lightwood, stând la distanță unul de celălalt, în zăpadă. Nu departe se afla și fiica ei, Aline, sprijinindu-și capul de cel blond și cârlionțat al lui Helen Blackthorn.

— Noi, vânătorii de umbre, zise ea, ne punem în primejdie în fiecare ceas, în fiecare zi. Uneori mi se pare că suntem la fel de nesăbuiți cu inimile noastre cum suntem și cu viețile noastre. Când le dăruim, le dăruim până la ultima fărâmă. Și dacă nu obținem ceea ce ne trebuie cu atâta disperare, cum să trăim?

— Crezi că ea s-ar putea să nu mă mai iubească, zise Zachariah. După tot timpul ăsta.

Jia nu spuse nimic. Era, la urma urmelor, exact ceea ce gândea.

— Este o întrebare rezonabilă, zise el. Și probabil că ea nu mă mai iubește. Atâta vreme cât este în viață, este bine și fericită în lumea asta, o să găsesc o cale să fiu și eu fericit, chiar dacă nu alături de ea. Zachariah își îndreptă privirea spre ruguri, spre umbrele din ce în ce mai lungi ale morții. Care e corpul acelui tânăr Longford? Cel care și-a ucis *parabatai*-ul?

— Cel de colo, îi arătă Jia. De ce vrei să știi?

— E cel mai rău lucru pe care mi-l pot imagina că l-ai avea vreodată de făcut. Eu n-aș fi fost destul de curajos. De vreme ce a fost cineva în stare, aș vrea să-i aduc omagiile mele, zise Zachariah și porni peste terenul pudrat cu zăpadă spre focuri.

— Funeraliile s-au terminat, zise Isabelle. Sau, cel puțin, fumul nu se mai ridică.

Era aplecată peste pervazul ferestrei în camera sa din casa Inchizitorului. Camera era mică și zugrăvită în alb, cu draperii înflorate. Nu purta marca Isabelle, gândi Clary, dar ar fi fost greu să reproducă odaia lui Isabelle, plină de pudră și sclipici, din New York într-un timp atât de scurt.

— Citeam din *Codexul* meu, deunăzi, zise Clary, terminând de încheiat cardiganul de lână albastră în care se schimbase — nu mai putuse să păstreze nicio secundă puloverul pe care-l purtase toată ziua de ieri, în care dormise și pe care îl atinsese Sebastian. Și mă gândeam. Mundanii se ucid unul pe altul tot timpul. Noi... ei... au războaie, tot soiul de războaie, și ne măcelărim unii pe alții, dar asta e prima oară când nefilimii sunt nevoiți să ucidă alți vânători de umbre[1]. Când Jace și cu mine am încercat să-l convingem pe Robert să ne lase să ne ducem prin Portal la Citadelă, n-am putut înțelege de ce era atât de încăpățânat. Dar cred că acum înțeleg. Probabil că nu-i venea să creadă că vânătorii de umbre chiar ar putea să-i amenințe pe ceilalți vânători de umbre. Indiferent ce îi spusesem noi despre Burren.

Isabelle râse scurt.

— Foarte generos din partea ta. Își ridică genunchii la piept. Știi, mama ta m-a luat cu ea la Citadela de Adamant. Au zis că aș fi putut fi o Soră de Fier de nădejde.

— Le-am văzut la bătălie, zise Clary. Pe Surori. Erau frumoase. Și înfricoșătoare. Ca și când te-a uita la foc.

— Dar nu se pot căsători. Nu pot fi cu nimeni. Trăiesc veșnic, dar nu... nu au viață.

Isabelle își sprijini bărbia de genunchi.

— Sunt tot felul de moduri de a trăi, zise Clary. Și uită-te la Fratele Zachariah...

Isabelle își înălță capul.

— I-am auzit pe părinții mei vorbind despre el, pe drumul spre întrunirea Consiliului, astăzi, zise ea. Spuneau că, în cazul lui, ceea ce s-a întâmplat a fost un miracol. N-am mai auzit niciodată până acum de cineva care să fi încetat să mai fie un Frate Tăcut. Vreau să spun, ei pot muri, dar să desfacă vraja n-ar trebui să fie posibil.

— O mulțime de lucruri n-ar trebui să fie posibile, zise Clary, trecându-și degetele prin păr.

---

[1] Cititorii știu că totuși Clary se înșală. Vezi vol. I *et sq.*, momentul Cercul lui Valentine, când nefilimii s-au căsăpit în Sala Acordurilor, pentru „idei".

Își dorea un duș, dar nu suporta gândul de a sta acolo, singură, sub apă. Să se gândească la mama ei. La Luke. Ideea de a-l pierde pe vreunul dintre ei, darămite pe amândoi, era la fel de îngrozitoare ca ideea de a fi abandonată în largul mării: o scamă minusculă de-a omenirii înconjurată de kilometri peste kilometri de apă, în jur și dedesubt, și cerul gol, deasupra. Nimic care s-o ancoreze de pământ.

În mod mecanic, începu să-și împartă părul în două cozi împletite. O secundă mai târziu, Isabelle apăruse în spatele ei, în oglindă.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, zise ea morocănoasă și luă în stăpânire șuvițele de păr ale lui Clary, degetele sale lucrând expert cu buclele.

Clary închise ochii și se lăsă un moment în voia senzației că altcineva avea grijă de ea. Când era mică, mama ei îi împletea părul în fiecare dimineață, înainte ca Simon să vină s-o ia la școală. Își amintea obiceiul lui de a-i desface panglicile când desena și de a i le ascunde în diverse locuri — în buzunare, în rucsac — așteptând ca ea să observe și să arunce cu un creion în el.

Era imposibil, uneori, să creadă că viața ei fusese cândva atât de obișnuită.

— Hei, zise Isabelle, împungând-o cu un deget. Ești bine?

— Sunt bine, zise Clary. Sunt bine. Totul e bine.

— Clary.

Simți mâna lui Isabelle pe mâna ei, deschizându-i încet degetele. Mâna îi era udă. Clary își dădu seama că strânsese în pumn una dintre clamele de păr ale lui Isabelle atât de puternic, încât capetele clamei îi intraseră în carne și sângele îi curgea pe încheietură.

— Nu... nici nu-mi amintesc să fi luat asta în palmă, zise ea, amorțită.

— Am s-o iau eu. Isabelle o dădu deoparte. Nu ești bine.

— Trebuie să fiu bine, zise Clary. *Trebuie* să fiu. Trebuie să rămân sub control și să nu mă las să cad. Pentru mama și pentru Luke.

Isabelle scoase un sunet ușor, rezervat. Clary își dădu seama că stela celeilalte fete trecea pe dosul mâinii ei, iar sângele începea să se oprească. Totuși nu simțea nicio durere. Era numai întunericul de la marginea câmpului ei vizual, întunericul ce amenința să i-l cuprindă în

întregime de fiecare dată când se gândea la părinții ei. Simțea că se îneca, dând din picioare la capătul conștiinței ca să se mențină vioaie și deasupra apei.

Isabelle tresări deodată și se dădu înapoi.

— Ce e? întrebă Clary.

— Am văzut o fată, o fată la fereastră...

Clary o trase pe Heosphoros de la brâu și începu să străbată camera. Isabelle era imediat în spatele ei, cu biciul ei de argint și de aur descolăcindu-se de pe mâna ei. Biciul șfichiui în față, iar vârful se înfășură pe mânerul ferestrei, deschizând-o. Se auzi un chelălăit și o siluetă micuță, întunecată, căzu pe covor, aterizând pe brațe și genunchi.

Biciul lui Isabelle se întoarse rapid în mâna ei, în timp ce ea se uita cu ochii mari și cu o expresie rară de uluire. Umbra de pe podea se desfăcu, scoțând la vedere o persoană micuță, îmbrăcată în negru, cu o fetișoară palidă și un ciuf de păr lung și blond, desfăcut dintr-o coadă neglijentă.

— *Emma?* zise Clary.

Partea de sud-vest a pajiștii Long Meadow din Prospect Park era pustie noaptea. Luna, pe jumătate plină, strălucea peste casele de gresie din Brooklyn în depărtare, dincolo de parc, peste șirul copacilor desfrunziți și spațiul care fusese curățat pe iarba uscată de iarnă de către haită.

Era un cerc, de aproximativ șase metri în diametru, tivit de vârcolacii care așteptau, în picioare. Întreaga haită din centrul New Yorkului era de față: treizeci sau patruzeci de lupi, tineri și bătrâni.

Leila, cu părul ei negru legat la spate într-o coadă, înaintă în mijlocul cercului și bătu o dată din palme, pentru atenție.

— Membri ai haitei, zise ea. O provocare a fost lansată. Rufus Hastings l-a provocat pe Bartholomew Velasquez pentru supremația și conducerea haitei din New York.

Se porni un murmur în mulțime. Leila își ridică vocea.

— Aceasta este o chestiune de conducere temporară, în absența lui Luke Garroway. Deocamdată nu se pune problema înlocuirii lui Luke ca lider. Leila își prinse mâinile la spate. Vă rog să faceți un pas înainte, Bartholomew și Rufus.

Bat intră în cerc și, o clipă după aceea, și Rufus. Amândoi erau îmbrăcați nepotrivit pentru vremea de afară, în jeanși, tricouri și bocanci, cu brațele goale în pofida gerului.

— Regulile înfruntării sunt următoarele, vorbi Leila. Lupul trebuie să lupte cu lupul fără arme, în afară de armele colților și ghearelor. Pentru că este o provocare pentru conducere, lupta va fi pe viață și pe moarte, nu pe rănire. Oricine supraviețuiește va fi lider, iar toți ceilalți lupi îi vor jura loialitate în noaptea asta. Ați înțeles?

Bat dădu din cap. Părea încordat, cu fălcile strânse; Rufus rânjea cu toată fața, legănându-și brațele pe lângă corp. Flutură din mână nepăsător la cuvintele Leilei.

— Cu toții știm cum merge treaba asta, puștoaico.

Buzele ei se strânseră într-o linie subțire.

— Atunci puteți începe, zise ea, deși când se întoarse la marginea cercului, printre ceilalți, murmură: Noroc, Bat! cu voce scăzută, doar atât cât toți ceilalți s-o audă.

Rufus nu păru deranjat. Încă mai rânjea și în clipa în care Leila intră între ceilalți din haită, făcu un salt.

Bat se feri. Rufus era masiv și greoi; Bat era mai suplu și o idee mai rapid. Se răsuci într-o parte, scăpând la mustață de ghearele lui Rufus, și reveni cu un upercut care-i dădu capul pe spate lui Rufus. Presă iute pentru a-și menține avantajul, cu o ploaie de lovituri, care-l făcu pe celălalt lup să se dea înapoi, clătinându-se; picioarele lui Rufus se târau pe pământ, în timp ce un mârâit gros începu să urce din gâtlejul lui. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, degetele se strânseră în pumni. Bat se lansă din nou, trântind un pumn în umărul lui Rufus, dar Rufus se întoarse și lovi cu mâna stângă. Ghearele lui erau scoase complet din teci, uriașe și sclipind în lumina lunii. Era evident că și le ascuțise. Fiecare dintre ele tăia ca briciul și îi râcâiră pieptul lui Bat, sfâșiindu-i tricoul și pielea de dedesubt. Coastele lui Bat înfloriră stacojiu.

— Primul sânge, anunță Leila, iar lupii începură să tropăie, încet, fiecare ridicându-și piciorul stâng și lăsându-l în pământ cu o bătaie regulată, astfel încât pământul părea să răsune în ecou ca o tobă.

Rufus rânji din nou și înaintă asupra lui Bat. Bat își luă avânt și îl lovi, nimerindu-l iarăși în falcă pe Rufus și umplându-i gura de sânge; Rufus întoarse capul într-o parte și scuipă roșu pe iarbă — dar continuă să înainteze. Bat se dădu înapoi; acum și el își scosese ghearele, iar ochii îi deveniseră mați și galbeni. Mârâi și încercă o lovitură cu piciorul; Rufus îi prinse piciorul și i-l răsuci, trântindu-l pe Bat la pământ. Se aruncă și el deasupra, însă celălalt lup se rostogolise deja la o parte și Rufus ateriză pe pământ, ghemuit.

Bat se ridică în picioare, dar era clar că pierdea sânge. Sângele i se scursese pe piept și îi udase betelia jeanșilor, iar mâinile îi erau năclăite. Se repezi cu ghearele înainte; Rufus se întoarse, încasând lovitura în umăr, patru crestături superficiale. Cu un mârâit, îi prinse încheietura mâinii lui Bat și o răsuci. Trosnetul osului rupt se auzi puternic, iar Bat icni și se dădu înapoi.

Rufus făcu un salt. Greutatea lui îl doborî pe Bat la pământ, izbindu-l cu capul de o rădăcină. Bat deveni moale ca o cârpă.

Ceilalți lupi continuau să bată în pământ cu picioarele. Unii dintre ei plângeau fără să se ferească, dar niciunul nu făcu vreun gest când Rufus încălecă peste Bat, cu o mână apăsându-l în piept, cu cealaltă ridicată, cu ghearele ascuțite ca briciul sclipind. Își luă avânt pentru lovitura finală...

— Oprește!

Vocea Maiei răsună prin parc. Ceilalți lupi își ridicară capetele, șocați. Rufus rânjea.

— Hei, copiliță, zise el.

Maia nu se mișcă. Era în mijlocul cercului. Cumva își croise drum printre ceilalți lupi, fără ca ei s-o observe. Purta pantaloni reiați și o jachetă de denim, cu părul strâns bine la spate. Expresia ei era severă, aproape de nepătruns.

— Vreau să lansez o provocare, zise ea.

— Maia, zise Leila. Știi legea! „Când ne luptăm cu un lup din haită, trebuie să ne luptăm exclusiv cu el, Ca să nu ia parte și ceilalți la înfruntare și haita să fie micșorată de măcel." Nu poți întrerupe lupta.

— Rufus mai are de dat doar lovitura mortală, zise Maia cu răceală. Chiar crezi că trebuie să aștept cinci minute înainte să-mi lansez provocarea? Atunci, fie, dacă Rufus e prea speriat să lupte cu mine câtă vreme Bat mai respiră încă...

Rufus sări de pe corpul fără vlagă al lui Bat cu un răget și veni spre Maia. Leila își ridică vocea, panicată:

— Maia, pleacă de aici! Odată ce apare primul sânge, nu mai putem opri lupta...

Rufus se aruncă asupra Maiei. Ghearele lui îi sfâșiară marginea jachetei, când Maia se lăsă pe vine și se rostogoli, apoi se ridică în genunchi, cu ghearele scoase. Inima îi bătea nebunește în piept, trimițându-i în vene valuri peste valuri de sânge când înghețat, când fierbinte. Putea simți usturimea tăieturii de pe umăr. *Primul sânge.*

Vârcolacii începură să bată din nou din picioare, deși de data asta nu mai erau tăcuți. Se auzeau murmure și exclamații în rândurile lor. Maia făcu eforturi să nu-i audă, să-i ignore. Îl văzu pe Rufus făcând un pas spre ea. Era ca o umbră, conturat de lumina lunii, iar în clipa aceea ea îl văzu nu doar pe el, dar și pe Sebastian, ridicându-se asupra ei pe plajă, un prinț neîndurător, plămădit din gheață și sânge.

Iubitul tău e mort.

Pumnul i se încleștă în pământ. Când Rufus se aruncă asupra ei, cu ghearele ca briciul rășchirate, ea se ridică și-i zvârli mâna de țărână și iarbă în plină față.

El se clătină, dându-se înapoi, tușind și orbit. Maia făcu un pas înainte și își trânti bocancul peste talpa lui; simți oasele mici zdrobindu-se, îl auzi pe el strigând; în clipa aceea, când atenția lui era distrasă, îi înfipse ghearele în ochi.

Un răcnet izbucni din gâtlejul lui, rapid înăbușit. Căzu pe spate. prăbușindu-se în iarbă cu o bufnitură care-o duse pe Maia cu gândul la un copac doborât. Se uită în jos, la mâna ei. Era plină de sânge și mânjită de lichid: creier și umoare vitroasă.

Se lăsă în genunchi și vărsă în iarbă. Își retrase ghearele în teci și își șterse mâna de pământ, în neștire, cu stomacul răvășit de spasme. Simți o mână pe spate, își ridică ochii și o văzu pe Leila aplecată peste ea.

— Maia, zise ea blând.

Dar vocea ei fu acoperită de haita ce scanda numele noului său lider:

— Maia, Maia, Maia.

Ochii Leilei era întunecați și îngrijorați. Maia se ridică în picioare, ștergându-se la gură cu mâneca, și dădu fuga la Bat. Se lăsă pe vine lângă el și îi atinse obrazul cu mâna.

— Bat? zise ea.

Cu un efort, el deschise ochii. Avea sânge la gură, dar respira normal. Maia ghici că deja se vindeca după loviturile lui Rufus.

— Nu știam că lupți murdar, zise el, cu o umbră de zâmbet.

Maia se gândi la Sebastian și la zâmbetul lui sclipitor, și la cadavrele de pe plajă. Se gândi la ceea ce-i spusese Lily. Se gândi la vânătorii de umbre din spatele protecțiilor lor și la fragilitatea Acordurilor și a Consiliului. *O să fie un război murdar,* gândi ea, dar n-o spuse cu voce tare.

— Nu știam că numele tău e Bartholomew.

Îi luă mâna într-a ei, mânjită de sânge, și i-o ținu strâns. În jurul lor, haita încă scanda:

— Maia, Maia, Maia.

El închise ochii.

— Toată lumea are secretele sale.

— Aproape că nu e nicio diferență, zise Jace, ghemuit pe bancheta de la fereastră din camera lui și a lui Alec, de la mansardă. Zici că-i închisoare.

— Crezi că ăsta ar fi efectul secundar al faptului că paznici înarmați stau de jur împrejurul casei? sugeră Simon. Vreau să spun, e doar o idee.

Jace îi aruncă o privire enervată.

— Care-i treaba cu mundanii și copleșitoarea lor poftă de a afirma evidența? întrebă el.

Se aplecă, uitându-se pe fereastră. Simon poate să fi exagerat un pic, dar numai un pic. Siluetele întunecate care stăteau în punctele cardinale din jurul casei Inchizitorului ar fi putut fi invizibile ochilor neantrenați, dar nu și pentru Jace.

— Eu nu sunt mundan, zise Simon, cu un început de iritare. Și care-i treaba cu vânătorii de umbre și copleșitoarea lor poftă de a pune în primejdie de moarte și pe ei înșiși, și pe toți cei pe care-i iubesc?

— Nu vă mai certați.

Alec se sprijinea de perete, în clasica atitudine gânditoare, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Paznicii sunt aici ca să ne apere, nu să ne țină înăuntru. Încercați să priviți în perspectivă.

— Alec, mă cunoști de șapte ani, zise Jace. Când am avut eu vreodată perspectivă?

Alec se uită mânios la el.

— Ești încă supărat că ți-am rupt telefonul? întrebă Jace. Pentru că tu mi-ai rupt mâna, așa c-aș zice că suntem chit.

— Ți-am scrântit-o, zise Alec. Nu ți-am rupt-o. *Luxație.*

— Acum cine se ceartă? zise Simon.

— Gura! Alec făcu un gest spre el cu o expresie de vag dezgust. De fiecare dată când mă uit la tine, îmi aduc aminte cum am intrat aici și te-am văzut încolăcit tot peste sora mea.

Jace se ridică în capul oaselor.

— Eu n-am auzit despre *asta.*

— Ei, hai, mă..., zise Simon.

— Simon, ai roșit, observă Jace. Și ești vampir și nu roșești mai niciodată, așa că povestea asta ar trebui să fie *într-adevăr* picantă. Și dezaxată. Au fost și niște biciclete implicate în vreun fel pervers? Aspiratoare? Umbrele?

— Umbrele mari sau de-alea mici care ți se pun în paharele cu băuturi? întrebă Alec.

— Ce *contează*..., începu Jace, dar se opri când în cameră intrară Clary și Isabelle, ținând de mână o fetiță.

După o clipă de tăcere perplexă, Jace o recunoscu: Emma, fata după care fugise Clary, ca s-o liniștească, în timpul întrunirii de Consiliu. Cea care se uitase la el cu abia ascunsă venerație. Nu că l-ar fi *deranjat* venerația, dar era un pic ciudat să ai un copil picat brusc în mijlocul a ceea ce, recunoștea, începuse să fie o discuție oarecum penibilă.

— Clary, zise el, ai răpit-o pe Emma Carstairs?

Clary îi aruncă o privire exasperată.

— Nu. A venit singură aici.

— Am intrat pe una dintre ferestre, completă Emma, dorind să lămurească lucrurile. Ca în *Peter Pan.*

Alec dădu să protesteze. Clary își ridică mâna liberă să-l oprească; cealaltă mână o ținea acum pe umărul Emmei.

— Tăceți un pic, bine? zise Clary. N-ar trebui să fie aici, da, însă a venit cu un scop. Are o informație.

— Exact, zise Emma cu vocea ei subțirică și hotărâtă.

Era de fapt cu numai un cap mai scundă decât Clary, deși, ce-i drept, și Clary era scundă. Emma avea să fie înaltă într-o bună zi. Jace încerca să și-l aducă aminte pe tatăl ei, John Carstairs — era sigur că-l văzuse pe la adunările de Consiliu și parcă-și amintea un bărbat înalt, cu părul blond. Sau era brunet? Membrii familiei Blackthorn, desigur, erau bruneți, dar familia Carstairs i se ștersese din memorie.

Clary îi întoarse privirea încruntată cu una care-l ruga: *Poartă-te frumos.* Jace închise gura. Nu se gândise niciodată prea mult dacă-i plăceau sau nu copiii, deși îi plăcuse totdeauna să se joace cu Max. Pentru vârsta lui, Max fusese un surprinzător adept al strategiei și Jace se amuzase întotdeauna să-i dea probleme de gândire. Iar faptul că Max venerase și pământul pe care călca Jace nu stricase deloc.

Jace se gândi la soldățelul de lemn pe care i-l dăduse lui Max și strânse ochii, brusc îndurerat. Când îi redeschise, Emma se uita la el. Nu așa cum se uitase când o găsise el cu Clary, la Citadelă, genul acela de privire pe jumătate impresionată, pe jumătate speriată, privirea de *Tu ești Jace Lightwood,* ci un pic îngrijorată. De fapt, toată postura ei era un amestec de încredere în sine, despre care el era foarte sigur că era prefăcătorie, și spaimă fățișă. Părinții ei erau morți, gândi el, muriseră cu câteva zile în urmă. Și își aminti de un timp, cu șapte ani mai înainte, când și el înfruntase familia Lightwood știind în inima lui că tatăl său tocmai murise și având în urechi vibrația amară a cuvântului „orfan".

— Emma, zise el cât putu de blând, cum ai intrat pe fereastră?

— M-am cățărat pe acoperișuri, zise ea, arătând spre fereastră. N-a fost chiar atât de greu. Lucarnele sunt aproape întotdeauna ferestre de dormitoare, așa că am intrat în cea dintâi și... era a lui Clary.

Ridică din umeri, ca și când ceea ce făcuse nu fusese nici riscant, nici impresionant.

— De fapt, era a mea, zise Isabelle, care se uita la Emma de parcă ar fi fost un specimen fascinant. Isabelle se așeză pe cufărul de lângă patul lui Alec, întinzându-și picioarele lungi. Clary locuiește acasă la Luke, spuse.

Emma păru derutată.

— Aceea nu știu unde e. Și toată lumea vorbea că ați fi cu toții aici. De aceea am venit.

Alec se uită în jos la Emma cu o privire pe jumătate înduioșată, pe jumătate îngrijorată, de frate mai mare.

— Nu-ți fie teamă..., începu el.

— *Nu* îmi e teamă, i-o reteză ea. Am venit aici pentru că aveți nevoie de ajutor.

Jace simți un zâmbet înflorindu-i involuntar în colțul gurii.

— Ce fel de ajutor? întrebă el.

— L-am recunoscut, astăzi, pe omul acela, zise ea. Cel care a amenințat-o pe doamna Consul. A venit atunci cu Sebastian, ca să atace Institutul. Emma înghiți în sec și continuă: Locul unde a zis el c-o să ardem cu toții, Edom...

— E un alt nume pentru iad, zise Alec. Nu-i un loc real, nu trebuie să-ți faci griji...

— Nu e îngrijorată, Alec, zise Clary. Ascultă!

— *Este* un loc, zise Emma. Când au atacat Institutul, i-am auzit. L-am auzit pe unul dintre ei spunând că l-ar putea duce pe Mark în Edom, ca să-l sacrifice acolo. Și când am scăpat, fugind prin Portal, l-am auzit strigând după noi că o să ardem în Edom, că nu exista nicio scăpare, de fapt.

Vocea îi tremura.

— După cum vorbea despre Edom, știu că este un loc real sau un loc real pentru ei.

— Edom, zise Clary, amintindu-și. Valentine a numit-o pe Lilith ceva de genul ăsta, „Stăpâna Edomului".

Alec își încrucișă privirile cu Jace. Alec dădu din cap și se strecură afară din cameră. Jace își simți umerii relaxându-se o idee; în zarva generală, era bine să ai un *parabatai* care știa ce gândeai fără să fie nevoie să i-o spui.

— I-ai mai povestit cuiva despre asta?

Emma șovăi, apoi clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Simon, care tăcuse până atunci.

Emma se uită la el, clipind; avea numai doisprezece ani, gândi Jace, și probabil nu văzuse încă prea mulți repudiați de atât de aproape.

— De ce nu i-ai spus Conclavului?

— Pentru că nu am încredere în Conclav, zise Emma, cu voce pierită. Dar am încredere în voi.

Clary înghiți, vizibil.

— Emma...

— Când am ajuns aici, Conclavul ne-a interogat pe toți, mai ales pe Jules, și au folosit Sabia Mortală ca să fie siguri că nu mințeam. Doare, dar lor nu le-a păsat. Au folosit-o și pe Ty și Livvy. Au folosit-o și pe *Dru*. Emma părea scandalizată. L-ar fi folosit probabil și pe Tavvy, dacă el ar fi putut vorbi. Sabia Mortală doare.

— Știu, zise Clary încet.

— Noi stăm la familia Penhallow, zise Emma. Pentru că Aline și Helen sunt împreună și Conclavul vrea să ne țină sub supraveghere. Din cauza celor pe care le-am văzut. Eu eram la parter când s-au întors de la funeralii și i-am auzit vorbind, așa că... așa că m-am ascuns. Un grup întreg, nu doar Patrick și Jia, ci o mulțime și dintre conducătorii celorlalte Institute. Vorbeau despre ce-ar trebui să facă, ce ar trebui Conclavul să facă, dacă să-i predea pe Jace și pe Clary lui Sebastian, de parcă ar fi fost alegerea lor. De parcă ar fi fost decizia lor. Mie mi s-a părut că ar trebui să fie decizia *voastră*. Unii dintre ei ziceau că nu contează dacă voi vreți să vă duceți sau nu...

Simon sări în picioare.

— Dar Jace și Clary s-au oferit să se ducă, practic s-au rugat de ei...

— Le-am fi spus adevărul, spuse Emma și își dădu părul încurcat la o parte de pe față.

Ochii ei erau enormi, căprui cu firișoare de auriu și ambră.

— Nu era nevoie să folosească sabia Mortală pe noi, le-am fi spus celor din Conclav adevărul, dar ei au folosit-o totuși. Au folosit-o pe Jules, până când mâinile lui... mâinile lui au făcut bășici de la ea.

Vocea îi tremură.

— Așadar, m-am gândit că ar trebui să știți și voi ce spuneau ei. Nu vor ca voi să știți că nu e alegerea voastră, pentru că ei știu despre Clary că poate face Portaluri. Știu că ea poate fugi de aici și că, dacă evadează, atunci ei n-o să mai aibă nicio cale de a negocia cu Sebastian.

Ușa se deschise și Alec intră din nou în încăpere, cu o carte legată în piele cafenie. O ținea astfel încât să-i ascundă titlul, dar ochii lui se întâlniră cu ai lui Jace și el făcu un semn din cap, apoi aruncă o privire spre Emma. Inima lui Jace începu să bată mai repede. Alec găsise ceva. Ceva ce nu-i plăcea, judecând după expresia lui sumbră, totuși ceva.

— Membrii Conclavului pe care i-ai auzit vorbind ți-au dat cumva de înțeles despre momentul în care aveau să decidă ce trebuie făcut? o întrebă Jace pe Emma, mai mult ca să-i abată atenția, în timp ce Alec se așeză pe pat, punând cartea între ei doi.

Emma clătină din cap.

— Încă se mai certau când am plecat. Am ieșit pe fereastra de la ultimul etaj. Jules mi-a zis să n-o fac, pentru că o să mor, dar eu știam că n-o să mor. Sunt bună la cățărat, adăugă ea, cu un strop de mândrie. Și el își face prea multe griji.

— E bine să ai pe cineva care să-și facă griji pentru tine, zise Alec. Asta înseamnă că îi pasă. Așa știi că-ți este prieten bun.

Privirea Emmei se plimbă curioasă de la Alec la Jace.

— Tu îți faci griji pentru el? îl întrebă ea pe Alec, surprinzându-l și făcându-l să râdă.

— Tot timpul, zise el. Jace ar putea muri din neatenție și când își pune pantalonii pe el, dimineața. Să fii *parabatai*-ul lui e o slujbă cu normă întreagă.

— Mi-ar plăcea să am un *parabatai*, zise Emma. E ca o persoană din familia ta, dar pentru că vrea ea să fie, nu pentru că trebuie. Se îmbujoră, dintr-odată sfioasă. *Oricum*, nu cred că ar trebui să fie cineva pedepsit pentru că salvează oameni.

— De-asta ai tu încredere în noi? întrebă Clary, mișcată. Crezi că noi salvăm oamenii?

Emma atinse cu vârful ghetei marginea covorului. Apoi își ridică ochii.

— Știu despre tine, îi zise ea lui Jace, roșind. Vreau să zic, toată lumea știe despre tine. Tu ai fost fiul lui Valentine, dar după aceea n-ai mai fost, ai fost Jonathan Herondale. Și nu cred că asta înseamnă ceva pentru cei mai mulți oameni — cei mai mulți te numesc Jace Lightwood —, dar pentru tata era important. L-am auzit spunându-i mamei că el crezuse că familia Herondale se stinsese, că muriseră cu toții, dar tu erai ultimul dintre ei și el votase în adunarea de Consiliu să se continue eforturile Conclavului de a te găsi, pentru că, a zis el, „Carstairs sunt datori față de Herondale".

— De ce? zise Alec. Ce le datorează?

— Nu știu, zise Emma. Dar am venit pentru că tata ar fi vrut să vin, chiar dacă a fost periculos.

Jace își înăbuși un chicotit.

— Ceva îmi spune mie că nu-ți pasă dacă lucrurile sunt periculoase. Se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la nivelul ochilor Emmei, și o întrebă: Mai ai să ne spui ceva? Altceva din ce-au vorbit ei?

Ea clătină din cap.

— Ei nu știu unde e Sebastian. Nu știu nici despre treaba cu Edomul — am pomenit de asta când am ținut în mâini Sabia Mortală, dar ei au crezut că e doar o altă denumire pentru iad. Nu m-au întrebat niciodată dacă eu credeam că era un loc real, așa că nu le-am spus.

— Mulțumesc pentru că ne spui nouă. E un ajutor. Un ajutor uriaș. Ar trebui să pleci acum, adăugă el, cât putu de blând, înainte să se bage de seamă că lipsești. Dar de acum încolo, Herondale îi e dator unui Carstairs, bine? Să ții minte.

Jace se ridică, iar Emma se întoarse către Clary, care dădu din cap și o conduse la fereastra unde stătuse Jace mai devreme. Clary se apleacă

și o îmbrățișă pe fată, înainte să întindă mâna ca să deschidă fereastra. Emma se cățără cu agilitatea unei maimuțe. Se legănă, urcând, până când numai ghetele ei atârnând se mai vedeau și, în clipa următoare, și acelea dispărură. Jace auzi un râcâit ușor deasupra capului, când ea porni în fugă pe țiglele acoperișului, apoi liniște.

— Îmi place de ea, zise Isabelle, la sfârșit. Îmi reamintește cumva de Jace când era mic, și încăpățânat, și purtându-se de parcă ar fi avut o mie de vieți.

— Două dintre lucrurile astea încă sunt valabile, zise Clary, închizând fereastra. Se așeză pe bancheta de dedesubt. Bănuiesc că marea întrebare e dacă le spunem, Jiei sau altcuiva din Consiliu, ceea ce tocmai ne-a spus Emma?

— Depinde, zise Jace. Jia trebuie să se încline în fața voinței întregului Conclav; a spus-o ea însăși. Dacă ei decid că vor să ne închidă într-o cușcă până vine Sebastian după noi... ei bine, asta ar cam anula orice avantaj ne-ar fi putut da informația asta.

— Deci, depinde dacă informația e cu adevărat utilă sau nu, zise Simon.

— Exact, zise Jace. Alec, ce-ai găsit?

Alec scoase cartea din spatele lui. Era o *encyclopedia daemonica*, genul de carte pe care o găseai în biblioteca oricărui vânător de umbre.

— M-am gândit că Edom ar putea fi o denumire a vreunuia dintre tărâmurile demonilor...

— Păi, toată lumea presupune că Sebastian ar putea fi într-o altă dimensiune, de vreme ce nu i se poate lua urma, zise Isabelle. Însă dimensiunile demonilor... sunt milioane, iar oamenii pur și simplu nu pot *ajunge* acolo.

— Unele sunt mai bine cunoscute decât altele, zise Alec. Biblia și textele lui Enoch menționează câteva dintre ele, într-un fel deghizat și sublimat, bineînțeles, în povestiri și mituri. Edomul e menționat ca o pustietate... Și începu să citească tare, cu voce măsurată: *„Pâraiele Edomului se vor preface în smoală, și pulberea lui în pucioasă; da, țara lui va fi ca smoala care arde. Nu se va stinge nici zi, nici noapte, și fumul lui se va înălța în veci. Din veac în veac va fi pustiit, și nimeni nu va trece prin el în*

veci de veci."[1] Alec oftă. Și, desigur, continuă el, mai sunt și legendele despre Lilith și Edom, că ea a fost surghiunită acolo, că ea conduce locul împreună cu demonul Asmodeu. Că probabil de aceea întunericiții vorbeau despre sacrificarea lui Mark Blackthorn pentru ea, în Edom.

— Lilith îl apără pe Sebastian, zise Clary. Dacă el ar fi să se ducă într-un tărâm al demonilor, de bună seamă că la al ei s-ar duce.

— *„Din veac în veac va fi pustiit, și nimeni nu va trece prin el în veci de veci"* nu sună prea încurajator, zise Jace. În plus, nu există nicio cale de a ajunge pe tărâmurile demonilor. Una este călătoria dintr-un loc într-altul în lumea asta...

— Ei bine, există o cale, cred, zise Alec. O străveche cale energetică, pe care nefilimii nu o pot închide, pentru că se află chiar în afara jurisdicției Legilor. E foarte veche, de dinaintea vânătorilor de umbre... magie antică, păgână... Oftă iar. Trece prin Curtea Reginei Elfilor și e păzită de spiritele naturii. Nicio ființă omenească n-a mai pus piciorul pe calea aceea de mai bine de o sută de ani.

[1] Isaia, 34:9-10.

13

Pavat cu bune intenții

Jace se învârtea prin cameră ca o felină. Ceilalți îl urmăreau, Simon cu o sprânceană ridicată.

— Nu există nicio altă cale de a ajunge acolo? întrebă Jace. Nu putem încerca prin Portal?

— Nu suntem demoni. Nu putem folosi Portalul decât într-o singură dimensiune, zise Alec.

— Asta știu, dar dacă ar face Clary o încercare cu runele de Portal...

— N-am s-o fac, îl întrerupse Clary, punându-și mâna protector peste buzunarul unde se odihnea stela ei. N-o să vă pun pe toți în primejdie. M-am transportat cu Luke prin Portal în Idris și era cât pe-aci să murim. Nu risc.

Jace continua să se plimbe prin cameră. Asta făcea el când se gândea; Clary știa asta, dar tot se uita la el cu îngrijorare. Își închidea și-și deschidea pumnii, murmurând în barbă. În cele din urmă, se opri.

— Clary, zise, poți să faci un Portal până la Curtea Reginei Elfilor, nu-i așa?

— Da, răspunse ea, asta aș putea face — am mai fost acolo, îmi amintesc locul. Dar o să fim în siguranță? N-am fost invitați și spiritelor naturii nu le plac incursiunile în teritoriul lor...

— Nu e vorba de niciun „noi", zise Jace. Nu vine niciunul dintre voi. O să fac asta singur.

Alec sări în picioare.

— Știam eu, să fiu al naibii c-o știam, și categoric nu. Nicio șansă.

Jace ridică o sprânceană la el; pe dinafară era calm, dar Clary îi putea vedea tensiunea în încordarea umerilor și după cum se balansa ușor pe tălpi.

— De când spui tu „al naibii"?

— De când situația o justifică *al naibii* de bine, răspunse Alec și își încrucișă brațele peste piept. Și parcă urma să discutăm dacă să-i spunem Conclavului.

— Nu putem face asta, zise Jace. Nu și dacă e să ajungem pe tărâmurile demonilor prin Curtea Reginei Elfilor. Nu se pune problema ca jumătate de Conclav să dea buzna în Curte; asta ar părea o agresiune războinică împotriva spiritelor naturii.

— Că dacă, în schimb, suntem numai noi cinci, o să putem să-i convingem cu vorba bună să ne lase să trecem? zise Isabelle ironic.

— Am mai negociat cu Regina și înainte, zise Jace. Ați fost și voi la Curte, când eu... când Sebastian mă stăpânea.

— Și ne-a păcălit cu inelele de emisie-recepție ca să ne poată asculta ea, zise Simon. N-aș avea încredere în ea nici cât negru sub unghie.

— N-am spus să avem încredere în ea. O să facă numai ce-o să fie în interesul ei în clipa aceea. Trebuie doar să facem în așa fel încât să fie în interesul ei să ne permită accesul pe calea spre Edom.

— Suntem încă vânători de umbre, zise Alec, încă reprezentanți în Conclav. Indiferent ce-o să facem în regatul elfilor, Conclavul o să răspundă pentru asta.

— Așa că ne vom folosi de tact și inteligență, zise Jace. Uite, mi-ar plăcea mult să fac Conclavul să se înțeleagă cu Regina și curtea ei pentru noi. Dar n-avem timp. Ei — Luke, Jocelyn, Magnus și Raphael — nu au timp. Sebastian se pune în mișcare; își grăbește planurile, pofta de sânge. Voi nu știți cum e când ajunge în starea asta, dar eu știu. *Știu.*

Își trase răsuflarea. O peliculă fină de nădușeală i se așternuse pe pomeți.

— Tocmai de aceea vreau să fac asta singur. Fratele Zachariah mi-a spus așa: eu *sunt* focul ceresc. N-o să mai facem rost de o altă Slăvită. Nu putem invoca un alt înger; ne-am jucat cartea asta.

— Bine, zise Clary, dar chiar dacă tu ești singura sursă de foc ceresc, nu înseamnă că trebuie să faci asta singur.

— Are dreptate, zise Alec. Știm că focul ceresc îl poate răni pe Sebastian. Dar nu știm dacă e singurul lucru care-l poate răni.

— Și în mod cert nu înseamnă că tu ești singurul care poate ucide oricâți întunericiți sunt acum în jurul lui Sebastian, îi atrase atenția Clary. Sau că te poți strecura prin Curtea Reginei în siguranță de unul singur sau, după asta, prin vreun tărâm de demoni uitat de lume, unde va trebui să-l mai și *găsești* pe Sebastian...

— Nu-i putem lua urma pentru că nu suntem în aceeași dimensiune cu el, zise Jace și își ridică încheietura mâinii pe care sclipea brățara de argint a lui Sebastian. Odată ce-o să fiu în lumea lui, pot să-i iau urma. Am mai făcut-o și înainte...

— *Putem* să-i luăm urma, zise Clary. Jace, aici e vorba de mai mult decât doar să-l găsești; asta e o treabă foarte importantă, mai importantă ca orice altceva am făcut până acum. Nu e vorba numai despre a-l ucide pe Sebastian, e despre prizonieri. E o misiune de salvare. E viața lor în joc, deopotrivă cu a noastră.

Vocea ei se frânse.

Jace se oprise din umblatul prin cameră; se uită de la unul la altul la prietenii lui, aproape implorator.

— Eu vreau doar să nu vi se întâmple vouă ceva.

— Mda, păi, nici noi nu vrem să ni se întâmple ceva, zise Simon. Dar gândește puțin înainte; ce se întâmplă dacă tu pleci și noi rămânem? Sebastian o vrea pe Clary, o vrea mai mult decât te vrea pe tine și o poate găsi aici, în Alicante. Nimic nu-l oprește să mai vină o dată, în afară de o promisiune că va aștepta două zile... și cât valorează promisiunile lui? Ar putea veni după oricare dintre noi, oricând. A dovedit-o cu reprezentanții repudiaților. Noi suntem ținte vulnerabile aici. Mai bine e să mergem unde nu se așteaptă să fim sau să ne vadă.

— Eu n-am să rămân aici, în Alicante, în timp ce Magnus e în primejdie, zise Alec, cu o voce surprinzător de fermă, matură. Pleacă fără mine și înseamnă că nu-ți respecți jurămintele de *parabatai*, nu mă respecți pe mine ca vânător de umbre, nu respecți faptul că asta e și bătălia mea.

Jace păru șocat.

— Alec, niciodată n-aș încălca jurămintele noastre. Tu ești unul dintre cei mai buni vânători de umbre pe care-i cunosc...

— Și tocmai de aceea venim cu tine, zise Isabelle. Ai *nevoie* de noi. Ai nevoie de Alec și de mine ca să te sprijinim, așa cum am făcut totdeauna. Ai nevoie de puterea runelor lui Clary și de forța de vampir a lui Simon. Asta nu e numai bătălia ta. Dacă ne respecți ca vânători de umbre și ca prieteni ai tăi — pe noi toți —, atunci mergem cu tine. E simplu.

— Știu, zise Jace încet. Știu că am nevoie de voi.

Se uită la Clary și auzi vocea lui Isabelle spunând *ai nevoie de puterea runelor lui Clary*, amintindu-și de prima oară când ea îl văzuse pe el, cu Alec și Isabelle de-o parte și de alta a lui, și cum ea se gândise că arăta periculos.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că și ea era ca el — că și ea era periculoasă.

— Mulțumesc, zise el, dregându-și glasul. OK. Toată lumea, puneți-vă costumele de luptă, faceți-vă bagajele. Luați lucruri ca pentru o expediție: apă, ce găsiți de mâncare, stele în plus, pături. Și tu, adăugă el spre Simon, s-ar putea să nu ai nevoie de hrană, dar dacă ai sânge la sticlă, ia-l cu tine. S-ar putea să nu fie nimic de... mâncare pentru tine acolo unde mergem.

— Tot veți fi voi patru, la nevoie, zise Simon și zâmbi puțin.

Clary știa că zâmbetul se datora faptului că Jace îl inclusese și pe el printre ei, fără ezitare. În sfârșit, Jace acceptase că acolo unde mergeau ei, mergea și Simon, că era sau nu vânător de umbre.

— Bine, zise Alec. Ne întâlnim aici, peste zece minute. Clary, pregătește-te să creezi un Portal. Și, Jace?

— Da?

— Sper să ai o strategie pentru ce vom face când o să ajungem la Curtea Reginei Elfilor. Pentru c-o să avem nevoie.

*

Maelstromul din Portal a fost aproape o ușurare. Clary trecu cea din urmă prin ușa scânteietoare, după ceilalți patru, și lăsă întunericul rece s-o absoarbă ca apa, s-o ducă din ce în ce mai jos, dedesubt, răpindu-i aerul din plămâni, făcând-o să uite de toate, în afară de vâjâit și de cădere.

Se termină prea repede, strânsoarea Portalului dându-i drumul și făcând-o că cadă anapoda, cu rucsacul sucit sub ea, pe podeaua de pământ bătătorit a unui tunel. Își trase răsuflarea și se rostogoli, folosindu-se de o rădăcină lungă, atârnând la vedere, ca să se scoale de jos. Alec, Isabelle, Jace și Simon se ridicau în jurul ei, scuturându-și hainele. Nu pe pământ căzuseră, își dădu ea seama, ci pe un covor de mușchi. Tot mușchi se întindea și pe pereții netezi ai tunelului cafeniu, dar lumina cu pâlpâiri fosforescente. Mici flori luminoase, ca niște margarete electrice, creșteau prin mușchi, înstelând verdele cu alb. Rădăcini ca niște șerpi atârnau din plafonul tunelului, făcând-o pe Clary să se întrebe ce creștea, mai exact, deasupra pământului. Diverse tuneluri mai mici se ramificau din cel principal, unele dintre ele prea mici ca să permită trecerea unui corp de om.

Isabelle își culese o bucată de mușchi din păr și se încruntă.

— Unde suntem, mai exact?

— Eu am țintit locul de lângă sala tronului, zise Clary. Am mai fost pe aici. Numai că mereu arată altfel.

Jace deja o pornise pe culoarul principal. Chiar și lipsit de runa Neauzit, se mișca precum o pisică pe mușchiul moale. Ceilalți se luară după el, Clary cu mâna pe mânerul sabiei. Era un pic surprinsă în cât de puțin timp se obișnuise cu o armă la șold; dacă ar fi dus mâna după Heosphoros și n-ar fi găsit-o la locul ei, gândi ea, ar fi intrat în panică.

— Iată, zise Jace încet, făcându-le semn celorlalți să păstreze tăcerea.

Erau în fața unei intrări boltite, o draperie separându-i de o încăpere mai largă. Ultima oară când fusese Clary aici, draperia era făcută din fluturi vii, iar zbaterea lor o făcea să foșnească.

Astăzi erau mărăcini, ca mărăcinii care înconjurau castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, mărăcini întrețesuți, încât alcătuiau o pânză

ce atârna. Clary nu putea zări decât fragmente fugare din camera de dincolo — o sclipire de alb și argintiu —, dar auzeau cu toții sunetul vocilor care râdeau venind dinspre culoarele din jurul lor.

Runele de iluzie magică n-aveau efect asupra spiritelor naturii; n-aveau niciun mijloc de a se ascunde vederii lor. Jace era alert, cu trupul încordat. Ridică prudent un pumnal și dădu la o parte perdeaua de mărăcini, cât mai încet cu putință. Își lungiră cu toții gâturile, uitându-se.

Camera de dincolo era o scenă minunată de iarnă, cum Clary rareori mai văzuse, mai puțin în vizitele sale la ferma lui Luke. Pereții erau panouri de cristal alb, iar Regina ședea tolănită pe divanul ei, de cristal, ca să se potrivească, prin care treceau vinișoare de argint. Podeaua era acoperită cu zăpadă, și de tavan atârnau țurțuri lungi, fiecare înfășurat în ghirlande de mărăcini aurii și argintii. Buchete de trandafiri albi umpleau toată camera, risipiți la picioarele divanului Reginei, împletiți în părul ei roșu, ca o coroană. Rochia ei era tot alb-argintie, la fel de diafană ca un strat de gheață; îi puteai vedea corpul prin ea, deși neclar. Gheață, trandafiri și Regina. Efectul era orbitor. Stătea rezemată de perne, cu capul ridicat, vorbind cu un cavaler elf îmbrăcat în armură. Armura era cafeniu-închis, culoarea trunchiului de copac; unul dintre ochii lui era negru, celălalt albastru pal, aproape alb. Pentru o clipă, lui Clary i se păru că el ținea un cap de cerb sub brațul lui uriaș, dar când se uită mai bine, își dădu seama că era un coif, împodobit cu coarne de cerb.

— Și cum merge Vânătoarea Sălbatică, Gwyn? întreba Regina. Culegătorii de Suflete? Presupun că au fost prăzi bogate pentru voi la Citadela de Diamant, acum două nopți. Am auzit că urletele nefilimilor sfâșiau cerul când mureau.

Clary simți vânătorii de umbre din jurul ei încordându-se, nervoși. Își aminti când stătuse întinsă lângă Jace într-o barcă, la Veneția, privind Vânătoarea Sălbatică trecând pe deasupra lor; un maelstrom de răcnete și strigăte de bătălie, cai ale căror copite luminau stacojiu, ropotind peste cer.

— Așa am auzit și eu, stăpână, zise Gwyn cu o voce atât de răgușită, că abia se înțelegea.

Suna ca râcâitul unei săbii pe o coajă groasă de copac.

— Vânătoarea Sălbatică vine când corbii de pe câmpul de bătălie țipă după sânge: noi strângem călăreții noștri dintre cei care mor. Dar n-am fost la Citadela de Diamant. Jocurile de război dintre nefilimi și întunecați sunt prea bogate pentru sângele nostru. Spiritele naturii nu se împacă bine cu demonii și îngerii.

— Mă dezamăgești, Gwyn, zise Regina, bosumflându-se. Acesta este un timp al puterii pentru spiritele naturii; câștigăm, ne înălțăm, dobândim lumea. Ne aflăm pe tabla de șah a puterii, la fel ca și nefilimii. Sperasem să-mi dai un sfat.

— Iartă-mă, stăpână, zise Gwyn. Șahul e un joc prea delicat pentru noi. Nu te pot sfătui.

— Și ți-am făcut un asemenea dar! Regina se posomorî. Băiatul Blackthorn. Vânător de umbre și sânge de elf laolaltă; asta e o raritate. O să călărească alături de tine și demonii se vor teme de voi. Un dar de la mine și de la Sebastian.

Sebastian. O spusese degajat, cu familiaritate. Era și iubire în glasul ei, dacă despre Regina Elfilor se putea spune că iubea. Clary auzi respirația lui Jace lângă ea: șuierată și rapidă; și ceilalți erau la fel de încordați, pe chipurile lor panica luând locul iluminării când cuvintele Reginei își făcură loc în mintea lor.

Clary simți cum Heosphoros devine rece în mâna ei. *O cale către ținuturile demonilor care trece prin teritoriul spiritelor naturii. Pământul despicându-se sub picioarele lui Sebastian. Sebastian lăudându-se că are aliați.*

Regina și Sebastian, făcându-l cadou pe un copil de nefilim capturat. Împreună.

— Demonii deja se tem de mine, preafrumoasă, zise Gwyn și zâmbi.

Frumoasa mea. Sângele din venele lui Clary era un fluviu de gheață, vuindu-i adânc în inimă. Privind în jos, văzu mâna lui Simon așezându-se peste a lui Isabelle, un gest scurt de liniștire; Isabelle devenise albă ca varul și părea dezgustată, ca și Alec și Jace. Simon înghiți în sec; inelul de aur de pe degetul lui sclipi, iar ea auzi în minte vocea lui Sebastian:

Chiar ai crezut că o să te lase să pui mâna pe ceva care te-ar ajuta să comunici cu micii tăi prieteni fără să fie și ea în stare să asculte? De când ți l-am luat eu, am vorbit cu ea, ea a vorbit cu mine — ai fost o fraieră când ai avut încredere în ea, surioară.

Reginei Elfilor Luminii îi place să fie de partea învingătorilor. Și partea aceea o să fie a noastră, Clary. A noastră.

— Atunci, îmi ești dator o favoare, Gwyn, în schimbul băiatului, zise Regina. Știu că Vânătoarea Sălbatică are propriile sale legi, dar o să cer să fiți și voi prezenți la următoarea bătălie.

Gwyn se încruntă.

— Nu sunt sigur că un băiat merită un angajament atât de serios. Cum am spus, Vânătoarea nu dorește deloc să se amestece în treburile nefilimilor.

— Dar nu trebuie să luptați, zise Regina, cu o voce mângâietoare ca mătasea. Vă cer doar ajutorul cu morții de după aceea. Și o să fie morți. Nefilimii vor plăti pentru crimele lor, Gwyn. Toată lumea trebuie să plătească.

Înainte ca Gwyn să poată răspunde, un alt personaj înaintă cu pași mari în încăpere, venind de pe un tunel cotit din spatele tronului Reginei. Era Meliorn, în armura sa albă, cu părul negru împletit într-o coadă la spate. Cizmele îi erau murdare de ceva negru precum catranul. Se întunecă la față când îl văzu pe Gwyn.

— Un vânător sălbatic n-aduce niciodată vești bune, zise el.

— Potolește-te, Meliorn, zise Regina. Gwyn și cu mine discutam doar despre un schimb de favoruri.

Meliorn își înclină capul.

— Am vești, stăpână, dar aș dori să vă vorbesc între patru ochi.

Ea se întoarse spre Gwyn:

— Ne-am înțeles?

Gwyn șovăi, apoi dădu din cap, scurt și, c-o privire de dispreț în direcția lui Meliorn, dispăru pe tunelul întunecat de unde venise cavalerul elf.

Regina se lăsă mai jos pe divanul ei, odihnindu-și mâna cu degetele albe ca marmura pe rochie.

— Prea bine, Meliorn. Despre ce vrei să vorbim? Sunt vești despre repudiații prizonieri?

Repudiații prizonieri. Clary îl auzi pe Alec trăgând brusc aer în piept în spatele ei, iar capul lui Meliorn se răsuci repede într-o parte. Îl văzu mijind ochii.

— Dacă nu mă înșel, zise el, ducând mâna la sabia de la șold, stăpână, avem vizitatori...

Jace deja își coborâse mâna pe lângă corp, șoptind:

— *Gabriel.*

Lama de seraf se aprinse, iar Isabelle făcu un salt, lovind cu biciul înainte, sfâșiind cortina de mărăcini, care căzu la pământ, răpăind.

Jace se repezi peste mărăcini și înaintă în sala tronului, cu Gabriel arzând în mâna lui. Clary își scoase sabia din teacă.

Intrară cu toții în sală, aranjându-se în semicerc în spatele lui Jace: Alec, cu arcul gata încordat, Isabelle cu biciul scăpărător desfășurat, Clary cu sabia ei și Simon — Simon nu avea altă armă mai bună decât pe el însuși, dar își ocupă locul și-i zâmbi lui Meliorn, iar colții îi sclipiră.

Regina se ridică în capul oaselor cu un șuierat, rapid înăbușit; era singura dată când Clary o vedea tulburată.

— Cum îndrăzniți să intrați în Curte nechemați? întrebă ea. Asta e cea mai mare dintre crime, o încălcare a Acordurilor...

— Cum îndrăznești să vorbești despre încălcarea Acordurilor? strigă Jace, iar pumnalul de seraf arunca văpăi în mâna lui.

Clary se gândi că Jonathan Vânătorul de Umbre trebuie să fi arătat astfel, în urmă cu multe secole, când îi respinsese pe demoni și salvase o lume neștiutoare de la pieire.

— Tu, care ai ucis și ai mințit, care i-ai luat prizonieri pe reprezentanții repudiaților la Consiliu. Te-ai aliat cu forțele răului și o să plătești pentru asta.

— Regina Elfilor Luminii nu plătește, zise Regina.

— Toată lumea plătește, zise Jace și, în clipa următoare, stătea în picioare pe divan, deasupra reginei, cu vârful pumnalului la gâtul ei.

Ea dădu să se ferească, dar era țintuită în loc, cu Jace stând peste ea, cu tălpile lipite de perna divanului.

— Cum ai făcut? întrebă el. Meliorn a jurat că erai de partea nefilimilor. Spiritele naturii nu pot minți. De aceea Consiliul a avut *încredere* în tine...

— Meliorn e doar pe jumătate elf. El poate minți, zise Regina, aruncând o privire amuzată spre Isabelle, care părea șocată.

Numai Regina putea fi amuzată cu un pumnal la gâtul ei, gândi Clary.

— Uneori, cel mai simplu răspuns e cel corect, vânătorule de umbre.

— De *aceea* l-ai vrut pe el în Consiliu, zise Clary, amintindu-și de favoarea pe care Regina i-o ceruse ei, cu ceea ce acum părea mult timp în urmă. Pentru că el poate minți.

— O trădare de mult plănuită, spuse Jace, respirând greu. Ar trebui să-ți tai gâtul pe loc.

— N-ai îndrăzni, zise Regina, fără să se miște, cu vârful pumnalului la gâtul ei. Dacă te-atingi de Regina Elfilor Luminii, spiritele naturii se vor întoarce împotriva voastră pentru totdeauna.

Jace respira anevoie când vorbi, cu fața învăpăiată de o lumină arzătoare.

— Și atunci ce sunteți acum? întrebă el. V-am auzit. Vorbeați de Sebastian ca despre un aliat. Citadela de Diamant se află la intersecția căilor de forță. Căile de forță sunt leagănul farmecelor. *Voi* l-ați condus acolo, voi i-ați deschis calea, voi l-ați lăsat să ne prindă în ambuscadă. Cum de nu sunteți *deja* împotriva noastră?

O privire urâtă trecu peste chipul lui Meliorn.

— Poate că ne-ai auzit vorbind, micule nefilim, zise el. Dar dacă te ucidem înainte să te întorci la Conclav ca să-ți spui poveștile, niciun altul nu va mai afla vreodată...

Cavalerul făcu un pas înainte. Alec slobozi o săgeată, care se înfipse în piciorul lui Meliorn. Cavalerul căzu pe spate, cu un strigăt.

Alec înaintă, deja potrivind o altă săgeată în arc. Meliorn era la pământ, gemând, zăpada din jurul lui începând să se înroșească. Alec se aplecă deasupra lui, cu arcul gata pregătit.

— Spune-ne cum îl luăm pe Magnus... cum îi luăm înapoi pe prizonieri, zise el. Vorbește sau te prefac într-o perniță de ace.

Meliorn scuipă. Armura lui albă părea contopită cu zăpada din jur.

— N-o să vă spun nimic, zise el. Torturați-mă, ucideți-mă, n-am să-mi trădez Regina.

— Nu contează ce spune el, oricum, zise Isabelle. Poate minți, mai știi?

Fața lui Alec deveni impenetrabilă.

— Adevărat, zise el. Atunci, mori, mincinosule!

Și slobozi următoarea săgeată.

Se înfipse în pieptul lui Meliorn, iar cavalerul se prăbuși pe spate, forța săgeții trimițând corpul târâș prin zăpadă. Capul i se izbi de peretele peșterii cu un pocnet umed.

Regina strigă. Sunetul îi sparse timpanele lui Clary, trezind-o din șoc. Auzea strigătele spiritelor naturii, zgomotul picioarelor alergând pe culoarele din afară.

— Simon! țipă ea și el se întoarse pe călcâie. Vino aici!

Și-o vârî pe Heosphoros la loc în cingătoare, apucă stela și se repezi spre intrarea principală, acum dezgolită de perdeaua ei de mărăcini cu spini. Simon era lângă ea.

— Ridică-mă, gâfâi ea și, fără să mai întrebe, el o apucă de talie și-o săltă imediat cu forța lui de vampir, aproape dând-o cu capul de tavan.

Ea se prinse cu mâna liberă de vârful arcului intrării și se uită în jos. Simon se uita la ea, evident nedumerit, dar o ținea bine.

— Stai așa, zise ea și începu să deseneze.

Era inversul runei pe care o făcuse pe vaporul lui Valentine: aceasta era o rună de închidere și încuiere, de ținut departe toate lucrurile, de ascundere și siguranță.

Liniile negre înfloreau din vârful stelei în timp ce desena și, exact în clipa în care termină, îl auzi pe Simon spunând:

— Grăbește-te. Au venit.

Pământul de sub ei se zdruncină. Căzură împreună, Clary aterizând peste Simon — nu cea mai confortabilă aterizare, căci el era tot numai genunchi și coate — și rostogolindu-se într-o parte, când pământul începu să se închidă peste intrarea boltită ca o cortină de teatru. Umbre grăbite se apropiau de ușă, umbre care începură să ia forma unor spiriduși alergând, iar Simon o ridică pe Clary în picioare exact când ușa ce se deschidea spre tunel dispăru cu un ultim uruit, închizându-le de partea cealaltă pe spiritele naturii.

— Pe Înger! zise Isabelle, impresionată.

Clary se întoarse, cu stela în mână. Jace era în picioare, Regina Elfilor în fața lui, cu sabia lui îndreptată spre inima ei. Alec stătea lângă

corpul neînsuflețit al lui Meliorn; fața lui era lipsită de orice expresie când își plimbă privirea de la Clary la *parabatai*-ul său. În spatele său se deschidea pasajul prin care venise Meliorn și plecase Gwyn.

— O să închizi și tunelul din spate? o întrebă Simon pe Clary.

Ea clătină din cap.

— Meliorn avea păcură pe tălpi, zise ea. *„Pâraiele Edomului se vor preface în smoală"*, mai ții minte? Cred că a venit din tărâmul demonilor. Cred că aceea e calea.

— Jace, zise Alec. Spune-i Reginei ce vrem și că, dacă o face, o vom lăsa în viață.

Regina râse, cu un sunet ascuțit.

— Băiete arcaș, zise ea, te-am subestimat. Ascuțite sunt săgețile unei inimi rănite.

Fața lui Alec se îndârji.

— Ne-ai subestimat pe toți; mereu ai făcut-o. Tu și aroganța ta. Spiritele naturii sunt un popor străvechi, un popor bun. Nu ești potrivită să-l conduci. Sub domnia ta vor sfârși cu toții așa, zise el, făcând semn din cap spre cadavrul lui Meliorn.

— Tu ești cel care l-a ucis, nu eu, zise Regina.

— Toată lumea plătește, zise Alec, iar ochii lui erau hotărâți, albaștri și nemiloși.

— Dorim întoarcerea în siguranță a ostaticilor pe care i-a luat Sebastian Morgenstern, zise Jace.

Regina deschise larg brațele.

— Nu se află în lumea asta, nici aici, în Regatul Zânelor, nici pe vreun alt pământ asupra căruia să am eu puteri. Nu pot face nimic ca să v-ajut să-i salvați, absolut nimic.

— Prea bine, zise Jace, iar Clary simți că el se așteptase la acest răspuns. Dar există un lucru pe care îl poți face, un lucru pe care ni-l poți arăta și asta mă va face să te cruț.

Regina încremeni.

— Care-i acela, vânătorule de umbre?

— Drumul spre tărâmul Edomului, zise Jace. Vrem liberă trecere pe el. O să mergem pe el și o să ieșim din regatul tău.

Spre surprinderea lui Clary, Regina păru să se relaxeze. Tensiunea se scurse din atitudinea ei și un mic zâmbet îi apăru în colțul gurii — un zâmbet care nu-i plăcu lui Clary.

— Foarte bine. O să vă conduc pe drumul către tărâmul demonilor.

Regina își ridică rochia diafană ca să poată coborî treptele care-i înconjurau divanul. Avea picioarele goale, la fel de albe ca și zăpada. Începu să străbată încăperea spre culoarul întunecat ce se deschidea în spatele tronului ei.

Alec veni chiar în spatele lui Jace, iar Isabelle îl urmă. Clary și Simon încheiau ciudata procesiune.

— Pe cuvânt că urăsc să zic asta, șopti Simon, în timp ce ieșeau din sala tronului, pătrunzând în întunericul adânc al pasajului subteran, dar mi s-a părut cam prea ușor.

— Ba n-a fost ușor, șopti Clary.

— Știu, dar Regina... e vicleană. Ar fi putut găsi o cale să scape de a face asta dac-ar fi vrut. Nu era obligată să ne lase să trecem în tărâmul demonilor.

— Dar vrea s-o facem, zise Clary. Crede c-o să murim acolo.

Simon îi aruncă o privire piezișă.

— Și-o să murim?

— Nu știu, zise Clary și grăbi pasul ca să-i prindă din urmă pe ceilalți.

Culoarul nu era chiar atât de lung pe cât crezuse Clary c-o să fie. Întunecimea lui făcuse distanța să pară nesfârșită, dar nu mergeau decât de vreo jumătate de oră când ieșiră din umbre într-un spațiu mai larg, luminat.

Merseseră în tăcere prin întuneric, Clary pierdută în gândurile ei — amintiri din casa pe care ea, Sebastian și Jace o împărțiseră, sunetul Vânătorii Sălbatice mugind pe cer, bucățica aceea de hârtie cu „frumoasa mea" scris pe ea. Aceea nu fusese o formulă romantică, ci una de respect. Regina Elfilor, cea frumoasă. *Reginei îi place să fie de partea învingătorilor, Clary, și partea aceea va fi a noastră,* îi spusese odată Sebastian; chiar și atunci când raportase asta Conclavului, o socotise o fanfaronadă de-a lui. Crezuse și ea, ca și Consiliul, că dacă elfii își dăduseră

cuvântul că sunt loiali era de ajuns, că Regina avea cel puțin să aștepte să vadă din ce parte bate vântul înainte să rupă vreuna dintre alianțe. Se gândi la răsuflarea tăiată a lui Jace când spusese „o trădare de mult plănuită". Poate niciunul dintre ei nu o luase în calcul, pentru că nu putuseră accepta să se gândească la așa ceva: că Regina avea să fie atât de sigură de victoria finală a lui Sebastian încât îl va ascunde în Regatul Elfilor, unde nu putea fi depistat. Că avea să-l ajute în bătălie. Clary se gândi la pământul care se căscase la Citadela de Diamant și îi înghițise pe Sebastian și pe întunericiți în adâncul lui; aceea fusese magie de-a spiritelor naturii: Curtea se afla sub pământ, la urma urmelor. Din ce alt motiv l-ar fi luat prizonier pe Mark Blackthorn întunericiții care atacaseră Institutul din Los Angeles ? Toată lumea presupusese că lui Sebastian îi fusese frică de răzbunarea spiritelor naturii, dar nu era așa. El era în cârdășie cu ele. Îl luase pe Mark din cauza sângelui său de elf și, tot din cauza acelui sânge, crezuseră că Mark le aparținea spiritelor naturii.

În toată viața ei nu se gândise atât de mult ca în ultimele șase luni la sânge și ce însemna el.

Sânge pur de nefilim adevărat: ea era un vânător de umbre.

Sânge de Înger: o făcuse să fie cine era, o dăruise cu puterea runelor. Îl făcuse pe Jace să fie cine era, puternic și rapid și genial.

Sângele familiei Morgenstern: îl avea și ea, îl avea și Sebastian și tocmai de aceea lui îi păsa de ea. Îi dăduse și ei o inimă întunecată, nu?

Sângele lui Sebastian — de Morgenstern și de demon, amestecat — fusese ceea ce-l făcuse un monstru; sau s-ar fi putut schimba, îndrepta, făcut mai bun, dacă ar fi fost educat altfel, așa cum familia Lightwood îl educase pe Jace?

— Am ajuns, zise Regina Elfilor, iar vocea ei era amuzată. Puteți ghici drumul cel bun?

Se aflau într-o peșteră uriașă, al cărei plafon nu se vedea, pierdut în întuneric. Pereții luminau cu sclipiri fosforescente și patru drumuri se ramificau din locul unde stăteau: cel pe care veniseră și alte trei. Dintre acestea, unul era curat și larg și neted, deschis drept în fața lor. Cel dinspre stânga strălucea de frunze verzi și flori strălucitoare, iar Clary

avu impresia că zărește și un colț de cer albastru în depărtare. Inima ei tânjea să pornească într-acolo. Iar cel din urmă, cel mai întunecat, era un tunel îngust, a cărui intrare era înconjurată de țepușe de metal și avea tufe de spini de-o parte și de alta. Lui Clary i se păru că vede noaptea și stelele la capăt.

Alec râse scurt.

— Suntem vânători de umbre, zise el. Știm poveștile vechi. Asta e Trei Drumuri. La privirea nedumerită a lui Clary, el continuă: Spiritelor naturii nu le place ca tainele lor să ajungă la suprafață, dar uneori muzicieni umani au fost în stare să introducă cifrat secretele elfilor în vechile balade. Există una numită „Thomas Poetul", despre un om care a fost răpit de Regina Elfilor...

— Nu tocmai răpit, obiectă Regina. A venit de bunăvoie.

— Și ea l-a dus într-un loc unde se deschideau trei drumuri, spunându-i că unul duce spre Cer, unul spre Tărâmul de basm și unul spre Iad. „Și nu vezi tu drumul cel strâmt, atât de plin de spini și rugi? Acela e drumul de virtuți, deși pe el n-apucă mulți."

Alec arătă spre tunelul îngust.

— Duce spre lumea mundanilor, zise Regina cu dulceață. Neamul vostru socotește că-i destul de paradisiacă.

— Așa a ajuns Sebastian la Citadela de Adamant și a avut războinici care să-l susțină pe care Conclavul nu i-a putut vedea, zise Jace cu dezgust. A folosit tunelul ăsta. I-a lăsat pe războinici să aștepte aici, în Regatul Elfilor, unde nu puteau fi depistați. Au ieșit mai pe urmă, când a fost nevoie de ei. Îi aruncă Reginei o privire sumbră. Mulți nefilimi au murit din cauza ta, spuse.

— Muritorii mor, zise Regina.

Alec n-o băgă în seamă.

— Cel de-acolo, zise el, arătând spre tunelul înverzit, duce mai departe în Regatul Elfilor. Și acela, arătă el înainte, este drumul spre Iad. Acolo mergem noi.

— Am auzit mereu spunându-se c-ar fi pavat cu bune intenții, zise Simon.

— Pune piciorul pe el și află, Diurnule, zise Regina.

Jace răsuci vârful pumnalului în spatele ei.

— Ce te-ar opri să-i spui lui Sebastian că venim după el în clipa în care te-am lăsa?

Regina nu scoase niciun sunet de durere; numai buzele i se subțiară. În momentul acela arăta bătrână, în pofida tinereții și frumuseții chipului ei.

— Bună întrebare. Și chiar dacă mă ucizi, există ceilalți de la Curtea mea care îi vor vorbi despre voi, iar el vă va ghici intențiile, căci e deștept. Nu puteți scăpa să nu afle de voi, poate doar dacă ucideți toate spiritele naturii de la Curtea mea.

Jace se opri. Ținea pumnalul de seraf în mână, cu vârful apăsat în spatele Reginei. Lumina acestuia îi radia pe față, sculptându-i frumusețea în văi și dealuri, proeminența pomeților și unghiul maxilarului. Îi prindea vârful șuvițelor de păr și i le poleia cu foc, de parcă ar fi purtat o cunună de spini arzând.

Clary îl privea în tăcere, ca și ceilalți, acordându-i întreaga lor încredere. Indiferent ce decizie avea să ia, aveau să-l susțină.

— Haide, zise Regina, n-ai tu pornire spre ucidere. Ai fost întotdeauna copilul mai blând al lui Valentine.

Ochii ei zăboviră o clipă asupra lui Clary, cu veselie. *Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine.*

— Jură, zise Jace. Știu ce înseamnă promisiunile pentru cei din neamul tău. Știu că nu poți minți. Jură că n-o să-i spui nimic lui Sebastian despre noi, nici nu vei îngădui altcuiva de la Curtea ta să facă asta.

— Jur, zise Regina. Jur că nimeni de la Curtea mea, prin cuvinte sau prin fapte, n-o să-i spună că ați venit aici.

Jace făcu un pas în lături, coborându-și pumnalul.

— Știu că te gândești că ne trimiți la moarte, zise el. Dar n-o să murim prea ușor. N-o să pierdem războiul acesta. Și când o să fim victorioși, o să luăm de la tine și de la poporul tău preț de *sânge* pentru ce ați făcut.

Reginei îi pieri zâmbetul de pe față. Ei îi întoarseră spatele și porniră pe calea spre Edom, în tăcere; Clary se uită încă o dată îndărăt, peste umăr, și văzu doar conturul Reginei, nemișcat, urmărindu-i cum se îndepărtează, scoțând fulgere din ochi.

Tunelul cotea în depărtare, arătând de parcă ar fi fost scobit în stâncă prin foc. În timp ce ei cinci înaintau, mergând în tăcere, pereții de piatră palã din jurul lor se întunecară, vărgați ici și colo de filoane negre precum cărbunele, de parcă stânca însăși ar fi ars. Podeaua netedă lăsă loc uneia mai instabile, cu pietriș scrâșnind sub tălpile lor. Fosforescența din pereți începu să fie mai stinsă, iar Alec își scoase lampa-vrăjitoarei din buzunar și o ridică deasupra capului.

Când razele de lumină îi ieșiră printre degete, Clary îl simți pe Simon, lângă ea, încremenind.

— Ce-i? întrebă ea.

— Ceva s-a mișcat. Arătă cu degetul în direcția beznei dinainte: Acolo.

Clary se uită, dar nu văzu nimic; vederea de vampir a lui Simon era mai pătrunzătoare chiar și decât a unui vânător de umbre. Cât mai discret cu putință, ea își scoase sabia Heosphoros de la brâu și făcu vreo câțiva pași înainte, ținându-se în umbrele de pe lângă pereții tunelului. Jace și Alec erau adânciți în conversație. Clary o bătu pe Izzy pe umăr și-i șopti:

— E cineva aici. Sau ceva.

Isabelle nu-i răspunse, ci doar se întoarse spre fratele ei și-i făcu un semn — o complicată mișcare din degete. Ochii lui Alec îi arătară că pricepuse și el se întoarse imediat la Jace.

Clary își aminti de prima oară când îi văzuse pe ei trei, în Pandemonium, anii de antrenament contopindu-i într-o singură entitate, care gândea la unison, se mișca la unison, respira la unison, lupta la unison. Nu putu să nu se întrebe dacă, indiferent ce avea să se întâmple, indiferent cât de devotat vânător de umbre devenise ea, nu avea să fie mereu la margine...

Alec își coborî mâna brusc, acoperind lumina. O fulgerare și o scânteie, iar Isabelle dispăru de lângă Clary. Clary se răsuci în loc, cu Heosphoros în mână, și auzi zgomotele unei încăierări: o bufnitură, apoi un foarte omenesc țipăt de durere.

— Stai! strigă Simon și lumina explodă în jurul lor.

A fost ca blitzul unui aparat de fotografiat. Le-a luat un moment până ca ochii să li se obișnuiască la noua strălucire. Scena se lămuri treptat: Jace ținându-și lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină radia în jurul lui ca un mic soare. Alec, cu arcul ridicat și săgeata deja pregătită. Isabelle, cu mânerul biciului strâns într-o mână, iar biciul înfășurat în jurul gleznelor unei făpturi neputincioase, ghemuite la peretele peșterii — un băiat cu păr blond-pal care se cârlionța peste urechile-i ușor ascuțite...

— Oh, Doamne, șopti Clary, vârându-și arma înapoi la cingătoare și grăbindu-se spre el. Isabelle — stai. E în regulă, zise ea, apropiindu-se de băiat.

Hainele lui erau rupte și murdare, picioarele goale și negre de mizerie. Și brațele îi erau dezgolite, iar pe ele se vedeau urme de rune. Rune de vânător de umbre.

— Pe Înger!

Biciul lui Izzy lunecă înapoi în mâna ei.

Alec își lăsă arcul jos. Băiatul își înălță capul și privi furios.

— Ești un vânător de umbre? zise Jace, nevenindu-i să creadă.

Băiatul se încruntă și mai feroce. Era mânie în ochii lui, dar, în plus de asta, era mâhnire și frică. Nu exista nicio îndoială despre cine era. Avea aceleași trăsături frumoase ca și sora lui, aceeași bărbie ascuțită și părul ca grâul decolorat, ondulat la vârfuri. Avea vreo șaisprezece ani, își aminti Clary. Arăta mai tânăr.

— E Mark Blackthorn, zise Clary. Fratele lui Helen. Uitați-vă la fața lui. Uitați-vă la *mâna* lui.

Pentru o clipă, Mark păru derutat. Clary își atinse propriul inelar, iar ochii lui se luminară, înțelegând. Își întinse mâna dreaptă, subțire. Pe al patrulea deget sclipea inelul familiei Blackthorn, cu desenul de mărăcini împletiți.

— Cum ai ajuns aici? zise Jace. De unde ai știut cum să ne găsești.

— Am fost cu vânătorii sălbatici, sub pământ, zise Mark, cu voce joasă. L-am auzit pe Gwyn vorbind cu vreo câțiva dintre ceilalți, despre cum ați apărut voi neanunțați în camera Reginei. M-am furișat și am plecat de la vânătorii sălbatici, că nu erau atenți la mine. Vă căutam

pe voi și am sfârșit... aici. Făcu semn spre tunelul din jurul lor. Trebuia să vorbesc cu voi. Trebuia să aflu despre familia mea.

Fața lui era în întuneric, dar Clary îi văzu trăsăturile crispându-se.

— Elfii mi-au spus că au murit cu toții. E adevărat?

Urmă o tăcere șocată.

Clary citi panică în expresia lui Mark, care-și plimbă privirea de la ochii plecați ai lui Isabelle, la expresia inscrutabilă a lui Jace și la postura încordată a lui Alec.

— E adevărat, zise atunci Mark, nu-i așa? Familia mea...

— Tatăl tău a fost convertit. Dar frații și surorile tale sunt în viață, zise Clary. Sunt în Idris. Au scăpat. Sunt bine.

Dacă se așteptase ca Mark să arate ușurat, a avut o surpriză. Deveni alb ca varul.

— Ce?

— Julian, Helen, ceilalți... sunt cu toții în viață.

Clary îi puse o mână pe umăr. El tresări, ferindu-se.

— Sunt în viață și îngrijorați pentru tine.

— Clary, zise Jace pe un ton prevenitor.

Clary îi aruncă o privire peste umăr; sigur era cel mai important lucru să-i spună lui Mark că frații lui erau în viață?

— Ai mâncat ceva, ai băut ceva de când te-au luat spiritele naturii? întrebă Jace, apropiindu-se ca să se uite la fața lui Mark.

Mark se trase brusc îndărăt, dar nu înainte ca să-l audă Clary pe Jace înăbușindu-și o exclamație.

— Ce-i? întrebă Isabelle.

— Ochii lui, zise Jace, ridicând lampa-vrăjitoarei și luminându-i fața lui Mark.

Mark se uită din nou furios, dar îi îngădui lui Jace să-l examineze.

Ochii lui erau mari, cu gene lungi, ca ai lui Helen; spre deosebire de ai ei, aveau culori diferite. Unul era albastru ca ai familiei Blackthorn, culoarea mării. Celălalt era auriu, ușor încețoșat de umbre, o versiune mai întunecată a culorii ochilor lui Jace.

Jace înghiți în sec, vizibil.

— Vânătoarea Sălbatică, zise el. Ești unul dintre ei acum.

Jace îi cerceta fața băiatului, de parcă Mark ar fi fost o carte pe care o putea citi.

— Întinde mâinile, zise Jace, în cele din urmă, iar Mark îi dădu ascultare.

Jace i le prinse și i le întoarse, expunându-i încheieturile. Clary simți că se înăbușă. Marc purta numai un tricou, iar antebrațele lui goale erau tărcate cu urme însângerate de bici. Clary se gândi la cum îi atinsese ea umărul lui Mark și el tresărise. Dumnezeu știe ce alte răni mai avea, pe sub haine.

— Când s-a întâmplat asta?

Mark își retrase mâinile. Tremurau.

— Meliorn a făcut-o, zise el. De când m-a luat. A spus că o să se oprească dacă mănânc mâncarea lor, așa că am făcut-o. M-am gândit că nu mai conta, de vreme ce familia mea murise. Și am crezut că spiritele naturii nu pot minți.

— Meliorn poate, zise Alec, sumbru. Sau, cel puțin, *putea.*

— Când s-au întâmplat toate astea? întrebă Isabelle. Spiritele naturii te-au răpit în urmă cu mai puțin de o săptămână.

Mark clătină din cap.

— Am fost cu elfii foarte multă vreme, zise el. N-aș putea spune cât.

— Timpul trece altfel în Regatul spiritelor naturii, zise Alec. Uneori mai repede, alteori mai încet.

Mark zise:

— Gwyn mi-a spus că aparțin vânătorilor sălbatici și că nu-i puteam părăsi decât dacă îmi îngăduiau ei să plec. E adevărat?

— E adevărat, zise Jace.

Mark se lăsă moale pe lângă peretele peșterii. Întoarse capul spre Clary.

— Tu i-ai văzut. I-ai văzut pe frații și pe surorile mele. Și Emma?

— Sunt bine cu toții, și Emma e bine, zise Clary.

Se întrebă dacă asta îl ajuta. El jurase să rămână în Regatul spiritelor pentru că se gândise că familia lui era moartă, iar legământul rămânea legământ, chiar dacă se bazase pe o minciună. Ar fi fost mai bine să crezi că ai pierdut totul și să o iei de la capăt? Sau mai ușor să

știi că oamenii pe care îi iubești sunt în viață, chiar dacă nu vei mai putea să-i vezi niciodată?

Ea se gândi la mama ei, aflată undeva în lumea de la capătul tunelului. Mai bine să știe că era în viață, își zise ea. Mai bine era ca mama ei și Luke să fi fost în viață și teferi, iar ea să nu-i mai vadă niciodată, decât să fi fost morți.

— Helen nu poate avea grijă de ei. Nu singură, zise Mark, puțin disperat. Și Jules e prea tânăr. Nu poate avea grijă de Ty; nu știe lucrurile de care are el nevoie. Nu știe cum să-i vorbească... Trase aer în piept, tremurat: Ar trebui să mă lăsați să vin cu voi.

— Știi că nu poți, zise Jace, deși nu-l putea privi pe Mark în față; se uita în pământ. Dacă ai jurat loialitate Vânătorii Sălbatice, ești unul de-al lor.

— Luați-mă cu voi, repetă Mark.

Avea înfățișarea stupefiată, uluită a cuiva care fusese rănit mortal, dar încă nu-și dăduse seama de gravitatea rănii.

— Nu vreau să fiu unul de-al lor. Vreau să fiu cu familia mea...

— Noi mergem în Iad, zise Clary. Nu te putem lua cu noi, chiar dacă ai putea să părăsești Regatul spiritelor în siguranță...

— Ceea ce nu poți, zise Alec. Dacă încerci să pleci, o să mori.

— Mai degrabă mor, zise Mark.

Jace își întoarse brusc capul. Ochii lui erau de aur strălucitor, aproape prea strălucitor, de parcă focul dinăuntrul lui se revărsa prin ei.

— Te-au luat la ei pentru că ai sânge de elf, dar și pentru că ai sânge de vânător de umbre. Vor să-i pedepsească pe nefilimi, zise Jace, cu privirea ațintită asupra lui Mark. Arată-le din ce plămadă e făcut un vânător de umbre; arată-le că nu ți-e frică. Poți să treci prin asta.

În lumina pâlpâitoare a lămpii-vrăjitoarei, Mark se uită la Jace. Lacrimile săpaseră cărări prin murdăria de pe fața lui, dar ochii îi erau uscați.

— Nu știu ce să fac, zise el. Ce să fac?

— Găsește o cale să-i previi pe nefilimi, zise Jace. Noi o să mergem în Iad, cum a zis Clary. S-ar putea să nu ne mai întoarcem. Cineva trebuie să le spună vânătorilor de umbre că spiritele naturii nu sunt aliații lor.

— Vânătorii sălbatici mă vor prinde dacă încerc să trimit vreun mesaj.

Ochii băiatului fulgerară.

— Mă vor ucide.

— Nu și dacă ești agil și ingenios, zise Jace. Poți s-o faci. Știu că poți.

— Jace, zise Alec, cu arcul la piciorul lui. Jace, trebuie să-l lăsăm să plece acum, înainte să observe vânătorii sălbatici c-a dispărut.

— Așa e, zise Jace și păru să ezite.

Clary îl văzu luându-i mâna lui Mark; îi apăsă lampa-vrăjitoarei în palma băiatului, unde aceasta întâi pâlpâi, după care își reluă lumina puternică.

— Ia asta cu tine, zise Jace, căci poate fi întuneric în țara de sub munte și anii foarte lungi.

Mark stătu un moment în picioare, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Părea atât de firav în lumina tremurătoare, încât inima lui Clary bătea un tatuaj neîncrezător — cu siguranță l-ar fi putut ajuta, ei erau nefilimi, ei nu-l părăseau pe vreunul dintr-ai lor —, și apoi se întoarse și o luă la fugă, îndepărtându-se de ei, fără zgomot, cu picioarele goale.

— Mark..., șopti Clary, dar se opri; el dispăruse.

Umbrele îl înghițiseră, numai săgetările ca de lumină rătăcitoare a lămpii-vrăjitoarei se mai zăriră, până când și acelea se topiră în întuneric. Ea își ridică ochii la Jace.

— Ce-ai vrut să spui cu „țara de sub munte"? întrebă ea. De ce-ai spus asta?

Jace nu-i răspunse; părea năucit. Ea se întrebă dacă Mark, fragil, orfan și singur, nu-i aducea cumva aminte de el însuși.

— Țara de sub munte e Regatul spiritelor naturii, zise Alec. Un alt nume vechi, foarte vechi. O să fie în regulă, îi zise el lui Jace. O să fie.

— I-ai dat lampa ta, zise Isabelle. Întotdeauna ai spus că acea lampă a vrăjitoarei...

— Ducă-se naibii de lampă! zise Jace violent și lovi cu mâna peretele peșterii.

Izbucni o scurtă lumină, iar el își trase brațul înapoi. Urma mâinii lui se imprimase, arsă, în piatra tunelului, iar palma încă îi lumina, de parcă sângele din degetele lui era de fosfor. Râse strâmb, înecat:

— Nu s-ar zice că am nevoie de ea, oricum.

— Jace, zise Clary și își puse mâna pe brațul lui.

El nu se feri de atingere, dar nici nu reacționă. Ea își coborî glasul.

— Nu poți să salvezi pe toată lumea, zise ea.

— Poate că nu, zise el, iar lumina din palma lui începu să se stingă. Dar ar fi plăcut să salvez totuși pe cineva, ca să mai schimb.

— Băieți, zise Simon.

Fusese ciudat de tăcut pe tot parcursul dialogului cu Mark, iar Clary fu surprinsă să-l audă vorbind acum.

— Nu știu dacă voi puteți vedea, dar e ceva acolo... ceva la capătul tunelului.

— O lumină? întrebă Jace, cu vocea plină de sarcasm.

Ochii lui sclipiră.

— Exact opusul.

Simon înaintă și, după un moment de ezitare, Clary își luă mâna de pe brațul lui Jace și îl urmă. Tunelul mergea drept în față și apoi cotea ușor; în curba aceea văzu și ea ce văzuse Simon și se opri în loc.

Întuneric. Tunelul sfârșea într-un vârtej de întuneric. Ceva se mișca în el, dând formă beznei ca vântul norilor. Clary îl putea și auzi, uruind surd și torcând, ca sunetul motoarelor de avion.

Ceilalți veniră lângă ea. Se aliniară toți cinci, privind întunericul. Privindu-l clocotind. O perdea de beznă și, dincolo de ea, marele necunoscut.

Alec rupse tăcerea, cu ochii ațintiți, impresionat, la umbrele mișcătoare. Aerul care sufla pe culoar era usturător de fierbinte, ca piperul aruncat în inima focului.

— Asta, zise el, e cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Și dacă nu ne mai putem întoarce? zise Isabelle.

Rubinul de la gâtul ei pulsa, strălucind ca becul unui semafor, luminându-i fața.

— Atunci, măcar vom fi împreună, zise Clary și se uită în jur, la însoțitorii ei. Îi luă de mână pe Jace și pe Simon și îi ținu strâns pe amândoi. Intrăm împreună și, de partea cealaltă, rămânem împreună, zise ea. Bine?

Niciunul dintre ei nu răspunse, dar Isabelle îl luă pe Simon de mâna cealaltă, iar Alec îl luă pe Jace. Stătură o clipă așa, uitându-se înainte. Clary simți mâna lui Jace strângând-o pe a ei, aproape imperceptibil.

Porniră înainte și umbrele îi înghițiră.

— Oglindă, oglinjoară, zise Regina, punându-și mâna pe oglindă. Arată-mi Steaua Dimineții.

Oglinda atârna pe peretele dormitorului Reginei. Era înconjurată de ghirlande de flori: trandafiri, de pe tulpinile cărora niciun ghimpe nu fusese înlăturat.

Ceața din oglindă se adună și apăru fața colțuroasă a lui Sebastian.

— Frumoasa mea, zise el.

Vocea îi era calmă și stăpânită, deși pe față și pe haine avea sânge. Ținea sabia în mână și stelele de pe lama ei erau mânjite stacojiu.

— Sunt... oarecum ocupat în clipa asta.

— M-am gândit că poate ai vrea să știi că sora ta și fratele tău adoptiv tocmai au plecat de aici, zise Regina. Au găsit drumul spre Edom. Vin la tine.

Expresia lui se schimbă într-un rânjet de lup.

— Și nu te-au pus să juri că n-o să-mi spui c-au venit la Curtea ta?

— Ba da, zise Regina. Însă n-au pomenit nimic despre a-ți spune c-au plecat de aici.

Sebastian râse.

— L-au ucis pe unul dintre cavalerii mei, zise Regina. Au vărsat sângele înaintea tronului meu. Acum nu-i mai pot ajunge. Știi că supușii mei nu supraviețuiesc în ținuturile otrăvite. Va trebui să mă răzbuni tu.

Lumina din ochii lui se schimbă. Regina întotdeauna găsise că sentimentele lui Sebastian pentru sora lui, ca și pentru Jace, erau cumva un mister, dar, pe de altă parte, Sebastian însuși era un mister mult mai mare. Înainte să fi venit el să-i facă oferta, ei nici nu i-ar fi trecut prin minte să se gândească la o alianță adevărată cu vânătorii de umbre. Simțul onoarei lor deosebit îi făcea să nu fie de încredere. În schimb, tocmai lipsa simțului onoarei lui Sebastian o făcuse să aibă încredere în el. Arta fină a trădării era a doua natură a spiritelor naturii, iar Sebastian era artist la minciuni.

— O să-ți servesc interesele în toate felurile, Regina mea, zise el. În foarte scurt timp, supușii tăi și ai mei vor ține frâiele lumii, iar când le vom ține, o să poți să te răzbuni pe oricine te-a jignit vreodată.

Ea îi zâmbi. Sângele pătase zăpada din sala tronului ei și ea încă mai simțea împunsătura pumnalului lui Jace Lightwood pe gâtul ei. Nu era un zâmbet sincer, dar avea inteligența să-și lase frumusețea să lucreze în locul ei, uneori.

— Te ador cu adevărat, zise ea.

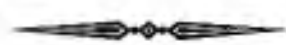
— Da, răspunse Sebastian și ochii îi fulgerară, iar culoarea lor era a norilor de furtună.

Regina se întrebă în treacăt dacă el se gândea la ei doi așa cum se gândea ea: amanți care, chiar și atunci când se îmbrățișau, fiecare ținea un pumnal în spatele celuilalt, gata să lovească și să trădeze.

— Și îmi place cu adevărat să fiu adorat, rânji el. Mă bucur că vin. Lasă-i să vină.

PARTEA A DOUA

Acea lume pe dos

Văzând pucioasa și sarea și că tot pământul este zgură,
încât nici nu se seamănă, nici nu rodește
și nu răsare pe el niciun fir de iarbă.

— Deuteronomul, 29:23

14

SOMNUL RAȚIUNII

CLARY STĂTEA PE O PAJIȘTE SUSPECTĂ, CARE COBORA PE O COSTIȘĂ abruptă. Cerul de deasupra era perfect alabastru, punctat ici și colo cu norișori albi. La picioarele ei, o alee cu dale de piatră se întindea până la intrarea unui conac mare, construit din rocă poroasă, galbenă.

Își dădu capul pe spate, privind în sus. Casa arăta minunat: pietrele aveau culoarea untului în soarele de primăvară, acoperită cu spaliere de trandafiri cățărători, cu flori roșii, aurii și portocalii. Balcoane de fier forjat se arcuiau în afara fațadei și se vedeau două uși mari, boltite, din lemn de culoarea aramei, pe suprafața lor fiind lucrate cu migală desene de aripi. *Aripi pentru familia Fairchild,* zise o voce blândă, liniștitoare, în mintea ei. *Acesta este conacul Fairchild. A stat în picioare patru sute de ani și va mai sta alte patru sute.*

— Clary!

Mama ei apăru la unul dintre balcoane, purtând o rochie elegantă, de culoarea șampaniei. Părul ei roșu era despletit și arăta tânără și frumoasă. Brațele îi erau dezgolite, acoperite cu rune negre.

— Ce zici? Nu arată splendid?

Clary urmări privirea mamei sale spre locul unde panta dealului se termina și pajiștea se lățea. Acolo era o arcadă de trandafiri, la capătul unui culoar printre niște șiruri de bănci de lemn. Flori albe erau presărate pe culoar; flori albe din cele ce creșteau numai în Idris. Aerul era încărcat de parfumul lor dulce ca mierea.

Ea se uită înapoi la mama ei, care nu mai era singură pe balcon. Luke apăruse în spatele ei, ținând-o cu un braț pe după mijloc. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci suflecate și pantalonii unui costum de ceremonie, de parcă s-ar fi pregătit pentru o petrecere. Și brațele lui erau la fel de pline de rune: rune de noroc, de perspicacitate, de tărie, de dragoste.

— Ești gata? strigă el către Clary.

— Gata de ce? zise ea, dar ei nu părură s-o audă.

Zâmbind, se întoarseră în casă, dispărând din vedere. Clary făcu vreo câțiva pași pe alee.

— Clary!

Se întoarse. El venea spre ea prin iarbă — zvelt, cu părul blond aproape alb strălucind în soare, îmbrăcat în costum de ceremonie negru, cu rune de aur pe guler și la manșete. Zâmbea larg, mânjit de ceva pe-un obraz și ținând o mână streașină la ochi.

Sebastian.

Era absolut la fel și totuși complet diferit: era în mod clar el însuși, dar corpul și trăsăturile feței lui păreau să se fi schimbat, oasele fiind mai puțin ascuțite, pielea mai bronzată, nu palidă, iar ochii lui...

Ochii lui străluceau, la fel de verzi ca iarba de primăvară.

Întotdeauna a avut ochii verzi, zise vocea din mintea ei. *Oamenii adesea se mirau de cât de mult semănați voi, el, mama voastră și cu tine. Numele lui e Jonathan și este fratele tău; întotdeauna te-a protejat.*

— Clary, zise el din nou, n-o să-ți vină să crezi...

— Jonathan! ciripi o voce subțire, iar Clary își întoarse mirată capul și văzu o fetiță alergând prin iarbă spre ei.

Avea părul roșu, de aceeași culoare ca al lui Clary, care-i flutura pe spate ca un steag. Era desculță și îmbrăcată într-o rochie de dantelă verde, atât de zdrențuită la manșete și la poale încât semăna cu o lăptucă ferfenițită. Să fi avut vreo trei sau patru ani, cu fața murdară

și adorabilă. Iar când ajunse la Jonathan, își deschise brațele, iar el se aplecă s-o ridice în aer.

Ea chiui încântată când el o ținu deasupra capului.

— Au, au — nu mai face așa, copil de demon, zise el, când ea îl trase de păr. Val, oprește-te, sau o să te țin cu capul în jos. Vorbesc serios.

— Val? repetă Clary, ca ecoul.

Păi, desigur, numele ei e Valentina, zise vocea șoptită din capul ei. *Valentine Morgenstern a fost un mare erou al războiului; a murit în bătălia împotriva lui Hodge Starkweather, dar nu înainte de a salva Pocalul Mortal și Conclavul, deopotrivă cu el. Când Luke s-a căsătorit cu mama ta, i-au cinstit memoria prin numele dat fiicei lor.*

— Clary, zi-i să-mi dea drumul, zi-i să-mi... oooou! țipă Val când Jonathan o întoarse cu capul în jos și-o legănă prin aer.

Vocea lui Val se topi în chicoteli, iar el o așeză înapoi, cu picioarele în iarbă, și ea întoarse spre Clary o pereche de ochi albaștri exact ca ai lui Luke.

— E frumoasă rochia ta, zise ea liniștită.

— Mulțumesc, zise Clary, încă pe jumătate amețită și uitându-se la Jonathan, care privea în jos, zâmbind, la sora lui mai mică. Aceea e murdărie pe fața ta?

Jonathan duse mâna și își atinse obrazul.

— Ciocolată, zise el. N-o să ghicești niciodată ce-am găsit-o pe Val făcând. Avea amândoi pumnii înfipiți în tortul de nuntă. Va trebui să-l repar. Miji ochii la Clary. OK, poate n-ar fi trebuit să-ți spun despre asta. Arăți gata să leșini.

— Sunt bine, zise Clary, trăgându-se nervoasă de o șuviță de păr.

Jonathan ridică mâinile, parcă apărându-se de ea.

— Uite, o să-l operez eu a-ntâia. Nimeni n-o să-și dea seama că a mâncat cineva jumătate din trandafirii de pe el. De fapt — păru să se gândească puțin — aș putea mânca și restul trandafirilor, ca să fie simetric.

— Da! zise Val de la picioarele lui, din iarbă.

Era ocupată să smulgă niște păpădii și să le sufle puful alb în vânt.

— De asemenea, adăugă Jonathan, nu-mi place să-ți atrag atenția, dar poate ai vrea să-ți pui ceva în picioare, înainte de nuntă.

Clary privi în jos. Avea dreptate, era desculță. Desculță și îmbrăcată într-o rochie auriu-deschis. Rochia se lărgea la poale, în jurul gleznelor ei, ca un nor colorat de soarele la apus.

— Eu... Ce nuntă?

Fratele ei făcu ochii mari.

— Nunta *ta*... Știi, cu Jace Herondale... Cam atât de înalt, blond, toate fetele moarte după el... Se întrerupse. Apoi: Ai emoții, trac? Despre asta e vorba? Se apleacă spre ea conspirativ. Pentru că, dacă e pe-așa, sunt gata să te scot pe furiș în afara granițelor, în Franța. Și n-o să spun nimănui unde te-ai dus. Chiar dac-o să-mi vâre muguri de bambus sub unghii!

— Eu nu... Clary se uită lung la el. Muguri de bambus?

El ridică elocvent din umeri.

— Pentru singura mea soră, nepunând-o la socoteală pe vietatea cățărată pe piciorul meu, în clipa asta — Val scânci — aș face-o. Chiar dacă asta ar însemna că n-am s-o mai văd pe Isabelle Lightwood într-o rochie fără bretelușe.

— Isabelle? Îți place Isabelle?

Clary simțea că alerga la un maraton și nu-și prea putea recăpăta răsuflarea.

El se uită cu atenție la ea.

— E vreo problemă? E cumva căutată pentru crimă sau eu știu?

Ochii lui părură gânditori.

— Asta ar fi chiar excitant, de fapt.

— OK, n-am nevoie să știu ce crezi tu că e excitant, zise Clary automat. Bleah!

Jonathan zâmbi șmecherește. Era un zâmbet degajat, fericit; zâmbetul cuiva care nu trebuise niciodată să-și bată capul cu altceva în afară de fetele frumoase și dacă vreuna dintre surorile lui mâncase din tortul de nuntă al celeilalte. Ceva din străfundul minții lui Clary văzu ochi negri și niște urme de bici, dar nu știa de ce. *El e fratele tău. El e fratele tău și întotdeauna va avea grijă de tine.*

— Corect, zise el. De parcă eu n-ar fi trebuit să îndur ani în șir de „Oooh, Jace e așa de drăguț. Crezi că mă plaaace?"...

— Eu..., începu Clary și se opri, simțindu-se un pic amețită. Doar că nu-mi amintesc să mă fi cerut de soție.

Jonathan îngenunche și o ciufuli pe Val. Ea fredona încetișor, culegând margarete într-un buchet. Clary clipi uimită — fusese sigură că erau păpădii.

— Oh, nu știu dacă te-a cerut vreodată, zise el liniștit. Numai că am știut cu toții că o să sfârșiți împreună. Era inevitabil.

— Dar ar fi trebuit să am de ales, zise ea, aproape în șoaptă. Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să spun da.

— Păi, o să ai ocazia, nu? zise el, urmărind cu privirea margaretele zburând în vânt peste iarbă. Apropo, crezi că Isabelle o să iasă cu mine, dacă îi propun?

Lui Clary i se tăie răsuflarea.

— Dar cum rămâne cu Simon?

El își ridică ochii la ea, cu soarele strălucind în ei.

— Cine e Simon?

Clary simți că-i fuge pământul de sub picioare. Întinse mâna, parcă să se țină de fratele ei, dar mâna ei trecu prin el. Era la fel de inconsistent ca aerul. Pajiștea verde și conacul auriu, băiatul și fata din iarbă dispărură, iar ea căzu, lovind pământul, aterizând dureros în coate, junghiul fulgerând-o până în umeri.

Se rostogoli pe o parte, sufocându-se. Se afla pe o bucată de pământ pustiu. Pietre sparte se ițeau din sol, iar scheletele de piatră ale unor case arse o înconjurau. Cerul era cenușiu ca oțelul, tărcat cu nori negri ca venele de vampir. Era o lume moartă, o lume din care toată culoarea dispăruse, odată cu viața. Clary se ghemui pe pământ, văzând înaintea ochilor săi nu ruinele unui oraș distrus, ci ochii fratelui și ai surorii pe care n-avea să-i aibă niciodată.

Simon stătea la fereastră, uitându-se la priveliștea orașului Manhattan.

Era impresionantă. De la mansarda de lux a reședinței Carolina, puteai vedea peste Central Park, până la muzeul Metropolitan și la zgârie-norii din centru. Se însera și luminile orașului începeau să se aprindă, una după alta, ca o brazdă de flori electrice.

Flori electrice. Se uită în jur, încruntându-se gânditor. Era o frumoasă întorsătură de frază; poate c-ar fi trebuit s-o noteze. Părea să nu aibă niciodată timp, zilele astea, să lucreze cu adevărat la versuri; timpul îi era mâncat de alte lucruri: promoții, turnee, semnări de albume, întâlniri cu publicul. Era greu, uneori, să-și aducă aminte că ocupația lui principală era să facă muzică.

Totuși. O problemă care merita reținută. Cerul înserării prefăcuse fereastra într-o oglindă. Simon zâmbi la reflexia lui în geam. Păr ciufulit, jeanși, tricou vintage; putea vedea camera din spatele lui, o întindere nesfârșită de parchet, oțel lucios și mobilă de piele, un singur tablou într-o ramă aurită, elegantă, pe perete. Un Chagall — preferatul lui Clary, tot numai trandafiriu dulce, albastru și verde, distonant cu modernitatea apartamentului.

Pe insula din bucătărie se afla o vază cu hortensii, un dar de la mama lui, care-l felicitase pentru concertul cu Briciul Umblător, de săptămâna trecută. *Te iubesc,* scria pe bilețelul însoțitor. *Sunt mândră de tine.*

Se uită mai bine la flori. Hortensii; asta era ciudat. Dacă ar fi fost să numească florile lui preferate, ar fi ales trandafirii, iar mama lui știa asta.

Se întoarse de la fereastră ca să se uite mai de aproape la vază. Chiar *erau* trandafiri. Scutură din cap să și-l limpezească. Trandafiri albi. Întotdeauna fuseseră așa. Corect.

Auzi zornăitul cheilor, iar ușa se deschise larg, lăsând să intre o fată minionă cu părul lung și roșu și cu un zâmbet strălucitor.

— Oh, Doamne, zise Clary, pe jumătate râzând, pe jumătate fără răsuflare. Închise ușa în spatele ei și se sprijini de ea. Lobby-ul e o *grădină zoologică*! Presă, fotografi; o să fie o nebunie să ieși în oraș în seara asta.

Veni spre el, aruncându-și în trecere cheile pe masă. Purta o rochie lungă, de mătase galbenă imprimată cu fluturi multicolori, și avea o agrafă-fluture în păr. Arăta tandră, senină și iubitoare, iar când veni lângă el, își ridică brațele și el se duse s-o sărute.

Cum făcea în fiecare zi când ea se întorcea acasă.

Mirosea a Clary, a parfum și a cretă, iar degetele îi erau pătate de vopsele. Ea își împleti degetele în părul lui, în timp ce se sărutau, trăgându-l în jos, râzând cu gura peste gura lui, când el aproape că-și pierdu echilibrul.

— Va trebui să începi să porți tocuri, Fray, zise el, cu buzele lipite de obrazul ei.

— Urăsc tocurile. Va trebui să te împaci cu asta sau să-mi cumperi o scară portabilă, zise ea, dându-i drumul din brațe. Asta dacă nu vrei să mă părăsești pentru o fană foarte înaltă.

— Niciodată, zise el, dându-i o șuviță de păr pe după ureche. Oare o fană foarte înaltă ar ști toate mâncărurile mele preferate? Și-ar aduce aminte când aveam eu un pat în formă de mașină de curse? Ar ști să mă bată fără milă la Scrabble? Ar fi gata să-i accepte pe Matt, Kirk și Eric?

— O fană ar face mai mult decât să-i accepte pe Matt, Kirk și Eric.

— Fii cuminte, zise el și zâmbi cu ochii la ea. Ești cu mine și de mine nu mai scapi.

— O să supraviețuiesc, zise ea, luându-i ochelarii și punându-i pe masă.

Ochii pe care îi întoarse spre el erau mari și negri. De data asta, sărutul a fost mai pătimaș. El își încolăci brațele în jurul ei, lipind-o de el, în timp ce ea-i șoptea:

— Te iubesc, întotdeauna te-am iubit.

— Și eu te iubesc, zise el. Doamne, cât te iubesc, Isabelle.

O simți încremenind în brațele lui și apoi lumea din jurul său păru să înflorească în linii negre, ca sticla spartă. Auzi un scâncet foarte înalt în urechi și se dădu înapoi, clătinându-se, împiedicându-se, căzând, fără să atingă pământul, ci răsucindu-se la nesfârșit în întuneric.

— Nu te uita, *nu* te uita...

Isabelle râse.

— *Nu* mă uit.

Erau mâini peste ochii ei: mâinile lui Simon, subțiri și flexibile. Brațele lui erau în jurul ei și pășeau înainte, împreună, râzând. El o prinsese în clipa în care ajunsese în fața ușii de la intrare, încolăcindu-și brațele în jurul ei, iar ea dăduse drumul sacoșelor de cumpărături din mâini.

— Am o surpriză pentru tine, îi spusese, zâmbind șmecherește. Închide ochii. Nu te uita. Nu, pe bune. Nu glumesc.

— Urăsc surprizele, protestă acum Isabelle. Știi asta.

Putea vedea numai marginea covorului pe sub mâinile lui Simon. Covorul îl alesese chiar ea și era gros, roz aprins și pufos. Apartamentul lor era mic și confortabil, un talmeș-balmeș de Isabelle și Simon: chitări și katane, postere vintage și cuverturi de pat roz aprins. Simon își adusese motanul, Yossarian, când se mutaseră împreună, la care Isabelle protestase, dar în secret îi plăcea: îi ducea dorul lui Church, de când plecase de la Institut.

Covorul roz dispăru, iar acum tocurile lui Isabelle țăcăniră pe dalele gresiei de la bucătărie.

— OK, zise Simon și își luă mâinile de la ochii ei. Surpriză!

— Surpriză!

Bucătăria era plină de lume: mama și tatăl ei, Jace, Alec și Max, Clary, Jordan și Maia, Kirk, Matt și Eric. Magnus avea în mână un artificiu aprins și, făcând cu ochiul, îl flutura încolo și-ncoace, împrăștiind scântei pretutindeni, care aterizau pe tejgheaua de piatră a bufetelor, pe tricoul lui Jace, făcându-l să scheaune. Clary avea o pancartă stângace cu: LA MULȚI ANI, ISABELLE. O ridică și îi făcu cu mâna.

Isabelle se întoarse spre Simon, acuzator:

— Ai *plănuit* asta!

— Bineînțeles că da, zise el, luând-o în brațe. Vânătorilor de umbre poate că nu le pasă de aniversări, dar mie îmi pasă. O sărută pe ureche, șoptindu-i: Ar trebui să ai totul, Izzy, înainte să-i dea drumul din brațe.

Apoi veni rândul familiei. Un vârtej de îmbrățișări, de cadouri și tort — făcut de Eric, care într-adevăr avea talent la creații culinare și

decorat de Magnus cu glazură luminoasă care avea un gust mai bun decât arăta. Robert o ținea în brațe pe Maryse, care se sprijinea cu spatele de el, uitându-se mândru și mulțumit la Magnus, care cu o mână îi ciufulea părul lui Alec, încercând să-l convingă pe Max să-și pună o tichie de petrecere. Max, cu toată stăpânirea de sine a unui băiețel de nouă ani, nici nu voia să audă. Îi îndepărtă mâna iritat lui Magnus și zise:

— Izzy, eu am făcut pancarta. Ai văzut pancarta?

Izzy aruncă o privire la pancarta scrisă de mână, acum mânjită neglijent cu glazură, de pe masă. Clary îi făcu cu ochiul.

— E grozavă, Max. Mulțumesc.

— Voiam să scriu și ce aniversare e, mărturisi el, dar Jace a zis că, după douăzeci de ani, ești doar bătrân, așa că nu mai contează.

Jace se opri cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

— Am spus eu asta?

— Ca să ne facă pe toți să ne simțim moși, zise Simon, dându-și părul pe spate ca să-i zâmbească lui Isabelle.

Ea simți o mică strângere de inimă în piept — îl iubea atât de mult, pentru că făcuse asta pentru ea, pentru că întotdeauna se gândea la ea. Nici nu-și putea aminti când nu îl iubise sau nu avusese încredere în el, și nici el nu-i dăduse niciodată vreun motiv pentru asta.

Isabelle se dădu jos de pe scaunul înalt pe care stătea și îngenunche în fața micului ei frate. Putea vedea reflexia lor în luciul metalic al frigiderului: părul ei, tuns până la umeri acum — își amintea vag că, în urmă cu mulți ani, părul îi ajungea până la brâu —, buclele negre ale lui Max și ochelarii.

— Știi câți ani am eu? îl întrebă ea.

— Douăzeci și doi, zise Max, pe un ton ce indica faptul că nu pricepea de ce îi punea o întrebare atât de stupidă.

Douăzeci și doi, gândi ea. Întotdeauna fusese cu șapte ani mai mare decât Max, Max surpriza, Max, fratele mai mic la care nu se așteptase.

Max, care ar fi trebuit să aibă cincisprezece ani acum.

Înghiți în sec, înghețând din cap până în picioare. Toată lumea vorbea în continuare și râdea în jurul ei, dar râsul suna îndepărtat, cu ecou, ca venind de foarte departe. Îl putu vedea pe Simon, sprijinindu-se cu spatele de bufet, cu brațele încrucișate la piept, privind-o cu ochi negri indescifrabili.

— Și tu câți ani ai? zise Isabelle.

— Nouă, zise Max. Întotdeauna am avut nouă.

Isabelle făcu ochii mari. Bucătăria din jurul ei începu să se văluească. Putea vedea prin ea, de parcă s-ar fi uitat printr-o pânză imprimată: totul devenea transparent, schimbător ca apa.

— Puiule, șopti ea. Max al meu, frățiorul meu, te rog, te rog, rămâi.

— Întotdeauna voi avea nouă ani, zise el și îi atinse fața.

Degetele lui trecură prin ea, ca prin fum.

— Isabelle? zise cu o voce stinsă și dispăru.

Isabelle simți că i se înmoaie genunchii. Se lăsă la pământ. Nu mai erau râsete în jurul ei, nici o bucătărie cu gresie drăguță, numai cenușă ca o pulbere fină și stâncă înnegrită. Își duse mâinile la ochi, să-și oprească lacrimile.

Sala Acordurilor era împodobită cu banere albastre, fiecare împodobit cu blazonul învăpăiat al familiei Lightwood. Patru mese lungi fuseseră aranjate față în față. În mijloc era ridicat un pupitru de orator, decorat cu săbii și flori.

Alec stătea la masa cea mai lungă, în cel mai înalt dintre scaune. În stânga lui era Magnus, iar în dreapta se înșira familia lui: Isabelle și Max; Robert și Maryse; Jace și, lângă el, Clary. Erau și verii familiei Lightwood, unii pe care nu-i mai văzuse de când era copil; toți radiau de mândrie, dar parcă nicio față nu lumina mai tare ca a tatălui lor.

— Fiul meu, repeta el oricui se întâmpla să-l asculte — de data asta era Consulul, care trecea printre mese cu un pahar de vin în mână. Fiul meu a câștigat bătălia; e fiul meu, cel de colo. Sângele de Lightwood se cunoaște; în familia noastră au fost întotdeauna buni luptători.

Consulul râse.

— Păstrează-ți suflul pentru alocuțiune, Robert, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Alec peste buza paharului.

— Oh, Doamne, alocuțiunea, zise Alec, îngrozit, ascunzându-și fața în mâini.

Magnus își trecu blând nodurile degetelor peste șira spinării lui Alec, de parcă ar fi mângâiat o pisică. Jace se uită spre ei și își ridică sprâncenele.

— De parcă n-am mai fost cu toții într-o cameră plină de lume care să ne spună ce uimitori suntem, zise el și, când Alec îi aruncă o privire piezișă, rânji. Ah, numai eu, atunci.

— Lasă-mi iubitul în pace, zise Magnus. Știu vrăji care ți-ar putea întoarce urechile pe dos.

Jace își duse mâna la ureche, îngrijorat, când Robert se ridică în picioare, împingându-și scaunul cu zgomot înapoi, și bătu cu furculița în pahar. Sunetul răsună în încăpere, iar vânătorii de umbre amuțiră, întorcându-și privirile către masa familiei Lightwood, așteptând.

— Ne-am adunați astăzi aici, zise Robert, deschizându-și larg brațele, ca să-l onorăm pe fiul meu, Alexander Gideon Lightwood, care a distrus, de unul singur, armata întunericiților și l-a învins în bătălie pe fiul lui Valentine Morgenstern. Alec i-a salvat viața celui de-al treilea copil al nostru, Max. Împreună cu *parabatai*-ul său, Jace Herondale, sunt mândru să spun că fiul meu este unul dintre cei mai mari războinici pe care i-am cunoscut vreodată. Robert se întoarse și zâmbi spre Alec și Magnus. E nevoie de mai mult decât un braț puternic să fii un mare războinic, continuă el. E nevoie de o minte ageră și o inimă curajoasă. Fiul meu le are pe amândouă, tăria curajului și tăria dragostei. Tocmai de aceea aș vrea să împărtășesc și altă veste bună cu voi. De ieri, fiul meu s-a logodit în vederea căsătoriei cu partenerul său, Magnus Bane...

Un cor de urale îl întrerupse. Magnus le acceptă cu o fluturare modestă din furculiță. Alec se făcu mic în scaun, cu obrajii arzând. Jace se uită la el, meditativ.

— Felicitări, zise el. Simt cumva că am pierdut un prilej.

— Ce...? îngăimă Alec.

Jace ridică din umeri.

— Întotdeauna am știut că erai îndrăgostit de mine și, într-un fel, și eu eram îndrăgostit de tine. Doar ca să știi.

— Ce? zise Alec din nou.

Clary se îndreptă în scaun.

— Știți, zise ea, credeți că există vreo șansă ca voi doi să... — făcu un gest spre Jace și Alec. Ar fi mișto.

— Nu, zise Magnus. Eu sunt un magician foarte gelos.

— Suntem *parabatai,* zise Alec, regăsindu-și vocea. Conclavul ar... vreau să spun... e *ilegal.*

— Ei, haide, zise Jace. Conclavul te-ar lăsa să faci ce vrei. Uite, toată lumea te iubește.

Arătă spre sala plină de vânători de umbre. Cu toții aplaudau și strigau urale, la spusele lui Robert; câțiva ștergându-și și lacrimile. O fată de la una dintre cele mai mici mese ridică o pancartă pe care scria: ALEC LIGHTWOOD, TE IUBIM.

— Cred c-ar trebui să faceți nunta iarna, zise Isabelle, uitându-se melancolică la aranjamentul floral din mijlocul mesei. Nu cu prea mulți invitați. Cinci sau șase sute de persoane.

— Isabelle, cârâi Alec.

Ea ridică din umeri.

— Ai mulți suporteri.

— Oh, pentru Dumnezeu! zise Magnus și pocni din degete în fața lui Alec.

Părul negru i se ridică pe cap ca niște țepi, iar ochii lui verzi străluceau de enervare.

— ASTA NU SE PETRECE.

— Ce? zise Alec, cu ochii mari.

— E o halucinație, zise Magnus, pricinuită de faptul că ai intrat pe tărâmul demonilor. Probabil de la un demon care pândește la intrarea în lume și se hrănește cu visele călătorilor. Cu dorințele lor de a avea multă putere, adăugă el, examinându-și reflexia în lingură. Mai ales cu dorințele cele mai adânci din inimile noastre.

Alec se uită în jur, prin încăpere.

— Asta e cea mai adâncă dorință din inima mea?

— Desigur, zise Magnus. Tatăl tău, mândru de tine. Tu, eroul momentului. Eu, iubindu-te pe tine. *Toți ceilalți*, aprobându-te.

Alec se uită la Jace.

— OK, dar ce-a fost chestia cu Jace?

Magnus ridică din umeri.

— Nu știu. Partea aia e ciudată și atât.

— Deci trebuie să mă trezesc.

Alec își puse palmele pe masă; inelul Lightwood luci pe degetul lui. Totul părea real, se simțea real... dar nu-și putea aduce aminte despre ce vorbea tatăl lui. Nu-și amintea să-l fi învins pe Sebastian sau să fi câștigat un război. Nu-și amintea să-l fi salvat pe Max.

— Max, șopti el.

Ochii lui Magnus se întunecară.

— Îmi pare rău, zise el. Dorințele din inimile noastre sunt arme care pot fi folosite împotriva noastră. Luptă, Alec. Întinse mâna și îi atinse fața lui Alec. Nu asta îți dorești tu, visul ăsta. Demonii nu înțeleg inimile oamenilor, nu foarte bine. Ei le văd deformate ca printr-o sticlă și îți înfățișează ce dorești, dar denaturat și greșit. Folosește-te de greșelile astea ca să ieși din vis. Viața e suferință, Alexander, dar e mai bună decât asta.

— Doamne, zise Alec și închise ochii.

Simți lumea din jurul lui trosnind, de parcă și-ar fi croit drum să iasă dintr-o coajă de ou. Vocile din jurul lui se stinseră, deopotrivă cu scaunul pe care-l simțea sub el, mirosul mâncării, ropotul aplauzelor și, la sfârșit, atingerea mâinii lui Magnus pe obrazul lui.

Genunchii îi loviră pământul. Tresări și deschise brusc ochii. De jur împrejurul lui se întindea un peisaj cenușiu. Duhoarea de gunoi îi izbi nările și se trase înapoi, instinctiv, când ceva se ridică peste el — o masă de fum neînchegat, un vălătuc cu niște ochi sclipind galben suspendați în întuneric. Ochii se uitară mânioși la el, în timp ce el bâjbâi după arcul său și-l îndreptă spre ei.

Creatura mugi și se repezi înainte, venind asupra lui ca o creastă de val gata să-l înghită. Alec slobozi săgeata — fulgeră prin aer și se înfipse

adânc în demonul de fum. Un țipăt ascuțit sfâșie aerul, demonul palpitând în jurul săgeții implântate în el, bătând dezordonat din tentaculele sale de fum, încercând să se agațe de cer...

Și demonul pieri.

Alec se ridică iute în picioare, potrivindu-și o altă săgeată în arc și se întoarse, scrutând peisajul. Arăta ca fotografiile pe care le văzuse de pe fața Lunii, cavernos și cenușiu, iar cerul de deasupra era pârjolit, cenușiu și galben, fără nori. Soarele atârna jos, portocaliu, un tăciune mort. Nu se vedea nici urmă de ceilalți.

Străduindu-se să-și înăbușe panica, urcă în fugă cel mai apropiat deal și se uită dincolo de el. Un val de ușurare îl cuprinse. Între două creste de cenușă și stânci, era o depresiune unde, ghemuită, Isabelle se căznea să se ridice în picioare.

Alec coborî panta abruptă și o îmbrățișă cu un braț.

— Iz, zise el.

Ea scoase un sunet suspect de asemănător cu un smiorcăit și se desprinse din îmbrățișare.

— Sunt în regulă, zise.

Avea urme de lacrimi pe față; el se întrebă ce văzuse. *Dorințele inimilor noastre sunt arme care pot fi folosite împotriva noastră.*

— Max? întrebă el.

Ea dădu din cap, cu ochii strălucind de lacrimi nevărsate și mânie. Bineînțeles că Isabelle era mânioasă. Ura să plângă.

— Și eu, zise el, apoi se răsuci alert, auzind niște pași, trăgând-o pe Isabelle în spatele lui.

Era Clary și, lângă ea, Simon. Amândoi păreau zdruncinați. Isabelle ieși din spatele lui Alec.

— Voi doi sunteți...?

— Bine, zise Simon. Am... am văzut lucruri. Lucruri ciudate.

Îi ocoli privirea lui Isabelle, iar Alec se întrebă ce-și imaginase. Care erau visele și dorințele lui Simon? Alec nu se gândise niciodată prea serios la el înainte.

— A fost un demon, zise Alec. De tipul celor care se hrănesc cu vise și dorințe. L-am ucis. Se uită de la ei la Isabelle: Unde-i Jace?

Clary păli sub mizeria de pe fața ei.

— Am crezut că era cu tine.

Alec clătină din cap.

— E bine, zise el. Aș fi știut dacă n-ar fi fost...

Dar Clary deja se întorsese și alerga pe unde venise; după o clipă, Alec o urmă, apoi și ceilalți. Ea se cățără pe cea mai apropiată ridicătură de pământ, apoi pe următoarea. Alec își dădu seama că voia să ajungă pe un teren mai înalt, de unde să poată vedea mai bine. O auzi tușind; și plămânii lui erau înecați de cenușă.

Mort, gândi el. *Totul în lumea asta e mort și ars, făcut cenușă. Ce s-a* întâmplat *aici?*

În vârful dealului era un morman de pietre — un cerc de pietre netede, ca un ghizd de fântână secată. Pe marginea ghizdului ședea Jace, uitându-se în pământ.

— Jace!

Clary se opri în fața lui, căzu în genunchi și îl prinse de umeri. El se uită la ea fără nicio expresie.

— Jace, zise ea din nou, stăruitor. Jace, ieși din el. Nu e real. E un demon, care ne face să vedem lucrurile pe care le dorim. Alec l-a ucis. OK? Nu e adevărat.

— Știu.

Își ridică ochii și Alec îi simți privirea ca o lovitură. Jace arăta ca și când ar fi pierdut mult sânge, deși evident nu avea nicio rană.

— Ce ai văzut? întrebă Alec. Pe Max?

Jace clătină din cap.

— N-am văzut nimic.

— E în regulă, indiferent ce-ai văzut. E în regulă, zise Clary.

Se aplecă și-i atinse fața lui Jace; Alec își aminti acut de atingerea degetelor lui Magnus pe obrazul său, în vis. De Magnus spunând că îl iubește. De Magnus, care s-ar fi putut să nici nu mai fie în viață.

— Eu l-am văzut pe Sebastian, zise ea. Eram în Idris. Casa familiei Fairchild era încă în picioare. Mama era cu Luke. Eu... urma să fie o nuntă. Înghiți în sec. Aveam și o soră mai mică. Fusese numită după

Valentine. El era un erou. Sebastian era de față, dar era bine, era normal. Mă iubea. Ca un frate adevărat.

— Asta-i pe dos, zise Simon.

Se apropie de Isabelle, stând umăr la umăr.

Jace întinse mâna și își plimbă precaut un deget pe una dintre buclele lui Clary, petrecându-și-o pe după mână. Alec își aminti de prima oară când își dăduse seama că Jace era îndrăgostit de ea: îl privise atent pe *parabatai*-ul lui în capătul celălalt al camerei, îl privise pe Jace cum urmărea toate mișcările ei. Își aminti că gândise: *N-are ochi decât pentru ea.*

— Cu toții am visat, zise Clary. Nu înseamnă nimic. Mai ții minte ce am vorbit? Rămânem împreună.

Jace o sărută pe frunte și se ridică, întinzând o mână: după o clipă, Clary i-o luă și se ridică, lângă el.

— Eu n-am văzut nimic, zise el, cu blândețe. Bine?

Ea șovăi, evident nu-l credea; dar, la fel de clar, nu voia să-l preseze.

— Bine.

— Urăsc să deschid subiectul, zise Isabelle, dar vede careva o cale *înapoi*?

Alec se gândi cum alergase înnebunit peste dealurile pustii, căutându-i pe ceilalți, cercetând zarea cu ochii. Îi văzu pe prietenii săi pălind și uitându-se în jur.

— Cred, începu el, că nu există o cale de întoarcere. Nu de aici, nu prin tunelul pe care am venit. Cred că s-a închis după ce-am trecut noi.

— Deci e o călătorie numai dus, zise Clary, cu un ușor tremur în glas.

— Nu neapărat, zise Simon. Trebuie să ajungem la Sebastian — am știut asta de la început. Și odată ce vom ajunge acolo, Jace poate încerca să facă șmecheria lui cu focul ceresc, sau indiferent ce-o fi... nu te supăra...

— N-am de ce, zise Jace, ridicându-și ochii spre cer.

— Și odată ce-i vom salva pe prizonieri, zise Alec, Magnus ne poate ajuta să ne întoarcem. Sau putem afla cum intră și iese Sebastian; nu se poate să fi fost asta singura cale de acces.

— Ești optimist, zise Isabelle. Și dacă nu-i putem salva pe prizonieri sau nu-l putem ucide pe Sebastian?

— Atunci o să ne ucidă el pe noi. zise Jace. Și n-o să mai conteze că nu știm cum să ne întoarcem.

Clary își îndreptă umerii.

— Atunci, mai bine mergem să-l găsim, nu-i așa?

Jace își scoase stela din buzunar și brățara lui Sebastian de la încheietură. O strânse în palmă, folosind stela ca să deseneze o rună de urmărire pe dosul mâinii. Trecu un moment, apoi un altul; o expresie de concentrare intensă se așternuse pe fața lui Jace, ca un nor. Își ridică ochii.

— Nu-i prea departe, zise el. La o zi sau două de mers.

Își prinse brățara la loc, pe încheietură. Alec se uită cu înțeles la ea, apoi la Jace. *Dacă nu pot atinge Cerul, atunci voi ridica Iadul.*

— Dacă o port, n-o pierd, zise Jace și, când Alec nu răspunse, ridică din umeri și începu să coboare colina. Ar trebui s-o luăm din loc, zise el peste umăr. Avem mult de mers.

15

Pucioasă și sare

— Te rog nu-mi smulge mâna, zise Magnus. Îmi place mâna aia. Am *nevoie* de mâna aia.

— Hmpf, zise Raphael, care îngenunchease lângă el, cu mâinile pe lanțul care trecea printre cătușa de la mâna dreaptă a lui Magnus și belciugul de *adamas*, înfipt adânc în pământ. Încerc doar să ajut.

Smulse cu putere de lanț, iar Magnus țipă de durere și se uită mânios la el. Raphael avea mâini mici, de băiat, dar aspectul era înșelător: avea puterea unui vampir și, în clipa asta, își adunase toate forțele ca să-i smulgă lanțurile lui Magnus din rădăcini.

Celula în care se aflau era circulară. Podeaua era făcută din dale de granit, puse unele peste altele. Bănci de piatră se întindeau de-a lungul pereților. Nu se deslușea nicio ușă, doar niște ferestre înguste — înguste cât despicătura unei săgeți. Ferestrele n-aveau geamuri și prin ele se putea vedea bine că grosimea zidurilor era de cel puțin treizeci de centimetri.

Magnus se trezise în celula asta, cu un grup de întunericiți îmbrăcați în costume de luptă roșii stând în jurul lui, fixându-i lanțurile în podea.

Înainte ca ușa să se închidă cu un zăngănit în urma lor, îl văzuse pe Sebastian stând pe culoar, rânjind la el ca un cap de mort.

Acum Luke stătea la una dintre ferestre, uitându-se afară. Niciunuia dintre ei nu i se dăduseră alte haine și încă purtau pantalonii de costum și cămășile cu care se îmbrăcaseră pentru dineul din Alicante. Pieptii cămășii lui erau împroșcați cu pete stacojii. Magnus trebui să-și aducă aminte că era vin. Luke arăta tras la față, cu părul ciufulit, cu o lentilă a ochelarilor săi crăpată.

— Vezi ceva? întrebă Magnus acum, când Raphael trecuse în partea cealaltă, să vadă dacă lanțul de la mâna stângă ar fi putut fi scos mai ușor.

Magnus era singurul înlănțuit. Când se trezise, Luke și Raphael erau deja în picioare, Raphael rezemat de una dintre bănci, în timp ce Luke strigase după Jocelyn până răgușise.

— Nu, zise Luke scurt.

Raphael ridică o sprânceană la Magnus. Arăta ciufulit și tânăr, cu dinții înfigându-i-se adânc în buza de jos, în timp ce nodurile degetelor i se albeau pe zalele lanțului. Erau destul de lungi cât să-i permită lui Magnus să stea în capul oaselor, dar nu să se ridice în picioare.

— Doar ceață. Ceață galben-cenușie. Poate niște munți în depărtare. E greu de spus.

— Crezi că mai suntem încă în Idris? întrebă Raphael.

— Nu, zise Magnus scurt. Nu suntem în Idris. Simt asta în sângele meu.

Luke întoarse capul spre el.

— Unde suntem?

Magnus simțea clocotul din sânge, ca începutul unei febre. Îl înțepa de-a lungul nervilor, uscându-i gura, făcând să-l usture gâtul.

— Suntem în Edom, zise el. O dimensiune a demonilor.

Raphael scăpă lanțul din mâini și înjură în spaniolă.

— Nu te pot elibera, zise el, în mod clar frustrat. De ce te-au înlănțuit slugile lui Sebastian numai pe tine și pe niciunul dintre noi?

— Pentru că Magnus are nevoie de mâini ca să facă vrăji, zise Luke.

Raphael se uită la Magnus, surprins. Magnus își jucă sprâncenele.

— Nu știai asta, vampirule? zise el. Aș fi crezut că ți-ai dat seama până acum; ai trăit destul de mult.

— Probabil. Raphael se așeză pe vine. Dar n-am avut niciodată prea mult de-a face cu magicienii.

Magnus îi aruncă o privire, o privire care spunea: *Amândoi știm că nu e adevărat.* Raphael întoarse capul.

— Păcat, zise Magnus. Dacă Sebastian și-ar fi făcut temele, ar fi știut că nu pot face nicio magie în tărâmul ăsta. Nu era nevoie de astea.

Își zornăi lanțurile ca stafia lui Marley.

— Deci aici se ascundea Sebastian, tot timpul ăsta, zise Luke. De aceea nu-i puteam noi lua urma. Asta e baza operațiunilor sale.

— Sau, zise Raphael, e doar un loc în care ne-a abandonat pe noi, lăsându-ne să murim și să putrezim.

— Nu s-ar deranja pentru atât, zise Luke. Dacă voia să ne omoare, am fi fost morți deja, toți trei. Are un plan cu bătaie mai lungă. Ca întotdeauna. Nu știu de ce...

Se întrerupse, uitându-se la mâinile lui, iar Magnus și-l aminti deodată mult mai tânăr, cu părul în vânt, priviri îngrijorate și inima deschisă.

— N-o să-i facă nimic rău, zise Magnus. Lui Jocelyn, adică.

— Ar putea, zise Raphael. E smintit de-a binelea.

— De ce nu i-ar face rău? Luke vorbea de parcă abia-și ținea în frâu o spaimă care ar fi putut exploda. Pentru că e mama lui? Nu ține argumentul ăsta. La Sebastian nu ține asta.

— Nu pentru că e mama lui, zise Magnus, ci pentru că e mama lui Clary. Ea e puterea care ar putea influența totul. Și el nu va renunța la asta cu una, cu două.

Mergeau de ceea ce li s-a părea ore în șir, iar Clary era epuizată.

Terenul neregulat îngreuna mersul. Niciuna dintre coline nu era foarte înaltă, dar nu existau poteci și erau acoperite cu spărturi de piatră și aflorimente. Uneori, erau câmpii de catran, cleios ca smoala, pe care

trebuiau să le traverseze, iar picioarele li se afundau până la glezne, împiedicându-le pașii.

Se opriră ca să-și graveze niște rune de călcătură sigură și de putere, și ca să bea niște apă. Era un loc deșertic, tot fum și cenușă, din când în când cu câte un pârâu de lavă curgând leneș pe pământul ars. Fețele lor erau deja mânjite cu funingine și cenușă, ca și costumele lor.

— Economisiți apa, îi preveni Alec, punând dopul la sticla lui.

Se opriseră la umbra unui munte mic. Vârful lui zimțat își ițea colții drept în sus, în piscuri și creneluri care-l făceau să semene cu o coroană.

— Nu știm cât mai avem de mers.

Jace atinse brățara de pe încheietură și runa de urmărire. Se încruntă la desenul de pe dosul mâinii lui.

— Runele pe care le-am pus adineauri, zise el. Să-mi arate cineva una.

Isabelle scoase un sunet de nerăbdare, apoi își întinse mâna expunându-și încheietura, unde Alec îi gravase o rună, mai devreme. Clipi, nevenindu-i să creadă.

— Se șterge, zise ea, cu o bruscă nesiguranță în voce.

— Și runa mea de urmărire, și celelalte, zise Jace, cercetându-și pielea. Cred că runele se șterg mult mai repede aici. Va trebui să fim atenți când le folosim. Verificați ca să vedeți când e nevoie să le aplicăm din nou.

— Runele noastre de viteză se șterg, zise Isabelle, cu frustrare. Asta ar putea fi diferența între două zile de mers și trei. Sebastian ar putea face *orice* cu prizonierii în acest timp.

Alec tresări.

— N-o să le facă nimic, zise Jace. Ei sunt garanția că vom fi predați de Conclav în mâinile lor. N-o să le facă nimic, decât atunci când va fi sigur că nu vom fi predați.

— Am putea merge toată noaptea, zise Isabelle. Am putea folosi niște rune de trezire. Să le aplicăm încontinuu.

Jace privi în jur. Pe sub ochi era mânjit cu cenușă, ca și pe obraji și pe frunte, unde se atinsese cu mâna. Cerul își schimbase culoarea din

galben în portocaliu-închis, pătat cu nori negri. Clary bănui că asta însemna că se apropia noaptea. Se întrebă dacă zilele și nopțile erau egale în locul ăsta sau dacă orele erau diferite, rotația planetei acesteia putând fi subtil dezaxată.

— Când runa Trezirii se șterge, te prăbușești, zise Jace. Și atunci o să-l înfruntăm pe Sebastian practic mahmuri — nu-i o idee bună.

Alec urmări privirea lui Jace, peste peisajul fără viață.

— Atunci va trebui să găsim un loc unde să ne odihnim. Să dormim. Nu-i așa?

Clary nu auzi ce răspunse Jace. Deja se îndepărtase de conversație, cățărându-se pe costișa abruptă a unei culmi de piatră. Efortul o făcu să tușească; aerul era irespirabil, îmbâcsit de fum și cenușă, dar nu se simțea în stare să se certe. Era epuizată, capul îi zvâcnea și în minte o vedea încontinuu pe mama ei. Pe mama ei și pe Luke, stând pe balconul acela împreună, ținându-se de mână și uitându-se la ea, cu dragoste.

Se târî până în vârful crestei și se opri. Pe partea cealaltă, o pantă abruptă se sfârșea pe un platou de stâncă cenușie ce se întindea până în zare, presărată din loc în loc cu îngrămădiri de zgură și șisturi. Soarele coborâse mult pe cer, deși rămăsese de aceeași culoare portocalie învăpăiată.

— La ce te uiți? zise o voce lângă ea.

Tresări și se întoarse. Simon stătea lângă ea. Nu era la fel de murdar precum ceilalți — murdăria părea să nu se lipească de vampiri —, dar părul îi era pudrat de praf.

Ea îi arătă niște găuri întunecate ce perforau costișa celui mai apropiat munte ca niște urme de gloanțe.

— Alea sunt niște grote, cred, zise ea.

— Seamănă oarecum cu World of Warcraft, nu-i așa? zise el, făcând semn în jurul lor, la peisajul distrus și la cerul prefăcut în cenușă. Numai că nu poți să închizi jocul și să pleci.

— De mult nu mai sunt în stare să-l închid.

Clary îi putea vedea pe Jace și pe cei doi Lightwood la distanță, încă discutând.

— Ești bine? întrebă Simon. N-am avut prilejul să vorbesc cu tine de când s-au întâmplat toate astea, cu mama ta și Luke...

— Nu, zise Clary. Nu sunt bine. Dar trebuie să merg mai departe. Dacă merg mai departe, pot să nu mă gândesc.

— Îmi pare rău.

Simon își vârî mâinile în buzunare, cu capul plecat. Părul lui castaniu îi flutură pe frunte, peste locul unde fusese Pecetea lui Cain.

— Glumești? Eu sunt cea căreia îi pare rău. Pentru tot. Pentru faptul că te-ai trezit transformat într-un vampir, pentru Pecetea lui Cain...

— Aia m-a *apărat*, protestă Simon. A fost un miracol. A fost ceva ce numai tu puteai face.

— De-asta mă temeam, șopti Clary.

— Ce?

— Că nu mai am și alte miracole în mine, zise ea și își strânse buzele, căci se apropiau ceilalți.

Jace se uită curios de la Simon la Clary, de parcă s-ar fi întrebat despre ce vorbiseră.

Isabelle își plimbă privirile peste câmpie, peste întinderea nesfârșită de dezolare din față, orizontul fiind înghițit de praf.

— Ați văzut ceva?

— Ce ziceți de grotele alea? întrebă Simon, făcând semn spre intrările întunecate ce pătrundeau în coasta muntelui. Sunt adăpostite...

— Bună idee, zise Jace. Suntem într-o dimensiune a demonilor, Dumnezeu știe ce trăiește pe aici, și tu vrei să ne târâm într-o gaură mică și întunecată și să...

— Bine, îl întrerupse Simon. Era doar o sugestie. Nu-i cazul să-ți ieși din sărite...

Jace, care era clar cu capsa pusă, îi aruncă o privire rece.

— Nu mi-am ieșit din sărite, vampirule...

O bucată întunecată de nor se desprinse din cer și plonjă deodată spre ei, mai rapid decât putea oricare dintre ei s-o urmărească din ochi. Clary prinse o singură clipă imaginea oribilă a unor aripi și a unor colți,

cu o duzină de ochi roșii, și-n clipa următoare Jace era ridicat în văzduh, prins în ghearele unui demon zburător.

Isabelle țipă. Clary duse mâna la cingătoare, dar demonul deja țâșnise înapoi în înalt, într-un vârtej de aripi de piele, scoțând un sunet strident de victorie. Jace nu scoase niciun sunet; Clary îi putea vedea ghetele atârnând, nemișcate. Era *mort*?

Vederea i se încețoșă. Clary se răsuci spre Alec, care deja avea arcul în mâini și potrivea săgeata.

— Trage! strigă ea.

El se învârti ca un dansator, cu ochii la cer.

— Nu văd bine; e prea întuneric... aș putea să-l rănesc pe Jace...

Biciul lui Isabelle se descolăci de pe mâna ei, o sârmă sclipitoare, înălțându-se prin aer, imposibil de sus. Licărul său ilumină cerul înnorat și Clary auzi demonul țipând din nou, de data asta un țipăt ascuțit de durere. Creatura se rostogoli prin aer, dându-se peste cap, încontinuu, cu Jace prins în gheare. Ghearele sale erau adânc înfipte în spatele lui — sau el se ținea de *ea*? Lui Clary i se păru că vede lumina unei lame de seraf, sau poate nu fusese decât sclipirea biciului lui Isabelle care, după ce urcase, căzu la pământ, într-un colac luminos.

Alec înjură și slobozi săgeata. Aceasta urcă, străpungând întunericul; în secunda următoare, o masă întunecată pica greoaie din cer și izbea pământul cu un bufnet ce ridică un nor de praf de cenușă.

Se uitară cu toții, înlemniți. Întins pe jos, demonul era cât un cal de mare, cu un corp verde-întunecat, ca de țestoasă; aripi de piele fără vlagă; șase apendice ca de centiped, cu gheare; un gât ca o tulpină lungă ce se sfârșea într-un cerc de ochi și colți neregulați, zimțați. Coada săgeții lui Alec se vedea înfiptă într-o parte.

Jace era îngenuncheat în spinarea creaturii, cu un pumnal de seraf în mână. Îl împlântă cu sete în ceafa creaturii, lovind de mai multe ori, făcând să țâșnească mici gheizere de ichor negru care-i împroșcă hainele și fața. Demonul mai scoase un schelălăit gâlgâit și se lăsă moale, numeroșii lui ochi devenind ficși și fără viață.

Jace se dădu jos din spinarea sa, răsuflând greu. Pumnalul de seraf deja începuse să se strâmbe și să se răsucească de la ichor; îl aruncă

într-o parte și se uită inexpresiv la micul lui grup de prieteni, cu toții holbându-se la el uluiți.

— *Ăsta,* zise el, m-a scos din sărite.

Alec scoase un sunet la jumătatea drumului între un geamăt și o înjurătură, și-și lăsă arcul jos. Părul negru îi era lipit de fruntea asudată.

— Nu trebuie să arătați toți atât de îngrijorați, zise Jace. Mă descurcam bine.

Clary, amețită de ușurare, exclamă:

— *Bine?* Dacă definiția ta pentru „bine" include mai nou și a deveni gustare pentru o țestoasă zburătoare a morții, atunci va trebui să-ți spunem vreo două *vorbe,* Jace Lightwood...

— N-a dispărut, îi întrerupse Simon, arătând la fel de uluit ca și ceilalți. Demonul. N-a dispărut când l-ai ucis.

— Nu, n-a dispărut, zise Isabelle. Ceea ce înseamnă că dimensiunea lui originară e aici.

Își lăsă capul pe spate și cercetă cerul. Clary putu vedea luciul unei rune de vedere departe proaspăt aplicate pe gâtul ei.

— Și aparent demonii ăștia pot umbla și la lumina zilei. Probabil pentru că soarele de aici e pe ducă. Va trebui să ieșim din zona asta.

Simon tuși cu putere.

— Ce ziceați toți, despre a ne adăposti în grote, că e o idee proastă?

— De fapt, asta a fost părerea lui Jace, zise Alec. Mie mi se pare o idee bună.

Jace se uită urât la amândoi și își trecu o mână peste față, reușind să-și întindă ichorul negru pe tot obrazul.

— Hai să verificăm grotele. Găsim una mică și o cercetăm în întregime înainte să ne odihnim. O să fac eu primul de veghe.

Alec încuviință cu un semn din cap și porni spre cea mai apropiată intrare în munte. Ceilalți îl urmară; Clary își potrivi pasul să meargă lângă Jace. Era tăcut, pierdut în gânduri; sub cerul acoperit cu nori grei, părul lui sclipea auriu mohorât, iar ea putea vedea uriașele sfâșieri din spatele costumului de luptă al lui Jace, de unde îl apucase demonul. Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet fugar.

— Ce? întrebă Clary. E ceva de râs?

— „Țestoasă zburătoare a morții"? zise el. Numai tu puteai spune asta.

— Numai eu? Asta-i bine sau rău? întrebă ea, când ajunseră la intrarea în grotă, deschizându-se înaintea lor ca o gură căscată, întunecată.

Chiar și în întuneric zâmbetul lui sclipea ca mercurul.

— E perfect.

Făcură doar câțiva pași în tunel, înainte să găsească drumul blocat cu o poartă de metal. Alec înjură, uitându-se înapoi, peste umăr. Intrarea în peșteră era chiar în spatele lor și, prin ea, Clary putea vedea cerul portocaliu și niște forme negre rotindu-se în înalt.

— Nu — asta e bine, zise Jace, apropiindu-se de poartă. Uite. Rune.

Într-adevăr, în adânciturile metalului erau gravate rune: unele familiare, altele pe care Clary nu le cunoștea. Totuși, îi vorbeau despre protecție, despre a ține la distanță forțele demonice, o șoaptă în spatele minții ei.

— Sunt rune de protecție, zise ea. Protecție împotriva demonilor.

— Bine, zise Simon, aruncând și el o privire neliniștită peste umăr. Pentru că demonii vin — și repede.

Jace aruncă o privire în spatele lor, apoi apucă de poartă cu mâinile și smuci. Lacătul sări, împrăștiind coji de rugină. Trase din nou, mai tare, și poarta se deschise; mâinile lui Jace pâlpâiau cu lumină mocnită, iar metalul unde îl atinsese arăta înnegrit.

Se furișă în bezna de dincolo de poartă și ceilalți îl urmară, Isabelle căutându-și lampa-vrăjitoarei. După ea intră Simon, apoi Alec, ultimul, întinzând mâna să închidă poarta în urma lor. Clary zăbovi un moment să adauge o rună încuietoare, pentru mai multă siguranță.

Lampa-vrăjitoarei lui Izzy se aprinse cu putere, înfățișându-le faptul că stăteau într-un tunel ce se strecura șerpuit și întunecat în inima muntelui. Pereții erau netezi, de gneis marmorat, cioplți la nesfârșit cu rune de protecție, de sfințenie și de apărare. Sub tălpi era piatră presărată cu nisip, ușor de călcat pe ea. Aerul deveni mai curat în timp ce înaintară mai adânc în munte, izul de ceață și de demoni risipindu-se

treptat, până când Clary putu respira mai ușor ca niciodată de când veniseră pe tărâmul ăsta.

Ieșiră într-un spațiu larg, circular, evident cioplit de mâna omului. Arăta ca interiorul domului unei catedrale, cu tavanul masiv boltit deasupra lor. În centrul încăperii era o vatră, de mult răcită. Pietre albe fuseseră incrustate în tavan. Străluceau ușor, umplând încăperea cu o lumină potolită. Isabelle își lăsă lampa în jos, și ea se stinse în mâna ei.

— Cred că a fost o ascunzătoare, zise Alec aproape șoptit. Un soi de ultimă baricadă unde indiferent cine a trăit odinioară aici să fie la adăpost de demoni.

— Indiferent cine-a trăit odinioară aici știa magia runelor, zise Clary. Nu le-am recunoscut pe toate, dar pot simți ce înseamnă. Sunt rune sacre, ca ale lui Raziel.

Jace își dădu rucsacul jos de pe umeri și îl lăsă pe pământ.

— O să dormim aici în noaptea asta.

Alec se uita cu îndoială.

— Ești convins că e un loc sigur?

— O să cercetăm tunelele, zise Jace. Clary, vino cu mine. Isabelle, Simon, luați-o pe culoarul dinspre est. Se încruntă: Mă rog, o să-l numim tunelul dinspre est. Să sperăm că e valabil și pe tărâmul demonilor.

Bătu ușor cu palma în runa busolă de pe antebrațul lui, care era una dintre primele peceți pe care le primeau majoritatea vânătorilor de umbre.

Isabelle își dădu jos rucsacul, scoase două pumnale de seraf și le vârî în tecile de la spate.

— Bine.

— Vin cu voi, zise Alec, uitându-se la Isabelle și la Simon cu o privire suspicioasă.

— Dacă-i musai, zise Isabelle cu indiferență exagerată. Ar trebui să te previn că o să ne-o tragem în întuneric. La greu, murdar, o ditamai trăgăraia.

Simon păru șocat.

— O să..., începu el, dar Isabelle îl călcă pe picior și îl reduse la tăcere.

— *Trăgăraie?* zise Clary. Există cuvântul ăsta?

Alec arăta bolnav.

— Presupun c-aș putea rămâne aici.

Jace rânji și-i aruncă o stelă.

— Fă un foc, zise el. Coace-ne o plăcintă, ceva. Vânătoarea asta de demoni face poftă de mâncare.

Alec înfipse stela în nisipul din vatră și începu să deseneze runa pentru foc. Păru să mormăie ceva despre cum lui Jace nu i-ar plăcea dacă s-ar trezi dimineață cu capul complet ras.

Jace îi zâmbi lui Clary. Pe sub ichor și sânge, o fantomă a vechiului său zâmbet poznaș, dar era destul de bine și-așa. Ea o scoase pe Heosphoros din teacă. Simon și Isabelle deja dispăruseră pe tunelul dinspre est; ea și Jace o luară în partea cealaltă, care cobora ușor. Mergând unul lângă celălalt, Clary îl auzi pe Alec strigând în urma lor:

— Și sprâncenele!

Jace chicoti, fără amuzament.

Maia nu era sigură cum își închipuise că trebuia să fie un lider al haitei, dar în mod cert nu așa.

Stătea pe biroul cel mare din lobby-ul clădirii Circumscripției Doi, cu Bat în scaunul rotativ din spatele ei, explicându-i răbdător diversele aspecte ale administrației haitei de lupi: cum comunicau ei cu membrii rămași din Praetor Lupus din Anglia, cum erau trimise și primite mesajele din Idris, chiar și cum gestionau comenzile plasate la restaurantul Jade Wolf. Amândoi întoarseră capul când ușile se deschiseră brusc și o femeie magician cu piele albastră, în uniformă de infirmieră, intră hotărât în cameră, urmată de un bărbat înalt, într-o mantie neagră, lungă.

— Catarina Loss, zise Bat, în loc de introducere. Noua noastră conducătoare a haitei, Maia Roberts...

Catarina îi făcu semn să tacă. Era foarte albastră, aproape de culoarea safirului, iar părul alb și lucios îi era strâns într-un coc. Uniforma ei avea camioane imprimate.

— El e Malcolm Fade, zise ea, arătând spre bărbatul înalt de lângă ea. Înaltul Magician din Los Angeles.

Malcolm Fade înclină capul. Avea trăsături colțuroase, părul de culoarea hârtiei și ochii violet. Cu adevărat violet, cum niciun ochi omenesc n-ar putea fi vreodată. Era atrăgător, gândi Maia, dacă-ți plăceau chestiile de genul ăsta.

— Magnus Bane a dispărut! anunță el, de parcă ar fi fost titlul unei cărți cu poze.

— La fel și Luke, zise Catarina, mohorâtă.

— Au dispărut! repetă Maia. Cum adică au dispărut?

— Păi, nu chiar dispăruți. Răpiți, zise Malcolm și Maia scăpă din mână creionul. Cine știe unde-ar putea fi?

Vorbea de parcă toată povestea era mai degrabă incitantă, iar lui îi părea rău că nu avea un rol mai important în ea.

— Cumva, Sebastian Morgenstern e responsabil? o întrebă Maia pe Catarina.

— Sebastian i-a capturat pe toți reprezentanții repudiaților. Meliorn, Magnus, Raphael și Luke. Și pe Jocelyn. Îi ține prizonieri, zice el, până când Conclavul va fi de acord să îi predea lui pe Clary și pe Jace.

— Și dacă n-o fac? întrebă Leila.

Intrarea spectaculoasă a Catarinei adusese toată haita, care umpluse încăperea, rămânând și pe scări și îngrămădindu-se spre birou curioși, cum fac licantropii.

— Atunci îi va ucide pe reprezentanți, zise Maia. Am dreptate?

— Conclavul trebuie să știe că, dacă îl lasă să facă asta, atunci repudiații se vor răscula, zise Bat. O să fie echivalent cu a declara că viețile a patru repudiați valorează mai puțin decât siguranța a doi vânători de umbre.

Nu numai a doi vânători de umbre, gândi Maia. Jace era dificil și irascibil, iar Clary fusese rezervată, la început, dar luptaseră pentru ea și cu ea; îi salvaseră viața și ea le-o salvase pe a lor.

— Să fie predați Jace și Clary ar însemna să-i ucidă, zise Maia. Cu nicio garanție că l-am obține pe Luke înapoi. Sebastian minte.

Ochii Catarinei fulgerară.

— Dacă vânătorii de umbre nu vor face măcar o încercare de a-i obține pe Magnus și pe ceilalți înapoi, nu numai că-i vor pierde pe repudiați la Consiliul lor. Vor pierde Acordurile.

Maia tăcu pentru o clipă; era conștientă că toți ochii erau asupra ei. Ceilalți lupi îi urmăreau reacția. Urmăreau reacția liderului lor.

Ea își îndreptă umerii.

— Ce spun magicienii? Ei ce fac? Cum rămâne cu Elfii Luminii și Copiii Nopții?

— Cei mai mulți repudiați n-au aflat încă, zise Malcolm. Eu s-a întâmplat să am un informator. I-am împărtășit vestea Catarinei, din cauza lui Magnus. M-am gândit că s-ar cuveni să știe. Vreau să spun, genul ăsta de lucruri nu se întâmplă în fiecare zi. Răpire! Răscumpărare! Dragoste, despărțire prin tragedie!

— Gura, Malcolm, zise Catarina. De-asta nu te ia nimeni în serios vreodată. Se întoarse spre Maia. Uite, cei mai mulți repudiați știu că vânătorii de umbre și-au strâns catrafusele și au plecat în Idris, bineînțeles. Totuși nu știu *de ce*. Așteptau vești de la reprezentanții lor, care firește n-au venit.

— Dar situația nu poate continua așa, zise Maia. Repudiații vor afla.

— Oh, vor afla, zise Malcolm, părând că face mari eforturi să fie serios. Dar îi știți pe vânătorii de umbre; ei țin pentru ei ce-i privește pe ei. Toată lumea știe de Sebastian Morgenstern, bineînțeles, și de nefilimii întunericiți, dar despre atacurile asupra Institutelor au fost foarte discreți.

— I-au pus pe magicienii din Labirintul Spiralat să caute un leac pentru efectele Pocalului Infernal, dar nici măcar ei nu știu cât de urgentă este situația sau ce s-a întâmplat în Idris, zise Catarina. Mă tem că vânătorii de umbre își vor frânge gâtul cu secretomania lor.

Arăta și mai albastră ca înainte; culoarea părea să i se schimbe în funcție de dispoziție.

— Și de ce ai venit la noi, la mine? întrebă Maia.

— Pentru că Sebastian deja v-a transmis mesajul ăsta, prin atacul asupra gărzilor Praetor, răspunse Catarina. Și despre tine știm că ești prietenă cu vânătorii de umbre — copiii Inchizitorului și sora lui Sebastian, de pildă. Știi tot atât de multe ca și noi, poate chiar mai multe, despre ceea ce se întâmplă.

— Nu știu chiar atât de multe, recunoscu Maia. Protecțiile din jurul Idrisului au făcut ca mesajele să pătrundă mai greu.

— Te putem ajuta noi cu asta, zise Catarina. Nu-i așa, Malcolm?

— Hmm?

Malcolm se plimba fără țintă prin secția de poliție, oprindu-se să se holbeze la lucrurile pe care Maia le considera obișnuite — o balustradă, o placă de faianță crăpată pe perete, un geam de fereastră — de parcă ar fi fost revelatorii. Haita îl urmărea nedumerită.

Catarina suspină.

— Nu-l lua în seamă, îi zise Maiei cu voce scăzută. E foarte puternic, dar s-a întâmplat ceva cu el la începutul secolului trecut și n-a mai fost el de atunci. E destul de inofensiv.

— Să ajutăm? Bineînțeles că putem ajuta, zise Malcolm, întorcându-se cu fața la ele. Aveți nevoie să trimiteți un mesaj? Sunt întotdeauna pisoii călători.

— Vrei să spui porumbei, zise Bat. Porumbeii călători.

Malcolm clătină din cap.

— Pisoii călători. Sunt atât de drăguți, nimeni nu-i poate respinge. Îți rezolvă și problema cu șoarecii, pe deasupra.

— Noi nu avem o problemă cu șoarecii, zise Maia, avem o problemă cu megalomania. Se uită la Catarina: Sebastian e hotărât să bage discordia între repudiați și vânătorii de umbre. Răpirea reprezentanților, atacul asupra Praetor, n-o să se oprească aici. Toți repudiații vor ști, destul de curând, ce se petrece. Întrebarea este de partea cui vor fi?

— Noi o să stăm curajoși de partea voastră! anunță Malcolm.

Catarina se uită sumbru la el, iar el începu să tremure.

— Mă rog, vom sta curajoși aproape de voi! Sau măcar la o distanță de la care să vă putem auzi.

Maia îi aruncă o privire plină de reproș.

— Deci nicio garanție, practic?

Malcolm ridică din umeri.

— Magicienii sunt independenți. Și greu de ținut în frâu. Ca și pisicile, dar cu mai puține cozi. Mă rog, *există* câteva cozi. Eu, unul, n-am...

— *Malcolm*, zise Catarina.

— Problema, zise Maia, este că fie câștigă vânătorii de umbre, fie câștigă Sebastian, iar dacă el câștigă, va veni după noi, după toți repudiații. El nu vrea decât să prefacă lumea asta într-un pustiu de cenușă și oase. Niciunul dintre noi nu va supraviețui.

Malcolm păru ușor alarmat, deși nicidecum într-atât de alarmat, gândi Maia, pe cât ar fi trebuit. Înfățișarea lui principală era una de veselie inocentă, copilărească; n-avea nici pe departe ascuțimea vie a lui Magnus. Se întrebă ce vârstă avea.

— Nu cred că putem intra în Idris ca să luptăm alături de ei, cum am făcut înainte, continuă Maia. Dar putem încerca să dăm de știre tuturor. Să ajungem la repudiați înaintea lui Sebastian. El o să încerce să-i recruteze; va trebui să-i facem să înțeleagă ce va însemna să se alieze cu el.

— Distrugerea lumii acesteia, zise Bat.

— Sunt Înalți Magicieni în diverse orașe; ei vor chibzui problema. Dar noi suntem singuratici, cum zicea Malcolm, răspunse Catarina. Nu prea cred că Elfii Luminii vor sta de vorbă cu vreunul dintre noi; niciodată n-au făcut-o...

— Și cui îi pasă ce vor face vampirii? interveni tăios Leila. Ei sunt numai pentru ei, oricum.

— Nu, zise Maia după o clipă. Nu, pot fi și loiali. Trebuie să ne întâlnim cu ei. E timpul ca liderii haitei din New York și al clanului vampirilor să încheie o alianță.

Un murmur șocat străbătu încăperea. Vârcolacii și vampirii nu discutau decât dacă erau puși față în față de o forță exterioară mai mare, precum Conclavul.

Ea întinse mâna spre Bat.

— Un pix și o hârtie, îi ceru.

Bat i le întinse. Ea scrise repede un bilet, rupse foaia și o întinse celui mai tânăr pui de lup.

— Du-i asta lui Lily, la Dumort, zise ea. Spune-i că vreau să mă întâlnesc cu Maureen Brown. Poate alege un loc neutru; o să-l aprobăm înainte de întâlnire. Spune-le că ar trebui să fie cât mai curând cu putință. Viețile reprezentanților noștri și ai lor ar putea depinde de asta.

— Aș vrea să fiu supărată pe tine, zise Clary.

Înaintau prin tunelul șerpuitor; Jace ținea lampa-vrăjitoarei, lumina ei ghidându-i. Ea își aminti de prima oară când el îi pusese în palmă una dintre pietrele grijuliu gravate. *Orice vânător de umbre ar trebui să aibă propria piatră-rună de lampa-vrăjitoarei.*

— Da? făcu Jace, aruncându-i o privire preocupată.

Pământul de sub picioarele lor era bine lustruit, iar pereții culoarului se arcuiau înăuntru cu grație. La fiecare pas, o nouă rună apărea gravată în piatră.

— De ce?

— Că ți-ai riscat viața, zise ea. Numai că nu ți-ai riscat-o, propriu-zis. Stăteai doar cu noi și demonul te-a înșfăcat. Recunoaște, ai fost nesuferit cu Simon.

— Dacă un demon m-ar fi înșfăcat de fiecare dată când am fost nesuferit cu Simon, aș fi murit din prima zi în care m-ai întâlnit.

— Eu doar...

Clătină din cap. Vederea i se încețoșa de oboseală, iar în piept o apăsa dorul de mama ei, de Luke. De casă.

— Nu știu cum am ajuns aici.

— Aș putea probabil să refac drumul pe care l-am parcurs, zise Jace. Drept pe tunelul spiritelor naturii, apoi la stânga prin satul decimat, la dreapta prin câmpia blestemată a damnaților, după care am cotit brusc pe după leșul demonului și înapoi...

— Știi ce vreau să spun. Nu știu cum am ajuns *aici*. Viața mea era obișnuită. Eu eram obișnuită...

— N-ai fost niciodată obișnuită, zise Jace, cu voce foarte liniștită.

Clary se întrebă dacă va înceta vreodată să fie amețită de brusca lui trecere de la umor efervescent la seriozitate și înapoi.

— Am vrut să fiu. Am vrut să am o viață normală. Aruncă o privire la ea însăși, la ghetele prăfuite și costumul de luptă pătat, la armele sclipindu-i la cingătoare. Să mă duc la școala de artă, adăugă.

— Să te măriți cu Simon? Să aveți șase copii?

Acum în tonul lui Jace se ghicea o ușoară enervare. Tunelul făcea o întoarcere abruptă și dispărea după colț. Clary grăbi pasul să-l prindă din urmă...

Și tresări. Ieșiseră din tunel într-o peșteră enormă, pe jumătate ocupată de un lac subteran. Peștera se întindea până departe, în întuneric. Era frumoasă, primul lucru frumos pe care Clary îl vedea de când intraseră pe tărâmul demonilor. Tavanul peșterii era de piatră vălurită, lucrată de ani și ani de șiroaie de apă, și lumina cu intensa lumină albastră a mușchiului bioluminiscent. Apa de jos era la fel de albastră, un amurg luminând adânc, cu piloni de cuarț ridicându-se din loc în loc, ca niște baghete de cristal.

Drumul se continua cu o plajă îngustă de nisip fin, foarte fin, aproape ca și cenușa, care se pierdea în lac. Jace străbătu plaja și se lăsă pe vine la marginea apei, cufundându-și mâinile în ea. Clary veni în spatele lui, ghetele ei stârnind norișori de praf în mers, și îngenunche, în timp ce el își stropea fața și gâtul cu apă, spălându-și petele de ichor negru.

— Atenție..., îl prinse ea de mână. Apa ar putea fi otrăvitoare.

El clătină din cap.

— Nu e. Uită-te sub oglinda ei.

Lacul era limpede, ca sticla. Fundul era de piatră netedă, gravat peste tot cu rune care luminau stins. Runele vorbeau despre puritate, tămăduire și protecție.

— Îmi pare rău, zise Jace, smulgând-o din reverie.

Părul lui era ud, lipit de arcurile bine reliefate ale oaselor pomeților și tâmplelor.

— N-ar fi trebuit să spun așa despre Simon.

Clary își băgă mâinile în apă. Mici unde se întinseră de la mișcarea degetelor ei.

— Trebuie să știi că nu mi-aș dori o altă viață, zise ea. Viața asta mi te-a adus pe tine.

Își făcu palmele căuș, aducând apa la gură. Era rece și dulce, reînviindu-i energia vlăguită.

El îi dărui unul dintre zâmbetele lui adevărate, nu doar o ușoară arcuire a buzelor.

— Ei, am încredere că nu doar pe mine.

Clary își căută cuvintele.

— Viața asta este adevărată, zise ea. Cealaltă viață era o minciună. Un vis. Numai că...

— N-ai mai desenat, zise el. Nu de când te-ai apucat de antrenamente. Nu serios.

— Nu, zise ea încet, pentru că era adevărat.

— Uneori mă întreb, zise el. Tatălui meu — lui Valentine, adică — îi plăcea muzica. El m-a învățat să cânt. Bach, Chopin, Ravel. Și îmi amintesc că odată l-am întrebat de ce compozitorii erau toți mundani. Nu exista niciun vânător de umbre care să fi compus muzică. Iar el a spus că în sufletele lor, mundanii au o scânteie creatoare, dar în sufletele noastre e o scânteie războinică, iar scânteile acestea nu pot exista împreună în același loc, cum nicio flacără nu se poate scinda.

— Deci crezi că vânătorul de umbre din mine... a alungat artistul din mine? zise Clary. Dar mama a pictat — vreau să spun, pictează.

Își înăbuși durerea de a se fi gândit la Jocelyn la trecut, chiar și momentan.

— Valentine spunea că Cerul le-a dăruit mundanilor fiorul artistic și harul creației, zise Jace. Asta îi făcea demni de-a fi apărați. Nu știu dacă e ceva adevărat în toate astea, adăugă el. Dar dacă oamenii au o scânteie în ei, atunci a ta luminează cel mai strălucitor din tot ce știu eu. Tu poți lupta *și* desena. Și ai s-o faci.

Impulsiv, Clary se aplecă să-l sărute. Buzele lui erau reci. Avea gust de apă dulce și de Jace, iar ea s-ar fi cufundat mai departe în acest sărut,

dar un curent brusc, ca de energie statică, trecu printre ei; ea se dădu înapoi, cu înțepături în buze.

— Au, zise ea cu jale.

Jace arăta necăjit. Ea întinse mâna, mângâindu-i părul ud.

— Mai devreme, la poartă, ți-am văzut mâinile scânteind. Focul ceresc...

— Nu-l pot controla deloc aici, nici cât reușeam acasă, zise Jace. E ceva cu lumea asta. Parcă împinge focul mai aproape de suprafață... Se uită la mâinile lui, din care lumina începuse să se stingă. Cred că trebuie să fim amândoi precauți. Locul ăsta o să ne afecteze mai mult decât pe ceilalți. Din pricină că sângele nostru de înger e mai concentrat.

— Și vom fi precauți. Poți să-l controlezi. Mai ții minte exercițiile pe care le făcea Jordan cu tine...

— Jordan e mort.

Vocea lui era gâtuită și se ridică, ștergându-și nisipul de pe haine. Întinse o mână s-o ajute și pe ea să se ridice.

— Haide, zise el. Să ne întoarcem la Alec mai înainte să decidă că Isabelle și Simon fac sex prin peșteri și să înceapă să-și iasă din minți.

— Știi că toată lumea crede c-am plecat împreună ca să facem sex, zise Simon. Probabil că-și ies din minți.

— Hmpf, făcu Isabelle.

Lumina lămpii-vrăjitoarei sale se reflecta în pereții cu rune ai peșterii.

— De parcă noi am face sex într-o peșteră înconjurată de legiuni de demoni. Asta e realitate, Simon, nu imaginație bolnavă.

— A fost o vreme în viața mea când ideea că aș putea face sex într-o bună zi mi se părea *mult* mai realizabilă decât să fiu înconjurat de legiuni de demoni, trebuie să-ți spun, zise el, ocolind o grămadă de pietre căzute.

Tot locul acela îi amintea de o excursie la Peșterile Luray, din Virginia, pe care o făcuse cu mama lui și cu Rebecca, pe când era în generală. Putea vedea sclipirile de mică în stâncă, grație vederii lui de vampir: nu avea nevoie de lampa-vrăjitoarei lui Isabelle ca să vadă pe unde merge, dar își închipuia că ea avea, așa că nu zise nimic despre asta.

Isabelle mormăi ceva; nu era sigur ce, dar avea sentimentul că nu fusese un compliment.

— Izzy, zise el. E vreun motiv pentru care ești atât de supărată pe mine?

Răspunsul ce urmă îi ieși într-un șuvoi oftat, care sună ca:

— N-arfitrebuitsăfiiaici.

Până și cu auzul lui îmbunătățit, Simon nu putu pricepe nimic.

— Ce?

Ea se întoarse brusc spre el.

— N-ar fi trebuit să fii aici! zise ea și vocea îi reverberă prin tot tunelul. Când te-am lăsat în New York, am făcut-o doar ca să fii în *siguranță*...

— Nu vreau să fiu în siguranță, zise el. Vreau să fiu cu tine.

— Vrei să fii cu Clary.

Simon se blocă. Stăteau față în față, în tunel, amândoi nemișcați acum, Isabelle cu mâinile strânse în pumni.

— Asta-i problema? Clary?

Ea nu răspunse.

— N-o iubesc pe Clary în felul acela, zise el. Ea a fost prima mea iubire, prima fată de care m-am îndrăgostit. Dar ce simt pentru tine e cu totul diferit... Ridică o mână, căci ea începuse să clatine din cap. Ascultă-mă, Isabelle. Dacă îmi ceri să aleg între tine și cea mai bună prietenă a mea, atunci, da, n-am să aleg. Pentru că nimeni care m-ar iubi nu m-ar sili să fac o asemenea alegere fără rost; ar fi ca și când ți-aș cere eu să alegi între mine și Alec. Dacă mă deranjează să-i văd pe Jace și pe Clary împreună? Nu, nicidecum. În felul lor incredibil de ciudat, sunt grozavi unul pentru celălalt. Sunt făcuți unul pentru celălalt. Eu și Clary nu suntem pe aceeași lungime de undă, nu în felul ăla. Eu sunt pe aceeași lungime de undă cu tine.

— Vorbești serios?

Era îmbujorată, culoarea împurpurându-i obrajii.

El dădu din cap.

— Vino aici, zise ea și el o lăsă să-l tragă spre ea, până când se trezi cu totul lipit de ea, duritatea peretelui peșterii din spatele lor silind-o să-și arcuiască trupul pe lângă al lui.

Îi simți mâna strecurându-se pe sub tricoul lui, la spate, degetele ei calde trecând ușor peste nodurile coloanei lui. Răsuflarea ei îi răvășea părul, și nu numai părul, și trupul, deopotrivă, doar fiind atât de aproape de ea.

— Isabelle, te iub...

Ea îl plesni peste braț, dar nu era o palmă mânioasă.

— Nu *acum*.

El își plimbă nasul pe gâtul ei, în mirosul dulce al pielii și al sângelui ei.

— Dar când?

Deodată ea se smuci înapoi, lăsându-l cu neplăcuta senzație de plasture smuls fără ceremonie.

— Ai auzit?

Se pregătea să clatine din cap, când chiar auzi — un soi de foșnet și un țipăt, venind din partea aceea a tunelului pe care n-o exploraseră încă. Isabelle o luă la fugă, lumina lămpii-vrăjitoarei săltând nebunește pe pereți, iar Simon, înjurând faptul că vânătorii de umbre erau vânători de umbre mai presus de orice altceva, o urmă.

Tunelul mai făcea un ultim cot înainte să se sfârșească în rămășițele unei porți de metal sfărâmate. Dincolo de ceea ce mai rămăsese din poartă, un platou de stâncă înclinat ducea spre un peisaj devastat. Platoul era neregulat, acoperit cu stânci și grămezi de pietre distruse de vreme. În locul unde se întâlnea cu nisipul de mai jos, începea iarăși deșertul, presărat ici și colo cu copaci negri, deformați. Norii se mai risipiseră, iar Isabelle, uitându-se în sus, scoase o exclamație slabă.

— Uită-te la lună, zise ea.

Simon se uită — și tresări. Nu arăta a lună, ci a mai multe luni, de parcă se spărsese și ea în trei bucăți. Bucățile pluteau, cu margini zimțate ca niște dinți de rechin aruncați pe cer. Fiecare bucată emitea o lumină posomorâtă, iar în lumina spartă a lunii, vederea de vampir a lui Simon desluși rotirea unor *creaturi*. Unele păreau asemenea celei care-l atacase pe Jace mai devreme, altele aveau o înfățișare mai aproape de insecte. Toate erau hidoase.

El înghiți în sec.

— Ce vezi? întrebă Isabelle, știind că nicio rună de Vedere departe nu i-ar fi dat o vedere mai bună ca a lui Simon, mai ales aici, unde runele se ștergeau atât de repede.

— Sunt demoni afară. Mulți. Majoritatea zburători.

Tonul lui Isabelle deveni sumbru.

— Deci pot ieși și pe timpul zilei, dar sunt mai activi pe timp de noapte.

— Mda.

Privirea lui Simon se încordă mai tare.

— Mai e ceva. E un platou de piatră care se întinde pe o oarecare distanță, după care se întrerupe brusc și e ceva dincolo de el, ceva care sclipește.

— Un lac, probabil?

— Probabil, zise Simon. Seamănă mai degrabă cu...

— Cu ce?

— Cu un oraș, zise el, fără tragere de inimă. Un soi de oraș al demonilor.

— Oh.

El văzu că implicația o șocă pe Isabelle și, pentru o clipă, ea păli; apoi, fiindcă era Izzy, își îndreptă ținuta și dădu din cap, întorcându-se să plece, să se îndepărteze de ruinele unei lumi făcute praf și pulbere.

— Mai bine ne întoarcem să le spunem și celorlalți.

Stele cioplite în granit atârnau de tavan pe lanțuri de argint. Jocelyn stătea întinsă pe lespedea de piatră ce-i servea drept pat și se uita în sus, la ele.

Deja răgușise de cât strigase, răcâind ușa — groasă, făcută din stejar cu balamale și ivăr de oțel — până când își umpluse mâinile de răni, căutând prin lucrurile ei după o stelă și izbind cu pumnii în zid atât de tare încât își învinețise tot antebrațul.

Nu se întâmplase nimic. De altfel, nici nu se așteptase. Dacă Sebastian semăna la ceva cu tatăl lui — și Jocelyn se aștepta să fie foarte asemănător cu tatăl lui —, atunci asemănarea nu putea fi decât desăvârșită.

Desăvârșită și creativă. Găsi bucățile fostei sale stele într-o grămăjoară din colț — spartă și inutilizabilă. Încă mai purta aceleași haine pe care le purtase la parodia de dineu al lui Meliorn, dar pantofii îi fuseseră luați. Părul îi fusese tuns, imediat sub umeri, inegal la vârfuri, de parcă i-ar fi fost tăiat cu un brici bont.

Mici cruzimi, colorate, care vorbeau despre o fire cumplită, răbdătoare. Ca și Valentine, Sebastian putea aștepta până obținea ce voia, dar avea grijă să doară așteptarea.

Ușa zăngăni și se deschise. Jocelyn sări în picioare, dar Sebastian era deja în celula ei, ușa bine zăvorâtă în urma lui cu piedica unei încuietori. El îi zâmbi larg.

— În sfârșit te-ai trezit, mamă?

— Am fost trezită, zise ea.

Își așeză cu grijă un picior în spatele celuilalt, ca să-și dea echilibru și sprijin, pentru o lovitură.

El pufni.

— Nu te osteni, zise. N-am nicio intenție să te atac.

Ea nu spuse nimic, doar îl privi când se apropie. Lumina care pătrundea prin ferestrele înguste era destul de puternică să i se reflecte în părul alb, luminându-i trăsăturile. Găsea prea puțin din trăsăturile ei pe fața lui. Era în întregime Valentine. Fața lui Valentine, ochii lui negri, gesturile de dansator sau de asasin. Numai statura, înaltă și subțire, era a ei.

— Vârcolacul tău e teafăr, zise el. Deocamdată.

Jocelyn ignoră cu hotărâre mica bătaie în gol a inimii ei. *Nu arăta nimic pe față.* Emoția era slăbiciune — asta fusese lecția lui Valentine.

— Și Clary, zise el. Clary e de asemenea teafără. Dacă-ți pasă, firește.

Îi dădu ocol, fără grabă, într-un cerc chibzuit.

— N-aș putea fi foarte sigur. La urma urmelor, o mamă îndeajuns de lipsită de inimă cât să-și abandoneze unul dintre copii...

— Tu nu erai copilul meu, izbucni ea și-apoi închise brusc gura. *Nu ceda în fața lui,* se gândi ea. *Nu-i arăta slăbiciune. Nu-i da satisfacție.*

— Și cu toate acestea ai păstrat caseta, zise el. Știi despre ce casetă vorbesc. Am lăsat-o în bucătărie la Amatis pentru tine; un mic dar, ceva să-ți amintească de mine. Cum te-ai simțit când ai găsit-o?

Zâmbi și în zâmbetul lui nu era nimic nici măcar din Valentine. Valentine fusese uman; fusese un monstru uman. Sebastian era altceva.

— Știu că o scoteai în fiecare an și plângeai peste ea, zise el. De ce făceai asta?

Ea nu spuse nimic, iar el ridică mâna peste umăr, bătând pe mânerul sabiei Morgenstern, legată în curele de spate.

— Îți sugerez să-mi răspunzi, zise el. N-o să am niciun scrupul să-ți tai degetele, unul câte unul, și să le folosesc ca să le fac ciucuri pentru un covoraș mititel.

Ea înghiți în sec.

— Am plâns peste caseta aceea pentru că îmi fusese furat copilul.

— Un copil de care nu ți-a păsat niciodată.

— Asta nu-i adevărat, zise ea. Înainte de a te fi născut, te-am iubit, am iubit ideea de a te avea. Te-am iubit când ți-am simțit bătăile inimii în mine. Apoi te-ai născut și erai...

— Un monstru?

— Sufletul tău era mort, zise ea. Puteam vedea asta în ochii tăi, când mă uitam la tine. Își încrucișă brațele peste piept, înfrângându-și impulsul de a se cutremura. De ce sunt aici? întrebă.

Ochii lui sclipiră.

— Tu să-mi spui, de vreme ce mă cunoști atât de bine, mamă.

— Meliorn ne-a pus narcotice, zise ea. Aș spune, din faptele lui, că Elfii Luminii sunt aliații tăi. Că sunt aliații tăi de ceva vreme. Că sunt convinși că tu o să câștigi războiul cu vânătorii de umbre și își doresc să fie de partea învingătorilor; de altfel, le-au purtat pică nefilimilor mai multă vreme și cu mai multă tărie decât oricare dintre repudiați. Ei te-au ajutat să ataci Institutele; ei ți-au îngroșat rândurile, în timp ce tu recrutai vânătorii de umbre cu Pocalul Mortal. În cele din urmă, când o să ai destulă putere, o să-i trădezi și o să-i nimicești, pentru că-i disprețuiești, în inima ta.

Urmă o pauză lungă, în care ea îl privi neclintită.

— Am dreptate?

Văzu pulsul zvâcnind pe gâtul lui, când el răsuflă, și știu că avea.

— Când ai ghicit toate astea? întrebă el, printre dinți.

— N-am ghicit. Te cunosc. L-am cunoscut pe tatăl tău și tu ești ca el, în educație, dacă nu și la fire.

El încă se uita fix la ea, cu ochii lui nemărginit de adânci și negri.

— Dacă n-ai fi crezut că murisem, zise el, dacă ai fi știut că trăiam, m-ai fi căutat? M-ai fi păstrat?

— Da, zise ea. Aș fi încercat să te cresc, să te învăț lucrurile bune, să te schimb. Chiar mă învinuiesc pentru ceea ce ești. Întotdeauna o să mă învinuiesc.

— M-ai fi crescut? Clipi, aproape somnolent. M-ai fi crescut, deși m-ai fi urât, așa cum mă urăști?

Ea dădu din cap.

— Și crezi că aș fi fost altfel, atunci? Mai asemănător cu ea?

Jocelyn avu nevoie de o clipă înainte să înțeleagă.

— Clary, zise ea, te referi la Clary.

Numele fiicei sale era dureros de rostit; îi era aprig de dor de Clary și, în același timp, era îngrozită pentru ea. Sebastian o iubea, gândi ea; dacă iubea pe cineva, atunci o iubea pe sora lui și nu era nimeni în măsură să știe mai bine ca Jocelyn cât de mortal era să fii iubit de cineva ca Sebastian.

— N-o să știm niciodată, zise ea, în cele din urmă. Valentine ne-a lipsit de șansa de afla.

— Ar fi trebuit să mă iubești, zise el, iar acum suna iritat. Sunt fiul tău. Ar trebui să mă iubești și acum, indiferent cum sunt, indiferent dacă semăn cu ea sau nu...

— Serios? îl întrerupse Jocelyn în mijlocul perorației. *Tu* mă iubești pe *mine*? Numai pentru că sunt mama ta?

— Nu ești mama mea, zise el, cu o arcuire a buzelor. Vino. Hai să vezi asta. Lasă-mă să-ți arăt ce mi-a dat mie putere să fac mama mea *adevărată*.

Scoase o stelă de la brâu. Jocelyn se simți ca străbătută de un curent electric — uita, uneori, că și el era un vânător de umbre și că putea folosi instrumentele unui vânător de umbre. Cu stela, el desenă pe zidul de piatră al celulei. Rune, un desen pe care ea-l recunoștea. Ceva ce toți vânătorii de umbre știau cum se face. Piatra începu să devină transparentă, iar Jocelyn își adună curajul pentru a vedea ce era dincolo de ziduri.

În loc de asta, văzu camera Consulului din Citadelă, în Alicante. Jia stătea în spatele enormului său birou, acoperit cu teancuri de dosare. Arăta epuizată, cu părul ei negru înspicat din belșug cu șuvițe albe. Avea un dosar deschis înaintea ei. Jocelyn putu vedea fotografiile șterse ale unei plaje: nisip, cer albastru-cenușiu.

— Jia Penhallow, zise Sebastian.

Capul Jiei se înălță imediat. Se ridică în picioare și dosarul alunecă pe podea, hârtiile amestecându-se.

— Cine e? Cine-i acolo?

— Nu mă recunoști? zise Sebastian, cu ironie trufașă în voce.

Jia porni disperată înainte. Evident că, indiferent la ce anume se uita, imaginea nu era clară.

— Sebastian, zise, cu răsuflarea tăiată. Dar n-au trecut încă două zile.

Jocelyn își făcu loc, trecând în fața lui.

— Jia, zise ea, Jia, nu asculta nimic din ce-ți spune el. E un mincinos...

— E prea curând, zise Jia, de parcă Jocelyn nici nu vorbise.

Jocelyn își dădu seama cu groază că Jia n-o putea vedea sau auzi pe ea. Era ca și când n-ar fi fost acolo.

— S-ar putea să nu am încă un răspuns pentru tine, Sebastian.

— Oh, ba eu cred că ai, zise Sebastian, nu-i așa?

Jia își îndreptă umerii.

— Dacă insiști, zice ea, glacial. Conclavul a analizat cererea ta. N-o să ți-i predăm nici pe Jace Lightwood, nici pe Clarissa Fairchild...

— Clarissa *Morgenstern*, zise Sebastian și un mușchi i se zbătu pe obraz. Ea e sora mea.

— Eu îi spun pe numele pe care îl preferă ea, cum te numesc și pe tine, zise Jia. N-o să facem un târg cu cineva de sângele nostru cu tine. Nu pentru că socotim că e mai valoros decât sângele de repudiat. Nu pentru că nu i-am vrea înapoi pe cei pe care îi ții prizonieri. Ci pentru că nu-ți putem tolera tactica de intimidare.

— De parcă eu mi-aș dori aprobarea voastră, zise batjocoritor Sebastian. Înțelegeți ce înseamnă asta? V-aș putea trimite capul lui Luke Garroway înfipt într-un băț.

Jocelyn se simți de parcă primise un pumn în burtă.

— Ai putea, zise Jia. Dar dacă te-atingi de vreunul dintre prizonieri, o să fie război pe viață și pe moarte. Și noi credem că ai tot atâtea motive să te temi de un război cu noi pe cât avem noi să ne temem de un război cu tine.

— Credeți greșit, spuse Sebastian. Iar eu zic că, dacă vă uitați mai bine, o să descoperiți că nici nu prea mai contează că ați decis voi să nu mi-i predați pe Jace și pe Clary, ambalați frumos, ca un cadou timpuriu de Crăciun.

— Ce vrei să spui? se înăspri vocea Jiei.

— Oh, că ar fi fost *convenabil* dacă ați fi hotărât să mi-i predați, zise Sebastian. Mai puțină bătaie de cap pentru mine. Mai puțină bătaie de cap pentru noi toți. Dar acum e prea târziu, înțelegi — ei au plecat deja.

Își răsuci stela și fereastra pe care o deschisese spre lumea din Alicante se închise în fața stupefiată a Jiei. Zidul era din nou un ecran neted și gol, de piatră.

— Ei bine, zise el, vârându-și stela înapoi în centura armelor. Asta *a fost* distractiv, nu crezi?

Jocelyn înghiți, simțindu-și gâtul uscat.

— Dacă Jace și Clary nu sunt în Alicante, atunci unde sunt? Unde sunt, Sebastian?

El se uită lung la ea câteva clipe, apoi râse: un râs la fel de cristalin și de rece ca o apă înghețată. Încă mai râdea când se duse la ușă și ieși, lăsând-o să se încuie în spatele lui.

16

Ororile Pământului

Noaptea se lăsase deasupra orașului Alicante, iar stelele străluceau ca niște santinele strălucitoare, făcând turnurile demonilor și apa din canale — acum, pe jumătate înghețată — să sclipească. Emma stătea pe pervazul dormitorului gemenilor și se uita la oraș.

Emma se gândise totdeauna că avea să vină prima oară în Alicante însoțită de părinții ei, că mama ei avea să-i arate locurile în care crescuse, Academia acum închisă unde mama ei făcuse școala, casa bunicilor ei. Că tatăl ei avea să-i arate monumentul închinat familiei Carstairs, de care totdeauna vorbea cu atâta mândrie. Nu-și închipuise niciodată că avea să se uite prima oară la turnurile demonilor cu inima atât de plină de jale încât simțea, uneori, că se sufocă.

Lumina lunii se revărsa înăuntru prin fereastra mansardei, căzând pe gemeni. Tiberius își petrecuse ziua într-un acces de furie de nepotolit, lovind cu picioarele în grilajul pătuțului când i se spusese că n-avea voie să iasă din casă, țipând după Mark atunci când Julian încercase să-l calmeze, și în final spărgând cu pumnul o casetă din sticlă de bijuterii. Era prea mic pentru rune vindecătoare, așa că Livvy își încolăcise

brațele în jurul lui ca să-l țină nemișcat, în timp ce Julian scosese cioburile din mâna fratelui său mai mic cu o pensetă și apoi îl bandajase cu grijă.

Ty fusese în sfârșit doborât de somn, deși nu se culcase până când Livvy, calmă ca întotdeauna, se întinsese lângă el, în pat, și își pusese mâna peste mâna lui bandajată. Acum dormea, cu capul pe pernă întors spre sora lui. Abia când Ty dormea puteai observa cât de neobișnuit de frumos era copilul acesta, cu capul lui ca o pictură de Botticelli, cu păr negru, inelat, și trăsături delicate, mânia și disperarea fiindu-i șterse de epuizare.

Disperare, gândi Emma. Acesta era cuvântul potrivit pentru singurătatea din plânsul lui Tavvy, pentru golul din inima mâniei lui Ty și a calmului nefiresc al lui Livvy. Nimeni la zece ani n-ar fi trebuit să simtă disperare, dar ea bănuia că nu exista altă cale de a descrie cuvintele care-i pulsau prin sânge când se gândea la părinții ei și fiecare bătaie a inimii era o litanie de jale:

Morți, morți, morți.

— Hei!

Emma își înălță capul la sunetul vocii reținute din prag și îl văzu pe Julian stând la intrarea în cameră. Buclele lui castanii, o idee mai deschise decât cele negre ale lui Ty, erau ciufulite, iar fața, palidă și obosită în lumina lunii. Părea piele și os, iar încheieturile subțiri îi ieșeau de sub manșetele puloverului. Ținea ceva pufos în brațe.

— Ei au...

Emma dădu din cap.

— Au adormit. Da.

Julian se uită lung spre patul gemenilor. De aproape, Emma putea vedea urmele degetelor însângerate ale lui Ty pe bluza lui Jules; nu avusese timp să-și schimbe hainele. În brațe avea o albină de pluș pe care Helen o recuperase de la Institut, când Conclavul se întorsese să cerceteze locul. Fusese jucăria lui Tiberius de când își putea aminti Emma. Ty plânsese după ea înainte să adoarmă. Julian traversă încăperea și se aplecă s-o pună pe pieptul fratelui său mai mic, apoi se opri puțin să-i descâlcească una din buclele lui Ty, înainte să se retragă.

Emma îl luă de mână, iar el o lăsă. Pielea lui era rece, de parcă ar fi stat la fereastră în aerul nopții. Ea îi întoarse palma și îi desenă cu degetele pe pielea antebrațului. Era ceva ce făceau de când erau ei mici și nu voiau să fie prinși vorbind în timpul lecțiilor. De-a lungul anilor, deveniseră atât de buni la asta, că puteau trasa mesaje detaliate unul pe mâna celuilalt, sau pe brațe, ba chiar pe umeri, prin tricou.

A-I-M-Â-N-C-A-T? scrise ea.

Julian clătină din cap, încă uitându-se la Livvy și la Ty. Buclele lui stăteau zbârlite în smocuri, de parcă și-ar fi trecut mâinile prin păr. Ea îi simți degetele, ușoare, pe antebraț.

N-U-M-I-E-F-O-A-M-E.

— Păcat. Emma se dădu jos de pe pervaz. Vino.

Îl împinse afară din cameră, pe palierul de pe scări. Era un spațiu mic, cu un șir de trepte abrupte coborând spre corpul principal al casei. Familia Penhallow spusese clar că toți copiii puteau mânca ori de câte ori voiau, dar nu existau ore de masă și, desigur, nici mese în familie. Totul se mânca în grabă pe mese, în mansardă, cu Tavvy și chiar și Dru mânjindu-se de mâncare și numai cu Jules responsabil de a-i curăța după aceea, de a le spăla hainele și chiar de a se asigura că au mâncat tot.

În clipa în care ușa se închise după ei, Julian se lăsă cu spatele de perete, dându-și capul pe spate, cu ochii închiși. Pieptul lui slăbuț se ridica și cobora rapid pe sub tricou. Emma rămase mai deoparte, neștiind ce-ar trebui să facă.

— Jules? zise ea.

El se uită la ea. Ochii lui erau întunecați în lumina slabă, tiviți cu gene dese. Ea își dădu seama că făcea eforturi să nu plângă.

Julian făcea parte din primele amintiri ale Emmei. Fuseseră puși împreună în pătuțuri, când erau ei mici, de către părinții lor; se pare că ea se dăduse jos și își mușcase buza când se lovise de podea. Ea nu plânsese, dar Julian țipase la vederea sângelui ei până când părinții lor veniseră în goană. Făcuseră primii pași împreună: Emma prima, ca de obicei, Julian după aceea, ținându-se hotărât de mâna ei. Începuseră

antrenamentele în același timp, își primiseră primele rune împreună: Vederea, pe mâna lui dreaptă și pe mâna stângă a ei. Julian nu voia să mintă niciodată, dar dacă Emma avea necazuri, Julian mințea pentru ea.

Acum își pierduseră amândoi părinții. Mama lui Julian murise cu doi ani înainte și fusese groaznic să-i vadă pe copiii Blackthorn trecând prin durerea acelei pierderi, însă asta era o experiență cu totul diferită. Era zdruncinătoare, iar Emma putea simți ruptura, putea simți cum se făcuseră bucăți și se lipiseră la loc într-un fel nou și diferit. Deveneau altceva, ea și Julian, mai degrabă prieteni buni decât frate și soră.

— Jules, zise ea din nou și îl luă de mână.

Pentru o clipă, mâna lui rămase nemișcată și rece într-a ei; apoi o apucă de încheietură și o strânse cu putere.

— Nu știu ce să fac, zise el. Nu pot să am grijă de ei. Tavvy e doar un copil, Ty mă urăște...

— E fratele tău. Și n-are decât zece ani. Nu te urăște.

Julian trase aer în piept, tremurat.

— Poate.

— O să se gândească ei la ceva, zise Emma. Unchiul vostru a supraviețuit atacului de la Londra. Așadar, atunci când toate astea se vor sfârși, o să vă mutați cu el, iar el o să aibă grijă de tine și de ceilalți. N-o să mai fie responsabilitatea ta.

Julian ridică din umeri.

— Abia de mi-l aduc aminte pe unchiul Arthur. Ne trimite cărți în latină; uneori mai vine de la Londra, de Crăciun. Singurul dintre noi care poate citi în latină e Ty, iar el a învățat-o doar ca să enerveze pe toată lumea.

— Deci vă dă cadouri aiurea. Își aduce aminte de voi de Crăciun. Îi pasă de voi îndeajuns cât să aibă grijă de voi. Nu va trebui să vă trimită la vreun institut ales la întâmplare sau în Idris...

Julian se întoarse cu fața la ea.

— Nu asta crezi de fapt c-o să se întâmple, nu-i așa? întrebă el. Pentru că n-o să se întâmple. Tu o să stai cu noi.

— Nu neapărat, zise Emma.

Simțea că-i strivea cineva inima. Gândul să-i părăsească pe Jules, Livvy, Dru, Tavvy — chiar și pe Ty — o făcea să se simtă bolnavă și pierdută, de parc-ar fi fost măturată de valuri în largul oceanului, singură.

— Totul depinde de unchiul vostru, nu-i așa? Dacă mă vrea și pe mine la Institut. Dacă e de acord să mă accepte și pe mine.

Julian îi răspunse pe un ton vehement. Julian era rareori vehement, dar când i se întâmpla, ochii îi deveneau aproape negri și tremura din tot corpul, ca înghețat de frig.

— Nu depinde de el. O să stai cu noi.

— Jules, începu Emma, dar se opri când auzi voci dinspre parter.

Jia și Patrick Penhallow treceau pe culoarul de jos. Nu-și dădea seama de ce era speriată; nu era vorba că n-aveau voie să umble prin toată casa, dar gândul de a fi prinsă pe aici, la ora asta târzie din noapte, de către Consul o făcea să nu se simtă în largul ei.

— ...micul ticălos înfumurat avea dreptate, bineînțeles, spunea Jia, aparent iritată. Nu numai că Jace și Clary au dispărut, dar și Isabelle și Alec au plecat cu ei. Soții Lightwood sunt absolut înnebuniți.

Vocea adâncă a lui Patrick tună un răspuns.

— Ei bine, Alec e adult, teoretic. Să sperăm că o să aibă el grijă de ceilalți.

Jia scoase un sunet nerăbdător, înăbușit. Emma se aplecă, încercând s-o audă.

— ...fi putut să lase un bilet, măcar, zicea ea. În mod clar au fost furioși când au fugit.

— Probabil s-au gândit că o să-i predăm lui Sebastian.

Jia suspină.

— Ceea ce e ironic, având în vedere cât de mult ne-am luptat împotriva acestui lucru. Presupunem că a făcut Clary un Portal ca să-i scoată de aici, dar cum ne-au blocat să le luăm urma, nu mai știm. Nu sunt nicăieri pe hartă. Parcă au dispărut de pe fața pământului.

— Exact ca Sebastian, zise Patrick. Nu ți se pare logic să presupunem că sunt acolo unde e și el? Că însuși locul acela e cel care-i ascunde, nu runele sau alt fel de magie?

Emma se aplecă și mai mult, dar restul vorbelor se pierdură în depărtare. I se păru că aude menționat Labirintul Spiralat, dar nu era foarte sigură. Când se îndreptă, îl văzu pe Julian privind-o.

— Tu știi unde sunt, zise el, nu-i așa?

Emma își duse un deget la buze și clătină din cap. *Nu întreba.*

Julian își înăbuși un chicotit.

— Numai tu puteai face asta. Cum ai... Nu, nu-mi spune, nici măcar nu vreau să știu. Se uită la ea, cercetător, așa cum făcea uneori când încerca să-și dea seama dacă ea mințea sau nu. Știi, zise el, există o cale prin care n-ar mai putea să te trimită în altă parte decât la Institutul nostru. Vor fi nevoiți să te lase să rămâi.

Emma ridică o sprânceană.

— S-o auzim, geniule.

— Am putea..., începu el, dar se opri, înghiți în sec și o luă de la capăt. Am putea deveni *parabatai.* O spusese sfios, pe jumătate întorcându-și fața de la ea, ascunzându-și parțial expresia în umbră. Atunci n-ar mai putea să ne separe, adăugă el. Niciodată.

Emma își simți inima răsucită în piept.

— Jules, să fim *parabatai* e o chestie importantă, zise ea. E... e pentru totdeauna.

El se uită la ea, cu fața deschisă și nevinovată. Nu exista nicio înșelăciune în Jules, nimic întunecat.

— Nu suntem împreună pentru totdeauna? întrebă el.

Emma se gândi. Nu-și putea imagina cum ar fi viața fără Julian. Era un soi de gaură neagră de crâncenă singurătate: nimeni care s-o înțeleagă vreodată așa cum făcea el, să-i priceapă glumele așa cum făcea el, s-o apere așa cum făcea el întotdeauna — nu s-o apere fizic, ci să-i apere sentimentele, inima. Nimeni care să fie bucuros sau supărat pe ea sau să-i respingă ideile ridicole. Nimeni care să-i completeze frazele sau să-i dea la o parte castraveții din salată, pentru că ea nu-i putea suferi. sau să mănânce partea arsă din pâinea ei prăjită, sau să-i găsească cheile când le pierdea.

— Eu..., începu ea și deodată se auzi un trosnet în dormitor.

Schimbă o privire panicată cu Julian înainte să se repeadă amândoi în camera lui Ty și Livvy, unde o găsiră pe Livia stând în capul oaselor pe pat, părând somnoroasă și nedumerită. Ty era la fereastră, cu un vătrai în mână. Fereastra avea o gaură drept în mijloc, iar cioburile sclipeau împrăștiate pe podea.

— Ty! zise Julian, evident îngrozit de cioburile din jurul tălpilor goale ale fratelui său. Nu te mișca. Aduc o mătură pentru sticlă...

Ty se uită mânios la amândoi pe sub părul lui negru. Ținea ceva în mână. Emma miji ochii, în lumina lunii — era o ghindă?

— E un mesaj, zise Ty, lăsând vătraiul să-i cadă din mână. Spiritele naturii aleg adesea obiecte din lumea naturală ca să-și trimită mesajele în ele — ghinde, frunze, flori.

— Vrei să spui că e un mesaj de la zâne? zise Julian, cu îndoială.

— Nu fi prost, zise Tiberius. Bineînțeles că nu e un mesaj de la zâne. E un mesaj de la Mark. Și e adresat Consulului.

Trebuie să fie ziuă, aici, gândi Luke, căci Raphael era ghemuit într-un colț al încăperii de piatră, cu trupul încordat până și-n somn, cu buclele negre pe un braț, ținându-i loc de pernă. Era greu de spus, având în vedere că nu era mare lucru de văzut dincolo de fereastră, în afară de o ceață deasă.

— Are nevoie de hrană, zise Magnus, uitându-se la Raphael, cu o blândețe crispată care-l surprinse pe Luke.

Nu se gândise c-ar fi prea multă dragoste între magician și vampir. De când îi știa el, își dăduseră târcoale unul altuia, politicoși, ocupându-și diversele sfere de influență în lumea repudiaților din New York City.

— Voi vă cunoașteți, zise Luke, dându-și seama.

Era încă rezemat de zid lângă una dintre ferestrele înguste, de parcă priveliștea de afară — nori și vapori galbeni, toxici — i-ar fi putut spune ceva.

Magnus ridică o sprânceană, așa cum făcea când punea cineva o întrebare evident stupidă.

— Vreau să spun, lămuri Luke, vă cunoșteați unul pe celălalt de dinainte.

— Dinainte de ce? Dinainte de a te fi născut tu? Dă-mi voie să-ți explic ceva, vârcolacule; aproape totul din viața mea s-a petrecut înainte de a te fi născut tu.

Ochii lui Magnus zăboviră pe Raphael, care dormea; în pofida tonului tăios, expresia îi era aproape blândă.

— Acum cincizeci de ani, zise el, în New York, o femeie a venit la mine și mi-a cerut să-i salvez fiul de un vampir.

— Și vampirul era Raphael?

— Nu, zise Magnus. Fiul ei era Raphael. Nu l-am putut salva. A fost prea târziu. Era deja preschimbat.

Oftă și în ochii săi Luke văzu deodată lunga, foarte lunga lui viață, înțelepciunea și regretele multor sute de ani.

— Vampirul îi ucisese toți prietenii. Nu știu de ce l-a preschimbat pe Raphael, în schimb. A văzut ceva în el. Voință, putere, frumusețe. Nu știu. Era un copil când l-am găsit eu, un înger de-al lui Caravaggio plin de sânge.

— Încă mai arată a copil, zise Luke.

Raphael îi amintea totdeauna de un băiat de cor devenit rău, cu fața lui plăcută și tânără și cu ochii lui negri mai bătrâni decât luna.

— Nu și pentru mine, zise Magnus și oftă. Sper să supraviețuiască și din asta, adăugă. Vampirii din New York au nevoie de cineva cu judecată la conducerea clanului, iar de Maureen nu se poate spune c-ar avea-o.

— Speri ca Raphael să supraviețuiască din asta? zise Luke. Haide... câți oameni a ucis el?

Magnus se uită cu răceală la el.

— Cine dintre noi are mâinile nepătate de sânge? Tu ce ai făcut, Lucian Garroway, ca să-ți câștigi o haită — două haite — de vârcolaci?

— Aia a fost altceva. A fost necesar.

— Ce ai făcut când ai fost în Cerc? întrebă Magnus.

La acestea, Luke tăcu. Ura să se gândească la zilele acelea. Zile de sânge și argint. Zilele cu Valentine alături de el, spunându-i că totul era în regulă, amuțindu-i mustrările de cuget.

— Sunt îngrijorat pentru familia mea acum, zise el. Sunt îngrijorat pentru Clary și Jocelyn și Amatis. Nu-mi pot face griji și pentru Raphael. Iar tu... am crezut că vei fi îngrijorat pentru Alec.

Magnus șuieră printre dinții strânși:

— Nu vreau să vorbesc despre Alec.

— Bine.

Luke nu mai spuse nimic, doar se sprijini de piatra rece a zidului și-l privi pe Magnus jucându-se cu lanțurile lui. Peste o clipă, Magnus vorbi din nou.

— Vânători de umbre, zise el. Îți intră în sânge, pe sub piele. Am fost cu vampiri, vârcolaci, elfi, magicieni ca mine — și oameni, atât de mulți oameni fragili. Dar întotdeauna mi-am spus că n-o să-mi dau inima unui vânător de umbre. Am fost cât pe-aci să-i iubesc, fermecat de ei... de generații întregi dintre ei, uneori: Edmund, și Will, și James, și Lucie... unii pe care i-am salvat și unii pe care nu i-am putut salva.

Vocea i se frânse un moment, iar Luke, cu ochii mari și uluiți, își dădu seama că acestea erau cele mai reale, mai adevărate emoții ale lui Magnus Bane pe care le văzuse el vreodată.

— Și pe Clary, de asemenea, am iubit-o, pentru că am văzut-o crescând. Dar n-am fost niciodată îndrăgostit de un vânător de umbre, nu până la Alec. Pentru că au sânge de înger în ei, iar dragostea de îngeri e o chestie înaltă și sfântă.

— Și ce-i rău în asta? întrebă Luke.

Magnus ridică din umeri.

— Uneori ai de ales, zise el. Între a salva o persoană și a salva întreaga lume. Am văzut-o întâmplându-se și sunt destul de egoist ca să vreau ca persoana care mă iubește să mă aleagă pe mine. Dar nefilimii întotdeauna vor alege lumea. Mă uit la Alec și mă simt ca Lucifer în *Paradisul pierdut*. „Rușinat Diavolul sta, și simțea cât de grozav Binele era." Poetul a spus-o în sensul clasic. „Grozav" adică inspirând teamă și venerație. Și n-am nimic cu venerația, dar e otravă pentru dragoste. Dragostea trebuie să fie între egali.

— E doar un băiat, zise Luke. Alec... nu e perfect. Iar tu nu ești căzut.

— Cu toții suntem căzuți, zise Magnus, înfășurându-se în lanțurile lui și tăcând.

— Glumești, zise Maia. Aici? Pe bune?

Bat își frecă ceafa cu degetele, ciufulindu-și părul scurt.

— Asta-i o roată de bâlci?

Maia se întoarse în cerc, privind în jur. Stăteau pe întuneric într-un magazin Toys „R" Us, de pe Forty-Second Street. Pe ferestre, neoanele din Times Square luminau noaptea în albastru, roșu și verde. Magazinul se desfășura pe verticală, etaj peste etaj de jucării: supereroi de plastic, urși de pluș, Barbie roz și sclipitoare. Roata de bâlci se ridica mult deasupra capetelor, de fiecare bară de metal atârnând un scaun de plastic decorat cu decalcuri. Maia își aminti vag de o dată când mama ei îi urcase, pe ea și pe fratele ei, într-o roată de bâlci, pe când aveau vreo zece ani. Daniel încercase s-o împingă pe Maia să cadă din scaun, iar ea plânsese.

— Asta e... demență, șopti ea.

— Maia.

Era unul dintre cei mai tineri lupi, slăbuț și agitat, cu codițe rasta. Maia muncise cu ei ca să-i lecuiască de obiceiul de a-i spune „doamnă", „șefă" sau altcumva în afară de Maia, chiar dacă era momentan conducătoarea haitei.

— Am cercetat tot locul. Dacă au fost paznici, cineva i-a scos deja de aici.

— Perfect. Mulțumesc.

Maia se uită la Bat, care ridică din umeri. Erau vreo cincisprezece alți lupi din haită cu ei, părând nelalocul lor printre păpușile prințese Disney și renii de pluș.

— N-ai putea...

Roata de bâlci se porni deodată, cu un scrâșnet și un scârțâit. Maia sări înapoi, aproape dând peste Bat, care o apucă de umeri. Amândoi se uitară la roata care începuse să se învârtă, iar muzica să cânte — „It's a Small World", Maia era foarte sigură, deși nu erau cuvinte, doar instrumente micuțe.

— Lupilor! Oooh! Luupiloor! cântă o voce, iar Maureen, arătând ca o prințesă Disney, într-o rochie roz și cu o tiară multicoloră, ieși în picioarele goale de după o vitrină plină cu ciubuce.

Era însoțită de vreo douăzeci de vampiri, la fel de albi la față ca păpușile sau manechinele în lumina lividă. Lily venea chiar în spatele ei, cu părul ei negru strâns la spate perfect și tocurile înalte țăcănind pe pardoseală. O măsură pe Maia din priviri, de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— Salut! Salut! ciripi Maureen. Sunt atât de bucuroasă să te cunosc!

— Și eu mă bucur să te cunosc, zise Maia, scorțos.

Întinse mâna să i-o strângă pe-a lui Maureen, dar Maureen doar chicoti și luă o baghetă magică dintr-o cutie de carton de alături. O flutură în aer.

— Mi-a părut atât de rău să aud că Sebastian v-a omorât toți prietenii voștri lupișori, zise Maureen. E un băiat rău.

Maia tresări la imaginea feței lui Jordan, la amintirea greutății corpului său, neajutorat, în brațele ei.

Se oțeli.

— Despre asta am vrut să stau de vorbă cu tine, zise ea. Sebastian. Încearcă să-i amenințe pe repudiați...

Făcu o pauză, căci Maureen, fredonând, începuse să urce pe o grămadă de cutii cu Barbie de Crăciun, fiecare îmbrăcată cu o fustă roșie mini, tivită cu alb.

— Încearcă să ne învrăjbească împotriva vânătorilor de umbre, continuă Maia, ușor buimăcită.

Oare Maureen era atentă?

— Dacă ne unim...

— Oh, da, zise Maureen, cocoțându-se pe cea mai de sus cutie. Ar trebui să ne unim împotriva vânătorilor de umbre. Fără îndoială.

— Nu, eu spuneam...

— Am auzit ce-ai spus — ochii lui Maureen fulgerară — dar era o prostie. Voi, vârcolacii, sunteți întotdeauna plini de idei prostești. Sebastian nu e foarte drăguț, dar vânătorii de umbre sunt mai răi. Inventează reguli stupide și ne obligă pe noi să le urmăm. Fură de la noi.

— Fură?

Maia își lăsă capul pe spate ca s-o vadă pe Maureen.

— L-au furat pe Simon de la mine. Îl aveam și acum nu mai e. Știu cine l-a luat. Vânătorii de umbre.

Maia schimbă o privire cu Bat. El făcuse ochii mari. Ea își dădu seama că uitase să-i spună că Maureen era îndrăgostită de Simon. Trebuia să-l pună la curent, mai încolo — dacă exista un mai încolo. Vampirii din spatele lui Maureen arătau mai mult decât un pic flămânzi.

— Ți-am cerut să vii să ne întâlnim ca să putem încheia o alianță, zise Maia, cât putea de blând, ca și când ar fi încercat să nu sperie o sălbăticiune.

— Îmi plac alianțele, zise Maureen și sări din vârful cutiilor.

De undeva își luase o acadea enormă, de acelea cu spirale multicolore. Începu să-i desfacă ambalajul.

— Dacă încheiem o alianță, putem lua parte la invazie.

— Invazie? își ridică Maia sprâncenele.

— Sebastian o să invadeze Idrisul, zise Maureen, aruncând ambalajul de plastic. O să se lupte cu ei și o să câștige, apoi noi vom împărți lumea, noi toți, iar el o să ne dea nouă oamenii pe care vrem să-i mâncăm... Mușcă din acadea și se strâmbă. Câh. Scârbos.

Scuipă, dar deja își vopsise buzele în roșu și albastru.

— Înțeleg, zise Maia. În cazul ăsta — desigur, hai să ne aliem împotriva vânătorilor de umbre.

Îl simți pe Bat încordându-se lângă ea.

— Maia...

Maia nu-i dădu atenție, făcând un pas înainte. Își oferi încheietura mâinii.

— Sângele pecetluiește o alianță, zise ea. Așa spun legile vechi. Bea sângele meu ca să pecetluim înțelegerea.

— Maia, nu, zise Bat.

Ea-i aruncă o privire, punându-l la punct.

— Așa trebuie făcut, zise Maia.

Maureen rânjea. Aruncă acadeaua deoparte; se sparse pe podea.

— Oh, amuzant, zise ea. Ca surorile de sânge.

— Exact așa, zise Maia, adunându-și curajul când cealaltă fată îi luă brațul.

Degetele micuțe ale lui Maureen se împletiră cu ale ei. Erau reci și lipicioase de zahăr. Se auzi un declic, când colții lui Maureen ieșiră din teci.

— Exact...

Colții lui Maureen se înfipseră în încheietura Maiei. Nu se osteni să se poarte cu blândețe: durerea o fulgeră pe Maia în tot brațul și ea icni. Lupii din spatele ei se foiră, neliniștiți. Maia îl putea auzi pe Bat, răsuflând greu, făcând eforturi să nu se repeadă la Maureen și s-o împingă la o parte.

Maureen înghiți, zâmbind, cu colții încă înfipți adânc în brațul Maiei. Vasele de sânge din brațul Maiei zvâcneau de durere; întâlni ochii lui Lily peste capul lui Maureen. Lily zâmbea cu răceală.

Maureen se înecă brusc și se trase în spate. Duse o mână la gură; buzele îi erau umflate, ca ale cuiva care ar avea o reacție alergică la înțepăturile de albine.

— Doare, zise ea, apoi îi apărură niște crăpături, care se întinseră de la gura ei peste toată fața.

Corpul îi fu scuturat de spasme.

— Mama, șopti cu voce stinsă și începu să se sfărâme.

Părul i se desprinse, făcut cenușă, apoi pielea, descojindu-se și arătând oasele de dedesubt.

Maia făcu un pas înapoi, cu încheietura mâinii încă pulsând dureros, în timp ce rochia lui Maureen se lăsă moale la pământ, roz, sclipitoare și... goală.

— Sfinte... Ce s-a întâmplat? întrebă Bat și o prinse pe Maia, care se împleticea.

Încheietura sfâșiată începea deja să i se vindece, dar se simțea un pic amețită. Haita de lupi murmura în jurul ei. Și mai tulburător, vampirii se strânseseră laolaltă, șoptind, cu fețele lor palide ucigașe, pline de ură.

— Ce-ai făcut? întrebă unul dintre ei, un băiat blond, cu voce ascuțită. Ce i-ai făcut conducătoarei noastre?

Maia se uită fix la Lily. Expresia celeilalte fete era glacială și imposibil de citit. Pentru prima oară, Maia simți fiorii de panică întinzându-se pe sub coastele ei. Lily...

— Agheasmă, zise Lily. În venele ei. Și-a vârât-o mai devreme cu o seringă, pentru ca Maureen să poată fi otrăvită cu ea.

Vampirul blond își dezveli colții.

— Trădarea are consecințe, zise el. Vârcolaci...

— Oprește! zise Lily. A făcut-o pentru că eu i-am cerut-o.

Maia răsuflă, aproape surprinsă de ușurarea pe care-o simți.

Lily se uita în jur, la ceilalți vampiri, care se holbau la ea, fără să înțeleagă.

— Sebastian Morgenstern este dușmanul nostru, cum este și dușmanul tuturor repudiaților, zise Lily. Dacă-i nimicește pe vânătorii de umbre, următorul lucru pe care-l va face va fi să-și îndrepte atenția asupra noastră. Armata lui de războinici întunericiți l-ar ucide pe Raphael și-apoi i-ar măcelări în voie pe Copiii Nopții. Maureen n-ar fi înțeles niciodată asta. Ne-ar fi dus pe toți la distrugere.

Maia își scutură încheietura și se întoarse spre haită.

— Lily și cu mine ne-am înțeles, zise ea. Asta era singura cale. Alianța dintre noi, care să fie sinceră. Acum e șansa noastră, când armata lui Sebastian este încă puțin numeroasă, iar vânătorii de umbre sunt încă puternici; acum e momentul să putem înclina balanța. Acum e momentul să-i putem răzbuna pe cei care au murit la Praetor.

— Și cine o să ne conducă? scânci vampirul blond. Cel care îl ucide pe conducătorul de dinainte ia mantia de cârmuitor, dar nu putem fi conduși de un vârcolac. Aruncă o privire spre Maia: Nu te supăra.

— Nu mă supăr, murmură ea.

— Eu sunt cea care a ucis-o pe Maureen, zise Lily. Maia a fost arma pe care eu am mânuit-o, dar a fost planul meu, mâna mea a fost în spatele afacerii. Eu o să conduc. Cel puțin dacă nu obiectează careva.

Vampirii schimbară priviri între ei, zăpăciți. Bat, spre surprinderea și amuzamentul Maiei, își trosni degetele, în tăcere.

Buzele roșii ale lui Lily se arcuiră într-un zâmbet.

— Așa mă gândeam și eu. Făcu un pas spre Maia, evitând cu grație rochia de tul și grămăjoara de cenușă — tot ce mai rămăsese din Maureen. Acum, zise ea, de ce nu discutăm alianța asta?

— N-am făcut nicio plăcintă, anunță Alec, când Jace și Clary se întoarseră în marea încăpere centrală a peșterii.

Stătea întins pe spate, pe o pătură rulată, cu capul sprijinit pe o jachetă împăturită. În vatră ardea un foc, flăcările aruncând umbre alungite pe pereți.

Scosese proviziile: pâine și ciocolată, nuci și batoane de cereale, apă și mere bătute. Clary își simți stomacul strângându-i-se, abia acum dându-și seama ce foame îi era. Erau trei sticle de plastic lângă mâncare: două cu apă și una cu vin.

— N-am făcut o plăcintă, repetă Alec, făcând un gest expresiv cu o mână, din trei motive. Unu, pentru că nu am niciun ingredient pentru o plăcintă. Doi, pentru că habar n-am cum să fac o plăcintă.

Făcu o pauză, în mod clar așteptând.

Scoțându-și sabia și sprijinindu-se de peretele peșterii, Jace întrebă, cu prudență:

— Și, trei?

— Pentru că nu sunt calul tău de bătaie, zise Alec, în mod clar mulțumit de sine.

Clary nu se putu abține să nu zâmbească. Își desfăcu centura de arme și o așeză cu grijă la perete. Jace, desfăcând-o pe a sa, își dădu ochii peste cap.

— Știi că vinul îl luasem în scopuri antiseptice, zise Jace, întinzându-se elegant pe pământ lângă Alec.

Clary se așeză lângă el. Fiecare mușchi din corpul ei protesta — nici măcar lunile de antrenament n-o pregătiseră pentru epuizantul drum de-o zi peste nisipurile fierbinți.

— Nu e destul alcool în vin ca să servească în scopuri antiseptice, zise Alec. De altfel, nu sunt pilit. Sunt meditativ.

— Mda.

Jace șterpeli un măr, îl tăie expert în două și-i oferi jumătate lui Clary. Ea luă o mușcătură din fruct, amintindu-și. Primul lor sărut avusese gust de măr.

— Deci, zise ea. La ce anume meditezi?

— La ce se petrece acasă, zise Alec. Acum, când probabil au observat că am șters-o și așa mai departe. Îmi pare rău pentru Aline și Helen. Mi-ar fi plăcut să le previn.

— Nu-ți pare rău pentru părinții tăi? întrebă Clary.

— Nu, răspunse Alec după o pauză lungă. Au avut șansa să facă ceea ce trebuia.

Se întoarse pe-o parte și se uită la ei. Ochii lui erau foarte albaștri la lumina focului.

— Întotdeauna m-am gândit că a fi vânător de umbre însemna că trebuie să aprob ce făcea Conclavul, zise el. Mi se părea că altminteri n-aș fi fost loial. Le găseam scuze. Mereu îi scuzam. Dar simt că ori de câte ori avem de luptat, ducem un război pe două fronturi. Ne luptăm cu dușmanul și ne luptăm și cu Conclavul. Nu mai... pur și simplu nu mai știu ce să cred.

Jace îi zâmbi cu afecțiune peste foc.

— Rebelule, zise el.

Alec se strâmbă și se ridică în coate.

— Nu face mișto de mine, se răsti el, cu destulă forță cât să-l uimească pe Jace.

Expresia lui Jace era indescifrabilă pentru cei mai mulți oameni, dar Clary îl cunoștea destul de bine ca să recunoască fulgerul rapid de durere și neliniște de pe fața lui când se aplecă să-i răspundă lui Alec... exact în clipa în care Isabelle și Simon dădură buzna în încăpere. Isabelle părea îmbujorată, dar mai degrabă așa cum e cineva care a alergat, decât cineva care s-a lăsat în voia pasiunii. Bietul Simon, gândi Clary amuzată — amuzament care i se topi aproape imediat când văzu expresiile de pe fețele lor.

— Tunelul dinspre est se sfârșește cu o ușă, zise Isabelle fără introducere. O poartă, ca aceea prin care am intrat noi, dar e ruptă. Și sunt

demoni, de tipul zburător. Nu se apropie, dar se pot vedea. Cineva ar trebui să facă de pază, doar pentru siguranță.

— Mă duc eu, zise Alec, ridicându-se. N-o să dorm, oricum.

— Nici eu, spuse Jace și se ridică și el. De altfel, cineva ar trebui să-ți țină companie.

Se uită la Clary, care-i zâmbi încurajator. Ea știa că Jace nu putea suporta ca Alec să fie supărat pe el. Nu era sigură dacă putea simți neînțelegerea prin intermediul legăturii lui de *parabatai* sau dacă era doar empatie obișnuită, sau puțin din amândouă.

— Sunt trei luni pe cer, zise Isabelle și se așeză în fața mâncării, întinzând mâna după un baton de cereale. Iar lui Simon i s-a părut că vede un oraș. Un oraș al demonilor.

— Nu sunt sigur, adăugă Simon, repede.

— În scripturi, Edom are o capitală, numită Idumeea, zise Alec. Ar putea fi ceva acolo. O să ținem un ochi pe ce se întâmplă afară.

Se aplecă să-și ia arcul și porni spre tunelul dinspre est. Jace își luă un pumnal de seraf, o sărută repede pe Clary și se duse după el; Clary, lungită pe o parte, se uita în foc, lăsându-se legănată de murmurul conversației lui Isabelle și Simon, până adormi.

Jace își simțea tendoanele spinării și ale gâtului plesnind de epuizare, când se lăsă să alunece printre pietre, până când își sprijini cum trebuie spatele de una dintre cele mai mari, încercând să nu tragă prea adânc în piept aerul viciat. Îl auzi pe Alec așezându-se lângă el, iar materialul aspru al costumului său de luptă râcâi pământul. Lumina lunii se reflectă în arcul lui, când și-l așeză în poală și își îndreptă privirea asupra peisajului.

Cele trei luni atârnau jos pe cer; fiecare fragment arăta umflat și enorm, de culoarea vinului, îmbăind tot peisajul cu lumina lor sângerie.

— Ai de gând să vorbești? întrebă Jace. Sau e una din dățile alea când ești atât de furios pe mine, încât nu zici nimic?

— Nu sunt furios pe tine, zise Alec.

Își plimbă mâna înmănușată peste arc, bătând leneș cu degetele în lemn.

— Credeam că ești, zise Jace. Dacă aș fi fost de acord să căutăm un adăpost, n-aș fi fost atacat. Ne-am pus pe toți în primejdie...

Alec trase adânc aer în piept și-l lăsă să iasă încet. Lunile urcaseră o idee mai mult pe cer și lumina lor mohorâtă îi cădea acum pe față. Arăta tânăr, cu părul murdar și încurcat, cu cămașa sfâșiată.

— Știam riscurile când am discutat să venim aici, cu voi. Am semnat să murim. Adică, evident, aș prefera să supraviețuim. Dar am ales toți asta.

— Prima oară când m-ai văzut, zise Jace, uitându-se la mâinile lui, prinse în jurul genunchilor, pariez că nu ți-ai zis *Din cauza lui o să fiu ucis.*

— Prima oară când te-am văzut, mi-am dorit să te întorci înapoi, în Idris.

Jace se uită la Alec, crezând că-i o glumă. Alec ridică din umeri.

— Știi că nu îmi plac schimbările.

— Am crescut cu tine, totuși, afirmă Jace încrezător.

— Până la urmă, încuviință Alec. Ca mușchiul sau ca boala de piele.

— Mă iubești. Jace își sprijini capul de piatră, uitându-se în zarea peisajului mort cu ochi obosiți. Crezi c-ar fi trebuit să lăsăm un bilet pentru Maryse și Robert?

Alec râse sec.

— Cred c-or să-și dea seama unde am plecat, în cele din urmă. Poate nu-mi pasă dacă tata își dă vreodată seama. Își lăsă capul pe spate și oftă. Oh, Doamne, sunt așa de clișeistic, zise el, disperat. Și ce-mi pasă mie? Dacă tata hotărăște că mă urăște pentru că sunt gay, atunci nu merită să sufăr, nu?

— Nu te uita la mine, zise Jace. Tatăl meu adoptiv a fost un ucigaș în masă. Și eu încă îmi mai fac griji despre ce-ar fi gândit. Așa am fost programați să facem. Tatăl tău întotdeauna mi s-a părut grozav, în comparație cu al meu.

— Desigur, pe tine te place, zise Alec. Tu ești heterosexual și ai așteptări scăzute din partea figurii tatălui.

— Cred că asta or să-mi graveze pe mormânt. „A fost heterosexual și a avut așteptări scăzute."

Alec zâmbi — scurt, o străfulgerare de zâmbet forțat. Jace se uită la el mai îndeaproape.

— Ești sigur că nu ești supărat? Pari cam supărat.

Alec se uită la cerul de deasupra. Nu se vedea nicio stea prin pânza de nori, numai o pată murdară de negru-gălbui.

— Nu totul e despre tine.

— Dacă nu te simți bine, ar trebui să-mi spui, zise Jace. Suntem cu toții sub presiune, dar va trebui să ne ținem firea cât de mult...

Alec se răsuci spre el. Îl privea cu ochi stupefiați.

— Să mă simt bine? Tu cum te-ai simți? întrebă el. Cum te-ai simți dacă ar fi fost Clary cea răpită de Sebastian? Dacă am fi aici s-o salvăm pe ea, fără să știm dacă a murit sau mai e în viață? Cum te-ai simți tu?

Jace avu senzația că Alec îl pălmuise. Și, de asemenea, avu senzația că o meritase. Încercă de vreo câteva ori, până să poată rosti următoarele cuvinte:

— Eu... aș fi praf.

Alec se ridică în picioare. Era bine conturat pe cerul ca o vânătaie, lumina lunilor sparte reflectându-se în pământ. Jace putea vedea fiecare nuanță a expresiei lui, tot ce înăbușise în el. Se gândi la modul în care Alec îl ucisese pe cavalerul elf, la Curte; rece, rapid și fără milă. Niciunul dintre atributele astea nu se potrivea cu Alec. Și totuși Jace nu se oprise să se gândească, să se întrebe ce anume îi determinase răceala asta: durerea, mânia, frica.

— Așa, zise Alec, făcând semn spre el însuși, așa sunt eu: praf.

— Alec...

— Eu nu sunt ca tine, zise Alec. Eu... nu sunt în stare să creez fațada perfectă, tot timpul. Pot spune glume, pot să încerc, dar sunt niște limite. Nu pot...

Jace simți că se clatină.

— Dar nu trebuie să-ți creezi o fațadă, zise el, uluit. Nu trebuie să te prefaci. Poți să...

— Pot să mă prăbușesc? Știm amândoi că nu e adevărat. Trebuie să ne ținem firea și, în toți anii ăștia cât am stat cu ochii pe tine, te-am văzut

ținându-ți firea, te-am văzut după ce tatăl tău a murit, te-am văzut când ai crezut că tu și Clary erați frați, te-am urmărit, și așa ai supraviețuit. Așadar, dacă trebuie să supraviețuiesc, atunci am să fac același lucru.

— Dar tu nu ești ca mine, zise Jace.

Se simțea de parcă stânca tare de sub picioarele lui se crăpase în două. Când avea zece ani, își construise viața pe temelia tare a familiei Lightwood, a lui Alec, în special. Întotdeauna se gândise că, în calitate de *parabatai,* erau acolo unul pentru celălalt, că el fusese pentru inima zdrobită a lui Alec la fel de mult cât fusese Alec pentru a lui, dar își dădea seama acum, în mod cumplit, că nu se gândise deloc la Alec de când fuseseră luați prizonierii, nu se gândise ce trebuia să însemne pentru el fiecare oră, fiecare minut, neștiind dacă Magnus era viu sau mort.

— Ești mai bun.

Alec se uită lung la el, pieptul său ridicându-se și coborând cu rapiditate.

— Ce halucinație ai avut? întrebă el abrupt. Când am pătruns în lumea asta? Ți-am văzut expresia când te-am găsit. Nu că n-ai văzut „nimic". „Nimic" nu te-ar fi făcut să arăți în halul ăla.

Jace clătină din cap.

— *Tu* ce ai văzut?

— Am văzut Sala Acordurilor. Era un uriaș banchet de victorie și toată lumea era de față. Și Max era acolo. Și tu, și Magnus, și toată lumea, iar tata a ținut un toast despre cum eu eram cel mai bun războinic pe care-l cunoscuse el vreodată...

Vocea i se stinse.

— Nu m-am gândit niciodată că voiam să fiu cel mai bun războinic, zise el. Întotdeauna am crezut că sunt fericit fiind steaua întunecată a supernovei tale. Vreau să spun, tu ai darul îngerului. Eu m-aș putea antrena la nesfârșit, dar... n-aș fi niciodată ca tine.

— Nici n-ai vrea, zise Jace. Nu ăsta ești tu.

Respirația lui Alec se domolise.

— Știu, zise el. Nu sunt invidios. Am știut-o întotdeauna, din prima, că toată lumea credea că ești mai bun decât mine. Și tata a gândit-o. Și

Conclavul a gândit-o. Izzy și Max se uitau la tine ca la marele războinic care voiau să fie ei. Însă în ziua în care mi-ai cerut să-ți fiu *parabatai*, am știut că asta însemna că aveai destulă încredere în mine cât să-mi ceri să te ajut. Îmi spuneai că nu erai războinicul singuratic și autosuficient, capabil să facă totul singur. Aveai nevoie de mine. Și atunci mi-am dat seama că exista o persoană care nu credea că tu erai mai bun ca mine. Tu.

— Sunt tot felul de moduri de a fi mai bun, zise Jace. Am știut-o chiar de pe atunci. Poate că sunt, fizic, mai puternic, dar tu ai cea mai sinceră inimă pe care am întâlnit-o vreodată la cineva și cea mai tare credință în oameni, iar în asta ești mai bun decât aș putea spera eu vreodată să fiu.

Alec se uită la el cu ochi surprinși.

— Cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată Valentine pentru mine a fost să mă trimită la tine, adăugă Jace. Bine, la părinții tăi, dar mai ales la tine. La tine, la Izzy și la Max. Dacă n-ați fi fost voi, aș fi fost... ca Sebastian. Dorindu-mi asta. Făcu un gest spre pustietatea din fața lor: Dorindu-mi să fiu regele unei pustietăți de cranii și cadavre. Jace se întrerupse, mijind ochii în depărtare. Ai văzut aia? întrebă.

Alec clătină din cap.

— Nu văd nimic.

— Lumină, reflectând din ceva.

Jace cerceta cu ochii umbrele deșertului. Își scoase pumnalul de seraf de la cingătoare. În lumina lunii, chiar și neactivat, *adamas*-ul transparent lumina rubiniu.

— Așteaptă aici, îi zise lui Alec. Păzește intrarea. Mă duc acolo s-arunc o privire.

— Jace..., începu Alec, dar Jace deja țâșnise pe pantă în jos, sărind din piatră în piatră.

Apropiindu-se de picioarele muntelui, stâncile deveneau mai palide la culoare și începură să se sfărâme sub picioarele lui când ateriza pe ele. În cele din urmă, se prefăcură în nisip prăfos, presărat cu bolovani

masivi, boltiți. Erau câteva lucruri care creșteau, ici și colo, în peisaj: copaci care arătau de parcă s-ar fi fosilizat de o explozie subită, de o explozie solară.

În spatele lui erau Alec și intrarea în tunele. Înaintea lui era dezolarea. Jace începu să-și croiască drum cu grijă printre stâncile sparte și copacii uscați. În mers, o văzu din nou, o scânteie rapidă, ceva viu în tot acel pustiu fără viață. Se îndreptă într-acolo, pășind cu grijă, drept în fața lui.

— Cine-i acolo? strigă, apoi se încruntă. Bineînțeles, adăugă, adresându-se întunericului din jur, până și eu, ca vânător de umbre, am văzut destule filme ca să știu că oricine strigă „Cine-i acolo?" o să fie ucis imediat.

Un zgomot răsună prin văzduh — un gâfâit, o respirație întretăiată. Jace se încordă și se mișcă înainte cu viteză. Iată: o umbră, ieșind din întuneric și luând o formă omenească. O femeie, ghemuită și îngenuncheată, purtând o robă de-o culoare ștearsă, mânjită cu noroi și sânge. Părea să plângă.

Jace strânse mai tare de mânerul pumnalului. Se apropiase de mulți demoni, la viața lui, care se prefăceau neajutorați sau care își mascau altfel adevărata natură, pentru ca el să simtă mai puțină simpatie decât suspiciune.

— *Dumah*, șopti el, iar lama se aprinse în beznă.

Acum putea vedea femeia mult mai clar. Avea părul lung, care-i cădea pe pământ și era amestecat cu zgură, și, un cerc de fier în jurul frunții. Părul îi era roșcat în umbre, culoarea sângelui vechi, și pentru o clipă, înainte ca ea să se ridice și să se întoarcă spre el, Jace se gândi la Regina Elfilor Luminii...

Dar nu era ea. Femeia asta era un vânător de umbre. Era chiar mai mult de atât. Purta roba albă a unei Surori de Fier, legată sub sâni, iar ochii ei erau complet de culoarea portocalie a flăcărilor. Rune întunecate îi desfigurau obrajii și fruntea. Mâinile îi erau strânse la piept. Le lăsă să-i cadă pe lângă corp, acum, iar Jace simți aerul din plămâni devenind ca de gheață când îi văzu uriașa rană din piept, sângele întinzându-se pe pânza albă a robei.

— Mă cunoști, nu-i așa, vânătorule de umbre? zise ea. Sunt Sora Magdalena, din ordinul Surorilor de Fier, pe care tu ai ucis-o.

Jace înghiți nodul din gâtul său uscat.

— Ba nu ești ea. Ești un demon.

Ea clătină din cap.

— Am fost blestemată, pentru că am trădat Conclavul. Când m-ai ucis, am venit aici. Acesta este iadul meu și eu rătăcesc. Niciodată vindecându-mă, totdeauna sângerând.

Arătă în spatele ei, iar el văzu urmele pașilor ei care duceau spre acest loc, fiecare urmă de talpă conturată cu sânge.

— Asta e ce mi-ai făcut tu mine.

— N-am fost eu, zise el, răgușit.

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Nu? zise ea. Nu-ți amintești?

Și el își aminti, micul studio de artist din Paris, Pocalul de *adamas*, Magdalena neașteptându-se la atac, când el scosese sabia și o împlântase în ea; expresia de pe fața ei când căzuse pe masa de lucru, murind...

Sângele de pe sabia lui, pe mâinile lui, pe haine. Nu sânge de demon sau ichor. Nu sângele unui dușman. Sângele unui vânător de umbre.

— Îți amintești, zise Magdalena, lăsând capul într-o parte, cu un mic zâmbet. Cum ar putea un demon să știe lucrurile pe care le știu eu, Jace Herondale?

— Nu... e numele meu, șopti Jace.

Sângele lui i se părea fierbinte prin vene, strângându-l de gât, înecându-i cuvintele. Se gândi la caseta de argint cu păsările gravate pe ea, bâtlani grațioși în zbor, istoria uneia dintre cele mai nobile familii de vânători de umbre trecută în cărți, și în scrisori, și în suvenirurile de familie, și cum se simțise de parcă n-ar fi meritat să atingă conținutul acelei casete.

Expresia ei zvâcni nervos, de parcă n-ar fi înțeles prea bine ce spusese el, dar continuă fără oprire, înaintând spre el pe pământul surpat.

— Atunci cine ești tu? Nu ai un drept adevărat la numele de Lightwood. Ești un Morgenstern? Ca Jonathan?

Jace trase aer în piept, care îi pârjoli gâtlejul ca focul. Corpul îi era lac de sudoare, mâinile îi tremurau. Totul din el îi striga să facă un salt și s-o străpungă pe creatura aceea, Magdalena, cu pumnalul lui de seraf, dar nu-și putea alunga din minte imaginea ei căzând, murind, la Paris, iar el stând deasupra ei, dându-și seama ce făcuse, că era un ucigaș și cum era să omoare aceeași persoană de două ori...

— Ți-a plăcut, nu-i așa? șopti Magdalena. Să fii legat de Jonathan, să fii una cu el? Te elibera. Acum poți să-ți spui că tot ce ai făcut ți-a fost impus, că nu tu ai fost cel care a acționat, că nu tu ai înfipt sabia aceea în mine, dar amândoi știm adevărul. Legătura lui Lilith a fost doar o scuză pentru tine ca să faci lucrurile pe care-ți doreai să le faci oricum.

Clary, se gândi el, îndurerat.

Dacă ea ar fi fost aici, ar fi avut convingerea ei inexplicabilă de care să se agațe, credința ei că era bun în sufletul lui, o credință care servea drept fortăreață prin care nicio îndoială nu putea răzbate. Însă ea nu era aici și el era singur într-un ținut ars, mort, același ținut mort...

— Ai văzut, nu-i așa? șuieră Magdalena, care ajunsese aproape lângă el, acum, cu ochii de flăcări săltărețe, oranj și roșii. Pământul ăsta ars, toată distrugerea, și tu domnind peste el? Asta a fost viziunea ta? Dorința inimii tale? Îl prinse de încheietură și vocea ei se ridică, exaltată, nemaifiind întru totul omenească: Crezi că secretul tău întunecat este acela că vrei să fii ca Jonathan, dar o să-ți spun eu adevăratul secret, cel mai întunecat secret. Ești deja.

— Nu! strigă Jace și ridică pumnalul, un arc de foc peste cer.

Ea se smuci înapoi și, pentru o clipă, Jace crezu că focul din pumnal îi aprinsese marginea robei, căci flăcările explodară în fața ochilor lui. Simți arsura și spasmul venelor și-al mușchilor din brațe, auzi țipătul Magdalenei devenind gutural și inuman. Se dădu înapoi, clătinându-se...

Și își dădu seama că focul se revărsase din el, că-i izbucnise din mâini și din vârful degetelor în valuri ce străbătuseră deșertul, incendiind totul înaintea lui. O văzu pe Magdalena răsucindu-se și zgârcindu-se, devenind ceva orbil, cu tentacule și respingător, înainte de a se preface în cenușă, cu un ultim țipăt. Văzu pământul înnegrindu-se și pâlpâind, când căzu în genunchi, pumnalul său de seraf topindu-se în flăcările ce se înălțaseră, încercuindu-l. Gândi: *O să mor ars aici,* în timp ce focul mugea dezlănțuit peste câmpie, astupând vederea cerului.

Nu se temu.

17

JERTFA ARDERII-DE-TOT

Clary visă foc, un stâlp de foc gonind printr-un peisaj deșertic, arzând totul în calea lui: copaci, tufișuri, oameni țipând. Corpurile lor se făceau negre și se sfărâmau din fața forței flăcărilor, iar peste toate atârna o rună, plutind ca un înger, în forma a două aripi unite de o singură bară...

Un țipăt răzbătu prin fum și întuneric, trezind-o pe Clary din coșmarul ei. Ochii i se deschiseră brusc și văzu focul în fața ei, strălucitor și fierbinte, și se ridică iute, întinzând mâna după Heosphoros.

Cu sabia în mână, bătăile de inimă i se domoliră, încetul cu încetul. Acesta nu era un foc pârjolind totul, scăpat de sub control. Era stăpânit, fumul urcând spre enormul tavan al peșterii. Flăcările luminau spațiul din jur. Îi putea vedea pe Simon și pe Isabelle, Izzy ridicându-se din poala lui Simon, uitându-se în jur, clipind buimăcită.

— Ce...

Clary era deja în picioare.

— A țipat cineva, zise ea. Voi doi rămâneți aici, mă duc să văd ce s-a întâmplat.

— Nu... nu.

Isabelle se ridică în picioare exact în clipa în care Alec dădu buzna în încăpere, respirând anevoie.

— Jace, zise el. S-a întâmplat ceva... Clary, ia-ți stela și vino.

Se întoarse pe-un călcâi și se repezi din nou prin tunel. Clary și-o vârî pe Heosphoros sub centură și alergă după el. Străbătu ca săgeata tunelul, ghetele alunecându-i peste pietrele neregulate, și ieși afară, în noapte, cu stela deja în mână.

Noaptea ardea. Platoul cenușiu de stânci cobora spre deșert, iar în locul unde piatra întâlnea nisipul era focul — ridicându-se până sus, prefăcând cerul în auriu, arzând pământul. Se uită la Alec.

— Unde e Jace? strigă ea, peste trosnetele flăcărilor.

El își întoarse capul de la ea, spre inima focului.

— Acolo, zise. În foc. L-am văzut curgând din el și înghițindu-l.

Clary simți cum i se oprește inima; se clătină înapoi, depărtându-se de Alec de parc-ar fi lovit-o, iar el întinse mâna spre ea, spunând:

— Clary. Nu e mort. Dacă ar fi fost, aș fi știut-o. Aș fi știut-o...

Isabelle și Simon ieșiră în fugă din gura peșterii în spatele lor; Clary îi văzu pe amândoi reacționând la focul ceresc, Isabelle cu ochii mari, Simon crispându-se de groază — focul și vampirii nu se înțelegeau, chiar dacă el era un Diurn. Isabelle îl prinse de braț de parc-ar fi vrut să-l protejeze; Clary o putu auzi strigând ceva, dar cuvintele îi erau acoperite de vuietul incendiului. Brațul lui Clary ardea și ustura. Privi în jos și își dădu seama că începuse să deseneze pe pielea ei, reflexul punând stăpânire pe mintea ei conștientă. Privi cum o rună *pyr*, pentru rezistență la foc, îi apărea pe încheietură, clară și neagră pe piele. Era o rună puternică: îi putea simți forța, radiind în afară.

Porni să coboare panta, întorcându-se când îl simți pe Alec în spatele ei.

— Rămâi pe loc, îi strigă ea și își ridică încheietura, arătându-i runa. Nu știu dacă o să meargă. Rămâi aici, apără-i pe Simon și pe Izzy... focul ceresc ar trebui să țină demonii la distanță, dar, pentru orice eventualitate.

Și-apoi se întoarse, săgetând cu ușurință printre stânci, micșorând distanța dintre ea și pălălaie, iar Alec rămase pe potecă, în spatele ei, cu pumnii strânși pe lângă corp.

De aproape, focul era un perete de aur, mișcându-se și schimbându-se, culorile licărind în inima lui: roșu aprins, limbi de portocaliu și de verde. Clary nu putea vedea nimic *decât* flăcări; vipia ce venea dinspre ele îi înțepa pielea și-i aducea lacrimi în ochi. Trase aer în piept, care-i arse gâtlejul, și păși în foc.

O înconjură ca o îmbrățișare. Lumea se transformă în roșu, auriu, oranj, și începu să înoate înaintea ochilor ei. Părul ei se ridică și flutură în vântul fierbinte, și nu mai putea spune care erau șuvițele ei ca de foc și care focul însuși. Păși cu grijă, clătinându-se de parcă ar fi mers împotriva unui vânt puternic — putea simți runa ignifugă zvâcnind pe brațul ei la fiecare pas – iar vâltoarea se rotea în jurul ei, deasupra ei, până sus.

Trase iarăși aer fierbinte în piept și forță înaintarea, cu umerii aduși de parcă ar fi ridicat vreo povară foarte grea. Nu era nimic în jurul ei în afară de foc. Avea să moară în focul ăsta, gândi ea, arzând ca o pană, fără nici măcar o urmă lăsată în țărâna acestei lumi străine care să ateste că fusese vreodată pe aici.

Jace, gândi ea și făcu un ultim pas. Flăcările se deschiseră în jurul ei ca o cortină, iar ea gâfâi, căzând în față, lovindu-și genunchii de pământ. Runa ignifugă de pe brațul ei începuse să se șteargă, albindu-se, storcând-o de energie odată ce-și retrăgea puterea. Își înălță capul și se uită lung.

Focul se ridica de jur împrejurul ei într-un cerc, flăcările urcând până la cerul pârjolit al demonilor. Iar în mijlocul cercului de văpaie, stătea Jace, în genunchi; neatins de flăcări, cu capul lui auriu lăsat pe spate și ochii pe jumătate închiși. Își ținea palmele lipite de pământ, iar din palmele lui curgea un râu care părea de aur topit. Șiroia pe pământ ca mici fire de lavă, iluminându-l. Nu, gândi ea, mai mult decât iluminându-l, *cristalizându-l*, prefăcându-l într-un material dur, auriu, care strălucea ca...

Ca *adamas*-ul. Se târî în patru labe până la Jace, pământul de sub ea prefăcându-se din sol sfărâmicios într-o substanță alunecoasă, transparentă, ca *adamas*-ul, dar de culoarea aurului, nu alb. Jace nu se clinti: precum Îngerul Raziel apărând din Lacul Lyn, șiroind de apă, el rămânea nemișcat în timp ce focul se revărsa din el, de jur împrejurul lui pământul întărindu-se și devenind aur.

Adamas.

Puterea acestuia o străbătu pe Clary prin tot corpul, făcând-o să se înfioare până-n măduva oaselor. Imaginile înfloreau în mintea ei: rune, apărând din nimic, din ce în ce mai clare și apoi dispărând ca focurile de artificii, iar ea suferea pierderea lor, atât de multe rune cărora n-avea să le știe niciodată înțelesul, rostul, dar se trezi la câțiva centimetri de Jace, iar prima rună pe care și-o imaginase vreodată, runa pe care o visase mai mereu în ultimele zile, îi apăru clar în minte. *Aripi, unite de o singură bară — nu, nu aripi — mânerul unei săbii — întotdeauna fusese mânerul unei săbii...*

— Jace! strigă ea, iar el deschise ochii.

Erau mai aurii și decât focul. Se uită la ea fără să-i vină să creadă, iar ea-și dădu imediat seama ce-și închipuia el că făcea — îngenunchease și aștepta să moară, dorindu-și să fie mistuit de foc ca un sfânt medieval. Îi venea să-i tragă o palmă.

— Clary, *cum...*

Întinse mâna să-l apuce de încheietură, dar el era mai rapid decât ea și se feri.

— Nu! Nu mă atinge. E periculos...

— Jace, încetează. Înălță brațul, cu runa *pyr* pe el pâlpâind argintiu în lumina nepământeană. Am mers prin foc ca să ajung la tine, zise ea peste vuietul flăcărilor. Suntem aici. Suntem aici amândoi, acum, înțelegi?

Ochii lui erau înnebuniți, disperați.

— Clary, *ieși de aici...*

— Nu! Se agăță de umerii lui și, de data asta el nu se feri. Își înfipse hotărât degetele în costumul lui de luptă. *Știu cum să îndrept asta!* strigă ea și se aplecă, lipindu-și buzele de ale lui.

Gura lui era fierbinte și uscată și pielea dogorâtoare, când ea își urcă mâinile pe gâtul lui, ca să-i cuprindă fața între palme. Simți gust de foc, de scrum și de sânge pe gura lui și se întrebă dacă și ea avea același gust.

— Ai încredere în mine, șopti ea peste buzele lui și, cu toate că vorbele i se pierdură în haosul din jur, îl simți relaxându-se o idee și dând din cap,

aplecându-se spre ea, lăsând focul să treacă printre ei, când respirară fiecare aerul celuilalt, gustând scânteile unul de pe buzele celuilalt. Ai încredere în mine, șopti ea din nou și întinse mâna după sabie.

Isabelle își încolăcise brațele în jurul lui Simon, ținându-l pe loc. Știa că dacă i-ar fi dat drumul, el ar fi coborât în goană panta, dând năvală în focul unde dispăruse Clary și s-ar fi aruncat în vâlvătaie.

Și ar fi ars ca iasca, mai rău, ca iasca stropită cu benzină. El era vampir. Isabelle îl ținea, cu mâinile prinse strâns peste pieptul lui, și parcă îi putea simți golul de sub coaste, locul unde inima lui *nu* bătea. A ei bătea înnebunită. Părul i se ridicase și-i flutura pe spate în vântul fierbinte de la imensul foc ce ardea la picioarele platoului. Alec era la jumătatea pantei, ezitând; o siluetă neagră pe fundalul flăcărilor.

Iar flăcările — se înălțau spre cer, acoperind vederea lunii sparte. Mișcându-se și schimbându-se încontinuu, un minunat și ucigător zid de aur. Prin tremurul flăcărilor, Isabelle putu desluși niște umbre mișcându-se în el — umbra cuiva îngenuncheat, apoi o alta, o umbră mai mică, aplecându-se și târându-se. *Clary*, gândi ea, târându-se spre Jace prin inima pârjolului. Știa că își aplicase o rună *pyr* pe braț, dar Isabelle nu auzise niciodată de vreo rună ignifugă care ar fi putut să reziste la tipul ăsta de foc.

— Iz, șopti Simon. Eu nu...

— Ssst.

Îl ținu mai strâns, de parcă ținându-l s-ar fi împiedicat de a se face ea însăși fărâme. Jace era acolo, înăuntru, în inima focului, și ea nu ar mai fi putut pierde încă un frate, n-ar mai fi putut...

— Sunt teferi, zise ea. Dacă Jace ar fi fost rănit, Alec ar fi știut. Iar dacă el e teafăr, atunci și Clary e teafără.

— O să ardă amândoi și o să moară, zise Simon, părând pierdut.

Isabelle țipă când flăcările se înălțară brusc și mai sus. Alec făcu un pas nehotărât înainte, apoi căzu în genunchi, punându-și mâinile în pământ. Spatele său era ca un arc de durere. Cerul era o spirală de foc, învârtindu-se amețitor.

Isabelle îi dădu drumul lui Simon și se repezi pe potecă la fratele ei. Se aplecă deasupra lui, înfigându-și mâinile în jacheta lui, trăgându-l în picioare.

— Alec, *Alec*...

Alec se ridică anevoie, cu fața albă ca varul, mai puțin în locurile unde era mânjit cu funingine. Se întoarse cu spatele la Isabelle, dându-și jos jacheta costumului de luptă.

— Runa mea de *parabatai*... poți s-o vezi?

Isabelle simți că-i stă inima; se gândi o clipă c-ar putea leșina. Apucă de gulerul lui Alec, trase și răsuflă zgomotos de ușurare.

— E încă la locul ei.

Alec își îmbrăcă la loc jacheta.

— Am simțit ceva schimbându-se; de parcă s-ar fi *răsucit* ceva în mine... Își ridică vocea: Mă duc acolo.

— Nu!

Isabelle îl prinse de braț, apoi Simon zise brusc din spatele ei:

— *Uite!*

Arăta spre foc. Isabelle îl privi un moment fără să înțeleagă, abia pe urmă dându-și seama ce-i arăta. Flăcările începuseră să se micșoreze. Ea scutură din cap, parcă pentru a și-l limpezi, cu mâna încă pe brațul lui Alec, dar nu, nu era o iluzie. Focul se stingea. Flăcările slăbiseră, nu mai erau imenși stâlpi portocalii, se decoloraseră spre galben, răsucindu-se în interior, strângându-se ca niște degete. Îi dădu drumul lui Alec și toți trei rămaseră aliniați, umăr la umăr, privind focul domolindu-se, scoțând la vedere un cerc de pământ ceva mai întunecat, unde flăcările arseseră, iar înăuntrul lui, două siluete.

Clary și Jace.

Era greu să-i vezi bine, prin fumul și lumina roșie a tăciunilor încă arzând, dar în mod clar erau în viață și nevătămați. Clary stătea în picioare, Jace era îngenuncheat în fața ei, cu mâinile într-ale ei, aproape ca și când l-ar fi făcut cavaler. Era ceva ritualic în poziția lor, ceva ce vorbea despre magie veche, necunoscută. Când fumul se destrămă, Isabelle putu vedea sclipirea luminoasă a părului lui Jace care se ridica în picioare. Apoi amândoi începură să urce pe potecă.

Isabelle, Simon și Alec rupseră rândurile și se repeziră spre ei. Isabelle se aruncă spre Jace, care o prinse și o îmbrățișă, întinzând mâna pe după ea ca să i-o strângă pe a lui Alec, continuând s-o țină strâns pe Isabelle. Pielea lui era rece, față de a ei. Costumul lui n-avea nicio urmă de arsură, întocmai cum deșertul din spatele lor nu arăta niciun semn că, în urmă cu numai câteva clipe, un uriaș incendiu făcea prăpăd aici.

Isabelle întoarse capul pe pieptul lui Jace și îl văzu pe Simon îmbrățișând-o pe Clary. O ținea strâns, clătinând din cap, în timp ce Clary îl privea cu un zâmbet radios, și Isabelle își dădu seama că nu simțea nicio scânteie de gelozie. Nu era nicio deosebire între modul în care Simon o îmbrățișa pe Clary și cel în care ea îl îmbrățișa pe Jace. Era dragoste aici, cât se poate de clar, dar era dragoste frățească.

Se desprinse de Jace și îi zâmbi lui Clary, care-i răspunse cu un zâmbet timid. Alec se apropie s-o îmbrățișeze pe Clary, iar Simon și Jace se priviră cu precauție. Deodată, Simon rânji — acel rânjet subit, neașteptat, care-i înflorea în cele mai nepotrivite împrejurări și pe care Isabelle îl adora — și își întinse brațele spre Jace.

Jace clătină din cap.

— Nu-mi pasă dacă tocmai mi-am dat foc, zise el. Pe tine nu te îmbrățișez.

Simon oftă și își lăsă brațele jos.

— Tu pierzi, zise el. Dacă ai fi dat curs invitației, te-aș fi lăsat să mă îmbrățișezi, dar, sincer, ar fi fost o îmbrățișare de milă.

Jace se întoarse spre Clary, care se desprinsese din brațele lui Alec, dar stătea uitându-se amuzată, cu mâna pe mânerul sabiei Heosphoros. Aceasta părea să licărească, de parcă păstrase ceva din lumina focului.

— Ai auzit asta? o întrebă Jace. O îmbrățișare *de milă*?

Alec ridică o mână. În mod surprinzător, Jace tăcu.

— Recunosc că suntem toți amețiți de bucuria supraviețuirii, așa explicându-se purtarea ta stupidă din momentul de față, zise Alec. Dar, mai întâi — ridică un deget — cred că noi trei avem nevoie de o explicație. Ce s-a întâmplat? Cum ai pierdut controlul asupra focului? Ai fost atacat?

— A fost un demon, zise Jace, după o pauză. A luat forma unei femei pe care eu... cuiva pe care eu l-am rănit pe vremea când mă poseda Sebastian. M-a întărâtat până am pierdut controlul asupra focului ceresc. Clary m-a ajutat să-l iau iarăși în stăpânire.

— Și asta-i tot? Sunteți amândoi teferi? zise Isabelle, fără să-i creadă pe de-a-ntregul. Am crezut... când am văzut ce se întâmpla, am crezut că era Sebastian. Că venise după noi, cumva. Că tu ai încercat să-l arzi și că ai fost prins în mijlocul focului...

— N-o să se mai întâmple. Jace îi atinse blând obrazul lui Izzy. Acum am focul ceresc sub control. Știu cum să-l folosesc și cum să nu-l folosesc. Cum să-l dirijez.

— Cum? întrebă Alec, uluit.

Jace șovăi. Ochii lui se îndreptară spre Clary și părură să se întunece, de parcă trăsese niște obloane peste ei.

— Va trebui să ai doar încredere în mine.

— Asta-i tot? zise Simon, neîncrezător. Doar să avem încredere în tine?

— Nu aveți? întrebă Jace.

— Eu...

Simon se uită la Isabelle, care se uită la fratele ei.

După o clipă, Alec dădu din cap.

— Am avut destulă încredere în tine ca să venim aici, zise el. O să avem încredere în tine până la sfârșit.

— Deși ar fi chiar grozav dacă ne-ai spune și nouă planul, știi, cu puțin înainte, zise Isabelle. Înainte de sfârșit, vreau să zic.

Alec înălță o sprânceană la ea. Ea ridică din umeri, cu nevinovăție.

— Doar cu puțin înainte, zise ea. Mi-ar plăcea să mă aranjez, cât de cât.

Ochii fratelui ei se încrucișară cu ai ei și atunci, un pic răgușiți — de parcă aproape uitaseră cum se face — izbucniră amândoi în râs.

Doamnei Consul:

Spiritele naturii nu sunt aliații voștri. Sunt dușmanii voștri. Urăsc planul nefilimilor și uneltesc să îi trădeze și să-i facă să piardă. Au cooperat cu

Sebastian Morgenstern pentru a ataca și a distruge Institutele. Nu aveți încredere în Meliorn sau în oricare alt sfetnic de la nicio Curte. Regina Elfilor Luminii este dușmanul vostru. Nu încercați să răspundeți acestui mesaj. Acum sunt în Vânătoarea Sălbatică, iar vânătorii m-ar ucide dacă ar bănui că v-am spus ceva.

Mark Blackthorn

Jia Penhallow privi peste ochelarii de citit la Emma și la Julian, care stăteau încordați în fața biroului din biblioteca de la ea de acasă. În spatele Consulului se afla o fereastră panoramică, prin care Emma putea vedea priveliștea orașului Alicante desfășurându-se în vale: casele presărate pe costișele dealurilor, canalele îndreptându-se spre Palatul Acordurilor, Colina Citadelei profilându-se pe cer.

Jia își întoarse din nou ochii la hârtia pe care i-o aduseseră. Fusese împăturită cu o inteligență aproape diabolică și vârâtă într-o ghindă, și fusese nevoie de timp îndelungat și de degetele abile ale lui Ty ca s-o extragă.

— A mai scris fratele vostru și altceva în afară de asta? Vreun mesaj numai pentru voi?

— Nu, zise Julian și trebuie să fi existat ceva în gâtuirea îndurerată a vocii lui care-o făcu pe Jia să-l creadă, pentru că nu stărui.

— Vă dați seama ce înseamnă asta, zise ea. Consiliul n-o să vrea să creadă. O să spună că e o păcăleală.

— E scrisul lui Mark, zise Julian. Și modul în care a parafat...

Arătă spre semnul din josul paginii: imaginea clară a unor spini, făcută cu ceea ce părea a fi cerneală brun-roșiatică.

— Și-a înmuiat inelul familiei în sânge și l-a folosit ca să facă asta, zise Julian, înroșindu-se la față. Mi-a arătat, odată, cum se face. Nimeni altcineva n-ar avea inelul familiei Blackthorn sau n-ar ști cum să facă asta cu el.

Jia se uită de la pumnii strânși ai lui Julian la fața stăpânită a Emmei și dădu din cap.

— Voi sunteți bine? întrebă ea, mai blând. Știți ce este Vânătoarea Sălbatică?

Ty le ținuse o prelegere destul de lungă despre ea, dar Emma găsi că acum, cu privirea mâhnită și compătimitoare a Consulului asupra ei, nu-și putea găsi cuvintele.

Julian vorbi.

— Elfi care sunt vânători, zise el. Străbat cerul călări. Oamenii cred că, dacă îi urmărești, te pot conduce pe tărâmul celor morți sau pe tărâmul zânelor.

— Gwyn ap Nudd e conducătorul lor, zise Jia. El n-a depus jurământ de credință nimănui; este parte a unei magii mai sălbatice. Este supranumit Culegătorul Morților. Deși este un elf, el și vânătorii lui nu sunt implicați în Acorduri. Nu au nicio înțelegere cu vânătorii de umbre și nu ne recunosc jurisdicția. Nu se vor supune legilor, niciunei legi. Înțelegeți?

Ei se uitară la ea fără expresie. Ea oftă.

— Dacă Gwyn l-a luat pe fratele vostru ca să fie unul dintre vânătorii lui, ar putea fi imposibil...

— Spui că n-o să mai putem să-l avem înapoi, zise Emma și văzu ceva sfărâmându-se în ochii lui Julian.

În acea clipă, îi veni să sară pe birou și s-o bată pe Jia cu teancurile ei de dosare îngrijit etichetate, fiecare cu un alt nume pe el.

Unul dintre ele îi atrase atenția Emmei ca o firmă luminoasă. CARSTAIRS: DECEDAȚI. Încercă să nu lase să se vadă pe fața ei că recunoscuse numele familiei sale.

— Spun că nu știu. Consulul își lipi palmele pe fața biroului. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm, în clipa asta, zise ea, iar vocea îi sună reținută și aproape frântă. Pierderea spiritelor naturii ca aliați e o lovitură grea. Dintre toți repudiații, ei sunt cei mai subtili dușmani și cei mai periculoși. Jia se ridică în picioare. Așteptați aici puțin, spuse.

Ieși din încăpere pe o ușă din perete și, după câteva clipe de tăcere, Emma auzi zgomot de pași și murmurul vocii lui Patrick. Prinse frânturi de cuvinte — „proces" și „mortal" și „trădare".

Îl putu simți pe Julian lângă ea, încordat ca o strună de arbaletă încărcată. Întinse mâna și-l atinse ușor pe spate, desenând cu degetele între omoplații lui:

— E-Ș-T-I-B-I-N-E?

El clătină din cap, fără să se uite la ea. Emma aruncă o privire spre teancul de dosare de pe birou, apoi una spre ușă, apoi la Julian, tăcut și fără expresie, și se hotărî. Se repezi la birou, înfigând mâna în teancul de dosare, și-l trase pe cel cu eticheta CARSTAIRS.

Era un dosar legat, nu prea greu, iar Emma îi ridică bluza lui Julian. Îi înăbuși exclamația de surpriză punându-i o mână peste gură, iar cu cealaltă îi vârî dosarul în jeanși, la spate. Îi trase bluza la loc exact când ușa se deschise și Jia intră.

— Ați fi de acord să depuneți mărturie în fața Consiliului încă o dată? întrebă ea, plimbându-și ochii de la Emma, care bănui că probabil roșise, la Julian, care arăta de parcă ar fi fost electrizat.

Privirea lui se înăspri, iar Emma se minună. Julian era atât de blând, încât uneori uita că ochii aceia de culoarea mării puteau deveni reci ca valurile de pe coastă, iarna.

— Fără Sabia Mortală, zise Consulul. Doar vreau să le spuneți și lor ce știți.

— Dacă promiți că o să încerci să-l aduci pe Mark înapoi, zise Julian. Și nu numai s-o spui, ci s-o și faci.

Jia se uită la el, solemn.

— Promit că nefilimii n-o să-l abandoneze pe Mark Blackthorn, nu atâta vreme cât mai e în viață.

Umerii lui Julian se relaxară, o idee.

— Bine, atunci.

Se deschisese ca o floare pe fundalul cerului acoperit de nori negri: o explozie bruscă, fără zgomot, o flamă. Luke, stând la fereastră, tresări și se dădu înapoi surprins, înainte de a-și lipi ochiul de fanta îngustă, încercând să deslușească sursa luminii.

— Ce e?

Raphael își înălță capul de unde stătea, îngenuncheat lângă Magnus. Magnus părea să doarmă, cu ochii ca niște semiluni întunecate pe pielea lui. Se ghemuise incomod pe lângă lanțurile care îl țineau legat și părea bolnav sau cel puțin epuizat.

— Nu sunt sigur, zise Luke și rămase nemișcat, iar băiatul vampir veni lângă el, la fereastră.

Luke nu se simțise niciodată foarte confortabil în prezența lui Raphael. Raphael i se părea un soi de Loki sau alt zeu înșelător, uneori lucrând pentru bine, alteori pentru rău, dar întotdeauna în interesul propriu.

Raphael mormăi ceva în spaniolă și îl împinse pe Luke, făcându-și loc la fereastră. Flăcările se reflectau roșu-auriu în pupilele ochilor săi negri.

— Opera lui Sebastian, nu crezi? întrebă Luke.

— Nu.

Privirea lui Raphael era depărtată, iar Luke își reaminti că băiatul din fața lui, deși arăta neatins de trecerea vremii, de o angelică vârstă de paisprezece ani, era de fapt mai bătrân decât el, mai bătrân și decât ar fi fost părinții lui Luke, dacă ar fi trăit — sau, în cazul mamei sale, dacă ar fi rămas muritoare.

— E ceva sfânt în focul ăsta. Opera lui Sebastian e lucrare a demonilor. Ăsta e așa cum le-a apărut Dumnezeu rătăcitorilor prin deșert. *„Iar Domnul îi călăuzea mergându-le 'nainte și arătându-le calea: ziua, în stâlp de nor; noaptea, în stâlp de foc."*[1]

Luke înălță o sprânceană la el.

Raphael ridică din umeri.

— Am fost crescut un bun băiat catolic. Își lăsă capul într-o parte. Cred că prietenului nostru Sebastian n-o să-i placă foarte tare asta, indiferent ce-o fi, spuse.

— Poți vedea și altceva? întrebă Luke.

Vederea vampirilor e mult mai puternică și decât cea îmbunătățită a vârcolacilor.

— Ceva... ruine, probabil, ca un oraș părăsit... Raphael clătină din cap, frustrat. Uită-te unde focul se termină. Se stinge.

Se auzi un murmur ușor dinspre podea, iar Luke privi în jos. Magnus se întorsese pe spate. Lanțurile erau lungi, îngăduindu-i cel puțin atâta libertate cât să-și ducă mâinile strâns la burtă, de parcă ar fi avut dureri. Ochii lui erau deschiși.

---

[1] Exodul, 13:21.

— Apropo de stins..., spuse.

Raphael își reluă locul lângă Magnus.

— Trebuie să ne spui, magicianule, zise el, dacă e ceva ce putem face pentru tine. Nu te-am mai văzut atât de bolnav.

— Raphael...

Magnus își trecu o mână prin părul negru, asudat. Lanțul zornăi.

— E tatăl meu, zise el brusc. Ăsta e domeniul lui. Mă rog, unul dintre ele.

— Tatăl tău?

— E un demon, zise Magnus scurt. Ceea ce n-ar trebui să fie o așa mare surpriză. Nu vă așteptați la mai multe informații de-atât.

— Bine, și de ce faptul că te afli pe domeniul tatălui tău te îmbolnăvește?

— Încearcă să mă silească să-l chem, zise Magnus, ridicându-se în coate. Poate ajunge la mine cu ușurință, aici. Eu nu pot face magie pe tărâmul acesta, așa că nu mă pot apăra. El mă poate face să mă simt bolnav sau sănătos, după plac. Mă face să mă simt rău pentru că își închipuie că, dacă devin destul de disperat, o să-l chem în ajutor.

— Și o să-l chemi? întrebă Luke.

Magnus clătină din cap și tresări.

— Nu. N-ar merita prețul. Întotdeauna e un *preț* pentru învoielile cu tata.

Luke se simți încordându-se. El și Magnus nu fuseseră prea apropiați, dar întotdeauna îi plăcuse magicianul, îl respectase. Îi respectase pe Magnus și pe magicienii precum Catarina Loss și Ragnor Fell și ceilalți, care lucraseră generații întregi cu vânătorii de umbre. Nu-i plăcu disperarea de acum din glasul lui Magnus, nici ecoul ei din privirea ochilor săi.

— Nu l-ai plăti? Chiar dacă în balanță ar fi viața ta?

Magnus se uită epuizat la Luke și se întinse pe spate, pe podeaua de piatră.

— S-ar putea ca nu eu să fiu cel care-l plătește, zise el și închise ochii.

— Eu..., începu Luke, dar Raphael clătină din cap la el, cu un gest mustrător.

Se ghemuise lângă umărul lui Magnus, ținându-și genunchii cu mâinile. Venele întunecate îi apăruseră pe la tâmple și pe gât, semne că trecuse mult de când nu se mai hrănise. Luke își putea închipui ce tablou ciudat alcătuiau: vampirul înfometat, magicianul muribund și vârcolacul făcând de strajă la fereastră.

— Nu știi nimic despre tatăl lui, zise Raphael cu voce scăzută.

Magnus stătea nemișcat; în mod clar adormise din nou și acum respira anevoios.

— Presupun că tu știi cine e tatăl lui Magnus, nu? zise Luke.

— Am plătit odată o grămadă de bani ca să aflu.

— De ce? Cu te ajută dacă știi?

— Îmi place să știu lucruri, zise Raphael. Pot fi folositoare. El a cunoscut-o pe mama; mi s-a părut corect să știu și eu cine e tatăl lui. Magnus mi-a salvat viața, odată, adăugă Raphael, cu o voce lipsită de emoție. Când am devenit vampir, am vrut să mor. M-am gândit că eram o creatură blestemată. El m-a oprit să mă arunc în lumina soarelui — Magnus m-a învățat cum să pășesc pe un pământ sfânt, cum să rostesc numele lui Dumnezeu, cum să port o cruce. Nu magie mi-a dăruit, ci răbdare, dar mi-a salvat oricum viața.

— Deci îi ești dator, zise Luke.

Raphael își dădu jacheta jos și, dintr-o singură mișcare, abilă, o vârî sub capul lui Magnus. Magnus se mișcă, dar nu se trezi.

— Interpretează-o cum îți place, zise el. N-o să-i dezvălui secretele.

— Răspunde-mi la o singură întrebare, zise Luke, simțind zidul rece de piatră lipit de spatele lui. Tatăl lui Magnus e cineva care ne-ar putea ajuta?

Raphael râse: scurt, tare, fără pic de amuzament adevărat.

— Ești foarte nostim, vârcolacule, zise el. Întoarce-te la uitatul tău pe fereastră și dacă ești tipul care se roagă, atunci probabil ar trebui să te rogi ca tatăl lui Magnus să nu decidă că vrea să ne ajute. Dacă în general nu mă crezi, crede-mă măcar în privința asta.

— Ai mâncat *trei* pizza?

Lily se uita la Bat cu un amestec de dezgust și uimire.

— Patru, zise Bat, punând cutia acum goală de pizza peste celelalte cutii și zâmbind senin.

Maia simți un val de afecțiune pentru el. Nu-l pusese la curent cu planul ei pentru întâlnirea cu Maureen, iar el nu se plânsese niciodată, doar o felicitase pentru felul în care jucase fără să se trădeze. Fusese de acord să stea cu ea și cu Lily la discutarea detaliilor alianței, deși ea știa că el nu-i prea înghițea pe vampiri.

Și lăsase pentru ea pizza care avea numai brânză, fiindcă știa că ei nu-i plac celelalte ingrediente. Ea era acum la a patra felie. Lily, cocoțată cu grație pe marginea biroului din holul mare al secției de poliție, fuma o țigaretă lungă (Maia bănuia că, odată ce erai deja mort, nu-ți făceai prea mari probleme pentru cancerul de plămâni) și arunca priviri incerte spre pizza. Maiei nu-i păsa cât de mult mânca Bat — ceva trebuia să-i alimenteze toți mușchii ăia — câtă vreme păruse bucuros să-i țină companie în timpul întâlnirii. Lily se ținuse de cuvânt în privința înțelegerii lor despre Maureen, dar încă îi mai dădea fiori Maiei.

— Știi, zise Lily, legănându-și picioarele, trebuie să spun că mă așteptasem la ceva un pic mai... interesant. Mai puțin ca o bancă de telefoane.

Strâmbă din nas.

Maia oftă și se uită în jur. Holul principal al secției de poliție era plin de vârcolaci și de vampiri, probabil pentru prima oară de când fusese construită. Erau teancuri de hârtii pe care fuseseră trecute toate informațiile de contact ale repudiaților importanți pe care reușiseră să le ceară, să le împrumute, să le fure și să le descopere — se dovedise că vampirii aveau o arhivă impresionantă de informații despre cine conducea unde — și toată lumea era la telefoane mobile sau computere, sunând și trimițând mesaje și e-mailuri la șefii de clanuri și de haite și la toți magicienii pe care-i putuseră depista.

— Mulțumesc cerului că spiritele naturii sunt centralizate, zise Bat. O Curte a Elfilor Luminii, o Curte a Elfilor Întunericului.

Lily zâmbi cu superioritate.

— Tărâmul de sub munți se întinde până hăt departe, zise ea. Curțile sunt singurele la care putem ajunge noi pe lumea asta, asta-i tot.

— Păi, lumea asta ne preocupă pe noi în momentul de față, zise Maia, întinzându-se și frecându-și ceafa.

Și ea sunase, trimisese mesaje și e-mailuri toată ziua și era epuizată. Vampirii nu li se alăturaseră decât după căderea serii și urmau să lucreze toată noaptea, în timp ce vârcolacii dormeau.

— Vă dați seama ce-o să ne facă Sebastian Morgenstern dacă tabăra lui va câștiga, zise Lily, uitându-se gânditoare prin încăperea aglomerată.

— Poate c-o să ne omoare pe noi primii, zise Maia. Fiindcă, de ucis, oricum o să ne ucidă. Știu că voi, vampirii, adorați ideea de rațiune și logică și de alianțe inspirate, bine cumpănite, dar aici nu merge așa. El vrea să ardă lumea asta din temelii. Asta-i tot ce vrea.

Lily suflă fumul.

— Păi, asta ar fi neplăcut, ținând cont de sentimentele noastre pentru foc.

— Nu te răzgândești, nu-i așa? zise Maia, încercând să nu lase îngrijorarea să i se strecoare în voce. Păreai foarte convinsă că trebuie să luptăm împotriva lui Sebastian, când am vorbit, mai devreme.

— Pășim pe un teren minat foarte periculos, asta-i tot, zise Lily. Ai auzit vreodată de expresia „Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă?"

— Firește, zise Maia, aruncând o privire spre Bat, care mormăise ceva încruntat, în spaniolă.

— Timp de sute de ani, nefilimii și-au păstrat regulile lor și au avut grijă ca și ceilalți să le respecte, zise Lily. Din pricina asta li se poartă multă pică. Acum au plecat să se ascundă cu toții în Idris și nu putem pretinde că repudiații nu se bucură de oarecare... avantaje de pe urma absenței lor.

— Că sunteți în stare să mâncați oameni? întrebă Bat, împăturind o felie de pizza în două.

— Nu-i vorba numai de vampiri, zise Lily cu răceală. Spiritele naturii adoră să-i sâcâie și să-i chinuiască pe oameni; numai vânătorii de umbre îi împiedicau. O să înceapă să răpească din nou copiii de om. Magicienii o să-și vândă magia celui care dă mai mult, ca niște...

— Prostituate magice?

Cu toții își ridicară capetele, surprinși; Malcolm Fade apăruse în prag, ștergându-și fulgii albi de zăpadă din părul său deja albit.

— Asta urma să spui, nu-i așa?

— Ba nu, zise Lily, în mod cert prinsă pe picior greșit.

— Oh, spune ce vrei. Nu mă supăr, zise Malcolm voios. N-am absolut nimic împotriva prostituției. Păstrează civilizația funcțională. Își scutură zăpada de pe haine. Purta un costum negru simplu și un trenci jerpelit; n-avea nimic din eclectismul sclipitor al lui Magnus.

— Cum suportați voi, oameni buni, zăpada? întrebă.

— „Oameni buni"? se burzului Bat. Vrei să spui vârcolaci?

— Vreau să spun locuitorii de pe Coasta de Est, zise Malcolm. Cine ar vrea capriciile vremii dacă ar putea să le evite? Zăpadă, grindină, ploaie. M-aș muta la Los Angeles într-o clipită. Știați că o clipită este, de fapt, o unitate de măsură a timpului? E a șaizecea parte dintr-o secundă. Nu prea poți face totul într-o clipită, nu chiar.

— Știi, zise Maia, Catarina a spus că ești destul de inofensiv...

Malcolm păru încântat.

— A zis Catarina că sunt drăguț[1]?

— Putem rămâne la subiect? întrebă Maia. Lily, dacă problema care te frământă pe tine e că vânătorii de umbre o să se răzbune pe toți repudiații, dacă vreunii dintre noi o să ne sălbăticim cât sunt ei în Idris, ei bine, de-asta facem noi ceea ce facem acum. Asigurându-i pe repudiați că Acordurile rămân în vigoare, că vânătorii de umbre încearcă să-i recupereze pe reprezentanții noștri, că Sebastian este adevăratul inamic aici, o să micșorăm șansele ca haosul din afara Idrisului să influențeze ce se întâmplă în cazul unei bătălii sau când toate acestea se vor sfârși...

— Catarina! anunță Malcolm brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva plăcut. Aproape c-am uitat de ce-am trecut pe aici, în primul rând. Catarina m-a rugat să vă contactez. Ea e la morgă, la spitalul Beth Israel, și vrea să veniți cât puteți de repede. Oh, și a zis să aduceți o cușcă.

*

[1] *Pretty*, în engleză, ca adverb înseamnă „destul de" și ca adjectiv „drăguț".

Una dintre cărămizile zidului de lângă fereastră se mișca în lăcașul ei. Jocelyn își petrecuse timpul folosindu-se de partea metalică a agrafei sale de păr ca să încerce s-o disloce. Nu era atât de fraieră cât să-și închipuie că ar fi putut face o deschizătură în zid prin care să poată evada, dar spera că scoțând o cărămidă avea să aibă o armă. Ceva cu care să-i dea în cap lui Sebastian.

Dacă avea să-și adune curajul pentru asta. Dacă nu avea să ezite.

Ezitase când el fusese nou-născut. Îl ținuse în brațele ei și știuse că era ceva rău cu el, ceva stricat ireparabil, dar nu fusese în stare să acționeze pe baza acestei descoperiri. În străfundul inimii sale crezuse că încă ar mai fi putut fi salvat.

Ușa zăngăni, iar ea se întoarse, strecurându-și agrafa la loc în păr. Era agrafa lui Clary, pe care o luase de pe masa de toaletă a fiicei sale odată când avusese nevoie să-și ferească părul de vopsea. Nu i-o mai dăduse înapoi, dar părea o greșeală și măcar să se gândească la Clary aici, în fața celuilalt copil al ei, cu toate că-i lipsea, îi lipsea atât de mult că o durea sufletul.

Ușa se deschise și Sebastian intră.

Purta o bluză albă, tricotată, iar ea-și aduse aminte din nou de tatăl lui. Lui Valentine îi plăcea să se îmbrace în alb. Îl făcea să pară mai palid, cu părul mai alb, doar o idee mai inuman, și același lucru era valabil și pentru Sebastian. Ochii lui arătau ca două picături de vopsea neagră scăpate pe o pânză albă. El îi zâmbi.

— Mamă, zise.

Ea-și încrucișă brațele peste piept.

— Ce cauți aici, Jonathan?

El clătină din cap, cu același zâmbet pe față, și scoase un pumnal de la cingătoare. Era îngust, cu o lamă subțire ca o undrea.

— Dacă-mi mai spui o dată așa, zise el, o să-ți scot ochii cu ăsta.

Ea înghiți în sec. *Oh, copilul meu.* Își aminti ținându-l în brațe, el stând rece și nemișcat, absolut deloc ca un copil normal. Nu plânsese. Nici măcar o dată.

— Asta ai venit să-mi spui?

El ridică din umeri.

— Am venit să-ți pun o întrebare. Își plimbă ochii prin cameră, cu o expresie plictisită. Și să-ți arăt ceva. Vino. Hai cu mine.

Ea îl urmă afară din cameră, cu un soi de lipsă de chef și ușurare. Ura celula ei și, de bună seamă, ar fi fost bine să vadă mai mult din locul în care era ținută prizonieră, nu? Dimensiunea clădirii, ieșirile?

Culoarul din afara camerei era de piatră, blocuri mari de calcar lipite între ele cu ciment. Podeaua era netedă, tocită de pași. Era o atmosferă prăfuită, de parcă nu mai fusese nimeni pe aici de zeci de ani, poate de secole.

La intervale neregulate, se deschideau mai multe uși în ziduri. Jocelyn își simți inima începând să bată cu putere. Luke ar fi putut fi dincolo de oricare dintre aceste uși. Ar fi vrut să se repeadă la ele, să le deschidă, dar pumnalul era încă în mâna lui Sebastian și nu se îndoia nicio clipă că el era mai conștient de asta decât ea.

Culoarul începu să cotească, iar Sebastian vorbi:

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că te iubesc?

Jocelyn își prinse mâinile, relaxat, în fața ei.

— Presupun, începu ea cu prudență, că aș spune că nu mă poți iubi mai mult decât te iubesc eu.

Ajunseseră la o ușă dublă. Se opriră în fața lor.

— N-ar trebui să te prefaci, măcar?

Jocelyn spus:

— Tu ai putea? O parte din tine este de la mine, știi. Sângele de demon te-a schimbat, dar chiar crezi că totul din tine vine de la Valentine?

Fără să-i răspundă, Sebastian împinse ușile cu umărul și intră. După o clipă, Jocelyn îl urmă... și se opri în loc.

Camera era uriașă și semicirculară. O pardoseală de marmură se întindea până la o platformă construită din piatră și din lemn, înspre peretele de la apus. În mijlocul platformei se aflau două tronuri. Nu exista alt cuvânt pentru ele — jilțuri masive de jad incrustat cu aur; fiecare avea un spătar rotunjit și șase trepte de la el până jos. Câte o fereastră enormă, sticla reflectând numai întuneric, se înălța în spatele fiecărui tron. Ceva din arhitectura încăperii i se părea ciudat de familiară, dar Jocelyn n-ar fi putut spune exact ce.

Sebastian urcă pe platformă și-i făcu semn să vină după el. Jocelyn urcă încet cele câteva trepte ca să i se alăture fiului ei, care se oprise în fața celor două tronuri cu o expresie exultând de triumf pe față. Văzuse aceeași expresie pe fața tatălui său, când privise Pocalul Mortal.

— „El va fi măreț", recită Sebastian, „și va fi numit Fiul Celui Mai Puternic, iar Diavolul îi va dărui tronul tatălui său. Și va domni peste iad în veci, iar regatul lui nu va avea sfârșit."

— Nu înțeleg, zise Jocelyn, iar vocea sună ștearsă și fără viață chiar și pentru urechile ei. Vrei să domnești peste lumea asta? O lume moartă, de demoni și distrugere? Vrei să poruncești cadavrelor?

Sebastian râse.

Era râsul lui Valentine: crud și muzical.

— Oh, nu, zise el. M-ai înțeles cu totul greșit.

Făcu un gest rapid din degete, cum ea îl văzuse și pe Valentine făcând când învățase singur magie, și deodată cele două ferestre mari din spatele tronurilor nu mai erau mate.

Una arăta un peisaj devastat; copaci uscați și pământ ars, creaturi înaripate dezgustătoare rotindu-se pe sub o lună spartă. Un platou golaș de stânci se întindea în fața ferestrelor. Acesta era populat de siluete întunecate, fiecare postată la o oarecare distanță de următoarea, iar Jocelyn își dădu seama că erau întunericiți, făcând de pază.

Cealaltă fereastră arăta orașul Alicante, dormind tihnit sub lumina lunii. O lună arcuită, un cer plin de stele, sclipirea apelor din canale. Priveliștea era una pe care Jocelyn o mai văzuse și își dădu seama, cu o tresărire, de ce camera în care se afla i se părea atât de familiară.

Era camera de Consiliu din Citadelă — transformată dintr-un amfiteatru într-o sală a tronului, dar cu același acoperiș boltit, de aceeași mărime, cu aceeași vedere spre Orașul de Sticlă de la ceea ce fuseseră două ferestre panoramice. Numai că, acum, una dintre ferestre dădea spre lumea pe care o știa, Idrisul din care venise, iar cealaltă spre lumea în care se găsea acum.

— Fortăreața aceasta a mea are ieșiri spre ambele lumi, zise Sebastian, cu înfumurare. Lumea aceasta este secătuită, așa e. O lume ca un

stârv lipsit de sânge. Oh, dar lumea *voastră* este pârguită, gata de a fi condusă. Am visat la asta zile și nopți. Să ard lumea încetul cu încetul, cu ciumă și foamete sau moartea să-i fie rapidă și fără durere — toată viața aceea, stinsă atât de rapid, imaginează-ți cum ar *arde*!

Ochii îi erau febrili.

— Imaginează-ți înălțimile la care m-aș putea ridica, purtat deasupra țipetelor miliardelor de oameni, ridicat de fumul milioanelor de inimi arzând! Se întoarse spre ea. Acum, zise Sebastian, spune-mi ce am moștenit de la tine. Spune-mi ce anume din toate acestea vine de la tine.

Lui Jocelyn îi vuia capul.

— Sunt două tronuri, zise ea.

O cută mică apăru între sprâncenele lui.

— Ce?

— *Două* tronuri, repetă ea. Și nu mă prostești; știu pe cine intenționezi să ai alături de tine. Ai nevoie de ea aici; o vrei aici. Triumful tău nu valorează nimic dacă ea nu-i aici ca să privească. Iar asta — nevoia asta de cineva care să te iubească — asta vine de la mine.

El se uită țintă la ea. Își mușca buza cu atâta ferocitate, încât ea era sigură că-i dăduse sângele.

— Slăbiciune, zise el, aproape pentru sine. E o slăbiciune.

— E omenesc, zise ea. Dar tu chiar crezi că ar putea să stea Clary aici, lângă tine, de bunăvoie și fericită?

Pentru o clipă, ea avu impresia că vede ceva scânteind în ochii lui, dar o clipă mai târziu, aceștia erau din nou negri și glaciali.

— Aș prefera s-o am fericită de bunăvoie, dar o să mă mulțumesc numai cu ea aici, zise el. Nu-mi pasă dacă de bunăvoie sau nu.

Ceva păru să explodeze în creierul lui Jocelyn. Făcu un salt înainte, întinzându-se spre pumnalul din mâna lui; el se dădu înapoi, eschivându-se, și se întoarse cu o mișcare rapidă, grațioasă, trăgându-i picioarele de sub ea. Ea se izbi de podea, se rostogoli și se ghemui. Mai înainte să se poată ridica, descoperi o mână apucând-o de jachetă și smucind-o în sus.

— Femeie proastă, mârâi Sebastian, la câțiva centimetri de fața ei, cu degetele mâinii stângi apăsate cu putere în pielea de sub clavicula ei. Crezi că m-ai putea răni? Vraja mamei mele adevărate mă protejează.

Jocelyn se zbătu.

— Dă-mi drumul!

Fereastra din stânga explodă cu lumină. Sebastian se clătină în spate, surprinderea înflorindu-i pe față în timp ce privea. Peisajul devastat al lumii moarte luă dintr-odată foc, un foc auriu strălucitor, ridicându-se într-o coloană de flăcări până la cerul epuizat. Vânătorii de umbre întunericiți alergau de colo-colo pe pământ ca furnicile. Stelele scânteiau, reflectând înapoi incendiul, roșu și auriu, albastru și portocaliu. Era frumos și înspăimântător ca un înger.

Jocelyn simți începutul unui zâmbet pe buze. Inima ei prinse curaj cu prima speranță de când deschisese ochii în această lume.

— Focul ceresc, șopti ea.

— Într-adevăr.

Un zâmbet juca pe buzele lui Sebastian. Jocelyn se uită la el îngrozită. Se așteptase să fie speriat; în loc de asta, el părea exaltat.

— După cum se spune în Cartea bună: *„Aceasta este rânduiala arderii-de-tot: arderea-de-tot va arde pe jertfelnic fără 'ncetare toată noaptea, până dimineața: focul jertfelnicului va arde pe el și nu se va stinge”.*[1] Strigase aceste cuvinte și își ridicase ambele mâini, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze focul ce ardea atât de sus și atât de strălucitor dincolo de fereastră. Irosește-ți focul în aerul pustiei, fratele meu! strigă el. Lasă-l să curgă în nisip ca sângele sau ca apa și fie să nu te oprești niciodată, să vii negreșit — până ce vom fi față în față.

[1] Leviticul, 6:9.

18

LA RÂUL BABILONULUI

ENERGIA RUNELOR ERA BUNĂ, NIMIC DE ZIS, GÂNDI CLARY EPUIZATĂ, când ajunse în vârful altei dune de nisip, dar nu încăpea comparație cu o ceașcă de cafea. Era foarte sigură că putea face față altei zile de marș, picioarele ei alunecând uneori și până la glezne în maldărele de cenușă, dacă ar fi avut niște cafeină plăcută pompându-i prin vene...

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu? zise Simon, venind lângă ea.

Arăta tras la față și obosit, cu degetele mari petrecute prin bretelele rucsacului. Cu toții arătau sleiți de puteri. Alec și Isabelle făcuseră de strajă după incidentul cu focul ceresc și raportaseră că nu văzuseră nici demoni, nici întunericiți prin vecinătatea ascunzătorii lor. Cu toate acestea, erau cu toții cu nervii întinși și niciunul nu avusese parte de mai mult de câteva ore de somn. Jace părea să funcționeze cu nervi și adrenalină, cercetând mereu semnele vrăjii de urmărire cu brățara de la încheietura lui, uneori uitând să se oprească și să-i aștepte pe ceilalți, în goana lui nebunească după Sebastian, până când trebuiau să-l strige ca să stea să vină și ei.

— Că o uriașă latte de la Mud Truck ar face totul mai promițător, acum?

— Există un local al vampirilor, nu departe de Union Square, unde pun exact cantitatea de sânge potrivită în cafea, zise Simon. Nici prea dulce, nici prea sărat.

Clary se opri; o creangă uscată, ieșind răsucită din pământ, i se încurcase în șireturile ghetelor.

— Mai ții minte când am vorbit despre a *nu* împărtăși?

— Isabelle mă ascultă când îi vorbesc despre chestii de-ale vampirilor.

Clary o scoase pe Heosphoros. Sabia, cu noua rună gravată în negru pe lamă, păru să licărească în mâna ei. Folosi vârful ca să smulgă creanga rezistentă, plină de spini.

— Isabelle e iubita ta, zise Clary. Ea *trebuie* să te asculte.

— Zău? făcu Simon, părând uluit.

Clary își aruncă mâinile în sus și porni să coboare dealul. Panta era abruptă, presărată ici și colo cu fisuri și cavități, totul acoperit de straturi nesfârșite și mohorâte de praf. Aerul era încă înțepător, cerul de un galben-pământiu. Îi putea vedea pe Alec și pe Isabelle stând lângă Jace, la picioarele dealului; el își atingea brățara de la încheietură și se încrunta, privind în depărtare.

Ceva sclipi la marginea câmpului vizual al lui Clary și ea se opri brusc. Își miji ochii, încercând să vadă ce fusese. Luciul a ceva argintiu în depărtare, dincolo de pietrele și de grămezile de dărâmături ale deșertului. Își luă stela și își desenă rapid o rună a Vederii departe pe braț, arsura și usturimea vârfului bont al stelei pătrunzând prin ceața epuizării din mintea ei, ascuțindu-i vederea.

— Simon! zise ea, când el o ajunse din urmă. Tu vezi aia?

El îi urmări privirea.

— L-am zărit puțin și azi-noapte. Mai ții minte că Isabelle a zis că probabil am văzut un oraș?

— Clary!

Îl văzu pe Jace uitându-se la ei, cu fața palidă în aerul cenușiu. Făcu un gest întrebător.

— Ce se întâmplă?

Ea arătă din nou spre ceea ce acum putea vedea clar ca o licărire, o adunătură de forme, în depărtare.

— E ceva acolo, îi strigă ea. Simon crede că e un oraș...

Se întrerupse, pentru că Jace deja începuse să alerge în direcția în care arătase ea. Isabelle și Alec se uitară uimiți, după care o luară la fugă după el; Clary oftă, exasperată, și, cu Simon alături, îi urmă.

Coborâră panta, acoperită cu grohotiș înșelător, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând, lăsând pietricelele să-i poarte la vale. Nu pentru prima oară, Clary aprecie din toată inima costumul ei de luptă: nu putea decât să-și închipuie cum țăndările de piatră i-ar fi tocit pantofii obișnuiți și i-ar fi făcut pantalonii zdrențe.

Ajunse la baza pantei în fugă. Jace era undeva în față, cu Alec și Isabelle imediat în urma lui, mișcându-se grăbit, cățărându-se peste mormanele de stânci, sărind peste făgașele de zgură topită. Când Clary se apropie de cei trei, văzu că se îndreptau către un loc unde deșertul părea să dispară — marginea unui platou? O faleză?

Clary lungi pasul, urcând în patru labe peste ultima îngrămădire de stânci și aproape venind de-a dura peste ele. Ateriză în picioare — Simon, cu mult mai grațios, imediat în fața ei — și văzu că Jace stătea la marginea unei masive terase, care cădea în fața lui ca marginea Marelui Canion. Alec și Isabelle îl încadrau. Toți trei erau ciudat de tăcuți, uitându-se înainte, în lumina posomorâtă, vineție.

Ceva din postura lui Jace, modul în care stătea, îi spuse lui Clary chiar înainte de a ajunge lângă el că acolo era ceva în neregulă. Apoi îi zări expresia și corectă mintal „în neregulă" cu „foarte rău" de-a dreptul.

Privea în jos, la valea de dedesubt, de parcă s-ar fi uitat la mormântul cuiva pe care l-ar fi iubit. În vale erau ruinele unui oraș. Un oraș vechi, foarte vechi, care odinioară fusese construit în jurul unui deal. Vârful dealului era înconjurat de nori cenușii și de ceață. Grămezi de blocuri de piatră, asta era tot ce mai rămăsese din case, iar cenușa se așternuse pe străzi și pe ruinele crestate ale clădirilor. Prăbușite printre ruine ca niște bețe de chibrit aruncate se vedeau coloane sparte, făcute dintr-o piatră palidă, strălucitoare, nepotrivit de frumoase pe pământul acela distrus.

— Turnuri de demoni, șopti ea.

Jace dădu din cap, sumbru.

— Nu știu, zise el, dar cumva... ăsta e Alicante.

*

— E o groaznică povară, să ai deodată o asemenea responsabilitate când ești atât de tânăr, zise Zachariah de îndată ce ușa Sălii Consiliului se închise în urma Emmei Carstairs și a lui Julian Blackthorn.

Aline și Helen plecaseră cu ei, ca să-i escorteze înapoi până la casa în care stăteau. Ambii copii aproape cădeau din picioare de oboseală la sfârșitul interogatoriului, cu umbre adânci pe sub ochi.

În încăpere nu mai rămăseseră decât vreo câțiva membri ai Consiliului: Jia și Patrick, Maryse și Robert Lightwood, Kadir Safar, Diana Wrayburn, Tomas Rosales și vreo câțiva Frați Tăcuți și conducători de Institute. Cei mai mulți vorbeau între ei, dar Zachariah stătea lângă pupitrul Jiei, uitându-se la ea cu adâncă tristețe.

— Au îndurat o așa de mare pierdere, zise Jia. Dar sunt vânători de umbre; mulți suferă o mare pierdere la vârste fragede.

— Îi au pe Helen și pe unchiul lor, zise Patrick, stând nu departe, cu Robert și Maryse, amândoi arătând tensionați și trași la față. O să fie luați în îngrijire, și deopotrivă Emma Carstairs, care în mod clar îi consideră pe Blackthorn familia ei.

— Adesea cei care ne cresc, cei care sunt protectorii noștri, nu sunt rudele noastre de sânge, zise Zachariah.

Jia avusese impresia că vede o duioșie aparte în ochii lui când se uitase la Emma, aproape un regret. Dar probabil își imaginase.

— Cei care ne iubesc și pe care îi iubim. La fel a fost și cu mine. Câtă vreme nu e despărțită de copiii Blackthorn sau de băiat — Julian — ăsta e cel mai important lucru.

Jia auzi distrată cum soțul ei îl liniștea pe fostul Frate Tăcut, dar mintea ei era la Helen. În adâncul inimii sale, Jia își făcea uneori griji pentru fiica ei, care își dăruise inima atât de complet unei fete care era, în parte, spirit al naturii, o rasă cunoscută pentru perfidie. Știa că Patrick nu era deloc mulțumit că Aline alesese o fată și nu un băiat, că deplângea — egoist, gândi ea — ceea ce considera sfârșitul ramurii lui în genealogia Penhallow. Ea, una, își făcea mai multe griji că Helen Blackthorn avea să-i zdrobească inima fiicei sale.

— Câtă crezare dați înștiințării despre trădarea spiritelor naturii? întrebă Kadir.

— Completă crezare, zise Jia. Asta explică foarte multe. Cum au fost elfii în stare să pătrundă în Alicante și să fugă cu prizonierii din casa dată reprezentanților spiritelor naturii; cum a fost în stare Sebastian să-și ascundă trupele de noi, la Citadela de Diamant; de ce l-a cruțat pe Mark Blackthorn — nu de teama de a-i mânia pe elfi, ci din respect pentru alianța lor. Mâine, o s-o confrunt pe Regina Elfilor Luminii și...

— Cu tot respectul, zise Zachariah, cu vocea lui blândă. Eu nu cred că ar trebui să faci asta.

— De ce nu? întrebă Patrick.

Pentru că acum dețineți o informație despre care Regina Elfilor nu știe că o aveți, zise Fratele Enoch. *Foarte rar se întâmplă asta. În război, există avantajele forței, dar există și avantajele informațiilor. Nu-l irosiți pe acesta de acum.*

Jia șovăi.

— Lucrurile ar putea fi mai rele decât crezi, zise ea și scoase ceva din buzunarul hainei.

Era un mesaj-foc, adresat ei de la Labirintul Spiralat. Jia i-l întinse lui Zachariah.

El păru să încremenească. Pentru o clipă, se uită pur și simplu la el; apoi își trecu un deget peste hârtie și ea-și dădu seama că nu-l citea, ci mângâia semnătura expeditorului misivei, o semnătură care în mod clar îl izbise ca o săgeată în piept.

Theresa Gray.

— Tessa spune, zise el în cele din urmă, apoi își drese glasul, căci vocea îi sunase răgușită și întretăiată. Ea spune că magicienii Labirintului Spiralat au examinat cadavrul lui Amalric Kriegsmesser. Că inima lui era zbârcită și organele lui, uscate. Mai spune că lor le pare rău, dar nu se poate face absolut nimic pentru a-i vindeca pe întunericiți. Necromanția le poate face corpurile să se miște din nou, dar sufletele lor sunt pierdute pentru totdeauna.

— Numai puterea Pocalului Infernal îi ține în viață, zise Jia, cu vocea tremurându-i de amărăciune. Pe dinăuntru sunt morți.

— Pocalul Infernal ar putea fi distrus..., cugetă Diana.

— Și atunci ar putea să-i ucidă pe toți, da, zise Jia. Însă nu avem noi Pocalul Infernal, ci Sebastian.

— Să-i ucizi pe toți dintr-o singură lovitură pare nedrept, zise Tomas, arătând oripilat. Sunt vânători de umbre.

— Ba nu sunt, zise Zachariah, cu o voce mult mai puțin blândă decât ajunsese Jia să asocieze cu el.

Ea îl privi, surprinsă.

— Sebastian contează pe faptul că noi o să ne gândim la ei ca la vânători de umbre. Contează pe ezitarea noastră, pe incapacitatea noastră de a ucide monștrii ce poartă chipuri umane.

— Pe mila noastră, zise Kadir.

— Dacă eu aș fi convertit, mi-aș dori să mi se pună capăt suferințelor, zise Zachariah. *Asta* este mila. Asta este ceea ce Edward Longford i-a arătat *parabatai*-ului său, înainte de a întoarce sabia asupra sa. De aceea i-am adus omagiul meu.

Atinse runa ștearsă de la gâtul său.

— Și atunci să cerem Labirintului Spiralat să renunțe? întrebă Diana. Să înceteze de a mai căuta un leac?

— Labirintul a renunțat deja. N-ai ascultat ce a scris Tessa? zise Zachariah. Nu se poate găsi totdeauna un leac. Cel puțin, nu la timp. Știu — adică, am învățat — că nu te poți bizui pe asta. Nu poate fi singura noastră speranță. Trebuie să-i plângem pe întunericiți ca pe morți și să avem încredere în ceea ce suntem: vânători de umbre, războinici. Trebuie să facem lucrul pentru care am fost făcuți. Să luptăm.

— Dar cum ne apărăm împotriva lui Sebastian? Era destul de rău când aveam de-a face numai cu întunericiții; acum trebuie să luptăm și cu spiritele naturii! interveni Tomas. Iar tu ești doar un băiat...

— Am o sută patruzeci și șase de ani, zise Zachariah. Și acesta nu este primul meu război fără speranțe de victorie. Cred că putem întoarce trădarea elfilor în avantajul nostru. O să cerem ajutorul Labirintului Spiralat ca s-o facă, dar dacă mă ascultați, o să vă spun cum.

*

Clary, Simon, Jace, Alec și Isabelle își făceau drum în tăcere printre ruinele stranii din Alicante. Pentru că Jace avusese dreptate: *era* Alicante, fără nicio îndoială. Trecuseră pe lângă prea multe lucruri pe care le cunoșteau ca să fie altceva. Zidurile din jurul cetății, acum surpate: porțile, măcinate, cu cicatrice de ploi acide. Piața Rezervorului. Canalele seci, acoperite cu mușchi negru, spongios.

Colina era devastată, o cocoașă golașă de stâncă. Semnele pe unde fuseseră odinioară poteci erau clar vizibile ca niște cicatrice pe costișă. Clary știa că, în vârf, ar fi trebuit să fie Citadela, dar dacă mai rămăsese în picioare, era invizibilă, ascunsă în cețuri cenușii.

În cele din urmă urcară pe o grămadă mai înaltă de dărâmături și se treziră în Piața Îngerului. Lui Clary i se tăie respirația — deși cele mai multe dintre clădirile care o încadraseră se prăbușiseră, piața era surprinzător de neafectată, pietrele pavajului întinzându-se ordonat în lumina gălbuie. Palatul Acordurilor încă rămăsese în picioare.

Totuși nu era de piatră albă. Pe tărâmul omenesc, arăta ca un templu grecesc, dar în lumea asta era de metal lăcuit. O clădire înaltă, masivă, dacă ceva care arăta ca aurul topit turnat din cer ar fi putut fi descris drept clădire. Gravuri masive înconjurau întreaga structură, ca panglica înconjurând o cutie; tot ansamblul sclipea stins în portocaliul luminii.

— Palatul Acordurilor. Isabelle stătea cu biciul înfășurat pe încheietura mâinii, privind în sus la el. Incredibil.

Începură să urce treptele, care erau de aur străbătut de cenușă neagră și tocit de vreme. Pe ultima treaptă, se opriră să se uite lung la ușile duble. Erau acoperite cu panouri de metal prelucrat cu ciocanul. Fiecare panou înfățișa o scenă.

— E o poveste, zise Jace, făcând un pas mai aproape și atingând gravurile cu un deget al mănușii sale negre.

La baza fiecărei ilustrații scria ceva într-o limbă necunoscută. El aruncă o privire spre Alec.

— Poți citi?

— Sunt *singurul* care a fost atent la lecțiile de limbi străine? întrebă Alec plictisit, dar se apropie să se uite mai bine la scris. Păi, în primul rând, panourile, zise el. Sunt o istorie.

Cel dintâi înfățișa un grup de oameni, desculți și îmbrăcați în robe, ferindu-se speriați, în timp ce norii de deasupra lor se deschideau și o gheară se întindea spre ei.

— Oamenii au trăit aici, sau niște ființe asemănătoare oamenilor, zise Alec, arătând spre figuri. Au trăit în pace, până când au venit demonii. Și apoi...

Se întrerupse, cu mâna pe un panou a cărui imagine îi era cunoscută lui Clary ca dosul propriei mâini. Îngerul Raziel, înălțându-se din Lacul Lyn, cu Instrumentele Mortale în mână.

— Pe Înger.

— Literalmente, zise Isabelle. Cum... Ăsta e Îngerul *nostru*? Lacul nostru?

— Nu știu. Aici scrie că au venit demonii și că vânătorii de umbre au fost creați ca să lupte cu ei, continuă Alec, trecând la următorul panou.

Degetul lui arătă spre scrisul de pe panou.

— Cuvântul acesta de aici înseamnă „nefilim". Dar vânătorii de umbre au respins ajutorul repudiaților. Magicienii și spiritele naturii s-au aliat cu părinții lor infernali. Au trecut de partea demonilor. Nefilimii au fost înfrânți și măcelăriți. În ultimele lor zile, au creat o armă menită să-i țină pe demoni departe.

În panoul următor, o femeie ținea un soi de toiag de fier cu o piatră arzătoare montată în vârful ei.

— N-au avut pumnale de seraf; nu le dezvoltaseră. Nu par să fi avut Surori de Fier sau Frați Tăcuți. Aveau fierari și au creat un soi de arme, ceva despre care au crezut că i-ar putea ajuta. Cuvântul de aici este *„skeptron"*, dar mie nu îmi spune nimic. Oricum, *skeptron*-ul n-a fost de ajuns.

Trecură la celălalt panou, care arăta distrugerea: nefilimii zăcând morți, femeia cu toiagul de fier prăbușită la pământ, toiagul însuși căzut deoparte.

— Demonii — sunt numiți *asmodei* aici — au ars soarele și au umplut cerul cu cenușă și nori. Au smuls focul din pământ și au ras orașele.

Au ucis tot ce mișca și respira aer. Au secat mările până când și tot ce fusese în apă a murit.

— *Asmodei*, repetă Clary. Am mai auzit de ei. Era ceva ce-a spus Lilith despre Sebastian. Înainte de a se fi născut el. *„Copilul născut cu acest sânge în el va întrece în putere Demonii Căpetenii ai abisului dintre lumi. Va fi mai puternic decât asmodeii."*

— Asmodeus este unul dintre demonii căpetenii ai abisului dintre lumi, zise Jace, uitându-se la Clary.

Știa că el își amintea cuvintele lui Lilith la fel de bine ca și ea. Avusese aceeași viziune ca și ea, arătată lor de îngerul Ithuriel.

— Ca Abbadon? întrebă Simon. Și ăla era un demon căpetenie.

— Mult mai puternic decât el. Asmodeus este un Prinț al iadului — sunt nouă la număr. *Fati*. Vânătorii de umbre nu pot spera să-i învingă. Ei pot distruge îngerii în luptă. Pot reface lumile, zise Jace.

— Asmodeii sunt copiii lui Asmodeus. Demoni puternici. Ei au secătuit lumea asta și le-au lăsat-o altora, demonilor mai slabi, ca să se hrănească din resturile ei.

Alec părea îngrețoșat.

— Ăsta nu mai este Palatul Acordurilor. E un mormânt. Un mormânt pentru viața din lumea aceasta.

— Dar asta e lumea *noastră*? își ridică vocea Isabelle. Am călătorit înainte în timp? Dacă Regina ne-a înșelat...

— Nu ne-a înșelat. Cel puțin, nu în privința locului în care suntem, zise Jace. Nu am călătorit înainte în timp; am călătorit alături. Aceasta este o dimensiune-oglindă a lumii noastre, un loc în care istoria a decurs ușor altfel. Își trecu degetele mari prin găicile cingătorii și privi în jur. O lume fără niciun vânător de umbre.

— E ca *Planeta maimuțelor*, zise Simon. Numai că aia era în viitor.

— Da, păi, ăsta ar putea fi viitorul nostru, dacă Sebastian obține ce vrea, zise Jace.

Bătu cu degetul în panoul cu femeia ținând ridicat *skeptron*-ul arzător și se încruntă, apoi împinse cu putere în ușă.

Se deschise cu un țipăt al balamalelor care spintecă aerul ca un cuțit. Clary tresări. Jace își scoase sabia și se uită precaut prin deschizătura ușii. Dincolo de ea era o încăpere, plină de lumină cenușie.

Împinse cu umărul mai mult în ușă și se strecură înăuntru, făcându-le semn celorlalți să aștepte.

Isabelle, Alec, Clary și Simon schimbară priviri și, fără niciun cuvânt, intrară imediat după el. Alec, cel dintâi, cu arcul pregătit; apoi Isabelle, cu biciul ei, Clary cu sabia ei și Simon, cu ochii luminând în penumbră ca ai unei pisici.

Interiorul Sălii Acordurilor era deopotrivă familiar și nefamiliar. Podeaua era de marmură, crăpată și spartă. În multe locuri, mari pete negre se întindeau pe piatră, rămășițele vechilor bălți de sânge. Acoperișul de deasupra, care în Alicante era de sticlă, dispăruse de mult și nu rămăseseră decât niște cioburi, ca niște cuțite transparente pe fundalul cerului.

Sala era goală, în afară de statuia din centru. Locul era inundat de o lumină bolnavă, galben-cenușie. Jace, în fața statuii, se întoarse brusc când intrară ei.

— V-am spus să așteptați, se răsti el la Alec. Nu faceți *niciodată* ce vă spun?

— Practic, n-ai spus de fapt nimic, zise Clary. Doar ai făcut semn.

— Semnele se iau în calcul, zise Jace. Eu fac semne foarte expresive.

— Nu comanzi tu, zise Alec, lăsându-și arcul în jos.

O parte din încordare i se risipise. Era clar că nu se ascundea niciun demon în umbră: nimic nu le împiedica vederea zidurilor măcinate și nimic, în afară de statuie, nu rămăsese în picioare în sală.

— Nu e nevoie să ne protejezi.

Isabelle își dădu ochii peste cap la amândoi și se apropie de statuie, lăsându-și capul pe spate. Era statuia unui bărbat în armură; picioarele sale, în cizme cu zale, se sprijineau pe un soclu de aur. Purta o complicată cămașă de zale circulare de piatră, decorată cu un motiv de aripi de înger pe piept. În mâini ținea o imitație de fier a *skeptron*-ului, care avea în vârf un ornament de metal circular în care fusese fixată o piatră prețioasă roșie.

Cine sculptase statuia fusese foarte talentat. Fața era frumoasă, cu maxilare puternice, cu o privire distantă, limpede. Însă ceva îi surprinse mai mult decât înfățișarea atrăgătoare: exista o anumită

asprime în conformația ochilor și a bărbiei, o arcuire a gurii care exprima egoism și cruzime.

Pe soclu fuseseră gravate niște cuvinte și, cu toate că nu erau în engleză, Clary le putu citi:

JONATHAN VÂNĂTORUL DE UMBRE, PRIMUL ȘI ULTIMUL DINTRE NEFILIMI.

— Primul și ultimul, șopti Isabelle. Locul acesta *este* un mormânt.

Alec se lăsă pe vine. Mai erau și alte cuvinte pe soclu, sub numele lui Jonathan. Le citi cu voce tare:

— *„Și cel ce va învinge, și cel ce va continua să facă ce-am făcut eu până la sfârșit, lui o să-i dau puterea de a cârmui peste popoare; și el le va conduce cu un toiag de fier, și lui îi voi dărui Steaua Dimineții."*

— Și asta ce vrea să însemne? întrebă Simon.

— Cred că Jonathan Vânătorul de umbre s-a obrăznicit, zise Alec. Cred că s-a gândit că *skeptron*-ul ăsta nu doar că îi va salva, ci îl va și împuternici pe el să conducă lumea.

— *„Și lui îi voi dărui Steaua Dimineții"*, repetă Clary. Asta este din Biblie. Din Biblia noastră. Iar „Morgenstern" înseamnă „steaua dimineții".

— „Steaua dimineții" înseamnă multe lucruri, zise Alec. Poate însemna „cea mai strălucitoare stea de pe cer", sau poate însemna „focul ceresc", sau poate însemna „focul ce cade odată cu îngerii când sunt alungați din rai". Este, de asemenea, numele lui Lucifer, aducătorul de lumină, demonul mândriei.

Își îndreptă spatele.

— În orice caz, înseamnă că aia de-o ține statuia în mâini este arma adevărată, zise Jace. Ca pe gravurile de pe ușă. Ai spus că *skeptron*-ul e ceea ce-au făurit ei aici, în loc de pumnalele de seraf, ca să se apere de demoni. Uită-te la semnele de pe mâner. A fost folosit în bătălie.

Isabelle bătu cu mâna în pandantivul de la gâtul ei.

— Și piatra roșie. S-ar părea că e făcută din același material ca medalionul meu.

Jace dădu din cap.

— Și eu cred că e aceeași piatră.

Clary știu următorul lucru pe care avea să-l spună el chiar înainte de a deschide gura.

— Arma aceea. O vreau.

— Ei bine, n-o poți avea, zise Alec. E prinsă de statuie.

— Ba nu e, spuse Jace și îi arătă: Uite, statuia o ține, însă de fapt sunt două piese complet separate. Au sculptat statuia și apoi i-au pus sceptrul în mâini. A fost concepută să fie detașabilă.

— Nu sunt sigură că e chiar adevărat..., începu Clary, dar Jace deja pusese un picior pe soclu, pregătindu-se să se cațere.

Avea în ochi sclipirea aceea pe care ea o iubea și de care se temea, în egală măsură, cea care spunea: *Fac ce vreau și la naiba cu consecințele.*

— Stai! Simon țâșni să-l oprească pe Jace să urce mai departe. Îmi cer scuze, dar mai vede cineva ce se întâmplă aici?

— Nuuu, zise Jace, tărăgănat. De ce nu ne povestești tu totul despre asta? Vreau să spun, doar avem tot timpul din lume.

Simon își încrucișă brațele la piept.

— Am fost în multe campanii...

— Campanii? repetă Isabelle, uluită.

— Adică vrea să spună în multe jocuri Dungeons and Dragons, le traduse Clary.

— *Jocuri?* repetă Alec, nevenindu-i să creadă. În caz că n-ai observat, ăsta nu e un joc.

— Nu asta-i ideea, zise Simon. Ideea e că, atunci când joci Dungeons and Dragons și echipa ta dă peste vreo comoară, sau o nestemată uriașă și scânteietoare, sau un craniu magic de aur, *nu îl iei niciodată.* E întotdeauna o capcană. Simon își desfăcu brațele și le flutură larg. *Asta* e o capcană.

Jace tăcu. Se uita la Simon gânditor, de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci sau, cel puțin, nu îl observase niciodată de atât de aproape.

— Vino aici, zise.

Simon se îndreptă spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Ce... uuf!

Jace își lăsă sabia în mâinile lui Simon.

— Ține asta pentru mine până mă urc, zise Jace, și sări pe plintă.

Protestele lui Simon au fost acoperite de sunetul ghetelor lui Jace izbind în statuie în timp ce se cățăra pe ea, ridicându-se în mâini. Ajunse la mijlocul statuii, unde haina de zale sculptată îi oferea sprijin pentru picioare și se propti bine, întinzând mâna peste piatră ca să apuce mânerul *skeptron*-ului.

Se poate să fi fost o iluzie, dar lui Clary i se păru că vede gura zâmbitoare a statuii strâmbându-se într-o grimasă și mai crudă. Piatra roșie se aprinse brusc; Jace se dădu înapoi, dar sala era deja plină de un zgomot care-ți spărgea timpanele, combinația groaznică dintre o alarmă de incendiu și un țipăt omenesc, repetându-se fără încetare.

— Jace!

Clary alergă la statuie.

El sărise de pe ea, crispându-se din pricina zgomotului oribil. Lumina pietrei roșii creștea în intensitate, umplând sala de sângeriu.

— La dracu', strigă Jace peste zgomot. *Urăsc* când Simon are dreptate.

Cu o privire mânioasă, Simon îi împinse lui Jace sabia înapoi; Jace o luă, rotindu-și privirea prin sală, îngrijorat. Alec își ridicase din nou arcul; Isabelle stătea cu biciul pregătit. Clary scoase un pumnal de la cingătoare.

— Mai bine ieșim de aici, strigă Alec. S-ar putea să nu urmeze nimic, dar...

Isabelle scoase un strigăt și își duse mâna la piept. Pandantivul ei începuse să pâlpâie, încet, strălucitor, egal, ca bătăile de inimă.

— Demoni! strigă ea, exact în clipa în care cerul se umplu de creaturi zburătoare.

Și ce mai *creaturi*! Aveau corpuri greoaie și rotunde, ca niște larve imense și palide, cu mai multe șiruri de ventuze. Nu aveau fețe; și la un capăt și la celălalt se terminau cu niște uriașe guri circulare rozalii, tivite cu niște colți ca de rechin. Mai multe rânduri de aripi butucănoase le flancau corpurile, fiecare aripă având în vârf un pinten ascuțit ca pumnalul. Și erau puzderie.

Până și Jace păli.

— Pe Înger — *fugiți!*

Fugiră, dar creaturile, în pofida taliei lor, erau mai rapide. Aterizau de jur împrejurul lor, cu bufnituri umede grețoase. Clary se gândi, înnebunită, că sunau ca niște uriașe flegme picând din cer. Strălucirea rubinie a *skeptron*-ului se stinsese din clipa în care apăruseră, iar acum sala era scăldată în lumina urâtă, gălbuie, a cerului.

— Clary! strigă Jace când una dintre creaturi se ridică asupra ei, cu gura sa circulară deschisă.

Bale groase ca niște sfori atârnau de ea.

Buf. O săgeată se împlântă în cerul gurii demonului. Creatura se cabră, scuipând sânge negru. Clary îl văzu pe Alec apucând o altă săgeată, potrivind-o și slobozind-o.

Alt demon se dădu pe spate, după care Isabelle intră în acțiune, pocnind din bici încolo și-ncoace, făcându-i fâșii. Simon prinsese un demon și-l ținu strâns, afundându-și mâinile în corpul lui moale, cenușiu, iar Jace înfipse sabia în el. Demonul se prăbuși, trântindu-l pe Simon la podea: ateriză pe rucsacul din spate. Clary avu impresia că aude un sunet ca de sticlă spartă, dar în clipa următoare Simon era din nou în picioare, Jace sprijinindu-l cu o mână pe umăr, înainte ca amândoi să se întoarcă înapoi la luptă.

Gheața se pogorâse peste Clary: calmul rece și tăcut al bătăliei. Demonul pe care îl săgetase Alec se zvârcolea, încercând să scuipe săgeata înțepenită în gura lui; ea făcu un pas spre el și își înfipse pumnalul în corpul monstrului, sângele negru țâșnind din rană și udându-i costumul. Sala se umpluse de duhoarea de gunoi putred a demonilor, împletită cu izul acid de ichor; Clary icni când demonul, cu un ultim spasm, se prăbuși.

Alec susținea atacul, lăsând săgețile să zboare una după alta, făcându-i să dea înapoi, răniți. Zbătându-se să se ridice, Jace și Isabelle se aruncau asupra lor, sfârtecându-i cu sabia și cu biciul. Clary îi urmă, sărind pe un alt demon rănit, spintecându-i fâșia moale de carne de sub gură, mâna ei, mânjită de sângele uleios al demonului, alunecându-i pe mânerul pumnalului. Demonul se prăbuși în el însuși cu un șuier, făcând-o să cadă grămadă la podea. Pumnalul îi zbură din mână și ea

se aruncă după el, îl apucă și se rostogoli pe o parte exact în clipa în care un alt demon făcea un salt descolăcindu-și corpul puternic.

Se izbi în locul unde stătuse ea mai devreme și se strânse ghem, șuierând, încât Clary se trezi cu două guri căscate la ea. Își potrivi pumnalul pentru a-l arunca și atunci, cu un fulger auriu-argintiu, biciul lui Isabelle tăie creatura în două.

Bucățile căzură la podea, desfăcându-se, și o grămadă amestecată de organe interne aburinde se revărsă în afară. Cu toată gheața bătăliei, Clary era gata să verse. Demonii de regulă mureau și dispăreau înainte să apuci să vezi prea multe din ce aveau înăuntru. Acesta încă se mai zvârcolea, chiar și tăiat în două, zvâcnind înainte și înapoi. Isabelle se strâmbă și ridică din nou biciul — iar zvâcnetele se prefăcură într-un salt violent și jumătatea de monstru își înfipse dinții în piciorul lui Isabelle.

Izzy țipă, pocnind din bici, iar monstrul îi dădu drumul; ea căzu pe spate, piciorul cedându-i sub ea. Clary sări să înjunghie cealaltă jumătate a demonului, înfigând pumnalul în spatele creaturii până când se făcu bucăți sub ea și se trezi îngenuncheată într-o baltă de sânge de demon, cu pumnalul ud în mână, gâfâind.

Se făcu liniște. Alarma stridentă se oprise, iar demonii nu mai erau. Cu toții fuseseră măcelăriți, dar nu exista nicio bucurie a victoriei. Isabelle era pe jos, cu biciul încolăcit pe încheietură, cu sângele șiroindu-i dintr-o rană de forma unei semiluni. Respira iute și pleoapele i se zbăteau.

— Izzy!

Alec lăsă arcul jos și se aruncă pe podeaua plină de sânge spre sora lui. Ateriză în genunchi și o ridică în poală. Îi smulse stela de la cingătoare.

— Iz, Izzy, rezistă...

Jace, care recuperase arcul lui Alec, părea gata să vomite sau să cadă; Clary văzu cu surprindere amorțită că Simon avea o mână pe brațul lui Jace, cu degetele adânc înfipte în el, de parcă l-ar fi ținut pe Jace în picioare.

Alec sfâșie țesătura costumului lui Izzy, despicându-i cracul pantalonului până la genunchi. Clary își înăbuși un strigăt. Piciorul lui Isabelle

era făcut fâșii: arăta ca pozele pe care le văzuse Clary cu mușcături de rechin, sânge și țesut strivit înconjurând găuri adânci.

Alec lipi stela de pielea genunchiului ei și desenă o *iratze*, apoi încă una, puțin mai jos. Umerii îi tremurau, dar mâna îi era sigură. Clary îl luă de mână pe Jace și-l strânse. Era rece ca gheața.

— Izzy, șopti Alec, când *iratze*-le păliră, resorbite în pielea ei, lăsând urme albicioase.

Clary își aminti de Hodge, cum îi desenaseră ei rună vindecătoare după rună vindecătoare, dar rănile lui fuseseră prea mari: runele se șterseseră, iar el sângerase până murise, în pofida puterii runelor.

Alec își înălță capul. Trăsăturile chipului său erau schimonosite, de nerecunoscut: pe obraz avea sânge — al lui Isabelle, gândi Clary.

— Clary, zise el, poate dacă încerci tu...

Simon încremeni deodată.

— Trebuie să ieșim de aici, zise el. Aud aripi. O să mai vină.

Isabelle nu mai gâfâia. Rana nu-i mai sângera atât de puternic, dar Clary putea vedea, cu o strângere de inimă, că rănile erau încă acolo, umflate și purpurii.

Alec se ridică, ținând în brațe corpul inert al surorii lui, cu părul ei negru atârnând ca un steag.

— Și *unde* să ne ducem? zise el, aspru. Dacă fugim, o să vină după noi...

Jace se întoarse brusc.

— Clary...

Ochii lui erau imploratori. Inima lui Clary se frânse pentru el. Jace, care rareori se ruga pentru ceva. Pentru Isabelle, cea mai curajoasă dintre ei toți.

Alec se uită de la statuie la Jace, la fața albă a surorii lui fără cunoștință.

— Să facă, zise el cu voce spartă, *cineva* ceva...

Clary se răsuci pe-un călcâi și alergă spre zid. Aproape că se aruncă în el, smulgându-și stela din gheată și lipind-o de piatră. Contactul vârfului instrumentului cu marmura îi trimise un șoc prin tot brațul, dar îl apăsă ferm, degetele vibrându-i în timp ce desena. Linii negre se

întinseră ca fisurile pe fața pietrei, spărgându-se în forma unei uși; marginile liniilor începură să pâlpâie. În spatele ei, Clary putea auzi demonii: mugetul glasurilor, vâjâitul aripilor cu pinteni, chemările lor șuierate înălțându-se în țipete, când ușa se aprinse de lumină.

Era un dreptunghi argintiu, la fel de lipsit de adâncime ca un ochi de apă dar fără apă, încadrat de rune arzătoare. Un Portal. Clary întinse o mână și-i atinse suprafața. Fiecare cotlon al minții ei se concentrase în vizualizarea unui singur loc.

— *Haide odată!* țipă ea, cu ochii ațintiți asupra Portalului, fără să se miște când Alec, purtând-o pe sora lui în brațe, trecu în goană pe lângă ea și dispăru.

Simon îl urmă, iar apoi Jace, prinzând-o de mâna liberă în trecere. Clary nu avu decât o clipă la dispoziție să arunce o privire înapoi — o aripă uriașă, neagră, îi trecu prin fața ochilor și zări ca într-o străfulgerare colții din care picura venin — înainte ca furtuna Portalului s-o absoarbă și s-o învârtă în haos.

Clary se izbi tare de pământ, julindu-și genunchii. Portalul o despărțise de Jace; se rostogoli, ridicându-se repede, și se uită în jur, respirând accelerat — și dacă Portalul nu funcționase? Dacă nu îi transportase în locul care trebuia?

Dar tavanul peșterii se boltea deasupra, familiar și înalt, gravat cu rune. Văzu și vatra focului, urmele locurilor unde dormiseră, cu o noapte înainte. Jace, ridicându-se în picioare, lăsând să-i cadă arcul lui Alec din mână, Simon...

Și Alec, în genunchi, lângă Isabelle. Orice satisfacție pe care Clary o simțise la succesul ei cu Portalul se dezumflă ca un balon. Isabelle zăcea nemișcată și vlăguită, respirând iute și superficial. Jace se lăsă în genunchi lângă Alec și atinse blând părul lui Isabelle.

Clary simți mâna lui Simon apucând-o de încheietură. Vocea îi era răgușită.

— Dacă poți să faci tu ceva...

Ea înaintă ca într-un vis și îngenunche în partea cealaltă a lui Isabelle, vizavi de Jace, cu stela alunecându-i printre degetele pline de sânge. Lipi vârful de încheietura lui Izzy, amintindu-și ce făcuse în fața

Citadelei de Diamant, cum își pusese toată energia în vindecarea lui Jace. *Vindecă, vindecă, vindecă,* se rugă ea și, în sfârșit, stela prinse viață și linii negre începură să se întindă, leneș, pe antebrațul lui Izzy. Izzy gemu și tresăltă în brațele lui Alec. El ținea capul plecat, fața îngropată în părul surorii lui.

— Izzy, te rog, șopti el. Nu după Max. Izzy, te rog, rămâi cu mine.

Isabelle horcăi și pleoapele i se zbătură. Se arcui, apoi se prăbuși la loc, în timp ce *iratze* îi dispărea de pe piele. Un val de sânge se scurse gros din rana de la picior: sângele părea negricios. Mâna lui Clary se strânse tare pe stelă, o simți curbându-se în mâna ei.

— Nu pot s-o fac, șopti ea. Nu pot s-o fac destul de puternică.

— Nu-i vina ta; e din cauza otrăvii, zise Jace. Otrava de demon, din sângele ei. Uneori, runele nu pot ajuta.

— Mai încearcă o dată, îi ceru Alec lui Clary.

Ochii lui erau uscați, dar aveau o strălucire înspăimântătoare.

— Cu o *iratze.* Sau cu o rună nouă; ai putea crea o rună...

Clary își simți gura uscată. Niciodată nu-și dorise mai mult să creeze o rună, dar nu mai simțea stela ca pe o prelungire a brațului ei, ci ca pe un lucru fără viață în mâna ei. Niciodată nu se mai simțise atât de neputincioasă.

Isabelle respira anevoios.

— Ceva trebuie să ajute! strigă deodată Simon, ecoul vocii lui lovindu-se de pereții peșterii. Sunteți vânători de umbre, vă luptați cu demonii tot timpul. Trebuie să fiți în stare să faceți ceva...

— *Și murim tot timpul!* strigă Jace înapoi la el, după care se prăbuși peste corpul lui Isabelle, frânt în două de parcă primise un pumn în burtă. Isabelle, Doamne, îmi pare rău, îmi pare atât de rău...

— Dă-te! zise Simon și deodată era în genunchi, lângă Isabelle.

Erau cu toții strânși în jurul ei, iar Clary își aminti de înfiorătorul tablou din Sala Acordurilor, când toată familia Lightwood se strânsese în jurul trupului neînsuflețit al lui Max, și asta nu se putea întâmpla încă o dată, nu se putea...

— Las-o în pace, mârâi Alec. Tu nu ești din familia ei, vampirule...

— Nu, zise Simon, nu sunt.

Și-și scoase brusc colții, albi și ascuțiți. Lui Clary i se tăie respirația când Simon își duse propria încheietură la gură și mușcă, deschizându-și venele, iar sângele începu să-i șiroiască pe braț în jos.

Jace făcu ochii mari. Se ridică și se dădu înapoi; avea pumnii strânși, dar nu făcu niciun gest să-l oprească pe Simon, care își ținu încheietura deasupra rănii din piciorul lui Isabelle, lăsând sângele să-i curgă printre degete, picurând pe ea, acoperindu-i rana.

— Ce... faci? izbuti Alec să mârâie printre dinți, dar Jace ridică brusc mâna, cu ochii la Simon.

— Lasă-l, zise Jace, aproape șoptit. S-ar putea să meargă, am auzit că merge...

Isabelle, încă fără cunoștință, se arcui în brațele fratelui său. Piciorul i se zbătu. Tocul ghetei i se înfipse în pământ, iar pielea sfâșiată începu să se lipească la loc. Sângele lui Simon curgea într-un șuvoi neîntrerupt, acoperind rana, dar chiar și pe sub sânge Clary putea vedea că o piele nouă, rozalie, acoperea masa de carne sfâșiată.

Isabelle deschise ochii. Erau mari și întunecați. Avea buzele aproape albe, dar culoarea începuse să își facă din nou apariția. Se uită la Simon, fără să înțeleagă, și apoi la piciorul ei.

Pielea care fusese smulsă și sfâșiată arăta curată și palidă, doar, din loc în loc, urmele palide, în formă de semilună, ale cicatricelor mai trădau locurile unde se înfipseseră colții demonului. Sângele lui Simon încă îi picura încet de pe degete, deși rana de la încheietura lui se vindecase, în mare parte. Arăta palid, își dădu seama Clary, îngrijorată, mult mai palid ca de obicei, iar venele îi ieșeau în evidență negricioase pe pielea albă. El își ridică încheietura la gură, dezvelindu-și colții...

— Simon, nu! zise Isabelle, luptându-se să se ridice din brațele lui Alec, care se uita la ea cu ochii albaștri șocați.

Clary îl prinse pe Simon de încheietură.

— E OK, zise ea.

Sângele îi pătase mâneca, bluza, colțurile gurii. Pielea lui era rece sub atingerea ei, încheietura, fără puls.

— E OK — Isabelle e OK, zise ea și-l ridică pe Simon în picioare. Hai să le dăm o secundă, adăugă ea încet și îl conduse până la perete, așezându-se amândoi unul lângă altul.

Jace și Alec stăteau aplecați peste Isabelle, vocile lor auzindu-se ca un murmur slab. Clary îl ținu pe Simon de încheietură, iar el se lăsă să alunece cu spatele pe lângă perete, închizând ochii, epuizat.

19

PRIN ȚARA CUFUNDATĂ ÎN TĂCERE

FEMEIA ÎNTUNERICITĂ AVEA FAȚA PALIDĂ ȘI PĂRUL LUNG, ARĂMIU. Probabil fusese frumos cândva, dar acum era încurcat și murdar, cu țărână și rămurele prin el. Nu părea să-i pese, doar așeză farfuriile cu mâncare — terci de ovăz, apătos și cenușiu la culoare, pentru Magnus și Luke, și o sticlă de sânge pentru Raphael — pe podea, apoi se întoarse și se îndepărtă de prizonieri.

Nici Luke, nici Magnus nu schițară vreun gest. Magnus se simțea prea rău ca să mai aibă poftă de mâncare. În plus, bănuia vag că Sebastian otrăvise terciul sau pusese droguri în el sau amândouă. Raphael, în schimb, înșfăcă sticla și bău cu lăcomie, înghițind până ce sângele începu să i se scurgă pe la colțurile gurii.

— Ușurel, ia-o încet, Raphael, zise o voce din umbră și Sebastian Morgenstern își făcu apariția în prag.

Femeia întunericită lăsă capul în jos și se grăbi să iasă pe lângă el, închizând ușa în urma ei.

Într-adevăr, arăta uluitor de asemănător cu tatăl lui când fusese de vârsta lui, gândi Magnus. Aceiași ochi negri ciudați, complet negri, fără niciun strop de căprui sau auriu, o trăsătură care era frumoasă fiindcă

era neobișnuită. Aceeași zvâcnire nervoasă de fanatism în zâmbet. Jace nu avusese niciodată asta — avea neastâmpărul și bucuria anarhică a autoanihilării închipuite, dar nu era fanatic. Ceea ce, gândi Magnus, fusese exact motivul pentru care Valentine îl trimisese de la el. Ca să-ți zdrobești opoziția, ai nevoie de un ciocan, iar Jace era o armă mult prea delicată pentru asta.

— Unde e Jocelyn? întrebă Luke, firește, cu vocea ca un mârâit gros și pumnii strânși pe lângă corp.

Magnus se întrebă cum era pentru Luke să se uite la Sebastian, dacă asemănarea cu Valentine, care fusese odată *parabatai*-ul său, era dureroasă sau dacă pierderea aceea se vindecase de mult.

— *Unde e?*

Sebastian râse, iar ăsta era un lucru prin care se deosebea de tatăl lui; Valentine nu fusese niciodată omul care să râdă prea ușor. Umorul sarcastic al lui Jace părea să fi încolțit în sângele lui ca o trăsătură distinctivă din partea familiei Herondale.

— E bine, zise el, e bine, adică vreau să spun că e încă în viață. Ceea ce e cel mai bun lucru la care poți spera, de fapt.

— Vreau s-o văd, zise Luke.

— Hmm, făcu Sebastian, ca și când s-ar fi gândit. Nu. Nu văd ce avantaj aș avea eu din asta.

— E mama ta, zise Luke. Ai putea să fii bun cu ea.

— Asta nu te privește pe tine, câine.

Pentru prima oară apăru o umbră în glasul lui Sebastian, o notă de irascibilitate.

— Tu, cu mâinile pe mama, peste tot, făcând-o pe Clary să creadă că erai din familia ei...

— Eu sunt din familia ei mai mult decât tine, zise Luke și Magnus îi aruncă o privire de avertisment, în timp ce Sebastian se albi, degetele zvâcnindu-i spre cingătoare, unde se putea vedea mânerul sabiei Morgenstern.

— Nu, zise Magnus cu voce scăzută, apoi, ceva mai tare: Știi că, dacă te atingi de Luke, Clary o să te urască. La fel și Jocelyn.

Sebastian își luă mâna de pe sabie cu un efort vizibil.

— Am spus că n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău.

— Nu, doar s-o ții ostatică, zise Magnus. Îți dorești ceva... ceva de la Conclav sau ceva de la Clary și Jace. Înclin să cred în ultima variantă, Conclavul nu te-a interesat niciodată, dar îți pasă ce crede sora ta. Ea și cu mine suntem foarte apropiați, apropo, adăugă el.

— Ba nu sunteți atât de apropiați! tună Sebastian pe un ton ucigător. N-am de gând să curț viața tuturor persoanelor pe care le-a cunoscut ea vreodată. Nu sunt atât de nebun.

— Pari foarte nebun, zise Raphael, care nu spusese nimic până în clipa aceea.

— Raphael, zise Magnus pe un ton de avertisment, dar Sebastian nu păru să se înfurie.

Îl măsură din ochi pe Raphael.

— Raphael Santiago, zise el, conducătorul clanului din New York — sau nu ești tu? Nu, Camille era cea care deținea această poziție, iar acum e fetița aceea nebună. Trebuie să fie foarte dezamăgitor pentru tine. După părerea mea, vânătorii de umbre din Manhattan ar fi trebuit să intervină până acum. Nici Camille, nici Maureen Brown nu erau potrivite să fie conducătoare. Au încălcat Acordurile, nu le-a păsat câtuși de puțin de Lege. Pe când tu le respecți. Mi se pare că, dintre toate rasele de repudiați, vampirii au fost cel mai rău tratați de vânătorii de umbre. Nu trebuie decât să te uiți la situația ta.

— *Raphael*, zise Magnus din nou și încercă să se aplece ca să-i prindă privirea vampirului, dar lanțurile îl traseră înapoi, zornăind.

Magnus tresări la durerea din încheieturile sale.

Raphael stătea ghemuit pe călcâie, cu obrajii îmbujorați după hrănirea recentă. Părul îi era ciufulit; arăta la fel de tânăr ca atunci când îl întâlnise Magnus prima oară.

— Nu văd de ce îmi spui mie asta, zise el.

— Nu poți spune că te-am tratat mai rău decât conducătorii vampirilor tăi, zise Sebastian. Te-am hrănit. Nu te-am închis într-o cușcă. Știi că o să câștig; cu toții știți asta. Și în ziua aceea, m-aș bucura să te văd, Raphael, conducând toți vampirii din New York — de fapt, toți vampirii din America de Nord. Ești bine-venit pentru ei. Tot ce-aș avea

nevoie ar fi să-i aduci pe ceilalți Copii ai Nopții de partea mea. Elfii deja mi s-au alăturat. Curtea întotdeauna alege partea învingătorilor. Voi de ce n-ați face-o?

Raphael se ridică în picioare. Avea sânge pe mâini; se încruntă văzându-le. Raphael era mai presus de toate spilcuit.

— Mi se pare rezonabil, zise el. O să mă alătur ție.

Luke își îngropă fața în mâini. Printre dinți, Magnus spuse:

— Raphael, într-adevăr te-ai coborât la cele mai de jos așteptări ale mele din partea ta.

— Magnus, nu contează, zise Luke.

Încerca să fie protector, Magnus înțelese. Raphael deja se dusese lângă Sebastian.

— Lasă-l să plece. Nu-i nicio pierdere.

Raphael pufni.

— Nicio pierdere, zici? Mă bucur să scap de voi, idioților, învârtindu-vă în celula asta, scâncind despre prietenii și iubiții voștri. Sunteți slabi și întotdeauna ați fost slabi...

— Ar fi trebuit să te las să ieși în lumina zilei, zise Magnus, pe un ton ca gheața.

Raphael tresări — o mișcare aproape imperceptibilă, dar Magnus o văzu. Nu că îi aduse prea mare satisfacție.

Dar și Sebastian observă tresărirea, iar privirea din ochii lui negri se intensifică. De la cingătoare scoase un pumnal — subțire, cu o lamă și mai subțire. Un stilet, genul de pumnal făcut să străpungă prin cele mai mici deschizături ale unei armuri și să dea lovitura fatală.

Raphael, văzând sclipirea metalului, se dădu iute înapoi, dar Sebastian zâmbi și întoarse pumnalul în mână. I-l oferi cu Raphael cu mânerul înainte.

— Ia-l, zise.

Raphael întinse mâna, cu ochi bănuitori. Luă pumnalul și-l ținu atârnând lejer — vampirii nu se folosesc de arme. Ei sunt propriile lor arme.

— Foarte bine, zise Sebastian. Acum hai să pecetluim învoiala noastră cu sânge. Ucide-l pe magician.

Pumnalul căzu din mâna lui Raphael și zăngăni pe podea. Cu o privire enervată, Sebastian se aplecă și-l înșfăcă, punându-l din nou în mâna vampirului.

— Noi nu ucidem cu cuțite, zise Raphael, uitându-se de la pumnal la expresia glacială a lui Sebastian.

— Acum, da, zise Sebastian. N-o să te las să-i sfâșii gâtul; prea murdar, prea ușor să dai greș. Fă cum îți spun eu. Du-te la magician și ucide-l. Taie-i gâtul, străpunge-i inima — cum îți place.

Raphael se întoarse spre Magnus. Luke dădu să intervină. Magnus ridică o mână.

— Luke, zise el. Nu.

— Raphael, dacă faci asta, n-o să mai fie pace între haită și Copiii Nopții, nici acum și nici în vecii vecilor, zise Luke, cu ochii sclipind verzui.

Sebastian râse:

— Doar nu-ți închipui că o să mai fii vreodată căpetenia unei haite, nu-i așa, Lucian Graymark? Când o să câștig războiul acesta, și-o să-l câștig, eu o să conduc cu sora mea alături și pe tine o să te țin, pentru ea, într-o cușcă, să-ți mai arunce câte-un os, când are chef.

Raphael mai făcu un pas spre Magnus. Ochii lui erau enormi. Gâtul îi fusese pișcat de atâtea ori de crucea pe care o purta, încât cicatricea nu-i mai trecuse niciodată. Lama sclipea în mâna lui.

— Dacă tu crezi că ea va tolera..., începu Luke, apoi se întoarse spre Raphael.

Dar Sebastian era deja în fața lui, tăindu-i calea cu sabia Morgenstern.

Cu o stranie detașare, Magnus privi cum Raphael se apropie de el. Inima lui Magnus bătea cu putere în piept, de asta-și dădea seama, dar nu simțea nicio teamă. Fusese la un pas de moarte de atâtea ori, încât ideea nu-l mai înfricoșa. Uneori, avea impresia că o parte din el tânjea după asta, după acel tărâm necunoscut, singurul loc în care nu fusese niciodată, singura experiență încă netrăită.

Vârful pumnalului îi atinse gâtul. Mâna lui Raphael tremura; Magnus simți înțepătura când lama îi crestă adâncitura de la baza gâtului.

— Așa te vreau, zise Sebastian, cu un rânjet sălbatic. Taie-i gâtul. Lasă sângele să curgă pe podea. A trăit prea mult.

Magnus se gândi atunci la Alec, la ochii lui albaștri și zâmbetul hotărât. Își aminti cum se îndepărtase de Alec în tunelele metroului de sub New York. Se întrebă de ce-o făcuse. Da, dorința lui Alec de a o vedea pe Camille îl înfuriase, dar fusese mai mult de-atât.

Își aminti de Tessa, plângând în brațele lui, la Paris, și cum se gândise că el n-a cunoscut niciodată sentimentul pierderii pe care-o suferise ea, pentru că nu iubise niciodată ca ea, și cum îi fusese teamă că într-o zi avea să-l cunoască și, ca și Tessa, avea să-și piardă iubirea muritoare. Și că era mai bine să fie el cel care să moară, decât cel care să rămână în viață.

Alungase gândul acesta, mai târziu, ca pe o fantezie morbidă, și nu-și mai amintise de el până la Alec. Îl sfâșiase pe dinăuntru să se despartă de Alec. Dar ca un nemuritor să iubească un muritor, aceasta fusese pieirea zeilor, iar dacă zeii înșiși fuseseră distruși de aceasta, Magnus n-avea șanse să spere la mai bine. Se uită la Raphael printre gene.

— Adu-ți aminte, zise el cu voce scăzută, atât de încet încât se îndoia că Sebastian îl putea auzi. Știi ce-mi datorezi.

— Mi-ai salvat viața, zise Raphael, dar vocea lui era lipsită de emoție. O viață pe care n-am vrut-o niciodată.

— Dovedește-mi că ești serios, Santiago, zise Sebastian. Ucide-l pe magician.

Mâna lui Raphael se strânse pe mânerul pumnalului. Nodurile degetelor sale se albiră. Îi vorbi lui Magnus:

— Nu am suflet, zise el. Dar ți-am făcut o promisiune pe treptele casei mamei mele, și ea a fost sfântă pentru mine.

— Santiago..., începu Sebastian.

— Atunci, eram un copil. Acum nu mai sunt.

Pumnalul căzu pe podea. Raphael se întoarse și se uită la Sebastian, cu ochii mari și foarte limpezi.

— Nu pot, zise el. N-am s-o fac. Îi sunt dator de acum mulți ani.

Sebastian stătu o clipă nemișcat.

— Mă dezamăgești, Raphael, zise el și vârî în teacă sabia Morgenstern.

Făcu un pas înainte și ridică pumnalul de la picioarele lui Raphael, întorcându-l în mână. O scânteie se plimbă de-a lungul lamei, o picătură de lumină șuierătoare.

— Mă dezamăgești foarte mult, zise el și apoi, prea iute pentru ca un ochi să-l urmărească, înfipse lama în inima lui Raphael.

Era foarte frig în morga spitalului. Maia nu tremura, dar putea să-l simtă, ca niște înțepături de ace pe piele.

Catarina stătea sprijinită de peretele cu compartimente de oțel în care erau ținute cadavrele. Lumina gălbuie a becurilor fluorescente îi ștergea culoarea, făcând-o să arate albastru-pal, în salopeta ei verde. Mormăia ceva pentru ea, într-o limbă ciudată, care-i dădu Maiei fiori pe șira spinării.

— Unde e? întrebă Bat.

Ținea un cuțit de vânătoare cu aspect periculos într-o mână și o cușcă mare cât un coteț de câine în cealaltă. Trânti cușca jos, cu un zăngănit, plimbându-și privirea prin încăpere.

Două mese goale de oțel stăteau în mijlocul morgii. Sub privirile Maiei, una dintre ele începu să se apropie. Roțile ei alunecau pe dalele de gresie.

Catarina arătă spre ea.

— Iată, zise.

Privirea ei era îndreptată asupra cuștii; făcu un gest, mișcând din degete, și cușca păru să vibreze și să scoată scântei.

— Sub masă.

— Ei, nu spune, zise Lily tărăgănat, apropiindu-se țăcănind cu tocurile pe gresie.

Se aplecă să se uite sub masă, apoi țipă și făcu un salt înapoi. Zbură prin aer și ateriză pe unul dintre blaturile dulapurilor, unde rămase agățată ca un liliac, cu părul ei negru desfăcut din codița de la spate.

— E *hidos*, zise ea.

— E un demon, zise Catarina.

Masa nu se mai mișca.

— Probabil un dantalion sau alt tip de necrofag. Se hrănesc cu cadavre.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise Maia, făcând un pas în față.

Înainte să ajungă la masă, Bat îi dădu acesteia un șut cu bocancul. Se dădu peste cap, zăngănind, și lăsă descoperit monstrul de dedesubt. Lily avusese dreptate; *era* hidos. Era cam cât un câine mare, dar semăna cu un ghem de intestine cenușii, pulsatile, smălțat cu niște rinichi diformi, noduli de puroi și sânge. Un singur ochi galben, urduros, privea mânios din talmeș-balmeșul de măruntaie.

— Câh, zise Bat.

— Ți-am spus, zise Lily, exact când o sfoară lungă de intestin țâșni din demon și se înfășură pe glezna lui Bat, smucindu-l cu putere.

Bat căzu pe podea cu o bufnitură care-ți strângea inima.

— Bat! strigă Maia, dar înainte să fie nevoie să se miște, el se răsuci și reteză apendicele pulsatil care-l ținea.

Se dădu îndărăt, în timp ce ichorul demonului împroșca podeaua.

— Ce *scârbos*, zise Lily.

Acum stătea pe dulap, ținând ridicat un obiect lunguieț de metal — telefonul ei — de parcă acela avea să-l țină pe demon la distanță.

Bat se ridică în picioare, iar demonul alunecă rapid spre Maia. Ea îi dădu un șut, iar el se duse de-a rostogolul, scoțând un pleoscăit mânios. Bat se uită la cuțitul lui. Metalul se topea, dizolvat de ichor. Îl lăsă din mână, exclamând dezgustat.

— Arme, zise el, uitându-se în jur. Am nevoie de o armă...

Maia înșfăcă un scalpel de pe o masă de alături și-l aruncă. Se înfipse în creatură cu un zgomot vâscos. Demonul schelălăi. În clipa următoare, scalpelul sări din el de parcă ar fi fost ejectat de un prăjitor de pâine deosebit de puternic. Alunecă pe podea, topindu-se și sfârâind.

— Armele obișnuite nu au efect asupra lor!

Catarina făcu un pas înainte și ridică mâna dreaptă. Era înconjurată de o văpaie albastră.

— Numai armele cu rune...

— Atunci hai să luăm câteva din alea! exclamă Bat, bătând în retragere în timp ce creatura pulsatilă se îndrepta spre el.

— Numai vânătorii de umbre le pot folosi! strigă Catarina și un fulger albastru țâșni din mâna ei.

Lovi creatura în plin, trimițând-o de-a dura cât colo. Bat luă cușca și o aruncă înaintea demonului, ridicând trapa exact când demonul se rostogoli înăuntru.

Maia trânti trapa și trase zăvorul, încuind demonul înăuntru. Cu toții se dădură înapoi, făcând ochii mari de groază, când el se aruncă de colo-colo, șuierând, în închisoarea întărită de magicieni.

Toți, în afară de Lily, care încă mai ținea telefonul îndreptat asupra demonului.

— *Filmezi* asta? întrebă Maia.

— Poate, zise Lily.

Catarina își șterse fruntea cu mâneca.

— Mulțumesc de ajutor, zise. Nici măcar vrăjile magicienilor nu pot ucide un dantalion; e foarte rezistent.

— De ce filmezi asta? o întrebă Maia pe Lily.

Fata vampir ridică din umeri.

— Când pisica nu-i acasă... E întotdeauna bine să le aduci aminte șoarecilor, că, în cazul ăsta, când pisica nu-i acasă, șoarecii pot fi toți mâncați de demoni. O să trimit filmul ăsta fiecărui repudiat de pe lista noastră de contacte din jurul lumii. Doar să le aduc aminte că există demoni pentru care avem nevoie de vânătorii de umbre să-i nimicească. De aceea sunt ei pe lume.

— N-o să mai fie ei mult pe lume, șuieră demonul dantalion.

Bat țipă și sări încă un metru înapoi. Maia nu-l învinui. Gura creaturii se deschisese. Arăta ca un tunel întunecat căptușit cu dinți.

— Mâine-noapte e atacul. Mâine-noapte e războiul.

— Ce război? întrebă Catarina. Spune-ne, creatură, altminteri, când ajung acasă, o să m-apuc să te torturez în toate modurile care-o să-mi treacă prin minte...

— Sebastian Morgenstern, zise demonul. Mâine-noapte atacă Alicante. Mâine-noapte vânătorii de umbre o să înceteze să mai existe.

Un foc ardea în mijlocul peșterii, fuiorul de fum ridicându-se spre tavanul înalt, boltit, și pierzându-se în întuneric. Simon putea simți dogoarea focului, mai degrabă pârâiturile unei tensiuni la nivelul pielii

decât adevărata senzație de căldură. Bănuia că era frig în peșteră după faptul că Alec se înfășurase strâns într-un pulover gros și o acoperise grijuliu cu o pătură pe Isabelle, care dormea întinsă pe podea, cu capul în poala fratelui său. Dar Simon nu-l putea simți, nu cu adevărat.

Clary și Jace se duseseră să verifice tunelele, ca să fie siguri că erau încă ocolite de demoni și alte posibile scârboșenii rătăcite. Alec nu voise s-o părăsească pe Isabelle, iar Simon era prea slăbit și amețit ca să se mai poată gândi la mișcare. Nu că ar fi lăsat să se vadă lucrul ăsta. Teoretic, stătea de pază, trăgând cu urechea la orice ar fi putut veni asupra lor din întuneric.

Alec se uita în foc. Lumina galbenă îl făcea să pară obosit, bătrân.

— Mulțumesc, zise el brusc.

Simon aproape că sări ca ars. Alec nu-i adresase niciun cuvânt de la *Ce faci?*.

— Pentru ce?

— C-ai salvat-o pe sora mea, zise Alec. Își trecu ușor mâna prin părul negru al lui Isabelle. Știu, zise el, un pic poticnit. Vreau să spun, am știut, când am venit aici, că asta ar putea fi o misiune sinucigașă. Știu că e periculos. Știu că nu mă pot aștepta să supraviețuim toți. Dar am crezut că voi fi eu, nu Izzy...

— De ce? întrebă Simon.

Capul îi plesnea de durere și gura îi era uscată.

— Pentru că preferam să fiu eu, zise Alec. Ea e... Isabelle. E agilă și dură și o bună luptătoare. Mai bună decât mine. Merită să fie teafără, să fie fericită.

Privirea lui se îndreptă către Simon, prin foc.

— Ai o soră, nu-i așa?

Simon fu șocat de întrebare — New Yorkul părea la o lume și-o viață depărtare.

— Rebecca, zise el. Așa o cheamă.

— Și ce i-ai face tu cuiva care ar face-o nefericită?

Simon îl privi pe Alec precaut.

— Aș sta de vorbă cu persoana, zise el. Aș lămuri problema. Poate cu o îmbrățișare înțelegătoare.

Alec pufni și păru gata să răspundă; apoi întoarse brusc capul, de parcă auzise ceva. Simon ridică o sprânceană. Nu se întâmpla des ca un om să audă ceva înaintea unui vampir. O clipă mai târziu, recunoscu și el sunetul: vocea lui Jace. În capătul îndepărtat al tunelului, dansa o lumină, apoi apărură Clary și Jace, Clary ținând o lampa-vrăjitoarei în mână.

Chiar și cu ghetele ei, Clary abia de ajungea la umărul lui Jace. Nu se atingeau, dar veneau cu același pas spre foc. Simon se gândi că, dacă arătau ca un cuplu încă de prima oară când se întorseseră din Idris, acum păreau ceva mai mult. Păreau o echipă.

— Ceva interesant? întrebă Alec după ce Jace se așeză lângă foc.

— Clary a pus rune de iluzie magică la intrările în peșteră. Nimeni n-ar trebui să fie în stare să vadă că e vreo cale de-a ajunge aici, înăuntru.

— Cât o să dureze?

— O noapte, probabil, și o parte din ziua de mâine, zise Clary, aruncând o privire spre Izzy. Dar fiindcă runele se șterg mai repede aici, va trebui să le verific, mai târziu.

— Și eu mi-am făcut o idee mai clară despre locul în care ne aflăm, față de Alicante. Sunt destul de sigur că pustiul stâncos în care am fost noaptea trecută — Jace făcu semn spre tunelul cel mai din dreapta — dă spre ceea ce cred că a fost Pădurea Brocelind.

Alec închise ochii pe jumătate.

— Asta-i deprimant. Pădurea era... frumoasă.

— Acum nu mai e. Jace clătină din cap. Doar pustiu, cât vezi cu ochii.

Se aplecă și o atinse pe Isabelle pe păr. Simon simți o mică scânteie inutilă de gelozie — fiindcă el nu putea s-o atingă atât de lipsit de grijă, să-și arate afecțiunea fără să se gândească înainte.

— Cum îi e?

— Bine. Doarme.

— Crezi c-o să fie destul de refăcută până mâine ca să se poată mișca? întrebă Jace cu o voce îngrijorată. Nu putem rămâne aici. Am trimis destule semnale că ne aflăm aici. Dacă nu ajungem noi la Sebastian, o să ne găsească el primul. Și rămânem fără mâncare.

Simon pierdu răspunsul șoptit al lui Alec; un junghi subit de durere îl săgetă și se îndoi. Simțea că n-are aer, numai că el *nu* respira. Cu toate acestea, pieptul îl durea de parcă i l-ar fi smuls careva.

— Simon. Simon! zise Clary stăruitor, cu o mână pe umărul lui. El își înălță capul spre ea și din ochi îi șiroiau lacrimi amestecate cu sânge.

— Doamne, Simon, ce s-a întâmplat? întrebă ea, înnebunită.

El se ridică încet în capul oaselor. Durerea începuse deja să se domolească.

— Nu știu. Parcă a înfipt cineva un pumnal în pieptul meu.

Jace veni iute și îngenunche în fața lui, cu degetele sub bărbia lui Simon. Ochii lui aurii îi cercetară cu atenție fața.

— Raphael, zise Jace, în cele din urmă, cu o voce fără intonație. El e părintele tău, cel al cărui sânge te-a făcut vampir.

Simon dădu din cap.

— Și?

Jace clătină din cap.

— Nimic, murmură el. Când te-ai hrănit ultima oară?

— Sunt bine, zise Simon, dar Clary deja îl prinsese de mâna dreaptă și i-o ridicase.

Inelul de aur al elfilor strălucea pe degetul lui. Mâna îi era albă ca de mort, venele de sub piele desenându-se negre, ca niște crăpături împânzind marmura.

— Nu ești bine — nu te-ai hrănit? Ai pierdut tot sângele ăla!

— Clary...

— Unde sunt sticlele pe care le-ai adus? Se uită în jur, căutând rucsacul lui, pe care îl găsi lângă perete. Îl trase spre ea. Simon, dacă nu începi să ai mai multă grijă de tine...

— Nu.

Îi smulse rucsacul din mâini. Ea se uită mânioasă la el.

— Sunt sparte, zise el. Sticlele s-au spart când ne-am luptat cu demonii la Palatul Acordurilor. Sângele s-a dus.

Clary se ridică în picioare.

— Simon Lewis, zise ea furioasă. De ce *n-ai spus nimic*?

— Să spună ceva despre ce?

Jace se îndepărtă de Simon.

— Simon e flămând, explică atunci Clary. A pierdut sânge când a vindecat-o pe Izzy, iar proviziile lui s-au spart la Palat...

— *De ce* n-ai spus nimic? întrebă Jace, ridicându-se și dându-și la o parte o șuviță de păr blond.

— Pentru că, zise Simon, nu e ca și când ar exista animale pe aici din care m-aș putea hrăni.

— Dar suntem noi, zise Jace.

— Nu vreau să mă hrănesc din sângele prietenilor.

— De ce nu?

Jace sări peste foc și se uită în jos, la Simon; expresia lui era curioasă și deschisă.

— Am mai făcut asta și înainte, nu? Ultima oară când mureai de foame, ți-am dat sângele meu. A fost un pic homoerotic, probabil, dar sunt liniștit în ce privește sexualitatea mea.

Simon oftă în sinea lui; își dădea seama că, pe sub purtarea ușuratică, Jace vorbea absolut serios cu oferta sa. Probabil mai puțin pentru că era ceva sexy, decât că Jace avea o dorință de moarte cât Brooklynul de mare.

— Nu mușc din cineva care are venele pline de foc ceresc, zise Simon. N-am niciun chef să fiu prăjit pe dinăuntru.

Clary își dădu părul la o parte, dezgolindu-și gâtul.

— Poftim, bea sângele meu. Ți-am spus mereu că ești bine-venit să iei...

— Nu, zise Jace imediat.

Simon văzu că-și amintise cum atunci, în cala vasului lui Valentine, când Simon îi spusese *Aș fi putut să te omor,* Jace îi răspunsese, cu un aer surprins, *Te-aș fi lăsat.*

— Oh, pentru Dumnezeu. O fac eu.

Alec se ridică, așezându-i cu grijă capul lui Izzy pe pătură. O înveli mai bine și se îndreptă.

Simon își lăsă capul pe spate, sprijinit de peretele peșterii.

— Tu nici măcar nu mă placi. Și acum îmi oferi sângele tău?

— Ai salvat-o pe sora mea. Îți sunt dator.

Alec ridică din umeri, umbra lui apărând lungă și întunecată în lumina flăcărilor.

— Bine. Simon înghiți cu greutate. OK.

Clary îi întinse mâna. După o clipă, Simon i-o luă și o lăsă să-l ridice în picioare. Nu se putu abține să nu se uite lung, din capătul celălalt al încăperii, la Isabelle, adormită, pe jumătate învelită în pătura albastră a lui Alec. Respira, încet și regulat. Izzy, încă respirând, mulțumită lui.

Simon făcu un pas spre Alec și se împiedică. Alec îl prinse și îl sprijini. Strânsoarea lui pe umărul lui Simon era puternică. Simon putea simți în ea încordarea lui Alec și dintr-odată își dădu seama ce bizară era situația: Jace și Clary cu gurile căscate la ei, Alec arătând de parcă și-ar fi făcut curaj să primească o găleată cu apă și gheață răsturnată în capul lui.

Alec întoarse puțin capul spre stânga, dezgolindu-și gâtul. Fixa un punct de pe peretele din partea opusă. Simon hotărî că arăta mai puțin ca o persoană care se pregătea să primească o găleată cu apă și gheață în cap și mai mult ca o persoană gata să suporte o examinare stingheritoare în cabinetul doctorului.

— Nu fac asta de față cu toată lumea, anunță Simon.

— Nu ne jucăm de-a învârte sticla, Simon, zise Clary. E doar hrană. Nu că tu ai fi hrană, Alec, adăugă ea când el se uită urât și ridică mâinile în sus. Lăsați.

— Oh, pe Înger..., începu Alec și îl prinse de braț pe Simon. Vino! zise el și îl târî pe Simon la jumătatea tunelului care ducea spre poartă, doar atât de departe cât ceilalți să dispară din vedere, imediat după o stâncă ieșită în afară.

Deși Simon auzi ultimul lucru pe care-l spuse Jace, înainte să se îndepărteze:

— Ce? Au nevoie să fie singuri. E un moment intim.

— Cred c-ar trebui să mă lași pur și simplu să mor, zise Simon.

— Lasă gura, zise Alec și-l împinse cu spatele de peretele peșterii. Îl măsură gânditor din priviri. E musai să muști din gât?

— Nu, zise Simon, simțindu-se ca și când s-ar fi rătăcit într-un vis bizar. Și încheieturile mâinilor sunt bune.

Alec începu să-și ridice mâneca puloverului. Brațul lui era gol și alb, mai puțin în locul unde erau Pecețile, iar Simon îi putea vedea venele pe sub piele. În pofida voinței sale, simți junghiul foamei scoțându-l din amorțeală: putea adulmeca sângele, dulce și sărat, bogat, cu gust de soare. Sânge de vânător de umbre, ca al lui Izzy. Își trecu limba peste dinții de sus și n-a fost prea surprins simțindu-și caninii întăriți și ascuțiți ca niște colți.

— Doar vreau să știi, zise Alec, când își întinse brațul, că-mi dau seama că pentru voi, vampirii, treaba asta cu hrănirea uneori e echivalentă cu momentele sexy.

Simon făcu ochii mari.

— Sora mea e posibil să-mi fi spus mai multe decât poate că voiam să știu, recunoscu Alec. Oricum, ideea e că nu sunt atras de tine câtuși de puțin.

— Bine, zise Simon și luă mâna lui Alec.

Încercă o strânsoare oarecum frățească, dar nu prea mergea, având în vedere că trebuia să-i întoarcă mâna lui Alec și să-i dezvelească partea vulnerabilă a încheieturii.

— Ei bine, nici tu nu-mi dai fiori, deci bănuiesc că suntem chit. Deși te-ai fi putut preface pentru cinci...

— Nu, n-aș fi putut, zise Alec. Urăsc când tipii hetero au impresia că toți tipii gay sunt atrași de ei. Nu sunt atras de orice tip mai mult decât ești tu atras de orice fată.

Simon trase aer în piept, intenționat. Era întotdeauna o senzație ciudată, să respiri când nu aveai nevoie, dar îl calma.

— Alec, zise el, las-o baltă. Nu cred că ești îndrăgostit de mine. De fapt, de cele mai multe ori cred că mă urăști.

Alec făcu o pauză.

— Nu te urăsc. De ce te-aș urî?

— Pentru că sunt un repudiat? Pentru că sunt un vampir care e îndrăgostit de sora ta și tu crezi că ea e prea bună pentru mine?

— Tu nu? replică Alec, dar fără răutate.

După o clipă, schiță un zâmbet, acel zâmbet Lightwood care îi lumină fața și îl făcu pe Simon să se gândească la Izzy.

— Ea e sora mea mai mică. Cred că e prea bună pentru oricine. Dar tu... tu ești o *persoană* bună, Simon. Indiferent dacă ești și vampir. Ești loial și isteț, și... o faci pe Isabelle fericită. Nu știu de ce, dar o faci. Știu că nu te-am plăcut când te-am cunoscut. Dar lucrurile s-au schimbat. Și nu cred c-aș fi eu în măsură să-i fac vreun reproș surorii mele pentru că se întâlnește cu un repudiat.

Simon rămase nemișcat. Alec n-avea nimic împotriva magicienilor, gândi el. Asta era destul de evident. Însă magicienii erau născuți așa. Alec era cel mai conservator dintre copiii Lightwood — nu iubea haosul sau riscul, ca Jace și Isabelle —, iar Simon simțise întotdeauna asta în el, simțise că un vampir era un om transformat în ceva *rău.*

— Tu n-ai fi de acord să devii vampir, zise Simon. Nici măcar ca să fii pe veci cu Magnus. Așa-i? N-ai vrea să trăiești veșnic; ai vrea să-i iei lui nemurirea. De aceea s-a despărțit de tine.

Alec tresări.

— Nu, zise el. Nu, n-aș vrea să fiu vampir.

— Deci crezi că îți sunt inferior, zise Simon.

Vocea lui Alec se frânse.

— Mă *străduiesc*, zise el.

Și Simon simți, simți cât de mult ar fi vrut Alec să fie adevărat, poate chiar era adevărat, un pic. Și, la urma urmelor, dacă Simon n-ar fi devenit vampir, ar fi fost acum un mundan, și mai lipsit de valoare. Simți pulsul lui Alec accelerând în încheietura pe care i-o ținea.

— Dă-i bătaie! zise Alec, șuierând, în mod clar torturat de așteptare. Doar... fă-o!

— Pregătește-te, zise Simon și ridică încheietura lui Alec la gură.

În pofida tensiunii dintre ei, corpul lui, flămând și epuizat, răspunse imediat. Mușchii i se încordară și colții îi ieșiră singuri din teci. Văzu ochii lui Alec întunecându-se de surpriză și de teamă. Foamea se răspândi ca un foc prin corpul lui Simon, și-i vorbi din străfundurile ei, gata să-l înece, chinuindu-se să-i spună o vorbă omenească lui Alec. Spera că mai avea destulă forță în glas cât să fie auzit și înțeles, pe lângă colți:

— Îmi pare rău, pentru tine și Magnus.

— Și mie. Acum, mușcă! zise Alec.

Și Simon mușcă, străpungându-i rapid și curat pielea cu colții, sângele explodându-i în gură. Auzi icnetul lui Alec, iar Simon îl strânse involuntar mai tare, parcă să-l împiedice pe Alec să-și retragă brațul. Dar Alec nu încercă. Bătăile nebunești ale inimii lui erau auzite de Simon, reverberând prin venele lui ca un dangăt de clopot. Deopotrivă cu sângele lui Alec, Simon putea simți gustul metalic al fricii, scânteia de durere și flacăra pasionată a altceva, ceva ce gustase prima oară când băuse din sângele lui Jace, pe podeaua aceea mizerabilă de metal de pe vasul lui Valentine. Poate că toți vânătorii de umbre aveau dorința de moarte, la urma urmelor.

20

ȘERPII PULBERII

CÂND ALEC ȘI SIMON SE ÎNTOARSERĂ ÎN PEȘTERA CENTRALĂ, O GĂSIRĂ pe Isabelle încă dormind ghemuită într-o grămadă de pături. Jace stătea lângă foc, sprijinit în mâini, pe față jucându-i lumina și umbrele. Clary stătea cu capul în poala lui, deși Simon putu vedea după licărul ochilor ei, când îi privi apropiindu-se, că nu dormea.

Jace își ridică sprâncenele.

— Drumul rușinii, băieți?

Alec se uită urât la el. Se opri lângă foc, cu încheietura mâinii stângi întoarsă înăuntru, ascunzând urmele de colți, deși erau aproape vindecate, mulțumită unei *iratze* pe care o aplicase imediat. Nu-l împinsese pe Simon la o parte, ci îl lăsase să bea până când Simon se oprise singur și, drept consecință, era un pic cam palid.

— N-a fost sexy, zise el.

— A fost puțin sexy, zise Simon.

Se simțea mult mai bine, fiindcă se hrănise, și nu se putu abține să nu-l zgândărească nițel pe Alec.

— Ba n-a fost, zise Alec.

— Eu am simțit ceva, zise Simon.

— N-ai decât să delirezi despre asta pe timpul tău, zise Alec și se aplecă, apucând de cureaua rucsacului său. Eu mă duc să stau de strajă.

Clary se ridică și căscă.

— Ești sigur? Ai nevoie de o rună de reînnoire de sânge?

— Mi-am aplicat deja două, zise Alec. O să fiu bine. Se îndreptă și aruncă o privire spre sora lui care dormea. Ai grijă de Isabelle, OK?

Privirea lui se opri asupra lui Simon.

— Mai ales tu, vampirule.

Alec porni pe tunel, lampa-vrăjitoarei sale aruncându-i umbra, lungă și filiformă, pe peretele peșterii. Jace și Clary schimbară o privire rapidă, după care Jace se ridică în picioare și o luă după Alec. Simon le putu auzi vocile — murmure joase prin stâncă, deși nu putea desluși vreun cuvânt.

Cuvintele lui Alec îi răsunau în minte. *Ai grijă de Isabelle.* Se gândi la Alec, în tunel. *Ești loial și isteț, și... o faci pe Isabelle fericită. Nu știu de ce, dar o faci.*

Ideea că o făcea pe Isabelle fericită îl umplea cu o senzație de căldură. Simon se așeză fără zgomot lângă ea — era ca o pisică, ghemuită într-un maldăr de pături, cu capul sprijinit pe braț. El se lăsă ușurel la pământ ca să se întindă lângă ea. Era vie datorită lui, iar fratele ei făcuse cel mai apropiat lucru pe care l-ar fi făcut probabil vreodată de a le da binecuvântarea lui.

O auzi pe Clary, din partea cealaltă a focului, râzând încetișor.

— Noapte bună, Simon, zise ea.

Simon simțea părul lui Isabelle, fin ca mătasea, sub obrazul lui.

— Noapte bună, zise el și închise ochii, cu venele pline de sângele Lightwood.

Jace îl prinse ușor din urmă pe Alec, care se oprise unde tunelul dinspre peșteră cotea spre poartă. Pereții tunelului erau netezi, ca tociți de anii de ploaie și vânt, nu de dălți, deși Jace nu avea nicio îndoială că pasajele fuseseră făcute de mâna omului.

Alec, sprijinindu-se de perete, în mod clar așteptându-l pe Jace, ridică lampa-vrăjitoarei.

— S-a întâmplat ceva?

Jace încetini când se apropie de *parabatai*-ul său.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Alec ridică un umăr.

— Atât cât pot fi, bănuiesc.

— Îmi cer iertare, zise Jace. Din nou. Îmi asum riscuri prostești. Nu mă pot abține.

— Noi îți dăm voie, zise Alec. Uneori, riscurile tale au succes. Noi te lăsăm pentru că trebuie să te lăsăm. Pentru că, dacă nu te lăsăm, nimic n-ar mai fi dus vreodată la bun sfârșit. Își șterse fața cu mâneca ruptă, și adăugă: Isabelle ar spune același lucru.

— N-am apucat să terminăm conversația, mai înainte, zise Jace. Voiam doar să-ți spun că nu trebuie mereu să fii bine. Ți-am cerut să fii *parabatai*-ul meu pentru că aveam nevoie de tine, dar îți este permis să ai și tu nevoie de mine. Asta — arătă spre runa lui de *parabatai* — înseamnă că tu ești mai bun, cealaltă jumătate a mea, și eu țin la tine mai mult decât la mine însumi. Să nu uiți asta. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de mult sufereai. N-am văzut atunci, dar văd acum.

Alec rămase nemișcat un moment, abia respirând. Apoi, spre surprinderea lui Jace, întinse mâna și-i ciufuli părul lui Jace, în felul în care un frate mai mare i-ar ciufuli părul fratelui său mai mic. Zâmbetul său era prudent, dar plin de reală afecțiune.

— Mulțumesc că m-ai văzut, zise el și își văzu de drum prin tunel.

— *Clary.*

Se trezi încet, din visele suave de căldură și foc, mirosul de fân și de mere. În vis, era la ferma lui Luke, atârnând cu capul în jos de o creangă de copac, râzând la Simon, care-i făcea cu mâna de jos. Încetul cu încetul, a devenit conștientă de piatra dură de sub șoldurile și spatele ei, de capul sprijinit pe picioarele lui Jace.

— Clary, zise el din nou, în continuare șoptit.

Simon și Isabelle erau tolăniți, împreună, la o oarecare distanță, o grămadă întunecată în penumbră. Ochii lui Jace sclipeau, privind-o, auriu-pal și reflectând dansul flăcărilor focului.

— Vreau o baie.

— Da, păi, eu vreau un milion de dolari, zise ea, frecându-se la ochi. Cu toții vrem câte ceva.

El ridică o sprânceană.

— Haide, gândește-te, zise el. Caverna? Aceea cu lacul? Am putea.

Clary se gândi la cavernă, la minunata apă albastră, un albastru adânc precum amurgul, și se simți deodată acoperită cu o crustă de murdărie — țărână, sânge și ichor, sudoare, părul năclăit la spate într-o hălăciugă unsuroasă.

Lui Jace îi jucau ochii, iar Clary simți acea familiară undă de șoc în pieptul ei, acea forță de atracție pe care o simțise de prima oară când îl văzuse. Nu putea indica precis momentul în care se îndrăgostise de Jace, dar întotdeauna fusese ceva la el care-i amintea de un leu, un animal sălbatic neîncătușat de reguli, promisiunea unei vieți de libertate. Niciodată „nu pot", totdeauna „pot". Totdeauna riscul și siguranța de sine, niciodată teama sau îndoiala.

Ea se ridică în picioare, cât putu de repede.

— Bine.

Într-o clipă și el era în picioare, o lua de mână și o conducea pe tunelul dinspre apus care se depărta de peștera centrală. Merseră în tăcere, lampa-vrăjitoarei din mâna ei luminând calea, o tăcere pe care Clary aproape că se temea s-o întrerupă, parcă să nu zdruncine calmul iluzoriu al unui vis sau al unei vrăji.

Uriașa cavernă se deschise înaintea lor deodată, iar ea puse deoparte piatra rună, micșorându-i lumina. Bioluminiscența peșterii era de ajuns: lumina sclipea din pereți, din stalactitele strălucitoare care atârnau de tavan ca niște țurțuri electrici. Lănci de lumină străpungeau umbrele. Jace îi dădu drumul la mână și străbătu ultimii câțiva pași pe potecă până la marginea apei, unde mica plajă era acoperită cu un praf fin, sclipind de mică. El se opri la câțiva pași de apă și spuse:

— Mulțumesc.

Ea îl privi surprinsă.

— Pentru ce?

— Noaptea trecută, zise el. M-ai salvat. Focul ceresc m-ar fi ucis, cred. Ceea ce ai făcut tu...

— Încă nu le putem spune celorlalți, zise ea.

— N-am spus-o noaptea trecută, nu-i așa? întrebă el.

Asta era adevărat. Jace și Clary păstraseră povestea că ea pur și simplu îl ajutase pe Jace să controleze și să risipească focul, și că nimic altceva nu se schimbase.

— Nu putem risca să ne dea de gol, chiar și printr-o privire sau o expresie nepotrivită, zise ea. Noi doi avem o oarecare practică în a ascunde lucruri de Sebastian, dar ei n-au. N-ar fi cinstit față de ei. Aproape că-mi doresc ca nici noi să nu fi știut...

Lăsă fraza neterminată, intimidată de lipsa lui de reacție. Jace se uita la apă, albastră și puțin adâncă, cu spatele la ea. Ea făcu un pas înainte și îl bătu ușor pe umăr.

— Jace, zise, dacă vrei să faci ceva diferit, dacă ești de părere că ar trebui să facem un alt plan...

El se întoarse și deodată ea se trezi în cercul brațelor lui. Se simți străbătută de un șoc prin tot trupul. Mâinile lui îi cuprinseră omoplații, degetele mângâind-o ușor peste bluză. Ea se înfioră, gândurile zburându-i din cap ca penele împrăștiate de vânt.

— Când ai devenit atât de prudentă? întrebă el.

— Nu sunt prudentă, zise ea, când el îi atinse tâmplele cu buzele.

Răsuflarea lui caldă îi mișcă ușor cârlionții din dreptul urechii.

— Doar că eu nu sunt tu.

Îl simți râzând. Mâinile lui coborâră pe talia ei.

— Asta, în mod cert nu ești. Ești *mult* mai frumoasă.

— Probabil că mă iubești, zise ea, cu respirația întretăiată, în vreme ce buzele lui se plimbau chinuitor de încet de-a lungul maxilarului ei. N-aș fi crezut niciodată c-o să recunoști că ar fi cineva mai frumos decât tine.

Tresări când gura lui o găsi pe a ei, buzele lui deschizându-se să le guste pe ale ei, iar ea se ridică pe vârfuri, cufundându-se în sărut,

hotărâtă să ia înapoi o parte din control. Își încolăci brațele pe după gâtul lui, deschizând gura pentru el, și îi mușcă ușurel buza de jos.

Avu un efect mai puternic decât scontase; mâinile lui i se încleștară pe talie și gemu încet în gura ei. În clipa următoare, ea-și dădu seama că el se retrăsese, îmbujorat, cu ochii sclipind.

— Ești bine? zise el. Vrei asta?

Ea dădu din cap, înghițind în sec. Își simțea tot trupul vibrând ca o strună.

— Da, vreau. Eu...

— Doar că, atâta timp n-am fost în stare să te ating și acum pot, zise el. Dar poate că nu e locul potrivit...

— Păi, da, suntem murdari, admise ea.

— „Murdari" pare o sentință cam aspră.

Clary își ridică mâinile, cu palmele în sus. Avea mizerie adânc intrată în piele și pe sub unghii. Zâmbi malițios către el.

— În sensul literal, adică, zise ea, și arătă spre apa din apropiere cu o mișcare din bărbie. Nu o să ne spălăm? În apă?

Scânteia din ochii lui îi întunecă, prefăcându-i în ambră.

— Ba da, zise el și ridică mâinile să-și desfacă fermoarul jachetei.

Clary aproape chițăi: *Ce faci?* dar era absolut evident ce făcea. Ea spusese „în apă" și doar nu era să se bălăcească îmbrăcați în costumele de luptă. Numai că nu se gândise până atât de departe.

El își lăsă jacheta jos și își scoase tricoul peste cap; gulerul i se prinse, un moment, și Clary se holbă, dintr-odată hiperconștientă de faptul că erau singuri, și de corpul lui: pielea de culoarea mierii, desenată ca o hartă cu Peceți vechi și noi, o cicatrice pe cale de a se vindeca imediat sub rotunjimea mușchiului pectoral stâng. Abdomen drept, cu valuri de mușchi, strângându-se conic spre șoldurile înguste; slăbise, iar centura cu arme îi atârna, largă. Picioare, brațe, grațioase ca ale unui dansator; se eliberă de bluză și își scutură părul strălucitor, iar ea se gândi cu un gol subit în stomac că pur și simplu nu era cu putință ca el să fie al ei, că nu era genul de persoană de care să se apropie oamenii obișnuiți, cu

atât mai puțin să-l atingă, iar atunci el se uită la ea, cu mâinile pe centură, și zâmbi, cu familiarul său zâmbet șui.

— Rămâi cu hainele pe tine? zise el. Ți-aș putea promite că nu mă uit, dar aș minți.

Clary își descheie jacheta costumului de luptă și azvârli cu ea în el. El o prinse și o lăsă să cadă pe grămada hainelor lui, cu un zâmbet larg. Își deschise catarama centurii, și o lăsă, de asemenea, să cadă.

— Perversule, zise ea. Deși primești puncte pentru c-ai fost sincer.

— Am șaptesprezece ani; suntem toți perverși, zise el, scoțându-și încălțările și dându-și jos pantalonii.

Purta boxeri negri și, spre ușurarea amestecată cu un ușor regret a lui Clary, îi păstră pe el, pășind în apă și înaintând până la genunchi.

— Sau, cel puțin, o să fac șaptesprezece ani peste câteva săptămâni, strigă el peste umăr. Am făcut socoteala, cu scrisorile tatălui meu și cu data Răzmeriței. Am fost născut în ianuarie.

Ceva din normalitatea completă a tonului său o destinse pe Clary. Își scoase ghetele, își dezbrăcă tricoul și pantalonii, apoi se apropie de marginea apei. Era rece, dar nu înghețată, săltând pe gleznele ei.

Jace se uită la ea și zâmbi. Apoi ochii îi coborâră de la față la corpul ei, la chiloții și sutienul ei simple din bumbac. Clary își dori să fi purtat ceva mai drăguț, dar „lenjerie fantezistă" nu fusese pe lista ei de împachetat când își făcuse bagajele pentru tărâmul demonilor. Sutienul ei era de bumbac bleu, modelul acela total insipid pe care-l puteai cumpăra de la supermarket, deși Jace se uita la el ca la ceva exotic și uluitor.

Deodată, el roși, își feri ochii, dându-se înapoi, până când apa îl acoperi până la umeri. Se scufundă și ieși din nou la suprafață, arătând mai puțin îmbujorat, dar mult mai ud, cu părul auriu-închis șiroind.

— E mai ușor dacă intri repede, zise el.

Clary trase aer în piept și plonjă, apa închizându-se deasupra capului ei. Și era grozavă — albastră, străbătută de fire argintii de la lumina de deasupra. Piatra prăfoasă se amestecase cu apa, rezultând o textură densă, catifelată. Era ușor să plutești pe ea; în clipa în care se lăsă să plutească, săltă la suprafață, scuturându-și apa din păr.

Oftă de ușurare. Nu aveau săpun, dar își frecă palmele una de alta, privind cum cojile de murdărie și de sânge se topeau în apă. Părul ei plutea la suprafață, roșul amestecându-se cu albastrul.

O împroșcare de apă o făcu să-și ridice capul. Jace era la vreun metru distanță, scuturându-și părul.

— Bănuiesc că asta mă face cu un an mai mare decât tine, zise el. Sunt un corupător de minore.

— Șase luni, îl corectă Clary. Și ești capricorn, hm? Încăpățânat, nesăbuit, încalcă regulile — pare să se potrivească.

El o prinse de șolduri și o trase spre el, prin apă. Era doar atât de adâncă pentru ca picioarele lui să atingă pământul, dar ale ei nu prea; se agăță cu mâinile de umerii lui, ca să se țină dreaptă, iar el îi luă picioarele și le puse în jurul mijlocului său. Ea se uita la el, căldura încolăcindu-se în stomacul ei, la liniile netede și ude ale gâtului, la umerii și la pieptul lui, la picăturile de apă aninate de genele lui ca niște stele.

El își înălță capul s-o sărute în aceeași clipă în care ea și-l aplecă pe-al ei; buzele lor se striviră cu o forță care-i trimise un șoc de plăcere-durere prin corp. Mâinile lui alunecară pe pielea ei în sus; îi cuprinse ceafa în palme, încurcându-și degetele în buclele ude. El îi deschise buzele, mângâind-o pe dinăuntru cu limba. Tremurau amândoi și ea gâfâia, respirația ei amestecându-se cu a lui.

El întinse mâna în spatele lui, ca să se rezeme de peretele peșterii, dar era alunecos și căzu pe jumătate; Clary se desprinse din sărut, iar el își regăsi echilibrul, cu brațul lui stâng încă încolăcit strâns în jurul ei, apăsându-i corpul de al lui. Pupilele lui se deschiseseră larg, inima îi bătea cu putere în dreptul inimii ei.

— Ăsta a fost, gâfâi el și își îngropă fața la baza gâtului ei, respirând acolo de parcă o respira pe ea; tremura puțin, deși brațul cu care o ținea era ferm. Ăsta a fost... fierbinte.

— A trecut ceva vreme, murmură ea, atingându-i blând părul, de când am putut, știi tu — să ne dezlănțuim. Cât de cât.

— Nu-mi vine să cred, zise el, încă nu, că acum pot să te sărut, să te ating, să te ating de-adevăratelea, fără să-mi fie frică...

Își apăsă buzele pe gâtul ei și ea tresări puternic; el își dădu capul pe spate ca să se uite la ea. Apa i se scurgea de pe față ca lacrimile, subliniind marginile ascuțite ale pomeților lui, unghiul maxilarului.

— Nesăbuit, zise el. Știi, când am apărut la Institut, Alec m-a făcut nesăbuit de atât de multe ori, că m-am dus să mă uit în dicționar. Nu că n-aș fi știut deja ce înseamnă, dar... întotdeauna crezusem cumva că înseamnă curajos. Și de fapt înseamnă „cineva căruia nu-i pasă de consecințele acțiunilor sale".

Clary simți urzicătura în numele micului Jace.

— Dar ție îți pasă.

— Nu destul, probabil. Nu tot timpul.

Vocea îi tremura.

— Precum modul în care te iubesc pe tine. Te-am iubit nesăbuit din clipa în care te-am cunoscut. Nu mi-a păsat niciodată de consecințe. Mi-am spus că îmi păsa, mi-am spus că tu voiai să-mi pese, așa că am încercat, dar n-am reușit niciodată. Te-am vrut pe tine mai mult decât am vrut să fiu bun. Te-am vrut mai mult decât am vrut orice altceva, vreodată.

Mușchii lui erau încordați sub mâinile ei, tot corpul vibrându-i tensionat. Ea se aplecă și își trecu ușor buzele peste ale lui, ca să-i risipească tensiunea cu sărutul, dar el se dădu înapoi, mușcându-și buza de jos atât de tare, încât i se albi pielea.

— Clary, zise el, răgușit. Stai... stai așa.

Ea se simți pe moment amețită. Lui Jace îi plăcea să se sărute; s-ar fi sărutat cu orele și era *bun* la asta. Și nu era neinteresat. Era *foarte* interesat. Clary își propti genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor lui și spuse, nesigur:

— E totul în regulă?

— Trebuie să-ți povestesc ceva.

— Oh, nu. Își lăsă capul pe umărul lui. OK. Ce e?

— Îți mai aduci aminte că, intrând pe tărâmul demonilor, toți am avut câte o viziune? întrebă el. Iar eu am zis că n-am avut.

— Nu trebuie să-mi povestești ce-ai văzut, zise Clary cu blândețe. E treaba ta.

— Ba trebuie. Tu se cuvine să știi. Am văzut o sală cu două tronuri în ea — tronuri de aur și fildeș —, iar pe fereastră puteam vedea lumea, și era scrum și cenușă. Ca lumea asta, dar distrugerea era mai nouă. Focurile încă mai ardeau, iar cerul era plin de creaturi zburătoare oribile. Sebastian stătea pe unul dintre tronuri, iar eu stăteam pe celălalt. Erai și tu acolo, și Alec și Izzy, și Max... Jace înghiți în sec. Dar voi toți erați într-o cușcă. O cușcă mare, cu un uriaș lacăt la ușă. Și știam că eu v-am închis acolo și am întors cheia. Dar nu simțeam regret. Simțeam... triumf. Răsuflă, zgomotos. Poți să mă respingi acum cu dezgust, spuse. E în regulă.

Dar bineînțeles că nu era în regulă; nimic din tonul cu care vorbea — sec și mort, și lipsit de speranță — nu era în regulă. Clary se înfioră în brațele lui; nu de groază, ci de milă, și din pricina tensiunii de a ști cât de fragilă era încrederea lui Jace în el însuși și cât de atentă trebuia să fie răspunsul ei.

— Demonul ne-a arătat ce-a crezut el că ne doream, zise ea, în cele din urmă. Nu ceea ce ne dorim cu adevărat. A înțeles lucrurile greșit; de-asta am reușit, toți, să ne eliberăm. Când te-am găsit pe tine, tu deja te smulseseși din visul tău. Așadar, ceea ce ți-a înfățișat nu era ceea ce vrei. Când Valentine te-a crescut, el controla totul — nimic nu era vreodată în afară de pericol și nimic din ce iubeai nu era în afară de pericol. Prin urmare, demonul s-a uitat în tine și a văzut asta, fantezia copilului despre controlul complet al lumii, astfel încât nimic rău să nu li se poată întâmpla celor pe care-i iubește, și a încercat să-ți dea asta, dar nu era de fapt ceea-ți doreai tu, nu chiar așa. Și atunci te-ai trezit. Clary îi atinse obrazul. O parte din tine e încă băiețelul acela care crede că a iubi înseamnă a distruge, dar înveți. Înveți în fiecare zi.

Pentru o clipă, el doar se uită la ea uluit, cu buzele ușor întredeschis; Clary își simți obrajii arzând. Se uita la ea de parcă ar fi fost prima stea pe care o vedea apărută pe cer, un miracol pictat pe fața lumii, în care abia de putea crede.

— Lasă-mă..., zise el și se întrerupse. Pot să te sărut?

În loc să dea din cap, ea se aplecă să-și lipească buzele de ale lui. Dacă primul lor sărut din apă fusese un soi de explozie, acesta a fost ca un soare devenind supernovă. A fost un sărut apăsat, fierbinte, furtunos, o mușcătură de buza ei de jos, o ciocnire de limbi și dinți, amândoi apăsând cât puteau de tare ca să ajungă mai aproape, mai aproape. Erau lipiți unul de celălalt, un amestec amețitor între apa rece ca gheața, febra corpurilor și alunecarea lejeră a pieilor ude.

Brațele lui o înfășurară complet și dintr-odată o ridică, ieșind cu ea din lac, cu apa curgând șiroaie de pe ei. Se lăsă în genunchi pe plaja cu nisipul fin ca praful, așezând-o cât putu de încet peste grămada de haine. Ea încercă o clipă să-și găsească un punct de sprijin, dar se dădu bătută, lăsându-se pe spate și trăgându-l și pe el peste ea, sărutându-l pătimaș până când el gemu și șopti:

— Clary, nu pot... trebuie să-mi spui... nu pot *gândi*...

Ea își petrecu mâinile prin părul lui, trăgându-i capul pe spate, atât cât să-i vadă fața. Avea obrajii aprinși, ochii negri de dorință; părul lui, începând să se cârlionțeze de cum se usca, îi atârna peste ochi. Ea trase ușor de șuvițele împletite printre degetele ei.

— E OK, șopti ea. E OK, nu trebuie să ne oprim. Eu vreau. Îl sărută, încet și apăsat. Eu vreau, dacă vrei și tu.

— Dacă vreau?

Se auzi o crispare în râsul lui potolit.

— Nu-ți poți da seama?

Și din nou el o săruta, din nou îi sugea buza de jos, o săruta pe gât și pe claviculă, în timp ce ea-și plimba mâinile pe tot trupul lui, cu eliberarea faptului că știa că acum îl putea atinge, oricât de mult îi plăcea, în orice chip îi plăcea. I se părea că îl desena, mâinile ei făcând harta corpului lui, curbura spinării, abdomenul plat, adânciturile de deasupra șoldurilor, mușchii din brațe. Ca și când, la fel ca în pictură, ele prindeau viață sub mâinile ei.

Când mâinile lui se strecurară pe sub sutienul ei, ea tresări la senzație, apoi dădu din cap spre el, care înlemnise, întrebând-o din ochi. *Continuă.* El se oprea în fiecare moment, se oprea înainte de a da jos fiecare

articol de îmbrăcăminte de pe ei amândoi, întrebând-o din ochi și din gură dacă putea să continue, și de fiecare dată ea dădea din cap și spunea *Da, continuă, da.*

Iar când în sfârșit nu mai rămăsese nimic între ei decât pielea, ea își ținu mâinile în loc, gândindu-se că în niciun caz nu ar fi putut fi vreodată mai aproape de o altă persoană decât atât, că a mai face un pas ar însemna să-și deschidă pieptul și să-și expună inima.

Simți mușchii lui Jace încordându-se când întinse mâna dincolo de ea, după ceva, și auzi foșnetul ambalajului rupt. Dintr-odată totul părea foarte real; simți o subită activară a tuturor nervilor: Asta chiar se întâmpla.

El încremeni. Cu mâna lui liberă îi sprijinea capul, cu coatele înfipte adânc în nisip de o parte și de alta a ei, ținându-și toată greutatea deasupra ei, fără s-o atingă. Era încordat tot și tremura, iar pupilele ochilor îi erau larg deschise, din irisuri nerămânând decât două cercuri de aur.

— S-a întâmplat ceva?

Auzindu-l pe Jace sunând nesigur, se gândi că poate inima ei *chiar* avea să crape, să se sfărâme în bucăți.

— Nu, șopti ea și îl trase din nou spre ea.

Amândoi aveau gust de sare.

— Sărută-mă, îl rugă ea.

Și el o sărută, săruturi pătimașe, languroase, lente, care prinseră viteză odată cu bătăile inimii lui, odată cu mișcarea corpurilor lor unul peste celălalt. Fiecare sărut era diferit, fiecare se înălța mai sus și mai sus, ca o scânteie de foc crescând: săruturi blânde și rapide, care îi spuneau că el o iubește, săruturi lungi, de venerație, care-i spuneau că avea încredere în ea, săruturi jucăușe, ușoare, care-i spuneau că el încă mai avea speranță, săruturi adoratoare care îi spuneau că el credea în ea cum nu crezuse în nimeni altcineva. Clary se abandonă săruturilor, limbajului lor, cuvintelor nerostite care se schimbau între ei doi. Mâinile lui tremurau, dar erau iuți și abile pe corpul ei, atingeri ușoare care o înnebuneau, până când se împingea în el și îl trăgea spre ea, încurajându-l cu îndemnul mut al degetelor, al buzelor și al mâinilor.

Și chiar și în momentul acela final, când ea într-adevăr tresări de durere, stărui ca el să continue, înfășurându-se în jurul lui, nedându-i drumul. Își ținu ochii larg deschiși când el se cutremură, cu fața îngropată pe gâtul ei, spunându-i numele, la nesfârșit, iar când în sfârșit închise ochii, avu impresia că toată caverna se aprinde în auriu și alb, înfășurându-i pe amândoi în foc ceresc, cea mai frumoasă viziune pe care o avusese vreodată.

Simon era își dădu seama vag conștient că Jace și Clary se ridicaseră și părăsiseră peștera, șoptind între ei în timp ce se îndepărtau. *Nu atât de discreți pe cât credeți voi că sunteți,* gândi el către ei, pe jumătate amuzat, dar nu prea putea să le reproșeze timpul pe care voiau să și-l petreacă împreună, ținând cont de ceea ce avea să-i aștepte pe toți în ziua următoare.

— Simon.

O șoaptă abia deslușită, dar Simon se ridică într-un cot și se uită la Isabelle.

Ea se răsuci pe spate și îi întoarse privirea. Ochii ei erau imenși și negri, obrajii îmbujorați — pieptul lui se strânse de neliniște.

— Ești bine? întrebă el. Ai febră?

Ea clătină din cap și ieși pe jumătate din coconul ei de pături.

— Doar mi-e cald. Cine m-a înfășurat ca pe-o mumie?

— Alec, zise Simon. Vreau să spun, poate că... ar trebui să rămâi în ele.

— Prefer să nu, zise Isabelle, punându-și brațele pe după umerii lui și trăgându-l mai aproape de ea.

— Eu nu te pot încălzi. N-am căldură în corp.

Vocea lui păru un pic stinsă.

Ea își plimbă nasul în locul unde se uneau clavicula și umărul lui.

— Cred că am stabilit în atât de multe feluri că sunt eu destul de fierbinte pentru amândoi.

Incapabil să se stăpânească, Simon întinse mâinile, plimbându-le pe spatele ei. Ea își dezbrăcase costumul de luptă și purta numai un tricou

flaușat negru, cu materialul gros și moale la pipăit. O simți substanțială și reală, umană și respirând, și mulțumi în gând Domnului al cărui nume putea să-l rostească acum pentru faptul că era teafără.

— Mai e cineva aici?

— Jace și Clary au șters-o, iar Alec face prima rundă de strajă, zise Simon. Suntem singuri. Vreau să spun, nu *singuri* singuri, că n-aș...

Tresări când ea se rostogoli încât ajunse deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Îi puse delicat un braț peste piept.

— Că probabil n-aș face *asta*, continuă el. Ceea ce nu vrea să însemne că ar trebui să te oprești.

— Mi-ai salvat viața, zise ea.

— N-am... Se întrerupse când ea își miji ochii. Sunt un brav salvator eroic? încercă el.

— Mmm-mmm.

Îi împunse bărbia cu a ei.

— Fără chestii cu lordul Montgomery, o preveni el. Ar putea intra oricine.

— Dar niște săruturi obișnuite?

— Mi se pare în regulă, zise el.

Și numaidecât Isabelle îl sărută, cu buzele insuportabil de moi. Mâinile lui își găsiră drumul pe sub tricoul ei și îi mângâiau spatele, plimbându-și degetele pe conturul omoplaților ei. Când ea se desprinse, buzele îi erau mai roșii, iar el putu vedea sângele pulsând pe gâtul ei — sângele lui Isabelle, dulce-sărat, și cu toate că nu-i era foame, *voia*...

— Poți să mă muști, șopti ea.

— Nu. Simon se dădu un pic mai înapoi. Nu, ai pierdut prea mult sânge. Nu pot.

Își putu simți pieptul ridicându-se și coborând într-o respirație nenecesară.

— Dormeai când am discutat despre asta, dar nu putem rămâne aici. Clary a pus niște rune de iluzie magică la intrări, dar n-o să țină

mult, și rămânem fără mâncare. Atmosfera de aici ne face pe toți mai bolnavi și mai slabi. Și Sebastian o să ne găsească. Va trebui să mergem la el — mâine — la Citadelă.

Degetele lui alunecară prin părul ei moale.

— Și asta înseamnă că vei avea nevoie de toată puterea.

Ea își strânse buzele, săgetându-l cu privirea.

— Când am intrat prin Curtea Elfilor în lumea asta, ce ai văzut?

El îi atinse fața blând, nevrând să mintă, dar adevărul... adevărul era dur și stingheritor.

— Iz, nu trebuie să...

— Eu l-am văzut pe Max, zise ea. Dar te-am văzut și pe tine. Erai iubitul meu. Trăiam împreună și toată familia mea te accepta. Eu pot să-mi spun că nu vreau să faci parte din viața mea, însă inima mea vrea altceva. Te-ai fofilat în viața mea, Simon Lewis, și nu știu cum sau de ce, nici măcar când, dar s-a întâmplat, și oarecum urăsc asta, dar n-o pot schimba și asta e.

El scoase un sunet înecat.

— Isabelle...

— Acum povestește-mi ce-ai văzut tu, zise ea, iar ochii îi sclipiră ca mica.

Simon își propti mâinile de podeaua de piatră a peșterii.

— M-am văzut faimos, un star rock, zise el, încet. Eram bogat, familia mea era laolaltă, și eram cu Clary. Ea era iubita mea. O simți pe Isabelle încordându-se peste el, o simți începând să se dea jos și o prinse de brațe. Isabelle, ascultă. *Ascultă.* Ea era iubita mea, dar apoi când a fost să-mi spună că mă iubea, eu i-am răspuns: „Și eu te iubesc, Isabelle."

Ea făcu ochii mari la el.

— *Isabelle,* repetă el. Și asta m-a smuls din vedenie, faptul că ți-am rostit numele. Pentru că am înțeles că vedenia era greșită. Nu era cu adevărat ce-mi doream.

— De ce îmi spui că mă iubești numai când ești beat sau când visezi? întrebă ea.

— Îmi aleg foarte prost momentele, zise Simon, dar asta nu înseamnă că nu sunt sincer. Există lucruri pe care le vrem, ascunse dedesubtul celor pe care le știm, dedesubtul a ceea ce simțim. Sunt lucruri pe care le vrea sufletul nostru, iar al meu te vrea pe tine.

O simți răsuflând.

— Spune-o, zise ea. Spune-o treaz.

— Te iubesc, zise el. Nu vreau să-mi spui și tu asta, dacă nu o simți cu adevărat, dar eu te iubesc.

Ea se aplecă peste el, lipindu-și degetele peste ale lui.

— O simt cu adevărat.

El se ridică în coate, în același timp ce ea se apleca, și buzele lor se întâlniră. Se sărutară, lung și blând, și dulce și tandru, apoi Isabelle se dădu puțin înapoi, cu respirația întretăiată, iar Simon spuse:

— Deci acum ne-am DR-uit?

Isabelle ridică din umeri.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

Simon ascunse faptul că era neobișnuit de mulțumit de asta.

— Suntem oficial iubit și iubită? E vreun ritual de vânători de umbre pentru asta? Să-mi schimb status-ul pe Facebook de la „e complicat" la „într-o relație"?

Isabelle strâmbă adorabil din nas.

— Ai o carte care e și o față?

Simon râse, iar Isabelle se aplecă și-l sărută din nou. De data asta, el întinse mâinile și o trase spre el, înfășurându-se unul în celălalt, încurcându-se în pături, sărutându-se și șoptindu-și. El se lăsă să se piardă în plăcerea gustului gurii ei, a rotunjimii șoldurilor ei în palma lui, a pielii calde de pe spatele ei. Uitase că se aflau pe un tărâm al demonilor, că aveau să intre în bătălie a doua zi, că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

— DE CE CONTINUĂ SĂ SE ÎNTÂMPLE ASTA?

Se auzi un zgomot de sticlă spartă și amândoi își ridicară capetele și îl văzură pe Alec uitându-se furios la ei. El scăpase sticla de vin goală pe care o avusese în mână și cioburile scânteiau împrăștiate pe toată podeaua peșterii.

— DE CE NU VĂ PUTEȚI DUCE ÎN ALTĂ PARTE CA SĂ FACEȚI CHESTIILE ASTEA ORIBILE? NU ÎN OCHII MEI.

— Ăsta e un tărâm al demonilor, Alec, zise Isabelle. Nu avem unde în altă parte să ne ducem.

— Și tu ai zis să am grijă de ea..., începu Simon, dar își dădu seama că n-ar fi fost o direcție productivă de conversație și închise gura.

Alec se trânti în partea cealaltă a focului și se uită urât la amândoi.

— Și unde s-au dus Jace și Clary?

— Ah, zise Simon, delicat. Cine poate spune...

— Oamenii hetero, spuse Alec cu năduf. De ce nu se pot stăpâni?

— E un adevărat mister, încuviință Simon, și se întinse la loc să doarmă.

Jia Penhallow se așeză pe masa ei de lucru, în biroul ei. Părea un gest atât de firesc, încât se întrebă fără voia ei dacă și-ar fi atras mustrări, Consulul stând fără respect pe străvechea masă a puterii — dar era singură în încăpere și obosită din cale-afară.

În mână ținea un bilețel primit de la New York; era un mesaj de foc de magician, destul de puternic ca să răzbată prin vrăjile de protecție puse în jurul orașului.

Recunoscuse scrisul de mână ca fiind al Catarinei Loss, dar cuvintele nu erau ale Catarinei.

Doamnă Consul Penhallow,

Vi se adresează Maia Roberts, conducătoarea temporară a haitei de vârcolaci din New York. Înțelegem că faceți tot ce puteți ca să-i aduceți înapoi pe Luke și pe ceilalți prizonieri. Apreciem lucrul acesta. Ca un semn de bună credință, aș vrea să vă transmit un mesaj. Sebastian și armata sa vor ataca Alicante mâine-noapte. Vă rugăm, faceți tot ce puteți ca să fiți pregătiți. Mi-ar fi plăcut să fim și noi acolo, luptând de partea voastră, dar știu că asta nu se poate. Uneori, e posibil numai să avertizezi, să aștepți și să speri. Nu uitați, Conclavul și Consiliul — vânători de umbre și repudiați, laolaltă — sunt lumina lumii.

Cu speranță,

Maia Roberts

Cu speranță. Jia împături biletul la loc și-l strecură în buzunar. Se gândi la orașul de afară, sub cerul nopții, cu argintiul palid al turnurilor demonilor gata să se prefacă în curând în roșul războiului. Se gândi la soțul și la fiica ei. Se gândi la cutiile peste cutii ce sosiseră de la Tessa Gray cu puțin timp în urmă, răsărind din pământ în Piața Îngerului, fiecare cutie marcată cu spirala simbol a Labirintului. Simți o emoție în inima ei — în parte, frică, dar și ușurare că în sfârșit sosea timpul, așteptarea avea să ia sfârșit și avea să li se ofere prilejul să lupte. Știa că vânătorii de umbre din Alicante vor lupta până la unul cu hotărâre, cu vitejie, cu îndârjire, cu răzbunare, cu măreție.

Cu speranță.

21

CHEILE MORȚII ȘI ALE IADULUI

— DOAMNE, CAPUL MEU, ZISE ALEC, CÂND EL ȘI JACE ÎNGENUNCHEARĂ lângă o creastă de stânci care încununa vârful unui munte cenușiu, acoperit de grohotiș.

Stânca îi ascundea și, dincolo de ea, folosind runele Vederii-departe, puteau vedea fortăreața pe jumătate ruinată și, de jur împrejurul ei, întunericiți roind ca furnicile.

Era ca o imagine într-o oglindă deformantă a Colinei Citadelei din Alicante. Construcția din vârf semăna cu Citadela pe care o știau, dar cu un zid masiv în jurul ei, închizând fortăreața în mijloc ca o grădină dintr-o mănăstire.

— Poate n-ar fi trebuit să bei atât de mult noaptea trecută, zise Jace, aplecându-se și mijind ochii.

De jur împrejurul zidului, întunericiții stăteau în cercuri concentrice, cu un grup mai numeros în fața porților. Erau și grupuri mai mici, în punctele strategice, pe coasta dealului, până jos. Alec își dădu seama că Jace calcula numărul inamicului, cântărind și respingând strategii în minte.

— Poate ar trebui să încerci să arăți mai puțin înfumurat pentru ceea ce ai făcut *tu* noaptea trecută, zise Alec.

Jace aproape căzu de pe creastă.

— Nu arăt înfumurat. Adică, se corectă el, nu mai mult ca de obicei.

— Scutește-mă, zise Alec, scoțându-și stela. Pot să citesc pe fața ta ca într-o carte foarte deschisă, foarte pornografică. Mi-aș dori să nu fi putut.

— Asta e modul tău de a-mi spune să-mi închid fața? întrebă Jace.

— Mai ții minte când râdeai de mine fiindcă mă furișam cu Magnus și mă întrebai dacă mi-am pierdut capul și-am căzut în gât? întrebă Alec, punându-și vârful stelei pe braț și începând să deseneze o *iratze*. Ți-o plătesc cu aceeași monedă.

Jace pufni și luă stela din mâna lui Alec.

— Dă-mi asta, zise el, sfârșind de desenat *iratze* pentru el, cu obișnuitele lui înflorituri șleampete.

Alec simți imediat amorțirea, iar durerea de cap începu să cedeze. Jace își întoarse atenția asupra colinei.

— Știi ce-i interesant? zise el. Am văzut câțiva demoni zburători, dar stau departe de Citadela Întunecată...

— Citadela Întunecată? ridică Alec o sprânceană.

— Ai un nume mai bun? Jace înălță din umeri. Oricum, stau departe de Citadela Întunecată și de colină. Îl slujesc pe Sebastian, dar par să-i respecte spațiul.

— Păi, nu pot fi prea departe, zise Alec. Au ajuns la Palatul Acordurilor destul de repede când ai declanșat alarma.

— Ar putea fi *înăuntrul* fortăreței, zise Jace, dând glas lucrului pe care-l gândeau amândoi.

— Ar fi fost bine dac-ai fi reușit să iei *skeptron*-ul, zise Alec, cu voce reținută. Am senzația că ar fi putut lichida o grămadă de demoni. Dacă mai funcționează încă, după atâția ani.

Jace avea o expresie contrariată. Alec se grăbi să adauge:

— Nu că ar fi reușit altcineva s-o ia. Tu ai încercat...

— Nu sunt sigur, zise Jace, cu expresia deopotrivă concentrată și preocupată de altceva. Vino. Hai să ne întoarcem la ceilalți.

N-a mai fost timp de vreun răspuns; Jace deja se retrăgea. Alec îl urmă, dându-se înapoi cu spatele, ieșind din raza Citadelei Întunecate.

Odată ce ajunseră la o distanță sigură, se ridicară în picioare și coborâră, mai mult târâș, panta cu grohotiș, la baza căreia așteptau ceilalți. Simon stătea lângă Izzy, iar Clary își scosese caietul de schițe și condeiul și desena rune. După felul în care clătina din cap, rupând paginile și mototolindu-le în mână, nu mergea pe cât de bine i-ar fi plăcut ei.

— Poluezi mediul? întrebă Jace, când el și Alec veniră într-o alergare ușoară, oprindu-se lângă cei trei.

Clary îi aruncă ceea ce ar fi vrut probabil să fie o privire distrugătoare, dar care îi ieși foarte sentimentală. Jace îi întoarse una la fel de sentimentală.

Alec se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut un sacrificiu zeilor demoni întunecați ai acestei lumi, doar ca să fie scutit, în schimb, de a i se aminti că el nu mai avea partener. Și nu doar că era singur. Nu doar că îi era *dor* de Magnus; era îngrozit pentru el, ros de o constantă și dureroasă groază, care nu îi amorțea niciodată pe de-a-ntregul.

— Jace, lumea asta a fost făcută scrum și toate creaturile vii au murit, zise Clary. Sunt foarte sigură că n-a mai rămas nimeni să recicleze.

— Deci ce-ați văzut? întrebă Isabelle.

Nu era deloc încântată că fusese lăsată în urmă, în timp ce Alec și Jace plecaseră în recunoaștere, dar Alec insistase că ea trebuia să-și păstreze forțele. Asculta mai mult de el zilele astea, gândi Alec, în felul acela în care Izzy asculta numai de persoanele ale căror opinii le respecta.

— Uite.

Jace își scoase stela din buzunar și se lăsă în genunchi, trăgându-și de pe el jacheta costumului de luptă. Mușchii spatelui i se mișcară pe sub tricou când puse vârful stelei în praful gălbui ca să deseneze.

— Aici e Citadela Întunecată. Există o singură cale de acces și anume pe poarta zidurilor exterioare. E închisă, dar o rună de Deschidere ar putea rezolva asta. Întrebarea e cum ajungem la poartă. Pozițiile care pot fi cel mai bine apărate sunt aici, aici și aici — stela lui lovi scurt în praf —, așa că o să ocolim și o să urcăm prin spate. Dacă geografia de aici este ca a noastră din Alicante, și așa se pare că este, există o potecă naturală care urcă prin spatele colinei. Odată ce ajungem mai aproape, ne despărțim, aici și aici — stela lui făcea spirale și modele în timp ce

desena — și încercăm să mânăm orice demoni sau întunericiți spre centru. Se dădu pe spate, mușcându-și buzele. Eu pot elimina mulți dintre ei, dar o să am nevoie să-i țineți în loc cât timp mă ocup de ei. Înțelegeți planul?

Se uitară lung la schiță câteva momente. Apoi Simon întrebă, arătând cu degetul:

— Ce-i linia aia subțirică? Un copac?

— Alea sunt *porțile*, zise Jace.

— Oh, făcu Isabelle, lămurită. Și chestiile spiralate? Un șanț cu apă?

— Alea sunt liniile de traiectorie... Pe cinstite, sunt singurul care a văzut vreodată o hartă de strategie? întrebă Jace, aruncându-și stela pe jos și trecându-și mâna prin părul blond. Ați înțeles *ceva* din tot ce-am spus adineauri?

— Nu, zise Clary. Strategia ta e probabil grozavă, dar talentul tău la desen e oribil; toți întunericiții arată ca niște copaci, iar fortăreața arată ca o broască. Trebuie să existe o cale mai bună de a explica.

Jace se lăsă pe călcâie și își încrucișă brațele.

— Ei bine, mi-ar plăcea s-o aud.

— Am o idee, zise Simon. Mai țineți minte că, înainte, v-am vorbit despre Dungeons and Dragons?

— Cu acuratețe, zise Jace. A fost un moment trist.

Simon îl ignoră.

— Toți întunericiții se îmbracă în costume de luptă roșii, zise el. Și nu sunt extraordinar de inteligenți sau autonomi. Voințele lor par să fie supuse, cel puțin în parte, celei a lui Sebastian. Da?

— Da, zise Isabelle și-i aruncă lui Jace o privire ca să se abțină.

— În D&D, prima mea mișcare, atunci când e să am de-a face cu o armată opusă ca asta, ar fi să atrag deoparte un grup de-al lor — să zicem de vreo cinci — și să le iau hainele.

— Ca să-i obligi să se întoarcă la fortăreață în pielea goală și ca rușinea să le influențeze negativ moralul? zise Jace. Pentru că treaba asta mi se pare complicată.

— Sunt foarte sigură că vrea să spună să le luăm hainele și să le îmbrăcăm noi, ca deghizare, zise Clary. Și ca să ne putem strecura pe

porți neobservați. Dacă restul întunericiților nu sunt foarte perspicace, s-ar putea să nu observe.

Jace se uită la ea surprins. Ea ridică din umeri.

— E în fiecare film, cum ar veni, veșnic.

— Noi nu ne uităm la filme, zise Alec.

— Cred că întrebarea e dacă *Sebastian* se uită la filme, zise Isabelle. Cumva strategia noastră, când o să-l vedem în fața ochilor, mai este încă „ai încredere în mine", apropo?

— Este încă „ai încredere în mine", zise Jace.

— Oh, Doamne, zise Isabelle. Pentru o secundă mă temusem că ar fi fost vorba despre un plan autentic, cum ar fi, cu etape pe care să le putem urma. Știi tu, ceva liniștitor.

— Este un plan. Jace își vârî stela la centură și se ridică fără efort în picioare. Avem ideea lui Simon despre cum să pătrundem în fortăreața lui Sebastian. O s-o aplicăm.

Simon se uită lung la el.

— Pe bune?

Jace își luă jacheta de jos.

— E o idee bună.

— Dar e ideea *mea*, zise Simon.

— Și e bună, așa că o facem. Felicitări. O să urcăm pe colină așa cum v-am schițat eu acolo, apoi o să punem în aplicare planul tău, ca să ajungem în vârf. Iar când o să fim acolo... Se întoarse spre Clary. Chestia aia pe care ai făcut-o la Curtea Elfilor Luminii. Când ai sărit și ai desenat runa pe zid; poți s-o repeți?

— Nu văd de ce nu, zise Clary. De ce?

Jace începu să zâmbească.

Emma stătea pe pat, în cămăruța ei de la mansardă, înconjurată de hârtii. În sfârșit le scosese din dosarul pe care îl șterpelise din biroul Consulului. Erau întinse pe pătura ei, luminate de soarele ce pătrundea prin mica fereastră, deși nu-și găsea curajul să le atingă.

Erau fotografii neclare, făcute sub un cer strălucitor din Los Angeles, cu trupurile neînsuflețite ale părinților ei. Acum putea vedea de ce

nu fuseseră în stare să le aducă în Idris. Îi dezbrăcaseră și pielea lor era cenușie, mai puțin în acele locuri unde fuseseră marcați cu mâzgălituri negre, urâte, nesemănând deloc cu Pecețile, ci hidoase. Nisipul din jurul lor era ud, de parcă ar fi plouat; erau departe de linia de flux. Emma făcu eforturi să-și înăbușe impulsul de a vomita, încercând să se silească să absoarbă informația: când fuseseră găsite cadavrele, când fuseseră identificate și cum se desfăcuseră în bucăți în momentul în care vânătorii de umbre încercaseră să le ridice...

— Emma.

Helen stătea în prag. Lumina care pătrundea pe fereastră îi arginta vârfurile părului, la fel cum îi făcea întotdeauna și lui Mark. Semăna cu Mark mai mult ca oricând; de fapt, stresul o făcuse mai slabă și îi scosese în evidență arcurile delicate ale pomeților, vârfurile urechilor ascuțite.

— De unde ai luat alea?

Emma își ridică bărbia, sfidătoare.

— Le-am luat din biroul Consulului.

Helen se așeză pe marginea patului.

— Emma, va trebui să le duci înapoi.

Emma împuse prin aer cu degetul spre hârtii.

— N-o să caute să vadă ce s-a întâmplat cu părinții mei, zise ea. Au spus că a fost un atac la întâmplare de către întunericiți, dar n-a fost așa. Știu eu că n-a fost.

— Emma, întunericiții și aliații lor nu au ucis doar vânătorii de umbre de la Institute. Au distrus complet Conclavul din Los Angeles. Se înțelege de ce s-au dus și după părinții tăi.

— De ce nu i-au convertit? întrebă Emma. Aveau nevoie de orice războinic pe care-l puteau prinde. Spui că au distrus Conclavul, dar n-au lăsat *cadavre*. I-au convertit pe toți.

— Mai puțin pe cei foarte tineri și pe cei foarte bătrâni.

— Păi, părinții mei nu erau niciunul dintre lucrurile astea.

— Ai fi preferat să fi fost convertiți? zise Helen liniștit, iar Emma știu că se gândea la tatăl ei.

— Nu, zise Emma. Dar chiar îmi spui că nu contează cine i-a ucis? Că n-ar trebui să vreau să știu *de ce*?

— Ce de ce?

Tiberius apăruse în prag, cu ciuful lui de păr în dezordine și cârlionții negri căzuți peste ochi. Arăta mai tânăr decât cei zece ani ai lui, impresie întărită de faptul că albina lui de pluș îi atârna într-o mână. Fața lui delicată era marcată de oboseală.

— Unde e Julian?

— La bucătărie, să aducă niște mâncare, zise Helen. Ți-e foame?

— E supărat pe mine? întrebă Ty, uitându-se la Emma.

— Nu, dar știi că se supără când țipi la el sau când te rănești, zise Emma, cu precauție.

Era greu să știi ce l-ar fi putut înfricoșa pe Ty sau ce i-ar fi putut declanșa o criză de nervi. Din experiența ei, era mai bine să-i spui adevărul nemascat. Genul de minciuni pe care oamenii le spun de regulă copiilor, din categoria „Injecția asta n-o să doară niciun pic", erau dezastruoase când i le spuneai lui Ty.

Ieri, Julian petrecuse o grămadă de timp scoțând cioburile din tălpile însângerate ale fratelui său și îi explicase, aproape sever, că dacă mai călca iarăși pe cioburi de sticlă, Julian avea să-l pârască adulților și-l va lăsa să primească orice pedeapsă vor socoti ei de cuviință. Ty îi dăduse un șut, drept răspuns, lăsând o urmă însângerată pe bluza lui Julian.

— Jules vrea să fii bine, zise Emma acum. Asta-i tot ce vrea.

Helen întinse brațele spre Ty — Emma n-o învinuia. Ty arăta mic și răvășit, și felul în care ținea albina o făcea să se îngrijoreze pentru el. Și ea ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Dar lui nu-i plăcea să fie atins, de nimeni în afară de Livvy. Se feri de sora lui vitregă și se duse la fereastră. După o clipă, i se alătură și Emma, având grijă să nu-l înghesuie.

— Sebastian poate intra și ieși din oraș, zise Ty.

— Da, însă el e singurul, și nu e interesat de noi. De altfel, cred că Conclavul are un plan ca să ne apere.

— Și eu cred la fel, murmură Ty, uitându-se în jos, pe stradă. Arătă cu degetul. Numai că nu știu dacă o să meargă.

Emmei îi luă un moment ca să își dea seama ce îi arăta el. Străzile erau pline de oameni și nu de trecători obișnuiți. Nefilimi în uniformele Citadelei, unii în costume de lupte, alergau încolo și-ncoace pe străzi,

cu ciocane și cuie și cutii de obiecte care o făcură pe Emma să se uite cu ochii mari — foarfeci și potcoave, cuțite și pumnale, diverse alte arme și chiar cutii cu ceea ce arăta ca pământul. Un bărbat căra mai mulți saci de pânză pe care scria SARE.

Fiecare cutie și fiecare sac erau marcate cu un simbol: o spirală. Emma o mai văzuse, în *Codexul* ei: era sigiliul Labirintului Spiralat și al magicienilor.

— Fier rece, zise Ty, gânditor. Prelucrat la rece, nu încălzit și bătut. Sare și pământ de cimitir.

Pe fața lui Helen apăru expresia tipică a adulților când știu ceva, dar nu vor să-ți spună și ție ce anume. Emma se uită la Ty, care, tăcut și calm, cerceta cu ochii lui cenușii serioși străzile de afară. Lângă el stătea Helen, care se ridicase din pat, cu o față îngrijorată.

— Au trimis după muniție magică, zise Ty, de la magicienii din Labirint. Sau poate că a fost ideea magicienilor. E greu de aflat.

Emma se uită pe geam, apoi înapoi la Ty, care o privi printre genele lungi.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Ty zâmbi, un zâmbet rar și fără antrenament.

— Înseamnă că biletul de la Mark spunea adevărul, zise el.

Clary nu crezuse că ar putea fi vreodată atât de plină de Peceți sau că îi mai văzuse vreodată pe frații Lightwood acoperiți cu atât de multe Peceți magice ca acum. Ea și le făcuse singură pe ale ei, punând în ele toată energia sa — toată dorința ei ca ele să fie protectoare, toată dorința de a-i găsi pe mama ei și pe Luke.

Brațele lui Jace arătau ca o hartă: runele se întindeau până la clavicule și pe piept, pe spate și pe mâini. Lui Clary, pielea ei i se păruse străină când și-o văzuse. Își aminti cum văzuse odată un băiat care avea musculatura dezvoltată a unui corp omenesc tatuată pe pielea lui și cum se gândise că arăta de parcă fusese transformat în sticlă. Cam așa era și cu ei acum, gândi ea, uitându-se la prietenii săi, în timp ce urcau cu greu pe colină spre Citadela Întunecată: hărțile drumurilor curajului și speranței lor, ale viselor și dorințelor fiecăruia, marcate clar pe

corpurile lor. Vânătorii de umbre nu erau neapărat cei mai prietenoși dintre oameni, dar pieile lor erau cinstite.

Clary se acoperise cu rune vindecătoare, dar nu erau de ajuns ca să-i protejeze plămânii de praful permanent. Își aminti ce spusese Jace despre ei doi, că sufereau mai mult decât ceilalți din pricina concentrației mai mari de sânge de înger din ei. Se opri să tușească și se întoarse într-o parte, scuipând negru. Se șterse repede la gură cu mâna, mai înainte ca Jace să se întoarcă și să vadă.

Talentul la desen al lui Jace se poate să fi lăsat de dorit, dar strategia lui era fără greșeală. Urcau într-un soi de formație în zigzag, săgetând de la o îngrămădire de pietre înnegrite la alta. Cum toată vegetația dispăruse, piatra era singura care le putea oferi protecție. Colina rămăsese în mare parte golașă, văduvită de copaci, cu doar câteva cioturi ici și colo. Se întâlniseră cu un singur întunericit, pe care-l eliminaseră rapid, sângele lui scurgându-se în pământ. Clary își aminti de poteca spre Citadelă din Alicante, înverzită și încântătoare, și se uită cu ură la pustietatea din jurul ei.

Aerul era greu și fierbinte, de parcă soarele de un oranj stins apăsa asupra lor. Clary veni lângă ceilalți, în spatele unei grămezi înalte de pietre. Își umpluseră sticlele în dimineața aceea cu apă din lacul subteran, iar Alec făcuse să circule o sticlă printre ei, cu fața mohorâtă mânjită de praf negru.

— Asta-i ultima, zise el și i-o întinse lui Isabelle.

Ea luă o înghițitură mică și i-o dădu lui Simon, care clătină din cap — el n-avea nevoie de apă — și i-o trecu lui Clary.

Jace se uită la Clary. Ea se putea vedea reflectată în ochii lui, arătând mică, palidă și murdară. Se întrebă dacă arăta altfel pentru el după noaptea trecută. Ea aproape că se așteptase ca el să arate altfel pentru ea, când se trezise dimineața lângă resturile răcite ale focului, cu mâna lui într-a ei. Dar fusese același Jace, Jace pe care-l iubise întotdeauna. Iar el se uita la ea ca întotdeauna, de parcă ar fi fost un mic miracol, de tipul acela pe care-l ții aproape de inima ta.

Clary luă o gură de apă și îi întinse termosul lui Jace, care-și dădu capul pe spate și bău. Ea îi urmări mușchii mișcându-i-se pe gât, cu o subită

fascinație, apoi își feri ochii înainte să roșească — bine, poate că unele lucruri se schimbaseră, dar nu era acum momentul să se gândească la ele.

— Gata, zise Jace și aruncă termosul, acum gol.

Se uitară cu toții cum se rostogolea printre pietre. *Nu mai era apă.*

— Un lucru mai puțin de cărat, adăugă el, încercând să sune vesel, dar vocea îi ieși la fel de uscată ca praful din jurul lor.

Buzele lui erau crăpate și sângerau ușor, în pofida runelor *iratze* pe care și le făcuse. Alec avea cearcăne adânci și o zvâcnire nervoasă în mâna stângă. Ochii lui Isabelle erau roșii de la praf, iar ea clipea des și se freca la ei ori de câte ori credea că n-o vede nimeni. Cu toții arătau destul de rău, gândi Clary, probabil cu excepția lui Simon, care arăta cel mai neschimbat. Simon stătea aproape de grămada de pietre, cu degetele sprijinite ușor de o lespede.

— Astea sunt morminte, zise el deodată.

Jace își ridică privirea.

— Ce?

— Grămezile astea de pietre. Sunt morminte. Foarte vechi. Oamenii cădeau în bătălie și erau îngropați acoperindu-li-se trupurile cu pietre.

— Vânători de umbre, zise Alec. Cine altcineva ar fi apărat Colina Citadelei?

Jace atinse pietrele cu mâna înmănușată și se încruntă.

— Noi ne ardem morții.

— Poate că nu și în lumea asta, zise Isabelle. Lucrurile sunt diferite. Poate că n-au avut timp. Poate că a fost ultima lor dorință...

— Stai, zise Simon. Avea o expresie încremenită, de intensă concentrare pe față. Vine cineva. Cineva uman.

— De unde știi că e uman? întrebă Clary, în șoaptă.

— Sânge, zise el scurt. Sângele demonilor are alt miros. Ăștia sunt oameni... nefilimi, dar nu chiar.

Jace făcu un semn grăbit din mână și tăcură cu toții. Își lipi spatele de tumul și aruncă o privire pe după el. Clary îl văzu încordându-și maxilarul.

— Întunericiți, zise el în șoaptă. Cinci la număr.

— Numărul perfect, zise Alec, cu un surprinzător rânjet de lup.

Avu arcul în mâini mai înainte să poată Clary vedea mișcarea, făcu un pas în lături, ieșind de la adăpostul tumulului, și slobozi săgeata.

Ea văzu expresia surprinsă a lui Jace — nu se așteptase ca Alec să dea prima lovitură — și apoi cum se prinse cu mâinile de una dintre pietrele tumulului și se aruncă pe deasupra, dincolo de el. Isabelle țâșni după el ca o pisică și Simon o urmă, rapid și precis, cu mâinile goale. Părea că lumea asta fusese făcută pentru cei care erau deja morți, gândi Clary, și auzi un strigăt prelung, gâlgâit, întrerupt scurt.

Duse mâna după Heosphoros, se răzgândi și smulse un pumnal de la cingătoare, apoi ieși în fugă de după tumul. Era o pantă, dincolo de el Citadela Întunecată profilându-se, neagră și în ruine. Patru vânători de umbre îmbrăcați în roșu se uitau în jur șocați și surprinși. Unul dintre ei, o femeie blondă, era căzută la pământ, cu corpul îndreptat spre vârful dealului, și avea înfiptă în gât o săgeată.

Asta explică gâlgâitul, gândi Clary, un pic amețită, când Alec își încordă arcul din nou și slobozi o altă săgeată. Un al doilea întunericit, burtos, cu părul negru, se împletici înapoi cu un țipăt și săgeata în picior; Isabelle îl atacă în clipa următoare, biciul ei lovindu-l peste gât. În timp ce omul cădea la pământ, Jace sări călare pe el, folosind forța căderii acestuia pentru a-și lansa propriul corp înainte. Pumnalele lui fulgerară cu o mișcare de foarfecă, retezând capul unui bărbat chel, al cărui costum de luptă roșu era murdar de sânge uscat. Sângele izbucni ca dintr-o fântână arteziană, năclăind costumul stacojiu cu încă un strat de roșu, când trunchiul fără cap lunecă la pământ. Cu un țipăt ascuțit, femeia care stătea în spatele lui ridică o sabie curbă și îl atacă pe Jace; Clary își aruncă pumnalul. Se înfipse drept în fruntea femeii, care se lăsă în tăcere la pământ, fără să mai scoată vreun sunet.

Ultimul întunericit o rupse la fugă, împiedicându-se, spre vârful dealului. Simon fulgeră pe lângă Clary, o mișcare prea rapidă ca s-o poți urmări, și sări ca pisica. Întunericitul căzu cu un icnet de groază, iar Clary îl văzu pe Simon înălțându-se deasupra lui și lovind, ca un șarpe. Se auzi un sunet ca de hârtie ruptă.

Cu toții își întoarseră ochii. După câteva clipe lungi, Simon se ridică de pe corpul nemișcat și coborî dealul spre ei. Avea sânge pe bluză, sânge pe față și pe mâini. Întoarse capul într-o parte, tuși și scuipă, părând îngrețoșat.

— Amar, zise el. Sângele. Are gust ca al lui Sebastian.

Isabelle arăta bolnavă, cum nu arătase când îi tăiase gâtul întunericitului.

— Îl urăsc, zise ea brusc. Pe Sebastian. Ceea ce le-a făcut el lor e mai rău decât crima. Nici nu mai sunt oameni. Când mor, nu pot fi îngropați în Orașul Tăcut. Și nimeni nu va plânge după ei. S-a plâns deja. Dacă eu aș iubi pe cineva care ar fi convertit astfel... m-aș bucura să fie mort.

Respira greu; nimeni nu-i răspunse. În cele din urmă, Jace se uită la cer, cu ochii aurii sclipind pe fața lui mânjită de țărână.

— Ar fi bine să pornim, apune soarele și, în plus, s-ar putea să ne fi auzit careva.

Scoaseră costumele de pe cadavre, în tăcere și grăbit. Era ceva îngrețoșător în treaba asta, ceva care nu păruse atât de urât când Simon le descrisese strategia, dar care acum era de-a dreptul oribil. Clary ucisese — și demoni, și damnați; l-ar fi ucis cândva și pe Sebastian, dacă ar fi fost în stare s-o facă fără să-l rănească pe Jace. Dar era ceva macabru și ca de măcelar în dezbrăcatul vânătorilor de umbre morți, chiar și aceia marcați cu runele morții și ale iadului. Nu se putu abține de a nu se uita la fața unuia dintre morți, un vânător de umbre cu păr negru, întrebându-se dacă n-ar putea fi tatăl lui Julian.

Îmbrăcă jacheta costumului și pantalonii unei femei micuțe, dar tot îi erau prea mari. Cu ajutorul cuțitului, scurtă mânecile și tivul, iar cingătoarea ei cu arme îi ținea pantalonii la brâu. Alec nu avu de ales: sfârși înfășurat în jacheta celui mai solid dintre vânătorii de umbre, care-l făcea să pară uriaș. Mânecile lui Simon erau prea scurte și prea strâmte; le tăie cusăturile de la umeri, ca să-i dea voie să se miște mai liber. Jace și Isabelle reușiră amândoi să se îmbrace cu haine care li se potriveau, deși ale lui Isabelle erau pătate de sânge proaspăt. Jace izbuti chiar să arate bine în costumul roșu-închis, ceea ce era pur și simplu enervant.

Ascunseră cadavrele în spatele tumulului și porniră din nou pe drumul spre vârful dealului. Jace avusese dreptate, soarele apunea, scăldând ținutul în culorile focului și ale sângelui. Își potriviră pașii unii cu ceilalți, apropiindu-se din ce în ce mai mult de poarta cea mare a Citadelei Întunecate.

Urcușul se termină brusc și se treziră pe un platou din fața fortăreței. Era ca și când te-ai fi uitat la o fotografie peste care se așezase negativul aceleiași fotografii. Clary putea vedea în minte Citadela așa cum era în lumea ei, colina acoperită cu arbori și verdeață, grădinile înconjurând donjonul, lămpile-vrăjitoarei luminând toată construcția. Soarele bătând drept în ea, ziua, și stelele, noaptea.

Aici, vârful colinei era golaș și măturat de vântul destul de rece cât să pătrundă prin materialul jachetei furate de Clary. Orizontul era o linie roșie ca de gât tăiat. Totul era îmbăiat în acea lumină sângerie, de la mulțimea întunericiților care roiau pe platou, până la Citadela Întunecată însăși. Acum, când erau atât de aproape, puteau vedea zidul care o înconjura și porțile masive.

— Ar fi mai bine să-ți pui gluga, zise Jace din spatele ei, apucând de obiectul în chestiune, ridicându-l și acoperindu-i capul cu el. Părul tău e ușor de recunoscut.

— De întunericiți? zise Simon, care arăta incredibil de străin pentru Clary în costumul său roșu.

Nu și-l închipuise *niciodată* pe Simon într-un costum de luptă.

— De Sebastian, zise Jace scurt și își acoperi și el capul.

Își scoseseră armele: biciul lui Isabelle sclipea în lumina roșie, iar arcul lui Alec era în mâinile lui. Jace se uita la Citadela Întunecată. Clary aproape că se aștepta ca el să spună ceva, să țină un discurs, să marcheze ocazia. N-o făcu. Îi putea vedea unghiul ascuțit al pomeților pe sub gluga costumului, maxilarele strânse. Era pregătit. Cu toții erau.

— Mergem la porți, zise el și porni.

Clary simți deodată un val de răceală — răceala bătăliei, ținându-i spinarea dreaptă, respirația egală. Solul era diferit, observă ea aproape distantă. Spre deosebire de restul lumii deșertice, acoperită cu nisip, acesta fusese frământat de mulțimea picioarelor care pășiseră pe aici. Un

războinic înveșmântat în roșu trecu atunci pe lângă ea, un bărbat cu piele cafenie, înalt și musculos. Nu le dădu nicio atenție. Părea să meargă pe un direcție anume, ca și alți câțiva dintre întunericiți, un soi de drum dinainte stabilit, înainte și-napoi. O femeie albă cu păr cărunt era la câțiva pași în urma lor. Clary simți cum i se încordează mușchii — *Amatis?* — dar când se apropie, îi deveni clar că fața ei îi era necunoscută. Clary avu impresia că simte totuși ochii femeii asupra lor, și fu ușurată când ieșiră din raza privirii ei.

Citadela se ridica drept în fața lor acum, cu porțile sale masive, făcute din fier. Erau gravate cu un model de mână care ținea o armă — un *skeptron* cu un glob în vârf. Era limpede că porțile suferiseră ani de-a rândul de profanări. Suprafața era ciobită și zgâriată, împroșcată ici și colo cu ichor și cu ceea ce semăna tulburător de tare cu sânge omenesc uscat.

Clary înaintă cu stela să graveze pe porți o rună de Deschidere pe care o avea deja în minte — dar porțile se deschiseră larg de cum le atinse. Aruncă o privire surprinsă spre ceilalți. Jace își mesteca buza; înălță o sprânceană întrebătoare spre el, dar el doar dădu din umeri, parcă spunând: *Mergem înainte. Ce altceva putem face?*

Intrară. Dincolo de porți era un pod peste o ravină îngustă. Întunericul se învâltora în străfundurile prăpastiei, mai gros decât ceața sau fumul. Isabelle trecu prima, cu biciul său, iar Alec se așeză în ariergardă, întorcându-se cu spatele la ei, cu arcul și săgețile sale. Când trecură peste pod în șir indian, Clary aruncă o privire în adâncul crevasei și tresări, gata să sară înapoi — întunericul avea membre, lungi și cu clești ca picioarele de păianjen, și ceva ce arăta ca niște ochi luminând galben.

— Nu te uita, zise Jace cu voce joasă, iar Clary își mută repede ochii la biciul lui Isabelle, auriu și luminos, dinaintea lor.

Biciul lumina prin întuneric și, când ajunseră la ușile închise ale turnului, Jace reuși să găsească zăvorul cu ușurință și să deschidă ușa.

Se deschise spre beznă. Se uitară de la unul la altul, într-un scurt moment de paralizie pe care niciunul nu-l putu întrerupe. Clary descoperi că se holba la ceilalți, încercând să-i țină minte; ochii căprui ai

lui Simon, arcuirea claviculei lui Jace pe sub jacheta roșie, arcul sprâncenelor lui Alec, încruntătura îngrijorată a lui Isabelle.

Încetează, își spuse ea. *Ăsta nu e sfârșitul. O să-i vezi din nou.*

Aruncă o privire în urmă. Dincolo de pod erau porțile, larg deschise, și dincolo de acestea, erau întunericiții, stând nemișcați. Clary avu senzația că și ei se uitau fix, totul prins în neclintirea acelui moment cu sufletul la gură de dinainte de cădere.

Acum. Făcu un pas înainte, în beznă; îl auzi pe Jace rostindu-i numele, foarte încet, aproape în șoaptă, și apoi era dincolo de prag, învăluită în lumină, orbită pe neașteptate. Auzi murmurul celorlalți când își ocupară locurile lângă ea și apoi simți un curent de aer rece când ușa se trânti în urma lor.

Își ridică ochii. Stăteau într-un hol enorm, de mărimea Sălii Acordurilor. O scară de piatră în spirală dublă urca până sus, răsucindu-se și cotind, două șiruri de trepte care se împleteau, dar nu se întâlneau niciodată. Fiecare era mărginit de o parte și de alta cu o balustradă de piatră, iar Sebastian stătea cu coatele pe una dintre balustrade, zâmbind în jos spre ei.

Era fără îndoială un zâmbet sălbatic: încântat și anticipator. Purta un costum stacojiu fără pată, iar părul îi strălucea ca metalul. Clătină din cap.

— Clary, Clary, zise el. Chiar am crezut că erai mai isteață de-atât.

Clary își drese glasul. Îl simțea blocat de praf și de frică. Pielea o furnica de parcă ar fi înghițit adrenalină.

— Mai isteață decât cum? zise ea și aproape tresări la ecoul propriei voci, lovindu-se în ecou de pereții goi de piatră.

Nu existau tapițerii, tablouri, nimic să le îndulcească austeritatea. Deși nu știa la ce altceva s-ar fi putut aștepta de la o lume a demonilor. Bineînțeles că nu exista niciun obiect de artă.

— Suntem aici, zise ea. În fortăreața ta. Suntem cinci, iar tu ești unul.

— Oh, așa e, zise el. Și ar trebui să fiu surprins? Își ridică fața în sus, cu o grimasă imitând uluirea, care-i întoarse mațele pe dos lui Clary. Cine ar fi *crezut*? zise el, batjocoritor. Vreau să spun, lăsând la o parte faptul că evident am aflat de la Regină că veneați aici, dar de când ați

ajuns, ați stârnit un incendiu uriaș, ați încercat să furați un artifact apărat de demoni — adică ați făcut totul, mai puțin decât să puneți o enormă săgeată cu lumină intermitentă care să arate drept spre locul unde erați. Sebastian oftă. Am știut întotdeauna că majoritatea dintre voi sunteți îngrozitor de proști. Chiar și Jace, mă rog, ești frumușel, dar nu prea ager de minte, nu-i așa? Poate dacă Valentine ar mai fi lucrat câțiva ani cu tine... deși, nu, nici măcar atunci. Familia Herondale a fost întotdeauna prețuită mai mult pentru trăsăturile chipului decât pentru inteligență. Cât despre familia Lightwood, cu cât spunem mai puține, cu atât mai bine. Generații de idioți. Dar Clary...

— M-ai sărit pe mine, zise Simon.

Sebastian își întoarse lent privirea spre Simon, de parcă ar fi fost dezgustător.

— Tu tot apari ca musca în lapte, zise el. Mic vampir sâcâitor. L-am ucis pe cel care te-a preschimbat, n-ai știut asta? Am crezut că vampirii trebuiau să simtă chestiile de genul ăsta, dar tu pari nesimțitor. Teribil de grosolan.

Clary îl simți pe Simon încremenind lângă ea și-și aminti de el în peșteră, când se îndoise de durere, spunând că simțise ca și când îi înfipsese cineva un cuțit în piept.

— Raphael, șopti Simon.

Lângă ea, Alec pălise vizibil.

— Dar ceilalți? întrebă el, răgușit. Magnus... Luke...

— Mama noastră, zise Clary. Desigur, nici măcar tu nu i-ai face rău.

Zâmbetul afectat al lui Sebastian se zbârli.

— Ea nu e mama *mea,* zise, apoi ridică din umeri cu un soi de exagerată exasperare. E în viață. Cât despre magician și vârcolac, n-aș putea spune. N-am mai verificat de ceva vreme. Magicianul nu arăta prea bine ultima oară când l-am văzut, adăugă el. Nu cred că dimensiunea asta îi face bine. S-ar putea să fi murit între timp. Dar cu siguranță nu v-ați fi așteptat de la mine să prevăd și *asta.*

Alec își ridică arcul cu o mișcare rapidă.

— Prevede asta, zise el, slobozind săgeata.

Zbură drept spre Sebastian — care se mișcă fulgerător, prinzând săgeata din aer, strângând-o bine între degete, în timp ce vibra în strânsoarea lui. Clary o auzi pe Isabelle trăgând brusc aer în piept și simți valul de sânge și de groază din propriile vene.

Sebastian îndreptă vârful ascuțit al săgeții spre Alec, ca un profesor care mânuia o riglă, și țâțâi dezaprobator.

— Răule, zise el. Încerci să mă rănești în propria-mi fortăreață, nu-i așa, în inima puterii mele? Cum spuneam, ești un prost. Cu toții sunteți proști.

Făcu un gest scurt, o răsucire de încheietură, și săgeata se rupse, cu un pocnet ca o detunătură de armă.

Ușile duble de la ambele capete ale holului se deschiseră brusc și demonii se revărsară înăuntru.

Clary se așteptase la asta, își adunase curajul, dar ar fi fost cu neputință să-ți faci curaj pentru așa ceva. Mai văzuse demoni, nenumărați, și totuși când puhoiul dădu năvală din ambele părți — creaturi ca păienjenii, cu trunchiuri groase, otrăvitoare; monștri umanoizi fără piele, cu corpul însângerat; creaturi cu pinteni, colți și gheare, un soi de insecte imense semănând cu călugărițele, cu fălcile atârnând ca rupte din balamale — își simți pielea gata să i se desprindă de corp. Se sili să rămână pe loc, cu mâna pe Heosphoros, și se uită în sus, la fratele ei.

El îi întâlni privirea cu ochii săi negri și ea-și aduse aminte de băiatul din vedenia sa, cel cu ochi verzi ca ai ei. Văzu o cută apărând între sprâncenele lui.

Ridică mâna și pocni din degete.

— Stop! zise el.

Demonii încremeniră, de-o parte și de alta a lui Clary și a celorlalți. Ea îl putea auzi pe Jace respirând accelerat, îi simți degetele apăsându-i mâna pe care și-o ținea la spate. Un semnal mut. Ceilalți erau nemișcați, în jurul ei.

— Sora mea, zise Sebastian, n-o răniți. Aduceți-o aici, la mine. Pe ceilalți, ucideți-i. Își miji ochii la Jace și adăugă: Dacă puteți.

Demonii atacară imediat. Medalionul lui Isabelle pulsa ca o lampă stroboscopică, împrăștiind orbitoare flăcări roșii și aurii, iar în lumina învăpăiată Clary îi văzu pe ceilalți întorcându-se ca să respingă atacul demonilor.

Asta era șansa ei. Se întoarse și se repezi la perete, simțind runa Agilitate de pe braț cum arde, în timp ce sărea, se prindea de piatra neregulată cu mâna stângă și se balansa înainte, trântind vârful stelei pe granit de parcă ar fi lovit cu un topor în coaja unui copac. Simți piatra cutremurându-se: apărură mici fisuri, dar se ținu cu îndârjire, trasând mai departe cu stela pe fața zidului, cu mișcări iuți și energice. Înregistră scrâșnetul și deplasarea acestuia ca de la depărtare. Totul părea să fi rămas undeva în fundal, chiar și țipetele și trosnetele luptei din spatele ei, duhoarea și urletul demonilor. Nu putea simți decât forța runelor familiare răsunând prin ea în timp ce desena, și desena, și desena...

Ceva o prinse de gleznă și-o smuci. Un fulger de durere o străbătu prin tot piciorul; coborî privirea și văzu un tentacul cât sfoara înfășurat pe gheata ei, trăgând-o în jos. Era al unui demon care arăta ca un uriaș papagal năpârlit, cu mănunchiuri de tentacule crescându-i în locul unde ar fi trebuit să aibă aripi. Ea se agăță mai strâns de zid, biciuind cu stela încoace și-ncolo, zidul tremurând când liniile negre mușcau din piatră.

Presiunea din glezna ei crescu. Cu un strigăt, Clary își dădu drumul, stela căzându-i din mână, în timp ce ea se prăbuși, izbindu-se tare de podea. Icni și se rostogoli pe o parte, exact în clipa în care o săgeată zbârnâi pe lângă capul ei și se înfipse adânc în carnea demonului agățător. Ea-și întoarse capul și-l văzu pe Alec, ducând mâna la spate după altă săgeată, chiar în clipa în care runele de pe zidul dinapoia ei se aprinseră ca o hartă de foc ceresc. Jace era lângă Alec, cu sabia în mână și ochii ațintiți asupra lui Clary.

Ea dădu ușor din cap. *Fă-o.*

Demonul care o ținuse mugi; tentaculul își slăbi strânsoarea, iar Clary se ridică anevoie în picioare. Nu fusese în stare să deseneze o ușă dreptunghiulară, așa că intrarea mâzgălită pe zid strălucea într-un cerc

neregulat, ca intrarea într-un tunel. Prin lumina vie a acestuia, ea putu vedea licărul unui Portal — palpita ca undele unei ape argintii.

Jace trecu pe lângă Clary și se aruncă prin el. Ea zări pentru o clipă ce era dincolo — Sala Acordurilor devastată, statuia lui Jonathan Vânătorul de umbre — înainte să se repeadă și să-și lipească mâna de Portal, ținându-l deschis pentru ca Sebastian să nu-l poată închide. Jace n-avea nevoie decât de câteva secunde...

Îl putu auzi pe Sebastian în spatele ei, strigând într-o limbă pe care n-o cunoștea. Duhoarea demonilor era pretutindeni; auzi un șuierat și un răpăit, iar când întoarse capul văzu un ravener venind repede spre ea, cu coada sa de scorpion ridicată. Ea se feri, exact când demonul căzu tăiat în două de biciul de metal al lui Isabelle, cu o mișcare de foarfecă. Ichorul puturos se revărsă pe podea; Simon o prinse pe Clary de braț și-o trase înapoi, tocmai când Portalul se umflă cu o lumină subită, incredibilă, iar Jace apăru prin el.

Clary își ținu respirația. Niciodată nu semănase mai mult Jace cu un înger al răzbunării, descinzând prin nori și foc. Părul său luminos părea să ardă când ateriză, zvelt, și ridică arma pe care o ținea în mână. Era *skeptron*-ul lui Jonathan Vânătorul de umbre. Piatra din vârful lui strălucea. Prin Portalul din spatele lui Jace, cu o clipă înainte de a se închide, Clary văzu siluetele întunecate ale demonilor zburători, auzi țipetele de dezamăgire și de furie când ajunseră să descopere că arma dispăruse și hoțul nu se vedea pe nicăieri.

Când Jace ridică *skeptron*-ul, demonii din jur se dădură înapoi. Sebastian se aplecase peste balustradă, cu mâinile încleștate de ea, alb ca varul. Se uita fix la Jace.

— Jonathan, zise el și vocea i se ridică, tunătoare. Jonathan, îți *interzic*...

Jace săltă *skeptron*-ul spre cer, iar globul izbucni în flăcări. Era o flacără orbitoare, concentrată, ca de gheață, mai mult lumină decât căldură, dar o lumină pătrunzătoare, care străbătu întreaga încăpere, îmbăind totul în strălucire. Clary văzu demonii transformându-se în siluete învăpăiate, înainte să se cutremure și să explodeze, prefăcându-se în cenușă. Cei

mai aproape de Jace se năruiră cei dintâi, dar lumina trecea prin toți ca o fisură ce se deschidea în pământ, și unul după altul țipau și se dizolvau, lăsând doar un strat gros de cenușă negricioasă pe podea.

Lumina se intensifică, arzând și mai tare, până când Clary își închise ochii, încă văzând explozia ultimei flame prin pleoapele închise. Când îi deschise din nou, holul cel mare era gol. Numai ea și prietenii săi rămăseseră. Demonii pieriseră până la ultimul — și Sebastian stătea în locul lui, nemișcat, palid și șocat, pe scară.

— *Nu,* scrâșni el printre dinți.

Jace încă mai ținea *skeptron*-ul în mână; globul se înnegrise și murise, ca un bec ars. Își înălță privirea spre Sebastian, cu pieptul ridicându-se și coborându-i rapid.

— Ai crezut că nu știam că ne așteptai, zise el. Dar am *mizat* pe asta. Făcu un pas înainte. *Te cunosc,* zise el, cu respirația încă tăiată, cu părul ciufulit și ochii lui de aur scoțând flăcări. Tu m-ai luat în posesie, m-ai ținut în stăpânirea ta, m-ai silit să fac tot ce-ai vrut tu, *dar am învățat de la tine.* Ai fost în capul meu și îmi amintesc. Îmi amintesc cum gândești, cum îți faci planurile. Îmi amintesc totul. Am știut că ne subestimezi, c-o să crezi că n-am ghicit că era o capcană, c-o să crezi că n-aveam niciun plan pentru asta. Uiți că eu te cunosc; până în cel mai ascuns cotlon al minții tale arogante și meschine, te cunosc...

— *Taci,* șuieră Sebastian. Întinse spre ei o mână tremurătoare. O să plătiți cu sânge pentru asta.

Și se întoarse și-o luă la fugă pe scări, dispărând atât de repede, încât nici măcar săgeata lui Alec, zburând după el, nu-l putu prinde. Se izbi în curbura scării și se rupse la impactul cu piatra, apoi căzu la podea, în două bucăți egale.

— Jace, zise Clary, punându-i o mână pe braț.

El părea împietrit.

— Jace, când a spus că o să plătim în sânge, nu s-a referit la sângele nostru. S-a referit la al lor. Luke, Magnus și mama. *Trebuie* să mergem să-i găsim.

— De acord.

Alec își lăsă arcul în jos. Jacheta sa roșie fusese sfâșiată de pe el în luptă, iar apărătoarea brațului era mânjită de sânge.

— Fiecare scară duce la un alt etaj. Va trebui să ne despărțim. Jace, Clary, voi o luați pe cea dinspre răsărit; noi, ceilalți, o luăm pe cea dinspre apus.

Nimeni nu protestă. Clary știa că Jace nu s-ar fi învoit niciodată să se despartă de ea, nici Alec nu și-ar fi lăsat sora, nici Isabelle și Simon nu s-ar fi lăsat unul pe celălalt. Dacă trebuiau să se separe, asta era singura cale.

— *Jace!* zise Alec din nou și, de data asta, chemarea păru să-l smulgă pe Jace din transă.

Aruncă *skeptron*-ul mort într-o parte, lăsându-l să zăngănească pe podea, și își ridică ochii, dând din cap.

— Da, zise, iar ușa din spatele lor se deschise brusc.

Întunericiții în costume de luptă roșii începură să intre grămadă în sală. Jace o înșfăcă pe Clary de mână și o luară la fugă, Alec și ceilalți tropotind pe lângă ei, până ajunseră la scări și se despărțiră. Clary avu impresia că îl aude pe Simon spunându-i numele, când ea și Jace se repeziră la cealaltă scară. Întoarse capul să se uite la el, dar dispăruse. Sala se umpluse de întunericiți, mai mulți dintre ei ridicându-și armele — arbalete, chiar și praștii — și luându-i la ochi. Ea-și vârî capul între umeri și continuă să alerge.

Jia Penhallow stătea în balconul Citadelei și privea în jos, peste orașul Alicante.

Balconul era rar folosit. Fusese un timp când Consulul ținea adesea cuvântări poporului din acest loc, de deasupra lor, dar obiceiul căzuse în dizgrație în secolul al nouăsprezecelea, când Consulul Fairchild hotărâse că acțiunea mirosea prea tare a comportament de papă sau de rege.

Se înserase, iar luminile din Alicante începuseră să se aprindă: lămpile-vrăjitoarei în ferestrele tuturor caselor și în vitrinele magazinelor, lămpile-vrăjitoarei iluminând statuia din Piața Îngerului, lămpile-vrăjitoarei luminând din Basilias. Jia trase adânc aer în piept, ținând în mâna

stângă biletul de la Maia Roberts, care vorbea despre speranță, în timp ce-și aduna curajul.

Turnurile demonilor fulgerară albastru, iar Jia începu să vorbească. Vocea ei răsună din turn în turn, împrăștiindu-se prin tot orașul. Putea vedea oamenii oprindu-se în stradă, lăsându-și capetele pe spate ca să se uite la turnurile demonilor, oameni încremeniți pe treptele caselor, ascultând, în timp ce cuvintele ei se rostogoleau peste ei ca valurile.

— Nefilimi, zise ea, Copii ai Îngerului, războinici, în noaptea asta ne pregătim, pentru că în noaptea asta Sebastian Morgenstern își va aduce armata împotriva noastră.

Vântul ce sufla dinspre munții ce înconjurau Alicante era înghețat. Jia se înfioră.

— Sebastian Morgenstern încearcă să distrugă ceea ce suntem, zise ea. O să aducă împotriva noastră războinicii care poartă chipurile asemenea cu ale noastre, dar care nu sunt nefilimi. Nu putem ezita. Când o să-i vedem, când o să ne uităm la un întunericit, nu putem să vedem un frate, sau o mamă, sau o soră, sau o soție, ci o creatură chinuită. O formă din care orice urmă de omenesc a fost nimicită. Noi suntem ceea ce suntem pentru că voința noastră este liberă. Suntem liberi să alegem. Noi alegem să ne împotrivim și să luptăm. Noi alegem să învingem armatele lui Sebastian. Ei au întunericul; noi avem puterea Îngerului. Cu foc se încearcă aurul. În focul acesta noi vom fi încercați și vom ieși strălucitori. Cunoașteți protocolul; știți ce aveți de făcut. Porniți, Copii ai Îngerului! Porniți și aprindeți focurile războiului!

22

Cenușa strămoșilor

Vaietul neașteptat al unei sirene spintecă văzduhul, iar Emma tresări în pat, împrăștiind hârtiile pe podea. Inima îi bătea cu putere.

Pe fereastra deschisă a dormitorului ei vedea turnurile demonilor semnalizând auriu și roșu. Culorile războiului.

Se ridică împleticit, întinzând mâna după costumul ei de luptă, care era atârnat într-un cui, lângă pat. Tocmai îl îmbrăcase și se aplecase să-și lege șireturile, când ușa camerei se deschise brusc. Era Julian. Năvăli până la jumătatea camerei, înainte să-și revină și să se oprească. Se holbă la hârtiile de pe podea, apoi la ea.

— Emma... n-ai auzit anunțul?

— Dormeam.

Își scurtă vorba, prinzându-și curelele care îi fixau Cortana la spate, apoi vârî sabia în teacă.

— Orașul e atacat, zise el. Trebuie să mergem la Palatul Acordurilor. O să ne încuie înăuntru... pe toți copiii... e cel mai sigur loc din oraș.

— Eu nu mă duc, zise Emma.

stângă biletul de la Maia Roberts, care vorbea despre speranță, în timp ce-și aduna curajul.

Turnurile demonilor fulgerară albastru, iar Jia începu să vorbească. Vocea ei răsună din turn în turn, împrăștiindu-se prin tot orașul. Putea vedea oamenii oprindu-se în stradă, lăsându-și capetele pe spate ca să se uite la turnurile demonilor, oameni încremeniți pe treptele caselor, ascultând, în timp ce cuvintele ei se rostogoleau peste ei ca valurile.

— Nefilimi, zise ea, Copii ai Îngerului, războinici, în noaptea asta ne pregătim, pentru că în noaptea asta Sebastian Morgenstern își va aduce armata împotriva noastră.

Vântul ce sufla dinspre munții ce înconjurau Alicante era înghețat. Jia se înfioră.

— Sebastian Morgenstern încearcă să distrugă ceea ce suntem, zise ea. O să aducă împotriva noastră războinicii care poartă chipurile asemenea cu ale noastre, dar care nu sunt nefilimi. Nu putem ezita. Când o să-i vedem, când o să ne uităm la un întunericit, nu putem să vedem un frate, sau o mamă, sau o soră, sau o soție, ci o creatură chinuită. O formă din care orice urmă de omenesc a fost nimicită. Noi suntem ceea ce suntem pentru că voința noastră este liberă. Suntem liberi să alegem. Noi alegem să ne împotrivim și să luptăm. Noi alegem să învingem armatele lui Sebastian. Ei au întunericul; noi avem puterea Îngerului. Cu foc se încearcă aurul. În focul acesta noi vom fi încercați și vom ieși strălucitori. Cunoașteți protocolul; știți ce aveți de făcut. Porniți, Copii ai Îngerului! Porniți și aprindeți focurile războiului!

22

Cenușa strămoșilor

Vaietul neașteptat al unei sirene spintecă văzduhul, iar Emma tresări în pat, împrăștiind hârtiile pe podea. Inima îi bătea cu putere.

Pe fereastra deschisă a dormitorului ei vedea turnurile demonilor semnalizând auriu și roșu. Culorile războiului.

Se ridică împleticit, întinzând mâna după costumul ei de luptă, care era atârnat într-un cui, lângă pat. Tocmai îl îmbrăcase și se aplecase să-și lege șireturile, când ușa camerei se deschise brusc. Era Julian. Năvăli până la jumătatea camerei, înainte să-și revină și să se oprească. Se holbă la hârtiile de pe podea, apoi la ea.

— Emma... n-ai auzit anunțul?

— Dormeam.

Își scurtă vorba, prinzându-și curelele care îi fixau Cortana la spate, apoi vârî sabia în teacă.

— Orașul e atacat, zise el. Trebuie să mergem la Palatul Acordurilor. O să ne încuie înăuntru... pe toți copiii... e cel mai sigur loc din oraș.

— Eu nu mă duc, zise Emma.

Julian se uită lung la ea. El era îmbrăcat în jeanși, o jachetă de luptă și tenişi; avea o sabie scurtă vârâtă sub centură. Cârlionții lui șaten-deschis erau zburliți și nepieptănați.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să mă ascund în Palatul Acordurilor. Vreau să lupt.

Jules își trecu o mână prin părul încurcat.

— Dacă lupți tu, atunci lupt și eu, zise el. Și asta înseamnă că nimeni nu-l mai duce pe Tavvy la Palatul Acordurilor și nimeni nu-i mai protejează pe Livvy sau pe Ty sau pe Dru.

— Păi, Helen și Aline? întrebă Emma. Soții Penhallow...

— Helen ne așteaptă pe noi. Toată familia Penhallow e sus, la Citadelă, inclusiv Aline. Nu e nimeni acasă decât Helen și noi, zise Julian, întinzând mâna spre Emma. Helen nu ne poate apăra singură pe toți și să ducă și copilul; e numai una.

Se uită la ea și ea putu citi frica în ochii lui, frica pe care avea de obicei grijă s-o mascheze de copiii mai mici.

— Emma, zise el. Tu ești cea mai bună, cea mai bună luptătoare dintre noi. Nu ești doar prietena mea și eu nu sunt numai fratele lor mai mare. Sunt *tatăl* lor, sau cel mai aproape lucru de asta, și ei au nevoie de mine, iar eu am nevoie de tine.

Mâna pe care o ținea întinsă tremura. Ochii de culoarea mării erau imenși pe fața lui palidă. Nu arăta deloc ca tatăl cuiva.

— Te rog, Emma.

Încet, Emma îi luă mâna, strângându-și degetele în jurul ei. Îl văzu scoțând cea mai discretă răsuflare de ușurare și își simți pieptul strângându-se. În spatele lui, pe ușa deschisă, îi zări pe ceilalți: Tavvy și Dru, Livia și Tiberius. Responsabilitatea ei.

— Hai să mergem, zise ea.

În capul scării, Jace îi dădu drumul la mână lui Clary. Ea se prinse de balustradă, încercând să nu tușească, deși plămânii ei păreau că voiau să-i iasă neapărat din piept. El se uită la ea — *Ce-ai pățit?* —, dar apoi se încordă. În spatele lor se auzea clar zgomotul picioarelor alergând. Întunericiții veneau după ei.

— Hai, zise Jace și o luă din nou la fugă.

Clary făcu un efort să pornească după el. Jace părea să știe cu precizie unde se duce; ea presupuse că folosea harta Citadelei din Alicante pe care o avea în minte, adâncindu-se spre inima donjonului.

Cotiră pe un culoar lung; pe la jumătatea lui, Jace se opri în fața unei uși metalice duble. Era scrijelită cu rune nefamiliare. Clary s-ar fi așteptat la rune de moarte, ceva care să vorbească despre iad și întuneric, dar acestea erau rune de mâhnire și jale pentru o lume distrusă. Cine le desenase aici, se întrebă ea, și în ce exces de amărăciune? Mai văzuse rune de doliu înainte. Vânătorii de umbre le purtau ca pe semne distinctive când le murea cineva iubit, deși nu îi ajuta cu nimic să le ușureze suferința. Însă era o deosebire între durerea pentru o persoană și durerea pentru o lume.

Jace se aplecă, o sărută apăsat și rapid pe gură.

— Ești gata?

Ea dădu din cap, iar el deschise ușa și intră. Ea îl urmă.

Încăperea aceea era cât Sala de Consiliu a Citadelei din Alicante, dacă nu mai mare. Tavanul se înălța mult deasupra lor, deși în locul șirurilor de bănci, podeaua goală de marmură se întindea până la un podium din capătul celălalt al sălii. În spatele podiumului erau două ferestre uriașe, separate. Lumina apusului se revărsa prin amândouă, deși un apus era de culoarea aurului, iar celălalt de culoarea sângelui.

În lumina auriu-sângerie, Sebastian stătea îngenuncheat în mijlocul sălii. Desena rune pe podea, un cerc de peceți negre, unite între ele. Dându-și seama ce făcea, Clary porni spre el — și apoi sări înapoi cu un țipăt când o siluetă cenușie uriașă se ridică înaintea ei.

Arăta ca un vierme enorm, singura deschizătură din corpul lui vâscos și cenușiu fiind gura plină de dinți zimțați. Clary îl recunoscu. Mai văzuse unul în Alicante, tăvălindu-și corpul lipicios peste o grămadă de sânge, sticlă și glazură de tort. Un demon behemoth.

Duse mâna după pumnal, dar Jace deja sărise, cu sabia în mână. Zbură prin aer și ateriză în spatele demonului, înfigând sabia prin capul lui fără ochi. Clary se dădu înapoi când demonul behemoth se zvârcoli, împroșcând ichor acid, în timp ce un vaiet prelung de jale ieșea din

gâtul lui spintecat. Jace se ținu în spinarea lui, cu ichorul țâșnind peste el, și lovi cu sabia, încă o dată și încă o dată, până când demonul, cu un strigăt gâlgâit, se prăbuși la podea cu o bufnitură. Jace rămase călare peste el, strângându-l cu genunchii până în ultimul moment. Se rostogoli jos de pe el și atinse pământul în picioare.

Pentru o clipă, a fost tăcere. Jace se uită prin cameră, de parcă s-ar fi așteptat ca un alt demon să se repeadă la ei din umbre, dar nu mai era nimeni, în afară de Sebastian, care se ridicase în picioare în cercul lui de rune, acum complet.

Începu să aplaude încet.

— Frumos lucrat, zise el. Într-adevăr, o excelentă anihilare de demon. Pariez că tata ți-ar fi dat o stea de aur. Acum. Putem lăsa gluma deoparte? Recunoști locul unde ne aflăm nu-i așa?

Jace își plimbă ochii prin sală, iar Clary făcu același lucru. Lumina de dincolo de ferestre scăzuse puțin și putea vedea acum podiumul mult mai clar. Pe el stăteau două uriașe... ei bine, singurul cuvânt potrivit pentru ele era „tronuri". Erau din fildeș și aur, cu trepte de aur ducând la fiecare dintre ele. Fiecare avea un spătar curb, gravat cu o singură cheie.

— *„Eu sunt Cel-dintâi și Cel-de-pe-urmă și Cel-viu"*, zise Sebastian. *„Mort am fost și, iată, sunt viu în vecii vecilor și am cheile morții și pe ale iadului."*[1]

Făcu un gest larg către cele două jilțuri, iar Clary își dădu seama cu o tresărire că era cineva îngenuncheat lângă jilțul din stânga — un întunericit în costum roșu. O femeie în genunchi, cu mâinile unite în fața ei.

— Acestea sunt cheile, lucrate în formă de tronuri și dăruite mie de demonii care conduc această lume, Lilith și Asmodeus.

Ochii lui negri se îndreptară spre Clary și ea îi simți privirea ca pe niște degete reci pe șira spinării.

— Nu știu de ce-mi arăți mie asta, zise ea. Ce aștepți? Admirație? N-ai s-o capeți. Poți să mă ameninți, dacă vrei; știi că nu-mi pasă. Nu poți să-l ameninți pe Jace — el are focul ceresc în venele sale; pe el nu-l poți răni.

[1] Apocalipsa, 1:17–18.

— Nu pot? zise el. Cine știe cât foc ceresc mai are încă în vene, după focul acela de artificii pe care l-a desfășurat acum două nopți? Demonul acela ți-a făcut-o, nu-i așa, frate? Am știut că n-ai putut niciodată îndura conștiința faptei, că ai ucis pe cineva dintre ai tăi.

— Tu m-ai silit să ucid, zise Jace. N-a fost mâna mea aceea care a ținut pumnalul ce a ucis-o pe Sora Magdalena, ci a ta.

— Dacă preferi.

Zâmbetul lui Sebastian deveni glacial.

— Oricum, sunt și alții pe care-i pot amenința. Amatis, ridică-te și ad-o aici pe Jocelyn.

Clary simți mici pumnale de gheață invadându-i venele; încercă să-și stăpânească fața, să nu arate nimic pe ea, când femeia îngenuncheată lângă tron se ridică în picioare. Era într-adevăr Amatis, cu tulburătorii ei ochi albaștri ca ai lui Luke.

Ea zâmbi.

— Cu plăcere.

Ieși cu pași mari din sală, cu poalele lungii sale mantii roșii măturând podeaua în urma sa.

Jace porni înainte cu un mârâit nearticulat — și se opri brusc, la câțiva pași de Sebastian. Întinse mâinile, dar ele părură să se ciocnească de ceva transparent, un zid invizibil.

Sebastian pufni cu dispreț.

— De parcă te-aș lăsa să te apropii de mine — tu, cu focul ăla care arde în tine. O dată a fost de ajuns, mulțumesc.

— Deci știi că te pot ucide, zise Jace, privindu-l în față.

Clary nu se putu abține să nu se gândească la cât de asemănători erau și cât de diferiți — ca focul și gheața, Sebastian, alb și negru, iar Jace ca flacăra, roșu și auriu.

— Nu te poți ascunde aici pentru totdeauna. O să mori de foame.

Sebastian făcu un gest rapid din degete, așa cum Clary îl văzuse pe Magnus făcând când arunca vreo vrajă — iar Jace zbură prin aer și peste cap, izbindu-se de zidul din spatele lor. Ei i se tăie respirația și se întoarse, văzându-l căzând fără vlagă la podea, cu o rană însângerată într-o parte a capului.

Sebastian fredonă încântat și își lăsă mâna jos.

— Nu-ți face griji, zise el, degajat, și își întoarse privirea spre Clary. O să fie bine. În cele din urmă. Nu-mi schimb planul despre ce să fac cu el. Sunt sigur că înțelegi, acum că ai văzut ce pot face.

Clary simți că încremenește. Știa ce important era să-și țină fața lipsită de expresie, să nu se uite la Jace în panică, să nu-i arate lui Sebastian mânia sau frica ei. În adâncul inimii sale știa ce voia el, mai bine decât oricine altcineva; știa *cum* era, iar aceasta era cea mai bună armă pe care o avea.

Bine, poate a doua după cea mai bună.

— Întotdeauna am știut că aveai putere, zise ea, intenționat neuitându-se la Jace, intenționat negândindu-se la nemișcarea lui, la șiroaiele groase de sânge care i se scurgeau pe față.

Asta avea să se întâmple întotdeauna; întotdeauna avea să fie ea, înfruntându-l pe Sebastian, cu nimeni altcineva, nici măcar Jace, alături de ea.

— *Putere*, zise el, de parcă ar fi fost o insultă. Așa o numești tu? Aici am mai mult decât putere, Clary. Aici, în donjonul ăsta, pot să ajustez ceea ce e real.

Începuse să se plimbe prin cercul pe care-l desenase, cu mâinile prinse la spate, ca un profesor care ținea o prelegere. Ea îl asculta.

— Lumea asta e legată doar prin niște firișoare subțiri de cea în care ne-am născut noi. Drumul prin tărâmul spiritelor naturii este unul din aceste fire. Ferestrele acestea sunt un altul. Pășește prin aceea — arătă spre fereastra din dreapta, prin care Clary putea vedea un cer albastru întunecat, de amurg, și stele — și ești înapoi în Idris. Dar nu e atât de simplu... Privi la stele prin fereastra aceea și continuă după o clipă: Am venit în lumea asta, pentru că era un loc în care mă puteam ascunde. Și apoi am început să înțeleg. Sunt sigur că tata ți-a spus cuvintele astea de multe ori — acum Sebastian îi vorbea lui Jace, de parcă Jace l-ar fi putut auzi —, dar e mai bine să domnești peste iad decât să slugărești în rai. Iar aici domnesc. Am războinicii mei și demonii mei. Am donjonul și citadela mea. Iar când granițele acestei lumi vor fi închise, tot ce există aici va fi arma mea. Stâncile, copacii morți, pământul însuși

vor fi la voia mea și își vor folosi puterea pentru mine. Iar Căpeteniile, vechii demoni, vor privi la lucrarea mea și mă vor răsplăti. Mă vor ridica la mare cinste, iar eu voi conduce abisurile dintre lumi și spațiile dintre toate stelele.

— *„Și cu toiag de fier le va păstori"*, zise Clary, amintindu-și cuvintele lui Alec din Sala Acordurilor, *„și-i voi da Steaua cea de Dimineață."*

Sebastian se întoarse iute spre ea, cu ochi strălucitori.

— Da! zise. Da, foarte bine, acum înțelegi. Am crezut că voiam lumea noastră, s-o înec în sânge, dar vreau mai mult de-atât. Vreau moștenirea numelui Morgenstern.

— Vrei să fii diavolul? zise Clary, pe jumătate descumpănită și pe jumătate îngrozită. Vrei să conduci iadul? Deschise brațele larg: Dă-i drumul, atunci! Niciunul dintre noi nu te va opri. Lasă-ne să ne întoarcem acasă, promite că vei lăsa în pace lumea noastră și poți *avea* iadul.

— Vai, zise Sebastian, căci am descoperit un alt lucru care probabil mă deosebește de Lucifer. Nu vreau să conduc singur. Întinse brațul, cu un gest elegant, și arătă spre cele două tronuri de pe podium: Unul dintre acelea este pentru mine. Iar celălalt — pentru tine.

Străzile din Alicante coteau și se răsuceau, revenind de unde plecaseră ca niște curenți marini; dacă Emma n-ar fi urmat-o pe Helen, care ducea o lampa-vrăjitoarei într-o mână și arbaleta ei în cealaltă, ar fi fost pierdută fără scăpare.

Ultimele raze ale soarelui dispăruseră de pe cer, iar străzile erau întunecate. Julian îl ducea pe micul Tavvy, care-și încolăcise brațele pe după gâtul lui; Emma o ținea pe Dru de mână, iar gemenii se țineau unul pe altul, mergând în tăcere.

Dru nu era prea iute de picior și se tot poticnea; de vreo câteva ori căzu, iar Emma o săltă în picioare. Jules îi striga Emmei să aibă grijă și ea *încerca* să aibă grijă. Nu-și putea închipui cum izbutea Julian, ținându-l pe Tavvy cu atâta grijă, murmurându-i atât de liniștitor, încât băiețelul nu plânse deloc. Dru suspina în tăcere. Emma îi șterse lacrimile fetiței, ajutând-o să se ridice a patra oară, murmurându-i liniștitor cuvinte fără sens, cum făcuse mama ei odată, pe când era și ea mică și căzuse.

Niciodată nu simțise lipsa părinților ei mai agonizant ca acum; o simțea ca pe un cuțit sub coaste.

— Dru, începu ea și în acea clipă cerul se coloră în roșu.

Turnurile demonilor se aprinseră în stacojiu pur, tot auriul de avertisment dispărând.

— Protecțiile orașului au căzut, zise Helen, uitându-se spre Citadelă.

Emma știu că se gândea la Aline. Lumina roșie a turnurilor îi colora părul deschis în nuanța sângelui.

— Haide... repede!

Emma nu era sigură că *puteau* merge mai repede; strânse mai tare de încheietura mâinii Drusillei și o smuci pe fetiță, luând-o aproape pe sus, cerându-și iertare în șoaptă. Gemenii, mână în mână, erau mai rapizi, chiar și atunci când urcară un șir de trepte neregulate spre Piața Îngerului, conduși de Helen.

Ajunseseră aproape de ultima treaptă, când Julian exclamă:

— Helen, în spatele nostru!

Emma se întoarse și văzu un cavaler elf în armură albă apropiindu-se de prima treaptă. În mâini avea un arc făcut dintr-o creangă îndoită, iar părul îi era lung și de culoarea scoarței de copac.

Pentru o clipă, își încrucișă privirile cu ale lui Helen. Expresia de pe fața lui se schimbă, iar Emma nu se putu opri să nu se întrebe dacă recunoscuse în ea sângele de elf —, dar chiar atunci Helen ridică brațul drept și trase cu arbaleta drept în el.

El se feri. Săgeata lovi zidul din spatele lui. Elful zâmbi cu superioritate și sări pe prima treaptă, apoi pe următoarea... și țipă. Emma privi cu groază cum picioarele i se îndoiau sub el; căzu și urlă când pielea îi veni în contact cu marginea treptei. Pentru prima oară Emma observă că șuruburile, cuiele și alte bucăți de fier prelucrat la rece fuseseră fixate în marginile treptelor. Războinicul elf se clătină, dându-se înapoi, iar Helen trase din nou. Săgeata pătrunse prin armura și prin pieptul lui. Căzu.

— Sunt *antispirite*, zise Emma, amintindu-și că se uitase pe fereastra casei Penhallow cu Ty și Helen. Toate bucățile de metal, fierul. Arătă

spre clădirea din apropiere, unde un lung șir de foarfece atârnau în sfori de streașina casei: Asta făceau gardienii...

Deodată, Dru țipă. O altă siluetă venea în goană pe stradă. Un al doilea cavaler elf, de data aceasta o femeie, într-o armură verde-pal, ducând un scut gravat în formă de frunze suprapuse.

Emma scoase iute un cuțit de la cingătoare și-l aruncă. Instinctiv, femeia ridică scutul să blocheze cuțitul — care trecu peste capul ei și reteză sfoara ce ținea o foarfecă atârnată de acoperișul de deasupra. Foarfecele căzură, cu lamele înainte, și se înfipseră între umerii femeii elf. Căzu la pământ cu un țipăt ascuțit, cuprinsă de spasme.

— Bună treabă, Emma, zise Helen cu voce aspră. Haide, toți...

Se întrerupse cu un strigăt când trei întunericiți se iviră de pe o străduță laterală. Purtau costumul de luptă roșu care apărea atât de des în coșmarurile Emmei, colorat încă și mai intens de lumina ce venea de la turnurile demonilor.

Copiii rămaseră tăcuți ca niște stafii. Helen își înălță arbaleta și trase. Săgeata se înfipse în umărul unui întunericit, care se învârti pe călcâi, clătinându-se, dar nu căzu. Helen bâjbâi să-și încarce din nou arbaleta; Julian se căzni să-l țină pe Tavvy în timp ce duse mâna la sabia de la șold. Emma puse mâna pe Cortana...

Un cerc luminos veni învârtindu-se în zbor și se înfipse în gâtul primului întunericit, sângele împroșcând zidul din spatele lui. El își încleștă mâinile de gât, apoi căzu. Alte două cercuri zburară, unul după altul, și se înfipseră în piepturile celorlalți nefilimi convertiți. Se lăsară la pământ, în tăcere, și mai mult sânge se întinse într-o baltă peste pietrele pavajului.

Emma se întoarse și se uită în sus. Cineva stătea în vârful scării: un tânăr vânător de umbre cu părul negru și cu un *chakhram* sclipitor încă în mâna dreaptă. De cingătoarea cu arme mai avea atârnate alte câteva. În strălucirea roșie a turnurilor demonilor, părea să lumineze — o siluetă înaltă, subțire, în costum de luptă negru, pe fundalul întunecat al cerului, Palatul Acordurilor ridicându-se ca o lună palidă în spatele lui.

— *Fratele Zachariah?* zise Helen, uluită.

*

— Ce se întâmplă? întrebă Magnus, răgușit.

Nu mai putea să stea în capul oaselor, ci zăcea, pe jumătate sprijinit în coate, pe podeaua celulei. Luke stătea cu fața lipită de fereastra îngustă cât o săgeată. Umerii îi erau încordați și abia dacă se clintise de acolo de când începuseră să se audă primele țipete și strigăte.

— Lumină, zise Luke, în cele din urmă. E un soi de lumină care iese din donjon — risipește ceața. Pot vedea platoul de dedesubt și niște întunericiți alergând prin jur. Numai că nu știu ce a provocat-o.

Magnus râse stinse și simți gustul metalic din gură.

— Ei, haide, zise el. Cine crezi?

Luke se uită la el.

— Conclavul?

— *Conclavul?* zise Magnus. Urăsc să-ți dau vestea asta, dar lor nu le pasă atâta de noi cât să vină până aici.

Își lăsă capul pe spate. Se simțea mai rău decât își putea aminti să se fi simțit vreodată — mă rog, poate că nu niciodată. Fusese incidentul acela cu șobolanii și cu nisipurile mișcătoare cam pe la începutul secolului.

— Fiicei tale, însă, da, zise el.

Luke păru îngrozit.

— Clary. Nu. N-ar trebui să fie aici.

— Dar nu e ea întotdeauna acolo unde n-ar trebui să fie? zise Magnus, pe un ton rezonabil.

Cel puțin, crezu că sunase rezonabil. Era greu să-ți dai seama, când te simțeai atât de amețit.

— Și restul găștii. Însoțitorii ei constanți. Iub...

Ușa se deschise brusc. Magnus încercă să se ridice, nu putu, și căzu înapoi pe coate. Simți o enervare posomorâtă. Dacă Sebastian venise să-l omoare, ar fi vrut mai degrabă să moară în picioare decât pe coate. Auzi voci: Luke, exclamând, apoi și altele, apoi o față prinse contur din ceață înaintea ochilor lui, cercetându-i-o pe a sa cu ochi precum stelele pe un cer palid.

Magnus răsuflă prelung — pentru o clipă nu mai simți că-i e rău sau frică de moarte, că e furios sau ursuz. Îl străbătu un val de ușurare, la fel de profund ca și mâhnirea, și ridică o mână să mângâie obrazul băiatului aplecat deasupra lui cu dosul mâinii sale julite. Ochii lui Alec erau uriași, albaștri și plini de suferință.

— Oh, Alec al meu, zise el. Ai fost atât de trist. N-am știut.

În timp ce-și croiau drum spre centrul orașului, mulțimea deveni mai numeroasă: mai mulți nefilimi, mai mulți întunericiți, mai mulți războinici elfi — deși elfii se mișcau încet, cu greutate, mulți dintre ei slăbiți de contactul cu fierul, oțelul, lemnul de scoruș și sarea care fuseseră din plin împrăștiate prin oraș ca protecție împotriva lor. Vitejia soldaților elfi era legendară, dar Emma văzu mulți dintre ei — care altminteri ar fi fost victorioși — căzând sub săbiile fulgerătoare ale nefilimilor, sângele lor curând peste dalele pavajului din Piața Îngerului.

Întunericiții, totuși, nu erau slăbiți. Păreau neafectați de ceea ce le crea probleme tovarășilor lor, tăind și lovind în stânga și-n dreapta, croindu-și drum printre nefilimi și umplând Piața Îngerului. Julian îl închisese pe Tavvy în jacheta lui; băiețelul țipa acum, plânsetele lui pierzându-se în strigătele bătăliei.

— *Trebuie să ne oprim!* strigă Julian. *O să fim despărțiți! Helen!*

Helen era palidă și arăta de parcă îi era rău. Cu cât se apropiau de Palatul Acordurilor, acum înălțându-se chiar lângă ei, cu atât mai des era mănunchiul de vrăji protectoare împotriva spiritelor naturii; chiar și Helen, cu moștenirea ei parțială, începuse s-o simtă. În cele din urmă, Fratele Zachariah — doar Zachariah, acum, își aminti Emma, doar un vânător de umbre cum erau ei toți — a fost cel care i-a aliniat pe toți într-un șir, Blackthorn și Carstairs, toți ținându-se de mâini. Emma se agățase de centura lui Julian, de vreme ce el îl ținea pe Tavvy cu mâna cealaltă. Până și Ty fu silit să se țină de mână cu Drusilla, deși se încruntă la ea când o făcu, aducându-i acesteia noi lacrimi în ochi.

Așa se apropiau de Palat, ținându-se unii de alții, cu Zachariah în fața lor; el își epuizase cercurile cu care arunca și trecuse, în schimb,

la manevratul unei lănci cu vârful lung și ascuțit. Mătura mulțimea cu ea, în timp ce înainta, croind eficient și cu răceală o cărare printre întunericiți.

Emmei îi ardeau palmele s-o scoată pe Cortana din teacă, să dea fuga înainte, să împungă și să reteze la dușmanii care îi uciseseră părinții, care îl torturaseră și îl convertiseră pe tatăl lui Julian, care îl luaseră pe Mark de la ei. Însă asta ar fi însemnat să le dea drumul la mâini lui Julian și Livvy, ceea ce nu voia. Le datora membrilor familiei Blackthorn prea mult, mai ales lui Jules, Jules datorită căruia era încă în viață, care îi adusese Cortana când crezuse că avea să moară de mâhnire.

În sfârșit, urcară anevoie pe treptele din față ale Palatului, în spatele lui Helen și Zachariah, și ajunseră la masivele uși duble ale intrării. De o parte și de alta stătea câte un gardian, unul ținând un drug uriaș de lemn. Emma îl recunoscu pe celălalt ca fiind femeia cu peștele tatuat pe față, care uneori vorbea în adunări: Diana Wrayburn.

— Ne pregătim să închidem ușile, zise cel cu drugul. Voi doi va trebui să-i lăsați aici; numai copiii au voie înăuntru...

— Helen, zise Dru cu voce firavă, tremurată.

Șirul se rupse atunci în două, cu copiii Blackthorn înconjurând-o pe Helen, Julian stând un pic mai într-o parte, cu fața imobilă și lividă, mângâind cu mâna liberă cârlionții lui Tavvy.

— E în regulă, zise Helen, vorbind gâtuit. Acesta este cel mai sigur loc din Alicante. Uite, am pus sare și pământ de morminte peste tot pe trepte, ca să țină spiritele naturii departe.

— Și fier forjat la rece pe sub dalele de piatră, zise Diana. Instrucțiunile Labirintului Spiralat au fost urmate cuvânt cu cuvânt.

Când pomeni de Labirintul Spiralat, Zachariah trase brusc aer în piept și îngenunche, ajungând cu ochii la nivelul ochilor Emmei.

— Emma Cordelia Carstairs, zise el.

Arăta și foarte tânăr, și foarte bătrân în același timp. Avea sânge pe gât, unde înainte fusese runa bine conturată care acum i se ștersese, dar nu era al lui. Părea să-i cerceteze fața, deși din ce pricină, Emma n-ar fi știut să spună.

— Rămâi cu *parabatai*-ul tău, zise el în cele din urmă, atât de încet încât nimeni altcineva nu-l putea auzi. Uneori, e un curaj mai mare să nu lupți. Apără-i pe ceilalți și păstrează-ți răzbunarea pentru altă dată.

Emma simți că face ochii mari.

— Dar eu nu am un *parabatai*... și de unde știi...

Unul dintre gardieni strigă și căzu, cu o săgeată cu pană roșie în piept.

— Treceți *înăuntru*! răcni Diana, apucându-i pe copii și aproape aruncându-i în Palat.

Emma se simți prinsă în brațe și azvârlită înăuntru; se întoarse să se mai uite o dată la Zachariah și la Helen, dar era prea târziu. Ușile duble se trântiseră în urma ei și masivul drug de lemn căzuse în suportul lui cu un sunet răsunând a încheiere.

— Nu, zise Clary, uitându-se de la tronul înspăimântător la Sebastian și înapoi.

Golește-ți mintea, își porunci ea. *Concentrează-te la Sebastian, la ce se întâmplă aici, la ce poți face să-l oprești. Nu te gândi la Jace.*

— De bună seamă știi că n-o să stau aici. Poate că tu preferi să conduci iadul decât să slujești în cer, dar eu nu vreau nici una, nici cealaltă — eu vreau doar să mă duc acasă și să-mi trăiesc viața.

— Asta nu-i cu putință. Deja am sigilat calea care v-a adus până aici. Nimeni nu se mai poate întoarce pe acolo. Tot ce-a mai rămas e aceasta de aici — făcu semn spre fereastră —, iar în scurt timp și ea va fi sigilată. Nu va mai exista nicio cale de întoarcere acasă, nu pentru tine. Tu aparții acestui loc, cu mine.

— De ce? șopti ea. De ce eu?

— Pentru că te iubesc, zise Sebastian.

Arăta... stânjenit. Agitat și încordat, de parcă ar fi întins mâna spre ceva ce n-ar fi putut de fapt atinge.

— Nu vreau să suferi.

— Nu vrei... Tu m-ai făcut să sufăr. Ai încercat să...

— Nu contează dacă *eu* te-am făcut să suferi, zise el. Pentru că tu îmi aparții. Pot face ce vreau cu tine. Dar nu vreau ca alții să te atingă,

să te aibă sau să te facă să suferi. Vreau să fii în preajma mea, să mă admiri și să vezi ce am făcut, ce am realizat. Asta-i dragoste, nu-i așa?

— Nu, zise Clary, cu voce înceată și tristă. Nu, nu este. Făcu un pas spre el și gheata i se ciocni de câmpul de forță invizibil al cercului de rune; nu mai putea înainta. Dacă iubești pe cineva, atunci vrei să fii și tu iubit de acela, spuse ea.

Sebastian își îngustă ochii.

— Nu-ți da importanță față de mine. Știu ce crezi tu că e dragostea, Clarissa. Întâmplător, eu cred că greșești. O să urci pe acest tron și o să domnești lângă mine. Ai o inimă întunecată în tine și este o întunecime pe care o avem amândoi. Când eu o să fiu tot ce mai există în lumea ta, când eu o să fiu tot ce ți-a mai rămas, o să mă iubești *și tu.*

— Nu înțeleg...

— Nici nu-mi închipuiam c-ai putea, zâmbi Sebastian cu superioritate. Nu ești chiar în posesia tuturor informațiilor. Dă-mi voie să ghicesc, habar n-ai ce s-a petrecut în Alicante de când ați plecat voi, nu?

O senzație de frig începu să se răspândească în pieptul lui Clary.

— Suntem într-o altă dimensiune, zise ea. Nu există nicio cale să aflu.

— Nu chiar, zise Sebastian, iar vocea lui era încărcată de încântare, de parcă ea ar fi căzut exact în capcana pe care o voise el. Uită-te în fereastra de dincolo de tronul dinspre est. Uită-te și vezi Alicante acum.

Clary se uită. Când intrase în sală, văzuse doar ceea ce părea a fi cerul nopții înstelat pe fereastra dinspre est, dar acum, când se concentră, suprafața sticlei pâlpâi și tremură. Se gândi deodată la povestea Albei-ca-Zăpada, la oglinda magică, suprafața ei pâlpâind și schimbându-se ca să arate lumea de afară...

Se uita în interiorul Palatului Acordurilor. Era plin de copii. Copiii vânătorilor de umbre, stând pe jos sau în picioare, ținându-se unii de alții. Erau copiii Blackthorn, strânși laolaltă, Julian așezat, cu cel mic în poală, cu brațul liber întins, de parc-ar fi putut să-i cuprindă pe toți ceilalți frați, i-ar fi putut trage la pieptul lui ca să-i apere. Emma stătea în apropiere de el, cu expresia împietrită, sabia ei aurită lucind în spatele umărului ei...

Scena se schimbă, înfățișând Piața Îngerului. De jur împrejurul Palatului Acordurilor era o masă clocotitoare de nefilimi, iar printre ei și împotriva lor întunericiții, în costumele lor de luptă roșii, înarmați până în dinți — și nu doar întunericiți, dar și luptători pe care Clary, cu inima grea, îi recunoscu drept cavaleri elfi. Un elf înalt, cu părul în șuvițe amestecate albastre și verzi, se lupta cu Aline Penhallow, care stătea în fața mamei sale, cu sabia scoasă, gata parcă să lupte până la moarte. În partea cealaltă a pieței, Helen încerca să-și croiască drum prin mulțime spre Aline, dar era prea mare îmbulzeală. Lupta o ținea departe, la fel și trupurile celor căzuți — trupuri de războinici nefilimi, căzând și murind, cu mult mai mulți cei în costume de luptă negre decât cei în costume roșii. Pierdeau bătălia, o pierdeau...

Clary se întoarse spre Sebastian când scena începu să se destrame.

— *Ce se întâmplă?*

— S-a terminat, zise el. Am cerut celor din Conclav să vă predea; n-au făcut-o. Recunosc, pentru că fugiserăți, dar orișicât, nu-mi mai sunt de folos. Forțele mele au invadat orașul. Copiii nefilimilor se ascund în Palatul Acordurilor, dar când toți ceilalți vor fi morți, Palatul va fi cucerit. Alicante va fi al meu. Tot Idrisul va fi al meu. Vânătorii de umbre au pierdut războiul — nu c-ar fi fost unul prea lung. Chiar credeam c-o să se lupte ceva mai mult.

— Nu sunt toți vânătorii de umbre de pe lume, zise Clary. Ei sunt doar cei care au fost în Alicante. Mai sunt nefilimi, răspândiți prin toată lumea...

— Toți nefilimii pe care i-ai văzut acolo vor bea din Pocalul Infernal, destul de curând. Atunci vor fi sclavii mei, iar eu îi voi trimite în lume să-și găsească frații, iar cei care vor mai fi rămas vor fi convertiți sau uciși. O să-i măcelăresc pe Surorile de Foc și pe Frații Tăcuți în citadelele lor de piatră și tăcere. În cel mult o lună, rasa lui Jonathan Vânătorul de umbre o să dispară de pe fața pământului. Și după aceea...

Un zâmbet nemilos se ivi pe fața lui, și făcu semn spre fereastra dinspre apus, care dădea spre lumea devastată și moartă a Edomului.

— Ai văzut ce i se întâmplă unei lumi fără protectori, zise el cu bucurie. Lumea voastră va muri. Moarte peste moarte și sânge pe străzi.

Clary se gândi la Magnus. *Am văzut o cetate făcută din sânge și cu turnuri din oase, și sângele curgea pe străzi ca apa.*

— Doar nu-ți închipui, zise ea cu o voce fără viață, că, dacă faci asta, dacă ceea ce-mi spui c-o să se întâmple chiar o să se întâmple, mai există vreo șansă ca eu să stau pe tron lângă tine. Mai degrabă m-aș lăsa torturată până la moarte.

— Oh, nu prea cred, zise el obraznic. De aceea am așteptat, înțelegi. Să-ți dau șansa să alegi. Toți acei elfi care sunt aliații mei, toți întunericiții pe care i-ai văzut acolo așteaptă ordinele mele. Dacă dau semnalul, vor înceta lupta. Lumea ta va fi în siguranță. N-o să te poți întoarce niciodată acolo, bineînțeles — o să sigilez granițele între lumea asta și aceea, și niciodată cineva, demon sau om, nu va mai călători între ele. Dar va fi în siguranță.

— O alegere, a zis Clary. Ai spui că-mi dai șansa să aleg?

— Firește, zise el. Domnește alături de mine și o să cruț lumea ta. Refuză, și o să dau ordinul să fie distrusă. Alege-mă pe mine și poți salva milioane, miliarde de vieți, sora mea. Poți salva o lume întreagă sacrificând un singur suflet. Pe al tău. Așadar, spune-mi, care e decizia ta?

— Magnus, zise Alec disperat, întinzând mâna și pipăind lanțurile de *adamas*, fixate adânc în podea, care legau cătușele de la încheieturile magicianului. Ești teafăr? Ești rănit?

Isabelle și Simon îl întrebau pe Luke de vreo rană. Isabelle se tot uita înapoi la Alec, cu fața îngrijorată; Alec intenționat nu se uita la ea, căci nu voia să-i citească frica în ochi. Atinse cu dosul mâinii fața lui Magnus.

Magnus arăta scofâlcit și pământiu, cu buzele uscate, cu cearcăne cenușii la ochi.

Alec al meu, zisese Magnus, *ai fost atât de trist. N-am știut.* Și apoi se prăbușise din nou la podea, de parcă efortul de a vorbi îl epuizase.

— Stai așa, zise Alec acum și scoase un pumnal de seraf de la cingătoare.

Deschise gura să-l numească și simți deodată o atingere. Magnus îi cuprinsese încheietura cu degetele lui subțiri.

— Numește-l Raphael, zise Magnus și, când Alec se uită la el, nedumerit, Magnus aruncă o privire spre pumnalul din mâna lui Alec. Ochii lui erau pe jumătate închiși, iar Alec își aminti ce-i spusese Sebastian lui Simon în holul de la intrare: *L-am ucis pe cel care te-a preschimbat.* Gura lui Magnus schiță un zâmbet.

— *Este* un nume de înger, zise.

Alec dădu din cap.

— *Raphael,* zise încet și când lama se aprinse, lovi cu hotărâre în lanțul de *adamas,* care se făcu țăndări la atingerea pumnalului.

Lanțurile căzură, iar Alec, lăsând pumnalul jos, întinse mâinile să-l ia pe Magnus de umeri și să-l ajute să se ridice.

Magnus întinse mâinile spre Alec, dar în loc să se ridice în picioare, îl trase pe Alec în jos spre el, strecurându-și mâna pe spatele lui în sus, împletindu-și degetele în părul lui, și îl sărută, apăsat și incomod și hotărât, iar Alec înlemni pentru moment, apoi se abandonă sărutului, căci nu crezuse că avea să mai facă vreodată acest lucru: să-l sărute pe Magnus. Alec își plimbă mâinile pe umerii lui Magnus, spre gâtul lui, pe care îl luă între palme, ținându-l pe Magnus în loc, în timp ce-l săruta cu sufletul la gură.

În cele din urmă, Magnus se dădu înapoi; ochii lui străluceau. Își lăsă capul să cadă pe umărul lui Alec, înconjurându-l cu brațele, ținându-se strâns de el.

— Alec..., începu el încet.

— Da? zise Alec, disperat să afle ce voia să-l întrebe Magnus.

— Sunteți urmăriți?

— Eu... ah... unii dintre întunericiți ne caută, zise Alec, cu prudență.

— Păcat, zise Magnus, închizând din nou ochii. Ar fi fost plăcut dacă ai fi putut doar să stai întins lângă mine, aici. Doar... pentru puțin timp.

— Ei bine, nu puteți, zise Isabelle, nu fără blândețe. Trebuie să plecăm. Întunericiții vor fi aici în orice secundă și noi am găsit ceea ce căutam...

— Jocelyn. Luke se desprinse de perete, îndreptându-se. Ați uitat de Jocelyn.

Isabelle deschise gura, dar o închise la loc.

— Ai dreptate, zise.

Își duse mâna la cingătoarea de arme și desfăcu o sabie; făcând un pas în partea cealaltă a celulei, i-o întinse lui Luke, apoi se aplecă să ia pumnalul de seraf, încă aprins, al lui Alec.

Luke luă sabia și o ținu cu ușurința competentă a cuiva care mânuise săbii toată viața; uneori, Alec uita că Luke fusese înainte un vânător de umbre, dar își aminti acum.

— Poți să stai în picioare? îl întrebă Alec pe Magnus cu blândețe, iar Magnus dădu din cap și îl lăsă pe Alec să-l ridice.

Rezistă aproape zece secunde, înainte ca genunchii să i se înmoaie și să se prăbușească, tușind.

— Magnus! exclamă Alec și se lăsă iute jos, lângă magician.

Dar Magnus îi îndepărtă cu un semn din mână și apoi se căzni să se ridice în genunchi.

— Ar trebui să plecați fără mine, zise el, cu o voce și mai gravă din cauza răgușelii. Eu v-aș încetini.

— Nu înțeleg, spuse Alec, simțind că inima îi era strânsă într-o menghină. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?

Magnus clătină din cap; Luke răspunse în locul lui:

— Dimensiunea asta îl ucide pe Magnus, zise el, fără intonație. E ceva cu ea — ceva cu tatăl lui — care-l distruge.

Alec aruncă o privire spre Magnus, dar Magnus doar clătină iarăși din cap. Alec făcu un efort să-și înăbușe o irațională izbucnire de mânie — *încă nu-mi spune și mie, nici măcar acum* — și trase adânc aer în piept.

— Voi mergeți și găsiți-o pe Jocelyn, zise el. Eu o să stau cu Magnus. O să ne îndreptăm spre centrul donjonului. După ce-o găsiți, veniți să ne întâlnim acolo.

Isabelle păru distrusă.

— Alec...

— Te rog, Izzy, zise Alec și îl văzu pe Simon punând o mână pe spatele lui Isabelle și șoptindu-i ceva la ureche.

Ea dădu din cap, în cele din urmă, și se întoarse spre ușă; Luke și Simon o urmară, amândoi oprindu-se puțin să se mai uite o dată la Alec, înainte de a pleca, dar imaginea lui Izzy a fost cea care i se întipări în minte, ducând pumnalul aprins de seraf în fața ei ca pe o stea.

— Așa, îi zise el lui Magnus, cât de blând putu, și se aplecă să-l ridice.

Magnus se ridică anevoie, iar Alec reuși să pună unul dintre brațele lungi ale Magicianului pe după umerii lui. Magnus era mai slab ca niciodată; bluza îi atârna pe coaste, iar sub pomeți, obrajii îi erau scofâlciți, însă încă mai era destul din magician cu care să se lupte: brațe și picioare slăbănoage, și o șiră a spinării lungă și osoasă.

— Ține-te de mine, zise Alec, iar Magnus îi aruncă genul de zâmbet care-l făcea pe Alec să simtă că împlântase cineva un scobitor de mere în inima lui și încerca să-i scoată miezul.

— Întotdeauna o fac, Alexander, zise el. Întotdeauna.

Cel mic adormise în poala lui Julian. Îl ținea pe Tavvy strâns, cu grijă, și cu cearcăne adânci la ochi. Livvy și Ty se ghemuiseră împreună, într-o parte a lui, Dru se cuibărise, lipindu-se de el, de partea cealaltă.

Emma stătea în spatele lui, cu spatele sprijinit de al lui, dându-i ceva să se rezeme pentru a contrabalansa greutatea copilului din brațe. Nu mai erau coloane libere de care să se sprijine, niciun spațiu gol; zeci, sute de copii erau prizonieri în Palat.

Emma dădu capul pe spate, împingându-l ușor pe al lui Jules. El mirosea ca întotdeauna: săpun, transpirație și izul de ocean, de parcă l-ar fi purtat în vene. Era și liniștitor și neliniștitor în familiaritatea sa.

— Aud ceva, șopti ea. Tu auzi?

Ochii lui Julian zburară imediat la frații și surorile lui. Livvy era pe jumătate adormită, cu bărbia sprijinită în palmă. Dru se uita de jur împrejur prin sală, ochii ei albaștri înregistrând totul. Ty bătea cu degetul în pardoseala de marmură, numărând obsesiv până la o sută și înapoi. Dăduse din picioare și țipase când Julian încercase să se uite la o julitură de pe brațul lui, de când căzuse. Jules îl lăsase în pace și îi

dăduse voie lui Ty să se întoarcă la număratul și legănatul lui. Dacă asta îl făcea să tacă, era tot ce conta.

— Ce auzi? întrebă Jules, iar capul Emmei se lăsă iarăși pe spate când zgomotul se intensifică, un vuiet ca de vijelie sau ca de uriaș foc de tabără.

Lumea începu să se agite și să strige, uitându-se în sus, la tavanul de sticlă al sălii.

Prin el se vedeau norii, mișcându-se peste fața lunii — iar atunci, dintre nori dădu năvală o mulțime pestriță de călăreți: călăreți pe cai negri, ale căror copite erau de foc, călăreți pe câini negri uriași, cu ochii luminând portocaliu aprins. Printre aceștia, erau și forme mai moderne de transport — trăsuri negre, trase de schelete de bidivii, și motociclete sclipind de crom, os și onix.

— Vânătoarea Sălbatică, șopti Jules.

Vântul era viu, mișcând norii în creste și în văi pe care călăreții goneau în sus și-n jos, strigătele lor auzindu-se și peste vuietul vijeliei, mâinile lor agitând o mulțime de arme: săbii, ghioage, lănci și arbalete. Ușile principale ale Palatului începură să se zgâlțâie și să tremure; drugul de lemn care fusese pus de-a curmezișul lor explodă în așchii. Nefilimii se uitau la uși cu ochii mari, speriați. Emma auzi vocea unui gardian în mulțime, vorbind într-o șoaptă aspră:

— Vânătoarea Sălbatică ne alungă războinicii din jurul Palatului, zise. Întunericiții curăță drumul de fier și de pământul de morminte. O să spargă ușile dacă gardienii nu-i resping!

— Oastea Turbată a sosit, zise Ty, întrerupându-se puțin din numărătoarea lui. Culegătorii Morților.

— Dar Consiliul a protejat orașul împotriva spiritelor naturii, protestă Emma. De ce...

— Ei nu sunt spirite obișnuite, zise Ty. Sarea, pământul de mormânt, fierul călit la rece — n-o să aibă efect la Vânătoarea Sălbatică.

Dru se întoarse repede și se uită în sus.

— Vânătoarea Sălbatică? zise ea. Asta înseamnă că e și Mark aici? A venit să ne salveze?

— Nu fi proastă, zise Ty nimicitor. Mark e cu vânătorii acum și Vânătoarea Sălbatică *vrea* să existe bătălii. Când totul se încheie, vin să adune morții, iar morții le slujesc lor.

Dru își schimonosi fața, neînțelegând. Ușile Sălii se zgâlțâiau violent acum, balamalele amenințând să fie smulse din pereți.

— Dar dacă Mark nu vine să ne salveze, atunci cine o să vină?

— Nimeni, zise Ty și numai degetele sale care băteau nervos darabana în pardoseală arătau că ideea îl tulbura totuși. Nimeni n-o să vină să ne salveze. O să murim.

Jocelyn se aruncă încă o dată în ușă. Umărul ei deja era învinețit și însângerat, unghiile rupte de atâta răcâit la încuietoare. Auzise zgomote de luptă de mai bine de un sfert de oră, inconfundabilele sunete de picioare alergând, țipetele demonilor...

Clanța ușii începu să se miște. Se dădu înapoi și luă cărămida pe care izbutise s-o desprindă din zid. Nu-l putea ucide pe Sebastian, asta știa, dar dacă l-ar fi putut răni, cât să-l încetinească...

Ușa se deschise brusc și cărămida îi zbură din mână. Cel apărut în prag se feri; cărămida izbi zidul și Luke se îndreptă, uitându-se la ea curios.

— Sper că atunci când o să fim la casa noastră, nu așa o să mă întâmpini în fiecare zi când mă întorc acasă, zise el.

Jocelyn i se aruncă în brațe. El era murdar, însângerat și prăfuit, cu cămașa sfâșiată, cu o sabie în mâna dreaptă, dar brațul stâng o înconjură și o ținu strâns la el.

— Luke, zise ea, cu fața îngropată în gâtul lui, și pentru o clipă avu impresia c-o să se spulbere de ușurare și fericire, delir și frică, la fel cum se spulberase în brațele lui când aflase că fusese mușcat.

Dacă ar fi știut atunci, dacă și-ar fi dat atunci seama că felul în care îl iubea era felul în care iubeai pe cineva cu care vrei să-ți petreci viața, totul ar fi fost diferit.

Însă atunci n-ar mai fi existat Clary. Își înălță capul, uitându-se la el, la privirea fermă a ochilor săi albaștri fixați într-ai ei.

— Fiica noastră? întrebă.

— E aici, zise el și se dădu înapoi, ca ea să poată vedea dincolo de el, unde Isabelle și Simon așteptau pe culoar.

Amândoi arătau foarte stingheriți, de parcă a vedea doi adulți îmbrățișându-se era aproape cel mai rău lucru pe care-l puteai vedea, chiar și pe tărâmul demonilor.

— Vino cu noi... o s-o găsim.

— Nu e sigur, zise Clary, cu disperare. Vânătorii de umbre nu pot pierde. Și-ar putea reveni.

Sebastian zâmbi.

— Asta-i o șansă pe care ai putea miza, zise el. Dar, ascultă. Au ajuns în Alicante acum, cei ce călătoresc cu vântul între lumi. Sunt atrași spre locurile de măcel. Îi vezi?

Făcu semn spre fereastra care se deschidea spre Alicante. Prin ea, Clary putu vedea Palatul Acordurilor sub lumina lunii, norii mișcându-se rapid de colo-colo, în fundal — iar apoi norii se adunară și deveniră altceva. Ceva ce mai văzuse o dată, înainte, cu Jace, când stăteau întinși într-o barcă, la Veneția. Vânătoarea Sălbatică, gonind pe cer: războinici înverșunați, îmbrăcați în negru și înarmați până-n dinți, urlând în timp ce caii lor fantomatici ropoteau pe cer.

— Vânătoarea Sălbatică, zise ea, amorțită, și își aminti deodată de Mark Blackthorn, cu urmele de bici de pe corpul lui, cu ochii lui deformați.

— Culegătorii Morților, zise Sebastian. Corbii magici, apar unde este măcelul mai mare. Un măcel pe care numai tu îl poți împiedica.

Clary închise ochii. Se simțea dusă de curenți, plutind pe ape negre, văzând luminile țărmului rămânând din ce în ce mai departe în urmă. Curând, avea să fie singură în mijlocul oceanului, cu cerul înghețat deasupra ei și opt kilometri de întunecime dedesubt.

— Du-te și așază-te pe tron, zise el. Dacă o faci, îi poți salva pe toți.

Ea se uită la el.

— Cum știu că te vei ține de cuvânt?

El ridică din umeri.

— Aș fi un prost să nu mă țin. Ai ști imediat că te-am mințit și atunci te-ai lupta cu mine, ceea ce nu vreau. În afară de asta, ca să mă instalez complet la putere aici, trebuie să sigilez granițele dintre lumea noastră și aceasta. Odată ce granițele sunt sigilate, întunericiții din lumea ta vor fi slăbiți, pierzând legătura cu mine, sursa lor. Nefilimii vor putea să-i învingă. Sebastian zâmbi, alb ca gheața și orbitor: O să fie un miracol. Un miracol înfăptuit pentru ei de noi... de mine. Ironic, nu crezi? Că eu va trebui să fiu îngerul lor salvator?

— Dar ceilalți care sunt aici? Jace? Mama? Prietenii mei?

— Pot rămâne cu toții în viață. Nu mă interesează câtuși de puțin, zise Sebastian. Nu-mi pot face niciun rău, nu acum, și mă îndoiesc c-ar mai putea după ce granițele vor fi închise.

— Și tot ce am de făcut este să mă urc pe tronul ăla, zise Clary.

— Și să juri că vei rămâne lângă mine cât voi trăi. Ceea ce, recunosc, o să însemne multă vreme. Când lumea aceasta va fi sigilată, nu numai că voi fi invulnerabil, ci voi trăi veșnic. *„Mort am fost, și iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și pe ale iadului."*[1]

— Ești gata să faci asta? Să renunți la toată lumea de pe Pământ, la vânătorii tăi de umbre întunericiți, la răzbunarea ta?

— Începuse să mă plictisească, zise Sebastian. Asta e mult mai interesant. Ca să fiu sincer, și tu ai început să mă plictisești puțin. Hotărăște-te dacă te urci pe tronul ăla sau nu, vrei? Sau ai nevoie să fii convinsă?

Clary știa metodele de convingere ale lui Sebastian. Cuțite pe sub unghii, o mână în gât. O parte din ea ar fi vrut ca el s-o ucidă, ca s-o scutească de responsabilitatea deciziei. Nimeni n-o putea ajuta. În asta era complet singură.

— Nu voi fi doar eu cel care o să trăiască veșnic, zise Sebastian și, spre surprinderea ei, vocea îi era aproape blândă. Încă de când ai descoperit lumea din umbră, nu ți-ai dorit în taină să fii o eroină? Să fii cea mai deosebită dintre niște oameni deosebiți? În felul nostru, fiecare vrea să fie eroul alor noștri.

---

[1] Apocalipsa, 1:18.

— Eroii salvează lumile, zise Clary, nu le *distrug*.

— Iar eu îți ofer șansa asta, zise Sebastian. Dacă urci pe tronul ăla, salvezi lumea. Îți salvezi prietenii. Ai putere nelimitată. Îți fac acest dar însemnat, pentru că te iubesc. Poți să-ți asumi întunecimea proprie și totuși să-ți spui totdeauna că ai făcut lucrul cel bun. Cum ți se pare asta, pe lângă a obține tot ce vrei?

Clary închise ochii pentru o fracțiune de secundă, apoi pentru încă una. Doar atât timp cât să vadă fețe străfulgerând prin spatele pleoapelor sale: Jace, mama ei, Luke, Simon, Isabelle, Alec. Și atâția alții: Maia și Raphael, copiii Blackthorn, mica Emma Carstairs, spiritele naturii de la Curtea Elfilor Luminii, fețele membrilor Conclavului, chiar și amintirea fantomatică a tatălui ei.

Deschise ochii și se îndreptă spre tron. Îl auzi pe Sebastian, în spatele ei, trăgând brusc aer în piept. Adică, în pofida marii siguranțe din vocea lui, se îndoise totuși, nu-i așa? Nu fusese sigur de ea. În spatele tronurilor, cele două ferestre pâlpâiau ca două ecrane: unul înfățișând pustietatea, celălalt, Alicante sub atac. Zări pentru puțin interiorul Sălii Acordurilor, în timp ce ajunse la trepte și le urcă. Se mișca hotărât. Luase decizia; nu mai exista ezitare acum. Tronul era imens; era ca și când ar fi urcat pe o scenă. Aurul tronului era rece ca gheața la atingerea ei. Ajunse la ultima treaptă, se întoarse și se așeză.

Părea să privească în jos din vârful unui munte. Văzu Sala Consiliului desfășurată înaintea ei; Jace, zăcând nemișcat la picioarele zidului. Sebastian, uitându-se la ea cu un zâmbet întins pe toată fața.

— Bravo, zise el. Sora mea, regina mea.

23

SĂRUTUL LUI IUDA

UȘILE PALATULUI SE FĂCURĂ ȚĂNDĂRI DIN AFARĂ ÎNĂUNTRU, ÎNTR-O explozie de schije; cioburi de marmură și așchii de lemn zburară ca dintr-un os zdrobit.

Emma se uită ca paralizată cum războinici în costume de luptă roșii începură să se reverse în Sală, urmați de elfi în armuri verzi, albe și argintii. După ei, veniră nefilimii: vânători de umbre în costume negre, disperați să-și apere copiii.

Un val de gardieni dădură fuga să-i oprească pe întunericiți la ușă; au fost puși la pământ. Emma îi privi căzând oarecum cu încetinitorul. Știa că se ridicase în picioare, la fel și Julian, împingându-l pe Tavvy în brațele Liviei; amândoi ieșiră în față să-i acopere pe cei mai mici dintre copiii Blackthorn, oricât de zadarnic Emma știa că era gestul lor.

Așa se termină, gândi ea. Fugiseră de războinicii lui Sebastian în Los Angeles, se ascunseseră acasă la familia Penhallow, iar de la familia Penhallow în Palatul Acordurilor, iar acum erau prinși în capcană ca șobolanii și aveau să moară aici — ar fi putut la fel de bine să nu fugă deloc.

Duse mâna după Cortana, gândindu-se la tatăl ei, la ce ar fi spus el dacă ea s-ar fi dat bătută. Cei din neamul Carstairs nu se dădeau

niciodată bătuți. Sufereau și supraviețuiau sau mureau în picioare. Cel puțin, dacă murea, gândi ea, avea să-și revadă părinții. Cel puțin, avea asta.

Întunericiții pătrunseră înăuntru, despărțind zidul de vânători de umbre disperați, ca o cositoare printr-un lan de grâu, îndreptându-se spre centrul Sălii. Păreau o ceață ucigașă, dar vederea Emmei se ascuți deodată când unul dintre ei se desprinse din mulțime și veni drept spre copiii Blackthorn.

Era tatăl lui Julian.

Timpul petrecut de el ca slujitor al lui Sebastian nu-i făcuse deloc bine. Pielea lui arăta fără viață și cenușie, fața îi era crestată de tăieturi însângerate, dar înainta hotărât, cu ochii țintă la copii.

Emma împietri. Julian, lângă ea, îl zărise pe tatăl lui; părea hipnotizat ca de un șarpe. Îl văzuse și el pe tatăl lui silit să bea din Pocalul Infernal, realiză Emma, dar nu-l mai văzuse după aceea, nu-l văzuse ridicând sabia asupra propriului fiu, sau râzând la ideea morții fiului său, sau silind-o pe Katerina să cadă în genunchi, ca să fie torturată și convertită...

— Jules, zise ea. Jules, ăsta *nu e tatăl tău*...

Ochii lui se deschiseră larg.

— Emma, ferește...

Ea se întoarse și țipă. Un războinic elf era chiar în fața ei, împlătoșat într-o armură argintie; părul lui nu era nicicum păr, ci o împletitură de crengi cu spini. Jumătate din față îi era arsă și clocotea cu bășici, unde fusese probabil împroșcat cu pilitură de fier sau sare gemă. Unul dintre ochi i se rostogolea în cap, alb și orbit, dar celălalt era fixat asupra Emmei cu intenții ucigașe. Emma o văzu pe Diana Wrayburn, cu părul ei negru fluturând când se răsuci spre ei, cu gura deschisă ca să strige un avertisment. Diana se mișcă spre Emma și elf, dar n-ar fi avut cum să ajungă la timp. Elful își ridică sabia de bronz cu un mârâit sălbatic...

Emma fandă, înfigându-i Cortana în piept.

Sângele lui era ca o apă verde. O împroșcă pe tot brațul, iar ea scăpă sabia din mână, șocată; elful se prăbuși ca un copac, izbindu-se de pardoseala de marmură cu un zăngănit greoi. Ea făcu un salt, întinzând mâna după Cortana, și-l auzi pe Julian strigând:

— *Ty!*

Se întoarse. În haosul din Sală, putu vedea micul spațiu în care stăteau copiii Blackthorn. Andrew Blackthorn se oprise în fața copiilor săi, cu un surâs nefiresc pe față, și întinsese o mână.

Iar Ty — tocmai Ty, dintre ei toți, cel mai puțin încrezător, cel mai puțin sentimental — pornise înainte, cu ochii ațintiți asupra tatălui său, cu brațele deschise.

— Tată? zise el.

— Ty? Livia dădu să-l prindă pe fratele ei geamăn, dar mâna îi prinse doar aerul. Ty, nu...

— N-o asculta pe ea, zise Andrew Blackthorn și, dacă mai existase vreo îndoială că nu mai era bărbatul care fusese tatăl lui Julian, această dispăru când Emma îi auzi glasul.

Nu exista niciun strop de blândețe în el, numai gheață și un ton sălbatic de veselie crudă.

— Vino-aici, băiatul meu, Tiberius al meu...

Ty mai făcu un pas în față, iar Julian își scoase sabia scurtă de la cingătoare și-o aruncă. Aceasta vâjâi prin aer, drept și curat, iar Emma își aminti cu o bizară claritate de ultima zi din Institut, când Katerina le arătase amândurora cum să arunce cu un cuțit, direct și grațios ca un vers de poezie. Cum să arunci o lamă ca să nu rateze niciodată ținta...

Sabia șuieră pe lângă Tiberius și se înfipse în pieptul lui Andrew Blackthorn. Ochii bărbatului se căscară șocați, mâna lui cenușie bâjbâi pe lângă mânerul ce-i ieșea din piept — și apoi căzu grămadă la podea. Sângele lui se întinse pe pardoseala de marmură, iar Tiberius dădu un strigăt, întorcându-se să-l bată pe fratele lui, lovind cu pumnii în pieptul lui Julian.

— Nu, gâfâi Ty. De ce ai făcut asta, Jules? Te urăsc, te *urăsc*...

Julian părea nici să nu simtă. Se uita lung în locul unde căzuse tatăl lui; ceilalți întunericiți deja înaintau, călcând în picioare corpul camaradului lor căzut. Diana Wrayburn se oprise puțin mai la distanță: voise să vină spre copii, dar rămăsese în loc, cu ochii plini de milă.

Niște mâini îl apucară pe Tiberius de bluză, trăgându-l la o parte de lângă Julian. Era Livvy, cu fața hotărâtă.

— Ty.

Brațele ei îl înconjurară pe geamănul ei, ținându-i pumnii pe lângă corp.

— Tiberius, încetează imediat.

Ty se opri și se lăsă moale peste sora lui; slăbuță cum era, ea-i susținu greutatea.

— Ty, zise ea din nou, încetișor. A trebuit s-o facă. Nu înțelegi? A trebuit.

Julian se dădu înapoi, cu fața albă ca hârtia, se dădu înapoi și mai înapoi, până când se lovi cu spatele de una dintre coloanele de piatră și se lăsă să alunece la picioarele ei, fără vlagă, cu umerii scuturați de suspine tăcute.

Sora mea. Regina mea.

Clary stătea crispată pe tronul de fildeș și aur. Se simțea ca un copil pe un scaun de adult: obiectul fusese făcut pentru cineva solid, iar picioarele ei atârnau deasupra primei trepte. Mâinile sale se încleștaseră de brațele tronului, dar degetele nu ajungeau să se sprijine pe mânerele sculptate — deși, ținând cont că erau sculptate în forma unui craniu, oricum n-avea nicio dorință să le atingă.

Sebastian se plimba în sus și-n jos în cercul său de rune protectoare; din când în când se oprea, se uita la ea și zâmbea, cu zâmbetul acela dezinhibat, vesel, pe care ea-l asocia cu Sebastian din vedenia ei, băiatul cu ochi verzi nevinovați. El scoase un pumnal lung, ascuțit, de la brâu și, sub privirile ei, își trecu lama peste palmă. Își dădu capul pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce întindea mâna în afară; sângele i se scurse printre degete și picură peste rune.

Fiecare dintre ele începu să lumineze cu o scânteie incipientă când picăturile de sânge o nimereau. Clary se lipi de spătarul dur al tronului. Runele nu erau din Cartea Gri; erau străine și ciudate.

Ușa încăperii se deschise și intră Amatis, urmată de două șiruri de războinici întunericiți. Fețele lor erau lipsite de expresie, în timp ce se aliniară în tăcere de-a lungul pereților, însă Amatis părea îngrijorată. Privirea sa trecu peste Jace, nemișcat pe podea lângă corpul demonului ucis, pentru a se fixa asupra stăpânului ei.

— Stăpâne Sebastian, zise ea. Mama dumneavoastră nu este în celula ei.

Sebastian se încruntă și își strânse în pumn mâna sângerândă. De jur împrejurul lui runele ardeau acum învăpăiate, cu o flacără rece ca gheața, albastră.

— Supărător, zise el. Ceilalți trebuie s-o fi eliberat.

Clary simți un val de speranță amestecată cu groază; se sili să nu zică nimic, dar zări ochii lui Amatis fulgerând spre ea. Nu părea surprinsă s-o vadă pe Clary stând pe tron: dimpotrivă, buzele i se arcuiră într-un zâmbet compătimitor.

— Vreți să pun restul armatei să-i caute? îl întrebă ea pe Sebastian.

— Nu-i nevoie.

Își întoarse privirea spre Clary și zâmbi. Deodată se auzi un zgomot de spart, exploziv, iar fereastra din spatele ei, cea care dădea spre Alicante, se crăpă într-o mulțime de fisuri ca pânza de păianjen.

— Granițele se închid, zise Sebastian. O să-i aduc eu la mine.

— Zidurile se strâng, zise Magnus.

Alec încercă să-l ridice pe Magnus mai drept pe picioare; magicianul se lăsă cu toate greutatea pe el, cu capul aproape la umărul lui Alec. Alec habar n-avea unde mergeau — pierduse șirul culoarelor întortocheate cu secole în urmă, cum i se părea, dar n-avea niciun chef să-i comunice asta lui Magnus. Magnus părea să se simtă destul de rău și așa — respira greu și superficial, inima îi bătea nebunește. Iar acum și asta.

— Totul e bine, îl liniști Alec, cu brațul petrecut pe după mijlocul lui Magnus. Trebuie doar să ajungem la...

— Alec, zise Magnus iar, cu vocea surprinzător de fermă. Nu am *halucinații*. Zidurile se mișcă.

Alec se uită mai atent — și simți un fior de panică. Culoarul era încărcat de aer prăfos; zidurile păreau să licărească și să tremure. Podeaua se deforma, în timp ce zidurile începuseră să alunece unul spre celălalt, culoarul îngustându-se la un capăt ca un compactor de gunoi care se închide sec. Magnus alunecă și se lovi de unul dintre zidurile încovoiate, șuierând de durere. Disperat, Alec îl apucă de braț și-l trase pe Magnus la el.

— Sebastian, gâfâi Magnus, când Alec începu să-l târască pe culoar, cât mai departe de pietrele ce se prăbușeau. El face asta.

Alec izbuti să-i arunce o privire neîncrezătoare.

— Cum să fie posibil așa ceva? Doar nu controlează totul!

— Ar putea — dacă închide granițele dintre dimensiuni. Magnus răsuflă horcăit, sforțându-se să alerge. Ar putea controla toată lumea asta.

Isabelle țipă când pământul se căscă în spatele ei; făcu un salt înainte, la țanc cât să evite să se prăbușească în prăpastia ce separase culoarul în două.

— Isabelle! strigă Simon și întinse mâinile s-o prindă de umeri.

Uita, uneori, puterea pe care sângele lui de vampir o făcea să curgă prin corpul său. O smuci pe Isabelle în sus cu atâta forță, că amândoi se răsturnară pe spate, iar Izzy ateriză peste el. În alte circumstanțe, poate că s-ar fi bucurat de asta, însă nu cu piatra care continua să se zgâlțâie și să se desfacă în jurul lor.

Isabelle sări în picioare, trăgându-l și pe el după ea. Îi pierduseră pe Luke și pe Jocelyn pe unul dintre culoarele din urma lor, când zidul se făcuse bucăți, pietrele ieșite din mortar începând să curgă precum solzii. Din momentul acela, totul fusese o goană nebună, ferindu-se de lemnul ce se spărgea și de pietrele în cădere, iar acum și de prăpăstiile ce se deschideau în pământ. Simon lupta cu disperarea — nu se putea abține să nu simtă că acesta era sfârșitul; fortăreața avea să se prăbușească în jurul lor, iar ei aveau să moară îngropați aici.

— *Nu*, zise Isabelle, cu răsuflarea tăiată.

Părul ei negru era plin de praf, fața însângerată acolo unde pietrele zburătoare îi juliseră pielea.

— Nu ce?

Pământul se umflă, iar Simon pe jumătate sări, pe jumătate căzu într-un alt culoar. Nu putea scăpa de ideea că fortăreața îi *mâna* de la spate. Părea să fie un scop al acestei dezintegrări, de parcă îi direcționa cumva...

— Nu te da bătut, gâfâi ea, aruncându-se cu tot trupul într-o ușă dublă când culoarul din spatele lor începu să se năruie; ușa se deschise larg, iar ea și Simon căzură în încăperea următoare.

Isabelle trase aer în piept, întrerupt brusc când ușile se trântiră după ei, închizând zgomotul exploziv al donjonului. Pentru o clipă, Simon mulțumi pur și simplu lui Dumnezeu că pământul de sub picioarele lui era stabil și pereții nu se mai mișcau.

Apoi își dădu seama unde se afla, iar ușurarea i se risipi. Intraseră într-o încăpere enormă, de formă semicirculară, cu o platformă ridicată la capătul curburii, pe jumătate ascunsă în umbră. Pe lângă pereți erau aliniați războinici întunericiți în costume roșii, ca un șir de dinți stacojii.

Încăperea duhnea a smoală, a foc și a pucioasă, plus inconfundabilul iz al sângelui de demon. Corpul unui demon puhav zăcea lat lângă un perete, iar alături de acesta, un alt corp. Simon își simți gura iască. Jace.

În interiorul unui cerc de rune arzătoare scrijelite pe podea, stătea Sebastian. Rânji când Isabelle dădu un țipăt, alergă la Jace și se lăsă în genunchi lângă el. Ea își lipi degetele de gâtul lui; Simon îi văzu umerii relaxându-se.

— E în viață, zise Sebastian, sunând plictisit. Ordinele reginei.

Isabelle își înălță privirea. Avea șuvițe de păr lipite de față cu sânge. Arăta înverșunată și frumoasă.

— Regina Elfilor? Când i-a păsat ei vreun pic de Jace?

Sebastian râse. Părea să fie extraordinar de binedispus.

— Nu Regina Elfilor, răspunse el. Regina acestui tărâm. S-ar putea s-o cunoști.

Cu o fluturare elegantă de mână, făcu semn spre platforma din capătul îndepărtat al sălii, iar Simon simți că i se strânge inima care nu-i bătea în piept. Nu se uitase spre estradă de când intrase în încăperea asta. Acum văzu că pe ea erau două tronuri, de os ca fildeșul și de aur topit, iar pe tronul din dreapta stătea Clary.

Părul ei roșu era incredibil de strălucitor în contrast cu albul și auriul, ca o flamură de foc. Fața ei era palidă și imobilă, fără expresie.

Simon făcu involuntar un pas înainte — și imediat fu blocat de o duzină de războinici întunericiți, cu Amatis în mijlocul lor. Aceasta ținea o lance masivă și avea o expresie de înfricoșătoare răutate.

— Stai pe loc, vampirule, zise ea. N-o să te apropii de stăpâna acestui tărâm.

Simon se împletici înapoi; o văzu pe Isabelle uitându-se, nevenindu-i să creadă, de la Clary la Sebastian și la el.

— Clary! strigă el.

Ea nu tresări, nici nu se mișcă, dar fața lui Sebastian se întunecă aidoma unui cer de furtună.

— N-aveți voie să rostiți *numele* surorii mele, șuieră el. Ați crezut că era de-a voastră; acum ea este a mea și eu n-o *împart*.

— Ești nebun, zise Simon.

— Și tu ești mort, zise Sebastian. Dar ce mai contează acum? Îl măsură pe Simon din cap până-n tălpi. Dragă soră, zise el, ridicându-și vocea îndeajuns cât să fie auzit de întreaga încăpere. Ești absolut sigură că vrei să-l păstrezi pe ăsta intact?

Înainte ca ea să poată răspunde, ușile sălii se deschiseră larg și înăuntru dădură buzna Magnus și Alec, urmați de Luke și Jocelyn. Ușile se trântiră în urma lor, iar Sebastian începu să aplaude. O mână îi era însângerată și o picătură de sânge căzu la picioarele lui, șuierând acolo unde atinse runele luminoase, ca apa sfârâind pe o tigaie încinsă.

— Acum e toată lumea aici, declară el, încântat. E o petrecere!

În viața ei, Clary văzuse multe lucruri minunate și frumoase, și multe lucruri groaznice. Însă niciunul nu fusese atât de înfiorător ca expresia de pe fața mamei sale când Jocelyn se uită la fiica ei, așezată pe tronul de lângă al lui Sebastian.

— Mamă, șopti Clary, atât de încet, încât nimeni n-o putu auzi.

Cu toții se uitau la ea: Magnus și Alec, Luke și mama ei, Simon și Isabelle — care îl trăsese pe Jace în poala ei, iar părul ei cădea peste el precum ciucurii unui șal. Era întru totul pe cât de rău își închipuise Clary că o să fie. Mai rău. Se așteptase la șoc și groază; nu se gândise că se vor simți îndurerați și trădați. Mama ei se dădu înapoi, clătinându-se; brațele lui Luke o cuprinseră și o sprijiniră, dar privirea lui era ațintită asupra lui Clary și se uita la ea ca la o străină.

— Bine ați venit, cetățeni ai Edomului, zise Sebastian și buzele lui schițară un zâmbet ca un arc când este încordat. Bine ați venit în noua voastră lume.

Și ieși din cercul arzător care-l ținuse până atunci. Mâna lui Luke se repezi spre cingătoare; Isabelle dădu să se ridice, dar Alec a fost cel care s-a mișcat cel mai repede: o mână pe arcul său și cealaltă la tolba din spate, săgeata potrivită și slobozită mai înainte să-i poată striga Clary să se oprească.

Săgeata zbură drept spre Sebastian și i se împlântă în piept. El se clătină de la forța izbiturii, iar Clary auzi un murmur trecând ca unda unei ape prin șirul vânătorilor de umbre întunericiți. În clipa următoare, Sebastian își recăpătă echilibrul și, cu o privire agasată, își scoase săgeata din piept. Era mânjită de sânge.

— Prostule, zise el. Nu mă poți răni; nimic de sub cer nu mă poate răni. Aruncă săgeata la picioarele lui Alec. Credeai că tu ești vreo excepție?

Ochii lui Alec fulgerară spre Jace; doar o fracțiune de secundă, dar Sebastian îi surprinse privirea și rânji.

— Ah, da, zise el. Eroul vostru cu focul ceresc. Dar s-a dus, nu-i așa? S-a consumat pe furia din deșert împotriva unui demon pe care eu îl trimisesem.

Pocni din degete și o scânteie azurie țâșni din ele, ridicându-se ca o ceață. Pentru o clipă, Clary nu-i mai putu vedea pe Jace și pe Isabelle; în clipa următoare, auzi o tuse și un icnet, iar brațele lui Isabelle alunecau de pe Jace, care se ridică în capul oaselor, apoi în picioare. În spatele lui Clary, fereastra încă se crăpa, încet; putea auzi trosnetul sticlei. Prin sticla acum fracturată se revărsa o dantelă de lumini și umbre.

— Bine ai venit înapoi, frate, zise Sebastian calm, în vreme ce Jace se uita în jurul lui cu o față ce-și pierdu rapid culoarea când înregistră sala plină de războinici, pe prietenii lui stând îngroziți în jurul lui și, în cele din urmă, pe Clary, așezată pe tronul ei. *Ai vrea* să încerci să mă ucizi? Ai destule arme aici. Dacă simți c-ai vrea să încerci să mă nimicești cu focul ceresc, acum ai ocazia — și își deschise larg brațele. Eu n-am să mă opun.

Jace stătu înfruntându-l pe Sebastian. Erau cam de aceeași înălțime, aproape de aceeași statură, deși Sebastian era mai slab, mai agil. Jace era murdar și plin de sânge, costumul lui era sfâșiat, părul ciufulit. Sebastian era elegant în roșu; chiar și mâna lui însângerată părea rănită

intenționat. Încheieturile mâinilor lui Sebastian erau goale; la mâna stângă a lui Jace sclipea brățara de argint.

— Porți brățara mea, observă Sebastian. „*Dacă nu pot atinge Cerul, atunci voi ridica Iadul.*" Potrivit, nu crezi?

— Jace, șuieră Isabelle. Jace, fă-o. Înjunghie-l. Dă-i drumul...

Dar Jace clătină din cap. Mâna lui fusese la cingătoarea cu arme; încet, și-o lăsă în jos. Isabelle dădu un strigăt de disperare; expresia de pe fața lui Alec era la fel de deprimată, deși rămase tăcut.

Sebastian își lăsă brațele pe lângă el și întinse mâna.

— Cred că e timpul să-mi dai brățara înapoi, frate. E timpul să-i dai cezarului ce-i al cezarului. Dă-mi înapoi ce-mi aparține, inclusiv pe sora mea. Renunți la ea în favoarea mea?

— Nu!

Nu Jace spusese asta, ci Jocelyn. Se smulse de lângă Luke și se aruncă înainte, cu mâinile întinse spre Sebastian.

— Pe mine mă urăști — atunci, ucide-mă. Torturează-mă. Fă ce vrei cu mine, dar las-o în pace pe Clary!

Sebastian își dădu ochii peste cap.

— Tocmai te torturez.

— E doar o copilă, gâfâi Jocelyn. Copilul meu, fiica mea...

Mâna lui Sebastian se întinse și o apucă pe Jocelyn de bărbie, ridicând-o pe jumătate de la podea.

— *Eu* am fost copilul tău, zise el. Lilith mi-a dat o lume; tu mi-ai dat blestemul tău. Nu ești nicidecum mamă și o să stai departe de sora mea. Ești în viață din îndurarea ei. Toți sunteți. Înțelegeți?

Îi dădu drumul lui Jocelyn; ea se clătină înapoi, cu urma însângerată a mâinii lui imprimată pe față. Luke o prinse în brațe.

— Toți sunteți în viață deoarece Clarissa vrea să fiți în viață. Nu din alt motiv.

— I-ai spus că n-o să ne ucizi dacă urcă pe tronul acela, zise Jace, desfăcându-și brățara de argint de la încheietură. Vorbea fără inflexiuni. Nu se uitase o dată la Clary. Nu-i așa?

— Nu chiar, zise Sebastian. I-am oferit ceva mai... substanțial decât atât.

— Lumea, zise Magnus.

Părea să stea în picioare exclusiv prin forța voinței sale. Vocea îi suna ca pietrișul, sfâșiindu-i gâtlejul.

— Închizi granițele dintre lumea noastră și lumea asta, nu-i așa? Pentru asta e cercul de rune, nu doar pentru protecție. Ca să-ți poți lucra vraja. Asta ai făcut. Dacă închizi poarta de acces, nu-ți mai împarți puterile între cele două lumi. Toată forța ta va fi concentrată aici. Cu toată puterea concentrată în dimensiunea aceasta, o să fii aproape invincibil aici.

— Dacă închide granițele, cum se va mai întoarce el în lumea noastră? întrebă Isabelle.

Se ridicase în picioare; biciul ei scânteia în jurul încheieturii sale, dar nu făcu niciun gest de a-l folosi.

— Nu se va întoarce, zise Magnus. Niciunul dintre noi n-o să se mai întoarcă. Porțile dintre lumi se vor închide pentru totdeauna și vom rămâne captivi aici.

— Captivi, cugetă cu voce tare Sebastian. Așa un cuvânt urât! O să fiți... oaspeți. Oaspeți captivi, rânji el.

— Asta i-ai oferit ei, zise Magnus, ridicându-și ochii la Clary. I-ai spus că dacă va fi de acord să domnească alături de tine, aici, o să închizi granițele și o să lași în pace lumea noastră. Domnește în Edom, salvează lumea. Am dreptate?

— Ești foarte perspicace, replică Sebastian, după o scurtă pauză. E agasant.

— Clary, *nu!* strigă Jocelyn.

Luke o trăgea înapoi, dar ea nu era atentă la nimic decât la fiica ei.

— Nu face asta...

— Trebuie, zise Clary, vorbind pentru prima oară.

Vocea ei fu amplificată și răsună incredibil de puternic în sala de piatră. Dintr-odată, toată lumea se uita la ea. Toată lumea în afară de Jace. El privea în jos, la brățara pe care o ținea între degete.

Ea își îndreptă spatele.

— Trebuie. Nu înțelegeți? Dacă n-o fac, el îi va ucide pe toți din lumea noastră. Va distruge totul. Milioane, miliarde de oameni. Va

preface lumea noastră în *asta*. Făcu un semn spre fereastra care dădea spre câmpiile pârjolite ale Edomului. Merită s-o fac. Trebuie s-o fac. O să învăț să-l iubesc. El n-o să-mi facă rău. Cred asta.

— Crezi că o să-l poți schimba, o să-l poți îmblânzi, o să-l faci mai bun, pentru că tu ești singura persoană de care îi pasă, zise Jocelyn. Eu îi *cunosc* pe bărbații din spița Morgenstern. Nu merge. O să regreți...

— Tu n-ai avut niciodată soarta unei lumi întregi în mâna ta, mamă, zise Clary, cu infinită tandrețe și infinită mâhnire. Numai la atât se rezumă sfaturile pe care mi le poți da tu. Se uită la Sebastian și spuse: Aleg ce alege și el. Darul pe care mi-l dăruiește. Îl primesc.

Îl văzu pe Jace înghițind în sec. El lăsă brățara să cadă în palma deschisă a lui Sebastian.

— Clary e a ta, zise el și se dădu înapoi.

Sebastian pocni din degete.

— Ați auzit-o, zise el, cu toții. Îngenuncheați în fața reginei voastre.

Nu! gândi Clary, dar se sili să nu facă nicio mișcare, să păstreze tăcerea. Se uită cum întunericiții încep să îngenuncheze, unul după altul, cu capetele plecate; ultima care îngenunche a fost Amatis și ea nu-și înclină capul. Luke se holba la sora lui, cu fața ca biciuită. Era prima oară când o vedea astfel, își dădu Clary seama, deși i se spusese despre convertire.

Amatis se întoarse să se uite peste umăr la vânătorii de umbre. Privirea ei se încrucișă cu a fratelui ei doar o clipă; buzele sale schițară un zâmbet. Expresia era de răutate pură.

— Faceți-o, zise ea. Îngenuncheați sau vă ucid.

Magnus îngenunche cel dintâi. Clary n-ar fi ghicit niciodată. Magnus era atât de mândru, dar, ce-i drept, era o mândrie dincolo de gesturile goale de semnificație. Se îndoia că i-ar fi fost rușine să îngenuncheze când asta nu însemna nimic pentru el. Se lăsă în genunchi cu grație, iar Alec îi urmă exemplul; apoi Isabelle, apoi Simon, apoi Luke, trăgând-o și pe mama lui Clary jos, lângă el. Iar în cele din urmă, Jace, cu capul lui blond plecat, se lăsă în genunchi, iar Clary auzi fereastra din spatele ei spărgându-se în bucăți. Suna ca inima ei zdrobită.

Cioburile căzură ca ploaia; dincolo, rămase numai zidul gol. Nu mai exista nicio fereastră care să ducă în Alicante.

— S-a terminat. Drumurile dintre lumi s-au închis.

Sebastian nu zâmbea, dar arăta... incandescent. De parcă ar fi luat foc. Cercul runelor de pe podea pâlpâia cu flacără albastră. El alergă spre platformă, urcă treptele câte două odată și întinse mâinile spre mâinile lui Clary; ea îl lăsă s-o conducă jos de pe tron, până ce stătu în fața lui. El încă o mai ținea de mâini. Ea îi simțea mâinile ca pe niște brățări de foc în jurul încheieturilor ei.

— Accepți, zise el, accepți ce-ai ales?

— Accept, zise ea, sforțându-se să se uite la el cu toată franchețea. Da.

— Atunci, sărută-mă, zise el. Sărută-mă ca și când m-ai iubi.

Stomacul i se strânse. Se așteptase la asta, dar era ca și când te-ai aștepta la o lovitură în plină față: nimic nu te poate pregăti cu adevărat. Ochii ei îi cercetau chipul; într-o altă lume, într-un alt timp, un alt frate îi zâmbise în iarbă, cu ochii verzi ca primăvara. Încercă și ea să zâmbească.

— În fața tuturor? Nu cred...

— Trebuie să le arătăm că suntem uniți, zise el, iar chipul îi era neclintit ca al unui înger rostind o sentință. Dovedește-ți buna-credință, Clarissa.

Ea se aplecă spre el; el se înfioră.

— Te rog, zise ea. Ia-mă în brațe.

Zări o străfulgerare în ochii lui — vulnerabilitate, surprinderea de a fi fost rugat — înainte ca brațele lui s-o înconjoare. O trase mai aproape; ea își puse o mână pe umărul lui. Cealaltă mână i se strecură la brâu, unde Heosphoros se odihnea cu teaca petrecută pe sub centura costumului de luptă. Degetele ei se strânseră în jurul cefei lui. Ochii lui erau mari; îi putea vedea bătăile inimii pulsându-i pe gât.

— Haide, Clary, zise el, și ea își ridică bărbia, atingându-și buzele de fața lui.

Îl simți cutremurându-se, în timp ce ea-i șopti, mișcându-și buzele pe obrazul lui:

— Te salut, stăpâne! zise ea.

Îi văzu ochii deschizându-se larg, exact în clipa în care o scoase pe Heosphoros din teacă și o aduse de jos în sus, într-un arc strălucitor, lama pătrunzând în pieptul lui cu vârful îndreptat să-i străpungă inima.

Sebastian icni, scuturat de spasme în brațele ei; se clătină înapoi, cu mânerul sabiei ieșindu-i din piept. Ochii lui erau mari și, pentru o clipă, ea văzu șocul trădării în ei, șocul și *mâhnirea,* și într-adevăr o îndureră; o îndureră într-un cotlon al inimii sale, pe care crezuse că-l îngropase de mult, un loc în care plângea după fratele care ar fi putut să fie.

— Clary, gâfâi el, începând să se îndrepte, iar acum privirea de suferință din pricina trădării se risipi din ochii lui și ea văzu începutul unei scântei de mânie.

Nu funcționase, gândi ea, îngrozită; nu funcționase și chiar dacă granițele dintre lumi erau închise acum, el avea să se răzbune pe ea, pe prietenii ei, pe familia ei, pe Jace.

— Ai mai multă minte *de-atât,* zise el, ducând mâna să apuce de mânerul sabiei. Eu nu pot fi rănit, de nicio armă de sub Cer...

Tresări și se întrerupse. Mâinile i se strânseră pe mâner, imediat deasupra pieptului. Nu se vedea sânge, ci o flamă roșie, o scânteie — și foc. Rana începuse să ardă.

— Ce... e... asta? întrebă el printre dinții strânși.

— *„Și-i voi da Steaua cea de Dimineață"*, zise Clary. Nu e o armă făcută sub Cer. *Este* foc ceresc.

Cu un răcnet, el smulse sabia din piept. Se uită la plăsele, la modelul de stele ștanțate, fără să-i vină să creadă, înainte să se aprindă ca un pumnal de seraf. Clary se clătină înapoi, se împiedică de marginea treptelor tronului, și își acoperi parțial fața cu brațul. El ardea, ardea ca stâlpul de foc ce mersese înaintea israeliților. Îl putea vedea încă pe Sebastian înăuntrul flăcărilor, dar îl cuprinseseră pe de-a-ntregul, mistuindu-l în lumină albă, prefăcându-l într-un contur de cărbune întunecat într-o văpaie atât de strălucitoare, încât îi rănea ochii.

Clary își întoarse capul, îngropându-și fața în braț. Mintea ei fugi înapoi la noaptea aceea când venise la Jace prin flăcări, îl sărutase și îi spusese să aibă încredere în ea. Și el avusese, chiar și când ea îngenunchease

în fața lui și înfipsese vârful sabiei Heosphoros în pământ. De jur împrejurul sabiei desenase aceeași rună, repetat, cu stela ei — runa pe care o văzuse odată, într-un timp care se simțea atât de îndepărtat, pe un acoperiș din Manhattan: plăselele înaripate ale unei săbii de înger.

Un dar de la Ithuriel, bănuise ea, care îi dăduse atât de multe daruri. Imaginea îi rămăsese în minte până când avusese nevoie de ea. Runa pentru strunirea focului ceresc. În noaptea aceea, pe câmpia demonilor, focul din jurul lor se evaporase, absorbit în lama sabiei Heosphoros, până când metalul se încinsese și luminase, vibrând muzical, când îl atinsese, cu sunetul corurilor de îngeri. Focul lăsase în urmă numai un cerc larg de nisip topit în sticlă, o substanță care lumina ca oglinda lacului pe care îl visase ea de atâtea ori, lacul unde Jace și Sebastian se băteau până la moarte în coșmarurile ei.

Arma aceasta l-ar putea ucide pe Sebastian, spusese ea. Jace fusese mai rezervat, precaut. Încercase să ia sabia de la ea, însă lumina se stinsese în sabie când o atinsese. Reacționa numai la ea, cea care o crease. Fuseseră de acord să aibă grijă, în caz că nu funcționa. Părea culmea aroganței să-și închipuie că ea închisese focul sfânt într-o armă, la fel cum fusese închis în lama Slăvitei...

Dar Îngerul ți-a dat acest dar de a crea, zisese Jace. *Și nu avem noi sângele lui în venele noastre?*

Indiferent cu ce fusese încărcată sabia, acum se dusese, intrase în fratele său. Clary îl putea auzi pe Sebastian țipând și, peste asta, țipetele întunericiților. Un vânt arzător suflă peste ea, aducând cu el mirosul pustiurilor străvechi, al unor locuri unde miracolele erau obișnuite și divinitatea se manifesta în foc.

Zgomotul se opri la fel de brusc cum începuse. Platforma se zgâlțâi sub picioarele lui Clary, când un corp greu se prăbuși. Clary își ridică ochii și văzu că focul se dusese, deși podeaua era carbonizată și ambele tronuri arătau înnegrite, aurul de pe ele nemaifiind strălucitor, ci calcinat, ars și topit.

Sebastian zăcea la câțiva pași distanță de ea, întins pe spate. În pieptul lui se căscase o mare rană înnegrită. Întoarse capul spre ea, cu fața neatinsă și albă de durere, iar inima ei se strânse..

Ochii lui erau verzi.

Ei i se înmuiară picioarele. Se prăbuși pe platformă, în genunchi.

— Tu, șopti el, iar ea se uita la el cu fascinație îngrozită, incapabilă să-și desprindă privirea de la ceea ce era opera mâinilor ei.

Fața lui era complet lipsită de culoare, ca hârtia întinsă peste os. Ea nu îndrăznea să se uite la pieptul lui, unde jacheta se topise; putea vedea pata de negreală pe cămașa lui, ca un acid vărsat.

— Ai pus... focul ceresc... în lama sabiei, zise el. A fost... o treabă inteligentă.

— A fost o rună, atâta tot, zise ea, îngenunchind lângă el, aplecându-se să-i vadă ochii.

Arăta diferit, nu doar ochii i se schimbaseră, ci și forma feței, linia maxilarului era mai fină, gura își pierduse cruzimea.

— Sebastian...

— Nu. Nu sunt el. Sunt... Jonathan, șopti el. Eu sunt Jonathan.

— Dați fuga la Sebastian!

Era Amatis, ridicându-se la luptă, cu toți întunericiții după ea. Pe chipul ei se citeau tristețea și furia.

— Ucideți fata!

Jonathan se căzni să se ridice în capul oaselor.

— Nu! strigă el, răgușit. Înapoi!

Vânătorii de umbre întunericiți, care începuseră să se apropie, încremeniră, zăpăciți. Atunci, făcându-și loc printre ei, veni Joceyln; o împinse pe Amatis în lături fără să-i acorde nicio privire și urcă în fugă treptele podiumului. Se duse spre Sebastian — Jonathan — și înmărmuri, aplecată peste el, uitându-se la el cu o expresie de uluire, amestecată cu o sfâșietoare groază.

— Mamă? zise Jonathan.

El se uita ca și când n-ar fi putut chiar să-și fixeze ochii asupra ei. Începu să tușească. Din gură îi ieși sânge. Respirația îi horcăia în plămâni.

Visez, uneori, un băiat cu ochii verzi, un băiat care n-a fost niciodată otrăvit cu sânge de demon, un băiat care putea să râdă și să iubească și să fie uman, și acela este băiatul pe care îl plâng, dar băiatul acela n-a existat niciodată.

Fața lui Jocelyn se aspri, de parcă își aduna curajul să facă ceva. Îngenunche la capul lui Sebastian și îl luă în poală. Clary făcu ochii mari; n-ar fi crezut că Jocelyn putea s-o facă. N-ar fi crezut că putea trece peste toate și să-l atingă astfel. Dar, pe de altă parte, mama ei întotdeauna se învinuise pentru existența lui Jonathan. Era ceva în expresia ei hotărâtă care spunea că ea îl văzuse venind pe lume, ea avea să-l vadă și plecând.

În clipa în care a fost sprijinit, respirația lui Jonathan deveni mai ușoară. Pe buze avea o spumă însângerată.

— Îmi pare rău, zise el, icnind. Îmi pare atât...

Ochii lui o căutară pe Clary.

— Știu că nu mai pot face sau spune nimic acum care să-mi îngăduie să mor cu măcar un strop de iertare, zise el. Și nu ți-aș găsi vreo vină dacă mi-ai tăia gâtul. Dar... regret. Îmi pare rău.

Clary rămăsese fără cuvinte. Ce-ar fi putut spune? Că *e bine?* Nu era bine. Nimic din ce făcuse el nu fusese bine, nici pe lume, nici față de ea. Existau lucruri pe care nu le puteai ierta.

Și cu toate acestea, nu el le făcuse, nu chiar. Persoana aceasta, băiatul pe care îl ținea mama ei de parcă ar fi fost ispășirea ei, nu era Sebastian, care chinuise și ucisese și crease distrugerea. Își aminti ceea ce îi spusese odată Luke, într-un timp care i se părea că fusese cu mulți ani în urmă: *Amatis care îi slujește lui Sebastian nu e mai mult sora mea decât era Jace care îi slujea lui Sebastian băiatul pe care îl iubeai. Nu e mai mult sora mea decât este Sebastian fiul pe care mama ta merita să-l aibă.*

— Nu, zise el, cu ochii pe jumătate închiși. Văd că încerci să-ți frământi creierii, sora mea. Dacă aș merita să fiu iertat în modul în care Luke și-ar ierta sora dacă Pocalul Infernal ar elibera-o acum. Dar, vezi tu, ea *a fost* sora lui odinioară. A fost umană, odinioară. Eu... Tuși, pe buze apărându-i și mai mult sânge. Eu n-am existat deloc. Focul ceresc arde tot ce e demonic. Jace a supraviețuit Slăvitei, pentru că este bun. A rămas destul din el ca să trăiască. Însă eu am fost născut să fiu întru totul pervertit. N-am destul în mine care să rămână pentru a putea supraviețui. Vedeți acum umbra cuiva care ar fi putut fi, atâta tot.

Jocelyn plângea, lacrimile șiroindu-i în tăcere pe față, în timp ce stătea nemișcată, cu spatele drept.

— Trebuie să vă spun, șopti el. Când o să mor... întunericiții vă vor ataca. N-o să-i pot opri.

Privirea i se îndreptă spre Clary.

— Unde e Jace?

— Aici, zise Jace.

Și într-adevăr era, deja urcat pe platformă, cu expresia feței aspră, nedumerită și tristă. Clary îi întâlni ochii. Știa cât de greu trebuie să fi fost pentru el să-și joace rolul odată cu ea, să-l lase pe Sebastian să creadă că ea era a lui, s-o lase pe Clary să-și riște viața în ultima clipă. Și știa cât de mult însemna acum pentru el, pentru Jace care voise atât de tare să se răzbune, să se uite la Jonathan și să-și dea seama că partea aceea din Sebastian care ar fi putut — care ar fi trebuit — să fie pedepsită dispăruse. Aici era o altă persoană, cu totul altcineva, cineva căruia nu-i fusese dată nicio șansă de a trăi și care acum nu avea să mai trăiască niciodată.

— Ia sabia mea, zise Jonathan, căznindu-se să respire, arătând spre Phaesphoros, care căzuse ceva mai departe de el. Taie-l... spintecă-l.

— Ce să spintece? zise Jocelyn, nedumerită.

Dar Jace deja plecase, aplecându-se s-o ia pe Phaesphoros, sărind de pe platformă. Traversă hotărât încăperea, pe lângă întunericiții strânși laolaltă, pe lângă cercul de rune, până în locul unde demonul behemoth zăcea mort într-o baltă de ichor.

— Ce face? întrebă Clary, deși când Jace ridică sabia și spintecă de sus până jos stârvul demonului, deveni evident. De unde știa...

— El... mă cunoaște, șopti Jonathan.

Un val de intestine demonice împuțite se revărsă pe podea; fața lui Jace se strâmbă de dezgust — și apoi de surprindere, și apoi se lumină, înțelegând. Se aplecă și cu mâna liberă ridică ceva ca un cocoloș, lucind de ichor — îl ridică în aer și Clary recunoscu Pocalul Infernal.

Ea se uită la Jonathan. Ochii i se dădeau peste cap, convulsiile îi cuprinseseră tot corpul.

— S-spune-i, se bâlbâi el, spune-i să-l arunce în cercul de rune.

Clary înălță capul.

— Aruncă-l în cerc! îi strigă ea lui Jace și Amatis se răsuci brusc.

— Nu! strigă ea. Dacă Pocalul e distrus, și noi vom fi distruși! Se întoarse spre podium. Stăpâne Sebastian! Nu lăsa să-ți fie distrusă armata! Îți suntem credincioși!

Jace se uită spre Luke. Luke o privea pe sora lui cu o expresie de supremă tristețe, o tristețe la fel de profundă ca moartea. Luke își pierduse sora pentru totdeauna, iar Clary tocmai își recuperase fratele, fratele ei care fusese dus de lângă ea toată viața, și cu toate acestea era mort în ambele ipostaze.

Jonathan, pe jumătate sprijinit pe umărul lui Jocelyn, se uită la Amatis; ochii lui verzi erau ca niște faruri.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să vă creez niciodată.

Și își întoarse fața.

Luke dădu din cap, o dată, spre Jace, iar Jace izbi cu toată puterea Pocalul în cercul runelor. Se sparse în bucăți.

Amatis icni și duse o mână la piept. Pentru o clipă — doar o clipă — se uită la Luke cu un licăr de recunoaștere în ochi: recunoaștere, chiar dragoste.

— Amatis, șopti el.

Corpul ei căzu fără viață la pământ. Ceilalți întunericiți făcură la fel, unul după altul, prăbușindu-se în locul unde stăteau, până când sala se umplu de cadavre.

Luke se întoarse cu spatele, cu atât de multă durere în ochii lui, încât Clary nu suporta să se uite la el. Auzi un strigăt — îndepărtat și aspru — și se întrebă pentru o clipă dacă era Luke sau chiar vreunul dintre ceilalți, îngrozită să vadă atâția nefilimi căzuți, dar strigătul crescu și crescu, până deveni un urlet pătrunzător care făcu sticla să zornăie și învârteji praful de dincolo de fereastra ce dădea spre Edom. Cerul deveni roșu ca sângele, iar urletul continuă, din ce în ce mai stins, ca un oftat de amărăciune, de parcă întregul univers plângea.

— Lilith, șopti Jonathan. Plânge pentru copiii ei morți, copiii din sângele ei. Plânge pentru ei și pentru mine.

*

Emma smulse Cortana din corpul elfului mort, nebăgând în seamă sângele care-i mânjea mâinile. Singurul ei gând era să ajungă la Julian — văzuse expresia înspăimântătoare de pe fața lui când se lăsase la pământ, și dacă Julian era distrus, atunci toată lumea era distrusă și nimic n-avea să mai fie bine din nou.

Mulțimea se învârtea în jurul ei; abia de-i văzu când își croi drum prin încăierare spre frații Blackthorn. Dru era ghemuită la picioarele coloanei, lângă Julian, apărându-l cu corpul ei pe Tavvy; Livia încă îl mai ținea pe Ty de încheietura mâinii, dar acum se uita dincolo de el, cu gura căscată. Iar Jules — Jules era încă prăbușit lângă coloană, dar începuse să-și ridice capul, iar când Emma își dădu seama că și el privea fix, se întoarse să vadă la ce se uita.

Peste tot în încăpere, întunericiții începuseră să cadă. Și cădeau ca piesele de șah doborâte pe tablă, tăcuți, fără niciun strigăt. Cădeau, deși erau încleștați în luptă cu nefilimii, iar confrații lor elfi se întorceau să privească uluiți cum, unul după altul, corpurile războinicilor întunericiți se prăbușeau.

Un strigăt aspru de victorie ieși din gâtlejurile câtorva vânători de umbre, dar Emma abia de-i auzi. Se împletici spre Julian, îngenunchind lângă el; el se uită la ea, cu ochii lui albaștri-verzui nefericiți.

— Em, zise el răgușit, am crezut că elful ăla avea să te ucidă. Am crezut...

— Sunt bine, șopti ea. Tu?

El clătină din cap.

— L-am ucis, zise el. L-am ucis pe tata.

— Nu era tatăl tău.

Gâtul ei era prea uscat ca să mai poată spune și altceva; în schimb, întinse mâna și desenă pe dosul palmei lui. Nu un cuvânt, ci o pecete: runa pentru vitejie și, după aceea, o inimă răsturnată.

El clătină din cap, de parcă ar fi spus: *Nu, nu, nu merit asta,* dar ea o desenă din nou, apoi se aplecă spre el, chiar și-așa, plină de sânge cum era, și își puse capul pe umărul lui.

Elfii fugeau din Palat, abandonându-și armele în drum. Din ce în ce mai mulți nefilimi dădeau năvală în Palat din Piața de afară. Emma o văzu pe Helen venind către ei, cu Aline alături, și pentru prima oară de când plecaseră din casa Penhallow, Emma își îngădui să-și spună că poate vor supraviețui.

— Sunt morți, zise Clary, privind prin sală, cu uluire, la rămășițele armatei lui Sebastian. Sunt morți cu toții.

Jonathan râse înecat.

— „*Ceva bun tot mi-este dat să fac, în ciuda firii mele*", murmură el, iar Clary recunoscu citatul de la ora de engleză.

Regele Lear. Cea mai tragică dintre toate tragediile.

— Asta a fost ceva. Întunericiții nu mai sunt.

Clary se aplecă peste el, cu urgență în glas.

— Jonathan, zise ea, te rog. Spune-ne cum să deschidem granițele. Cum să mergem acasă. Trebuie să existe vreo cale.

— Nu… nu există nicio cale, șopti Jonathan. Am spart porțile. Drumul prin Curtea Elfilor e închis; toate căile sunt închise. E… e imposibil.

Pieptul i se ridica și-i cobora cu greutate.

— Îmi pare rău.

Clary nu zise nimic. Putea simți numai amărăciunea din gură. Își riscase viața, salvase lumea, dar toți cei pe care-i iubea aveau să moară. Pentru o clipă, inima i se umplu de ură.

— Bine, zise Jonathan, cu ochii pe fața ei. Urăște-mă. Bucură-te când o să mor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să-ți provoc mai multă supărare.

Clary se uită la mama ei; Jocelyn era nemișcată și dreaptă, lacrimile îi curgeau în tăcere. Clary trase adânc aer în piept. Își aminti de o piață din Paris, unde stătuse la o măsuță, față în față cu Sebastian, iar el o întrebase: *Crezi că mă poți ierta? Vreau să spun, crezi că iertarea este posibilă și pentru cineva ca mine? Ce s-ar fi întâmplat dacă Valentine te-ar fi crescut și pe tine la fel ca pe mine? M-ai fi iubit?*

— Nu te urăsc, zise ea în cele din urmă. Îl urăsc pe Sebastian. Pe tine nu te cunosc.

Pleoapele lui Jonathan fluturară și se închiseră.

— Am visat odată un loc înverzit, șopti el. Un conac, și o fetiță cu părul roșu, și pregătiri pentru o nuntă. Dacă există alte lumi, atunci poate că aceea era una în care eu eram un frate bun și un fiu bun.

Poate, gândi Clary, și pentru o clipă își dori cu disperare acea lume, mama ei de acolo și pe ea însăși. Își dădu seama că Luke stătea lângă podium, privindu-i; își dădu seama că erau lacrimi pe fața lui Luke. Jace, cei doi Lightwood și Magnus stăteau mult mai departe, Alec ținând-o de mână pe Isabelle. În jurul lor, zăceau corpurile neînsuflețite ale războinicilor întunericiți.

— Nu m-am gândit că tu ai putea visa, zise Clary și trase adânc aer în piept. Valentine ți-a umplut venele cu otravă și apoi te-a crescut să urăști; n-ai avut niciodată o șansă de-a alege. Dar sabia a făcut scrum tot răul. Poate că acesta ești tu cel adevărat.

El mai respiră o dată, horcăit, chinuitor.

— Asta ar fi o minciună frumoasă în care să crezi, zise el și, incredibil, umbra unui zâmbet, amar și dulce, trecu pe fața lui. Focul Slăvitei a ars tot sângele de demon din mine. Toată viața mea, acesta mi-a pârjolit venele și mi-a tăiat inima ca pumnalele, apăsându-mă ca plumbul — toată viața mea, iar eu n-am știut-o niciodată. N-am cunoscut diferența. Nu m-am simțit niciodată atât de... ușor, zise el stins, apoi zâmbi, închise ochii și muri.

Clary se ridică încet în picioare. Privi în jos. Mama ei era în genunchi, ținând în poală corpul fără vlagă al lui Jonathan.

— Mamă, șopti Clary, dar Jocelyn nu-și ridică ochii.

O clipă mai târziu, cineva o atinse ușor pe Clary: era Luke. O strânse de mână, apoi îngenunche lângă Jocelyn, punând cu blândețe o mână pe umărul ei.

Clary se întoarse cu spatele; nu mai putea îndura. Simțea tristețea ca o povară strivitoare. Auzi în minte vocea lui Jonathan, în timp ce coborî treptele: *Nu m-am simțit niciodată atât de ușor.*

Trecu mai departe printre morți și ichorul de pe podea, amorțită și copleșită de conștientizarea eșecului ei. După tot ceea ce făcuse, nu exista nicio cale de a-i salva pe ceilalți. Ei o așteptau: Jace, Simon și Isabelle, Alec și Magnus. Magnus arăta bolnav, palid și foarte, foarte obosit.

— Sebastian e mort, zise ea și toți o priviră, cu fețele lor trase, murdare, de parcă ar fi fost prea storși de puteri ca să mai simtă ceva la această veste, nici măcar ușurare.

Jace făcu un pas înainte și o luă de mâini, ridicându-le și sărutându-le repede; ea închise ochii, simțind că i s-a întors o fracțiune de căldură și lumină.

— Mâini de războinic, zise el liniștit și îi dădu drumul.

Ea se uită lung la degetele ei, încercând să vadă ce văzuse el. Mâinile ei erau doar mâinile ei, mici și bătătorite, murdare și pline de sânge.

— Jace ne-a povestit, zise Simon, ce ai făcut tu, cu sabia Morgenstern. Că te-ai prefăcut cu Sebastian tot timpul.

— Nu și la sfârșit, zise ea. Nu când a redevenit Jonathan.

— Mi-ar fi plăcut să ne fi spus și nouă, zise Isabelle, despre planul tău.

— Îmi pare rău, șopti Clary. Mi-a fost teamă că n-o să meargă. Că o să fiți dezamăgiți. Am crezut că-i mai bine... să nu vă faceți prea mari speranțe.

— Uneori, speranța e tot ce ne face să mergem înainte, pișcot, zise Magnus, deși nu părea să-i poarte pică.

— Aveam nevoie ca el să creadă că-i adevărat, zise Clary. Deci aveam nevoie ca și voi să credeți asta. Trebuia ca el să vă vadă reacțiile și să creadă că a câștigat.

— Jace a știut, zise Alec, privind-o; nici el nu părea mânios, doar confuz.

— Și nu m-am uitat niciodată la ea, de când s-a urcat pe tron până când l-a înjunghiat pe ticălosul ăla în inimă, zise Jace. N-am putut. Când i-am dat brățara, am... Se întrerupse brusc. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l numesc ticălos. Sebastian era, dar Jonathan nu e, *n-a fost*, aceeași persoană... și mama ta...

— E ca și când a pierdut un copil a doua oară, zise Magnus. Cunosc foarte puține alte lucruri mai rele de atât.

— Ce zici de a fi captiv într-un tărâm al demonilor fără nicio cale de ieșire? replică Isabelle. Clary, trebuie să ne întoarcem în Idris. Urăsc să te întreb, dar Seb... Jonathan a spus ceva despre cum se desigilează granițele?

Clary înghiți în sec.

— A spus că nu este cu putință. Că sunt închise pentru totdeauna.

— Adică suntem captivi aici, zise Isabelle, cu ochii ei negri șocați. Pentru totdeauna? Nu se poate. Trebuie să fie vreo vrajă... Magnus...?

— N-a mințit, zise Magnus. Nu există nicio cale pentru noi să redeschidem căile de aici până în Idris.

Se lăsă o înfiorătoare tăcere. Apoi Alec, a cărui privire se oprise asupra lui Magnus, întrebă:

— Nicio cale pentru *noi*?

— Asta am spus, răspunse Magnus. Nu există nicio cale de a redeschide granițele.

— Ba nu, zise Alec și se simți un ton periculos în glasul lui. Ai spus că nu există nicio cale pentru *noi* s-o facem, însemnând că ar putea fi cineva care poate.

Magnus se depărtă de Alec și se uită pe rând la ei toți. Expresia lui era nemascată, despuiată de obișnuita lui distanță, și arăta deopotrivă foarte tânăr și foarte, foarte bătrân. Fața lui era fața unui tânăr, dar ochii lui văzuseră secolele trecând și parcă niciodată Clary nu a fost mai conștientă de acest fapt.

— Există lucruri mai rele decât moartea, zise Magnus.

— Poate ar trebui să ne lași pe noi să apreciem asta, zise Alec.

Iar Magnus își trecu o mână peste fața disperată și răspunse:

— Dumnezeule mare, Alexander. Toată viața mi-am petrecut-o fără să recurg la calea asta, cu o singură excepție, când mi-am învățat lecția. Nu este o lecție pe care aș vrea s-o primiți și voi, ceilalți.

— Dar ești în viață, zise Clary. Ai supraviețuit lecției.

Magnus zâmbi cu un zâmbet înfiorător.

— N-ar mai fi fost lecție dacă n-aș fi supraviețuit, zise el. Dar am fost avertizat. Să-mi joc propria viață la zaruri e una, să joc viețile voastre, ale tuturor...

— O să murim oricum, zise Jace. E un joc necinstit. Lasă-ne să avem șansele noastre.

— De acord, zise Isabelle, iar ceilalți își exprimară deopotrivă asentimentul.

Magnus se uită spre podium, unde Luke și Jocelyn încă stăteau îngenuncheați, și oftă.

— Votul majorității, zise el. Știați că e o veche vorbă de-a repudiaților, despre câinii turbați și nefilimii, că nu avertizează niciodată?

— Magnus..., începu Alec, dar Magnus doar clătină energic din cap și se îndreptă, slăbit, pe picioare.

Încă mai purta zdrențe din hainele pe care le îmbrăcase demult, pentru dineul la refugiul spiritelor naturii, în Idris: ridicole cârpe dintr-un smoching și cravată. Inelele îi scânteiară pe degete când își împreună mâinile, ca pentru o rugăciune, și închise ochii.

— Tatăl meu, zise el, iar Clary îl auzi pe Alec icnind. Tatăl meu, carele ești în iad, nesfințit fie numele tău. Vie împărăția ta, facă-se voia ta, atât în Edom cât și în iad. Și nu-mi ierta greșelile mele, ca-n acel foc al focurilor să nu fie nici bunătate iubitoare, nici milă, nici izbăvire. Tatăl meu, care duci război în locurile înalte și în cele adânci, vino acum la mine; te chem ca fiu al tău și a mea fie răspunderea pentru invocarea ta!

Magnus deschise ochii. Era cu totul lipsit de expresie. Cinci perechi de ochi șocați îl priveau.

— Pentru numele Îngerului..., începu Alec.

— Nu, zise un glas imediat în spatele grupului lor. *În mod hotărât*, nu în numele îngerului vostru.

Clary se uită lung. La început, nu văzu nimic, doar un petic de umbră mișcătoare, după care o siluetă se închegă din întuneric. Un bărbat înalt, palid ca un mort, într-un costum de-un alb imaculat; butoni de argint sclipeau la încheieturile sale, lucrați în formă de muște. Fața lui era o față umană, cu pielea palidă întinsă bine peste os, și pomeții ascuțiți ca niște săbii. Nu avea propriu-zis păr, ci mai curând o diademă de sârmă ghimpată scânteietoare.

Ochii lui erau aurii-verzui, cu pupile verticale ca de pisică.

— Tată, zise Magnus, și cuvântul îi ieși ca un oftat de mâhnire adâncă. Ai venit.

Bărbatul zâmbi. Dinții din față îi erau ascuțiți ca dinții de felină.

— Fiul meu, zise el. A trecut mult timp de când nu m-ai mai chemat. Începusem să disper că n-ai s-o mai faci.

— N-am plănuit-o, zise Magnus sec. Te-am chemat o dată, ca să mă conving că tu erai tatăl meu. Acea singură dată a fost de ajuns.

— Mă rănești, zise bărbatul și își întoarse zâmbetul dinților ascuțiți spre ceilalți. Eu sunt Asmodeus. Unul dintre cei Nouă Prinți ai Iadului. S-ar putea să-mi cunoașteți numele.

Alec scoase un icnet scurt, rapid înăbușit.

— Am fost un serafim, odinioară, unul dintre îngeri, pe cuvânt, continuă Asmodeus, părând mulțumit de sine. Făceam parte dintr-un grup fără număr. Apoi a fost războiul și noi am căzut ca stelele din Cer. L-am urmat pe Aducătorul de Lumină, Steaua Dimineții, căci eu am fost unul dintre principalii lui sfătuitori, iar când a căzut el, am căzut și eu cu el. El m-a pus la mare cinste în Iad și m-a făcut unul dintre cei nouă domnitori. În caz că vă întrebați, chiar *este* mai bine să domnești în Iad decât să slujești în Rai — eu le-am făcut pe amândouă.

— Tu ești... tatăl lui Magnus? zise Alec, gâtuit. Se întoarse spre Magnus: Când ai ținut lampa-vrăjitoarei în mână, în tunelul de metrou, și s-a aprins în toate culorile — a fost din cauza *lui*? și arătă spre Asmodeus.

— Da, zise Magnus. Arăta foarte obosit. Te-am avertizat, Alexander, că asta era ceva care n-avea să-ți placă.

— Nu văd pentru ce atâta tevatură. Am fost tatăl multor magicieni, zise Asmodeus. Magnus m-a făcut cel mai mândru.

— Cine sunt ceilalți? întrebă Isabelle, cu ochii ei negri suspicioși.

— Ceea ce nu spune este că majoritatea sunt morți, zise Magnus. Își încrucișă privirile cu tatăl lui, dar și le feri repede, de parcă n-ar fi rezistat la un contact vizual prelungit. Gura lui fină, sensibilă, era strânsă ferm.

— De asemenea, nu vă spune că toți prinții iadului au câte un tărâm peste care domnesc; acesta e al lui.

— De vreme ce locul acesta, Edomul, *este* regatul tău, zise Jace, atunci tu ești responsabil pentru... pentru ce s-a întâmplat aici?

— Este regatul meu, deși eu rareori trec pe aici, răspunse Asmodeus cu un suspin de martir. Pe vremuri era un loc interesant. Nefilimii de pe tărâmul ăsta au luptat, nu glumă. Când au inventat *skeptron*-ul, chiar am crezut că s-ar putea să câștige, în ultimul moment, dar Jonathan Vânătorul de umbre din lumea aceasta era un dezbinator, nu un unificator, iar în cele din urmă s-au nimicit singuri. Toată lumea face asta, știți. Noi, demonii, ne-alegem cu învinuirile, dar nu facem decât să deschidem ușa. Omenirea e cea care pășește dincolo de prag.

— Nu te mai scuza, se răsti Magnus. Tu ai ucis-o pe mama...

— A fost o făptură foarte dornică de asta, te asigur, zise Asmodeus, iar Magnus se înroși la față.

Clary simți o vagă săgetare de șoc la faptul că era într-adevăr posibil să-i faci asta lui Magnus, să-l rănești cu aluzii răutăcioase despre familia lui. Trecuse atâta vreme, și el era atât de stăpânit.

Dar, la urma urmelor, probabil că părinții te puteau face întotdeauna să suferi, indiferent cât de bătrân erai.

— Hai să trecem la afaceri, zise Magnus. Poți să deschizi o ușă, adevărat? Să ne trimiți în Idris, înapoi în lumea noastră?

— V-ar plăcea o mică demonstrație? întrebă Asmodeus, fluturându-și degetele spre podium.

Pe podium, Luke stătea în picioare, uitându-se spre ei. Jocelyn părea pe cale să se ridice și ea. Clary putu vedea expresia de îngrijorare de pe fețele amândurora — exact când se făcură nevăzuți. Un tremur al aerului și amândoi dispărură, luându-l și pe Jonathan cu ei. Pe când dispăreau, Clary zări pentru o clipă interiorul Palatului Acordurilor, fântâna sirenei și pardoseala de marmură, după care imaginea pieri, ca o ruptură în țesătura universului care s-ar fi cusut la loc.

Un strigăt ieși din gâtlejul lui Clary:

— *Mamă!*

— I-am trimis înapoi în lumea voastră, zise Asmodeus. Acum știți că pot.

Își examină unghiile.

Clary gâfâia, pe jumătate cuprinsă de panică, pe jumătate de furie.

— Cum îndrăznești...?

— Păi, asta voiați, nu-i așa? zise Asmodeus. Poftim, i-ați obținut pe primii doi expediați pe gratis. Cât despre restul, ei bine, o să vă coste. Oftă văzând expresiile de pe fețele celor din jurul lui. Eu sunt un *demon*, zise el apăsat. Pe cuvânt, nu-i mai învață nimic pe nefilimi în ziua de azi?

— Știu ce vrei, zise Magnus, cu o voce trădând încordarea. Și poți s-o ai. Dar trebuie să juri pe Steaua Dimineții că o să-i trimiți pe toți prietenii mei înapoi în Idris, pe toți, și că n-o să-i mai necăjești niciodată. Ei n-o să-ți datoreze *nimic*.

Alec făcu un pas înainte.

— Stai puțin, zise el. Nu... Magnus, ce vrei să spui, ce vrea el? De ce vorbești ca și când tu n-ai veni înapoi în Idris cu noi?

— Există un timp, zise Asmodeus, când toți trebuie să ne întoarcem să trăim în casele părinților noștri. Acum e timpul lui Magnus.

— *„În casa Tatălui meu multe locașuri sunt”*[1], șopti Jace. Arăta foarte palid, ca și când era gata să vomite. Magnus, doar nu vrea să spună... nu vrea să te ia înapoi la el? Înapoi în...

— În Iad? Nu chiar, zise Asmodeus. După cum spunea și Magnus, Edom este domeniul meu. L-am împărțit cu Lilith. Apoi puștiul ei l-a luat în stăpânire și l-a devastat până-n temelii, mi-a distrus resursele de existență — sunt făcute praf, acolo, afară. Iar *tu* mi-ai ucis jumătate de populație cu *skeptron*-ul.

Ultima remarcă i-a fost adresată lui Jace, aproape cu năduf.

— Îți trebuie multă energie să alimentezi un tărâm. Noi ne extragem puterea din ce ne-a mai rămas, marele oraș Pandemonium, focul în care am căzut, dar vine un timp când viața trebuie să ne alimenteze pe noi. Iar viața nemuritoare este cel mai bun combustibil din toate.

Amorțeala apăsătoare care-i îngreuna membrele lui Clary dispăru când atenția îi fu din nou captată și făcu un pas, așezându-se în fața lui Magnus. Aproape că se ciocni de ceilalți. Cu toții făcuseră aceeași mișcare ca și ea, ca să-l blocheze pe magician de tatăl lui demon, chiar și Simon.

[1] Evanghelia după Ioan, 14:2.

— Vrei să iei viața *lui*? întrebă Clary. Asta-i pur și simplu crud și prostesc, chiar dacă ești un demon. Cum să vrei să-ți ucizi propriul *copil*...

Asmodeus râse.

— Încântător, zise el. Uită-te la ei, Magnus, la copiii ăștia care te iubesc și vor să te apere! Cine s-ar fi gândit? Când o să fii îngropat, o să am grijă ca să ți se scrie pe mormânt: *Magnus Bane, iubit de nefilimi.*

— N-o să te atingi de el, zise Alec, cu vocea ca oțelul. Poate ai uitat că asta facem noi, nefilimii, dar noi *ucidem demonii.* Chiar și pe prinții iadului.

— Oh, știu foarte bine ce faceți; pe Abbadon, ruda mea, voi l-ați mătrășit, iar pe prințesa noastră, Lilith, voi ați împrăștiat-o în vânturile abisurilor dintre lumi, deși ea o să se întoarcă. Întotdeauna are un loc asigurat în Edom. De aceea i-am și îngăduit fiului ei să se stabilească aici, deși recunosc că nu mi-am dat seama ce mizerie avea să facă.

Asmodeus își dădu ochii peste cap; Clary își înăbuși un fior. În jurul pupilelor aurii-verzui, sclerotica ochilor lui era neagră ca petrolul.

— Nu intenționez să-l ucid pe Magnus. Asta ar fi o treabă murdară și prostească, și de altfel i-aș fi putut aranja moartea oricând. Viața lui dăruită de bunăvoie o vreau, căci viața unui nemuritor are putere, mare putere, și o să mă ajute să-mi alimentez regatul.

— Dar e fiul tău! protestă Isabelle.

— Și o să rămână cu mine, zise Asmodeus cu un rânjet. În spirit, s-ar putea spune.

Alec se întoarse spre Magnus, care stătea cu mâinile în buzunare, încruntat.

— Vrea să-ți ia nemurirea?

— Exact, zise Magnus.

— Dar... o să supraviețuiești? Numai că n-o să mai fii nemuritor?

Alec arăta nenorocit, iar Clary nu se putu abține să nu se simtă oribil pentru el. După motivul pentru care Alec și Magnus se despărțiseră, Alec cu siguranță nu voia sau nu avea nevoie să i se amintească faptul că și el voise odată să-i fie luată nemurirea lui Magnus.

— Nemurirea va dispărea, zise Magnus. Toți anii vieții mele se vor întoarce asupra mea dintr-odată. Foarte probabil că n-o să supraviețuiesc. Aproape patru sute de ani înseamnă cam mult de încasat, chiar dacă te-ai hidratat regulat.

— Nu poți, zise Alec, cu implorare în glas. A zis „o viață dăruită de bunăvoie". Spune nu.

Magnus își ridică ochii și se uită de jos în sus la Alec; era o privire care o făcu pe Clary să roșească și să se uite în altă parte. Era atât de multă iubire în ea, amestecată cu exasperare, mândrie și disperare. Era o privire nereținută și părea indecent s-o vezi.

— Nu pot spune nu, Alexander. Dacă spun, rămânem cu toții aici; o să murim oricum. O să murim de foame, iar cenușa noastră se va preface în praf ca să-i chinuie pe demonii tărâmului.

— Bine, zise Alec. Niciunul dintre noi n-ar vrea să renunți tu la viață ca să ne-o salvezi pe a noastră.

Magnus aruncă o privire la fețele însoțitorilor lui, murdare și epuizate, chinuite și disperate, iar Clary văzu expresia lui Magnus schimbându-se când își dădu seama că Alec avea dreptate. Niciunul dintre ei n-ar fi fost de acord să-și dea el viața pentru a le-o salva pe a lor, nici măcar pe a lor toți.

— Am trăit un timp *lung*, zise Magnus. Atâția ani, și nu, nu mi se pare c-ar fi destul. N-o să mint să spun altminteri. Vreau să continui să trăiesc — în parte pentru tine, Alec. Niciodată n-am vrut să trăiesc atât de mult cât am vrut în aceste ultime câteva luni, cu tine.

Alec păru copleșit.

— O să murim împreună, zise el. Lasă-mă să rămân, cel puțin, cu tine.

— Va trebui să te întorci. Va trebui să te întorci în lume.

— Nu vreau lumea. Te vreau pe tine, zise Alec, iar Magnus închise ochii, ca și când l-ar fi durut cuvintele acelea.

Asmodeus îi urmărea avid când vorbeau, aproape lacom, iar Clary își aminti că demonii se hrăneau cu emoțiile omenești — frică și bucurie, dragoste și suferință. Cel mai mult cu suferință.

— Nu poți rămâne cu mine, zise Magnus, după o pauză. N-o să mai exist; demonul o să-mi ia forța vitală, iar corpul o să mi se pulverizeze. Patru sute de ani, ia aminte.

— „Demonul", pufni Asmodeus. Ai putea măcar să-mi spui numele, cât timp mă plictisești.

Clary hotărî că ar putea să-l urască pe Asmodeus mai mult decât pe oricare alt demon pe care îl întâlnise vreodată.

— Ajungi la încheiere, fiul meu, adăugă Asmodeus. N-am toată veșnicia la dispoziție ca să aștept... și nici tu n-o mai ai.

— Trebuie să te salvez, Alec, zise Magnus. Pe tine și pe toți cei pe care-i iubești; e un preț mic, nu-i așa, în cele din urmă, pentru toate acestea?

— Nu *pe toți* cei pe care îi iubesc, șopti Alec, iar Clary simți lacrimile înțepând-o în spatele ochilor.

Încercase, încercase atât de mult să fie ea cea care plătea acel preț. Nu era drept ca Magnus să-l plătească; Magnus, care avusese cel mai mic rol în povestea nefilimilor și a îngerilor, a demonilor și a răzbunării, comparativ cu ei, ceilalți; Magnus, care fusese amestecat în poveste numai pentru că îl iubea pe Alec.

— *Nu*, zise Alec.

Printre lacrimi, Clary îi putu vedea îmbrățișându-se; era tandrețe până și în îndoitura degetelor lui Magnus pe umărul lui Alec când se aplecă să-l sărute. Era un sărut de disperare, mai mult decât de pasiune; Magnus se ținea destul de strâns ca degetele lui să se înfigă în carnea brațelor lui Alec, dar în cele din urmă se dădu un pas îndărăt și se întoarse spre tatăl lui.

— Bine, zise Magnus, iar Clary își dădu seama că își adunase tot curajul, se concentrase de parcă urma să-și arunce corpul pe un rug aprins. Bine, ia-mă. Îți dau viața mea. Sunt...

Simon — Simon, care tăcuse până în momentul acela, Simon de care Clary aproape că uitase că era de față — făcu un pas înainte.

— Sunt de acord, spuse.

Asmodeus ridică sprâncenele.

— Poftim?

Isabelle păru să se prindă înaintea oricui. Păli și spuse:

— Nu, Simon, nu!

Dar Simon continuă, cu spatele drept și bărbia ridicată.

— Și eu am o viață de nemuritor, zise el. Magnus nu e singurul. Ia-o pe a mea; ia nemurirea mea.

— Ahhhh, șopti Asmodeus, cu ochii sclipindu-i deodată. Azazel mi-a vorbit despre tine. Un vampir nu e interesant, dar un *Diurn*! Tu duci puterea soarelui lumii în venele tale. Lumina soarelui și viața veșnică, asta este într-adevăr putere.

— Da, zise Simon. Dacă vrei să iei nemurirea mea în loc de a lui Magnus, atunci ți-o dăruiesc. Sunt...

— *Simon!* zise Clary, dar era deja prea târziu.

— Sunt de acord, sfârși el și, cu o privire în jur, la restul grupului, închise gura cu o expresie care spunea: *Am zis-o. S-a făcut.*

— Doamne, Simon, nu, zise Magnus, cu o nespusă tristețe în glas și închise ochii.

— Eu n-am decât șaptesprezece ani, zise Simon. Dacă îmi ia nemurirea, o să-mi trăiesc viața mea — n-am să mor aici. Niciodată n-am vrut nemurirea, niciodată n-am vrut să fiu vampir, niciodată n-am vrut nimic din toate acestea.

— N-o să-ți trăiești viața ta! zise Isabelle, cu ochii în lacrimi. Dacă Asmodeus îți ia nemurirea, atunci vei fi un cadavru, Simon. Ești mort viu.

Asmodeus scoase un zgomot nepoliticos.

— Ești o fată foarte proastă, zise el. Eu sunt un Prinț al Iadului. Pot să dărâm zidurile dintre lumi. Pot să construiesc lumi și să le distrug. Crezi că nu pot inversa transformarea care preschimbă un om într-un vampir? Crezi că nu-i pot face inima să bată din nou? Joacă de copii.

— Dar de ce ai face asta? zise Clary, uluită. De ce ai face în așa fel încât el să trăiască? Ești un demon. Nu-ți pasă ție...

— Nu-mi pasă. Dar așa vreau eu, zise Asmodeus. Există un singur lucru pe care-l mai vreau de la voi. Încă un lucrușor care să îndulcească târgul.

Rânji, iar dinții lui sclipiră ca niște vârfuri ascuțite de cristal.

— Care? întrebă Magnus și vocea lui tremura. Ce anume vrei?

— Amintirile lui, zise Asmodeus.

— Azazel a luat câte o amintire de la fiecare dintre noi, ca răsplată pentru o favoare, zise Alec. Care-i treaba cu voi, demonii, și amintirile?

— Amintirile omenești, dăruite de bunăvoie, sunt ca hrana pentru noi, zise Asmodeus. Demonii trăiesc din strigătele și agonia damnaților chinuiți. Imaginează-ți, atunci, ce plăcută schimbare de meniu ar fi un festin cu amintiri fericite. Amestecate laolaltă, sunt delicioase, amarul și dulcele. Asmodeus se uită în jur, cu ochii lui de pisică strălucind. Și deja pot să-mi dau seama că o să fie multe amintiri fericite de savurat, micule vampir, fiindcă ești foarte iubit, nu-i așa?

Simon păru încurcat. Zise:

— Dar dacă-mi iei amintirile, cine o să fiu? Eu nu...

— Ei bine, zise Asmodeus. Aș putea să-ți iau toate amintirile pe care le ai și să te las un idiot cu balele curgând, bănuiesc, dar, serios, cine ar vrea amintirile unui bebeluș? Plicticos, plicticos. Întrebarea este, ce ar fi cel mai distractiv? Amintirile sunt delicioase, dar la fel e și durerea. Ce le-ar provoca cea mai mare durere prietenilor tăi de aici? Ce le-ar aminti să se teamă de puterea și de mintea demonilor?

Își prinse mâinile la spate. Fiecare dintre nasturii costumului său alb era lucrat în forma unei muște.

— Ți-am făgăduit nemurirea mea, zise Simon, nu și amintirile mele. Ai spus „dăruite de bunăvoie"...

— Doamne al Iadului, banalitatea! exclamă Asmodeus și se mișcă, rapid ca flacăra, apucându-l pe Simon de braț.

Isabelle țâșni înainte, de parcă ar fi vrut să-l țină pe Simon, dar sări înapoi cu un icnet. O urmă roșie de bici îi apăru pe obraz. Duse mâna la ea, părând șocată.

— Las-o în pace, se răsti Simon și își smulse brațul din strânsoarea demonului.

— Repudiatule, șuieră demonul și atinse cu degetele lui lungi, ca niște picioare de păianjen, obrazul lui Simon. Trebuie să fi avut o inimă care a bătut foarte puternic în tine, când mai bătea încă.

— Dă-i drumul, zice Jace, scoțându-și sabia. El e al nostru, nu al tău; nefilimii apără ceea ce aparține nefilimilor...

— Nu! zise Simon. Tremura din cap până-n tălpi, dar spatele său era drept. Jace, nu. Asta e singura cale.

— Într-adevăr, zise Asmodeus. Căci niciunul dintre voi nu se poate lupta cu un Prinț al Iadului pe domeniul puterii lui; nici măcar tu, Jace Herondale, copilul îngerilor, sau tu, Clarissa Fairchild, cu trucurile tale și cu runele.

Mișcă ușor din degete; sabia lui Jace zăngăni la pământ, iar Jace își trase iute mâna înapoi, strâmbându-se de durere, de parc-ar fi fost ars. Asmodeus catadicsi să-i arunce o singură privire, înainte să-și înalțe din nou mâna.

— Iată poarta. Priviți!

Făcu semn spre zid, care licări și apoi deveni transparent. Prin el, Clary putu vedea contururile cețoase ale Sălii Acordurilor. Erau cadavrele întunericiților, zăcând pe pământ în grămezi stacojii, și erau vânători de umbre, alergând, împiedicându-se, îmbrățișându-se unii cu alții — victoria de după bătălie.

Și acolo erau mama ei și Luke, privind în jur zăpăciți. Erau încă în aceeași poziție în care fuseseră pe podium: Luke în picioare, Jocelyn îngenuncheată, cu fiul ei mort în brațe. Ceilalți vânători de umbre abia începuseră să se uite la ei, surprinși, de parc-ar fi apărut de nicăieri — ceea ce chiar făcuseră.

— Acolo este tot ce vreți voi, zise Asmodeus, când poarta pâlpâi și se întunecă. Iar eu, în schimb, voi lua nemurirea Diurnului și, deopotrivă, amintirile lui despre Lumea Umbrelor — toate amintirile despre voi, tot ce a aflat, tot ce a fost. Aceasta este dorința mea.

Simon făcu ochii mari; Clary simți cum inima îi face un groaznic salt în gol. Magnus arăta ca și când l-ar fi înjunghiat cineva.

— Asta este, șopti el. Șmecheria din inima jocului. Întotdeauna e una, cu demonii.

Isabelle părea că nu-i vine să creadă.

— Vrei să spui că vrei ca el să uite de *noi*?

— Absolut totul despre voi și că v-a cunoscut vreodată, zise Asmodeus. Ofer în schimb următoarele: el o să trăiască. O să aibă viața

unui mundan obișnuit. O să-și recapete familia, mama, sora. Prietenii, școala, toate legăturile unei vieți omenești *normale*.

Clary se uită la Simon, disperată. El tremura, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Nu spuse nimic.

— În niciun caz, zise Jace.

— Bine. Atunci, o să muriți cu toții aici. Chiar nu ai prea mult de pus în balanță, micule vânător de umbre. Ce sunt amintirile, în comparație cu un asemenea cost de vieți?

— Vorbești despre cine *este* Simon, zise Clary. Vorbești despre a-l lua de la noi pentru totdeauna.

— Da. Nu e încântător? zâmbi Asmodeus.

— Asta-i ridicol, zise Isabelle. Să zicem că-i iei amintirile. Ce ne-ar opri să-l urmărim și să-i spunem din nou despre Lumea Umbrelor? Să-l introducem în magie? Am mai făcut-o înainte, o putem face din nou.

— Înainte, vă cunoștea, o cunoștea pe Clary și avea încredere în ea, zise Asmodeus. Acum n-o să-l mai cunoască pe niciunul dintre voi. O să fiți cu toții niște străini pentru el și de ce și-ar pleca urechea la niște străini țicniți? De altfel, cunoașteți Legea Acordurilor la fel de bine ca și mine. Ați încălca-o dacă i-ați spune despre Lumea Umbrelor fără niciun motiv, punându-i viața în pericol. Înainte au existat circumstanțe speciale. Conclavul o să vă deposedeze de toate runele dacă încercați.

— Apropo de Conclav, zise Jace. N-o să fie prea încântați dacă arunci un mundan înapoi într-o viață în care toată lumea pe care o cunoaște el crede că e *vampir*. Toți prietenii lui Simon știu! Sora lui, mama lui. *Ei* o să-i spună, chiar dacă noi nu.

— Înțeleg, făcu Asmodeus, nemulțumit. Asta complică lucrurile. Probabil că totuși ar trebui să-i iau nemurirea lui Magnus...

— *Nu*, zise Simon.

Arăta șocat, nesigur pe picioare, dar vocea îi era fermă. Asmodeus se uită la el cu ochi hapsâni.

— Simon, taci! zise Magnus, disperat. Ia-mă pe mine, în loc, tată...

— Îl vreau pe Diurn, zise Asmodeus. Magnus, Magnus! N-ai înțeles niciodată ce înseamnă să fii un demon, nu-i așa? Să te hrănești din

suferință? Dar ce e suferința? Chinul fizic, asta-i așa de plicticos; orice demon de duzină poate face asta. Să fii un *artist* al suferinței, să creezi agonie, să întuneci sufletul, să prefaci motivele pure în mizerie, și dragostea în patimă și apoi în ură, să prefaci un izvor de bucurie într-un izvor de tortură, pentru *asta* existăm noi!

Vocea i se înălțase, răsunătoare.

— O să cobor în lumea mundană. O să răpesc amintirile celor apropiați de Diurn. Ei o să și-l amintească doar ca muritor. Niciunul n-o să-și mai aducă aminte deloc de Clary.

— Nu! strigă Clary, iar Asmodeus își lăsă capul pe spate și râse, un râs amețitor, și ea își aminti că el fusese cândva înger.

— Nu poți să ne iei amintirile, zise Isabelle, furioasă. Suntem nefilimi. Ar fi echivalent cu un atac. Conclavul...

— Voi puteți să vă păstrați amintirile, zise Asmodeus. Faptul că voi o să vă amintiți de Simon n-o să mă bage în niciun bucluc cu Conclavul și, de altfel, o să vă chinuiască pe voi, ceea ce nu va face decât să-mi dubleze plăcerea. Rânji. O să las un gol în chiar inima lumii voastre, iar când o să-l simțiți, o să vă gândiți la mine și o să vă amintiți de mine. O să vă amintiți!

Asmodeus îl trase pe Simon mai aproape, iar mâna lui se ridică și se așeză pe pieptul lui Simon, de parcă i-ar fi putut ajunge la inimă prin coaste.

— Începem. Ești gata, Diurnule?

— Oprește-te! Isabelle făcu un pas înainte, cu biciul în mână, aruncând flăcări din ochi. Îți cunoaștem numele, demonule. Crezi că mi-e frică să ucid chiar și un Prinț al Iadului? O să-ți atârn capul pe peretele meu ca trofeu și, dacă îndrăznești să-l atingi pe Simon, o să te vânez. O să-mi petrec toată *viața* vânându-te pe tine...

Alec o cuprinse în brațe pe sora lui și o ținu strâns.

— Isabelle, zise el. Nu.

— Cum adică nu? întrebă Clary. Nu putem lăsa să se întâmple asta... Jace...

— Este alegerea lui Simon, spuse Jace.

Stătea perfect nemișcat; era palid, aproape livid, dar nu se mișca. Ochii lui erau ațintiți într-ai lui Simon.

— Trebuie să i-o respectăm.

Simon se uită înapoi la Jace și înclină capul. Privirea lui se plimbă încet peste ei toți, trecând de la Magnus la Alec, la Jace, la Isabelle, unde se opri și zăbovi, și era atât de plină de posibilități frânte, încât Clary își simți propria inimă frângându-se.

Iar apoi privirea i se mută la Clary, iar ea simți și restul făpturii ei făcându-se fărâme. Era atât de mult în expresia lui — atâția ani cu atât de multă dragoste, atât de multe secrete șoptite, promisiuni și vise împărtășite. Îl văzu unindu-și mâinile, apoi ceva strălucitor zbură prin aer spre ea. Clary întinse mâna și-l prinse, din reflex. Era inelul de aur pe care ea i-l dăduse. Îl strânse în pumn, simțind metalul intrându-i în carne, întâmpinând cu bucurie durerea.

— Destul! zise Asmodeus. Urăsc despărțirile.

Și îl strânse mai tare pe Simon de braț. Simon tresări, deschizând ochii brusc; mâna i se ridică la piept.

— Inima mea..., șopti el, iar Clary știu, știu după expresia de pe fața lui, că începuse să bată din nou.

Se lupta cu lacrimile, când o ceață albă explodă în jurul lor. Îl auzi pe Simon strigând de durere; picioarele lui Clary porniră singure, alergând spre el, doar ca să fie aruncată înapoi, ca și când s-ar fi izbit de un perete invizibil. Cineva o prinse — Jace, se gândi ea. Erau niște brațe în jurul ei, iar ceața îi încercui pe Simon și pe demon ca o mică tornadă, ascunzându-i pe jumătate vederii.

Niște forme începură să apară prin ceața care se îndesi. Clary se văzu pe ea cu Simon când erau copii, ținându-se de mâini, traversând o stradă din Brooklyn; ea avea agrafe în păr, iar Simon era adorabil de ciufulit, cu ochelarii alunecându-i mereu de pe nas. Apoi, din nou ei doi, bătându-se cu bulgări în Prospect Park; și la ferma lui Luke, bronzați de vară, atârnând cu capul în jos de crengile copacilor. Se văzu împreună cu el în Java Jones, ascultând poezia înfiorătoare a lui Eric, și în spatele unei motociclete zburătoare, când se răsturna în parcare, cu

Jace de față, uitându-se la ei, cu ochii mijiți în soare. Și îi văzu pe Simon și Isabelle, el cuprinzându-i fața în palme, sărutând-o, și o putu vedea pe Isabelle așa cum o vedea Simon: fragilă și puternică, și atât, atât de frumoasă. Și apoi vasul lui Valentine, Simon îngenunchind deasupra lui Jace, cu sânge la gură și pe bluză, și sânge la gâtul lui Jace, și apoi celula din Idris, și fața descompusă a lui Hodge, și din nou Simon și Clary, Clary desenându-i Pecetea lui Cain pe frunte. Maureen, și sângele ei pe podea, și pălăriuța ei roz, și acoperișul din Manhattan, unde Lilith îl înviase pe Sebastian, și Clary dându-i lui Simon un inel de aur peste masă, și un Înger ridicându-se dintr-un lac înaintea lui, și el sărutând-o pe Isabelle...

Toate amintirile lui Simon, amintirile lui despre magie, amintirile lui despre ei toți, erau extrase și toarse într-o jurubiță. Aceasta sclipea, alb-auriu și puternic ca lumina zilei. De jur împrejurul lor se pornise un zgomot ca la apropierea furtunii, dar Clary abia de-l auzi. Întinse mâinile, implorând, deși nu știa pe cine implora.

— *Te rog...*

Brațele lui Jace se strânseră mai tare în jurul ei și apoi marginea furtunii o prinse. Se simți ridicată în aer și dusă de vârtej. Văzu sala de piatră rămânând din ce în ce mai departe, cu o viteză cumplită, iar furtuna îi luă strigătele ei după Simon și i le întoarse într-un sunet ca sfâșierea vântului dezlănțuit. Brațele lui Jace i-au fost smulse de pe umeri. Era singură în haos și, pentru o clipă, se gândi că Asmodeus îi mințise, de fapt, că nu exista nicio poartă și că aveau să plutească în nimicul acesta până mureau.

Apoi pământul începu să se apropie, rapid. Văzu podeaua Sălii Acordurilor, marmura dură cu vinișoare de aur, înainte să se izbească de ea. Coliziunea a fost dură, făcându-i dinții să-i clănțănească în gură; se rostogoli automat, cum fusese învățată, și ajunse să se oprească lângă fântâna arteziană a sirenei din centrul sălii.

Se ridică în capul oaselor și se uită în jur. Sala era plină de fețe care se holbau, într-o tăcere deplină, dar nu le băgă în seamă, nu ele contau. Ea nu se uita după străini. Îl văzu mai întâi pe Jace; ateriză ghemuit,

gata să lupte. Îi văzu umerii relaxându-se, după ce privi în jur și își dădu seama unde se aflau, că erau în Idris și că războiul se sfârșise. Și acolo era și Alec; avea mâinile încă în mâinile lui Magnus. Magnus arăta bolnav și epuizat, dar era viu.

Și apoi, Isabelle. Ea fusese adusă cel mai aproape de Clary, la nici un metru depărtare. Era deja în picioare, cercetând cu privirea sala o dată, de două ori, și cu disperare a treia oară. Erau acolo, cu toții, mai puțin unul.

Ea se uită la Clary; ochii îi străluceau în lacrimi.

— Simon nu e aici, zise ea. Chiar a dispărut.

Tăcerea care-i ținuse înmărmuriți pe vânătorii de umbre păru să se spargă ca un val: dintr-odată, nefilimii alergară spre ei. Clary îi văzu pe mama ei și pe Luke, pe Robert și pe Maryse, pe Aline și pe Helen, chiar și pe Emma Carstairs, apropiindu-se să-i înconjoare, să-i îmbrățișeze, să-i vindece și să-i ajute. Clary știa că toți aveau intenții bune și că alergaseră să-i salveze, dar nu simți nicio ușurare. Strângând mai tare inelul de aur din palmă, se ghemui pe podea și, în sfârșit, își îngădui să plângă.

24

Ei îi zic pace

— Cine vine, atunci, să reprezinte Curtea Elfilor? zise Jia Penhallow.

Sala Acordurilor era drapată cu drapelele albastre ale victoriei. Arătau ca niște bucăți tăiate din cer. Fiecare era însemnat cu o rună aurie de triumf. Era o zi senină de iarnă, iar lumina ce se revărsa prin ferestre sclipea peste lungile șiruri de scaune care fuseseră așezate cu fața la estrada din centrul încăperii, unde Consulul și Inchizitorul stăteau la o masă lungă. Masa însăși era decorată cu mai mult auriu și albastru, sfeșnice de aur masive care aproape că-i împiedicau Emmei vederea spre repudiații ce stăteau, de asemenea, la masă: Luke, reprezentând vârcolacii; o femeie tânără pe nume Lily, reprezentând vampirii; și foarte faimosul Magnus Bane, reprezentantul magicienilor.

Niciun scaun nu fusese așezat la masă pentru reprezentanții spiritelor naturii. Încet, din mulțimea privitorilor, o tânără se ridică în picioare. Ochii ei erau în întregime albaștri, fără pic de alb, și urechile ascuțite ca ale lui Helen.

— Eu sunt Kaelie Whitewillow, zise ea. O să reprezint Curtea Elfilor Luminii.

— Dar nu și Curtea Elfilor Întunericului? zise Jia, mișcând stiloul pe deasupra unui sul de hârtie.

Kaelie clătină din cap, cu buzele strânse. Un murmur străbătu încăperea. Cu toată strălucirea drapelelor, atmosfera era încordată, nu una de bucurie. Pe rândul de scaune din fața copiilor Blackthorn, stăteau cei din familia Lightwood: Maryse, cu spatele foarte drept, iar lângă ea, Isabelle și Alec, cu capetele plecate unul spre altul, șoptindu-și ceva.

Jocelyn Fairchild stătea lângă Maryse, dar nici Clary Fray, nici Jace Lightwood nu se vedeau nicăieri.

— Curtea Elfilor Întunericului refuză să trimită un reprezentant, zise Jia, notând pe hârtie. Se uită la Kaelie peste ramele ochelarilor. Ce mesaj ne aduci de la Curtea Elfilor Luminii? Sunt de acord cu termenii noștri?

Emma o auzi pe Helen, la capătul șirului de scaune, trăgând adânc aer în piept. Dru, Tavvy și gemenii fuseseră socotiți prea mici ca să vină la întrunire; teoretic, nu era admis nimeni sub optsprezece ani, dar se făcuseră excepții pentru cei ca ea și Julian, care fuseseră direct afectați de ceea ce ajunsese să fie numit Războiul Întunecat.

Kaelie ieși pe culoarul dintre șirurile de scaune și dădu să se apropie de estradă; Robert Lightwood se ridică în picioare.

— Trebuie să ceri permisiunea să te apropii de Consul, zise el cu vocea lui groasă.

— Permisiunea nu este acordată, zise Jia ferm. Rămâi unde te afli, Kaelie Whitewillow. Te pot auzi perfect.

Emma simți un subit val de milă pentru fată — toată lumea îi arunca priviri ca niște pumnale. Toată lumea, mai puțin Aline și Helen, care stăteau lipite una de alta; se țineau de mâini și nodurile degetelor li se albiseră.

— Curtea Elfilor Luminii cere iertarea voastră, zise Kaelie, prinzându-și mâinile subțiri în față. Termenii pe care i-ați stabilit sunt prea aspri. Spiritele naturii au avut întotdeauna propria lor suveranitate, regii și reginele proprii. Am avut întotdeauna războinici. Suntem un neam străvechi. Ceea ce ne cereți ne va zdrobi complet.

Un murmur reținut străbătu încăperea. Nu era un sunet prietenos. Jia ridică hârtia de pe masă, din fața ei.

— Să le trecem în revistă? zise ea. Cerem de la Curtea Elfilor să-și accepte responsabilitatea pentru pierderile de vieți și distrugerile suferite de vânătorii de umbre și de repudiați în Războiul Întunecat. Spiritele naturii vor fi răspunzătoare pentru costurile reconstruirii protecțiilor stricate, pentru reamenajarea stabilimentului Praetor Lupus pe Long Island și reconstruirea celor ce au fost distruse în Alicante. O să vă cheltuiți bogățiile pe acestea. Cât despre vânătorii de umbre luați de la noi...

— Dacă vă referiți la Mark Blackthorn, el a fost luat de Vânătoarea Sălbatică, zise Kaelie. Noi nu avem nicio jurisdicție asupra lor. Va trebui să negociați voi înșivă cu ei, deși noi n-o să ne împotrivim.

— Nu doar el a fost luat de la noi, zise Jia. Sunt lucruri pentru care nu poate exista nicio despăgubire — pierderea de vieți suferită de vânătorii de umbre și de licantropi în bătălie, cei care au fost smulși de la noi prin Pocalul Infernal...

— Aceea a fost lucrarea lui Sebastian Morgenstern, nu a Curții, protestă Kaelie. El era un *vânător de umbre.*

— Tocmai de aceea nu vă pedepsim cu un război pe care l-ați pierde, inevitabil, zise Jia cu răceală. În schimb, insistăm doar să vă desființați armata, să nu mai existe războinici elfi. Nu mai aveți voie să purtați arme. Orice spirit al naturii care va fi găsit purtând o armă, fără dispensă de la Conclav, va fi ucis pe loc.

— Termenii sunt prea aspri, protestă Kaelie. Spiritele naturii nu le pot îndura! Dacă suntem lipsiți de arme, nu ne putem apăra!

— Vom supune asta la vot, atunci, zise Jia, punând hârtia pe masă. Oricine nu este în favoarea termenilor stabiliți pentru spiritele naturii este rugat să vorbească acum.

Urmă o lungă tăcere. Emma o putu vedea pe Helen rotindu-și ochii prin sală, cu colțurile gurii încordate; Aline o ținea strâns de încheietură. În cele din urmă, se auzi zgomotul unui scaun împins în spate, răsunând în tăcere, și o siluetă singuratică se ridică în picioare.

Magnus Bane. Era încă palid după chinul suferit în Edom, dar ochii lui aurii-verzui ardeau cu o intensitate pe care Emma o putea vedea din capătul celălalt al sălii.

— Știu că istoria mundană nu e de prea mare interes pentru cei mai mulți vânători de umbre, zise el. Dar a fost un timp, mai înainte de nefilimi, un timp când Roma a atacat cetatea Cartagina și, după mai multe războaie, a fost victorioasă. După unul dintre războaie, Roma a cerut Cartaginei să-i plătească tribut, să renunțe la armata sa și ca pământurile cartagineze să fie semănate cu sare. Istoricul Tacitus a spus despre romani că „fac un deșert și îi zic pace". Se întoarse spre Jia: Cartaginezii n-au uitat niciodată. Ura lor față de Roma a dus la izbucnirea altui război, în cele din urmă, iar războiul acela s-a sfârșit cu moarte și sclavie. Aceea n-a fost pace. *Aceasta* nu este pace.

La acestea, se auziră huiduieli din mulțime.

— Poate că nu vrem pace, magicianule! strigă cineva.

— Și atunci, care e soluția ta? strigă un altul.

— Indulgență, zise Magnus. Spiritele naturii i-au urât multă vreme pe nefilimi pentru asprimea lor. Arătați-le altceva decât asprime și o să primiți în schimb altceva decât ură!

Gălăgia izbucni din nou, mai tare de data asta; Jia ridică o mână și adunarea tăcu.

— Mai vorbește cineva pentru spiritele naturii? întrebă ea.

Magnus, reluându-și locul, aruncă o privire în lături, la tovarășii lui repudiați, dar Lily zâmbea afectat, iar Luke fixa cu privirea masa din fața lui. Se știa de către toată lumea că sora lui fusese prima luată și convertită de Sebastian Morgenstern, că mulți dintre lupii din Praetor fuseseră prietenii lui, inclusiv Jordan Kyle — și, cu toate acestea, pe fața lui se citea îndoiala...

— Luke, zise Magnus cu o voce scăzută care, cumva, izbuti să răsune prin toată încăperea. Te rog.

Îndoiala se risipi. Luke clătină din cap, sumbru.

— Nu-mi cere ceea ce nu-ți pot da, zise el. Întregul Praetor a fost măcelărit, Magnus. Ca reprezentant al vârcolacilor, nu pot vorbi împotriva a ceea ce vor ei. Dacă o fac, se vor întoarce împotriva Conclavului și nu ajungem nicăieri așa.

— Atunci, asta e, zise Jia. Vorbește, Kaelie Whitewillow. Ești de acord cu termenii sau va fi război între noi?

Fata își plecă fruntea.

— Suntem de acord cu termenii.

Adunarea izbucni în aplauze. Numai câțiva nu aplaudară: Magnus, șirul copiilor Blackthorn, familia Lightwood și Emma. Ea era prea ocupată s-o privească pe Kaelie, urmărind-o când aceasta se așeză. Capul ei poate că era plecat cu supunere, dar fața ei era plină de o furie alb-incandescentă.

— Deci ne-am lămurit, zise Jia, în mod clar mulțumită. Acum trecem la subiectul...

— Stați.

Un vânător de umbre slab, cu părul negru, se ridicase în picioare. Emma nu-l recunoscu. Ar fi putut fi oricine. Un Cartwright? Un Pontmercy?

— Rămâne întrebarea despre Mark și Helen Blackthorn.

Helen închise ochii. Arăta precum cineva care pe jumătate se așteptase la o sentință „vinovat" într-un proces și pe jumătate sperase la o grațiere, iar acesta era momentul de după ce fusese rostită sentința „vinovat".

Jia se opri, cu stiloul în mână.

— Ce vrei să spui, Balogh?

Balogh se îndreptă de spate.

— Deja au fost discuții despre faptul că forțele lui Morgenstern au pătruns în Institutul din Los Angeles cu atâta ușurință. Și Mark și Helen Blackthorn au sânge de elf. Știm că băiatul deja s-a alăturat celor din Vânătoarea Sălbatică, așa că nu-l mai putem ajunge, dar fata n-ar trebui să fie printre vânătorii de umbre. Nu e decent.

Aline sări în picioare.

— Asta-i ridicol! strigă ea. Helen este vânător de umbre, întotdeauna a fost! Are sângele Îngerului în ea — nu puteți face abstracție de asta!

— Și sângele de elf, totodată, replică Balogh. Poate minți. Deja am fost înșelați de unul din neamul lor, spre marea noastră durere. Eu propun să-i luăm Pecețile...

Luke dădu cu palma în masă, cu un bubuit ca de tunet; Magnus stătea aplecat, cu umerii căzuți, acoperindu-și fața cu mâinile sale cu degete lungi.

— Fata n-a făcut nimic, zise Luke. Nu puteți s-o pedepsiți pe ea pentru un accident de naștere.

— Accidentele de naștere ne fac pe toți cine suntem, zise Balogh, încăpățânat. Nu poți nega sângele de elf din ea. Nu poți nega că poate minți. Dacă se va ajunge din nou la război, față de cine va fi ea loială?

Helen se ridică în picioare.

— Față de cine am fost și de data asta, zise ea. Am luptat la Burren, și la Citadela de Diamant, și în Alicante, pentru a-mi apăra familia și a-i apăra pe nefilimi. Nu i-am dat nimănui vreodată un motiv să-mi pună loialitatea la îndoială.

— Asta se întâmplă, zise Magnus, ridicându-și fața. Nu vedeți că așa începe totul, *din nou*?

— Helen are dreptate, zise Jia. N-a făcut nimic rău.

Un alt vânător de umbre se ridică în picioare, o femeie cu părul negru adunat în vârful capului.

— S-avem iertare, doamnă Consul, dar nu judeci obiectiv, zise ea. Cu toții știm de relația fiicei tale cu fata elf. Ar trebui să-ți declini singură autoritatea de judecător în această cauză.

— Este nevoie de Helen Blackthorn, doamnă Sedgewick, zise Diana Wrayburn, ridicându-se în picioare.

Arăta indignată; Emma își aminti de ea din Sala Acordurilor, cum încercase să ajungă la Emma ca s-o ajute.

— Părinții ei au fost uciși; are cinci frați și surori mai mici de care să îngrijească...

— Nu este nevoie de ea, se răsti Sidgewick. Redeschidem Academia — copiii se pot duce acolo sau pot fi împărțiți printre diverse Institute...

— Nu, șopti Julian.

Mâinile sale erau strânse în pumni, pe genunchi.

— În niciun caz, strigă Helen. Jia, trebuie să...

Jia se uită la ea și dădu din cap, încet, fără tragere de inimă.

— Arthur Blackthorn, zise ea, te rog, ridică-te.

Emma îl simți pe Julian înmărmurind șocat lângă ea când un bărbat din celălalt capăt al sălii, ascuns în mulțime, se ridică în picioare. Era slab, o versiune mai palidă și mai scundă a tatălui lui Julian, cu păr șaten rărit și ochii familiei Blackthorn, pe jumătate ascunși după ochelari. Se sprijinea cu toată greutatea într-un baston de lemn, cu un

disconfort care o făcu pe Emma să creadă că rana care făcuse necesar bastonul era recentă.

— Voiam să aștept până după întrunirea aceasta, pentru ca nepoții să poată face cunoștință cu unchiul lor cum se cuvine, zise Jia. L-am convocat imediat ce am aflat vestea despre atacul asupra Institutului din Los Angeles, bineînțeles, dar fusese rănit la Londra. A sosit în Idris abia în dimineața asta. Oftă: Domnule Blackthorn, te poți prezenta.

Bărbatul avea o față rotundă, plăcută, și părea extrem de stingherit să fie privit de atât de multă lume.

— Sunt Arthur Blackthorn, fratele lui Andrew Blackthorn, zise el.

Accentul lui era britanic; Emma întotdeauna uita că tatăl lui Julian venise din Londra. El își pierduse accentul, cu mulți ani în urmă.

— Mă voi muta la Institutul din Los Angeles cât mai curând cu putință și o să-i iau cu mine pe nepoatele și nepoții mei. Copiii vor fi sub protecția mea.

— E chiar unchiul vostru? întrebă Emma în șoaptă, nedezlipindu-și ochii de la el.

— Da, el e, îi răspunse Julian, în mod clar agitat. Numai că... sperasem... vreau să spun, chiar începusem să mă gândesc că n-o să vină. Aș fi... aș prefera să fie Helen cea care să aibă grijă de noi.

— Deși sunt convins că suntem, cu toții, extrem de ușurați că dumneata vei avea grijă de copiii Blackthorn, zise Luke, Helen este unul dintre ei. Vrei să spui, asumându-ți responsabilitatea pentru frații ei mai mici, că ești de acord să i se ia Pecețile?

Arthur Blackthorn păru îngrozit.

— Nicidecum, zise el. Fratele meu poate că n-a fost înțelept în... flirturile sale... dar toate arhivele arată că un copil de vânător de umbre e un vânător de umbre. Cum se spune, *ut incepit fidelis sic permanet*.

Julian se lăsă să alunece mai jos în scaun.

— Iar latină, zise el. Exact ca tata.

— Ce înseamnă? întrebă Emma.

— „Cine începe loial și sfârșește loial"... ceva de genul ăsta.

Ochii lui Julian săgetară prin sală; toată lumea murmura și arunca priviri mânioase. Jia discuta cu Robert și reprezentanții repudiaților. Helen încă stătea în picioare, dar părea că numai Aline era tot ce-i mai dădea putere.

Grupul de pe estradă se despărți, iar Robert Lightwood făcu un pas înainte. Fața lui era prevestitoare de furtună.

— Deci ca să nu fie nicio discuție că prietenia personală a Jiei cu Helen Blackthorn îi va influența decizia, ea s-a recuzat, zise el. Noi, ceilalți, am hotărât că, întrucât Helen are optsprezece ani, vârsta la care mulți tineri vânători de umbre sunt trimiși la alte Institute ca să învețe cum se fac lucrurile prin alte părți, ea va fi detașată pe Insula Wrangel, ca să studieze protecțiile.

— Pentru cât timp? întrebă Balogh imediat.

— Nedefinit, zise Robert.

Helen se prăbuși pe scaunul ei, cu Aline alături, cu fața ca o mască a durerii și a șocului. Insula Wrangel poate că era sediul tuturor protecțiilor care apărau lumea, un post prestigios din multe puncte de vedere, dar era, de asemenea, o insulă micuță în înghețata mare arctică din nordul Rusiei, la mii de kilometri depărtare de Los Angeles.

— Vi se pare destul de bine așa? întrebă Jia glacial. Domnule Balogh? Doamnă Sedgewick? Supunem la vot? Toți cei în favoarea detașării lui Helen Blackthorn pe Insula Wrangel, până i se va determina loialitatea, spuneți „da".

Un cor de „da"-uri și un cor mai stins de „nu"-uri răsună prin toată sala. Emma nu spuse nimic, nici Jules; amândoi erau prea tineri să voteze. Emma întinse mâna și i-o luă pe a lui Julian, strângând-o cu putere; degetele lui erau reci ca gheața. Avea expresia cuiva care fusese lovit de atât de multe ori, încât nu mai voia să se ridice. Helen plângea înăbușit în brațele Alinei.

— Rămâne problema lui Mark Blackthorn, zise Balogh.

— *Ce* problemă? întrebă Robert Lightwood, sunând exasperat. Băiatul a fost luat de Vânătoarea Sălbatică! În improbabilul caz în care am fi capabili să negociem eliberarea lui, n-ar trebui să fie asta o problemă care să ne intereseze atunci?

— Tocmai asta e, zise Balogh. Atâta timp cât nu negociem eliberarea lui, problema se rezolvă de la sine. Băiatul e mai bine să stea departe, cu cei din neamul lui, oricum.

Fața rotundă a lui Arthur Blackthorn păli.

— Nu, zise el. Fratele meu n-ar fi vrut asta. Ar fi vrut băiatul acasă, cu familia lui. Făcu semn spre locul unde Emma, Julian și restul erau așezați. Lor li s-au luat atât de multe. Cum putem să le mai luăm încă?

— Îi protejăm, se răsti Sedgewick, de un frate și o soră care n-ar face decât să-i trădeze, în timp, când și-ar da seama de adevărata lor loialitate pentru Curțile Elfilor. Toți cei în favoarea abandonării permanente a căutării lui Mark Blackthorn spuneți „da".

Emma întinse mâinile să-l țină pe Julian, când acesta se aplecă mult în scaun. Ea se agăță stângace de el. Toți mușchii lui erau încordați, tari ca fierul, de parcă se pregătea pentru o cădere sau o lovitură. Helen se aplecă spre el, șoptindu-i și murmurându-i, cu fața brăzdată de lacrimi. Cum Aline se aplecase peste Helen ca să-l mângâie pe Jules pe păr, Emma zări inelul Blackthorn scânteind pe degetul Alinei. În timp ce corul „da"-urilor făcea înconjurul sălii într-o simfonie îngrozitoare, sclipirea o făcu pe Emma să se gândească la semnalul de avarie al unui far, departe în largul mării, unde nimeni nu-l putea vedea, unde nu era nimeni căruia să-i pese.

Dacă asta însemnau pacea și victoria, gândi Emma, poate că războiul și lupta erau mai bune, totuși.

Jace se dădu jos de pe cal și întinse o mână s-o ajute și pe Clary să coboare.

— Am ajuns, zise el, întorcându-se cu fața spre lac.

Stăteau pe o plajă îngustă de pietre, pe malul vestic al Lacului Lyn. Nu era aceeași plajă unde stătuse Valentine când îl invocase pe Îngerul Raziel, nici aceeași plajă unde Jace sângerase și își pierduse viața pentru a și-o recăpăta după aceea, dar Clary nu se mai întorsese la lac de atunci și vederea lui îi trimise și-acum un fior prin oase.

Era un loc încântător, nu încăpea îndoială. Lacul se întindea până departe, împrumutase culoarea cerului de iarnă, suflat în argintiu, cu

oglinda ba întinsă de vânt, ba încrețită, încât semăna cu o bucată de staniol care se strângea și se desfăcea la atingerea vântului. Norii erau albi și foarte sus pe cer, iar munții din jur erau golași.

Clary se duse până la marginea apei. Se gândise că va veni și mama ei cu ea, dar în ultimul moment Jocelyn refuzase, spunând că ea își luase adio de la fiul ei cu multă vreme în urmă și că acum era timpul pentru Clary. Conclavul îi arsese trupul neînsuflețit — la cererea lui Clary. Arderea unui mort era o onoare, iar cei care mureau în dizgrație erau îngropați la răscruce de drumuri, întregi și nearși, cum făcuseră cu mama lui Jace. Arderea fusese mai mult decât o favoare, gândi Clary; fusese o metodă pentru Conclav de a fi absolut siguri că el era mort. Totuși, cenușa lui Jonathan n-avea să fie niciodată dusă în lăcașul Fraților Tăcuți. N-avea să facă parte niciodată din Orașul Oaselor; n-avea să fie niciodată un suflet printre celelalte suflete de nefilimi.

Nu avea să fie nici înmormântat printre cei a căror ucidere o provocase, iar asta, gândi Clary, era foarte drept. Întunericiții fuseseră arși, iar cenușa lor fusese îngropată la răscrucile de drumuri de lângă Brocelind. Urma să fie un monument, acolo, o necropolă care să-i evoce pe cei care fuseseră odată vânători de umbre, dar niciun monument nu avea să-l evoce pe Jonathan Morgenstern, de care nimeni nu voia să-și amintească. Până și Clary ar fi vrut să poată uita, dar nu era atât de simplu.

Apa lacului era curată, cu o ușoară irizare, ca o peliculă fină de ulei. Sălta pe lângă marginile ghetelor lui Clary când ea deschise caseta de argint pe care o ținea. Înăuntru era cenușă, fină ca pulberea și gri, împestrițată de bucățele de oase calcinate. În cenușă era și inelul Morgenstern, sclipind argintiu. Fusese pus pe un lănțug la gâtul lui Jonathan, când îl arseseră, și rămăsese neatins și nedeformat de foc.

— N-am avut niciodată un frate, zise ea. Nu cu adevărat.

Simți mâna lui Jace pe spatele ei, între omoplați.

— Ba ai avut, zise el. L-ai avut pe Simon. El a fost fratele tău în toate privințele care contează. Te-a văzut crescând, te-a apărat, a luptat cu și pentru tine, ți-a purtat de grijă toată viața ta. El a fost fratele pe care tu l-ai ales. Chiar dacă el e... dus acum, nimeni și nimic nu-ți poate lua asta.

Clary trase adânc aer în piept și aruncă departe caseta, cât de departe putu. Zbură peste apa sclipind în culorile curcubeului, cenușa neagră desenând un arc în urma ei ca dâra unui avion cu reacție, iar inelul căzu odată cu ea, răsucindu-se la nesfârșit prin aer, trimițând scântei argintii în timp ce cădea și tot cădea, până când dispăru sub apă.

— *„Ave atque vale"*, zise ea, recitând întregul vers al poemului antic. *„Ave atque vale in perpetuum, frater."* Te salut și-ți spun rămas-bun pentru totdeauna, frate.

Vântul dinspre lac era rece; îl simțea pe față, înghețat pe obrajii ei, și abia atunci își dădu seama că plânsese și că fața îi era rece pentru că fusese udă de lacrimi. Se întrebase, de când aflase că Jonathan era în viață, de ce mama ei plângea de ziua nașterii lui în fiecare an. De ce plângea, dacă îl ura? Dar acum Clary înțelegea. Mama ei plânsese pentru copilul pe care nu-l avusese niciodată, pentru toate visele care fuseseră țesute în imaginația ei de a avea un fiu, imaginația ei despre cum avea să fie băiatul acela. Și plânsese pentru soarta crudă care îi distrusese copilul acela chiar înainte și de a se fi născut. Și la fel cum făcuse Jocelyn atâția ani, Clary stătu la malul Oglinzii Mortale și plânse pentru fratele pe care nu-l avusese niciodată, pentru băiatul căruia nu i se dăduse niciodată șansa să trăiască. Și plânse și pentru ceilalți pierduți în Războiul Întunecat, plânse pentru mama ei și pierderea pe care o suferise, plânse pentru Emma și copiii Blackthorn, amintindu-și cum se străduiseră ei să nu verse lacrimi când le povestise că îl văzuse pe Mark în tunelul elfilor, și că el aparținea acum Vânătorii, plânse pentru Simon și golul din inima ei unde fusese el, și pentru cum avea să-i lipsească el în fiecare zi până când va muri, și plânse pentru ea însăși și schimbările care se petrecuseră în ea, pentru că uneori chiar și schimbarea în bine se simțea ca o mică moarte.

Jace stătu lângă ea cât plânse și o ținu tăcut de mână, până când cenușa lui Jonathan pieri sub oglinda lacului fără să lase nicio urmă.

— Nu trage cu urechea, zise Julian.

Emma îi aruncă o privire furioasă. Bine, deci putea auzi vocile ridicate prin ușa de lemn gros de la biroul Consulului, acum aproape închisă,

doar puțin crăpată. Și poate că se *aplecase* spre ușă, ispitită de faptul că putea auzi vocile, aproape le putea desluși, dar nu prea. Și ce? Nu era mai bine să știi lucrurile decât să nu le știi?

Îl întrebă din buze „Și ce?", iar Julian își ridică sprâncenele la ea. Nu că lui Julian i-ar fi *plăcut* regulile, dar li se supunea. Emma credea că regulile erau făcute ca să fie încălcate sau măcar să fie ocolite.

În plus, era plictisită. Fuseseră conduși la ușă și lăsați acolo de unul dintre membrii Consiliului, la capătul culoarului lung aproape cât toată Citadela. Tapiseriile atârnau pe pereți de jur împrejurul intrării biroului, tocite de trecerea anilor. Majoritatea înfățișau episoade din istoria vânătorilor de umbre: Îngerul ridicându-se din lac cu Instrumentele Mortale, Îngerul dăruindu-i Cartea Gri lui Jonathan Vânătorul de umbre, Primele Acorduri, Bătălia de la Shanghai, Consiliul de la Buenos Aires. Mai era și o altă tapiserie, una care arăta mai nouă, proaspăt expusă, care-l arăta pe Înger ridicându-se din lac, de data asta fără Instrumentele Mortale. Un bărbat blond stătea la malul lacului și, lângă el, aproape invizibilă, era silueta unei fete slăbuțe cu părul roșu, ținând o stelă...

— O să fie o tapiserie și despre tine, într-o bună zi, zise Jules.

Emma își întoarse ochii spre el.

— Trebuie să faci ceva cu adevărat important ca să obții o tapiserie despre tine. Cum ar fi să câștigi un război.

— Tu ai putea câștiga un război, zise el cu convingere.

Emma simți că i se strânge puțin inima. Când Julian se uita așa la ea, de parcă ea era genială și uimitoare, îi făcea dorul de părinți din inima ei să doară ceva mai puțin. Era bine să ai pe cineva căruia să-i pese de tine astfel, căci te făcea să simți că n-ai să fii niciodată absolut singură.

Asta, dacă nu hotărau ei s-o despartă de familia lui Jules, bineînțeles. S-o mute în Idris sau la vreunul dintre Institutele unde avea niște rude de departe — în Anglia, în China sau în Iran. Cuprinsă deodată de panică, scoase stela și gravă o rună de auzire pe braț, înainte de a-și lipi urechea de lemnul ușii, ignorând privirile mustrătoare ale lui Julian.

Vocile deveniră imediat limpezi. O recunoscu mai întâi pe a Jiei, apoi pe a doua, după o clipă: Consulul vorbea cu Luke Garroway.

— ...Zachariah? El nu mai este un vânător de umbre activ, zicea Jia. A plecat astăzi, înainte de întrunire, spunând că avea de înnodat niște fire desfăcute, și apoi o întâlnire importantă în Londra, la începutul lui ianuarie, ceva de la care nu putea să lipsească.

Luke murmură un răspuns pe care Emma nu-l auzi; nu știuse că Zachariah plecase și ar fi vrut să-i poată mulțumi pentru ajutorul pe care li-l dăduse în noaptea bătăliei. Și să-l întrebe de unde știa că numele ei mijlociu era Cordelia.

Se aplecă mai aproape de ușă și îl auzi pe Luke, la jumătatea frazei:

— ...ar trebui să-ți spun ție, mai întâi, zicea el. Plănuiesc să renunț la a fi reprezentant. Maia Roberts o să-mi ia locul.

Jia scoase un sunet de surprindere.

— Nu e cam tânără?

— E foarte capabilă, zise Luke. Nu cred că are nevoie de recomandările mele...

— Nu, așa e, încuviință Jia. Fără avertismentul ei de dinainte de atacul lui Sebastian, am fi pierdut mult mai mulți vânători de umbre.

— Și cum ea o să conducă haita din New York de acum încolo, e mai logic ca ea să fie reprezentantul și nu eu. Luke oftă. Pe lângă acestea, Jia, eu mi-am pierdut sora. Jocelyn și-a pierdut fiul... din nou. Iar Clary e încă zdruncinată de ce s-a întâmplat cu Simon. Mi-ar plăcea să fiu acolo pentru fiica mea.

Jia scoase un sunet nefericit.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o las să-l sune.

— Trebuia să știe, zise Luke. E o pierdere. Va trebui să se împace cu gândul. Va trebui să sufere. Mi-ar plăcea să fiu acolo ca s-o ajut să treacă peste toate acestea. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc. Mi-ar plăcea să fiu acolo pentru familia mea. Am nevoie să mă retrag.

— Păi, ai binecuvântarea mea, firește, zise ea. Deși mi-ar fi prins bine ajutorul tău la redeschiderea Academiei. Am pierdut atât de mulți dintr-ai noștri. A trecut multă vreme de când moartea a secerat atâția nefilimi odată. Trebuie să pătrundem în lumea mundană, să-i găsim pe cei care ar putea Ascende, să-i învățăm și să-i antrenăm. O să fie multă treabă de făcut.

— Și mulți care să te ajute s-o faci.

Tonul vocii lui Luke era inflexibil.

Jia oftă.

— Am s-o primesc bine pe Maia, nicio grijă. Bietul Magnus, înconjurat de femei.

— Mă îndoiesc că-l va deranja sau că măcar va observa, zise Luke. Deși ar trebui să spun că știi că a avut dreptate, Jia. Abandonarea căutărilor lui Mark Blackthorn, trimiterea lui Helen Blackthorn pe Insula Wrangel... asta a fost o cruzime incredibilă.

Urmă o pauză, apoi:

— Știu, zise Jia cu voce scăzută. Crezi că nu știu ce i-am făcut propriei mele fiice? Dar s-o las pe Helen să rămână... am văzut ura din ochii vânătorilor mei de umbre și m-am temut pentru Helen. Cum mi-a fost teamă și pentru Mark, dacă am fi fost în stare să-l găsim.

— Ei bine, eu am văzut deznădejdea din ochii copiilor Blackthorn, zise Luke.

— Copiii își revin ușor.

— Și-au pierdut fratele și tatăl, iar acum îi lăsați să fie crescuți de un unchi pe care nu l-au văzut decât de vreo câteva ori...

— O să ajungă să-l cunoască. E un om bun. Diana Wrayburn a cerut, de asemenea, postul de tutore și sunt înclinată să i-l acord. A fost impresionată de curajul lor...

— Dar ea nu e mama lor. Mama mea a plecat când eram copil, zise Luke. A devenit o Soră de Fier. Cleophas. N-am mai văzut-o niciodată. Amatis m-a crescut. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Ea a fost... tot ce-am avut.

Emma aruncă o privire scurtă spre Julian, să vadă dacă el auzea. Nu părea, căci nu se uita la ea, ci se uita în gol, ochii lui albaștri-verzui fiind la fel de îndepărtați ca și oceanul cu care semănau. Se întrebă dacă își reamintea trecutul sau se temea de viitor; ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să-i aibă iarăși pe părinții ei, să îi dea înapoi lui Julian pe tatăl lui, pe Helen și pe Mark, să facă la loc ceea ce se sfărâmase.

— Îmi pare rău pentru Amatis, zise Jia. Și sunt îngrijorată pentru copiii Blackthorn, crede-mă. Dar noi întotdeauna am avut orfani,

suntem nefilimi. Știi asta la fel de bine ca și mine. Cât despre fata Carstairs, ea o să fie crescută în Idris; îmi fac griji că s-ar putea să fie un pic cam încăpățânată...

Emma împinse ușa biroului; se deschise mult mai ușor decât anticipase ea, și aproape căzu înăuntru. Îl auzi pe Jules scoțând un scâncet speriat, apoi venind după ea, apucând-o din spate de betelia jeanșilor ca s-o ridice.

— Nu! zise ea.

Jia și Luke se uitară la ea surprinși. Jia cu gura întredeschisă, Luke începând să schițeze un zâmbet.

— Un pic? zise el.

— Emma Carstairs, începu Jia, ridicându-se în picioare, cum îndrăznești...

— Cum îndrăznești *dumneata?*

Și Emma rămase stupefiată, căci Julian fusese cel care vorbise, cu ochii lui de cupru coclit scoțând flăcări. În cinci secunde se transformase din băiatul îngrijorat în tânărul furios, cu părul lui negru zbârlit de parcă și acesta ar fi fost mânios.

— Cum îndrăznești să strigi la Emma, când dumneata ești cea care ai promis. Ai promis că niciodată Conclavul nu-l va abandona pe Mark, cât timp va fi el în viață... *ai promis!*

Jia avu bunăvoința să arate rușinată.

— El este un membru al Vânătorii Sălbatice acum, zise ea. Vânătorii nu sunt nici morți, nici vii.

— Deci ai știut, zise Julian. Ai știut când ai promis că promisiunea dumitale nu însemna nimic.

— A însemnat salvarea Idrisului, zise Jia. Îmi pare rău. Aveam nevoie de voi doi și eu... Părea să se înece la fiecare cuvânt. Mi-aș fi ținut promisiunea dacă aș fi putut. Dacă ar fi existat vreo cale... dacă s-ar fi putut face... aș fi avut grijă să se facă.

— Atunci ne ești datoare, zise Emma, postându-se ferm pe picioare în fața biroului Consulului. Ne ești datoare o promisiune încălcată. Așa că va trebui să faci *asta,* acum.

— Ce să fac? întrebă Jia, buimăcită.

— N-o să fiu mutată în Idris. N-o să fiu. Eu aparțin Institutului din Los Angeles.

Emma îl simți pe Jules încremenind în spatele ei.

— Bineînțeles că n-o să te mute în Idris, zise el. Despre ce vorbești?

Emma întinse un deget acuzator spre Jia.

— Ea a spus-o.

— În niciun caz, zise Julian. Emma locuiește în L.A.; acolo este casa ei. Poate să stea la Institut. Asta fac vânătorii de umbre. Institutul trebuie să fie un refugiu.

— Unchiul tău o să conducă Institutul, zise Jia. Depinde de el.

— Și el ce-a zis? întrebă Julian, iar în spatele acestor cuvinte era o mare de sentimente.

Când Julian iubea oamenii, îi iubea pentru totdeauna; când îi ura, îi ura pentru totdeauna. Emma avu senzația că exact în clipa aceasta atârna în balanță chestiunea dacă el avea să-și urască unchiul pentru totdeauna sau nu.

— El a spus că o va primi și pe ea, zise Jia. Însă, într-adevăr, eu cred că există un loc pentru Emma la Academia vânătorilor de umbre de aici, în Idris. Ea e excepțional de talentată, o să fie înconjurată de cei mai buni instructori, sunt mulți alți studenți care au suferit pierderi și ar putea s-o ajute în necazul ei...

Necazul ei. Mintea Emmei fu deodată invadată de imagini: fotografiile corpurilor neînsuflețite ale părinților ei pe plajă, acoperite de peceți. Dezinteresul clar al Conclavului pentru ceea ce se întâmplase cu ei. Tatăl ei aplecându-se s-o sărute, înainte de a se întoarce la mașina unde aștepta mama ei. Râsul lor purtat de vânt.

— *Eu* am suferit pierderi, zise Julian printre dinți. O pot ajuta eu.

— Tu ai doisprezece ani, zise Jia, de parcă asta răspundea la toate.

— N-am să am mereu atât! strigă Julian. Emma și cu mine ne cunoaștem dintotdeauna. Ea e ca... e ca...

— O să fim *parabatai,* zise Emma brusc, mai înainte ca Julian să poată spune că ea era ca sora lui.

Avea motivele ei pentru care nu voia să audă asta.

Ochii tuturor se deschiseră larg, inclusiv ai lui Julian.

— Julian mi-a cerut-o și eu am spus da, zise ea. Avem doisprezece ani; suntem destul de mari ca să luăm decizia asta.

Ochii lui Luke scânteiară când se uită la ea.

— Nu se pot despărți *parabatai*-i, zise el. E împotriva Legilor Conclavului.

— Avem nevoie să ne antrenăm împreună, zise Emma. Să luăm examenele împreună, să facem ritualurile împreună...

— Da, da, înțeleg, zise Jia. Foarte bine. Unchiul tău nu se supără, Julian, dacă Emma stă la Institut, iar cutuma *parabatai*-lor taie orice alte considerente.

Se uită de la Emma la Julian, ai căror ochi străluceau. El părea fericit, realmente fericit, pentru prima oară după atât de multă vreme, încât Emma aproape că nu-și putea aduce aminte ultima oară când îl mai văzuse zâmbind așa.

— Sunteți siguri? adăugă Consulul. Să devii *parabatai* e o treabă serioasă, nimic nu trebuie tratat cu ușurință. Este un legământ de credință. Va trebui să aveți grijă unul de celălalt, să vă apărați unul pe celălalt, să țineți unul la celălalt mai mult decât țineți la voi înșivă.

— Deja o facem, zise Julian cu convingere.

Emmei îi trebui o clipă ca să poată vorbi. Încă își mai vedea părinții în minte. Los Angeles deținea răspunsurile pentru ceea ce li se întâmplase. Răspunsurile de care avea nevoie. Dacă nimeni n-avea să le răzbune moartea, ar fi fost ca și când n-ar fi trăit deloc.

Și nu era ca și când n-ar fi vrut să fie *parabatai* cu Jules. Gândul la o viață întreagă petrecută fără să fie vreodată despărțită de el, o promisiune că nu va fi niciodată singură, avu întâietate în fața vocii din capul ei care-i șoptea: *Stai puțin...*

Dădu și ea din cap, viguros.

— Fără îndoială, zise ea. Suntem absolut siguri.

✲

Idrisul fusese verde, auriu și ruginiu toamna, când Clary venise pentru prima oară aici. Avea o măreție nudă acum, iarna, atât de aproape de Crăciun: munții care se ridicau în depărtare aveau cușme albe de zăpadă pe piscuri, copacii de-a lungul drumului care ducea de la lac înapoi în Alicante erau desfrunziți, crengile lor goale apărând ca dantela pe fundalul cerului senin.

Călăreau fără grabă, Wayfarer pășind lejer pe potecă, Clary în spatele lui Jace, cu brațele unite peste pieptul lui. Uneori, el oprea calul ca să-i arate conacele familiilor înstărite de vânători de umbre, ascunse vederii din drum când copacii fuseseră înfrunziți, dar care acum erau complet expuse. Ea își simți umerii încordați când trecură pe lângă una dintre casele de piatră acoperite de iederă, aproape contopită cu pădurea din jurul ei. În mod clar fusese arsă până la temelie și reconstruită.

— Conacul Blackthorn, zise el. Ceea ce înseamnă că, dincolo de cotitura asta a drumului, este...

Făcu o pauză, până ce Wayfarer urcă un mic dâmb, apoi Jace trase de frâu, ca să se poată uita în jos, la locul unde drumul se bifurca. Într-o direcție ducea înapoi la Alicante — Clary putea vedea turnurile demonilor în depărtare —, în vreme ce în cealaltă cotea pe după o clădire mare, de piatră aurie, înconjurată de un zid scund.

— ...conacul Herondale, încheie Jace fraza.

Vântul se întețise; înghețat, îi ciufulea părul lui Jace. Clary își pusese gluga, dar el nu avea nici capul acoperit, nici mănuși în mâini, că spusese că urăște să poarte mănuși când călărește. Îi plăcea să simtă frâul în mână.

— Vrei să mergi să te uiți la el? întrebă ea.

Șoapta lui ieși ca un mic norișor alb.

— Nu sunt sigur.

Ea se lipi mai tare de el, tremurând.

— Îți faci griji că am lipsit de la întrunirea Consiliului?

Ea își făcuse, deși se întorceau la New York, mâine, și nu găsise niciun alt moment la care să se poată gândi pentru a-i risipi, în secret, cenușa fratelui ei; Jace fusese cel care sugerase să ia calul de la grajduri

și să se ducă la Lacul Lyn când aproape toți ceilalți din Alicante aveau să fie, cu siguranță, la Palatul Acordurilor. Jace înțelesese cât însemna pentru ea să-și îngroape ideea de frate, deși ar fi fost greu să explice aproape oricui altcuiva.

El clătină din cap.

— Suntem prea tineri ca să votăm. De altfel, cred că se pot descurca și fără noi, spuse, apoi se încruntă. Va trebui să spargem ușa, zise el. Consulul mi-a spus că, atâta vreme cât vreau să mă numesc Jace Lightwood, nu am niciun drept legal la proprietățile Herondale. N-am nici măcar un inel Herondale. Nu există vreunul. Surorile de Fier ar trebui să făurească unul nou. De fapt, când o să fac optsprezece ani, o să pierd cu totul dreptul la acest nume.

Clary stătu nemișcată, ținându-se ușor de mijlocul lui. Erau momente când el voia să fie îmboldit să vorbească și să i se pună întrebări, și momente în care nu voia; acesta de acum era din cea de-a doua categorie. Avea să ajungă singur la o soluție. Ea îl ținea și respira în spatele lui liniștită, când deodată el se încordă sub mâinile ei și își înfipse călcâiele în coastele lui Wayfarer.

Calul porni la trap pe cărarea spre conac. Porțile scunde — împodobite cu un motiv de păsări în zbor — erau deschise, iar poteca se deschidea într-o alee circulară cu pietriș, în mijlocul căreia era o fântână de piatră, acum uscată. Jace se opri în fața scării largi ce ducea spre intrare și se uită la ferestrele goale.

— Aici m-am născut eu, zise. Aici a murit mama, iar Valentine m-a scos cu sabia din corpul ei. Iar Hodge m-a luat și m-a ascuns, ca nimeni să nu știe. Tot iarnă era și atunci.

— Jace...

Ea își răsfiră degetele pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii.

— Cred că vreau să fiu un Herondale, zise el brusc.

— Atunci fii un Herondale.

— Nu vreau să-i trădez pe Lightwood, zise el. Ei sunt familia mea. Dar mi-am dat seama că, dacă nu iau numele Herondale, linia o să se sfârșească odată cu mine.

— Nu e responsabilitatea ta...

— Știu, zise el. În cutie, cea pe care mi-a dat-o Amatis, era o scrisoare a tatălui meu pentru mine. A scris-o înainte să mă nasc. Am citit-o de vreo câteva ori. Prima oară când am citit-o, l-am urât și atât, chiar dacă el scria că mă iubea. Dar au fost câteva fraze pe care nu mi le-am putut scoate din minte. Zicea: „Vreau să fii un om mai bun decât am fost eu. Să nu lași pe nimeni altcineva să-ți spună cine ești sau cine ar trebui să fii." Jace își lăsă capul pe spate, de parcă ar fi putut să-și ghicească viitorul în arcuirile streșinilor conacului. Să-ți schimbi numele nu înseamnă să-ți schimbi firea, continuă el. Uită-te la Sebastian — Jonathan. Faptul că și-a luat numele de Sebastian n-a contat cu nimic, în cele din urmă. Eu am vrut să disprețuiesc numele de Herondale, pentru că m-am gândit că-mi uram tatăl, dar nu-l urăsc. Poate că a fost slab și a luat decizii greșite, dar a știut-o. Eu nu am niciun motiv să-l urăsc. Și au existat generații de Herondale înaintea lui... e o familie care a făcut multe lucruri bune... și să las toată casa lor să se prăbușească doar ca să mă răzbun pe tata ar fi o pierdere inutilă.

— Asta e prima oară când te aud numindu-l tatăl tău și chiar sună adevărat, zise Clary. De regulă, nu-i spui așa decât lui Valentine.

Îl simți oftând, apoi puse o mână peste a ei, care stătea pe pieptul lui. Degetele lui erau reci, lungi și subțiri, atât de familiare, încât ea le-ar fi putut recunoaște și pe întuneric.

— S-ar putea să locuim aici într-o bună zi, zise el. Împreună.

Ea zâmbi, știind că n-o putea vedea, dar nu se putu abține.

— Crezi că mă poți câștiga cu o casă luxoasă? zise ea. Nu te pripi, Jace. Jace *Herondale*, adăugă ea și își înfășură brațele în jurul lui, în ger.

Alec stătea pe marginea acoperișului, legănându-și picioarele în gol. Bănuia că dacă vreunul dintre părinții lui venea acasă și se uita în sus, avea să-l vadă și să strige la el, dar se îndoia că Maryse sau Robert s-ar întoarce prea curând. Fuseseră chemați la biroul Consulului după întrunire și probabil mai erau încă acolo. Noul tratat cu spiritele naturii

trebuia să fie bătut în cuie săptămâna următoare, timp în care ei rămâneau în Idris, în vreme ce restul familiei Lightwood se ducea înapoi la New York și sărbătorea Anul Nou fără ei. Alec, practic, avea să conducă Institutul săptămâna aceea. A fost surprins să descopere că de fapt abia aștepta.

Responsabilitatea era o metodă bună pentru a-ți lua mintea de la alte lucruri. Lucruri precum felul în care arătase Jocelyn când fiul ei murise sau cum Clary își înăbușise suspinele, la podea, când își dăduse seama că se întorseseră din Edom fără Simon. Felul în care arătase Magnus, pustiit de disperare, când rostise numele tatălui său.

Pierderea făcea parte din viața de vânător de umbre, te așteptai la ea, asta însă nu-l ajutase pe Alec când îi văzuse expresia lui Helen în Sala Acordurilor, la aflarea veștii că era exilată pe Insula Wrangel.

— N-ai fi putut face nimic. Nu te pedepsi singur.

Vocea din spatele lui îi era cunoscută; Alec închise ochii strâns, încercând să-și liniștească respirația înainte de a răspunde.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el.

Se auzi un foșnet de haine când Magnus se instală lângă Alec, pe marginea acoperișului. Alec furișă o privire într-o parte, la el. Îl văzuse pe Magnus numai de două ori, foarte scurt, de când se întorseseră din Edom — odată când Frații Tăcuți le dăduseră drumul din carantină, și încă o dată astăzi, în Sala Acordurilor. În niciuna din ocazii nu avuseseră timp să vorbească. Alec se uita la el cu un dor pe care-l bănuia prost deghizat. Magnus își recăpătase culoarea sănătoasă, după înfățișarea vlăguită pe care o avusese în Edom; rănile i se vindecaseră în mare măsură, iar ochii îi erau din nou strălucitori, sclipind sub cerul voalat.

Alec își aminti cum îl luase în brațe pe Magnus, pe tărâmul demonilor, când îl găsise înlănțuit, și se întrebă de ce lucrurile erau mult mai ușor de făcut când credeai că urmează să mori.

— Ar fi trebuit să spun ceva, zise Alec. Am votat împotriva trimiterii ei în surghiun.

— Știu, zise Magnus. Tu și încă vreo zece persoane. A fost covârșitor votul pentru. Clătină din cap. Oamenii se sperie și își varsă

nădufful pe oricine li se pare că e diferit. E același ciclu pe care l-am văzut de o mie de ori.

— Mă face să mă simt atât de inutil.

— Ești orice, numai inutil nu. Magnus își lăsă capul pe spate, ochii lui cercetând cerul pe care stelele începuseră să-și facă apariția, una câte una. Tu mi-ai salvat viața.

— În Edom? zise Alec. Am dat o mână de ajutor, dar, pe cinstite, tu ți-ai salvat propria viață.

— Nu numai în Edom, zise Magnus. Eram... am aproape patru sute de ani, Alexander. Magicienii, pe măsură ce îmbătrânesc, încep să se calcifieze. Încetează să mai fie în stare *să simtă* diverse lucruri. Să le pese, să se emoționeze sau să fie surprinși. Întotdeauna mi-am spus că asta n-o să se întâmple niciodată și cu mine. Că o să încerc să fiu Peter Pan, să nu cresc niciodată, să-mi păstrez totdeauna un simț al uimirii. Că întotdeauna o să mă îndrăgostesc, o să fiu surprins, o să fiu deschis pentru a fi rănit în aceeași măsură în care o să fiu deschis pentru a fi fericit. Dar în ultimii douăzeci de ani sau cam așa am simțit cum mă cuprinde, încetul cu încetul, și pe mine. N-a fost nimeni în viața mea înainte de tine, multă vreme. Nimeni pe care să-l iubesc. Nimeni care să mă surprindă sau care să-mi taie respirația. Până să apari tu la petrecerea aceea, începusem să mă gândesc că n-am să mai simt niciodată ceva atât de puternic.

Alec își reluă respirația și se uită în jos, la mâinile lui.

— Ce spui? întrebă, cu voce tremurătoare. Că vrei să fim din nou împreună?

— Dacă vrei și tu, zise Magnus și într-adevăr suna nesigur, într-atât încât Alec să se uite la el cu surprindere.

Magnus arăta foarte tânăr, cu ochii larg deschiși, aurii-verzui, cu părul mângâindu-i tâmplele în șuvițe negre.

— Dacă tu...

Alec rămase pe loc, ca paralizat. Săptămâni de-a rândul visase cu ochii deschiși cum Magnus îi spunea exact aceste cuvinte, dar acum că Magnus chiar i le spunea, nu le simțea cum ar fi crezut că avea să le

simtă. Nu se produsese niciun foc de artificii în pieptul lui; se simțea gol și rece.

— Nu știu, răspunse el.

Lumina se stinse din ochii lui Magnus. Zise:

— Bine, pot să înțeleg că tu... n-am fost foarte bun cu tine.

— Nu, o trânti Alec pe șleau. N-ai fost, dar bănuiesc că e greu să te desparți de cineva cu bunătate. Problema este că *mie* îmi pare rău de ceea ce am făcut. Am greșit. Incredibil de tare. Dar motivul pentru care am făcut-o n-o să se schimbe. Nu-mi pot petrece toată viața simțind că nu te cunosc deloc. Tu tot spui că trecutul e trecut, dar trecutul te-a făcut cel care ești. Vreau să știu despre viața ta. Și dacă nu ești dornic să-mi vorbești despre ea, atunci n-ar trebui să fiu cu tine. Pentru că eu mă cunosc bine și știu că n-am să fiu niciodată împăcat cu asta. Deci n-ar trebui să ne pun pe amândoi să mai trecem o dată prin ce am trecut.

Magnus își aduse genunchii la piept. În amurgul din ce în ce mai întunecat, arăta deșirat, în umbre, tot numai picioare și brațe și degete subțiri scânteind de inele.

— Te iubesc, zise el liniștit.

— Nu..., replică Alec. Nu. Nu e corect. De altfel... Își întoarse privirile de la el. Mă îndoiesc că sunt primul care ți-a zdrobit vreodată inima.

— Inima mea a fost zdrobită de mai multe ori decât a fost încălcată Legea Conclavului care interzice vânătorilor de umbre să se angajeze în relații romantice cu repudiații, zise Magnus, dar vocea lui suna iritată. Alec... ai dreptate.

Alec își întoarse ochii, uitându-se pieziș. Nu crezuse că avea să-l vadă vreodată pe magician atât de vulnerabil.

— Nu e drept față de tine, zise Magnus. Întotdeauna mi-am spus că aveam să fiu deschis la experiențe noi, așa că, atunci când am început să... să devin împietrit, am fost șocat. Am crezut că făcusem totul corect, neînchizându-mi inima. Și apoi m-am gândit la ceea ce ai spus tu și mi-am dat seama că începusem să mor pe dinăuntru. Dacă nu spui

niciodată nimănui adevărul despre tine însuți, în cele din urmă începi să uiți. Dragostea, inima zdrobită, bucuria, disperarea, lucrurile bune pe care le-am făcut, lucrurile rușinoase pe care le-am făcut — dacă le țin pe toate închise în mine, amintirile mele despre ele încep să dispară. Și atunci și eu voi dispărea.

— Eu...

Alec nu știa ce să spună.

— Am avut mult timp să mă gândesc, după ce ne-am despărțit noi doi, zise Magnus. Și am scris asta.

Scoase un carnețel din buzunarul jachetei sale: un carnețel cu spirală foarte obișnuit, cu hârtie dictando, dar când îl deschise, Alec putu observa că paginile erau acoperite cu un scris de mână fin, cu înflorituri. Scrisul de mână al lui Magnus.

— Mi-am scris viața pe hârtie.

Alec făcu ochii mari.

— Toată viața ta?

— Nu toată, răspunse Magnus cu prudență. Dar o parte dintre incidentele care m-au schimbat. Cum l-am întâlnit prima oară pe Raphael, când el era foarte tânăr, zise Magnus, întristat. Cum m-am îndrăgostit de Camille. Povestea Hotelului Dumort, deși a trebuit să mă ajute Catarina cu asta. Unele dintre primele mele iubiri și unele dintre ultimele. Nume pe care s-ar putea să le cunoști — Herondale...

— Will Herondale, zise Alec. Camille a pomenit de el.

Îi luă carnețelul; paginile subțiri păreau rugoase, de parcă Magnus apăsase foarte tare cu penița pe hârtie când le scrisese.

— Ai fost... *cu* el?

Magnus râse și clătină din cap.

— Nu... deși sunt mulți Herondale în carnețelul ăsta. Fiul lui Will, James Herondale, era remarcabil, la fel și sora lui James, Lucie, dar trebuie să spun că Stephen Herondale m-a cam scos în afara familiei, până când să apară Jace. Băiatul ăla a fost o pilulă amară. Observă că Alec se uita lung la el și adăugă, grăbit: Niciun Herondale. Niciun vânător de umbre, de fapt.

— Niciun vânător de umbre?

— Niciunul în inima mea cum ești tu, zise Magnus. Bătu ușor cu degetul în carnețel. Consideră ăsta o primă tranșă din tot ce vreau să-ți povestesc. N-am fost sigur, dar am sperat... dacă ai vrea să fii cu mine așa cum vreau eu să fiu cu tine, ai putea lua asta drept dovadă. Dovadă că sunt gata să-ți dăruiesc ceea ce nu i-am mai dăruit nimănui vreodată: trecutul meu, adevărul despre mine însumi. Vreau să-mi împart viața cu tine, și asta înseamnă ziua de azi, și viitorul, și tot trecutul meu, dacă vrei și tu. Dacă mă vrei.

Alec lăsă carnețelul în jos. Pe prima pagină era o dedicație: *Dragă Alec...*

Putu vedea drumul din fața lui foarte clar: i-ar fi putut înapoia carnețelul, îndepărtându-se de Magnus, găsind pe altcineva, un vânător de umbre, pe care să-l iubească, împreună cu care să trăiască, să împartă afinitatea zilelor și nopților previzibile, poezia cotidiană a unei vieți obișnuite.

Sau putea face pasul în necunoscut și să-l aleagă pe Magnus, poezia străinului de departe, intensitatea și mânia lui, supărările și bucuriile lui, abilitățile extraordinare ale magiei lui și nu mai puțin uimitoarea magie a modului extraordinar în care iubea.

Nici nu era vorba de o alegere adevărată. Alec trase adânc aer în piept și sări.

— Bine, zise el.

Magnus se răsuci brusc spre el, prin întuneric, tot un ghem de energie acum, tot numai pomeți și ochi sclipitori.

— Serios?

— Serios, zise Alec.

Întinse o mână și își împleti degetele cu ale lui Magnus. Era ca o lumină aprinsă în pieptul lui Alec, acolo unde fusese numai beznă. Magnus își puse degetele sale lungi pe sub bărbia lui Alec și-l sărută, atingându-l ușor: un sărut lent și blând, un sărut care făgăduia mai mult, mai târziu, când nu mai erau pe un acoperiș și puteau fi văzuți de orice trecător.

— Deci eu sunt primul tău vânător de umbre, hm? zise Alec, când se desprinseră, în cele din urmă, din sărut.

— Tu ești primul în atât de multe privințe, Alec Lightwood, răspunse Magnus.

Soarele apunea când Jace o conduse pe Clary la casa lui Amatis, o sărută, și plecă înapoi, pe lângă canal, spre casa Inchizitorului. Clary îl privi îndepărtându-se, înainte de a intra în casă cu un oftat; era bucuroasă că plecau a doua zi.

Erau lucruri pe care le iubea la Idris. Alicante încă mai era cel mai frumos oraș pe care îl văzuse vreodată: pe deasupra caselor, acum, putea vedea luminile apusului reflectându-se scânteietor în vârfurile turnurilor transparente ale demonilor. Casele înșiruite de-a lungul canalului erau îmblânzite de penumbră, ca niște siluete catifelate. Dar era dureros de trist să fii în casa lui Amatis, știind acum, cu siguranță, că ea n-avea să se mai întoarcă aici niciodată.

Înăuntru, casa era călduroasă și puțin luminată. Luke stătea pe sofa, citind o carte. Jocelyn adormise lângă el, ghemuită, cu un pled aruncat peste ea. Luke îi zâmbi lui Clary când intră și-i făcu semn spre bucătărie, făcând un gest bizar, pe care Clary îl traduse ca pe o indicație că ar fi găsit mâncare acolo, dacă îi era foame.

Ea dădu din cap și urcă în vârful picioarelor la etaj, cu grijă să nu-și trezească mama. Se duse în camera ei, scoțându-și haina din mers; îi luă o clipă să-și dea seama că mai era cineva acolo.

Camera era înghețată, aerul rece pătrunzând pe fereastra pe jumătate deschisă. Pe pervaz stătea Isabelle. Purta cizme înalte, încheiate la fermoar peste jeanși; părul îi era desfăcut, fluturând ușor în vântul de afară. Ea întoarse capul când intră Clary în cameră și zâmbi forțat.

Clary se duse la fereastră și se cocoță lângă Izzy. Era loc pe pervaz pentru amândouă, dar cu greu; vârfurile pantofilor ei sport se împingeau în piciorul lui Izzy. Ea își puse mâinile una peste alta pe genunchi și așteptă.

— Scuze, zise Isabelle, în cele din urmă. Probabil că ar fi trebuit să vin pe ușa din față, dar n-am vrut să dau ochii cu părinții tăi.

— A fost totul OK la întrunirea Consiliului? întrebă Clary. S-a întâmplat ceva...

Isabelle râse scurt.

— Spiritele naturii au fost de acord cu condițiile Conclavului.

— Păi, asta-i bine, nu?

— Poate. Magnus n-a părut să fie de aceeași părere. Isabelle oftă. E vorba că... Au existat împunsături de răutate și mânie peste tot. N-a mai părut o victorie. Și o trimit pe Helen Blackthorn pe Insula Wrangel, ca să „studieze protecțiile". Înțelegi? Vor s-o surghiunească pentru că are sânge de elf.

— Asta-i groaznic! Și Aline?

— Aline o să plece cu ea: i-a spus lui Alec, zise Isabelle. E un oarecare unchi care vine să-i ia în custodie pe copiii Blackthorn și fata... cea care vă place, pe tine și pe Jace.

— Numele ei este Emma, zise Clary, împungând în piciorul lui Isabelle cu pantoful ei. Ai putea *încerca* să ții minte. Ea chiar ne-a fost de mare folos.

— Da, mi-e cam greu să fiu recunoscătoare, în clipa asta. Isabelle își frecă palmele pe picioarele îmbrăcate în denim și trase adânc aer în piept. Știu că nu exista nicio altă cale. Tot încerc să-mi închipui vreuna, dar nu-mi vine nicio idee. A trebuit să mergem după Sebastian și a trebuit să ieșim din Edom, altminteri oricum am fi murit, dar îmi lipsește Simon. Mi-e dor de el tot timpul și am venit aici pentru că tu ești singura căreia îi lipsește Simon la fel de mult ca și mie.

Clary stătu nemișcată. Isabelle se juca în neștire cu piatra roșie de la gâtul ei, uitându-se pe fereastră cu un soi de privire fixă pe care Clary o cunoștea. Era genul de privire care spunea: *Încerc să nu plâng.*

— Știu, zise Clary. Și mie mi-e dor de el tot timpul, numai că altfel. E ca și când m-aș trezi și mi-ar lipsi un braț sau un picior, ceva care a fost totdeauna acolo ca să mă pot bizui pe el, iar acum nu mai e.

Isabelle continua să se uite pe fereastră.

— Povestește-mi despre telefon, zise ea.

— Nu știu, șovăi Clary. A ieșit urât, Izzy. Nu cred că vrei într-adevăr să...

— *Povestește-mi,* spuse Izzy printre dinți, iar Clary oftă și dădu din cap.

Nu că nu și-ar fi adus aminte; fiecare secundă din ceea ce se întâmplase îi rămăsese întipărită cu foc în creier.

Trecuseră trei zile de când se întorseseră, trei zile în care toți fuseseră în carantină. Niciun vânător de umbre nu mai supraviețuise până atunci unei călătorii pe tărâmul demonilor, iar Frații Tăcuți voiseră să fie absolut siguri că nu aduseseră magie neagră cu ei. Trei zile, Clary urlase la Frații Tăcuți să-i dea stela ei, că voia un Portal, că voia să-l vadă pe Simon, voia să se ducă cineva doar să verifice, să vadă dacă era bine. Nu se văzuse nici cu Isabelle, nici cu ceilalți în timpul acestor trei zile, nici măcar cu mama ei sau cu Luke, dar probabil cu toții trebuie să-și fi adus partea lor de țipete, pentru că în momentul în care au fost eliberați de Frați, un gardian apăruse și o condusese pe Clary în biroul Consulului.

În biroul Consulului, în cea mai bine păzită parte a Citadelei din vârful colinei, exista singurul telefon funcțional din Alicante.

Fusese vrăjit să funcționeze undeva pe la începutul secolului al douăzecilea de către magicianul Ragnor Fell, cu puțin înainte de apariția mesajelor de foc. Supraviețuise diverselor încercări de a-l scoate pe ideea că ar putea perturba protecțiile, deși nu dăduse niciun semn c-ar interfera vreodată.

Singura a doua persoană din încăpere era Jia Panhallow și i-a făcut semn lui Clary să ia loc.

— Magnus Bane m-a informat despre ceea ce s-a petrecut cu prietenul tău, Simon Lewis, pe tărâmul demonilor, zisese ea. Am ținut să-ți spun că îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Dar nu e *mort*, scrâșnise Clary printre dinți. Cel puțin, ar trebui să nu fie. S-a ostenit careva să verifice? S-a dus careva să vadă dacă e bine?

— Da, zisese Jia, mai curând neașteptat. Este bine, locuiește acasă la el, împreună cu mama și sora lui. Pare absolut în regulă: nu mai este vampir, bineînțeles, ci un simplu mundan care duce o viață foarte obișnuită. Din supravegherea lui reiese că nu-și mai aduce aminte absolut nimic despre Lumea Umbrelor.

Clary tresărise, apoi își regăsise curajul.

— Vreau să vorbesc cu el.

Jia își strânsese buzele.

— Cunoști Legea. Nu-i poți spune unui mundan despre Lumea Umbrelor decât dacă este în primejdie. Nu-i poți dezvălui adevărul, Clary. Magnus a spus că demonul care v-a eliberat v-a explicat același lucru.

Demonul care v-a eliberat. Deci Magnus nu menționase că era tatăl lui — nu că l-ar fi învinuit pentru asta. Nici ea n-avea să-i trădeze secretul.

— N-o să-i spun lui Simon nimic, bine? Vreau doar să-i aud vocea. Am nevoie să știu că este bine.

Jia oftase și împinsese telefonul spre ea. Clary îl înșfăcase, întrebându-se cum se telefona în afara Idrisului — cum își plăteau facturile de telefon? — apoi decisese, la naiba, avea să sune ca și când ar fi fost deja în Brooklyn. Dacă n-ar fi mers așa, avea să ceară indicații.

Spre surprinderea ei, auzi cum sună și i se răspunse aproape imediat, vocea familiară a mamei lui Simon răsunând pe fir:

— Alo?

— Alo! Clary aproape că scăpase receptorul din mână; palma ei era umedă de transpirație. Simon e acasă?

— Ce? Oh, da, e în camera lui, zisese Elaine. Pot să-i spun cine-l sună?

Clary închisese ochii.

— Clary.

Urmase o scurtă tăcere, apoi Elaine spusese:

— Scuze, cine?

— Clary Fray. Simțise un gust metalic amar în fundul gâtlejului. Eu... sunt o colegă de la Saint Xavier. Voiam să-i vorbesc despre tema noastră la engleză.

— Oh! Păi, bine, atunci, zisese Elaine. Mă duc să-l chem.

Pusese telefonul jos, iar Clary așteptase, așteptase ca femeia care-l aruncase afară din casa ei pe Simon și-l numise monstru, și-l lăsase, îngenuncheat, să verse sânge la canal, să se ducă să vadă dacă voia să răspundă la un telefon ca un adolescent normal.

N-a fost vina ei. A fost Pecetea lui Cain, acționând asupra ei fără să-și dea ea seama, prefăcându-l pe Simon într-un Rătăcitor, despărțindu-l de familia lui, își spusese Clary, dar asta nu-i împiedicase valul arzător de mânie și de neliniște să-i inunde venele. Auzise zgomotul pașilor lui Elaine îndepărtându-se; murmur de voci, alți pași...

— Alo?

Clary auzise vocea lui Simon și aproape că scăpase telefonul din mână. Inima îi bătuse, gata să se facă fărâme. Și-l putuse imagina atât de clar, slăbănog și cu păr șaten-închis, sprijinindu-se de masa de pe holul îngust, de lângă ușa de la intrarea casei Lewis.

— Simon, zisese ea. Simon, eu sunt. Clary.

Urmase o pauză. Când vorbise din nou, păruse nedumerit.

— Eu... Ne cunoaștem?

Simțise fiecare cuvânt ca pe un cui înfipt în carnea ei.

— Suntem împreună la cursul de engleză, zisese ea, ceea ce era adevărat, într-un fel — avuseseră aproape toate orele împreună când Clary se mai ducea la liceul mundan. La domnul Price.

— Oh, bine. Nu sunase neprietenos; destul de vesel, dar încurcat. Îmi pare foarte rău. Am un blocaj mental complet pentru chipuri și nume. Care-i treaba? Mama zicea că era ceva despre temă, dar nu cred că avem vreo temă pentru seara asta.

— Pot să te întreb ceva? zisese Clary.

— În legătură cu *Povestea despre două orașe*? păruse el amuzat. Uite, eu n-am citit-o încă. Îmi plac mai mult chestiile moderne. *Catch-22, De veghe în lanul de secară* — orice cu „cârlig"[1] în titlu, bănuiesc.

Flirta puțin, gândise Clary. Trebuie să-și fi închipuit că-l sunase din senin pentru că îl socotea simpatic. O fată oarecare de la școală, căreia el nu-i cunoștea nici măcar numele.

— Cine este cel mai bun prieten al tău? întrebase ea. Cel mai bun prieten din toată lumea?

El tăcuse un moment, apoi râsese.

---

[1] Joc de cuvinte: *catch*, care înseamnă și cârlig, se regăsește în ambele titluri menționate, *Catch-22* și *The Catcher in the Rye*.

— Ar fi trebuit să ghicesc că asta era despre Eric, spusese el. Știi, dacă voiai numărul lui de telefon, puteai pur și simplu să i-l ceri lui...

Clary închisese și rămăsese uitându-se fix la el de parcă ar fi fost un șarpe veninos. Era conștientă de vocea Jiei, întrebând-o dacă se simțea bine, întrebând-o ce se întâmplase, dar ea nu răspunsese, doar își încleștase fălcile, hotărâtă să nu cumva să plângă în fața Consulului.

— Nu crezi că poate se prefăcea? zise Isabelle acum. Pretinzând că nu știa cine erai, știi tu, pentru că ar fi fost periculos?

Clary șovăi. Vocea lui Simon fusese atât de voioasă, atât de banală, atât de *complet obișnuită*. Nimeni nu putea imita asta.

— Sunt absolut sigură, zise ea. Nu-și aduce aminte de noi. Nu poate.

Izzy își întoarse privirea de la fereastră, iar Clary putu vedea clar lacrimile adunate în ochii ei.

— Vreau să-ți spun ceva, zise Isabelle. Și nu vreau să mă urăști.

— N-aș putea să te urăsc, zise Clary. Nu-i cu putință.

— E aproape mai rău, zise Isabelle, decât dac-ar fi fost mort. Dacă ar fi fost mort, aș putea să-l plâng, dar așa nu știu ce să cred — e teafăr, e în viață, ar trebui să fiu recunoscătoare. Nu mai este vampir și el n-a putut suferi faptul că era un vampir. Ar trebui să fiu fericită. Dar nu sunt fericită. Mi-a spus că mă iubește. Mi-a spus că mă iubește, Clary, iar acum nici măcar nu știe cine sunt. Dacă ar fi să stau în fața lui, nu mi-ar recunoaște chipul. E ca și când n-aș fi contat niciodată. Nimic din ce a fost n-a contat sau nu s-a întâmplat vreodată. El nu m-a iubit niciodată. Isabelle își șterse furioasă fața. *Urăsc* asta! izbucni ea deodată. Urăsc senzația asta, ca și când ar sta cineva pe pieptul meu.

— Când îți lipsește cineva?

— Da, zise Isabelle. N-am crezut niciodată c-am s-o simt pentru vreun *băiat*.

— Nu vreun băiat, zise Clary. Pentru Simon. Și el chiar te-a iubit. Și chiar a contat. Poate că el nu-și amintește, dar tu îți amintești. Și eu. Simon care locuiește acum în Brooklyn e același Simon așa cum era

până în urmă cu șase luni. Și asta nu-i o nenorocire atât de mare. A fost minunat. Dar s-a schimbat când l-ai cunoscut tu: a devenit mai puternic, și a fost rănit, și a fost diferit. Și acel Simon a fost cel de care te-ai îndrăgostit tu și care s-a îndrăgostit de tine, așa că îl plângi, pentru că a dispărut. Dar îl mai poți păstra viu într-un fel amintindu-ți de el. Amândouă putem.

Isabelle scoase un sunet înecat.

— *Urăsc* să pierd oameni, zise ea și în voce îi răsună un ton sălbatic: disperarea cuiva care pierduse prea mult, prea devreme în viață. Urăsc asta.

Clary o luă pe Izzy de mână — mâna ei dreaptă, subțire, cea cu runa Vederii întinsă peste nodurile degetelor.

— Știu, zise Clary. Dar adu-ți aminte și de oamenii pe care i-ai câștigat. Eu te-am câștigat pe tine. Sunt recunoscătoare pentru asta.

Îi strânse mâna lui Izzy, tare, tare, și pentru o clipă nu primi niciun răspuns. Apoi degetele lui Isabelle se strânseră peste ale ei. Rămaseră în tăcere acolo, pe pervaz, cu mâinile strâns împreunate peste distanța dintre ele.

Maia stătea pe canapea, în apartament — apartamentul ei, acum. Ca lider de haită primeai un mic salariu, iar ea decisese să folosească banii pentru chirie, ca să păstreze ceea ce fusese înainte locuința lui Jordan și a lui Simon, să împiedice ca lucrurile lor să fie aruncate în stradă de un proprietar furios, gata să-i evacueze. În cele din urmă, avea să se uite prin lucrurile lor, să împacheteze ce putea, să trieze printre amintiri. Să exorcizeze stafiile.

Pentru astăzi, totuși, era mulțumită să stea și să se uite la ce îi sosise din Idris, într-un mic pachet de la Jia Penhallow. Consulul nu îi mulțumise pentru avertismentul pe care i-l dăduse, deși o felicitase că devenise noul lider permanent al haitei din New York. Tonul ei fusese rece și distant. Dar înfășurat în hârtie era un sigiliu de bronz, sigiliul conducătorului Praetor Lupus, sigiliul cu care membrii familiei Scott întotdeauna își semnaseră scrisorile. Fusese recuperat din ruinele

de pe Long Island. Alături, găsise și un bilețel, cu trei cuvinte scrise de mâna grijulie a Jiei.

Un nou început.

— O să fiți bine. Promit.

Era probabil a șase suta oară când Helen spunea același lucru, gândi Emma. Probabil ar fi avut mai mult efect dacă n-ar fi sunat de parcă încerca să se convingă pe ea însăși.

Helen aproape terminase de împachetat lucrurile pe care și le adusese cu ea în Idris. Unchiul Arthur (îi spusese Emmei să-l numească tot așa) îi făgăduise c-o să-i trimită restul. El aștepta la parter, cu Aline, ca s-o escorteze pe Helen la Citadelă, unde avea să se ducă prin Portal pe Insula Wrangel; Aline avea să o urmeze, săptămâna viitoare, după ultimele tratate și voturi din Alicante.

Totul suna plictisitor, complicat și oribil pentru Emma. Ea nu știa decât că îi părea rău că se gândise odată că Helen și Aline erau prea sentimentale. Helen nu părea deloc sentimentală acum, doar tristă, cu ochii roșii și mâinile tremurătoare când închise fermoarele genții și se întoarse spre pat.

Era un pat enorm, destul de mare pentru șase persoane. Julian stătea pe el, rezemat de tăblie, într-o parte, Emma, de partea cealaltă. Ar fi încăput tot restul familiei între ei doi, gândi Emma, dar Dru, gemenii și Tavvy dormeau în camerele lor. Dru și Livvy plânseseră; Tiberius acceptase vestea plecării lui Helen cu ochii mari, buimăciți, de parcă n-ar fi știut ce se întâmplase sau de parcă ar fi trebuit să dea el vreun răspuns. În cele din urmă, îi strânsese mâna și îi urase, solemn, mult noroc, de parcă ar fi fost o colegă plecând într-o călătorie de afaceri. Ea izbucnise în plâns.

— Oh, Ty, zisese ea și el o ștersese, părând înspăimântat.

Helen îngenunchease acum, ca să fie cu ochii la aproape același nivel cu ai lui Jules, care stătea pe pat.

— Să ții minte ce am spus eu, bine?

— O să fim bine, o imită Julian.

Helen îi strânse mâna.

— Urăsc să vă părăsesc, zise ea. Aș fi avut grijă de voi, dac-aș fi putut. Știi asta, nu-i așa? Aș fi preluat sarcinile de la Institut. Vă iubesc pe toți atât de mult.

Julian se fâstâci cum numai un băiat de doisprezece ani s-ar fi putut fâstâci auzind cuvântul „iubire".

— Știu, izbuti să spună.

— Singurul motiv pentru care pot să plec este acela că sunt sigură că vă las pe toți pe mâini bune, zise ea, privindu-l pătrunzător.

— Te referi la unchiul Arthur?

— Mă refer la tine, răspunse ea și Jules făcu ochii mari. Știu că e mult ce-ți cer, adăugă ea. Dar mai știu și că depinde de tine. Știu că tu poți s-o ajuți pe Dru cu coșmarurile ei și să ai grijă de Livia și Tavvy, și poate chiar unchiul Arthur va putea să facă asta. E destul de drăguț. Cam distrat, dar pare să vrea să încerce...

Vocea i se stinse.

— Dar Ty este... Helen oftă. Ty este special. El... traduce lumea diferit de noi, ceilalți. Nu toată lumea poate vorbi limba lui, dar tu poți. Să ai grijă de el pentru mine, bine? O să fie extraordinar. Doar că va trebui să nu lăsăm Conclavul să înțeleagă cât de special este. Lor nu le plac oamenii care sunt diferiți, sfârși ea, cu amărăciune în glas.

Julian se ridicase în capul oaselor acum, părând îngrijorat.

— Ty mă urăște, zise el. Mi se împotrivește tot timpul.

— Ty te iubește, zise Helen. Doarme cu albina aceea pe care i-ai dăruit-o tu. Te urmărește tot timpul. Vrea să fie ca tine. Numai că e... e greu, zise ea.

Căci nu știa cum să exprime ce voia să spună: că Ty era invidios pe modul în care Julian se descurca atât de ușor prin lume, că îi făcea atât de ușor pe oameni să-l iubească și că lucrurile pe care Julian le făcea în fiecare zi fără să se gândească, lui Ty i se păreau trucuri magice.

— Uneori e greu când vrei să fii precum cineva, dar nu știi cum.

O cută adâncă de nedumerire apăru între sprâncenele lui Julian, dar se uită la Helen și dădu din cap.

— O să am grijă de Ty, zise el. Promit.

— Bine. Helen se ridică și-l sărută grăbit pe Julian pe creștetul capului. Pentru că el e uimitor și special. Cu toții sunteți. Apoi îi zâmbi Emmei: Și tu, Emma, zise ea, iar vocea i se gâtui la numele Emmei, de parcă ar fi urmat să plângă.

Își închise ochii, îl mai îmbrățișă o dată pe Julian și ieși în fugă din cameră, înșfăcându-și valiza și haina din mers. Emma o putu auzi alergând la parter și apoi ușa de la intrare a casei se închise, într-un murmur de voci.

Emma se uită la Julian. Stătea în capul oaselor țeapăn, cu pieptul zbuciumându-se și respirația accelerată de parcă ar fi alergat. Ea îl luă repede de mână și îi trasă în palmă:

C-E-A-I-P-Ă-Ț-I-T?

— Ai auzit-o pe Helen, zise el, în șoaptă. Are încredere în mine că voi avea grijă de ei. Dru, Tavvy, Livvy, Ty. Practic de întreaga familie. Eu o să fiu... am doisprezece ani, Emma, și o să am patru copii!

Neliniștită, începu să scrie: B-A-N-O-S-Ă-A-I...

— Nu e nevoie să faci asta, o întrerupse el. Doar nu sunt părinții aici ca să ne audă.

Era un lucru deosebit de crud din partea lui Julian, iar Emma înghiți cu greutate nodul din gât.

— Știu, zise ea, în cele din urmă. Dar e de parcă aș avea un limbaj secret cu tine. Vreau să spun, cu cine altcineva am putea vorbi lucrurile astea, dacă nu vorbim unul cu celălalt?

El se lăsă încet cu spatele pe tăblia patului și-și întoarse fața spre ea.

— Adevărul este că nu-l cunosc deloc pe unchiul Arthur. L-am văzut numai de sărbători. Știu că Helen spune că-l știe și că e grozav și toate celelalte, dar ei sunt frații și surorile *mele*. Eu îi cunosc. El nu.

Mâinile lui erau strânse în pumni.

— O să am grijă de ei. O să fiu sigur că au tot ce-și doresc și nimic n-o să le mai fie luat vreodată.

Emma întinse mâna după brațul lui și, de data asta, el i-l dădu, lăsându-și pleoapele să-i cadă pe jumătate, în timp ce ea scrise cu degetul arătător pe interiorul încheieturii mâinii lui: O-S-Ă-T-E-A-J-U-T-E-U.

El îi zâmbi, dar ea îi putu vedea tensiunea din spatele ochilor.

— Știu c-o să mă ajuți, zise el. Întinse mâinile și le prinse pe ale ei, strângându-le. Știi care a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Mark, înainte să fie luat? întrebă, sprijinindu-se de tăblia patului; arăta absolut epuizat. A spus: „Rămâi cu Emma." Așa că o să rămânem unul cu celălalt. Pentru că asta fac *parabatai*-i.

Emma avu senzația că-i scapă brusc tot aerul din plămâni. *Parabatai*. E un cuvânt mare — pentru vânătorii de umbre, unul dintre cele mai mari, cuprinzând una dintre cele mai intense emoții pe care le-ai putea avea vreodată, cel mai important legământ pe care l-ai putea face vreodată altei persoane, care să nu fie despre dragostea romantică sau căsătorie.

Ea ar fi vrut să-i spună lui Julian, când se întorseseră acasă, ar fi vrut să-i spună cumva că, atunci când rostise cuvintele acelea în biroul Consulului, cum că ei urmau să fie legați ca *parabatai*, se gândise la mai mult decât că voia să fie *parabatai*-ul lui. *Spune-i*, o îndemnă o voce subțirică din capul ei. *Spune-i c-ai făcut-o pentru că aveai nevoie să stai în Los Angeles; spune-i c-ai făcut-o pentru că aveai nevoie să fii acolo ca să afli ce s-a întâmplat cu părinții tăi. Să te răzbuni.*

— Julian, zise ea încet, dar el nu se mișcă.

Ochii lui erau închiși, genele negre atingându-i ușor obrajii. Lumina lunii pătrundea pe fereastră și îl îmbăia în alb și argintiu. Oasele feței lui deja începuseră să se accentueze, să-și piardă delicatețea copilăriei. Ea putu deodată să-și imagineze cum avea să arate când va fi mai mare, mai dezvoltat și mai solid, un Julian matur. Avea să fie atât de atrăgător, gândi ea; fetele o să se bată pe el, iar una dintre ele avea să i-l ia pentru totdeauna, pentru că Emma îi era *parabatai*, ceea ce însemna că de acum nu va mai putea fi niciodată una dintre acele fete.

Jules murmură și se mișcă în somnul lui agitat. Brațul lui stătea întins spre ea, degetele lui erau aproape de umărul ei. Mâneca i se ridicase până la cot. Ea întinse mâna și, cu băgare de seamă, îi scrise pe pielea dezgolită a antebrațului, acolo unde pielea era mai palidă și mai fină, nemarcată încă de nicio cicatrice.

Î-M-I-P-A-R-E-A-T-Â-T-D-E-R-Ă-U-J-U-L-E-S.

Apoi se dădu înapoi, ținându-și respirația, dar el nu simțise și nu se trezi.

Epilog

FRUMUSEȚEA A O MIE DE STELE

Mai, 2008

VĂZDUHUL ÎNCEPUSE SĂ ARATE PRIMELE PROMISIUNI CALDE ALE VERII: soarele strălucea, dogorâtor și strălucitor, la intersecția dintre Carroll Street și Sixth Avenue, iar copacii care străjuiau clădirile de gresie erau încărcați cu frunze verzi.

Clary își scosese jacheta subțire pe drumul de ieșire de la metrou și se oprise, în jeanși și maiou, vizavi de intrarea liceului St. Xavier, privind cum se deschid ușile și elevii ies puhoi pe trotuar.

Isabelle și Magnus trândăveau sub copacul din partea opusă, Magnus îmbrăcat într-un sacou de catifea și jeanși, Isabelle într-o rochie scurtă, argintie, de petrecere, care-i dezvelea Pecețile. Clary bănuia că și Pecețile sale erau destul de vizibile: pe brațele ei de sus până jos, pe burtă, unde maioul i se ridica pe trup, pe ceafă. Unele permanente, altele temporare. Toate însemnând-o ca diferită — diferită nu numai de elevele care roiau în fața intrării liceului, spunându-și la revedere unele celorlalte, ca la sfârșitul zilei de școală, făcând planuri să meargă

prin parc sau să se întâlnească, mai târziu, la Java Jones, ci diferită față de cea care fusese ea însăși cândva. Cea care fusese una dintre ele.

O femeie mai în vârstă cu un caniș și o pălăriuță minusculă fluiera în timp ce mergea pe stradă, în plin soare. Canișul se abătu din cale spre copacul de care se sprijineau Isabelle și Magnus; bătrâna se opri, fluierând. Isabelle, Clary și Magnus erau complet invizibili pentru ea.

Magnus îi aruncă patrupedului o căutătură feroce, iar acesta se retrase cu un scheunat, aproape târându-și după el stăpâna pe stradă. Magnus se uită după ei.

— Iluziile magice pentru invizibilitate au dezavantajele lor, remarcă el.

Isabelle schiță un zâmbet, care-i dispăru aproape imediat. Vocea ei, când vorbi, era gâtuită de sentimentele înăbușite.

— Iată-l.

Clary își ridică brusc capul. Ușile școlii se deschiseseră din nou și trei băieți ieșiseră pe treptele din față. Ea îi recunoscu și de peste drum. Kirk, Eric și Simon. Nimic nu se schimbase la Eric sau la Kirk; ea-și simți runa Vederii la distanță de pe braț scânteind când ochii ei trecură peste ei. Îl fixa pe Simon, absorbindu-i fiecare detaliu.

Fusese decembrie când îl văzuse ultima oară, palid, murdar și însângerat, pe tărâmul demonilor. Acum creștea odată cu trecerea vremii, se maturiza, nu mai era captiv în timp. Părul îi crescuse mai lung. îi cădea peste frunte, îi acoperea ceafa. Avea culoare în obraji. Rămăsese cu un picior pe ultima treaptă, cu trupul subțire și ciolănos, ca întotdeauna, poate un pic mai plin decât și-l amintea ea. Purta o bluză albastră decolorată pe care o avea de ani buni. Își împinse pe nas ramele aurii cu lentile pătrățoase, gesticulând însuflețit cu cealaltă mână, în care ținea câteva hârtii făcute sul.

Fără să-și ia ochii de la el, Clary bâjbâi după stelă, scoțând-o din buzunar și desenându-și o rună pe braț care-i anula runele de iluzie magică. Îl auzi pe Magnus mormăind ceva despre a fi mai cu băgare de seamă. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi văzut-o apărând deodată între copaci. Nimeni nu părea să se uite, totuși, iar Clary își vârî stela înapoi în buzunar. Mâna îi tremura.

— Noroc, zise Isabelle, fără s-o întrebe ce voia să facă.

Bănuia că era evident. Isabelle încă se mai sprijinea cu spatele de copac; arăta trasă la față și încordată, cu spatele foarte drept. Magnus își făcea de lucru învârtind un inel cu topaz albastru de pe mâna stângă; îi făcu doar cu ochiul lui Clary când ea coborî de pe trotuar.

Kirk se îndepărtase, dar Eric o văzu înaintea lui Simon; ea se încordă pentru o clipă, dar era limpede că amintirile despre ea îi fuseseră și lui șterse din minte. Îi aruncă o privire uimită, apreciativă, în mod clar întrebându-se dacă venea la el. Ea clătină din cap și făcu un semn cu bărbia spre Simon; Eric își înălță o sprânceană și îl bătu pe Simon pe umăr, spunând *Pe mai târziu, amice,* după care o luă din loc.

Simon se întoarse să se uite la Clary, iar ea parcă simți un pumn în plex. Îi zâmbi, cu părul șaten fluturându-i pe față. Își folosi mâna liberă să și-l dea la o parte.

— Bună, Simon, zise ea, oprindu-se în fața lui.

Ochii lui cafenii se întunecară nedumeriți, uitându-se lung la ea.

— Eu... Ne cunoaștem?

— Eram prieteni, zise ea, înghițind nodul din gât, apoi adăugă: cu mult timp în urmă. La grădiniță.

Simon ridică o sprânceană dubitativă.

— Trebuie să fi fost un țânc cu adevărat încântător, dacă mă mai ții minte de la șase ani.

— Te mai țin minte, zise ea. Le mai țin minte și pe mama ta, Elaine, și pe sora ta, Rebecca. Rebecca obișnuia să ne lase să ne jucăm cu jocul ei, Hungry Hungry Hippos, dar tu mâncai toate bilele.

Simon pălise puțin, pe sub tenul un pic bronzat.

— De unde... asta s-a întâmplat, într-adevăr, dar eram singur, zise el, vocea lui trecând de la uluire la altceva.

— Nu, nu erai. Se uita în ochii lui, dorindu-și ca el să-și aducă aminte, să-și aducă aminte *ceva.* Îți repet, am fost prieteni.

— Eu, pur și simplu... bănuiesc că nu... îmi amintesc, zise el încet, deși existau umbre, o întunecime în ochii lui deja întunecați care o făcură pe Clary să se îndoiască.

— Mama se căsătorește, zise ea, diseară. Eram în drum spre ea, de fapt.

El își frecă tâmpla cu mâna liberă.

— Și ai nevoie de un partener la nuntă?

— Nu. Am unul.

N-ar fi putut spune dacă el arăta dezamăgit sau și mai buimăcit, de parcă singurul motiv logic pe care și l-ar fi putut imagina pentru faptul că-l abordase tocmai dispăruse. Ea își simțea obrajii arzând. Cumva, să se facă de râs astfel era mai greu decât să se confrunte cu un cârd de demoni husa în Glick Park. (Ar fi trebuit să știe; i se întâmplase cu o seară în urmă.)

— Numai că... tu și mama erați cândva apropiați. Am crezut c-ar trebui să știi. E o zi importantă, iar dacă lucrurile ar fi fost în regulă, atunci ai fi fost și tu acolo.

— Eu... Simon înghiți în sec. Poftim?

— Nu e vina ta, zise ea. N-a fost niciodată vina ta. Nimic din toate astea. Se ridică pe vârfuri, cu usturimi în dosul pleoapelor, și-l sărută grăbit pe obraz. Să fii fericit, zise ea și plecă.

Putea vedea siluetele încețoșate ale lui Isabelle și Magnus, așteptând-o, pe partea cealaltă a străzii.

— Stai!

Ea se întoarse. Simon se grăbise după ea. Îi întindea ceva. Un anunț pe care îl scosese din teancul rulat pe care-l avea în mână.

— Trupa mea..., zise el, pe jumătate cerându-și scuze. Ar trebui să vii la un spectacol, poate. Cândva.

Ea luă fluturașul, dând din cap în tăcere, și o luă la fugă, trecând pe partea cealaltă a străzii. Îl simțea uitându-se după ea, dar nu putea îndura să se întoarcă și să-i vadă expresia de pe față: pe jumătate confuzie, pe jumătate milă.

Isabelle se desprinse de lângă copac când Clary se repezi spre ei. Clary încetini doar cât să-și scoată stela și să-și trântească la loc runa iluziei magice pe braț; o duru, dar înțepătura îi făcu bine.

— Ai avut dreptate, îi zise ea lui Magnus. A fost zadarnic.

— N-am spus că ar fi zadarnic. Magnus își deschise larg brațele. Am spus că n-o să-și aducă aminte de tine. Am spus că ar trebui s-o faci numai dacă ești împăcată cu gândul ăsta.

— *Niciodată* n-o să fiu împăcată cu gândul ăsta, se răsti Clary, apoi trase adânc aer în piept. Îmi pare rău, zise. Nu e vina ta, Magnus. Și, Izzy... nici pentru tine n-a fost ușor. Vă mulțumesc că ați venit cu mine.

Magnus ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să te scuzi, pișcot.

Ochii negri ai lui Isabelle o cercetară rapid pe Clary; întinse mâna.

— Ce-i asta?

— Un fluturaș de-al trupei, zise Clary și i-l dădu lui Isabelle.

Izzy îl luă cu o sprânceană ridicată.

— Eu nu pot să mă uit, zise Clary. Obișnuiam să îl ajut să multiplice astea la Xerox și să le împartă... Tresări. Lasă. Poate că o să fiu bucuroasă că am venit, mai târziu. Zâmbi nesigur, îmbrăcându-și jacheta, și le spuse: Eu plec. Ne vedem la fermă.

Isabelle se uită după Clary, o siluetă măruntă, îndepărtându-se pe stradă, neobservată de ceilalți trecători. Apoi aruncă o privire la fluturașul din mâna ei.

SIMON LEWIS, ERIC HILLCHURCH, KIRK DUPLESSE
ȘI MATT CHARLTON
„INSTRUMENTE MORTALE"
19 MAI, ARENA DIN PROSPECT PARK
VINO CU FLUTURAȘUL ACESTA ȘI AI 5$ REDUCERE
LA INTRARE!

Isabelle simți că rămâne fără aer.

— *Magnus.*

Și el o urmărise din priviri pe Clary; acum se întoarse și ochii îi căzură pe fluturaș. Amândoi se holbară la el.

Magnus fluieră printre dinți.

— Instrumente Mortale?

— Numele trupei lui.

Hârtia tremura în mâinile lui Isabelle.

— OK, Magnus, *trebuie* să... ai zis că dacă își aducea aminte *ceva*...

Magnus se uită după Clary, dar dispăruse de mult.

— Bine, zise el. Dar dacă nu merge, dacă nu vrea, nu-i putem spune niciodată și ei.

Isabelle mototolea hârtia în pumn, deja ducând cealaltă mână după stelă.

— Cum zici tu. Dar va trebui să încercăm, măcar.

Magnus dădu din cap, umbrele alergând umbrele în ochii lui aurii-verzui. Isabelle își dădea seama că magicianul își făcea griji pentru ea, se temea că va fi rănită, dezamăgită, și ei îi venea să fie deopotrivă furioasă și recunoscătoare față de el.

— O să încercăm.

Fusese încă o zi ciudată, gândi Simon. Mai întâi, femeia din spatele tejghelei de la Java Jones, care-l întrebase unde-i era prietena, fata aceea drăguță care venea întotdeauna cu el și comanda întotdeauna cafea neagră. Simon se holbase la ea — nu avea, de fapt, nicio prietenă apropiată, cu siguranță niciuna ale cărei preferințe în materie de cafea era de așteptat să le cunoască el. Când i-a spus barmaniței că probabil îl confunda cu altcineva, ea se uitase la el ca la un țicnit.

Și apoi apăruse fata cu părul roșu, care venise la el, pe treptele de la St. Xavier.

În fața școlii nu mai era nimeni acum. Eric ar fi trebuit să-l ducă pe Simon acasă cu mașina, dar o ștersese când venise fata cu păr roșu la Simon și nu-și mai făcuse apariția după aceea. Drăguț că Eric se gândise că el ar fi putut să agațe fete cu atâta ușurință nepăsătoare, își zise Simon, dar enervant când asta însemna că trebuia să meargă cu metroul până acasă.

Lui Simon nici nu-i trecuse prin cap să încerce s-o agațe, nu chiar. I se păruse atât de fragilă, în pofida tatuajelor absolut beton care-i

decorau brațele și claviculele. Poate că *era* țicnită — dovezile asta indicau —, dar ochii ei verzi fuseseră uriași și triști când se uitase la el; îi amintise de felul în care arătase el însuși în ziua înmormântării tatălui său. De parcă cineva îi perforase coastele și îi strivise inima. O pierdere ca aceea — nu, ea nu-i făcuse avansuri. Ea chiar crezuse că însemnaseră ceva important unul pentru altul, cândva.

Poate că o cunoscuse, într-adevăr, pe fată, gândi el. Poate că era ceva ce uitase — cine își amintea prietenii de la grădiniță? Și totuși nu-și putea scoate din minte o imagine de-a ei, nu arătând tristă, ci zâmbind peste umăr la el, având ceva în mână... un desen? Scutură din cap, frustrat. Imaginea dispăru ca un pește scăpând ca argintul viu din undiță.

Își scormoni prin creier, încercând disperat să-și aducă aminte. Se trezea făcând asta destul de des în ultima vreme. Îl năpădeau frânturi de amintiri, fragmente de poezii pe care nu știa unde le învățase, păreri de amintiri despre voci, vise din care se trezea tremurând și asudat, incapabil să-și amintească ce se întâmplase în ele. Vise despre peisaje pustii, despre ecouri, despre gustul sângelui, un arc cu săgeată în mâinile lui. (Învățase să tragă cu arcul într-o tabără de vară, dar niciodată nu pusese mare preț pe asta, deci de ce visa acum așa ceva?) Faptul că nu mai putea adormi la loc, senzația stăruitoare că îi lipsea ceva, nu știa ce, dar *ceva*, ca un fel de apăsare în capul pieptului. O pusese pe seama a prea multor nopți de competiții nocturne de D&D, a stresului penultimului an de liceu și grijilor pentru colegiu. Cum spunea mama lui, odată ce începi să-ți faci griji pentru viitor, începi să ai obsesii despre trecut.

— Stă cineva aici? zise o voce.

Simon își ridică privirea și văzu un bărbat înalt cu păr negru, cu țepi, stând în fața lui. Purta un sacou de catifea de școală pregătitoare, împodobit cu un blazon brodat cu fir sclipitor, și pe puțin o duzină de inele. Era ceva ciudat în trăsăturile lui...

— Ce? Eu, ăăă. Nu, zise Simon, întrebându-se câți străini aveau să-l mai acosteze astăzi. Poți să stai, dacă vrei.

Bărbatul se uită în jos și se strâmbă.

— Văd că mulți porumbei s-au găinățat pe treptele astea, observă el. O să rămân în picioare, dacă nu e prea nepoliticos.

Simon clătină din cap, fără cuvinte.

— Eu sunt Magnus, zâmbi bărbatul, arătându-i niște dinți orbitor de albi. Magnus Bane.

— Suntem cumva prieteni care nu ne-am mai văzut de mult? zise Simon. Mă întrebam.

— Nu, nu ne-am împăcat niciodată atât de bine, zise Magnus. Poate cunoștințe care nu ne-am mai văzut de mult? Camarazi? Motanul meu te plăcea.

Simon își trecu o mână peste față.

— Cred că o să înnebunesc, remarcă el, ca pentru sine.

— Ei bine, atunci ar trebui să fie satisfăcător ceea ce mă pregătesc să-ți spun. Magnus întoarse puțin capul într-o parte. Isabelle?

De nicăieri, apăru o fată. Poate cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată Simon. Avea un păr lung și negru, care se revărsa peste o rochie argintie și îl făcea să vrea să scrie cântece cu versuri proaste despre nopți înstelate. Și ea avea tatuaje: aceleași ca fata cealaltă, negre și răsucite, acoperindu-i brațele și picioarele goale.

— Bună, Simon, zise ea.

Simon doar se holbă. Era mai presus de orice-și imaginase el vreodată ca o fată care arăta *așa* să-i spună vreodată pe nume *așa*. De parcă ar fi fost singurul nume care conta pentru ea. Creierul lui se oprise în loc ca o mașină veche.

— Mgh? zise.

Magnus întinse mâna lui cu degete lungi și fata îi puse ceva în palmă. O carte, legată în piele albă, cu titlul ștanțat pe ea în auriu. Simon nu putea vedea cuvintele, dar erau trasate cu o scriere de mână elegantă.

— Aceasta, zise Magnus, este o carte de vrăji.

Nu părea să existe un răspuns la asta, prin urmare Simon nici nu încercă vreunul.

— Lumea e plină de magie, zise Magnus, iar ochii lui scânteiau. Demoni și îngeri, vârcolaci, elfi și vampiri. Ai știut toate astea, cândva.

Ai avut și tu magia, dar ți-a fost luată. Ideea a fost să-ți trăiești tot restul vieții fără de ea, fără să-ți aduci aminte de ea. Să uiți de cei pe care îi iubești, dacă aceștia știau despre magie. Să-ți petreci restul vieții tale în mod obișnuit.

Întoarse cartea între degetele sale subțiri, iar Simon citi titlul în latină. La vederea lui, un val de energie îi trecu prin tot corpul.

— Și trebuie spus că asta a însemnat că ai fost eliberat de povara măreției. Pentru că ai fost măreț, Simon. Ai fost un Diurn, un războinic. Ai salvat vieți și ai ucis demoni, iar sângele de îngeri a zburat prin venele tale ca lumina soarelui. Magnus rânjea acum, un pic dement. Și, nu știu, dar mi se pare un pic fascist să deposedezi pe cineva de toate astea.

Isabelle își aruncă părul negru pe spate. Ceva sclipi la baza gâtului ei. Un rubin. Simon simți același șoc de energie, mai puternic de data asta, de parcă trupul lui ar fi tânjit după ceva ce mintea nu-și putea aminti.

— Fascist? repetă ea.

— Da, zise Magnus. Clary s-a născut specială. Simon, în schimb, a fost aruncat în „special". S-a adaptat. Pentru că lumea nu este împărțită în special și obișnuit. Oricine are potențialul de a fi extraordinar. Câtă vreme ai un suflet și o voință liberă, poți fi orice, poți face orice, poți alege orice. Simon ar fi trebuit să aibă de ales.

Simon înghiți cu greu, simțindu-și gâtul uscat.

— Scuze, zise el, dar despre ce vorbești?

Magnus bătu cu degetul în cartea pe care o ținea în mână.

— Am căutat o cale de a te scoate de sub vraja asta, de sub blestemul ăsta al tău, zise el, iar Simon aproape protestă că el nu fusese blestemat, dar se abținu. Chestia asta care te-a făcut să uiți. Apoi am găsit. Ar fi trebuit să găsesc mai devreme, dar ei sunt întotdeauna foarte stricți în privința Ascensiunilor. Atât de exigenți. Dar apoi Alec mi-a spus că acum ei sunt *disperați* după noi vânători de umbre. Au pierdut atât de mulți în Războiul Întunecat, încât ar fi ușor. Ai atât de multe persoane care ar putea garanta pentru tine. Ai putea fi un vânător de umbre,

Simon. Ca Isabelle. Pot să contribui și eu puțin cu această carte; nu pot să îndrept până la capăt și nu te pot face cum ai fost înainte, dar te pot pregăti să fii în stare să Ascenzi și, odată ce o vei face, odată ce vei fi un vânător de umbre, *el* nu te mai poate atinge. O să ai protecția Conclavului, cât despre regulile despre a nu-ți spune nimic de Lumea Umbrelor, acelea vor fi anulate.

Simon se uită la Isabelle. Era oarecum echivalent cu a te uita la soare, dar modul în care îl privea ea pe el ușura lucrurile. Îl privea de parcă i-ar fi fost dor de el, deși el știa că nu era cu putință.

— Chiar există magie? întrebă el. Vampiri, vârcolaci și vrăjitori...

— Magicieni, îl corectă Magnus.

— Și toate astea? Există?

— Există, zise Isabelle.

Vocea ei era dulce, un pic răgușită și... familiară. El își aminti brusc de mirosul de lumină a soarelui și de flori, simți un gust ca de cocleală în gură. Văzu peisaje deșertice întinse sub un soare demonic și un oraș cu turnuri care sclipeau de parcă ar fi fost făcute din gheață și sticlă.

— Nu e basm, Simon, spuse Isabelle. Să fii vânător de umbre înseamnă să fii un războinic. E periculos, dar dacă ți se potrivește, e uimitor. Eu n-aș vrea să fiu niciodată altceva.

— E decizia ta, Simon Lewis, zise Magnus. Rămâi în existența pe care o ai, du-te la colegiu, studiază muzica, însoară-te. Trăiește-ți viața. Sau... poți duce o viață nesigură cu umbre și pericole. Poți avea bucuria de a citi poveștile despre întâmplări incredibile sau poți face parte din poveste.

Se aplecă mai aproape de el, iar Simon văzu lumina scânteind din ochii lui și își dădu seama de ce i se păruseră ciudați. Erau aurii-verzui, cu pupile lunguiețe, ca de pisică. Nicidecum niște ochi omenești.

— Tu alegi.

Era întotdeauna surprinzător că vârcolacii dovedeau un asemenea talent în aranjamentele florale, gândi Clary. Fosta haită a lui Luke — acum a Maiei — făcuse o treabă serioasă, decorând tot pământul din

jurul casei de la fermă, unde se ținea petrecerea și vechiul hambar unde avusese loc ceremonia. Haita reparase toată ferma. Clary își amintea cum se juca, pe vremuri, în vechiul pod de fân, cu scânduri care scârțâiau, cu zugrăveala crăpată și cojită, cu dușumele instabile. Acum totul fusese rașchetat și refinisat, iar încăperea cu stâlpi și grinzi strălucea cu lumina dulce a lemnului vechi. Cineva avusese și simțul umorului: grinzile fuseseră înfășurate cu ghirlande de lupin sălbatic.

Ghivece mari de lemn erau umplute cu diverse sortimente de papură, sânziene și narcise. Și buchetul lui Clary fusese de flori de câmp, deși se cam ofilise stând în mâna ei atâtea ore. Întreaga ceremonie trecuse cumva ca prin ceață: jurămintele, florile, lumina lumânărilor, fața fericită a mamei sale, sclipirea din ochii lui Luke. În cele din urmă, Jocelyn evitase să aleagă o rochie elegantă și optase pentru o simplă rochie albă de vară, cu părul ridicat în vârful capului într-un coc neglijent prins cu, da, un creion de colorat. Luke, chipeș în cenușiu pal, păruse să nu se supere absolut deloc.

Invitații se plimbau acum de colo-colo. Mai mulți vârcolaci eliberau eficient șirurile de scaune de la ceremonie și puneau cadourile pe o masă lungă. Darul lui Clary, un portret pe care îl făcuse ea mamei sale și lui Luke, atârna pe perete. Ei îi făcuse plăcere să-l deseneze; îi făcuse plăcere să aibă din nou în mâinile ei pensulele și culorile — ca să deseneze nu rune, ci doar să creeze ceva drăguț de care cineva s-ar putea bucura cândva.

Jocelyn era ocupată s-o îmbrățișeze pe Maia, care părea amuzată de entuziasmul lui Jocelyn. Bat vorbea cu Luke, care părea amețit, dar în sensul bun. Clary zâmbi în direcția lor și ieși din hambar, pe aleea de afară.

Luna era sus pe cer, strălucind peste lacul de la marginea proprietății, învăluind restul fermei în lumină. În toți copacii fuseseră aninate felinare, care se legănau în briza ușoară. Aleile erau mărginite cu minuscule cristale luminoase — una dintre contribuțiile lui Magnus, deși *unde* era Magnus? Clary nu-l zărise în mulțimea de la ceremonie, deși îi văzuse aproape pe toți ceilalți: Maia și Bat, Isabelle în argintiu, Alec, foarte serios, într-un costum închis la culoare, și Jace, care scăpase sfidător

de cravată la un moment dat, probabil într-un tufiș din apropiere. Chiar și Robert și Maryse erau aici, binevoitori și eleganți; Clary n-avea idee ce se întâmpla cu relația lor și nici nu voia să întrebe pe cineva.

Clary se îndreptă spre cel mai mare dintre corturile albe; stația DJ-ului era pregătită pentru Bat, iar câțiva dintre ceilalți invitați erau ocupați să elibereze un spațiu pentru dans. Mesele erau drapate cu pânze albe, lungi, pe care erau așezate porțelanurile vechi de la fermă, rezultatul anilor îndelungați în care Luke cotrobăise prin piețele de vechituri ale micilor orășele din împrejurimi. Nicio piesă nu se potrivea cu vreo alta, paharele erau de fapt vechi borcane de magiun, iar aranjamentele florale din mijloc erau din ochiul-boului și trifoi roșu, plutind în boluri de ceramică desperecheate, iar Clary ajunse la concluzia că era cea mai frumoasă nuntă pe care o văzuse ea vreodată.

O masă lungă era încărcată cu pahare de șampanie; Jace stătea lângă ea și, când o văzu, ridică un pahar și-i făcu cu ochiul. Mersese pe stilul dezordonat: sacou mototolit, păr ciufulit, iar acum și fără cravată, pielea lui era toată aurie de la soarele de început de vară și, pe scurt, era atât de frumos, încât o durea inima.

Jace stătea cu Isabelle și Alec; Isabelle arăta uluitor, cu părul adunat într-un nod larg. Clary știa că ea n-ar fi fost în stare să dobândească genul acela de eleganță nici într-un milion de ani, dar n-o deranja. Isabelle era Isabelle, iar Clary era recunoscătoare că exista, făcând lumea un pic mai intensă cu fiecare dintre zâmbetele ei. Isabelle fluieră acum, aruncând o privire în partea cealaltă a cortului.

— Uite-te la asta!

Clary se uită — și se uită din nou. Văzu o fată care părea de vreo nouăsprezece ani; avea părul șaten despletit și o față dulce. Purta o rochie verde, un pic demodată, și un colier de jad la gât. Clary o mai văzuse și înainte, în Alicante, vorbind cu Magnus la petrecerea Conclavului din Piața Îngerului.

Se ținea de mână cu un foarte cunoscut și foarte chipeș băiat, cu păr negru ciufulit; el arăta înalt și zvelt, într-un costum negru elegant, cu cămașă albă care-i scotea în evidență fața cu pomeți înalți. În timp ce

Clary se uita, el se aplecă să-i șoptească ceva la ureche fetei de alături și ea zâmbi, un zâmbet care-i lumină toată fața.

— Fratele Zachariah, zise Isabelle. Lunile de la ianuarie până în decembrie din Calendarul Fraților Tăcuți Sexy. Ce caută aici?

— Există un Calendar al Fraților Tăcuți Sexy? întrebă Alec. E de vânzare?

— Lasă asta! Isabelle îi dădu un cot. Acuși vine Magnus.

— Și *unde* e Magnus? întrebă Clary.

Isabelle zâmbi în șampania ei.

— A avut un comision.

Clary își întoarse privirea spre Zachariah și fată, dar ei se topiseră în mulțime. Îi păru rău — era ceva la fată care o fascina —, dar în clipa următoare mâna lui Jace era în jurul încheieturii sale, iar el își punea paharul de șampanie pe masă.

— Vino să dansezi cu mine, zise el.

Clary se uită spre scenă. Bat își ocupase locul în cabina DJ-ului, dar încă nu dăduse drumul la muzică. Cineva pusese o pianină într-un colț, iar Catarina Loss, cu pielea luminând albastru, îi încerca alene clapele.

— Nu e muzică, zise ea.

Jace îi zâmbi.

— Nu avem nevoie.

— Șiiii ăsta e semnalul pentru noi să dispărem, zise Isabelle, apucându-l pe Alec de cot și conducându-l în mulțime.

Jace rânji în urma ei.

— Sentimentalismul îi provoacă urticarie lui Isabelle, zise Clary. Dar, serios, nu putem dansa fără muzică. Toată lumea o să se holbeze la noi...

— Atunci hai să mergem unde nu ne poate vedea nimeni, zise Jace și o conduse afară din cort.

Era ceea ce Jocelyn numea „ora albastră", totul înmuiat în lumina amurgului, cortul alb ca o stea și iarba moale, cu fiecare fir sclipind ca argintul.

Jace o luă în brațe, lipindu-i corpul de al lui, înconjurându-i mijlocul cu brațele, atingându-i cu buzele ceafa.

— Am putea merge în casă, zise el. Sunt dormitoare acolo.

Ea se întoarse în brațele lui și îl împunse cu degetul în piept, hotărât.

— Asta e nunta mamei, zise ea. N-o să facem sex. Absolut.

— Păi „absolut" e modul meu preferat de *a face* sex.

— Casa e plină de vampiri, îi spuse ea veselă. Au fost invitați și au venit aseară. Au așteptat înăuntru să apună soarele.

— Luke a invitat *vampiri*?

— Maia. În semn de pace. Cu toții încearcă să se înțeleagă bine.

— Cu siguranță vampirii ne vor respecta intimitatea.

— Cu siguranță nu, zise Clary și îl trase hotărât la o parte de pe aleea spre casă, într-un pâlc de copaci.

Era umbră deasă acolo, un loc adăpostit, pământul bătătorit, cu rădăcini și mentă alpină cu flori albe înstelate crescând în tufe, în jurul copacilor.

Ea se lipi cu spatele de un trunchi de copac, trăgându-l pe Jace după ea, ca el să se poată sprijini de ea, cu mâinile de o parte și de alta a umerilor ei, iar ea se odihni înlăuntrul brațelor lui. Își plimbă mâinile peste materialul mătăsos al sacoului lui.

— Te iubesc, zise ea.

El se uita la ea.

— Cred că acum știu ce-a vrut să spună Madame Dorothea. Când a zis c-o să mă îndrăgostesc de persoana nepotrivită.

Clary făcu ochii mari. Se întrebă dacă era pe cale s-o rupă cu el. Dacă da, ar fi avut vreo două lucruri să-i spună lui Jace despre momentul ales, asta după ce-l îneca în lac.

El trase adânc aer în piept.

— Mă faci să mă îndoiesc de mine, zise el, tot timpul, în fiecare zi. Am fost crescut să cred că trebuie să fiu perfect. Un războinic perfect, un fiu perfect. Chiar și când am venit să locuiesc cu familia Lightwood, am crezut că trebuia să fiu perfect, pentru că altminteri aveau să mă trimită de-acolo. Nu m-am gândit că dragostea vine cu iertare. Și apoi ai apărut tu și ai spulberat tot ce credeam și am început să văd totul cu alți ochi. Tu aveai... atât de multă dragoste, atât de multă iertare și

atât de multă încredere. Așa că am început să mă gândesc că poate meritam acea încredere. Că nu trebuia să fiu perfect; trebuia doar să încerc și era de ajuns atât.

Își coborî pleoapele. Ea-i putea vedea pulsul bătându-i ușor pe tâmplă, îi simțea încordarea.

— Deci cred că erai persoana nepotrivită pentru Jace care am fost, dar nu pentru Jace care sunt acum, Jace cel care tu m-ai ajutat să devin. Și care, întâmplător, este un Jace care îmi place mult mai mult decât cel vechi. M-ai schimbat în bine și, chiar dacă mă vei părăsi, tot voi rămâne cu asta. Făcu o pauză, apoi adăugă grăbit: Nu că ar trebui să mă părăsești, și își lipi fruntea de fruntea ei. Spune ceva, Clary.

Mâinile lui erau acum pe umerii ei, calde pe pielea ei rece; le putea simți tremurând. Ochii lui erau aurii, chiar și în lumina albastră a amurgului. Ea își aminti când îi considerase duri și distanți, chiar înfricoșători, mai înainte să ajungă să își dea seama că vedea ceea ce era un scut abil, experimentat în șaptesprezece ani de autoprotecție. Șaptesprezece ani în care el își protejase inima.

— Tremuri, zise ea, cu oarecare mirare.

— Tu mă faci să tremur, răspunse el, cu răsuflarea pe obrazul ei, și își lăsă mâinile în jos pe brațele ei goale, de fiecare dată... de fiecare dată.

— Pot să-ți spun un fapt științific plictisitor? șopti ea. Pariez că n-ai învățat asta la lecția de istorie a vânătorilor de umbre.

— Dacă încerci să mă abați de la a mai vorbi despre sentimentele mele, nu ești foarte subtilă. Îi mângâie fața. Știi că țin discursuri. E în regulă. Nu trebuie să mi le întorci. Doar spune-mi că mă iubești.

— Nu încerc să te abat de la nimic. Clary își ridică mâna și își flutură degetele. Există o sută de trilioane de celule în corpul omenesc, zise ea. Și fiecare dintre celulele corpului meu te iubește pe tine. Lepădăm celule și creștem unele noi, iar noile mele celule te iubesc mai mult decât cele vechi, și de aceea te iubesc mai mult în fiecare zi decât te-am iubit în ziua dinainte. E știință. Iar când o să mor și o să-mi fie ars corpul, și o să devin cenușă, amestecându-mă cu aerul, și o să devin o

parte din pământ, și din copaci, și din stele, toată lumea care o să respire aerul acela sau o să vadă florile care cresc din pământ sau o să se uite la stelele de pe cer o să-și amintească de tine și o să te iubească, pentru că *atât de mult* te iubesc eu. Îi zâmbi: Cum a fost asta ca discurs?

El se uita la ea, rămas fără cuvinte pentru una dintre primele dăți din viața lui. Mai înainte de a putea să-i răspundă, ea se ridică să-l sărute — o apăsare castă de buze peste buze, la început, dar care se adânci rapid, și curând el îi deschidea buzele cu ale lui, limba îi mângâia interiorul gurii și ea îi putu simți gustul: dulceața lui Jace condimentată cu șampanie. Mâinile lui alergau febril în sus și-n jos pe spatele ei, peste nodurile coloanei vertebrale, peste bretelușele de mătase ale rochiei, peste aripile dezgolite ale omoplaților, împingându-se în ea. Ea își strecură mâinile pe sub sacoul lui, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă, totuși, în casă, chiar dacă era plină de vampiri...

— Interesant, zise o voce amuzată, iar Clary se desprinse repede de Jace și-l văzu pe Magnus, stând între doi copaci.

Silueta lui înaltă era bine conturată de lumina lunii; evitase să îmbrace ceva din cale-afară de bătător la ochi și era într-un costum negru perfect croit, care arăta ca o pată de tuș pe fundalul cerului ce se întuneca.

— *Interesant?* repetă Jace. Magnus, ce cauți aici?

— Am venit să vă iau, zise Magnus. E ceva ce cred că ar trebui să vedeți.

Jace închise ochii, de parcă s-ar fi rugat să aibă răbdare.

— SUNTEM OCUPAȚI.

— Foarte clar, zise Magnus. Știi, viața e scurtă, dar nu chiar atât de scurtă. Poate fi de-a dreptul lungă și voi aveți toată viața voastră de petrecut împreună, prin urmare *chiar* vă sugerez să veniți cu mine, pentru că altfel o să vă pară rău.

Clary se dezlipi de copac, cu mâna încă într-a lui Jace.

— OK, zise ea.

— OK? exclamă Jace, în urma ei. Pe cuvânt?

— Am încredere în Magnus, zise Clary. Dacă e important, e important.

— Și dacă nu e, o să-l înec în lac, zise Jace, ca un ecou al gândului de mai devreme, nerostit, al lui Clary.

Ea își ascunse zâmbetul în întuneric.

Alec stătea la marginea cortului, privind dansatorii. Soarele coborâse acum destul de mult pentru a rămâne doar o dâră roșie pictată în zare, iar vampirii ieșiseră din casă și se alăturaseră petrecerii. Câteva ajustări discrete fuseseră făcute pentru gusturile lor, iar ei se amestecaseră printre ceilalți invitați, ținând în mâini pahare înalte de oțel, luate de pe masa de șampanie, a căror opacitate ascundea lichidul dinăuntru.

Lily, conducătoarea clanului de vampiri din New York, era la clapele ivorii ale pianinei, umplând cortul cu sunetele jazzului. Peste muzică, Alec auzi o voce care-i spunea la ureche:

— A fost o ceremonie frumoasă, cred.

Alec se întoarse și-l văzu pe tatăl lui, cu mâinile lui mari strânse pe un fragil pahar înalt de șampanie, privind la invitați. Robert era un bărbat solid, cu umeri lați, niciodată avantajat de un costum — arăta ca un școlar supradimensionat, obligat de un părinte supărat să se îmbrace așa.

— Salut, zise Alec.

O vedea pe mama lui, în partea cealaltă a cortului, vorbind cu Jocelyn. Maryse avea mai multe șuvițe de păr cărunt în părul ei negru decât își amintea Alec; arăta elegantă, ca întotdeauna.

— Drăguț din partea ta că ai venit, adăugă el, în silă.

Părinții lui fuseseră aproape dureros de recunoscători că el și Isabelle se întorseseră la ei după Războiul Întunecat — prea recunoscători ca să mai fie supărați sau mustrători. Prea recunoscători pentru ca Alec să mai spună ceva, vreunuia dintre ei, despre Magnus; când mama lui se întorsese la New York, el își strânsese toate lucrurile lui din Institut și se mutase în mansarda din Brooklyn. Venea încă pe la Institut aproape în fiecare zi, își vedea mama adesea, dar Robert rămăsese în Alicante, iar Alec nu încercase să ia legătura cu el.

— Că te prefaci politicos față de mama și toate celelalte... într-adevăr drăguț.

Alec îl văzu pe tatăl lui tresărind. Intenționase să fie amabil, dar nu-i ieșea niciodată amabilitatea cum trebuie. Întotdeauna i se părea că minte.

— Nu ne prefacem că suntem politicoși, zise Robert. Eu țin încă la mama ta; avem grijă unul de celălalt. Numai că... nu putem fi căsătoriți. Ar fi trebuit să-i punem capăt mai devreme. Ne-am gândit că facem ceea ce se cuvenea. Intențiile noastre au fost bune.

— Drumul spre iad, zise Alec succint și se uită la paharul din mâna lui.

— Uneori, zise Robert, alegi persoana cu care vrei să fii când ești prea tânăr, și tu te schimbi, dar ea nu se schimbă odată cu tine.

Alec trase aer în piept, lent; venele lui sfârâiau dintr-odată cu mânie fierbinte.

— Dacă asta se vrea un apropo la mine și Magnus, poți s-o lași baltă, zise el. Ai renunțat la dreptul de a mai avea vreo autoritate asupra mea și a relației mele când ai spus clar că, în ceea ce te privește, un vânător de umbre gay nu e un adevărat vânător de umbre. Puse paharul pe o boxă din apropiere. Nu mă interesează...

— Alec.

Ceva din vocea lui Robert îl făcu pe Alec să se întoarcă; nu sunase mânios, ci... distrus.

— Am făcut, am spus... lucruri de neiertat. Știu asta, zise el. Dar întotdeauna am fost mândru de tine și nu sunt mai puțin mândru acum.

— Nu te cred.

— Când eram de vârsta ta, mai tânăr, am avut un *parabatai*, zise Robert.

— Da, Michael Wayland, zise Alec, fără să-i pese că suna înverșunat, fără să-i pese de expresia de pe fața tatălui său. Știu asta. De aceea l-ai luat pe Jace în familie. Întotdeauna am crezut că voi doi probabil n-ați fost deosebit de apropiați. N-ai arătat că ți-ar fi lipsit prea tare sau că te-a deranjat că a murit.

— Nu am crezut că era mort, zise Robert. Știu că asta pare greu de înțeles; legătura noastră a fost retezată de sentința de exil dată de

Conclav, dar chiar dinainte de asta ne distanțaserăm. A existat un timp, totuși, când am fost apropiați, cei mai buni prieteni; a fost un timp când mi-a spus că mă iubea.

Ceva din accentuarea cuvântului de către tatăl său îl opri scurt pe Alec.

— Michael Wayland a fost *îndrăgostit* de tine?

— Am fost... n-am fost blând cu el, din cauza asta, zise Robert. I-am spus să nu-mi mai spună niciodată cuvintele acelea. M-am temut și l-am lăsat singur, cu gândurile, cu sentimentele și cu temerile lui, iar noi doi n-am mai fost niciodată apropiați cum fuseserăm. L-am luat pe Jace la noi ca să răscumpăr, într-o mică măsură, ceea ce făcusem, dar știu că nu există nicio compensație pentru asta. Robert se uită la Alec, iar privirea ochilor săi albaștri era serioasă. Tu crezi că mi-e rușine cu tine, dar mi-e rușine de mine însumi. Mă uit la tine și văd reflectarea propriei mele asprimi față de cineva care n-a meritat-o niciodată. Ne regăsim în copiii noștri propriile euri, care ar putea deveni mai bune decât ale noastre. Alec, ești un bărbat cu mult mai bun decât am fost eu vreodată sau decât voi fi.

Alec încremeni. Își aminti visul lui de pe tărâmurile demonilor, cu tatăl său spunând tuturor ce viteaz era el, ce bun vânător de umbre și războinic era, însă nu-și închipuise vreodată că tatăl lui chiar avea să-i spună că era un *bărbat* bun.

Și asta era cu mult mai bine, cumva.

Robert se uita la el și în jurul ochilor și gurii avea clar cutele îngrijorării încordate. Alec nu se putu abține să nu se întrebe dacă îi mai spusese cuiva vreodată despre Michael și cât îl costase să vorbească acum.

Îi atinse ușor brațul tatălui său, prima oară când o făcea de bunăvoie după atâtea luni, apoi lăsă mâna jos.

— Îți mulțumesc, zise, că mi-ai spus adevărul.

Nu era iertare, nu chiar, dar era un început.

Iarba era umedă de la răcoarea nopții care se lăsase, Clary putea simți frigul pătrunzându-i prin sandale în timp ce se întorcea spre cort cu Jace

și Magnus. Putea vedea șirurile meselor pregătite, porțelanurile și tacâmurile scânteind. Toată lumea se apucase să dea o mână de ajutor, chiar și cei pe care ea îi crezuse inatacabili în rezerva lor: Kadir, Jia, Maryse.

Dinspre cort se auzea muzică. Bat trândăvea la stația lui de DJ, dar cineva cânta jazz la pian. Îl putu vedea pe Alec cu tatăl său, vorbind aprins, și apoi mulțimea se dădu în lături și văzu o imagine estompată a altor chipuri familiare: Maia și Aline sporovăind, și Isabelle stând lângă Simon, care arăta stingherit...

Simon.

Clary se opri scurt. Inima îi făcu un salt în piept, apoi încă unul; simți un val de fierbințeală și răceală prin tot corpul, de parcă era gata să leșine. Nu putea fi Simon, de bună seamă era altcineva. Vreun alt băiat slăbănog cu păr castaniu ciufulit și ochelari, dar purta aceeași bluză decolorată în care îl văzuse ea îmbrăcat de dimineață, și părul îi era prea lung și căzut peste ochi, și el zâmbea la ea un pic nesigur peste capetele celorlalți și era Simon, și era Simon, și era *Simon.*

Nici nu știu când dădu să alerge, dar dintr-odată mâna lui Magnus era pe umărul ei și o ținu în loc cu o strânsoare de fier.

— Ai grijă, zise el. Nu-și aduce aminte totul. I-am putut da numai câteva amintiri, nu prea multe. Restul va trebui să aștepte, dar, Clary — ține minte că el *nu* își amintește. Nu te aștepta la totul deodată.

Probabil dăduse din cap, pentru că el o lăsă, și atunci ea zbură peste pajiște, năpustindu-se în cort, și se aruncă în brațele lui Simon, cu atâta forță încât el se clătină, dându-se înapoi, gata să cadă. *Nu mai are forța de vampir; ia-o ușor, ia-o ușor,* zicea mintea ei, dar restul din ea n-o asculta. Îl ținea în brațe și pe jumătate îl îmbrățișa și pe jumătate plângea cu nasul în pieptul lui.

Era conștientă de Isabelle, Jace și Maia stând în jurul lor, și de Jocelyn, venind grăbită spre ei. Clary se dădu un pic înapoi, doar cât să se poată uita la fața lui Simon. Și era fără îndoială Simon. De la distanța asta, îi vedea pistruii de pe obrazul stâng, micuța cicatrice de pe buză, în urma unui accident din clasa a opta.

— Simon, șopti ea, apoi: Mă cunoști? Știi cine sunt?

El își împinse ochelarii pe puntea nasului. Mâna îi tremura ușor.

— Eu... Își roti privirile în jur. E ca o reuniune de familie în care eu nu prea cunosc pe nimeni, dar toată lumea mă cunoaște pe mine. E...

— Copleșitor? îl ajută Clary.

Încercase să ascundă dangătul de clopot al dezamăgirii din adâncul inimii pentru faptul că n-o recunoscuse.

— N-are nimic dacă nu mă știi. E timp.

El se uită la ea. Era incertitudine și speranță în expresia lui și o ușoară buimăceală, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis și nu era foarte sigur unde se afla. Apoi zâmbi.

— Nu-mi amintesc totul, zise el. Nu încă. Dar îmi amintesc de tine. Îi luă mâna dreaptă, îi atinse inelul de aur de pe degetul arătător, simțind metalul Elfilor Luminii cald. Clary, zise el. Tu ești Clary. Ești cea mai bună prietenă a mea.

Alec se îndreptă spre dealul unde Magnus stătea pe aleea ce ducea spre cort. Magnus se sprijinea de un copac, cu mâinile în buzunare, iar Alec i se alătură, privind cum Simon, arătând la fel de zăpăcit ca un boboc de curând ieșit din ou, era înconjurat de prieteni: Jace, Maia, Luke, chiar și Jocelyn, plângând de bucurie când îl îmbrățișă, întinzându-și rimelul. Numai Isabelle stătea mai la o parte de grup, cu mâinile împreunate în față și chipul aproape lipsit de expresie.

— Ai crede că nu-i pasă, zise Alec, când Magnus întinse o mână să-i îndrepte cravata.

Magnus îl ajutase să-și aleagă costumul pe care-l purta și era mândru de faptul că avea dunguțe albastre subțiri care-i scoteau în evidență ochii lui Alec.

— Însă sunt foarte sigur că îi pasă.

— Nu greșești, zise Magnus. Îi pasă prea mult, tocmai de aceea stă deoparte.

— Te-aș întreba ce ai făcut, dar nu sunt sigur că vreau să știu, zise Alec, sprijinindu-se de Magnus, bucurându-se de căldura solidă a corpului din spatele lui.

Magnus își sprijini bărbia de umărul lui Alec și, pentru o clipă, stătură amândoi nemișcați, privind spre cort și scena vălmășagului fericit de acolo.

— A fost frumos din partea ta.

— Faci alegerea pe care trebuie s-o faci la momentul cuvenit, îi spuse Magnus la ureche. Speri să nu fie consecințe sau măcar nu unele grave.

— Nu crezi că tatăl tău o să fie furios, nu? zise Alec, iar Magnus râse sec.

— El are o mulțime de alte lucruri mai importante la care să fie atent, decât la mine, zise Magnus. Dar tu? Te-am văzut vorbind cu Robert.

Alec îl simți pe Magnus devenind încordat când îi repetă ceea ce îi spusese tatăl lui.

— Știi, *asta* n-aș fi ghicit, zise Magnus când Alec termină. Și l-am cunoscut pe Michael Wayland.

Alec îl simți ridicând din umeri.

— Ceea ce dovedește că „Inima e veșnic lipsită de experiență"[1] și așa mai departe.

— Tu ce zici? Să-l iert?

— Cred că ceea ce ți-a spus a fost o explicație, dar nu o scuză pentru cum s-a purtat. Dacă îl ierți, fă-o pentru tine, nu pentru el. E pierdere de vreme să fii supărat, zise Magnus, când tu ești una dintre cele mai iubitoare persoane pe care le-am cunoscut.

— De aceea m-ai iertat? Pentru mine sau pentru tine? întrebă Alec, nu mânios, ci doar curios.

— Te-am iertat pentru că te iubesc și urăsc să fiu fără tine. Urăsc asta, motanul meu urăște asta. Și pentru că m-a convins Catarina că am fost prost.

— Mmm. Îmi place de ea.

Mâna lui Magnus îl înconjură pe Alec și-l lipi de pieptul său, de parcă voia să-i simtă bătăile inimii.

---

[1] Citat din *A Week on the Concord and Merrimack Rivers* (1849) de Henry David Thoreau.

— Și tu să mă ierți, zise el, pentru că nu sunt în stare să te fac pe tine nemuritor sau să renunț eu la nemurirea mea.

— Nu e nimic de iertat, zise Alec. Nu vreau să trăiesc veșnic. Își puse o mână peste a lui Magnus, împletindu-și degetele cu ale lui. S-ar putea să nu avem prea mult timp, zise Alec. O să îmbătrânesc și o să mor. Dar îți promit că n-am să te părăsesc până atunci. E singura promisiune pe care *pot* s-o fac.

— Mulți vânători de umbre nu îmbătrânesc, zise Magnus.

Alec îi putea simți bătăile accelerate ale pulsului. Era ciudat, Magnus astfel, fără cuvintele care-i veneau de obicei cu atâta ușurință.

Alec se întoarse în îmbrățișarea lui Magnus, ajungând față în față, cercetându-i detaliile de care nu se sătura niciodată: oasele ascuțite ale feței lui Magnus, culoarea auriu-verzuie a ochilor lui, gura care întotdeauna părea pe cale să zâmbească, deși acum arăta îngrijorat.

— Chiar dacă ar fi vorba de numai câteva zile, aș vrea să mi le petrec pe toate cu tine. Asta înseamnă ceva?

— Da, zise Magnus. Înseamnă că de acum înainte o să facem să conteze fiecare zi.

Dansau.

Lily cânta ceva lent și sentimental la pian, iar Clary plutea printre ceilalți invitați la nuntă, cu brațele lui Jace în jurul ei. Era exact genul de dans care-i plăcea ei: nu foarte complicat, mai mult o chestiune de a te ține de partenerul tău și de a nu face nimic ca să se încurce în pași.

Își lipise obrazul de mătasea cămășii lui, simțind materialul mototolit și moale sub pielea ei. Mâna lui se juca leneș cu buclele desprinse din coc, plimbându-și degetele pe ceafa ei. Nu se putu opri să nu-și amintească visul pe care-l avusese cu mult timp în urmă, în care ea dansa cu Jace în Palatul Acordurilor. El fusese atât de distant, pe atunci, atât de rece adesea; o uimea uneori acum, când se uita la el, că acesta era același Jace. *Jace cel care tu m-ai ajutat să devin,* zisese el. *Un Jace care îmi place mult mai mult.*

Dar nu era singurul care se schimbase; și ea se schimbase. Deschise gura ca să-i spună asta, când simți o bătaie ușoară pe umăr. Se întoarse și o văzu pe mama ei, zâmbindu-le amândurora.

— Jace, zise ea, pot să-ți cer o favoare?

Jace și Clary se opriseră din dansat; niciunul nu spuse nimic. Jocelyn ajunsese să-l placă mai mult pe Jace în ultimele șase luni decât îl plăcuse înainte; chiar ținea la el, ar fi îndrăznit Clary să spună, însă tot nu era totdeauna încântată de iubitul vânător de umbre al lui Clary.

— Lily a obosit să cânte, dar toată lumea e topită după pian... și tu cânți, nu-i așa? Clary mi-a spus ce talentat ești. Ai vrea să cânți pentru noi?

Jace strecură o privire spre Clary, atât de rapidă încât ea o văzu doar pentru că îl știa destul de bine ca să se uite. Știa să se poarte, totuși, impecabil chiar, atunci când alegea să o facă. Îi zâmbi lui Jocelyn ca un înger, apoi se îndreptă spre pian. Peste o clipă, acordurile muzicii clasice umplură cortul.

Tessa Gray și băiatul care fusese Fratele Zachariah stăteau la cea mai îndepărtată masă din colț și se uitau cum degetele agile ale lui Jace Herondale dansau peste clapele pianinei. Jace nu avea cravată și cămașa i se descheiase la câțiva nasturi, iar chipul lui era concentrat, abandonându-se muzicii cu pasiune.

— Chopin, identifică Tessa cu un zâmbet blând. Mă întreb... mă întreb dacă micuța Emma Carstairs o să cânte la vioară într-o bună zi.

— Ușurel, zise însoțitorul ei, cu râsul gâlgâind în voce. Nu poți forța lucrurile astea.

— E greu, zise ea, întorcându-se să-l privească serios. M-ar fi plăcut să-i spui mai multe despre legătura dintre voi doi, ca să nu se simtă atât de singură.

Tristețea adâncă lăsă în jos colțurile gurii lui sensibile.

— Știi că nu pot. Nu încă. I-am făcut niște aluzii. Asta a fost tot ce-am putut face.

— O să ținem un ochi pe ea, zise Tessa. Întotdeauna o să ținem un ochi pe ea. Îi atinse Pecețile de pe obraji, rămășițe ale timpului petrecut de el ca Frate Tăcut, aproape reverențios. Îmi amintesc când ai spus că războiul ăsta a fost o poveste a familiilor Lightwood, Herondale și Fairchild, și așa este, dar a fost și una a familiilor Blackthorn și Carstairs, și e uimitor să-i văd. Dar când mă uit la ei, e ca și când aș vedea trecutul care se întinde mult în urma lor. Mă uit la Jace Herondale cântând și văd duhurile celor morți reînviind în muzică. Nu ți se pare?

— Duhurile sunt amintiri și le purtăm cu noi, pentru că aceia pe care îi iubim nu părăsesc lumea.

— Da, zise ea. Numai că mi-ar plăcea ca *el* să fie aici și să vadă asta cu noi, doar să mai fie aici cu noi o dată.

Ea simți mătasea aspră a părului său negru când se aplecă să-i sărute ușor degetele — un gest galant dintr-o epocă de mult apusă.

— Este aici cu noi, Tessa. Ne poate vedea. O cred. O *simt*, la fel cum obișnuiam să știu, cândva, dacă era trist sau supărat, singur sau fericit.

Ea atinse brățara de perle de la încheietura sa, apoi fața lui, cu degete ușoare, adoratoare.

— Și cum e el acum? șopti ea. Fericit sau melancolic, trist sau singuratic? Nu-mi spune că e singuratic. Căci tu trebuie să știi. Tu ai știut întotdeauna.

— E fericit, Tessa. E bucuros să ne vadă împreună, cum și eu am fost întotdeauna bucuros să vă văd pe voi doi.

Zâmbi, cu acel zâmbet care avea toată sinceritatea lumii în el, și își retrase degetele dintr-ale ei, lăsându-se pe spate, în scaun. Două persoane se apropiau de masa lor: o femeie înaltă cu părul roșu și o fată cu aceeași păr roșu și ochi verzi.

— Și apropo de trecut, zise el, cred că e cineva aici care vrea să stea de vorbă cu tine.

Clary îl prive amuzată pe Church, când mama ei se apropie timidă de ea. Motanul fusese împodobit cu zeci de mici clopoței nupțiali de

argint și, într-o criză de furie răzbunătoare, rodea dintr-unul din picioarele pianului.

— Mamă, zise Clary, bănuitoare. Ce ai în minte?

Mama ei îi mângâie părul, drăgăstos.

— E cineva cu care aș vrea să faci cunoștință, zise ea, luând-o pe Clary de mână. E timpul.

— Timpul? E timpul pentru ce?

Clary se lăsă condusă, protestând numai pe jumătate, până la o masă drapată în alb, dint-un colț al cortului. La ea stătea fata cu păr castaniu pe care o văzuse mai devreme. Fata își înalță privirea când Clary se apropie. Fratele Zachariah se ridică de lângă ea; îi zâmbi lui Clary și se duse să stea de vorbă cu Magnus, care coborâse de pe deal, ținându-se de mână cu Alec.

— Clary, zise Jocelyn, aș vrea s-o cunoști pe Tessa.

— Isabelle.

Ea își ridică privirea; se sprijinise de pian, lăsându-se legănată de muzica lui Jace (și ronțăitul slab al lui Church în lemn). Era muzica ce îi amintea de copilărie, de Jace petrecând ore în șir în camera de muzică, umplând holurile Institutului cu o cascadă de note.

Era Simon. Își descheiase jacheta de denim, căci era cald în cort, și ea îi văzu obrajii încinși de căldură și de stingherealǎ. Era ceva nepământean, un Simon care roșea, care era distant și sexy, și care crescuse și se îndepărtase de ea.

Ochii lui căprui erau curioși când se opriră asupra ei; ea văzu o scânteie de recunoaștere în ei, dar nu completă. Nu era modul în care Simon se uitase la ea înainte, plin de dorință dulce dureroasă, care-i dădea sentimentul că, iată, era cineva care o vedea pe ea, o vedea pe Isabelle, Isabelle așa cum se prezenta lumii și Isabelle care se ascundea, adăpostită în umbre unde numai foarte puțini o puteau vedea.

Simon fusese unul dintre acei puțini. Acum era... altceva.

— Isabelle, spuse el din nou.

Și ea-l simți pe Jace uitându-se spre ea, cu ochi curioși, în timp ce mâinile îi alergau peste clapele pianinei.

— Vrei să dansezi cu mine?

Ea oftă și dădu din cap.

— Bine, zise și-l lăsă s-o conducă pe ringul de dans.

Cu tocuri era cât el de înaltă; ochii lor erau la același nivel. În spatele ochelarilor, ai lui aveau aceeași culoare, cafeniu-închis.

— Mi s-a spus, începu el și își drese glasul, sau cel puțin așa am înțeles eu, că tu și cu mine...

— Nu, zise ea. Nu vorbi despre asta. Dacă nu-ți aduci aminte, atunci nu vreau să aud.

Una din mâinile lui era pe umărul ei, cealaltă pe talie. Pielea lui era caldă la atingere, nu rece cum și-o amintea ea. Părea incredibil de uman și fragil.

— Dar eu vreau să-mi amintesc, zise el și ea își aduse aminte cât de argumentativ fusese întotdeauna; în asta, cel puțin, nu se schimbase. Îmi amintesc o parte... nu e ca și când n-aș ști cine ești, Isabelle.

— Îmi spuneai Izzy, zise ea, simțindu-se dintr-odată foarte obosită. Izzy, nu Isabelle.

El se aplecă spre ea și ea îi simți răsuflarea în păr.

— Izzy, zise el. Îmi amintesc că te sărutam.

Ea se înfioră.

— Ba nu, nu-ți amintești.

— Ba da, îmi amintesc.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, degetele atingându-i spațiul de sub omoplați, care întotdeauna o făcea să freamăte.

— Au trecut luni, între timp, zise el, cu voce scăzută. Și nimic nu era chiar în regulă. Întotdeauna simțeam că lipsea ceva. Și acum știu că asta era, toată treaba asta, dar de asemenea erai și *tu*. Nu-mi aminteam în timpul zilei. Dar visam noaptea despre tine, Isabelle.

— Ai visat despre noi?

— Numai despre tine. Fata cu ochii negri, foarte negri. Îi atinse părul cu degete ușoare. Magnus îmi spune că am fost un erou, zise el. Și văd pe fața ta, când te uiți la mine, că îl cauți pe tipul ăla. Tipul pe care tu îl știai un erou, care făcea lucruri grozave. Eu nu-mi amintesc să fi făcut acele lucruri. Nu știu dacă asta mă face să nu mai fiu un erou. Dar

mi-ar plăcea să încerc să fiu din nou tipul ăla. Tipul ăla care ajunge să te sărute pentru că a câștigat dreptul ăsta. Dacă vei avea destulă răbdare să mă lași să încerc.

Era atât de tipic *Simon* să spună asta. Ea se uită la el și, pentru prima oară, simți un val de speranță ridicându-se în pieptul ei, pe care nu se grăbi să-l înăbușe.

— Aș putea să te las, zise ea. Să încerci, adică. Nu-ți pot promite nimic.

— Nici nu m-am așteptat s-o faci.

Fața i se lumină, iar ea văzu umbra unei amintiri mișcându-se în spatele ochilor ei.

— Ești răpitoare, Isabelle Lightwood, zise el. Asta, cel puțin, îmi amintesc.

— Tessa este magiciană, zise Jocelyn, deși o magiciană foarte neobișnuită. Ți-aduci aminte ce ți-am spus, că intrasem în panică fiindcă nu știam cum să pun asupra ta vraja pe care toți vânătorii de umbre o primesc când se nasc? Vraja de protecție? Și că Fratele Zachariah și o femeie magician au intervenit și m-au ajutat cu ceremonia? Ea este magiciana de care ți-am vorbit. Tessa Gray.

— Mi-ai spus că de la ea ai luat ideea pentru numele de Fray. Clary se lăsă pe scaun în fața Tessei, la masa rotundă. *F* de la Fairchild, zise ea, raționând cu voce tare, și restul de la Gray.

Tessa zâmbi și fața i se lumină.

— A fost o onoare.

— Erai nou-născută, n-ai cum să-ți aduci aminte, zise Jocelyn, dar Clary se gândi la modul în care Tessa i se păruse familiară prima oară când o văzuse și se mirase.

— De ce îmi spui tocmai acum? întrebă Clary, uitându-se la mama ei, rămasă în picioare lângă scaunul ei, învârtindu-și neliniștită noul inel de nuntă pe deget. De ce nu mi-ai spus înainte?

— Am cerut să fiu și eu de față când îți va spune, dacă se va hotărî s-o facă, răspunse Tessa.

Vocea ei era melodioasă, blândă și plăcută, cu o urmă de accent britanic.

— Și mă tem că m-am separat eu însămi multă vreme de lumea vânătorilor de umbre. Amintirile mele despre ea sunt dulci și amare, uneori mai mult amare decât dulci.

Jocelyn o sărută pe Clary pe cap.

— De ce nu stați de vorbă voi două? zise ea și se îndepărtă, spre Luke, care vorbea cu Kadir.

Clary se uită la zâmbetul Tessei și zise:

— Ești magiciană, dar ești prietenă cu un Frate Tăcut. Mai mult decât prieteni... e un pic ciudat, nu-i așa?

Tessa își sprijini coatele pe masă. O brățară de perle sclipi în jurul încheieturii sale stângi; o atinse alene, ca din obișnuință.

— Totul despre viața mea e chiar ieșit din comun, dar, pe de altă parte, același lucru se poate spune și despre tine, nu?

Ochii ei scânteiară.

— Jace Herondale cântă foarte bine la pian.

— Și o știe.

— Asta sună ca un Herondale, râse Tessa. Trebuie să-ți spun, Clary, că abia de curând am aflat că Jace s-a hotărât să fie un Herondale și nu un Lightwood. Amândouă sunt familii onorabile și pe amândouă le-am cunoscut, însă soarta mea a fost întotdeauna mai strâns împletită cu aceea a familiei Herondale. Își întoarse privirea spre Jace, cu un soi de nostalgie în expresia ei. Există familii — Blackthorn, Herondale, Carstairs — pentru care am simțit totdeauna o afinitate aparte: am vegheat asupra lor de departe, căci am învățat să nu mă amestec. Acesta este, în parte, motivul pentru care m-am retras în Labirintul Spiralat, după Răzmeriță. Fiind un loc atât de îndepărtat de lume, atât de ascuns, am crezut că-mi pot găsi acolo pacea după ce am aflat ce s-a întâmplat cu Herondale. Iar după Războiul Mortal, l-am întrebat pe Magnus dacă n-ar trebui să-l abordez pe Jace, să-i vorbesc despre trecutul familiei Herondale, dar el a spus să-i dau timp. Deoarece e greu să porți povara cunoașterii trecutului. Atunci m-am întors în Labirint...

Înghiți în sec. Acesta a fost un an negru, așa un an nenorocit pentru vânătorii de umbre, pentru repudiați, pentru noi toți. Atât de multă pierdere și durere. În Labirintul Spiralat am auzit zvonuri, apoi au fost întunericiții, și m-am gândit că lucrul cel mai bun pe care-l puteam face ca să ajut era să găsesc un leac, dar nu exista niciunul. Mi-aș fi dorit să fi găsit vreunul. Uneori, se întâmplă să nu existe niciun leac.

Privirea ei se îndreptă spre Zachariah, cu lumină în ochi.

— Însă, de asemenea, uneori există și miracole. Zachariah mi-a povestit cum a devenit muritor, din nou. A spus că a fost „o poveste a familiilor Lightwood, Herondale și Fairchild".

Se uită la Zachariah, care era ocupat cu mângâiatul lui Church. Motanul se cățărase pe masa cu șampanie și dărâma vesel paharele. Expresia ei era una de exasperare și de afecțiune, amestecate.

— Nu știi cât înseamnă pentru mine, cât de recunoscătoare sunt pentru ce ai făcut pentru Zachariah — ce ați făcut voi toți.

— A fost opera lui Jace, mai mult decât a oricui altcuiva. A fost... Zachariah tocmai l-a luat în brațe pe Church?

Clary era uluită. Zachariah îl ținea pe motan, care devenise moale și flexibil, ținându-și coada înfășurată pe brațul fostului Frate Tăcut.

— Motanul ăla urăște pe toată lumea!

Tessa zâmbi puțin.

— Eu n-aș spune toată lumea.

— Deci el e... Zachariah e muritor acum? întrebă Clary. Doar... un vânător de umbre obișnuit?

— Da, zise Tessa. El și cu mine ne știm de multă vreme. Am stabilit o întâlnire, în fiecare an, în ianuarie. Anul acesta, când a sosit, spre stupefacția mea, era muritor.

— Și n-ai știut înainte să-și facă pur și simplu apariția? Eu l-aș fi omorât.

Tessa zâmbi.

— Ei bine, asta ar fi anulat cumva problema. Și cred că el n-a fost sigur cum aveam să-l primesc, muritor cum este, când eu sunt nemuritoare.

Expresia ei îi reaminti lui Clary de Magnus, acea înfățișare cu ochi bătrâni, foarte bătrâni, pe o față tânără, îi reaminti de o mâhnire care

era prea tăcută și prea adâncă pentru ca aceia cu vieți omenești scurte s-o înțeleagă.

— El o să îmbătrânească și o să moară, iar eu o să rămân așa cum sunt. Dar el a avut o viață lungă, mai lungă decât majoritatea, și mă înțelege. Nici el, nici eu nu suntem de vârstele pe care le arătăm. Și ne iubim unul pe altul. Ăsta e lucrul important. Tessa închise ochii și, pentru o clipă, păru că lasă notele muzicii de pian să o pătrundă. Am ceva pentru tine, zise ea, deschizând ochii — erau cenușii, de culoarea ploii. Pentru amândoi... și pentru tine, și pentru Jace.

Scoase ceva din buzunar și i-l întinse lui Clary. Era un cerculeț argintiu stins, un inel de familie, sclipind cu modelul gravat al păsărilor în zbor.

— Acest inel i-a aparținut lui James Herondale, zise ea. E un inel Herondale adevărat, vechi de foarte mulți ani. Dacă Jace a hotărât că dorește să fie un Herondale, ar trebui să-l aibă, ca să-l poarte.

Clary luă inelul; i se potrivea pe degetul mare.

— Mulțumesc, zise ea, deși ai putea să i-l dai chiar tu. Poate că acum e timpul să vorbești cu el.

Tessa clătină din cap.

— Uite ce fericit este, zise ea. Hotărăște cine este și cine vrea să fie și găsește bucurie în asta. Ar trebui să aibă puțin timp ca să mai fie fericit astfel, înainte de a lua iarăși vreo povară.

Ridică ceva ce fusese așezat pe scaunul de lângă ea și i-l întinse lui Clary. Era un exemplar al *Codexului vânătorilor de umbre*, legat în catifea albastră.

— Acesta e pentru tine, zise ea. Sunt sigură că ai unul al tău, dar acesta mi-a fost mie drag. E și-o inscripție pe spate — vezi?

Și întoarse cartea, ca să poată vedea Clary niște litere aurii ștanțate în catifea.

— „Liber slujim, pentru că liber iubim"[1], citi Clary cu voce tare și își ridică ochii la Tessa. Mulțumesc, este minunat. Ești sigură că vrei să-l înstrăinezi?

Tessa zâmbi.

[1] John Milton, *Paradisul pierdut*, Cartea a V-a.

— Și cei din familia Fairchild mi-au fost dragi, la viața mea, zise ea, iar părul tău roșu și încăpățânarea ta îmi amintesc de oamenii pe care i-am iubit cândva. Clary, adăugă, aplecându-se peste masă, astfel încât pandantivul de jad se legănă în aer, simt o înrudire și cu tine — tu, care ți-ai pierdut și fratele, și tatăl. Știu că ai fost judecată și discutată ca fiica lui Valentine Morgenstern, iar acum ca sora lui Jonathan. Vor exista întotdeauna cei care vor să-ți spună cine ești pe baza numelui tău sau al sângelui din venele tale. Nu-i lăsa pe alții să decidă cine ești. Decide singură.

Se uită spre Jace, ale cărui mâini dansau peste clapele pianului. Lumina lumânărilor se reflecta asemenea unor stele în părul lui și-i făcea pielea să strălucească.

— Libertatea aceea nu este un dar; este un drept înnăscut. Sper că tu și Jace o s-o folosiți.

— Vorbești cu atâta gravitate, Tessa. N-o speria, interveni Zachariah, venind în spatele scaunului ei.

— N-o sperii! zise Tessa și râse.

Își lăsă capul pe spate, iar Clary se întrebă dacă așa arăta și ea când se uita la Jace. Spera că da. Era o înfățișare de siguranță și bucurie, înfățișarea cuiva încrezător în iubirea pe care o dăruia și o primea.

— Îi dădeam numai un sfat.

— Suna înspăimântător.

Era ciudat cum vocea vorbită a lui Zachariah suna asemănătoare și diferită de vocea din mintea lui Clary — cu glas, accentul lui britanic era mai pronunțat decât al Tessei. De asemenea, avea și râs în voce, când se aplecă și o ajută pe Tessa să se ridice de pe scaun.

— Mă tem că trebuie să plecăm; avem o călătorie lungă de făcut.

— Unde vă duceți? întrebă Clary, ținând *Codexul* cu grijă în poala ei.

— Los Angeles, zise Tessa.

Și Clary își aminti cum îi spusese că familia Blackthorn era una pentru care avea un deosebit interes. Clary se bucură să audă. Știa că Emma și ceilalți locuiau la Institut cu unchiul lui Julian, dar ideea că ar putea avea pe cineva special care să vegheze asupra lor, un înger păzitor cumva, era liniștitoare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise Clary. Îți mulțumesc, pentru tot.

Tessa zâmbi radioasă și dispăru în mulțime, spunând că se duce să-și ia la revedere de la Jocelyn; Zachariah luă haina lui și șalul ei, în vreme ce Clary îl privea curioasă.

— Îmi amintesc că mi-ai spus odată, începu ea, că ai iubit două persoane mai mult ca orice pe lume. Tessa era una dintre ele?

— Ea *este* una dintre ele, zise el, prietenos, îmbrăcându-și haina. N-am încetat s-o iubesc, nici pe *parabatai*-ul meu; dragostea nu se oprește când cineva moare.

— *Parabatai*-ul? Ți-ai pierdut *parabatai*-ul? zise Clary, simțind șocul durerii pentru el, căci știa ce însemna să fii nefilim.

— Nu și în inima mea, deoarece n-am uitat, zise el, iar ea auzi șoapta unei tristeți de secole în vocea lui și își aduse aminte de el în Orașul Tăcut, un spectru într-o robă de culoarea pergamentului. Cu toții suntem fragmente din ceea ce ne amintim. Păstrăm în noi speranțele și temerile celor care ne iubesc. Atâta vreme cât există iubire și amintire, nu există adevărată pierdere.

Clary se gândi la Max, la Amatis, la Raphael și Jordan, ba chiar și la Jonathan, simțind usturimea lacrimilor în gât.

Zachariah își puse șalul Tessei pe braț.

— Spune-i lui Jace Herondale că interpretează Concertul 2 de pian al lui Chopin foarte bine, zise el și dispăru după Tessa, în mulțime.

Ea se uită lung după el, ținând strâns inelul și *Codexul*.

— L-a văzut cineva pe Church? zise o voce la urechea ei.

Era Isabelle, care-l ținea pe Simon de braț. Maia se afla lângă ei, jucându-se cu o agrafă de aur din părul ei creț.

— Cred că Zachariah tocmai ne-a furat motanul. Jur că l-am văzut punându-l pe Church pe bancheta din spate a unei mașini.

— Nu se poate, zise Jace, apărând lângă Clary; avea mânecile sumese până la coate și era îmbujorat de la efortul de a cânta. Church urăște pe toată lumea.

— Nu chiar pe toată lumea, murmură Clary și zâmbi.

Simon se uita la Jace de parcă era deopotrivă fascinat și puțin îngrijorat.

— Eu am... noi ne-am... te-am *mușcat* vreodată?

Jace își atinse cicatricea de pe gât.

— Nu pot să cred că-ți amintești *asta.*

— Și noi doi... ne-am tăvălit pe fundul unui vas?

— Da, m-ai mușcat, da, oarecum mi-a plăcut, da, hai să nu mai vorbim despre asta din nou, zise Jace. Nu mai ești vampir. Concentrează-te.

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, l-ai mușcat și pe Alec, zise Isabelle.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Maia, cu fața luminată de amuzament.

În clipa aceea, Bat veni în spatele ei. Fără niciun cuvânt, el îi luă agrafa din mână și i-o prinse din nou în păr. Închise agrafa cu pricepere. Mâinile lui zăboviră un moment, cu blândețe, pe părul ei.

— Ce se întâmplă în tărâmul demonilor, rămâne în tărâmul demonilor, zise Jace. Aruncă o privire spre Clary. Vrei să mergem la o plimbare?

— O plimbare sau o *plimbare*? întrebă Isabelle. Adică, voi doi o să...

— Cred c-ar trebui să mergem cu toții până la lac, zise Clary, ridicându-se, ținând *Codexul* într-o mână și inelul în cealaltă. E frumos acolo. Mai ales noaptea. Mi-ar plăcea ca și prietenii mei să vadă.

— Îmi amintesc de lac, zise Simon și îi dărui un zâmbet care o făcu să simtă că îi crește inima în piept.

Ferma era locul unde veneau ei în fiecare vară; avea să fie întotdeauna legată de Simon în mintea ei. Faptul că își amintea o făcea mai fericită decât și-ar fi putut imagina că va fi în dimineața aceea.

Își strecură mâna într-a lui Jace și plecară cu toții din cort, Isabelle desprinzându-se de grup ca să-i spună fratelui ei să vină și să-l ia și pe Magnus. Mai devreme, Clary ar fi vrut să fie singură cu Jace; acum își dorea să fie cu toată lumea.

Îl iubea pe Jace de ceea ce părea acum un timp îndelungat, îl iubea atât de mult, încât uneori simțise c-ar fi putut muri de iubire, pentru că era ceva de care avea nevoie și nu putea avea. Dar sentimentul acela dispăruse acum: disperarea fusese înlocuită de pace și de o fericire calmă. Acum că nu mai simțea că fiecare moment cu el era furat

posibilității unui dezastru, acum că-și putea imagina o viață întreagă de momente împreună cu el care erau tihnite, sau obișnuite, sau relaxate, sau plină de căldură, nu mai voia decât să se ducă până la lacul fermei cu toți prietenii ei și să sărbătorească ziua aceea.

Când coborau malul pe poteca spre lac, aruncă o privire în urmă. Îi văzu pe Jocelyn și pe Luke stând lângă cort, uitându-se după ei. Îl văzu pe Luke zâmbindu-i și pe mama ei ridicând mâna și salutându-i, înainte de a și-o coborî pentru a și-o împreuna cu a noului ei soț. Fusese la fel și pentru ei, gândi ea, ani de despărțire și tristețe, iar acum aveau înainte o viață întreagă. *O viață întreagă de momente.* Își ridică și ea mâna, răspunzând salutului, apoi se grăbi să-și prindă prietenii din urmă.

Magnus se sprijinea de peretele hambarului, privindu-le pe Clary și pe Tessa adâncite în conversație, când Catarina veni la el. Avea flori albastre în păr, care-i scoteau în evidență pielea albastră ca safirul. Ea aruncă o privire peste livadă, până în locul unde lacul sclipea ca apa ținută în căușul palmelor.

— Pari îngrijorat, zise Catarina, punându-i o mână pe umăr, prietenește. Care-i problema? Te-am văzut sărutându-te cu băiatul vânător de umbre mai devreme, așa că nu poate fi asta.

Magnus clătină din cap.

— Nu, cu Alec e totul bine.

— Te-am văzut vorbind și cu Tessa, zise Catarina, lungindu-și gâtul să se uite. Ciudat s-o vedem aici. Asta te frământă? Trecutul și viitorul ciocnindu-se; trebuie să fie un pic ciudat.

— Poate, zise Magnus, deși nu credea că era asta. Vechi fantome, umbre de ar-fi-putut-fi. Deși întotdeauna mi-a plăcut de Tessa și de băieții ei.

— Fiul ei a fost o podoabă, zise Catarina.

— La fel și fiica ei, râse Magnus, deși la fel de uscat precum crenguțele, iarna. Simt trecutul apăsând greu asupra mea, zilele astea, Catarina. Repetarea vechilor greșeli. Aud lucruri, tumult în lumea repudiaților,

zvonuri despre vrajba viitoare. Spiritele naturii sunt un neam mândru, cel mai mândru; n-o să înghită rușina de la Conclav fără ripostă.

— Sunt mândri, dar răbdători, zise Catarina. Ar putea aștepta mult timp, generații, până să se răzbune. Nu poți să te temi c-o să mai vină acum, când întunericul s-ar putea să nu se mai aștearnă ani buni de-acum înainte.

Magnus nu se uită la ea; se uita spre cort, unde Clary stătea de vorbă cu Tessa, unde Alec stătea lângă Maia și Bat, râzând împreună, unde Isabelle și Simon dansau pe muzica pe care o interpreta Jace la pian, obsedantele note dulci ale lui Chopin amintindu-i de un alt timp și de sunetele unei viori de Crăciun.

— Ah, zise Catarina, îți faci griji pentru ei. Îți faci griji pentru întunericul ce s-ar putea așterne peste cei la care ții.

— Peste ei sau peste copiii lor.

Alec se desprinsese de grupul celorlalți și urca dealul spre hambar. Magnus îl privi venind, o umbră întunecată pe fundalul cerului și mai întunecat.

— Mai bine să iubești și să te temi, decât să nu simți nimic. Altminteri, ne pietrificăm, zise Catarina și-i atinse brațul. Îmi pare rău pentru Raphael, apropo. N-am avut ocazia să-ți spun. Știu că i-ai salvat viața, odată.

— Și atunci mi-a salvat-o el pe a mea, zise Magnus și își înălță ochii când Alec ajunse la ei.

Alec înclină capul, curtenitor, spre Catarina.

— Magnus, noi coborâm până la lac, zise el. Vrei să vii și tu?

— De ce? se interesă Magnus.

Alec ridică din umeri.

— Clary zice că e frumos. Vreau să spun, l-am mai văzut și înainte, dar atunci a apărut un înger uriaș din el și n-am mai fost atent la nimic altceva. Întinse mâna: Haide. Toată lumea merge.

Catarina zâmbi.

— *Carpe diem*, îi zise ea lui Magnus. Nu-ți pierde vremea frământându-te.

Își ridică poalele fustei și plecă spre copaci, cu picioarele ca niște flori albastre prin iarbă.

Magnus luă mâna lui Alec.

Erau licurici la malul lacului. Ei luminau noaptea cu pâlpâirile lor, iar grupul își întinse pe jos jachete și pături, pe care Magnus le scoase la iveală din nimic, cum pretindea el, deși Clary bănuia că fuseseră ilegal sustrase prin magie de la magazinul Bed Bath & Beyond.

Lacul era ca o monedă de argint, reflectând cerul și miile de stele. Clary îl auzea pe Alec numindu-i constelațiile lui Magnus: Leul, Săgeata, Pegasul. Maia își scosese pantofii și mergea cu tălpile goale pe malul lacului. Bat o urma, iar Clary îl văzu luând-o, șovăitor, de mână.

Ea îl lăsă.

Simon și Isabelle stăteau unul lângă altul, șoptindu-și. Din când în când, Isabelle râdea. Fața îi era luminoasă, cum nu mai fusese de luni bune.

Jace se așeză pe una dintre pături și o trase pe Clary odată cu el, la el în brațe. Ea se sprijini cu spatele de el, simțindu-i liniștitoarele bătăi ale inimii pe coloana ei vertebrală. Îmbrățișând-o, atinse cu degetele *Codexul* din poala ei.

— Ce-i asta?

— Un dar, pentru mine. Și ai și tu unul, zise ea și îi luă mâna, deschizându-i degetele unul câte unul, până avu palma deschisă.

Puse în palmă inelul de argint învechit.

— Un inel Herondale? zise el, uluit. De unde...

— A fost al lui James Herondale, zise ea. Eu nu am un arbore genealogic la îndemână, așa că nu știu ce înseamnă asta exact, dar în mod clar a fost unul dintre strămoșii tăi. Îmi amintesc c-ai spus că Surorile de Fier vor trebui să-ți facă un inel nou, pentru că Stephen nu-ți lăsase vreunul — dar acum ai unul.

El și-l puse pe inelarul de la mâna dreaptă.

— De fiecare dată, zise el, încet. De fiecare dată când cred că-mi lipsește o bucată din mine, tu mi-o dai înapoi.

Nu exista răspuns la asta, așa că ea nu dădu niciunul; doar se întoarse în brațele lui și-l sărută pe obraz. Jace era frumos, sub cerul nopții, cu stelele cernându-și lumina asupra lui, sclipindu-i în păr și în ochi, iar inelul Herondale strălucea pe degetul lui, o reamintire a tot ce fusese și a tot ce avea să fie.

Cu toții suntem fragmente din ceea ce ne amintim. Păstrăm în noi speranțele și temerile celor care ne iubesc. Atâta vreme cât există iubire și amintire, nu există adevărată pierdere.

— Îți *place* numele de Herondale? întrebă el.

— E numele tău, deci îl iubesc, zise ea.

— Există câteva nume destul de rele de vânători de umbre cu care aș fi putut să mă aleg, zise el. Bloodstick. Ravenhaven.

— Bloodstick nu se poate să fie un nume.

— Se poate să fi căzut în dizgrație, recunoscu el. Herondale, pe de altă parte, este melodios. Calmant, s-ar putea spune. Gândește-te cum sună „Clary Herondale".

— Oh, Doamne, sună *groaznic.*

— Toți trebuie să facem sacrificii pentru dragoste, zâmbi el și întinse mâna pe lângă ea ca să ia *Codexul.* Ăsta e vechi. O ediție veche, zise el, întorcându-l. Inscripția de pe spate e din Milton.

— Bineînțeles că tu știi asta, zise ea cu dragoste și se sprijini mai bine de el, în timp ce el răsfoia cartea din mâinile lui.

Magnus aprinsese un foc care ardea vesel pe malul lacului, trimițând scântei pe cer. Reflexiile flăcărilor fulgerară pe medalionul lui Isabelle când se întoarse să-i spună ceva lui Simon, la fel cum străluceau în luciul clar al ochilor lui Magnus și pe oglinda lacului, transformând undele acestuia în linii de aur. Lumina lor bătu și-n literele aurii de pe spatele Codexului, când Jace îi citi lui Clary inscripția, vocea lui sunând blând ca o muzică în întunericul sclipitor.

„Liber slujim, pentru că liber iubim,
singură voia noastră alege de iubim
ori de nu; și-n asta, biruim sau murim."

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/70x100
Coli tipo: 39

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

Radin print
4 Colours Advertising

Cassandra Clare

s-a născut la Teheran, în Iran, din părinți americani. O mare parte din copilărie și-a petrecut-o călătorind împreună cu familia (inclusiv în Himalaya); până la împlinirea vârstei de zece ani, a locuit în Anglia, Franța și Elveția. Cum părinții ei își schimbau tot timpul domiciliul, cărțile au fost prietenii ei cei mai buni — oriunde se ducea, avea cu ea o carte. Anii de liceu și i-a petrecut la Los Angeles, perioadă în care scria povestiri ca să-și amuze colegii, inclusiv un roman intitulat *The Beautiful Cassandra (Frumoasa Cassandra),* inspirat de povestirea cu același titlu de Jane Austen (de unde și-a luat mai târziu și pseudonimul literar). După încheierea studiilor, Cassie a locuit la Los Angeles și New York, unde a lucrat la diverse reviste. În 2004, inspirată de peisajul urban al Manhattanului, locul ei favorit, a început să scrie primul ei roman, *Orașul Oaselor,* iar din 2006 s-a dedicat exclusiv scrisului.

www.cassandraclare.com

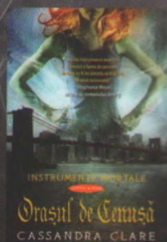
New York Times Bestseller

„*Orașul Focului Ceresc* este una dintre acele cărți pe care o păstrezi în inimă mult timp după ce ai terminat-o."
— *The Guardian*

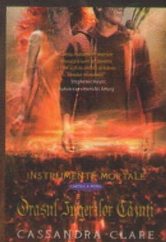
„Seria *INSTRUMENTE MORTALE* constituie o combinație rară de intrigă extrem de complicată și alertă cu ample digresiuni în viețile emoționale ale unor personaje pe care am ajuns să le îndrăgim… Inteligentă, amuzantă și epică – o serie care creează dependență."
— *Locus*

NU RATAȚI PRIMELE VOLUME DIN SERIA
INSTRUMENTE MORTALE:

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Ilustrația și designul copertei
© Cliff Nielsen

FANTASY
ISBN: 978-606-93685-4-1
ISBN: 978-606-8723-63-1

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro